

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
VII kadencja

Sprawozdanie Stenograficzne

z 83. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej
w dniach 13 i 14 września 2011 r.

Porządek obrad

83. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 13 i 14 września 2011 r.

1. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej.
2. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi.
3. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców.
4. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.
5. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw.
6. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw.
7. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.
8. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych oraz ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.
9. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji w sprawie scentralizowanej odprawy celnej dotyczącej podziału krajowych kosztów poboru, które są zatrzymywane, gdy tradycyjne zasoby własne są udostępniane budżetowi UE, sporządzonej w Brukseli dnia 10 marca 2009 r.
10. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw.
11. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym.
12. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.
13. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym.
14. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne.
15. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym.
16. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o bezpieczeństwie morskim.
17. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o żegludze śródlądowej.
18. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.
19. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego.

20. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o timeshare.
21. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o europejskich radach zakładowych.
22. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej.
23. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw.
24. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.
25. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw.
26. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw.
27. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw*.
28. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji.
29. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o stanie wojennym oraz o kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasadach jego podległości konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.
30. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń.
31. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.
32. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym.
33. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich.
34. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw.
35. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska.
36. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o dotacji dla Fundacji Auschwitz-Birkenau przeznaczonej na uzupełnienie Kapitału Wieczystego.
37. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o współpracy rozwojowej.
38. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony, sporządzonego w Luksemburgu dnia 29 kwietnia 2008 r.
39. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo, przyjętej podczas III Spotkania Stron Konwencji, Decyzją III/7, w dniu 4 czerwca 2004 r. w Cavtat.
40. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji o pracy na morzu, przyjętej przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy w Genewie dnia 23 lutego 2006 r.
41. **Drugie** czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych.

42. **Drugie** czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.
43. **Drugie** czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe.
44. **Sprawozdanie** Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji z rozpatrzonej w 2010 roku petycji.
45. **Informacja** z działalności Krajowej Rady Sądownictwa w 2010 r.

*Oświadczenia senatorów są składane na końcu posiedzenia,
po wyczerpaniu porządku obrad.*

Obecni senatorowie: według załączonej do protokołu listy obecności.

Obecni goście i przedstawiciele urzędów:

Biuro Bezpieczeństwa Narodowego	– szef biura Stanisław Koziej
Kancelaria Prezesa Rady Ministrów	– sekretarz stanu Julia Pitera
Krajowa Rada Sądownictwa	– przewodniczący Antoni Górski
Urząd Komunikacji Elektronicznej	– prezes Anna Streżyńska
Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów	– wiceprezes Jarosław Król
Urząd Transportu Kolejowego	– wiceprezes Krzysztof Banaszek
Zastępca Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych	– Andrzej Lewiński
Ministerstwo Finansów	– podsekretarz stanu Maciej Grabowski – podsekretarz stanu Jacek Kapica – podsekretarz stanu Wiesław Szczuka
Ministerstwo Gospodarki	– sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak – podsekretarz stanu Maciej Kaliski
Ministerstwo Infrastruktury	– sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz – podsekretarz stanu Magdalena Gaj – podsekretarz stanu Andrzej Massel – podsekretarz stanu Radosław Stępień – podsekretarz stanu Anna Wypych-Namiołko – podsekretarz stanu Janusz Żbik
Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej	– sekretarz stanu Jarosław Duda
Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	– sekretarz stanu Kazimierz Plocke
Ministerstwo Sportu i Turystyki	– podsekretarz stanu Tomasz Półgrabski
Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji	– podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk – podsekretarz stanu Adam Rapacki
Ministerstwo Spraw Zagranicznych	– podsekretarz stanu Krzysztof Stanowski
Ministerstwo Sprawiedliwości	– sekretarz stanu Stanisław Chmielewski – podsekretarz stanu Piotr Kluz – podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko – podsekretarz stanu Zbigniew Wrona

* Zgodnie z art. 123 ust. 1 Konstytucji RP Rada Ministrów wniosła projekt ustawy jako pilny.

(Początek posiedzenia o godzinie 10 minut 02)

(Posiedzeniu przewodniczą marszałek Bogdan Borusewicz oraz wicemarszałkowie Grażyna Sztark, Zbigniew Romaszewski i Marek Ziółkowski)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Otwieram osiemdziesiąte trzecie posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej siódmej kadencji.

(Marszałek trzykrotnie uderza laską marszałkowską)

Na sekretarzy posiedzenia wyznaczam pana senatora Waldemara Kraskę oraz pana senatora Sławomira Kowalskiego. Listę mówców prowadzić będzie pan senator Waldemar Kraska.

Proszę senatorów sekretarzy o zajęcie miejsc przy stole prezydialnym.

Informuję, że Sejm na dziewięćdziesiątym ósmym posiedzeniu w dniach 18 i 19 sierpnia 2011 r. przyjął wszystkie poprawki Senatu do ustawy o zmianie ustawy – Prawo prasowe; do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych; do ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw; do ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe; do ustawy o zmianie ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego oraz ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych; do ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym; do ustawy o zmianie ustawy o orderach i odznaczeniach oraz zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o orderach i odznaczeniach; do ustawy o zmianie ustawy o zatrudnieniu socjalnym oraz niektórych innych ustaw; do ustawy o języku migowym i innych środkach komunikowania się; do ustawy o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz niektórych innych ustaw; do ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw; do ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Ponadto Sejm na tym samym posiedzeniu przyjął większość poprawek Senatu do ustawy

o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich; do ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych; do ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw; do ustawy o usługach płatniczych; do ustawy o przewozie towarów niebezpiecznych; do ustawy o weteranach działań poza granicami państwa; do ustawy o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw; do ustawy o zmianie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz niektórych innych ustaw. Sejm na tym samym posiedzeniu przyjął również część poprawek Senatu do ustawy o zmianie ustawy o Policji; do ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw; do ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów. Informuję, że Sejm na dziewięćdziesiątym dziewiątym posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. przyjął także większość poprawek Senatu do ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz niektórych innych ustaw; do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wyborczy oraz niektórych innych ustaw; do ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw.

Wobec niewniesienia zastrzeżeń do protokołów siedemdziesiątego dziewiątego i osiemdziesiątego posiedzenia stwierdzam, że protokoły tych posiedzeń zostały przyjęte.

Informuję, że protokoły osiemdziesiątego pierwszego i osiemdziesiątego drugiego posiedzenia Senatu zgodnie z Regulaminem Senatu są przygotowane do udostępnienia senatorom.

Wysoki Senacie, informuję, że w dniu 11 lipca 2011 r. Krajowa Rada Regionalnych Izb Obračunkowych przekazała Senatowi sprawozdanie z działalności regionalnych izb obrachunkowych i wykonania budżetu przez jednostki samorządu terytorialnego w 2010 r. Zawarte jest ono w druku nr 1299. W dniu 27 lipca 2011 r. marszałek Senatu skierował to sprawozdanie do Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej.

(marszałek B. Borusewicz)

Informuję, że komisja na posiedzeniu w dniu 13 września 2011 r. zapoznała się z tym sprawozdaniem.

Doręczony państwu senatorom projekt porządku obrad osiemdziesiątego trzeciego posiedzenia obejmuje:

1. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw.

2. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej.

3. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi.

4. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców.

5. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

6. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw.

7. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym.

8. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

9. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym.

10. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

11. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym.

12. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o bezpieczeństwie morskim.

13. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o żegludze śródlądowej.

14. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.

15. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego.

16. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o timshare.

17. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o europejskich radach zakładowych.

18. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej.

19. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

20. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

21. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw.

22. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw.

23. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

24. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw.

25. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw.

26. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji.

27. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o stanie wojennym oraz o kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasadach jego podległości konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.

28. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń.

29. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

30. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym.

31. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich.

32. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw.

33. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska.

34. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych oraz ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

35. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o dotacji dla Fundacji Auschwitz-Birkenau przeznaczonej na uzupełnienie Kapitału Wieczystego.

36. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o współpracy rozwojowej.

(marszałek B. Borusewicz)

37. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony, sporządzonego w Luksemburgu dnia 29 kwietnia 2008 r.

38. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo, przyjętej podczas III Spotkania Stron Konwencji, Decyzją III/7, w dniu 4 czerwca 2004 r. w Cavtat.

39. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji o pracy na morzu, przyjętej przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy w Genewie dnia 23 lutego 2006 r.

40. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji w sprawie scentralizowanej odprawy celnej dotyczącej podziału krajowych kosztów poboru, które są zatrzymywane, gdy tradycyjne zasoby własne są udostępniane budżetowi UE, sporządzonej w Brukseli dnia 10 marca 2009 r.

41. Drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych.

42. Drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.

43. Drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe.

44. Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji z rozpatrzonych w 2010 roku petycji.

45. Informacja z działalności Krajowej Rady Sądownictwa w 2010 r.

Przypominam, że projekt ustawy, który ma być omawiany w punkcie pierwszym porządku obrad, został wniesiony przez Radę Ministrów jako projekt pilny. W tym przypadku nie ma zastosowania termin określony w art. 34 ust. 2 Regulaminu Senatu.

Proponuję rozpatrzenie punktów czwartego, siedemnastego, osiemnastego, dwudziestego siódmego, dwudziestego dziewiątego, trzydziestego siódmego oraz trzydziestego dziewiątego projektu porządku obrad, pomimo że sprawozdania komisji zostały dostarczone w terminie późniejszym niż określony w art. 34 ust. 2 Regulaminu Senatu.

Jeśli nie usłyszę sprzeciwu, uznam, że Wysoka Izba przyjęła przedstawioną propozycję.

(Senator Grzegorz Banaś: Panie Marszałku, mamy...)

Proszę bardzo. Głos sprzeciwu?

(Głos z sali: Mikrofon nie działa.)

Senator Grzegorz Banaś:

O, już działa.

Panie Marszałku, ja w kwestii formalnej. Czy my to do wyborów przerobimy?

(Wesołość na sali) (Okłaski)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Panie Senatorze, to nie jest pytanie w kwestii formalnej.

(Głos z sali: Jak najbardziej formalnej.)

(Rozmowy na sali)

Proszę... Pytałem, czy jest sprzeciw.

Pan senator Bender. Proszę bardzo.

Senator Ryszard Bender:

Panie Marszałku, dołączam się do tego zapytania. Naprawdę należałoby merytorycznie odpowiedzieć, czy jest możliwe, żeby w ciągu ogłoszonych dwóch dni posiedzenia przeanalizować i przegłosować tak bogaty porządek obrad.

Ale mnie, Panie Marszałku, chodzi o punkt szesnasty: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o timeshare. Panie Marszałku, już Mikołaj Kopernik powiedział: Polacy nie gęsi, swój język mają. My teraz częściej...

(Głosy z sali: Rej!)

(Wesołość na sali)

(Rozmowy na sali)

Przepraszam, Rej, przepraszam...

(Rozmowy na sali)

(Marszałek Bogdan Borusewicz: Proszę o spokój.)

Przepraszam, sięgnąłem za daleko, do Kopernika.

Żeby było jeszcze ciekawiej, powiem, że wracamy, używając takich wyrazów, do makaronizmów, które były bliskie Onufremu herbu Wczele, czyli Zagłobie. Ale co zrobić? Rzeczywiście trudno znaleźć polski odpowiednik tego wyrazu. W związku z tym ja bym proponował, ażeby to jakoś omównie... Bo nawet w słownikach etymologicznych, w słownikach angielskich są różnice, jeśli chodzi o to, co to znaczy timeshare. W związku z tym można by to omównie opisać: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o okresowym korzystaniu z zakwaterowania, tak zwanym timeshare.

(Senator Czesław Ryszka: Oczywiście, ma rację.)

I to byłoby może właściwe.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Panie Senatorze...

(Senator Piotr Zientarski: W czasie dyskusji...)

...to, co pan mówi, powinien pan powiedzieć w czasie dyskusji.

Rozumiem, że nie ma sprzeciwu wobec zgłoszonych przeze mnie propozycji dotyczących skrócenia terminów.

Wobec braku głosów sprzeciwu stwierdzam, że Senat przedstawioną propozycję przyjął.

Wysoki Senacie, proponuję zmianę kolejności rozpatrywania dotychczasowego punktu pierwszego projektu porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw – i rozpatrzenie go jako punktu dwudziestego siód-

(marszałek B. Borusewicz)

meo. Proponuję także: rozpatrzenie dotychczasowego punktu dwudziestego pierwszego: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw – jako punktu piątego; rozpatrzenie dotychczasowego punktu dwudziestego: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw – jako punktu szóstego; rozpatrzenie dotychczasowego punktu dwudziestego trzeciego: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych – jako punktu siódmego; rozpatrzenie dotychczasowego punktu trzydziestego czwartego: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych oraz ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta – jako punktu ósmego; oraz rozpatrzenie dotychczasowego punktu czterdziestego: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji w sprawie scentralizowanej odprawy celnej dotyczącej podziału krajowych kosztów poboru, które są zatrzymywane, gdy tradycyjne zasoby własne są udostępnione budżetowi UE, sporządzonej w Brukseli dnia 10 marca 2009 r. – jako punktu dziewiątego.

Związane to jest z prośbą... To są punkty, w których rząd jest reprezentowany przez Ministerstwo Finansów, i zmiana związana jest z prośbą Ministerstwa Finansów wynikającą z kolizji terminu, który proponowaliśmy wcześniej, z innymi zobowiązaniami.

Jeśli nie usłyszę sprzeciwu, uznam, że Wysoka Izba przyjęła przedstawione propozycje. Wobec braku głosów sprzeciwu, stwierdzam, że Senat przedstawione propozycje przyjął.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zabrać głos w sprawie przedstawionego porządku obrad?

(Senator Stanisław Karczewski: Mogę?)

Pan senator Karczewski.

Senator Stanisław Karczewski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W imieniu klubu „Prawo i Sprawiedliwość” chciałbym zgłosić wniosek wynikający z dbałości o jakość naszej pracy. Chodzi o to, Panie Marszałku, aby podzielić ten porządek na pierwsze dwadzieścia punktów i kolejne dwadzieścia i zwołać dodatkowe posiedzenie, bo nie wierzę, żebyśmy mogli w sposób odpowiedzialny, uczciwy i solidny rozpatrzyć taką liczbę ustaw w dwa dni.

W związku z tym zgłaszam wniosek formalny, Panie Marszałku, o to, aby porządek obrad podzielić na dwie części. Jedną część rozpatrzylibyśmy

jako porządek tego posiedzenia, a co do drugiej, co do pozostałych punktów, chciałbym prosić pana marszałka o zwołanie jeszcze jednego posiedzenia celem ich rozpatrzenia. Bo jesteśmy przekonani, Panie Marszałku, że nie jesteśmy wszyscy w sposób wystarczający przygotowani do tego, aby debatować nad taką liczbą punktów. Ja jestem w Senacie drugą kadencję i nie pamiętam, aby na jakimkolwiek posiedzeniu Senatu rozpatrywano tak olbrzymią, tak dużą liczbę punktów. Czterdzieści pięć punktów to jest zdecydowanie za dużo i jakość naszej pracy na pewno będzie zła, niedobra.

A więc w związku z dbałością o wysoki standard działań naszej Izby bardzo proszę pana marszałka o przychylnie potraktowanie naszej prośby i naszego wniosku.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Czyli jest to wniosek o...

(Senator Stanisław Karczewski: Ja mogę powtórzyć.)

Niech pan powtórzy. Czy pan ma jakąś propozycję dotyczącą tego, kiedy ma być to następne...

(Senator Stanisław Karczewski: Tak, w przyszłym tygodniu, w środę i w czwartek.)

(Rozmowy na sali)

Czyli dwadzieścia... Tu jest czterdzieści pięć punktów, a pan proponuje dwadzieścia w tym porządku i dwadzieścia pięć w następnym.

(Głos z sali: Ale które?)

Według kolejności.

(Senator Stanisław Karczewski: Według kolejności, Panie Senatorze.)

Według kolejności przyjętej przez Senat.

(Senator Stanisław Karczewski: Według tej kolejności, którą pan marszałek już zaproponował i Wysoka Izba przyjęła.)

Jasne, dobrze. Dziękuję. Jest wniosek.

Proszę bardzo.

Senator Mariusz Witczak:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Zgłaszam sprzeciw, bo nie wyobrażam sobie, żeby senatorowie w trakcie kadencji układali Konwentowi Seniorów i Prezydium Senatu plan prowadzenia obrad. Ufam, że pan marszałek z konwentem i z prezydium przemyśleli sprawę takiej liczby punktów na jednym posiedzeniu, w związku z tym zgłaszam sprzeciw, tym bardziej że nie mamy zakrojonej granicy czasu naszej pracy. Jak będzie trzeba, to będziemy pracowali nawet do piątku czy do soboty, tutaj nie ma żadnego problemu. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Jest wniosek pana senatora Karczewskiego.

(Głos z sali: Tak, ale...)

(marszałek B. Borusewicz)

Nie, Panie Senatorze, jest wniosek i jest głos sprzeciwu.

Przystępujemy do głosowania.

Głosujemy nad wnioskiem pana senatora Karczewskiego.

Przycisk obecności.

Kto jest za wnioskiem pana senatora Karczewskiego? Przycisk „za”.

Kto jest przeciw temu wnioskowi? Przycisk „przeciw”.

Proszę o wyniki.

Na 73 obecnych senatorów 32 głosowało za, 39 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu, 1 nie głosował. (**Głosowanie nr 1**)

Wniosek został odrzucony.

Stwierdzam, że Senat zatwierdził...

(Senator Stanisław Karczewski: Nie, nie, jeszcze, jeszcze....)

Tak? Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Stanisław Karczewski:

Ja mam jeszcze jeden wniosek, Panie Marszałku, tak że... Zresztą uprzedzałem pana marszałka.

(Marszałek Bogdan Borusewicz: Dziękuję, że tylko jeden.)

Nie, to jest drugi, to razem dwa.

(Marszałek Bogdan Borusewicz: Drugi...)

Ale to już jest ostatni.

Panie Marszałku, to jest nasze ostatnie posiedzenie. Prawda? Tak że ja proponuję, aby wprowadzić punkt czterdziesty szósty: podsumowanie.

Bo pan marszałek, tak jak w poprzedniej kadencji, zapewne teraz również chciałby podsumować naszą pracę, naszą kadencję, siódmą kadencję. Ja bym bardzo chciał prosić pana marszałka i Wysoką Izbę, aby takiego podsumowania mógł dokonać i przewodniczący Platformy Obywatelskiej, i przewodniczący Klubu Parlamentarnego „Prawo i Sprawiedliwość”, i pan marszałek. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Czyli pan chce, żeby był osobny punkt i debata na ten temat.

(Senator Stanisław Karczewski: Nie.)

(Głos z sali: Nie, debata...)

Senator Stanisław Karczewski:

Nie, Panie Marszałku, nie powiedziałem o debacie. To miałby być tylko taki punkt: podsumowanie, w którym pan marszałek, przewodniczący klubu Platformy Obywatelskiej...

(Rozmowy na sali)

(Marszałek Bogdan Borusewicz: Przepraszam. Proszę o spokój!)

Nie, nie, nie, Panie Marszałku, ja bym chciał, żebyśmy do końca pracowali w sposób poważny, chociaż nie zawsze pracowaliśmy w taki sposób, i chciałbym, żebyście państwo poważnie podeszli do tego punktu. Jest to kadencja szczególna, kadencja, w której zginęli nasi przyjaciele. Chcielibyśmy w naszym wystąpieniu odnieść się i do tego, odnieść się do naszej kadencji... Proponuję, aby były dwa wystąpienia, pana senatora Rockiego czy innego przedstawiciela klubu Platformy Obywatelskiej i naszego przedstawiciela, po dziesięć minut czy pięć minut, i oczywiście wystąpienie pana marszałka podsumowujące kadencję. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Rozumiem wniosek, ale, Panie Senatorze, nie możemy ograniczyć... Regulamin nie przewiduje ograniczenia wystąpień innych senatorów, gdy wprowadzamy punkt. Musi pan sobie z tego zdać sprawę.

(Głos z sali: Ale ja...)

Jasne, pana wniosek jest jasny. Proszę uprzejmie...

(Senator Stanisław Karczewski: ...ja doprecyzuję.)

(Głos z sali: Czyli chodzi o poszerzenie porządku.)

Chodzi o poszerzenie porządku.

Senator Stanisław Karczewski:

Panie Marszałku, ja jeszcze doprecyzuję. Ten punkt obejmowałby trzy wystąpienia, więc nie mogłoby być ich więcej. Dziękuję bardzo.

(Rozmowy na sali)

(Głos z sali: Informacja taka...)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Panie Senatorze, sposób procedowania jest zapisany w regulaminie. Jeżeli...

(Senator Stanisław Karczewski: Ale my możemy...)

Ja mówię tylko tyle... To znaczy, że tu nie może być tego typu ograniczeń.

W związku z tym pan senator Witczak, proszę bardzo.

Senator Mariusz Witczak:

Panie Marszałku, ponieważ byłyby to nowa świecka tradycja i ona jest jeszcze nieopisana i niesprecyzowana, jestem przeciwny temu wnioskowi. Myślę, że już 9 października to wyborcy podsumują prace naszych przedstawicieli w tych wyborach, naszych klubów parlamentar-

(senator M. Witczak)

nych, wyborcy podsumują również pana senatora Karczewskiego. Postulowałbym raczej, żeby państwa praca broniła się sama, już po tej kadencji, przed wyborcami, a nie żeby pan teraz próbował bronić własnej pracy. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Jest wniosek pana senatora Karczewskiego o rozszerzenie porządku obrad. Głosujemy nad tym wnioskiem.

Karty do głosowania, jeżeli ktoś jeszcze nieabrał...

Przystępujemy do głosowania.

Przycisk obecności.

Kto jest za wnioskiem senatora Karczewskiego? Przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosowania? Przycisk „wstrzymuję się”.

Na 80 obecnych senatorów 37 było za, 41 – przeciw, 2 senatorów wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 2**)

Wniosek został odrzucony.

(*Głos z sali:* Nie mają nic do powiedzenia.)

Czy jeszcze ktoś z państwa senatorów pragnie zabrać głos w sprawie porządku? Nie widzę chętnych.

Stwierdzam, że Senat zatwierdził porządek obrad osiemdziesiątego trzeciego posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej siódmej kadencji.

Informuję, że dotychczasowy punkt dziewiąty projektu porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym zostanie rozpatrzony jutro.

Informuję, że dziś o godzinie 11.45 zarządę przerwę w obradach, w trakcie której zostanie wykonane pamiątkowe zdjęcie senatorów. Następnie o godzinie 12.00 zapraszam na otwarcie wystawy „Stutthof 1939–1945. Historia i jej świadkowie”. Obrady wznawiamy o godzinie 12.30, czyli przerwa będzie od 11.45 do 12.30. W godzinach popołudniowych zostanie zarządzona kolejna przerwa w obradach, na posiedzenia komisji. Po przerwie przystąpimy do rozpatrzenia kolejnych punktów porządku obrad. Pierwsza tura głosowań odbędzie się dzisiaj wieczorem. Ponadto pragnę państwa poinformować, że obrady mogą zostać przedłużone do czwartku 15 września.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1359, a sprawozdania komisji – w drukach nr 1359A i 1359B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, pana senatora Leszka Piechotę, o przedstawienie sprawozdania komisji.

(*Rozmowy na sali*)

Chwileczkę, Panie Senatorze.

(*Rozmowy na sali*)

Panowie Senatorowie!

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Leszek Piechota:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Przedstawiam sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji o uchwalonej przez Sejm w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawie o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej.

Marszałek Senatu w dniu 6 września bieżącego roku skierował ustawę do komisji. Po rozpatrzeniu ustawy na posiedzeniu w dniu 7 września komisja wnosi, aby Senat przyjął załączony projekt ustawy wraz z dwoma poprawkami.

Istotą ustawy jest dostosowanie prawa krajowego do unijnych standardów wymiany informacji w celu wykrywania i ścigania sprawców przestępstw oraz zapobiegania przestępczości i jej zwalczania.

Jakie są różnice między dotychczasowym a proponowanym stanem prawnym? Polski system prawa nie reguluje całościowo kwestii międzynarodowej wymiany informacji w celu wykrywania i ścigania sprawców przestępstw oraz zapobiegania przestępczości i jej zwalczania, w tym nie wskazuje organów właściwych do przekazywania informacji. Dotyczy to przede wszystkim braku jednoznacznego wskazania krajowych podmiotów uprawnionych do wymiany informacji z właściwymi organami i służbami innych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz wskazania komendanta głównego Policji jako organu właściwego do koordynowania takiej wymiany informacji między krajowymi podmiotami a ich zagranicznymi partnerami.

Potrzeba ustawowego uregulowania przedmiotowego zagadnienia wynika również z faktu, iż zakres wymiany informacji, określony przepisami decyzji ramowej nr 960, dotyczy praw i obowiązków organów administracji państwowej oraz odnosi skutek względem osób, których dane osobowe są wymienione.

Projekt ustawy nie tworzy nowych instytucji prawnych oraz odmiennych regulacji prawnych od dotychczas obowiązujących. Proponowany projekt ustawy sytuje w jednym akcie prawnym już istniejące kanały wymiany informacji oraz doprecyzowuje kwestie związane z już funkcjonu-

(senator L. Piechota)

jącymi w praktyce zasadami i warunkami wymiany informacji międzynarodowych.

Podczas posiedzenia Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji senatorowie jednomyślnie przyjęli dwie poprawki. Poprawka pierwsza: w art. 27 w pkt 1 w lit. b, w ust. 2b we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „2aa i 2ab,” dodaje się wyrazy „dotyczą osób, o których mowa w ust. 2a i”. I poprawka druga: w art. 27 w pkt 1 w lit. b, w ust. 2b w pkt 1 wyrazy „niekodujących regionach genomu” zastępuje się wyrazami „niekodującej części DNA”.

Panie Marszałku, Wysoki Senacie, komisja wnosi o przyjęcie ustawy wraz z dwoma poprawkami. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę teraz sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, pana senatora Stanisława Jurcewicz, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Stanisław Jurcewicz:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt przedstawić w imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej sprawozdanie o uchwalonej przez Sejm w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawie o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej.

Komisja zajmowała się tą ustawą w dniu 7 września. Kolega przedstawił tu już istotę ustawy, zatem ja chciałbym przekazać państwu jedynie taką informację, iż nasza komisja proponuje dwie poprawki i prosi o przyjęcie tej ustawy wraz z dwoma poprawkami. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Pan senator Piotr Łukasz Andrzejewski, proszę bardzo.

Senator Piotr Andrzejewski:

Szanowni Koledzy, rozumiem, że prokuratura nie jest organem ścigania, bo w art. 2 nie jest wymieniona jako podmiot uprawniony. ABW jest, czyli te dyskrecyjne organy są, tymczasem te, które oficjalnie są organami ścigania, nie są wymienione.

To jest pierwsze, ważne pytanie: dlaczego nie ma tu prokuratury? Czy możecie mi panowie na nie odpowiedzieć?

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Pan senator Jurcewicz, proszę uprzejmie.

Senator Stanisław Jurcewicz:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Tak szczegółowej analizy na posiedzeniu nie było, ale sprawa prokuratury wynika z innych ustaw. Dziękuję bardzo.

Senator Piotr Andrzejewski:

Chwileczkę, to proszę wskazać, z której ustawy, bo w ustawie o prokuraturze takie uprawnienia do wymiany z krajami Unii nie figurują. I choć prokuratura udziela informacji Białorusi, to jest to nadużycie informacji tajnych, ustawowo natomiast nie jest to przewidziane. Skoro tworzymy ustawę i do organów ścigania nie zaliczamy prokuratury, to ja chcę wiedzieć, dlaczego. Proszę mi wskazać analogiczne przepisy w ustawie o prokuraturze. W tej ustawie powinno być przynajmniej wskazanie, że analogicznie stosuje się to do prokuratury. Ale widzę, że ta kwestia nie była poruszana na posiedzeniu, w związku z tym...

(Senator Stanisław Jurcewicz: Pozwoli pan, Panie Senatorze...)

Czy pan wie, gdzie to jest w ustawie o prokuraturze?

Senator Stanisław Jurcewicz:

Ja myślę, że część spraw regulują umowy dwustronne, ale o szczegóły proszę zapytać pana ministra.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dobrze, dziękuję bardzo.

Czy są jeszcze jakieś pytania? Nie ma.

Projekt tej ustawy został wniesiony przez rząd. Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw wewnętrznych i administracji.

Czy pan minister Rapacki chciałby zabrać głos? Proszę uprzejmie.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adam Rapacki:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Spróbuję odpowiedzieć na pytanie pana senatora Andrzejewskiego. Proponowana ustawa jest w gruncie rzeczy implementacją prawa europejskiego – czterech, a w zasadzie pięciu decyzji i decyzji Rady Unii Europejskiej dotyczących wymia-

(podsekretarz stanu A. Rapacki)

ny informacji pomiędzy organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej. Jak się spojrzyna na te decyzje, to można zobaczyć, że tam organa ścigania, które są do takiej wymiany uprawnione, są bardzo precyzyjnie wyliczone. W niektórych decyzjach, na przykład w decyzji nr 845 dotyczącej współpracy pomiędzy biurami do spraw odzysku mienia, prokuratura jest wymieniona jako partner i może poprzez biura odzysku mienia zapytywać i uzyskiwać informacje dotyczące majątku osób podejrzewanych o działalność przestępczą, które inwestują i lokują majątki w poszczególnych krajach.

Wymiana informacji przez prokuraturę czy sądy odbywa się w trybie wniosków o pomoc prawną i to wynika z ustawy o prokuraturze, ze stosownych umów podpisanych przez sądy i Rzeczpospolitą z poszczególnymi krajami, i to jest zupełnie inny zakres wymiany.

Implementowane decyzje dotyczą wymiany między organami ścigania i tutaj rzeczywiście po raz pierwszy definiujemy organa uprawnione do wymiany informacji, a więc są to wszystkie służby posiadające uprawnienia policyjne do prowadzenia czynności dochodzeniowo-śledczych, wykrywczych.

Jak mówię, ta ustawa jest implementacją pięciu decyzji i decyzji Rady i bardzo precyzyjnie reguluje, jaki zakres wymiany informacji następuje, poprzez jakie kanały, poprzez jakie punkty kontaktowe, po to, żeby wymiana informacji przebiegała sprawnie i była ogólnie dostępna. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Projekt tej ustawy został wniesiony przez rząd...

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad.

Pan senator Andrzejewski, proszę bardzo.

Senator Piotr Andrzejewski:

Panie Ministrze, prosiłbym, żeby wskazał mi pan ten przepis w ustawie o prokuraturze, bo padło tutaj stwierdzenie, że w ustawie o prokuraturze są te same uprawnienia w stosunku do państw członkowskich Unii Europejskiej. W myśl zasady „co nie jest zapisane, to jest niedozwolone”, jeżeli chodzi o organa państwowe – w przeciwieństwie do praw człowieka – musi to być *expressis verbis* stwierdzone. Proszę wobec tego o wskazanie w ustawie o prokuraturze odpowiednich przepisów. Bo ta ustawa nie przewiduje tego, że prokuratura jest organem ścigania. W Polsce jest tro-

chę inaczej. A więc chciałbym wiedzieć, gdzie te kompetencje będą zapisane.

Wspomniał pan też, Panie Ministrze, że chociaż w myśl Unii Europejskiej prokuratura nie jest organem ścigania, to jej uprawnienia są tu gdzieś w ustawie marginalnie wpisane. Ale w którym przepisie? Bo być może ja niedokładnie to przeczytałem.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adam Rapacki:

Prokuratura i sądy wymieniają informacje pomiędzy odpowiednimi partnerami w trybie umów o pomocy prawnej. To wynika z tych umów, jest także wskazane w ustawie. Nie mam przed sobą ustawy o prokuraturze, bo omawiana teraz ustawa nie reguluje kwestii współpracy prokuratorско- sądowej, tylko współpracę pomiędzy organami ścigania. Ustawa jest implementacją pięciu decyzji Rady dotyczących różnych obszarów związanych ze współpracą pomiędzy organami ścigania. W jednej z tych decyzji, mianowicie w decyzji nr 845, która dotyczy właśnie wymiany informacji pomiędzy biurami odzysku mienia, prokuratura jest wymieniona jako podmiot mogący zadawać pytania poprzez krajowy punkt kontaktowy i biuro odzysku mienia po to, żeby uzyskać informację, czy jakiś podejrzany nie inwestuje w innym kraju środków uzyskanych w wyniku przestępstwa. To jest art. 2 ust. 2 pkt 4, tam prokuratura jest wymieniona. Ale to tylko w tej jednej decyzji nr 845, natomiast ani w decyzji nr 615, tej kluczowej, w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej, ani w decyzji nr 977 w sprawie ochrony przetwarzanych danych osobowych, ani też w decyzji nr 616 czy decyzji nr 960 – w żadnej z nich – prokuratura nie jest wymieniona, dlatego też nie pojawia się ona w innym zakresie w tejże ustawie.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Pan senator Kieres zgłaszał się do zadania pytania.

Senator Leon Kieres:

W związku z pytaniem pana senatora Andrzejewskiego mam dwa pytania, Panie Ministrze.

Pierwsze pytanie: czy nie uważa pan, że przedmiotem regulacji tej ustawy nie jest wymiana informacji w związku ze wszczętym przez prokuraturę postępowaniem sprawdzającym lub przygotowawczym, a tylko wymiana informacji między

(senator L. Kieres)

organami ścigania, które dopiero uzyskują informację o możliwości popełnienia przestępstwa? I te organy są tu wymienione.

I drugie pytanie: czy nie uważa pan, Panie Ministrze, że odpowiedź na pytanie pana senatora Andrzejewskiego jest zawarta w art. 1 ust. 4? Tam jest precyzyjnie opisana ta sama myśl, którą ja zawarłem w moim pierwszym pytaniu, mianowicie: „Ustawa nie narusza przepisów o pomocy prawnej w sprawach karnych oraz postanowień umów międzynarodowych dotyczących współpracy w sprawach zapobiegania przestępczości, jej zwalczania oraz współdziałania na terenach przygranicznych”. Notabene mogę powiedzieć, że tu, na tej sali, na temat takiej współpracy wielokrotnie była już mowa przy okazji nowelizacji różnego rodzaju aktów prawnych, w tym także umów międzynarodowych.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.
Proszę bardzo, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adam Rapacki:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Rzeczywiście, dokładnie w art. 1 w ust. 4 jest bardzo precyzyjnie określone, że ta ustawa nie narusza przepisów o pomocy prawnej w sprawach karnych, a więc wszelka wymiana informacji pomiędzy prokuraturą czy sądami odbywa się właśnie w trybie umów międzynarodowych dotyczących współpracy w sprawach zapobiegania przestępczości.

To jest ustawa regulująca wymianę informacji między wskazanymi organami ścigania. I gdyby ktoś dokładniej ją przeanalizował, zauważyłby, że jest w niej bardzo precyzyjnie określone, jaki zakres informacji może podlegać wymianie i jakie punkty kontaktowe będą tworzone. Chodzi tu głównie o wymianę informacji o danych DNA i danych daktyloskopijnych – to są informacje, których bazami rejestracyjnymi dysponuje policja. Jeżeli prokuratura w swoich śledztwach zabezpieczałaby tego typu dane, to musiałaby również sprawdzać, czy dana osoba nie figuruje w bazie policyjnej, i również poprzez kanał policyjny mogłaby to sprawdzać także poza granicami kraju. Nie ma tu żadnych przeciwwskazań w tym zakresie. Ta ustawa dotyczy również wymiany informacji o pojazdach i ewentualnie o ich właścicielach podejrzewanych o prowadzenie działalności przestępczej. Został tam także wskazany punkt kontaktowy dotyczący wymiany informacji o zagrożeniach

terrorystycznych – w Polsce ten punkt jest w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, kolejny punkt kontaktowy wskazany do prowadzenia operacji transgranicznych działa w Komendzie Głównej Straży Granicznej. A więc pięć takich punktów kontaktowych w kraju... W każdym z krajów mają być wskazane tego typu punkty, za pośrednictwem których odbywać się będzie wymiana informacji z innymi partnerami – mają one służyć właśnie temu, żeby partnerów w innych krajach nie szukać i nie tracić czasu. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Czy są jeszcze jakieś pytania?

Nie ma chętnych.

Dziękuję, Panie Ministrze.

Czy zastępca Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, pan Andrzej Lewiński, chciałby zabrać głos w tej sprawie?

(Zastępca Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych Andrzej Lewiński: Dziękuję.)

Dziękuję.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców. Przemówienie senatora w dyskusji nie może trwać dłużej niż dziesięć minut, a podpisane wnioski o charakterze legislacyjnym należy składać do marszałka Senatu do momentu zamknięcia dyskusji.

Proszę pana senatora Piotra Łukasza Andrzejewskiego o zabranie głosu.

Senator Piotr Andrzejewski:

Panie Marszałku! Panowie Ministrowie!

Mamy do czynienia z transformacją, która przypomina mi nadawanie kształtu prawnego temu, co było praktyką stosowaną przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich w stosunku do państw Układu Warszawskiego. Ustawa ta eliminuje bowiem jawność i dotyczy dyskrecjonalnych działań operacyjnych, które później można przetworzyć w działania jawne dla obywateli w demokratycznym państwie prawnym. Jest to ustawa zmierzająca do transgranicznej, sieciowej dyskrecjonalnej działalności służb specjalnych. Wydaje mi się, że dochodzimy w tym momencie do takiego wniosku, widząc, jaki opór budzi wpisanie prokuratury do ustawy o legalnym w państwie prawa, kontrolowanym przez procedury państw cywilizowanych postępowaniu służb specjalnych. W myśl tej ustawy prokuratura nie jest organem uprawnionym do ścigania. Dlaczego? Bo prowadzi już działania kontrolowane w systemie demokratycznym, natomiast te organy są całkowicie niekontrolowalne, są to transgraniczne organy policyjne znajdujące się poza zasięgiem kontroli demokratycznego pań-

(senator P. Andrzejewski)

stwa prawnego. I to bardzo dobrze, że na ostatnim posiedzeniu Senatu patrzymy, w jakim kierunku zmierza dzisiaj Europa i Unia Europejska. Dla mnie – przyznam się szczerze – jest to zaskoczenie, a zarazem bardzo niepokojący sygnał co do tego, w jakim zakresie będziemy również stosować to, co dotyczy omawianej w art. 2 sprawy o odzyskanie mienia – bo to też będzie niejawnie, prowadzone przez te służby, i takie odzyskanie mienia albo będzie nadane, albo nie. Dlaczego jestem tym tak zainteresowany? Dlatego, że w III Rzeczypospolitej, poza pierwszą i drugą kadencją, Centralne Biuro Antykorupcyjne praktycznie nie stosuje ustawy o zwrocie korzyści uzyskanej kosztem Skarbu Państwa, ponieważ III Rzeczypospolita porzuciła wiele mienia i je zmarnotrawiła kosztem obywateli. I ta moja ustawa – ja jestem jej autorem – jest martwa, mimo że w prokuraturze i w CBA jest zapisane, że powinni wszczynać te postępowania. A więc ta ustawa już jest stosowana, ale w trybie dyskrejcyjnym. I wydaje mi się, że jeśli mówimy, iż organy ścigania mają w zakresie tej ustawy uprawnienia do odzyskiwania mienia z pominięciem prokuratury, to jesteśmy w sprzeczności z obowiązującym w Polsce systemem prawnym. Pominę inne aspekty, jak te punkty kontaktowe. Ja znam z akt IPN takie lokale kontaktowe wykorzystywane przez tajne służby. Mamy tu do czynienia z niekontrolowanymi tajnymi służbami i z dyskrejcyjnymi informacjami, które podlegają kontroli prokuratury tylko w takim zakresie, w jakim te służby zechcą je prokuraturze udostępnić. Jest to bardzo niebezpieczny sygnał.

Dlatego też wnoszę o to, żeby ucywilizować tę ustawę i przywrócić jej coś, co odpowiada państwu prawa. Chodzi mianowicie o to, że w Polsce organem ścigania jest właśnie prokuratura, a tu ona tych uprawnień nie ma. A mówienie, że nie narusza to umów międzynarodowych, jest mydleniem oczu, prośbę państwa. Bo oczywiście ustawa ich nie narusza tylko dlatego, że to są rozwiązania generalne. Ale też nic nie może naruszać zasad pomocy w sprawach karnych z umów międzynarodowych. Bo my z konstytucyjnych źródeł prawa... Umowa międzynarodowa jest ponad prawem obowiązującym wewnątrz, tak więc to jest pusty przepis. To jest przepis... To jest *superfluum*, a takie przepisy przynoszą wstyd polskiej legislacji, bo, prośbę państwa, przede wszystkim trzeba czytać konstytucję.

Składam wniosek... Czy mogę pożyczyć... Składam wniosek o dodanie prokuratury do polskich organów ścigania, bo tak wynika z polskiego systemu prawnego. Dziękuję. (Oklaski)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Leona Kieresa.

Senator Leon Kieres:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Każdy może, gdy czyta ustawę, inaczej odbierać jej założenia. Ja czytam ten sam akt prawny i dochodzę do zupełnie innych wniosków niż szanowny przedmówca. Doszukiwanie się w treści tej ustawy rozwiązań zmierzających do wprowadzenia uprawnień, które z założenia nie powinny być do niej wpisywane, jest w moim przekonaniu, delikatnie mówiąc, nieuprawnione. Gdybyśmy mówili tutaj o tym, że ta ustawa ma wzmacniać działalność służb specjalnych czy innych instytucji w niej wymienionych, to powiedziałbym, że istotne jest nie tylko to, czy ustawa wzmacnia kompetencje i formy działania tych jednostek organizacyjnych. Dla mnie istotniejsze lub równie istotne jest to, czy spełnione są jeszcze dwa dodatkowe warunki. Mianowicie, po pierwsze, czy te instytucje, w końcu utworzone przez ustawę, będą w wyniku przyjęcia tych rozwiązań działały skuteczniej niż do tej pory, a po wtóre, czy instytucje te będą poddawane kontroli, także ze strony parlamentu, w związku z ich działalnością opartą na przepisach tej właśnie ustawy.

Oczywiście, rozważając zagadnienia przeze mnie podniesione, nie będę się odnosił do relacji między naszą działalnością ustawodawczą a działalnością Unii Europejskiej, bo prawdopodobnie w tej mierze nie dojdzie między nami do porozumienia, zwłaszcza gdy ktoś prezentuje tezę, że w sferze tworzenia prawa Unia Europejska jest swego rodzaju imperium zła i wszystkie jej regulacje prawne należy z założenia rozpatrywać krytycznie. Ja sam nie jestem bezkrytyczny, gdy idzie o działalność legislacyjną Unii Europejskiej i gdyby ktoś chciał to skontrolować, niech przeczyta, jeśli chce, moje publikacje na ten temat.

Chcę powiedzieć jedno: nie można domagać się od jednostek wymienionych w tej ustawie skuteczności działania, jeśli odmawia się im czy pozbawia się je pewnych uprawnień, które tę skuteczność podwyższają. A jak w świecie globalizacji – tak jest, czy nam się to podoba, czy też nie – może wyglądać ściganie przestępstw bez współdziałania z odpowiednimi jednostkami organizacyjnymi innych państw? To nie dotyczy zresztą tylko Unii Europejskiej. Mając swobodę poruszania się, mówimy: dbajmy o prawa człowieka i o wolności obywatelskie. I słusznie, niech każdy ma prawo przemieszczania się tam, dokąd chce. Niech każdy ma prawo wyboru miejsca pobytu tam, gdzie chce. Prawdopodobnie dzisiaj, a być może jutro, będę składał sprawozdanie z prac legislacyjnych nad inną ustawą, dotyczącą orzeczeń karnych zapadłych w jednym państwie i ich wykonywania w innym państwie. Jak – zapewniając swobody obywatelskie, których gwarantem jesteśmy także my sami – można zapewnić skuteczność ścigania przestępstw

(senator L. Kieres)

popelnianych przez obywateli naszych lub innych krajów w sytuacji, kiedy nie zapewnimy odpowiednim instytucjom odpowiednich uprawnień operacyjnych? To jest pierwsza sprawa.

Sprawa druga: czy są te gwarancje, o których tutaj mówiłem? Powiem, że taką gwarancją jest sama ustawa. Po raz pierwszy problematyka, która jest regulowana w tej ustawie, problematyka wymiany informacji operacyjnych – podkreślam to, bo do sprawy prokuratury za chwilę wrócę – jest regulowana tak precyzyjnie i szczegółowo, niezależnie od prawa unijnego. A czy nam się to podoba, czy też nie, to prawo też będzie obowiązywało w tej sprawie, bezpośrednio, zwłaszcza w przypadku rozporządzeń. Ta sprawa jest regulowana ustawami i to właśnie ustawodawca reguluje problematykę wymiany informacji. To jest pierwszy etap kontroli, także parlamentarnej, nad działaniami służb specjalnych.

Pomijam już inne do tej pory obowiązujące akty prawne dotyczące cywilnej kontroli nad działalnością jednostek organizacyjnych, które zostały wymienione w tej ustawie. Ustawa nakłada na te instytucje obowiązki, z których będziemy mogli je rozliczać. Proszę wziąć art. 12: „Podmioty uprawnione mogą uzależnić przekazanie informacji organowi ścigania państwa członkowskiego Unii Europejskiej od spełnienia przez ten organ określonych warunków, w szczególności od”... i tu są wymienione te warunki. To nie jest tak, że ustawodawca przekazuje tym jednostkom zadania, nakłada na nie obowiązki, które mają być przez nie wykonywane w sposób bezrefleksyjny. Realizacja tego postanowienia może być w przyszłości przedmiotem także naszej refleksji.

W art. 13 mówi się o tym, że podmioty uprawnione mogą odmówić przekazania informacji organowi ścigania, jeśli mogłoby to zagrażać bezpieczeństwu Rzeczypospolitej, mogłoby utrudniać postępowanie karne lub czynności operacyjno-rozpoznawcze. Tu widać już rolę prokuratury. Przepis ten odnosi się do postępowania przygotowawczego. Nie wyobrażam sobie współdziałania jednostek wymienionych w ustawie z prokuraturą, która prowadzi w sprawie objętej treścią tej ustawy postępowanie przygotowawcze. Czy te organy chcą, czy też nie, muszą kooperować z prokuraturą.

I art. 14, fundamentalny, jeśli chodzi o sprawę, o której mówił mój kolega, pan senator Andrzejewski: „Jeżeli na przekazanie informacji organowi ścigania państwa członkowskiego Unii Europejskiej jest wymagana zgoda organu prowadzącego postępowanie karne, podmioty uprawnione – czyli tu chodzi o te wymienione w ustawie – zwracają się do organu prowadzącego to postępowanie o wyrażenie zgody”. To prokuratura będzie decydowała w tych sprawach, czy informa-

cje zgromadzone przez nasze instytucje będą przekazane, czy też nie. Fundamentalna zasada ochrony postępowania karnego, zresztą w różnych jego aspektach, została ujęta w tym właśnie art. 14. „Podmioty uprawnione odmawiają przekazania informacji organowi ścigania państwa członkowskiego Unii Europejskiej, jeżeli organ prowadzący postępowanie karne – a więc prokurator – nie wyraził zgody na ich przekazanie”. Czegoż więcej można oczekiwać od tej ustawy, jeśli chodzi o rolę prokuratury, gdy weźmie się pod uwagę chociażby te dwa wybrane przeze mnie przepisy? A podkreślam, że mogę zacytować jeszcze inne. Czegoż można jeszcze wymagać od ustawodawcy, gdy idzie o gwarancje procesowe prokuratury zabezpieczone właśnie w tej ustawie? Pomijam już inne aspekty, o których mówili pan minister Rapacki i pan senator Jurcewicz, mianowicie uwzględnienie innych aktów prawnych dotyczących prokuratury i umów międzynarodowych odnoszących się do tej sprawy.

Moim zdaniem nie powinniśmy w tej ustawie doszukiwać się ukrytych intencji. Ta ustawa jest potrzebna, ta ustawa zapewnia właściwe wykonywanie zadań przez instytucje wymienione w art. 1 ust. 2, a jednocześnie gwarantuje prokuraturze zachowanie jej uprawnień wynikających z ustawy o prokuraturze, z kodeksu postępowania karnego i z innych ustaw i dlatego ja będę głosował za tą ustawą.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

(Senator Piotr Andrzejewski: Chcę się zapisać do głosu. Mam jeszcze pięć minut.)

Proszę bardzo, pan senator Piotr Andrzejewski.

Senator Piotr Andrzejewski:

Panie Marszałku! Szanowni Państwo!

Jako długoletni obrońca w procesach politycznych w państwie komunistycznym zetknąłem się z tym, co niosą ze sobą rozwiązania, które nam się tu proponuje. Pan senator Kieres jest w błędzie, jeżeli chodzi o tę optymistyczną interpretację treści art. 14. Tu chodzi o to, że wymiana informacji następuje bez wiedzy prokuratury. I jeżeli prokuratura zacznie postępowanie, poweźmie wiadomości... Te informacje to są informacje operacyjne. W postępowaniach operacyjnych, jeżeli w prokuraturze dana sprawa nie jest zarejestrowana, to przepis art. 14 jest martwy. I ta ustawa dotyczy właśnie tego, o czym prokuratura nawet nie musi się dowiedzieć, bo dopiero zawiadomienie o przestępstwie... Ja wiem, jak to było fabrykowane... gdzie w trybie operacyjnym... I na końcu dopiero było zawiadomienie prokuratury. Jak operacyjnie były rozpracowywane czy to KOR, czy to Solidarność, kiedy wynajmowało się dziennikarza

(senator P. Andrzejewski)

z zagranicy, który robił jakiś wywiad. I z tego, na podstawie takich działań operacyjnych, konstruowało się postępowanie dowodowe... Art. 14 mówi o zgodzie organu prowadzącego postępowanie karne. To, czego dotyczy ustawa, nie jest przedmiotem postępowania karnego, jest przedmiotem postępowań operacyjnych pomiędzy europejskimi służbami specjalnymi, dyskrecjonalnymi, o których obywatel nie wie, o których prokuratura nie wie. I dopiero na końcu tego wszystkiego, jeżeli organy ścigania, które inwigilują całość społeczeństw demokratycznych w Europie, uznają, że trzeba ruszyć... Dopiero wtedy zawiadamiają prokuraturę.

Art. 14 to jest martwy przepis, dopóki organa, które wymieniają informacje i inwigilują obywateli, nie dadzą prokuraturze sygnału, że ma wszcząć postępowanie karne. Stąd podtrzymuję swoje wnioski. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Pan senator Leon Kieres jeszcze raz. Proszę bardzo.

Senator Leon Kieres:

Panie Senatorze, można tak, można inaczej... Ja nigdy nie pogodzę się z sytuacją, że argumentacja będzie oparta na podejrzeniach, a do tego podejrzeniach, których źródła pan wywodzi z poprzedniego systemu. W ten sposób to my naprawdę do niczego nie dojdziemy. To nie jest przepis martwy, ten przepis jest istotnie powiązany z postępowaniami przygotowawczymi. Oczywiście, że ten przepis, a zwłaszcza wcześniejsze, odnosi się do działalności operacyjnej. Tylko jeżeli my z góry będziemy zakładali, że ta ustawa i inne regulujące przepisy instytucji wymienionych w art. 1 ust. 2 będą wykorzystywane w sposób przestępczy, niezgodny z prawem, to ja się pytam, bez względu na to, jaki jest rząd...

(Senator Piotr Andrzejewski: Zgodnie z prawem...)

...jaki jest parlament...

(Senator Piotr Andrzejewski: Zgodnie z prawem, zgodnie...)

...jakie jest zaufanie do instytucji publicznych, instytucji prawa...

(Marszałek Bogdan Borusewicz: Panie Senatorze...)

...instytucji, które notabene my tworzymy? W ten sposób na pewno nigdy nie dojdziemy do porozumienia.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

(Senator Czesław Ryszka: Panie Senatorze, nie można Unii Europejskiej porównywać do Związku Radzieckiego.)

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

(Senator Czesław Ryszka: Świetlana przyszłość nas czeka...)

Panie Senatorze Ryszka, proszę o...

(Senator Czesław Ryszka: Unia nam da...)

Lista mówców została wyczerpana. Miał pan możliwość zgłoszenia się i wygłoszenia swojego wystąpienia, o ile oczywiście pan chciał, bo nie ma pan przecież takiego obowiązku.

Zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone...

(Głos z sali: Był wniosek...)

Przepraszam najmocniej, oczywiście. Informuję, że pan senator Piotr Łukasz Andrzejewski zgłosił wniosek o charakterze legislacyjnym na piśmie.

Zamykam dyskusję.

Ponieważ został zgłoszony wniosek o charakterze legislacyjnym, proszę Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji oraz Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej o ustosunkowanie się do przedstawionego wniosku i przygotowanie wspólnego sprawozdania.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone dzisiaj.

Szanowni Państwo, informuję, że po punkcie drugim, do rozpatrzenia którego w tej chwili przystąpimy, będzie punkt czwarty, a potem powróci my do punktu trzeciego.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1338, a sprawozdanie komisji w druku nr 1338A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Środowiska, pana senatora Zbigniewa Meresa, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Zbigniew Meres:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie z posiedzenia Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Środowiska w dniu 7 września bieżącego roku, które obradowały nad ustawą o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi.

Ustawa z dnia 18 sierpnia 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi ma na celu wprowadzenie przepisów, które regulują sposób i formę udzielania

(senator Z. Meres)

pomocy państwa dla poszkodowanych podmiotów w związku z wystąpieniem powodzi, przepisów, które znajdują uniwersalne zastosowanie w przypadku wystąpienia tego typu katastrofy.

Dotychczasowe rozwiązania dotyczące usuwania skutków powodzi były przygotowywane w związku z wystąpieniem konkretnych zdarzeń w poszczególnych latach. Były to działania mało efektywne i w praktyce uniemożliwiały natychmiastowe udzielenie pomocy poszkodowanym, bez konieczności dokonywania odpowiednich zmian w istniejących już przepisach. Większość instytucji wprowadzonych niniejszą ustawą ma charakter *novum* w polskim systemie prawnym. Część przepisów została przeniesiona z ustawy z dnia 17 lipca 1997 r. o szczególnych zasadach postępowania administracyjnego i sądowego w związku z usuwaniem skutków powodzi z lipca 1997 r., ustawy z dnia 17 lipca 1997 r. o stosowaniu szczególnych rozwiązań w związku z likwidacją skutków powodzi, która miała miejsce w lipcu 1997 r. oraz ustawy z dnia 24 czerwca 2010 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi z maja i czerwca 2010 r.

Zgodnie z art. 1 ustawy jej przepisy znajdują zastosowanie w sprawach związanych z usuwaniem skutków powodzi w rozumieniu art. 9 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne. Ponadto ustawa przewiduje rozwiązania uprawniające Radę Ministrów do każdorazowego określania w przypadku wystąpienia powodzi o rozmiarach powodujących konieczność zastosowania szczególnych rozwiązań określonych w ustawie, gdy środki zastosowane przez właściwe organy administracji rządowej i organy jednostek samorządu terytorialnego okazały się niewystarczające, w drodze rozporządzenia, na podstawie danych przekazanych prezesowi Rady Ministrów przez właściwych wojewodów, wykazu gmin lub miejscowości poszkodowanych w wyniku powodzi, na terenie których znajdują zastosowanie szczególne rozwiązania określone w ustawie. Wydając wymienione rozporządzenie, Rada Ministrów określać będzie również rodzaj szczególnych rozwiązań wymienionych w rozdziale 2 ustawy, jakie będą mogły zostać zastosowane na danym terenie przez okres nie dłuższy niż dwanaście miesięcy.

W rozumieniu ustawy poszkodowanymi są osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, które na skutek powodzi doznały szkód majątkowych lub utraciły, chociażby tylko czasowo, możliwość korzystania z posiadanej nieruchomości lub lokalu.

Finansowanie szczególnych rozwiązań określonych ustawą następuje z rezerwy celowej prze-

znaczonej na przeciwdziałanie klęskom żywiołowym i usuwanie ich skutków. W ramach szczególnych rozwiązań, które mogą być stosowane w przypadku powodzi, rodzina lub osoba samotnie gospodarująca, w rozumieniu ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, poszkodowana w wyniku wystąpienia powodzi w celu zaspokojenia niezbędnej potrzeby bytowej może otrzymać jednorazowy zasiłek powodziowy w kwocie do 2 tysięcy zł.

Faktyczna niemożność świadczenia pracy w związku z powodzią stanowić będzie podstawę usprawiedliwienia nieobecności pracownika w pracy. Za czas takiej nieobecności w pracy pracownik zachowa prawo do odpowiedniej części minimalnego wynagrodzenia za pracę przez okres nie dłuższy niż dziesięć dni roboczych wynikających z rozkładu czasu pracy przez pracownika.

W przypadku zniszczenia na skutek powodzi dokumentów niezbędnych do ustalenia świadczeń z tytułu ubezpieczeń społecznych lub zaopatrzenia emerytalnego za równorzędne z nimi będą uznawane wszelkie dokumenty oraz zeznania świadków pozwalające na udowodnienie okresu zatrudnienia oraz czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby, macierzyństwa lub sprawowania opieki, a także wszelkie dokumenty pozwalające na udowodnienie wysokości podstawy wymiaru świadczeń.

Wprowadzono możliwość przeznaczenia na cele związane z likwidacją skutków powodzi środków zakładowych funduszy świadczeń społecznych, Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych oraz zakładowych funduszy rehabilitacji osób niepełnosprawnych. Będzie można umarzać pożyczki udzielane poszkodowanym z funduszy państwowych, jeżeli w związku z powodzią nastąpiła utrata możliwości spłaty tych pożyczek.

Staroście przyznano prawo do dokonywania zwrotu ze środków Funduszu Pracy i w trybie określonym dla prac interwencyjnych, o których mowa w przepisach ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, poniesionych przez pracodawcę kosztów na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne z tytułu zatrudnienia skierowanych bezrobotnych zamieszkałych na obszarze gmin lub miejscowości dotkniętych powodzią, a w przypadku zniszczenia zakładu na skutek powodzi – odpowiednio kosztów na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne zatrudnionych pracowników. Świadczenia te będą finansowane ze środków utworzonej na ten cel rezerwy Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy.

Pracodawcy, który na skutek powodzi na jakiś czas, przejściowo, zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej lub istotnie ograniczył jej prowadzenie, przysługiwać ma pożyczka z Fun-

(senator Z. Meres)

duszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z przeznaczeniem na wypłatę wynagrodzenia pracownikom nieobecny w pracy lub nie mogącym świadczyć pracy z powodu powodzi oraz usuwającym skutki powodzi w zakładzie pracy. Pożyczka będzie podlegała zwrotowi, przy czym pracodawcy będą mogli się ubiegać o jej umorzenie.

Mając na względzie konieczność zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych poszkodowanych w wyniku powodzi, zaproponowano mechanizmy ułatwiające im usuwanie szkód w substancji mieszkaniowej. Właściciel lub zarządca budynku lub lokalu mieszkalnego uszkodzonego lub zniszczonego podczas powodzi będzie mógł, w szczególności z kredytu uzyskanego na zasadach określonych w ustawie z dnia 8 lipca 1999 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielonych na usuwanie skutków powodzi, dokonać spłaty całości lub części kredytu bankowego czy pożyczki bankowej zaciągniętych na budowę, odtworzenie lub remont tego budynku czy lokalu. Przewidziano też możliwość skorzystania przez poszkodowanych ze zwolnień podatkowych, z opłaty skarbowej oraz innych opłat.

Świadczenia uzyskane w związku z powodzią nie będą wliczane do dochodu, od wysokości którego odrębne przepisy uzależniają uzyskanie świadczeń o charakterze socjalnym – ulg, dodatków i zwolnień, w tym z zakresu pomocy społecznej, świadczeń rodzinnych, dodatków mieszkaniowych oraz stypendiów i pomocy materialnej dla uczniów i studentów. Nadzór nad realizacją zadań związanych z pomocą poszkodowanym będzie sprawował wojewoda.

Ponadto w rozdziale 3 ustawy wprowadzona została regulacja, dzięki której wskazani przedsiębiorcy będą mogli ubiegać się o udzielenie im pożyczki na warunkach w nim określonych. W świetle przyjętych rozwiązań pożyczka może być udzielona przedsiębiorcy jednokrotnie do wysokości szkody poniesionej w wyniku powodzi, lecz w kwocie nie większej niż 50 tysięcy zł. Pożyczek udzielać będą fundusze pożyczkowe wybrane w drodze konkursu przez ministra właściwego do spraw gospodarki.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Podczas posiedzenia Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Środowiska wniesiono następujące poprawki. W art. 33 w ust. 1 dodaje się pkt 5 w brzmieniu: „świadczeń z funduszu alimentacyjnego”. W art. 34 zmienia się ust. 2 – otrzymuje on brzmienie: „Ochotnicza straż pożarna może otrzymać z budżetu państwa dotację na pokrycie strat wynikających z utraty lub trwałego uszkodzenia specjalistycznego sprzętu, jeżeli utrata lub uszkodzenie nastąpiły na skutek działania ratowni-

czego prowadzonego w trakcie powodzi”. W tym samym artykule dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu: „ust. 3. Ochotnicza straż pożarna, o której mowa w ust. 2, w terminie 30 dni od zakończenia działania ratowniczego przekazuje ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, za pośrednictwem komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej, zestawienie poniesionych strat w wymiarze rzeczowym i wartościowym. W zestawieniu uwzględnia się kwotę przysługującą z tytułu ubezpieczenia utraconego lub uszkodzonego sprzętu, o którym mowa w ust. 2”; i „ust. 4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, po uzyskaniu opinii Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej, występuje do ministra właściwego do spraw finansów publicznych z wnioskiem o przyznanie środków na dotacje dla ochotniczych straży pożarnych. Po przyznaniu środków przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, minister właściwy do spraw wewnętrznych przekazuje dotację ochotniczej straży pożarnej, o której mowa w ust. 2”.

Panie Marszałku, Panie i Panowie Senatorowie! Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisja Środowiska wnoszą o przyjęcie ustawy wraz z wniesionymi poprawkami. Dziękuję za uwagę.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Widzę, że zgłasza się pan senator Knosala. Proszę bardzo.

Senator Ryszard Knosala:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Senatorze Sprawozdawco, chciałbym zadać dwa pytania. Pierwsze dotyczy art. 5, w którym mówi się, kto może otrzymać jednorazowy zasiłek. Mianowicie może to być rodzina lub osoba samotnie gospodarująca. I chciałbym zapytać, jak będzie traktowana sytuacja osób, które mieszkają pod jednym dachem, może nawet są spokrewnione, tak jak mówi ten artykuł, ale nie gospodarują wspólnie, na przykład może być to rodzeństwo czy rozwiedzione małżeństwo. Czy każda z tych osób będzie mogła wystąpić odrębnie o przyznanie jednorazowego zasiłku powodziowego?

Drugie pytanie jest związane z art. 40, gdzie mówi się o nadzorze wojewody. Nie do końca zrozumiałem, czy ten nadzór wojewody dotyczy tylko zasiłku wskazanego w art. 5 projektu ustawy, czy też ten nadzór obejmuje faktycznie ogół działań służących niesieniu pomocy poszkodowanym. Bo można rozumieć, że może być i tak, i tak. Jeśli wo-

(senator R. Knosala)

jewoda miałyby te sprawy nadzorować, to czy będzie miał jakieś instrumenty, które mu umożliwią bieżący monitoring. Bo inaczej skąd będzie wiedział, kto pomoc dostał, a kto nie. Krótko mówiąc: czy oprócz nałożenia obowiązku nadzoru na wojewodę są jakieś instrumenty, które pozwalają mu monitorować sprawność niesienia pomocy poszkodowanym – szczególnie oczywiście chodzi o ten zasiłek? Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.
Pan senator Górecki.

Senator Ryszard Górecki:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Po wysłuchaniu wypowiedzi pana senatora sprawozdawcy i w nawiązaniu do pytania pana senatora Knosali chciałbym zapytać, w jakim zakresie dokonuje się modyfikacji uprawnień dotyczących spraw powodziowych wojewody i samorządu terytorialnego, burmistrza, wójta. To jest istotna sprawa. Nie znam przepisów poprzednich ustaw, dlatego to pytanie stawiam.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję bardzo.
Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Zbigniew Meres:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Jeśli chodzi o art. 5 ust. 3, na posiedzeniu komisji szczegółowo nie rozpatrywano kwestii, które wynikają z pytania pana senatora Knosali. Niemniej jednak wydaje się – myślę, że pan minister uściśli tę odpowiedź – że sprawa dotyczy tylko osoby, która jest poszkodowana w danym obiekcie, lub osoby, która samotnie gospodaruje w tym obiekcie. Myślę, że pan minister to uściśli.

Jeżeli chodzi o nadzór wojewody dotyczący obu działań, to te zadania monitoruje i realizuje urząd wojewody oraz jego agendy. Taka sama odpowiedź może dotyczyć pytania pana senatora.

Jeśli chodzi o modyfikację, to ja nie mówiłem podczas sprawozdania o modyfikacji, ja mówiłem o pewnym novum, które wynika z tego, że nie trzeba będzie po każdej klęsce żywiołowej wydawać określonej ustawy, bo skumulowane tu zapisy poprzednich ustaw, z 1997 i 2010 r., dają możliwość natychmiastowego działania. Jest to novum i wpłynie to na skuteczne, dość szybkie i bezpośrednie przekazanie pomocy poszkodowanym.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Czy są jeszcze jakieś inne pytania? Nie widzę zgłoszeń.

Dziękuję bardzo.

(Senator Zbigniew Meres: Dziękuję.)

Projekt tej ustawy został wniesiony przez rząd. Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw wewnętrznych i administracji.

Czy pan minister Rapacki pragnie zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adam Rapacki: Tak.)

Proszę bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych
i Administracji
Adam Rapacki:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Może spróbuję odnieść się do pytań, które tutaj padły, i może doprecyzuję odpowiedzi.

Co do udzielania pomocy rodzinie lub osobie samotnie gospodarującej, to każda osoba prowadząca odrębne gospodarstwo otrzyma zasiłek. To wynika z ustawy o pomocy społecznej – tam wprost jest wyartykułowane, zdefiniowane, jakie osoby prowadzą samodzielne gospodarstwo, i te osoby są uprawnione do otrzymania zasiłku. A więc w przypadku gdy gospodarstwa będą odrębne, każda z prowadzących je osób otrzyma zasiłek.

Jeśli zaś chodzi o nadzór wojewody, to on jest dosyć precyzyjnie określony. Chodzi tu rzeczywiście o generalny nadzór nad całością działań związanych z niesieniem pomocy osobom dotkniętym skutkami powodzi. Nadzór ten doprecyzowany jest w art. 4 ustawy. W tymże artykule wprost wspomina się, że podmioty ubiegające się o pomoc publiczną składają wojewodzie właściwemu ze względu na miejsce prowadzenia działalności gospodarczej oświadczenie o wartości szkód materialnych. Również w przypadku uzyskania pomocy publicznej beneficjent składa wojewodzie oświadczenie o wartości tej pomocy. A więc te wszystkie informacje o dedykowanych środkach – i w odniesieniu do przedsiębiorców, i w odniesieniu do osób, które zostały dotknięte skutkami powodzi – będą przepływały przez urząd wojewody. Spodziewamy się, że urząd wojewody wraz z całym systemem będzie sprawniej realizował rzeczywistą pomoc dla osób dotkniętych skutkami powodzi.

I to by było chyba wszystko, jeśli chodzi o dotychczasowe odpowiedzi. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad.

Pan senator Kogut, proszę bardzo.

Senator Stanisław Kogut:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Drodzy Państwo!

Wydaje mi się – kieruję się tu tokiem myślenia senatora Szaleńca – że jest tu ważne takie pytanie: do kiedy administracyjnie uregulujecie problemy tak, że wały przestaną być sprawą marszałka, a korytarz sprawą RZGW?

Bo teraz jest tak, że kiedy przyjeżdżają komisje do spraw usuwania skutków powodzi, to nie skupiają się na meritum sprawy, ino skupiają się na kłótniach, kto ma faktycznie się tym zajmować. Według mnie jest już najwyższy czas, żeby zarządzanie tą sprawą było po prostu w jednych rękach. Teraz jest tak, jak mówię, czyli wały należą do marszałka, a korytarz rzeki należy do RZGW. I to musi być uregulowane, bo przez to dochodzi do naprawdę wielkich paranoi, do wielkich kpin, tak że mieszkańcy mówią wprost: do kiedy będzie ta dwuwładza? Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Pan senator Knosala, proszę bardzo.

Senator Ryszard Knosala:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, miałbym kilka szczegółowych pytań.

Pierwsze. Wnioskodawca, występując o przyznanie zasiłku, musi dodatkowo złożyć na piśmie oświadczenie, że w wyniku powodzi doznał szkody majątkowej, wraz z określeniem jej wartości. I chodzi mi o to słowo „określenie”. Chcę tu dodać, że mnie już dwa razy w życiu przyszło takie oświadczenie wypełniać – trzynastcie czy czternaście lat temu i rok temu – i też miałem z tym problemy. Mnie osobiście wydaje się, że właściwszym określeniem byłoby „z oszacowaniem”. Przecież my możemy taką kwotę tylko oszacować, a nie dokładnie ją określić – w tym celu byśmy musieli wzywać rzeczoznawcę, który czasami nawet miałby kłopoty z dotarciem na miejsce, bo tam jest jeszcze woda, przynajmniej wtedy tak było.

Druża sprawa, trochę z tym poprzednim wątkiem związana. Chciałbym, tak trochę z ciekawości, zapytać: skąd właściwie wzięła się kwota 2 tysięcy zł? Czy były w tej sprawie jakieś inne propo-

zycje? I czy prowadzono jakieś analizy na bazie tego, co do tej pory wypłacono? Bo gdyby prowadzić jakąś statystykę, to można by było się zorientować, czy inne progi... czy może właśnie wokół kwoty 2 tysięcy zł wypłaty się gromadziły.

I trzecie, szczegółowe pytanie. Wiadomo, że o jednorazowym zasiłku decyduje wójt. Jakie są przesłanki, że to właśnie wójt o tym decyduje? Bo prawdę mówiąc... Na przykład akurat wiem, że mój sąsiad otrzymał tylko 800 zł i chciał się od decyzji wójta odwołać. Przyznam się, że nie wiem, jak to się skończyło, niemniej jednak zaznaczam, że jest tak, jakby instytucji odwoławczej w tej sprawie nie było. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych
i Administracji
Adam Rapacki:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Pierwotnie projekt rządowy zakładał również kilka regulacji związanych właśnie z tym wspomnianym doprecyzowaniem podziału kompetencji pomiędzy RZGW i marszałka. Niestety, było jeszcze w związku z tym sporo dyskusji i kontrowersji. Dlatego, aby zdążyć z procedowaniem nad tą niezwykle potrzebną ustawą, zdecydowano o wyłączeniu tamtej części regulacji i odłożeniu procedowania nad tymi rozstrzygnięciami do spokojniejszych czasów. Ale w planach resortu spraw wewnętrznych i administracji kwestia doprecyzowania tej właśnie wspomnianej odpowiedzialności jest jednym z priorytetów. I po wyborach... W zasadzie prace będą trwały dalej, ale po wyborach powinniśmy spodziewać się dalszego uzupełnienia regulacji o elementy związane z precyzyjnym podziałem odpowiedzialności za wały, za ich regulację. Ale projekt i tak jest dosyć obszerny, a do tego jest niezwykle ważki, bo daje Radzie Ministrów możliwość szybkiego, elastycznego działania i rzeczywistej szybkiej pomocy dla osób dotkniętych skutkami powodzi.

Jeśli chodzi o pytania pana senatora Knosali, o kwestię oświadczenia i określenia wartości szkody. Tu chodzi o wstępną kalkulację związaną z oszacowaniem poniesionych strat. Co do użytego terminu, można dyskutować, czy... Ale przecież jest oczywiste, że chodzi o to, żeby zasiłek do 2 tysięcy zł został wypłacony szybko, żeby to były pierwsze pieniądze, które pozwolą osobom poszkodowanym na zaspokojenie podstawowych potrzeb, tak by osoby te zaczęły normalnie funkcjonować w tych trudnych dla nich chwilach. Sam termin został tak zdefiniowany... Tak że to,

(podsekretarz stanu A. Rapacki)

czy jest to „określenie”, czy „oszacowanie”, czy nieco inaczej, jest sprawą wtórną. Chodzi tu przecież o wstępny szacunek co do wielkości strat, które dotknęły konkretną rodzinę.

Kwota 2 tysięcy zł wynika z doświadczeń z dotychczasowych powodzi. Jakiś próg trzeba tu było przyjąć. Również po ostatnich powodziach zasiłek był określany właśnie w takich granicach. Dlatego i tu przyjęto taki próg szacunkowy. Pewnie gdyby kwota była tu większa i gdyby większe były możliwości, to osoby, które korzystają z zasiłku, byłyby bardziej zadowolone. No ale to są 2 tysiące zł i to jest takie minimum, które pozwala na zaspokojenie podstawowych potrzeb i przetrwanie w najtrudniejszych chwilach.

Kwestia tego, dlaczego to wójt decyduje o zasiłku. Bo to wójt jest najbliższymi osobami poszkodowanych, to on najlepiej wie, jakie były skutki powodzi, co ona wyrządziła w poszczególnych gospodarstwach, poszczególnym rodzinom. Myślę więc, że z natury rzeczy to wójt będzie dbał, żeby pomoc dla tych ludzi była adekwatna do szkód albo nawet wyższa, o ile to możliwe. Trzeba by było, żeby wójt był wybitnie złośliwy, by zaniżyć wartość takich szkód. A przecież tu wchodzi w grę dramat ludzi dotkniętych powodzią, dlatego wszystkim organom publicznym, jak również organom samorządowym, zależy na tym, aby jak najszybciej i najskuteczniej pomóc ofiarom, wprowadzić je z traumy, tak by ci ludzie szybko wrócili do normalnego życia.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Pan senator Kogut. Proszę bardzo.

Senator Stanisław Kogut:

Wydaje mi się, Panie Marszałku, Panie Ministrze, Drodzy Goście, że popełniście błąd. Chodzi o to, żeście się wycofali. Bo naprawdę to, co obserwuję od lat, ten brak jednolitego stanowiska...

(Marszałek Bogdan Borusewicz: Panie Senatorze, pytanie.)

Pytanie z tym się wiąże, bo nie wiadomo, kiedy znowu będzie nowelizacja.

Drugie pytanie. Ja obserwuję te ustawy i ciągle mi jednego brakuje. Dlaczego w tych ustawach nie ma jakby preferowania straży zawodowych i straży ochotniczych? Jak pan minister, pan generał dobrze wie, przy takich powodziach największe straty w sprzecznie ponoszą strażacy. Siadają pompy szlamowe, po prostu wszystko się psuje. Uważam, że skoro pracuje się nad ustawami jakby perspektywicznymi, to trzeba jakoś ująć tych ludzi, te organizacje, żeby faktycznie były zdopingowane, wynagrodzone za tak ciężką społeczną pracę. Powtarzam, za ciężką społeczną pracę. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Adam Massalski:

Panie Ministrze, mam takie pytanie. Czy pan minister widzi możliwość wykorzystywania nadal Związku Harcerstwa Polskiego i innych organizacji harcerskich, ale zwłaszcza Związku Harcerstwa Polskiego? On ma bardzo duży majątek w postaci namiotów, materacy, kocy, łóżek, które są wykorzystywane, a harcerze w takich wypadkach zawsze w pierwszym rzędzie meldują się do pomocy. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Pytanie zadawał pan senator Massalski.

Więcej pytań nie widzę.

Proszę bardzo, Panie Ministrze...

A, przepraszam, jeszcze nie.

Proszę uprzejmie, pan senator Kraska.

Senator Waldemar Kraska:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, wiem, że powstał raport omawiający działania związane ze zwalczaniem skutków powodzi w roku 2010.

Czy może pan przybliżyć nam, jaką sumę wydatkowało państwo na zwalczanie tych skutków i jakie były główne składniki tej pomocy? Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Proszę bardzo.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adam Rapacki:

Jeśli chodzi o docenienie strażaków, to w proponowanych rozwiązaniach, w poprawce Wysokiej Izby, jest między innymi możliwość wprowadzenia rekompensat dla ochotniczych straży pożarnych, kiedy poniosą jakiegokolwiek straty. A jeżeli chodzi o Państwową Straż Pożarną, która jest podstawową formacją ratowniczą w naszych realiach, to udało się w naszej kadencji wprowadzić do ustawy o Państwowej Straży Pożarnej możliwość wynagrodzenia strażaków za nadgodziny, za ten ponadstandardowy czas pracy. Oczywiście te kwoty może nie są takie, jakie chcielibyśmy realnie wypłacić

(podsekretarz stanu A. Rapacki)

strażakom, ale wszystko zależy również od możliwości finansowych. A takie możliwości są teraz. Ważne, że w tej chwili zagwarantowano ustawowo szanse dodatkowego wynagradzania strażaków. Dbamy o Państwową Straż Pożarną.

A jeśli chodzi o możliwości wykorzystania Związku Harcerstwa Polskiego, to oczywiście one są. W sytuacji dużych klęsk żywiołowych, właśnie powodzi, wykorzystujemy wszystkie instytucje, które dysponują odpowiednim sprzętem, odpowiednim wyposażeniem, jak również odpowiednimi siłami, oraz mają chęci do działania. A harcerze zawsze są chętni i wspierają wszystkie służby publiczne w akcji ratowniczej, przede wszystkim w akcji niesienia pomocy. Wykorzystujemy tutaj również skazanych, Służba Więzienna się sprawdza, działa w znakomity sposób. A więc pada wtedy hasło „wszystkie ręce na pokład” i wszyscy udzielamy pomocy. I w tych trudnych sytuacjach widać, że Polacy radzą sobie dosyć solidnie.

Jeśli chodzi o kwestię środków finansowych przyznanych na usuwanie klęsk żywiołowych w 2010 r., to są to na przykład środki przeznaczone na wypłatę jednorazowych zasiłków celowych do 6 tysięcy zł. Przyznano na ten cel 151 milionów 600 tysięcy zł. Teraz środki przeznaczone na remont i odbudowę budynków mieszkalnych dla osób i rodzin poszkodowanych w wyniku powodzi w 2010 r. – środki przyznane to 598 milionów 785 tysięcy zł. Środki przeznaczone na odbudowę infrastruktury jednostek samorządu terytorialnego – 687 milionów 932 tysiące zł. Środki przeznaczone na usuwanie skutków powodzi w infrastrukturze przeciwpowodziowej, uszkodzonej lub zniszczonej w wyniku powodzi w 2010 r. – 350 milionów 605 tysięcy zł; były to zadania realizowane przez RZGW i WZMiUW. Środki przeznaczone dla jednostek samorządu terytorialnego na sfinansowanie wydatków związanych z prowadzoną akcją przeciwpowodziową, doposażenie jednostek straży pożarnej – 218 milionów 293 tysiące zł. Łącznie na wszystkie cele związane z usuwaniem klęsk żywiołowych w 2010 r. przeznaczono środki w kwocie 2 miliardów 207 milionów 414 tysięcy zł.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Ministrze.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adam Rapacki: Dziękuję bardzo.)

Więcej pytań nie widzę. Dziękuję.

(Rozmowy na sali)

Panie Senatorze! Panie Senatorze! Niech pan nie załatwia na boku jakichś miejscowych spraw.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców.

Przemówienie senatora w dyskusji nie może trwać dłużej niż dziesięć minut. Podpisane wnioski o charakterze legislacyjnym senatorowie składają do marszałka Senatu do momentu zamknięcia dyskusji.

Czy pan senator pan senator Kogut chciałby zabrać głos w dyskusji?

(Senator Stanisław Kogut: Nie, powiedziałem już wszystko.)

To pan senator Ryszard Knosala, proszę bardzo... A, nie. Dobrze.

Informuję dla porządku, że pan senator Knosala złożył swoje przemówienie w dyskusji do protokołu*.

Zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone dzisiaj.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1361, a sprawozdanie komisji w druku nr 1361A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej, pana senatora Jana Wyrowińskiego, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Jan Wyrowiński:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Panie Ministrze!

Zgodnie z wolą pana marszałka i komisji przedstawiam sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej o uchwalonej przez Sejm w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawie o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Ta ustawa, którą Sejm przyjął w dniu 31 sierpnia, dotyka niezwykle ważnego pola bezpieczeństwa energetycznego państwa w części dotyczącej obrotu gazem. Potrzeba zmian w obecnie obowiązującym ustawodawstwie wynika z konieczności dostosowania się do reguł gry, które w sprawie obrotu gazem wyznacza w tej chwili Komisja Europejska, Unia Europejska. Ujmując to w ogromnym skrócie, powiem, że chodzi o to, aby rynek obrotu gazem był bardziej liberalny, aby na naszym rynku mogli handlować gazem również inni producenci, nie tylko, jak to ma miejsce w tej chwili, w zasadzie jedna firma, czyli

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator J. Wyrowiński)

PGNiG. Jeżeli chodzi o nasze wywiązywanie się ze zobowiązań dostosowania naszego prawa w tym zakresie, to byliśmy tu w znacznym, tak to nazwę, niedoczasy. Skutkiem tego jest realne zagrożenie konsekwencjami wynikającymi z niedostosowania naszego ustawodawstwa w wyniku spodziewanego negatywnego dla nas orzeczenia trybunału w Luksemburgu. Spodziewana wysokość kary to bodajże 5 milionów euro, o ile się nie mylę. To zagrożenie jest dosyć poważne i to między innymi było powodem przyspieszenia prac nad tą ustawą.

Rząd, pracując nad tą ustawą, konsultował się z wszystkimi podmiotami, które są zainteresowane kształtem tego obrotu. Projektowi rządowemu towarzyszy bogata dokumentacja będąca świadectwem tychże konsultacji.

Propozycja rządowa, która dotarła do Sejmu, w pierwotnym kształcie przewidywała zobowiązanie wszystkich, którzy otrzymają koncesję na obrót gazem w Polsce – bo ta działalność jest koncesjonowana – do utrzymywania zapasów w jakiejś proporcji do skali obrotu danej firmy. W pierwotnym przedłożeniu rządowym to zobowiązanie miało dotyczyć wyłącznie firm – jak to zostało sformułowane w ustawie – przedsiębiorstw energetycznych wykonujących działalność gospodarczą w zakresie przywozu gazu ziemnego w celu jego dalszej odsprzedaży odbiorcom. To na tych firmach energetycznych miał ciążyć obowiązek utrzymywania zapasów.

Mając na względzie fakt, że w tej chwili nasze możliwości magazynowania gazu, pojemności magazynowe, umożliwiają przechowywanie gazu w ilości 1,4 miliarda m³, a nasze roczne zużycie, przypomnę, to jest około 14 miliardów m³, można powiedzieć, że 10% rocznego zużycia jest w tej chwili dostępne w tych magazynach. Jednocześnie w ramach programu zwiększania bezpieczeństwa energetycznego kraju trwają prace nad tym, aby tę objętość magazynową, to wszystko jest oczywiście pod ziemią, powiększyć w perspektywie do 3,5 miliarda m³. Tak jak mówię, nad tym trwają prace.

Nawiązując jeszcze do pierwszej części mojej wypowiedzi, chciałbym Wysokiej Izbie uświadomić, że gdyby zapadł wyrok niekorzystny dla Polski, to wówczas stanęłyby pod znakiem zapytania unijne środki finansowe, które są zaangażowane w ten projekt, między innymi w projekt zwiększania naszych możliwości magazynowania gazu w kraju. Konsekwencją tego mogłoby być również ograniczenie środków na niezbędne prace inwestycyjne, które prowadzą do stworzenia interkonektorów gazowych zarówno na kierunku południowym, jak i na kierunku zachodnim, a jedynie stworzenie tych interkonektorów umożliwi nam dostęp do większych powierzchni magazynowych poza granicami Polski.

Kolejną propozycją, która jest w ustawie, jest propozycja, aby firmy energetyczne na terenie Polski, które używają gazu, miały możliwość magazynowania zapasów obowiązkowych również poza terytorium Polski. Aby istniała taka możliwość, muszą powstać interkonektory. Prace trwają zarówno, tak to nazwę, na kierunku czeskim – tam jest możliwość uzyskania dostępu do powierzchni magazynowych o wielkości bodajże 0,5 miliarda m³ – jak i na kierunku niemieckim – tam jest możliwość uzyskania dostępu do 1,5 miliarda m³ powierzchni magazynowych. Wtedy ta ustawa będzie miała sens. Gdy będzie możliwy dostęp do tych powierzchni magazynowych, będzie możliwe zrealizowanie również tego obowiązku wynikającego z ustawy.

Panie Marszałku, Wysoka Izbo! Pracom nad tą ustawą towarzyszyły ogromne emocje spowodowane tym, że chodzi o sprawy bezpieczeństwa, ale również o realne interesy. Siłą rzeczy z jednej strony jest dobrze udokumentowany interes obecnego, powiedzmy sobie, prawie monopolisty, czyli PGNiG, z drugiej strony obok odbiorców indywidualnych i małych odbiorców są tacy odbiorcy gazu, którzy konsumują gaz w ilości milionów metrów sześciennych i chcieliby w ramach konkurencji mieć dostęp do innych dostawców, nie tylko do PGNiG, i możliwości wypracowania innej ceny.

Chciałbym powiedzieć o jeszcze jednej sprawie. Mianowicie ta ustawa zwalnia z obowiązku tworzenia zapasów firmy, które rocznie handlują wolumenem gazu mniejszym niż 100 milionów m³. Chodzi o firmy, powiedzmy sobie, przygraniczne, które już istnieją, ale nie tylko. Zresztą również ich przedstawiciele uczestniczyli w procesie konsultacji.

Wyrazem tego napięcia było to, że w Sejmie zgłoszono poprawkę, która obowiązek posiadania zapasów w ilości wynikającej z przepisów tej ustawy nakłada nie tylko na przedsiębiorstwa energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przywozu gazu ziemnego w celu jego dalszej odsprzedaży odbiorcom, ale również na podmioty dokonujące przywozu gazu ziemnego w związku z wykonywaniem zadań związanych z bezpieczeństwem lub obronnością państwa, opieką zdrowotną, edukacją lub wytwarzaniem albo dostarczaniem ciepła dla odbiorców w gospodarstwach domowych. W konsekwencji oznacza to, że również duże firmy chemiczne, na przykład Anwil, które konsumują miliony metrów sześciennych gazu, będą miały obowiązek dysponowania powierzchniami magazynowymi w celu przechowywania obowiązkowych zapasów, które będą musiały stworzyć.

Jednocześnie...

(Marszałek Bogdan Borusewicz: Panie Senatorze...)

Już, już, Panie Marszałku, chyba mam jeszcze trochę czasu.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Panie Senatorze, ja już powinienem ogłosić przerwę. Oczywiście sprawa jest ważna i nie chcę panu przerywać. Albo pan zrekapitułuje, albo wrócimy...

Senator Jan Wyrowiński:

Sprawa bezpieczeństwa nie jest jednak sprawą bagatelną. Jak państwo wiecie, o czym zresztą tu wczoraj rozmawialiśmy w przytomności pana komisarza Oettingera i pana marszałka na spotkaniu przewodniczących komisji do spraw gospodarczych państw Unii Europejskiej, Unia jest jednak zdecydowana zmierzać w stronę gospodarki niskoemisyjnej. Dlatego również u nas w kraju w związku z niepewnością inwestycyjną i niepewnością biznesową projektów modernizacyjnych polskiej energetyki opartych na węglu najrealniejszymi w tej chwili projektami są projekty oparte na gazie. W związku z tym należy przewidywać, że w najbliższych latach powstanie parę bloków energetycznych, które będą opalane gazem. Według szacunków, które nawet dzisiaj zostały przedstawione w jednym z dzienników, w perspektywie może chodzić o zapotrzebowanie w ilości około 4 miliardów m³, czyli niemal 1/3 obecnego zużycia. Rodzi się zatem obawa o to, że w sytuacji zachowania przepisu z pierwotnego przedłożenia rządowego taka duża elektrownia oparta na gazie nie miałaby obowiązku posiadania zapasów stosownych do wymaganych przepisami ustawy, co w skrajnej sytuacji mogłoby doprowadzić do tego, że w momencie, nie daj Boże, jakiegoś zahamowania dostaw mieszkańcy byłiby pozbawieni dostaw, ich bezpieczeństwo cieplne, energetyczne byłoby w poważnym stopniu zagrożone. Takie są te racje.

Komisja Gospodarki Narodowej dosyć wnikliwie zajmowała się tą sprawą. Napłynęło do nas wiele opinii i uwag na ten temat. W trakcie obrad uznaliśmy, że także z wielu innych względów, nie tylko z tych powodów, o których mówiłem, warto wrócić do przedłożenia rządowego i taką poprawkę komisja zgłosiła. Niezależnie od tego wątpliwości, o których mówiłem, pozostają, a w związku z tym prezentuję je również państwu.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

(*Senator Jan Wyrowiński: Już muszę kończyć?*)

Może pan kontynuować, ale po przerwie.

(*Senator Jan Wyrowiński: Aha, dobrze.*)

Przepraszam bardzo, ale musimy...

(*Senator Jan Wyrowiński: Dobrze, Panie Marszałku, to ja skończę po przerwie, bo jeszcze...*)

W tej chwili muszę ogłosić przerwę.

Ogłaszam przerwę do godziny 12.30 i zapraszam wszystkich do wspólnego zdjęcia, a potem na otwarcie wystawy o obozie Stutthof.

(*Przerwa w obradach od godziny 11 minut 52 do godziny 12 minut 31*)

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Wznawiam obrady.

Proszę senatorów sekretarzy o zajęcie miejsc przy stole prezydialnym. Nie widzę ich tu, ale mam nadzieję, że mnie już słyszą i wrócą do swojego zajęcia... Już?

Zapraszam serdecznie.

Powracamy do rozpatrywania punktu czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej, pana senatora Jana Wyrowińskiego, o dokończenie sprawozdania komisji.

Serdecznie zapraszam.

Senator Jan Wyrowiński:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Państwo Senatorowie! Panie Ministrze!

Przed przerwą starałem się, o tyle, o ile mogłem, obiektywnie przedstawić racje stojące za takim a nie innym kształtem tej ustawy, a w szczególności za kwestią, która wzbudzała największe emocje, mianowicie jakie podmioty używające gazu miałyby obowiązek posiadania zapasów w ilości wynikającej z przepisów tej ustawy.

Mówiłem o racjach związanych właśnie z przewidywanym, perspektywicznym wykorzystaniem gazu w szczególności dla potrzeb energetycznych, czyli do produkcji energii elektrycznej i do wytwarzania ciepła, jak również o konsekwencjach... I to były racje jednej strony. A druga strona uważa, że ten obowiązek powinien ciążyć wyłącznie na podmiotach zdefiniowanych zgodnie z ustawą w tej postaci, jaka przedstawiona była w projekcie rządowym, i argumentuje to między innymi tym, że pozostawienie ustawy w takim kształcie, który zwiększa liczbę podmiotów mających obowiązek posiadania zapasów, uniemożliwi odbiorcom gazu, w tym także dużym odbiorcom przemysłowym, pozyskiwanie alternatywnych dostaw gazu na własne potrzeby i w najbliższej perspektywie w tej sytuacji, kiedy dostęp do innych objętości magazynowych jeszcze nie jest w zasadzie możliwy, uzależni ich od jednego krajowego dostawcy gazu, jeśli zważyć na skalę potrzeb tychże odbiorców. Zwiększy to, zdaniem zwolenników tego po-

(senator J. Wyrowiński)

głędu, ryzyko zakłóceń w dostawach gazu oraz w prowadzeniu działalności, utrudni większe wykorzystanie gazu w procesach technologicznych, szczególnie w produkcji chemicznej i w energetyce, w pewnym sensie zachwieje też poziomem cen gazu. Tych racji można zresztą wymieniać jeszcze więcej.

Komisja Gospodarki Narodowej, która zajmowała się tą ustawą w ubiegły czwartek, w zasadzie jednomyślnie uznała, że istnieje jednak potrzeba powrotu do projektu w kształcie przedłożenia rządowego, i sformułowała taki wniosek. Jego istotą jest właśnie to, że jedynymi podmiotami zobowiązanymi do utrzymywania magazynów i zapasów będą przedsiębiorstwa energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przywozu gazu ziemnego w celu jego dalszej odsprzedaży odbiorcom. W tej sprawie komisja była jednomyślna i zawarła to w swoim sprawozdaniu.

Pani Marszałek, Panie i Panowie Senatorowie, Panie Ministrze, to w dużym skrócie wszystko, co jako sprawozdawca powinienem, jak mi się wydaje, powiedzieć przy okazji tej ustawy – a jest to, powtarzam, ustawa niezwykle ważna. Dziękuję państwu.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo. Dziękuję.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż jedną minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Tak?

Pan senator Knosala. Bardzo proszę.

Czy jeszcze ktoś z panów? Pan senator Boszko.

Senator Ryszard Knosala:

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek!

Przyznam, że z ciekawością wysłuchałem wystąpienia pana senatora, ale nie wiem, jak mam głosować. Po prostu rozumiem, że ta poprawka, którą wprowadził Sejm, zmierzała, jak zresztą pan słusznie zauważył, do zwiększenia bezpieczeństwa obywateli. Ale z drugiej strony...

(Senator Jan Wyrowiński: Ale w pewnej perspektywie, dlatego że, powtarzam, ten...)

Tak, oczywiście.

(Senator Jan Wyrowiński: ...największy spodziewany pobór będzie efektem procesów inwestycyjnych i powstawania bloków energetycznych opalanych gazem.)

No właśnie. Ale wygląda na to... Z tego punktu widzenia właściwie należałoby tę sejmową poprawkę poprzeć, ale rozumiem, że trzeba określić czas, żeby dostosować do niej rzeczywi-

stość, po prostu trzeba zbudować te magazyny. I pojawia się pytanie, ile trwałby ten czas absolutnie niezbędny do tego, żeby spełnić wszystkie te wymagania, które wprowadził Sejm. My przecież nie możemy wprowadzać przepisu, zgodnie z którym mają być magazyny, skoro ich nie ma i w ciągu paru miesięcy nikt ich nie zbuduje. Czy takie analizy były prowadzone?

(Senator sprawozdawca Jan Wyrowiński: Sytuacja jest taka...)

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Jan Wyrowiński:

Sytuacja jest taka, jak starałem się to powiedzieć. My w tej chwili jesteśmy w trakcie procesu inwestycyjnego na terenie kraju: prowadzone są prace, których celem jest, aby z tego 1 miliarda 400 milionów m³ mieć w przyszłości ponad 3 miliardy m³, czyli de facto tak, żeby mieć możliwość magazynowania ponad 20% rocznego zużycia. Ale to są inwestycje drogie. One trwają. Ich zakończenie nie jest możliwe, jak sądzę, najwcześniej za dwa, trzy lata, jeśli nie później. Jest jednak realna perspektywa zwiększenia objętości magazynowych poza granicami Polski. I ta ustawa stwarza możliwość dysponowania tymi objętościami właśnie w taki sposób, podczas gdy w obecnej sytuacji prawnej takiej możliwości nie ma. Ta ustawa, powtarzam, stwarza taką możliwość. Ale tutaj pojawia się potrzeba zbudowania interkonektorów. Prace w tym kierunku trwają na południu, chodzi o dostęp do Moravii, takiego rurociągu czeskiego. I tam to jest ewentualnie do 500 milionów m³. A jeżeli chodzi o Niemcy, to od 1 miliarda m³ do 1 miliarda 500 milionów m³. Te interkonektory są budowane i, jak państwo wiecie, wczoraj w czasie spotkania przewodniczących komisji do spraw gospodarczych krajów Unii Europejskiej, jakie tutaj miało miejsce, a którego celem była analiza możliwości finansowania inwestycji energetycznych na terenie Unii Europejskiej w ciągu najbliższych dziesięciu lat, pan komisarz Oettinger, przemawiający z tego miejsca, z całą mocą podkreślał, że projekty konsolidujące europejski rynek energetyczny – chodzi tu zarówno o gaz, jak i o energię elektryczną – będą bezwzględnie realizowane. Szef Europejskiego Banku Inwestycyjnego, pan prezes Maystadt, który również był gościem tego spotkania, także to potwierdzał. Obliczono, że środki, jakie będą inwestowane w europejską energię w ciągu najbliższych dziesięciu lat, sięgną 1 biliona euro. To jest po prostu niewyobrażalna ilość pieniędzy. To jest, jak określił pan komisarz Oettinger, w zasadzie trzecia rewo-

(senator J. Wyrowiński)

lucja przemysłowa. Europa ma być zintegrowana energetycznie i w związku z tym są budowane zarówno interkonektory graniczne, jak i te, że tak powiem, kontynentalne – na przykład nasz gazoport ma być połączony z Adriatykiem, takie połączenie północ – południe itd., itd. Tak że to wszystko ma być zrealizowane i elastyczność będzie większa, ale to wymaga czasu.

Dzisiaj dla niektórych polskich firm obowiązek magazynowania może się okazać dosyć przykrą koniecznością.

Nie bez kozery...

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Pan senator Boszko, bardzo proszę.

Senator Michał Boszko:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Chciałbym zapytać o pewną sprawę. Wprawdzie art. 11 w ust. 5a, 5b, 5c określa zabezpieczenia dotyczące ograniczeń na wypadek kryzysu i polegają one na tym, że państwo, na którego terenie jest zmagazynowane nasze źródło energetyczne, nie powinno ograniczać dostępu do niego i przepływu materiału dla odbiorców chronionych, ale jest tam zapis, że trzeba to tak zabezpieczyć, żeby nie było to w poważnym stopniu ograniczone. Poważny stopień w danym państwie może jednak być rozumiany inaczej niż poważny stopień u nas.

Chodzi mi o to, czy te regulacje gwarantują pełne zabezpieczenie odbiorców chronionych w Polsce z magazynów za granicą, odbiorców znajdujących się w sytuacji zagrożenia kryzysowego.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę.

Senator Jan Wyrowiński:

Panie Senatorze! Ta sprawa oczywiście była przedmiotem dosyć wnikliwej analizy i burzliwej dyskusji w czasie prac nad tą ustawą w Sejmie, bo siłą rzeczy taka sytuacja, że coś, co jest ważne dla danego kraju, w jakiś tam sposób jest zabezpieczane na terenie innego kraju, zawsze budzi tego rodzaju pytania. Aby te obawy nieco ograniczyć, musimy być świadomi tego, że ograniczona została kategoria krajów, na terenie których te zapasy mogą być przechowywane. To muszą być państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu. Są to kraje o ustabilizowanej sytu-

cji politycznej, jak również w większości członkowie Unii Europejskiej, w zdecydowanej większości. Jednocześnie w ustawie jest zapis, który kategorycznie stwierdza, że zawarte umowy o świadczenie usług przesyłania gazu ziemnego oraz umowy o świadczenie usług magazynowania gazu ziemnego będą zapewniać możliwość dostarczenia całkowitej ilości utrzymywanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zapasów obowiązkowych gazu ziemnego do sieci przesyłowej lub dystrybucyjnej krajowej w okresie nie dłuższym niż czterdzieści dni. Zawsze jest oczywiście pewien poziom niepewności, bo być może na przykład sytuacja kryzysowa będzie obejmowała nie tylko Polskę, ale będzie miała zasięg jakiś ogólniejszy, obejmie kraje sąsiednie, do końca tego nie da się, jak sądzę, przewidzieć. Myślę jednak, że zabezpieczenia formalne są na takim poziomie, że to niebezpieczeństwo będzie, w mojej opinii oczywiście, minimalne.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Więcej pytań nie ma.

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Projekt tej ustawy został wniesiony przez rząd. Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister gospodarki.

Czy przedstawiciel rządu, pan minister Maciej Kaliski, chce zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Maciej Kaliski: Tak jest.)

Zapraszam serdecznie.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Maciej Kaliski:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Chciałbym przypomnieć, że ta ustawa, o której w tej chwili rozmawiamy i nad którą się pochylamy, została przyjęta przez Sejm 16 lutego 2007 r. i już w tym momencie nie była zgodna z prawem Unii Europejskiej. Już w tym samym roku, roku 2007, Komisja Europejska wydała zarzuty formalne, a my na nie odpowiedzieliśmy. W następnym roku Komisja Europejska wydała uzasadnioną opinię – też odpowiedzieliśmy. W 2009 r. pojawiły się dodatkowe zarzuty formalne – odpowiedzieliśmy. W 2010 r. była dodatkowa uzupełniona opinia. Nie dało się już dalej bronić tych zapisów, które chroniły Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo. Wobec tego podjęto prace nad zmianą tej ustawy ze względu na groźbę skierowania przeciwko Polsce skargi do Trybunału Sprawiedliwości w Luksemburgu. Muszę powiedzieć, że do tej pory w relacjach z Komisją Europejską

(podsekretarz stanu M. Kaliski)

udawało nam się tę sprawę odwlekać. Niestety, dostaliśmy sygnał, że 7 października tego roku będzie przedłożony wniosek Komisji Europejskiej do Trybunału Sprawiedliwości w Luksemburgu o naruszenie prawa europejskiego. Tak jak pan senator Wyrowiński powiedział, sprawę przegrywamy, bo nie ma co do tego najmniejszej wątpliwości. Na Polskę nałożona jest kara finansowa w wysokości przekraczającej 4 miliony 160 tysięcy euro. To jest kara, ale oprócz tego, o czym mówił pan senator – podam tu dokładne dane – nie uzyskujemy 673,5 miliona zł dla PGNiG, które rozbudowuje magazyny gazu, czyli to zostaje zablokowane. Równocześnie, zgodnie z informacją, którą dostaliśmy od ministra rozwoju regionalnego, zagrożone są wszystkie pozostałe inwestycje w sektorze energii na kwotę 970 milionów euro, to jest około 3,9 miliarda zł. Dotyczy to rozbudowy tych magazynów, o których wspominałem, inwestycji związanych z przesyłem energii elektrycznej, ropy naftowej, gazu ziemnego, w tym przyznanych środków na budowę ropociągu Odessa – Brody, budowy terminalu regazyfikacyjnego, która jest w stanie zaawansowanym, oraz budowy systemu dystrybucji gazu na terenach, które są w tej chwili pod tym względem ubogie.

Tak więc nie mamy odwrotu, musimy tę ustawę dostosować do prawa europejskiego. Rada Ministrów w projekcie ustawy, o której mówimy w tej chwili, skierowanym do Sejmu zaproponowała ograniczenie kategorii przedsiębiorców zobowiązanych do utrzymywania tych zapasów obowiązkowych wyłącznie do przedsiębiorstw energetycznych, które dokonują przywozu do Polski, czyli importu, gazu w celu jego dalszego odsprzedania. Mówimy tu o obowiązkowych zapasach, bo oprócz tego są zapasy handlowe. Te obowiązkowe zapasy w tej chwili są tworzone tak, że chodzi tu o dwadzieścia dni importu do kraju, czyli jak firma w ciągu roku ma „x” gazu, to gaz z dwudziestu dni ma trzymać w zapasach. W sumie te zapasy obowiązkowe to jest tylko i wyłącznie 530 milionów m³, czyli to nie jest olbrzymia liczba. Zaproponowana przez Komisję Gospodarki i przyjęta na posiedzeniu plenarnym Sejmu – przypomnę, 30 sierpnia – poprawka do przedłożenia rządowego polegała na rozszerzeniu kategorii przedsiębiorstw energetycznych, które przywożą tylko na własny użytek do odsprzedania, o przedsiębiorstwa czy podmioty dokonujące przywozu gazu ziemnego w związku z wykonywaniem zadań związanych z bezpieczeństwem lub obronnością kraju, opieką zdrowotną, edukacją lub wytworzeniem lub dostarczaniem ciepła do odbiorców w gospodarstwach domowych. Jest to olbrzymia liczba podmiotów – sprawdziliśmy i według nas jest to ponad sto pięćdziesiąt podmiotów – i przyjęcie takiej poprawki niosłoby ryzyko interpreta-

cji. Trudno byłoby to wszystko ogarnąć i byłoby to sprzeczne z wytycznymi Unii Europejskiej, które wyraźnie mówią, że to sam rynek ma się obronić, nie możemy stwarzać dodatkowych barier dla tych, którzy chcą być na polskim rynku. Tym bardziej że do końca 2014 r. w Europie ma istnieć jeden wspólny rynek i nie możemy wprowadzać barier, różnego rodzaju ograniczeń. Wobec tego nasze stanowisko jako ministerstwa gospodarki i strony rządowej jest za przywróceniem zapisu, który był w przedłożeniu rządowym, czyli jest zgodne z propozycją komisji senackiej.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Obecnie senatorowie... Bardzo proszę o pozostanie na miejscu, bo senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad.

Bardzo proszę, pan senator Iwan.

Senator Stanisław Iwan:

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Szanowny Panie Ministrze! Chciałbym dopytać, tak jak pytał pan senator Boszko. Gdyby pan minister był uprzejmy wskazać mechanizmy, które wiążą nas jakimiś umowami międzynarodowymi, przepisami, szczególnie odnośnie do możliwości pozyskania gazu z magazynów, które będą funkcjonowały poza granicami naszego kraju. To jest jedno pytanie.

I drugie pytanie. Czy pan minister zgodzi się ze mną, że nie ma takiego zagrożenia, jeśli chodzi na przykład o elektrociepłownię, że jak nie będzie gazu, to będzie zimno w mieście? Bo elektrociepłownia musi mieć drugie źródło zasilania i najczęściej jest to ropa, jest to olej ciężki czy inny rodzaj oleju. Tak że tam zapasy kilkudniowe są i dramatycznego ryzyka w tym zakresie nie ma. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Maciej Kaliski: Można?)

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Maciej Kaliski:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Panie Senatorze! Odpowiem od razu na drugie pytanie – oczywiście, pełna zgoda. Wszystkie elektrociepłownie mają drugie źródło zasilania. Nie znam też takiej elektrociepłowni czy elektrowni, która jest związana tylko jednym kontraktem i uzależniona

(podsekretarz stanu M. Kaliski)

od jednego dostawcy. Portfel dostawców jest zdwersyfikowany, wobec tego jeżeli jeden, że tak powiem, nawali, to są jeszcze inne możliwości. W każdym razie w przypadku wyłączenia gazu można bezpośrednio przejść na zasilenie elektrociepłowni ciężkim olejem opałowym. Te same warunki dostępu i uruchomienia zapasów obowiązkowych obowiązujące w kraju będą obowiązywać tych, którzy będą utrzymywali zapasy poza granicami kraju. To znaczy w ciągu czterdziestu dni musi nastąpić dostawa gazu, to musi być stwierdzone, to musi być, powiedziałbym, domówione z operatorem przesyłowym. Obowiązują zatem te same zasady, tylko miejsce jest gdzie indziej.

Ponadto w dniu 20 października 2010 r. ukażało się rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady, gdzie w punkcie piątym, o którym już pan senator wcześniej wspominał, jest zapisane, że państwa członkowskie, a w szczególności właściwe organy, zapewniają, po pierwsze, by w żadnym momencie nie wprowadzano środków w nieuprawniony sposób ograniczających przepływ gazu w ramach rynku wewnętrznego, zwłaszcza przepływ gazu na dotknięte rynki, po drugie, by nie wprowadzano środków, które mogłyby poważnie zagrozić zaopatrzeniu w gaz w innym państwie członkowskim, po trzecie, by utrzymany został transgraniczny dostęp do infrastruktury zgodnie z rozporządzeniem WE nr 715/2009, na ile jest to możliwe pod względem technicznym i ze względów bezpieczeństwa, zgodnie z planem na wypadek sytuacji nadzwyczajnej. My, dając zgodę na utrzymywanie zapasów poza granicami kraju, przede wszystkim stwierdzamy, czy są warunki techniczne sprowadzenia tego gazu w ciągu, jak jest to w przypadku Polski, czterdziestu dni. A to rozporządzenie, tak zwane rozporządzenie SoS, które przed momentem cytowałem, gwarantuje nam, że takie sytuacje, kiedy ktoś w ramach Unii Europejskiej zrobiłby nam psikusa, nie powinny wystąpić.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Więcej pytań nie ma. Dziękuję, Panie Ministrze.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Maciej Kaliski: Dziękuję bardzo.)

Otwieram dyskusję.

Przypominam o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców. Przemówienie senatora w dyskusji nie może trwać dłużej niż dziesięć minut, a podpisane wnioski o charakterze legislacyjnym senatorowie składają do marszałka Senatu do momentu zamknięcia dyskusji.

Informuję, że...

(Głos z sali: Zgłasza się pan senator...)

Zgłasza się?

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Pan senator Woźniak.

Senator Henryk Woźniak:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Pani Marszałek! Panowie Ministrowie! Wysoka Izbo! Padło wiele ważnych słów w sprawie wielkiej wagi, bo bezpieczeństwa energetycznego. Oczywiście z wielkim zrozumieniem słuchamy informacji, wyjaśnień i deklaracji składanych przez pana profesora Kaliskiego.

Ja chcę przypomnieć, że 14 lipca 2008 r. miało miejsce posiedzenie Komisji Gospodarki Narodowej, jeszcze wtedy jednej dużej komisji, przed wydzieleniem komisji budżetu i finansów, i z inicjatywy komisji rozpatrywaliśmy temat złóż, potencjału i możliwości eksploatacji gazu i ropy naftowej na terenie naszego kraju. Wielki entuzjasta nowych możliwości eksploatacji gazu, pan doktor Jezierski, zarażał nas wtedy swoim entuzjazmem. To pokazuje, a upłynęło niewiele czasu, jak dynamicznie toczy się życie. W tamtym tygodniu zapaliła się świeczka nad pierwszym odwiertem koło Lęborka, a my mówiliśmy, że to jest perspektywa pięciu lat. Życie toczy się bardzo dynamicznie.

Pierwsza sprawa. My na zachodzie Polski się cieszymy. Koncern EWE nie może rozwijać dystrybucji, gdyż nie ma możliwości na terenie naszego kraju utrzymywania czy budowania w szybkim czasie większych składów, niż posiada, ale jego firma matka ma duży potencjał po drugiej stronie Odry. To przyspieszy rozwój tego sektora na zachodzie Polski. Pamiętam wielką konferencję w Gorzowie, kiedy PGNiG bronił status quo. Dziś to się zmienia. Rozumiem, jesteśmy w rodzinie europejskiej, musimy szanować zobowiązania, które na siebie przyjmujemy.

Druga sprawa. W kwietniu byliśmy w trakcie wizyty studyjnej przed przejściem przewodnictwa Polski w Unii Europejskiej i w trakcie jednego ze spotkań zadałem pytanie komisarzowi Oettingerowi, bo już wówczas dochodziły takie... Nie chcę powiedzieć pomruki, ale odgłosy, że Bruksela, że lobby, które, jak to się mówi, żyje z rury, nie będzie przychylnie naszym pomysłom na zwiększenie potencjału energetycznego. Parlament francuski przyjął wówczas rezolucję w tej sprawie. Usłyszeliśmy zapewnienie od pana komisarza Oettingera, że nie, absolutnie o tym nie ma mowy. Być może we Francji się mówi, ale w Brukseli o tym się nie mówi. Zapewniał też, że będziemy wszelkimi sposobami rozwijać nowe technologie itd. Nie chciałbym się zbyt rozwodzić... I co się dzieje? Komisarz Oettinger jest w Warszawie i mówi: rozważamy... A od rozważań do projektu, w moim przekonaniu, droga niedługa.

(senator H. Woźniak)

Ja mówię te słowa po to, by... Trzeba zachować, że tak powiem, proletariacką czujność. Kiedy powstawał pomysł zbudowania czy przeprowadzenia dużej rury po dnie Bałtyku, też mówiliśmy, że wszystko będzie dobrze. Także teraz słyszymy, są takie zapewnienia, że gdyby miało być nieoptymalnie, to coś się zrobi i ta rura osiadzie niżej. To są zapewnienia bardziej z kręgu fantazji... Musimy bronić własnych interesów, nikt za nas tego nie zrobi. Ja wierzę, że pan minister będzie czuwał, by tak było. Panie Ministrze, trzymam kciuki. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana. Zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone dzisiaj.

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1343, a sprawozdanie komisji w druku nr 1343A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej, senatora Jana Wyrowińskiego, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Pan senator jest dzisiaj mocno zapracowany. Zapraszam serdecznie.

Senator Jan Wyrowiński:

Szanowna Pani Marszałek! Państwo Senatorowie! Panowie Ministrowie!

Przypadł mi w udziale obowiązek przedstawienia przed Wysoką Izbą sprawozdania – to sprawozdanie jest jeszcze gorące – z prac nad ustawą uchwaloną przez Sejm w dniu 19 sierpnia 2011 r., o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców.

Komisja w związku z pracami nad tą ustawą spotkała się trzykrotnie, co z jednej strony świadczy o tym, że jest to ustawa ważna, a z drugiej strony o tym, że pragnie ona regulować wiele kwestii w różnych obszarach życia gospodarczego, w związku z czym liczba środowisk nią zainteresowanych jest ogromna. Świadczy o tym również wielość opinii, uwag i wniosków, które w związku z rozpatrywaniem tej ustawy wpłynęły na moje ręce, jako przewodniczącego Komisji Gospodarki Narodowej.

Pani Marszałek! Państwo Senatorowie! Ta ustawa była projektem rządowym i zgodnie z deklaracjami ma być ona kolejnym krokiem w celu ułatwienia życia tym, którzy w największym

stopniu przyczyniają się do tworzenia tego, co się nazywa stroną przychodową budżetu, jej konsekwencją będzie bowiem pewna rzeczywistość. Jeśli chodzi o debatę o sytuacji fiskalnej, budżetowej itd., itd., to chcę powiedzieć, że oprócz tego, że należy ciąć wydatki, trzeba robić wszystko, aby było również coraz więcej do dzielenia. Tak więc strona przychodowa jest niezwykle ważna. Oczywiście mówię w tej chwili tylko o kwestii budżetowej, ale niezwykle ważne – z wielu różnych względów, nie tylko fiskalnych – jest także i to, aby prowadzenie biznesu w Polsce było koniecznością coraz mniej przykrą. I rząd, wnosząc do Sejmu projekt tej ustawy, właśnie tego rodzaju zamiar realizuje. Nie tak dawno rozpatrywaliśmy ustawę, która też zmniejszała ilość barier w działalności gospodarczej, i wówczas padła tutaj zapowiedź, którą zresztą złożył pan minister Kasprzak, że jeszcze przed końcem kadencji będzie kolejna taka próba. I właśnie ona w tej chwili ma miejsce.

Według opracowanych dla tej ustawy szacunków firmy i obywatele mają per saldo zaoszczędzić nawet do 3 miliardów zł rocznie. Oczekiwania przedsiębiorców związane z tego typu inicjatywami rządu są zawsze duże i nie zawsze ich efekt do końca zadowala, jednak wydaje mi się, że ta ustawa jest krokiem w dobrym kierunku. Najważniejszą zmianą, którą wprowadza ta ustawa, jest ograniczenie rozlicznych obowiązków informacyjnych zarówno dla przedsiębiorców, jak i dla obywateli.

Pani Marszałek, pozwolę sobie te najważniejsze sprawy podkreślić, bo – powtarzam – ważne jest umożliwienie reprezentatywnym organizacjom pracodawców i związkom zawodowym występowania do ministra finansów o dokonanie ogólnych interpretacji podatkowych. Ten przywilej, ta dogodność już istnieje, jednak nie funkcjonowała ona w sposób satysfakcjonujący samych zainteresowanych. Stąd ta propozycja – przedstawiona przez Sejm i zgodnie z oczekiwaniami nieco zmodyfikowana przez moją komisję w postaci aprobowanych przez rząd poprawek – ma zwiększyć stabilność prawną firm i ma, Szanowni Państwo Senatorowie, zwiększyć stabilność związaną z rodzajem wykonywanej działalności gospodarczej. Niewątpliwie istotną zmianą będzie to, że kwestie interpretacji podatkowej dla konkretnych różnych branż będą rozstrzygane w sposób jednolity.

Zmianą jest też możliwość wykorzystania zaległego urlopu do 31 lipca następnego roku – do tej pory zaległy urlop trzeba była odebrać do 31 marca. To rozwiązanie będzie korzystne dla obu stron, pracodawcom umożliwi lepszą organizację pracy, a pracownikom da możliwość dogodniejszego zorganizowania wypoczynku.

Trzecia sprawa wiąże się z partnerstwem publiczno-prywatnym. Od razu będę niejako referował

(senator J. Wyrowiński)

emocje, jakie towarzyszyły poszczególnym kwestiom. Jeżeli chodzi o interpretacje podatkowe, to raczej nie było tu emocji, proponowane korekty uzyskały akceptację komisji i są przedmiotem poprawki. Jeśli zaś chodzi o partnerstwo publiczno-prywatne, to rozwiązania zaproponowane przez środowiska związane z tą bardzo ważną formą finansowania inwestycji, głównie publicznych z zaangażowaniem kapitału prywatnego, były poprzedzone bardzo burzliwą debatą. Była co do tego również opinia prezesa Urzędu Zamówień Publicznych, a w dniu dzisiejszym w tej sprawie wypowiedział się jeszcze rząd. I tak, mimo pewnych zasadniczych i kierunkowych walorów tych rozwiązań, które zostały zaproponowane w poprawkach złożonych na moje ręce, decyzja komisji w stosunku do nich była negatywna. Jednak – w szczególności zdaniem Ministerstwa Gospodarki – nie zamyka to możliwości wprowadzenia takich zmian w przyszłości. Pan minister uznał jednak, że w obecnej chwili wprowadzenie tych poprawek byłoby ryzykowne. Mianowicie ich istotą było to, że procedura zamówień publicznych byłaby stosowana tylko do momentu wyboru partnera w układzie publiczno-prywatnym, a potem sama realizacja zadania – na przykład wybór przez partnera podwykonawców do prac itd., itd. – byłaby poza kontrolą Urzędu Zamówień Publicznych i oczywiście nie byłoby tutaj możliwości ewentualnego wykorzystania środków odwoławczych itd. Taka była istota tych poprawek.

W rezultacie w ustawie o partnerstwie publiczno-prywatnym ostała się tylko jedna zmiana, czyli niewliczanie zobowiązań z tytułu partnerstwa publiczno-prywatnego do długu publicznego w przypadku, gdy większość ryzyka będzie po stronie partnera prywatnego. To oczywiście w jakiś sposób zapewni pewność inwestycji w formule PPP, a także powinno przełożyć się na rozszerzone – choć może nie tak wielkie, jak oczekiwali tego pomysłodawcy – uwolnienie tych inwestycji od pewnych administracyjnych zobowiązań wynikających z nadzoru ustawy o zamówieniach publicznych.

Kolejna bariera, która znika, jest związana z likwidacją Monitora Polskiego B. W związku z tym przedsiębiorcy będą zwolnieni z kosztownego obowiązku publikacji sprawozdań finansowych w tym dzienniku. W skali roku te koszty wynoszą około 100 milionów zł. Ponadto skrócono z dziesięciu do pięciu lat okres przechowywania deklaracji rozliczeniowych i imiennych raportów miesięcznych. Z dziesięciu do pięciu lat skrócono również okres przedawnienia należności z tytułu składek do ZUS i KRUS. Poza tym zmniejszono częstotliwość przekazywania ubezpieczonemu informacji o zapłaconych składkach do ZUS i NFZ z imiennych raportów miesięcznych, czyli RMUA,

które ubezpieczony co miesiąc otrzymuje, ten obowiązek został znacznie ograniczony. A co za tym idzie, zmniejszy się znacznie liczba wycinanych drzew z polskich lasów, które, że tak powiem, szły pod siekiere w związku z koniecznością wypełniania tego obowiązku. Wydłużono również termin na składanie deklaracji na podatek od nieruchomości, przedtem był to 15 stycznia, teraz jest to 31 stycznia danego roku.

Kolejna sprawa, która jest kontrowersyjna, to zniesienie obowiązku uzyskiwania opinii rzeczoznawcy w kwestii spełnienia przepisów BHP przez projekty budowlane. W trakcie obrad rzeczoznawcy, którzy zajmują się tą problematyką, jak również związek zawodowy Solidarność, wystąpili o to, aby nie rezygnować z tego dodatkowego sprawdzania. Przywoływano wiele przykładów, że już zatwierdzony przez wszystkich projekt okazywał się fatalny z punktu widzenia przepisów BHP. Ostatecznie ta poprawka nie uzyskała jednak poparcia komisji.

Panie i Panowie Senatorowie, wreszcie ostatnia sprawa, która na tę salę, jak sądzę, sprowadziła również pana ministra Kapicę. Chodzi mianowicie o poprawkę, która wprowadza ograniczenie czy zmniejszenie akcyzy na wyroby węglowe. Ta poprawka została wprowadzona w trakcie prac sejmowych. Oczywiście towarzyszyły temu pewne kontrowersje, które dotyczyły również zasadności czy możliwości wprowadzenia tej poprawki w ramach procedury sejmowej. Niemniej jednak Sejm tę poprawkę przyjął. Liczba propozycji zmian czy produktów rozszerzonego katalogu, które byłyby zwolnione od akcyzy – w szczególności chodzi o energię elektryczną – też jest pokaźna. Ostatecznie komisja przyjęła tutaj argumentację pana ministra Kapicy i nie przychyliła się do poprawek zgłoszonych między innymi przez Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu, przez użytkowników szczególnie mocno uzależnionych od energii w tym składzie kosztów, które ponoszą. Dokonano tylko pewnych zmian wynikających z doprecyzowania niektórych przepisów. Na te zmiany zgodziły się Ministerstwo Finansów oraz Ministerstwo Gospodarki.

Panie i Panowie Senatorowie, Państwo Ministrowie! W związku z obowiązkiem wynikającym z Regulaminu Senatu pragnę również poinformować, że od czasu do czasu w posiedzeniach naszej komisji biorą udział przedstawiciele firm lobbystycznych. Tym razem byli to przedstawiciele firmy Ernst & Young prowadzącej działalność lobbingsową w rozumieniu ustawy o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa. Przedstawicielka tej firmy zabrała głos właśnie podczas dyskusji dotyczącej kwestii, o której mówiłem ostatnio, czyli kwestii związanej ze skalą zwolnień czy obniżeniem podatku akcyzowego na wyroby węglowe.

Panie i Panowie Senatorowie! Komisja w swym sprawozdaniu, jako podsumowanie swej pracy,

(senator J. Wyrowiński)

przedstawia Wysokiej Izbie dwadzieścia dwie poprawki. Część tych poprawek ma oczywiście charakter legislacyjny, część dotyczy kwestii, o których starałem się państwu opowiedzieć najlepiej, jak umiałem, wykonując obowiązki senatora sprawozdawcy. Są również trzy wnioski mniejszości. Przedstawi je Wysokiej Izbie pan senator Gruszka.

Panie i Panowie Senatorowie! Wydaje mi się, że powiedziałem o wszystkim, chociaż można by było opowiadać bardzo długo na temat wszystkich poprawek. Pozostaje tylko mieć nadzieję, że ci, którzy będą tu po nas w następnej kadencji, będą kontynuowali wysiłek obecnego rządu i czynili działalność biznesową w Polsce jeszcze łatwiejszą. Dziękuję, Pani Marszałek. Dziękuję państwu.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Proszę sprawozdawcę mniejszości Komisji Gospodarki Narodowej, senatora Tadeusza Gruszkę, o przedstawienie wniosków mniejszości komisji. To jest jeszcze ciepły materiał.

Bardzo proszę.

Senator Tadeusz Gruszka:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Wysoka Izbo!

W imieniu mniejszości komisji chciałbym przedstawić argumenty przemawiające za pochyleniem się nad poprawkami, które nie uzyskały poparcia większości komisji. Mam nadzieję, że po przedstawieniu tych argumentów Wysoka Izba przychyli się do naszej propozycji dotyczącej wniesienia tych poprawek.

Chodzi o pierwszą poprawkę mniejszości. Ta poprawka dotyczy tego, że... Konsekwencją nieprzyjęcia tej poprawki będą zmiany art. 213 i 283 kodeksu pracy. Jako przedstawiciel mniejszości komisji chciałbym, aby te artykuły pozostały w takim kształcie, w jakim są obecnie w kodeksie.

Projektowana nowelizacja – dotyczy to szczególnie art. 213 kodeksu pracy – polega na wyeliminowaniu konieczności pozytywnej weryfikacji przez rzeczoznawców do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy projektu budowy lub przebudowy obiektu budowlanego, w którym oczywiście planuje się pomieszczenie pracy. Przed chwileczką kolega sprawozdawca mówił, że dyskusja na ten temat była dość szeroka, wiele środowisk zwracało się o pochylenie się nad tą poprawką. Należy dodać – chodzi tu o ustawę zwaną czasami ustawą deregulacyjną – że nieprzyjęcie tej poprawki spowoduje rozregulowanie sprawdzonego rynku

jednolitego systemu oceny projektów obiektów budowlanych.

Kolejne zastrzeżenie wiążące się również z art. 213 dotyczy zmian, które wcześniej zostały dokonane w ustawie o Państwowej Inspekcji Pracy. Idąc konsekwentnie tym torem... Te zmiany spowodowane były tym, że obecnie istniejący kodeks pracy daje zabezpieczenie w postaci możliwości sprawdzenia opinii rzeczoznawców BHP. Wcześniejsze usunięcie tych zapisów z ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy oraz wprowadzenie obecnych zmian spowoduje, że całkowicie pozbawimy się kontroli nad obiektami budowlanymi oraz będącymi w trakcie przebudowy.

Podawano w wątpliwość także to, że proponowana zmiana jest sprzeczna z art. 4 dyrektywy 92/57/EWG dotyczącej wdrożenia minimalnych wymagań bezpieczeństwa i ochrony zdrowia na tymczasowych lub ruchomych budowach. W związku z tym uważam, że bezwzględnie powinna zostać przyjęta przez Wysoką Izbę poprawka zawarta w punkcie pierwszym, która skreślałaby zapisy włączone na etapie prac sejmowych.

Kolejna poprawka mniejszości. Jak mówiłem, jeżeli miałyby być ułatwienia dla przedsiębiorców – bo o tym przed chwileczką sprawozdawca Wyrowiński też mówił – to ze zdziwieniem przyjąłem zapis w art. 8, gdzie jest mowa o tym, że aby móc skorzystać ze środków komunikacji elektronicznej, aby można było dokonać takiej formalności, najpierw należy wystąpić na piśmie. Nasza poprawka zdecydowanie to ułatwia, nie wyróżnia sposobów zgłaszania treści oświadczenia w związku z organizacją i funkcjonowaniem funduszy emerytalnych, pozwala na składanie oświadczenia na piśmie lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej. W obecnym zapisie jest mowa o tym, że aby skierować oświadczenie za pomocą środków komunikacji elektronicznej, należy wystąpić z odpowiednim oświadczeniem na piśmie.

I trzecia poprawka, ostatnia z zaproponowanych przez mniejszość, dotyczy momentu wejścia w życie ustawy, a szczególnie art. 21. Nie wykazano jednoznacznie w trakcie prac komisji, aby porządek prawny czy też ważny interes państwa uzasadniały tak szybkie wprowadzenie tegoż artykułu w życie. A art. 29 mówi, że wchodzi on w życie z dniem ogłoszenia. Wobec tego aby zachować procedurę tworzenia prawa, *vacatio legis*, proponujemy zapis w art. 29 pkt 1 mówiący, że wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ogłoszenia. Będzie to czyste, zgodne z techniką prawodawczą, z interesem państwa, a także z porządkiem prawnym.

Wnoszę o przegłosowanie trzech przedstawionych poprawek mniejszości Komisji Gospodarki Narodowej. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Bardzo dziękuję panom senatorom.

Projekt tej ustawy został wniesiony przez rząd. Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister gospodarki.

Czy przedstawiciel rządu, pan minister Mieczysław Kasprzak, chce zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu?

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysław Kasprzak: Tak.)

Zapraszam na mównicę.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysław Kasprzak:

Szanowna Pani Marszałek! Wysoki Senacie! Szanowni Państwo!

Myślę, że pan senator Wyrowiński jako sprawozdawca dość szczegółowo omówił wszystkie rozwiązania, które zostały wniesione przez ministra gospodarki i rząd. Tak jak mówiliśmy, drugą ustawę deregulacyjną chcieliśmy przygotować i wprowadzić w życie jeszcze w tej kadencji. Niebezpieczeństwo było takie – i może stąd taka liczba poprawek – że ściga nas reżim czasowy, bo kończy się kadencja. Szkoda byłoby zmarnować pracę, wysiłek, który został podjęty przez wielu ludzi, przez wiele organizacji współpracujących podczas tworzenia tej ustawy. A to jest ustawa trudna, wchodząca w różne dziedziny, w różne branże. Dlatego też maksymalnie... Jeśli chodzi o kwestie, które są bardzo kontrowersyjne i których nie udało się do końca opracować, to zostawiamy je na kolejną ustawę – niech następcy też coś mają do robienia. Tak tylko żartuję.

W Ministerstwie Gospodarki już przygotowujemy, właśnie dla tych, którzy przyjdą w następnej kadencji, kolejny materiał na kolejną ustawę. Praca w tym zakresie musi być ciągła. Elementów, które należy wyciąć, zlikwidować, poprawić, usprawnić, jest bardzo dużo. Głównie pracodawcy to sygnalizowali, a my staraliśmy się wsłuchiwać w ich postulaty, chociaż nie zawsze, bo bywała rozbieżność interesów.

Jest to, tak jak pan senator sprawozdawca powiedział, inwestycja, poprawianie, szukanie pieniędzy bez tworzenia dodatkowych wydatków. Te pieniądze, chociaż gdzieś są rozproszone, pozostają w kieszeniach przedsiębiorców, obywateli, ludzi. Możemy ułatwiać prowadzenie działalności

gospodarczej bez dodatkowych nakładów. Nie chcę już wchodzić w szczegóły, myślę, że na poszczególnych etapach legislacyjnych ta ustawa dość dokładnie była dyskutowana, została, że tak powiem, wydyskutowana także w senackiej komisji gospodarki, która spotykała się trzykrotnie. Próbowaliśmy uzyskać jak najlepszy efekt.

To tyle. Dziękuję bardzo za cierpliwość.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Może pozostanie pan na miejscu, albowiem senatorowie mogą teraz zgłaszać trwające nie dłużej niż minutę zapytania do przedstawiciela rządu. Przypominam, są to pytania związane z omawianym punktem porządku obrad.

Bardzo proszę, pan senator Iwan, następnie pan senator Rulewski.

Czy ktoś jeszcze zgłasza się do zadania pytań?

Bardzo proszę, pan senator Iwan.

Senator Stanisław Iwan:

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Panie Ministrze, chciałbym pana poprosić, aby z tej mównicy odniósł się pan do sprawy podnoszonej przeze mnie na posiedzeniu komisji, czyli do kwestii zwolnienia z akcyzy gazu – szczególnie gazu – i ropy naftowej, która jest zużywana na cele związane z wytwarzaniem ciepła, szczególnie jeżeli chodzi o kogenerację. Bardzo proszę o kilka zdań na ten temat.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

I pan senator Rulewski, bardzo proszę.

Senator Jan Rulewski:

Ja chcę się odnieść w pytaniu do art. 1, drugiej zmiany ustawy, w której – jak wiadomo – znosi się obowiązek rzeczoznawcy w zakresie przyjmowania obiektów budowlanych przy ich budowie lub przebudowie. Moje pytanie brzmi tak... Rząd popierał uprzedni projekt ustawy mówiący, aby Państwowa Inspekcja Pracy wycofała się z kontroli tych obiektów. Ta ustawa przeszła pozytywnie przez obie izby parlamentu w zeszłym roku. Uzasadnieniem dla tamtej zmiany był fakt, że przecież będą rzeczoznawcy i niepotrzebna będzie podwójna asekuracja. Teraz okazuje się, że rząd jakby bałamutnie wycofuje się również z tej drugiej asekuracji. Co wpłynęło na decyzję rządu, aby wyeliminować drugą asekurację, czyli drugą kontrolę w zakresie obiektów oddawanych do użytku lub przebudowywanych?

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę, Panie Ministrze, proszę o udzielenie odpowiedzi.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki
Mieczysław Kasprzak:**

Jeżeli chodzi o akcyzę na gaz, o to, dlaczego się nie znalazła w tej ustawie... W pierwszym projekcie nie było też akcyzy na węgiel, jest to domena ministra finansów. W przypadku akcyzy na gaz mamy jeszcze chwilę i można to na spokojnie zrobić, zaś w przypadku akcyzy na węgiel okres przejściowy kończy się ostatniego dnia grudnia i od 2 stycznia mielibyśmy już akcyzę na gaz, czyli plus minus 35 zł na tonie węgla byłoby doliczane na poszczególnych etapach. A więc musiał być pośpiech, i to dla dobra nas wszystkich. Tu zostało jeszcze – z tego, co pamiętam – mniej więcej półtora roku, więc na spokojnie będzie można to przeprowadzić i nie ma żadnego zagrożenia...

Jeżeli chodzi o rzeczoznawców, to powiem, Panie Senatorze, że to nie było jakieś zamierzone, celowe działanie. Proces inwestycyjny jest u nas bardzo skomplikowany, wszyscy, którzy budują, inwestują, wiedzą, jakie to jest uciążliwe. Generalnie prawo budowlane będzie musiało – myślę, że w najbliższej przyszłości – ulec zmianie, dlatego że gdyby uprościło się te sprawy, to o wiele więcej można by było zrobić, wybudować i o wiele więcej miejsc pracy mogłoby powstać. My tutaj nie mówimy, że wykluczamy opinię rzeczoznawcy. Każdy inwestor będzie mógł skorzystać z opinii rzeczoznawcy, będzie miał alternatywę. Jeżeli projektant ma zaprojektować, a ma pełną wiedzę... Pamiętam, że w posiedzeniu komisji uczestniczył jeden z przedstawicieli rzeczoznawców, który mówił, że jest i rzeczoznawcą, i projektantem, i jeszcze kimś trzecim – że tak powiem: trzy instytucje w rękach jednej osoby. Projektant ma pełną wiedzę na temat tego, jak ma wyglądać miejsce pracy, i jest on zobowiązany do tego, żeby projektować zgodnie z wymogami prawa. Jeżeli tego nie robi, to nie powinien być projektantem. Tak to jest. A jeżeli inwestor ma wątpliwości, to może zażądać opinii.

Kolejna sprawa. Nie ma żadnej gwarancji co do tego, że po uzyskaniu opinii rzeczoznawcy stanowisko pracy będzie odpowiadać określonym wymogom prawnym. Przecież i tak to właśnie inwestor, przedsiębiorstwo, prowadzi dalsze działania, buduje, a więc nie ma tu żadnego powiązania, żadnej korelacji. A ponieważ jest to dodatkowy dokument, dodatkowa pieczęć i dodatkowa opłata, zdecydowaliśmy, że można ten druk pominąć. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Więcej chętnych do zadawania pytań nie ma.

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców. Przemówienie senatora w dyskusji nie może trwać dłużej niż dziesięć minut, a podpisane wnioski o charakterze legislacyjnym senatorowie składają do marszałka Senatu do momentu zamknięcia dyskusji.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Jana Rulewskiego.

Zapraszam.

Senator Jan Rulewski:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Ja, tak już konsekwentnie, chciałbym w swoim wystąpieniu przybliżyć wątpliwości, jakie pojawiły się wraz z uchwaleniem przez izbę sejmową ustawy o trochę dziwnej nazwie – „o redukcji obowiązków przedsiębiorców i obywateli”. Jest to, powiedziałbym, taka ustawa w rodzaju „kochajmy się”. Ona sugeruje, że obowiązki można redukować. A przecież jeśli obowiązki są złe, to należy je eliminować, a nie redukować. I myślę, że właśnie w tym duchu była utrzymana pańska wypowiedź, Panie Ministrze, jak również tego dotyczy intencja samej zmiany zakładającej, że jeśli obowiązków jest dużo, to należy je po prostu mechanicznie zredukować. I można je mechanicznie zredukować właśnie w procesie projektowania bądź przebudowy obiektów budowlanych, które będą służyć pracy, wyposażaniu w stanowiska pracy.

Już w trakcie minionego roku zmiana taka dotyczyła Państwowej Inspekcji Pracy, w której to zmianie wskazano, że obowiązek składania podpisu w momencie oddawania do użytku obiektów budowlanych jest czynnością niepotrzebną, jako że, jak już powiedziałem, sprawa jest asekurowana przez rzeczoznawców, którzy składają przecież swoje podpisy w dokumentacji projektowej. I rzeczywiście logika była właściwa, bo wskazywała, że stosujemy zasady prewencji – przecież bez tego nie dopuszczamy obiektów do użytku przez pracowników – choć nie w momencie oddawania, bo można to uczynić w procesie projektowania. Teraz rząd poszedł dalej i powiedział, że również to jest niepotrzebne. Przyznajmy, że w tej ustawie nie redukuje się tego obowiązku, a zatem jej nazwa nie jest adekwatna. Ten obowiązek rzeczywiście jest zapisany jako obowiązek pracodawcy, ale nie dotyczy sprawdzania dokumentacji, a jedynie – odpowiedzialności. A między odpowiedzialnością i sprawdzaniem dokumentacji jest jednak pewien, że tak powiem, rozdział kompetencji. Można odpowiadać... Kierowca może jechać

(senator J. Rulewski)

i udawać, że na drodze nie ma policji, że go nie złapią za przekroczenie prędkości, i przejedzie trasę szczęśliwie. Po drodze może nawet przejechać stado gęsi i nigdy z tego tytułu nie poniesie odpowiedzialności. Tylko że jeśli gęsi jako zwierzęta podlegają ochronie, to tym bardziej ludzie powinni być chronieni. Tak że można „przejechać się” z pracownikami, którzy będą pracować w warunkach niebezpiecznych, bądź czasem tragicznych. A do tego nie można dopuścić, bo do odpowiedzialności za życie i zdrowie pracowników, zgodnie z art. 66 konstytucji, zobowiązane jest państwo.

Jeszcze raz wracam do zapisu ustawowego, w którym jest mowa, że przedsiębiorca za coś odpowiada, a w następnym ustępie tego artykułu jest mowa, że przedsiębiorca może zasięgnąć opinii rzeczoznawcy. Uważam, że to jest jakaś bzdura ustawowa. Co to znaczy, że przedsiębiorca może skorzystać z opinii rzeczoznawcy? To jest instrukcyjny przepis. Jeśli ktoś coś może, to znaczy, że nie musi. Skoro ma obowiązek, to po co pisać, że może skorzystać z opinii rzeczoznawców. Pomińmy w ogóle ten zapis i pozostawmy przedsiębiorcy swobodę wyboru tego, co zrobi w przypadku projektowania obiektu.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysław Kasprzak: Tak jest.)

Pozostawmy mu swobodę, nie dodawajmy niepotrzebnego zapisu o tym, że może, i nie wydłużajmy tekstu ustawy.

Ale wracam do moich poprawek. Jeśli jest tak, że z jednej strony mamy, powiedziałbym, bardzo ostrą poprawkę senatora Gruszki, który powiada, że należy utrzymać przepisy, a jest coś na rzeczy w tym, żeby nie było zbytecznych obowiązków – powtarzam, chodzi o te zbyteczne, bo z obowiązków jako takich czy też z barier nie należy rezygnować – to może pójść śladem moich dwóch, a właściwie mojej jednej poprawki.

W poprawce tej chodzi mniej więcej o to, że jeśli w danym roku skupiają się dwie znaczące redukcje kontroli państwa wobec procesów inwestycyjnych, zwłaszcza projektowych, to może warto podzielić to na raty. Pozwólmy, aby funkcjonował już ustalony przepis o tym, że Państwowa Inspekcja Pracy nie kwituje dokumentacji, nie ozdabia jej pieczęcią, i pozwólmy sprawdzić, jak to będzie działało w pewnym przedziale czasu. A dowód, że to działa i że jest konieczne, jest w sprawozdaniu głównego inspektora pracy z działalności za 2010 r. – służę tym dokumentem. Inspektorzy pracy byli obecni przy odbiorze prawie pięciu tysięcy budowanych lub przebudowywanych obiektów i okazało się, że w tych nowo zaprojektowanych obiektach, mimo, jak myślę, dobrej woli inwestora w przeszło sześciuset przypadkach występowały błędy dotyczące naruszeń zasad bezpieczeństwa i higieny pracy. Obiekty te były dobre

architektonicznie, ale złe pod względem zakresu obowiązywania przepisów BHP w odniesieniu do pracowników tych zakładów. Paru obiektów w ogóle nie dopuszczono do użytkowania. I to jest powód, żeby nawet w tych warunkach pozostawić – jeszcze raz wracam do mojej propozycji – ten okres, w którym już nie ma Państwowej Inspekcji Pracy, ale pozostają rzeczoznawcy. Pan minister mówi, że to jest mitręga. Jaka to mitręga? Po pierwsze, jak rozmawiałem... Przepraszam, że powołuję się na słowa senatora Pawłowicza – człowieka, który wiele obiektów oddaje do użytku – ale przyznał on, że wręcz wymusza, aby już projekty budowlane zawierały w sobie bezpieczną technologię. Po drugie, nawet jeśli przyjmiemy, że rzeczywiście część pracodawców będzie odpowiedzialna i będzie zatrudniać różnego rodzaju rzeczoznawców i projektantów, to przecież, jak powiadam, jest dużo ludzi, którzy jeżdżą na gapę bądź prowadzą zbyt szybko. Nie pozwólmy, aby ta oszczędność przekładała się na zdrowie i życie pracowników.

Jak bym tę poprawkę widział? Otóż widziałbym ją dwójako. Po pierwsze, chciałbym, żeby na funkcjonowanie zapisu, który przeszedł w zeszłym roku, dać dwa lata. Ponieważ w trakcie tej debaty, o czym mówił chyba senator Wyrowiński jako sprawozdawca, okazało się, że eksperci podważają zasadność tej zmiany z uwagi na naruszenie przez Polskę konwencji dotyczącej inspekcji pracy w przemyśle i handlu, którą Polska ratyfikowała i której ratyfikacja wiąże nas do 2016 r., moja propozycja zmierza przede wszystkim do tego, żeby o dwa lata przesunąć stosowanie tej ustawy, co uzasadniałem już wcześniej.

Po drugie, czy alternatywą wobec tego mogłaby być poprawka mówiąca o tym, że zawieszają się stosowanie tej zmiany do czasu wypowiedzenia przez Polskę części tej konwencji, czyli do 2016 r.?

Reasumując, chciałbym powiedzieć, że pierwsza poprawka umożliwi nam pozostawienie sobie dwuletniej karencji w przypadku tej ustawy, co pozwoli się zorientować, jak działa przepis ustawy, w której wykluczono Państwową Inspekcję Pracy z funkcji kontrolnej. A druga, dalej idąca poprawka zmierza do tego, żeby po to, by uniknąć różnych wątpliwości prawnych, skarg itd. – a pamiętajmy, że w ten proces włączyły się związki zawodowe – a także zaskarżenia Polski do Międzynarodowej Organizacji Pracy, pozostawić ten przepis martwym do czasu wypowiedzenia części konwencji dotyczącej inspekcji pracy w przemyśle i handlu. I przy tej sposobności składam te dwie poprawki.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Informuję, że lista mówców została...

Jeszcze pan senator? Przepraszam.

Proszę bardzo. Pan senator Wyrowiński.

Senator Jan Wyrowiński:

Pani Marszałek!

Czuję się w obowiązku, jako przewodniczący Komisji Gospodarki Narodowej, także zabrać głos w tej debacie, która dotyczy sprawy ważnej, sprawy, jaka wszystkim nam powinna leżeć na sercu. Wydaje mi się, że to dobra okazja – w związku z tym, że to jest nasze ostatnie posiedzenie – aby przypomnieć o tych wszystkich inicjatywach i ustawach, które, choć może nie do końca zgodnie z oczekiwaniami, sprawiają, że życie przedsiębiorców w Polsce jest w tej chwili łatwiejsze.

W rankingu Doing Business – jednym z liczących się rankingów oceniających państwo za to, jak ułatwia życie przedsiębiorcom – my wciąż jeszcze nie plasujemy się na zbyt wysokiej pozycji. Ale mam nadzieję, że w efekcie naszych działań przyszłoroczny ranking będzie nieco lepszy niż tegoroczny.

Pan senator Iwan i inni członkowie Komisji Gospodarki Narodowej pamiętają, że pozwoliłem sobie zwołać posiedzenie poświęcone sprawie niezbyt wysokiej pozycji Polski w tym rankingu. To było jedno z nielicznych posiedzeń komisji, które cieszyło się zainteresowaniem mediów z tej racji, że dochodziło tam do pewnych konfrontacji, jako że stanowisko rządu i jego ocena rankingu... No, jak w przypadku każdego rankingu, to jest oczywiście kwestia oceny sposobu weryfikowania kryteriów itp., itd. Trudno się nie zgodzić ze stwierdzeniem pana ministra Kasprzaka, że jednym z zasadniczych, najboleśniejszych problemów jest kwestia uzyskiwania pozwoleń na budowę. Ten proces trwa w Polsce dosyć długo. I akurat w tej kategorii – to była jedna z ośmiu bodajże kategorii, które były oceniane w rankingu, przeprowadzanym głównie dla firm średniej wielkości – chodziło o procedury i czas uzyskania pozwolenia na budowę średniej wielkości pawilonu położonego na obrzeżach dużego miasta. Wypadliśmy fatalnie, zajęliśmy, nie wiem, bodaj sto trzydzieste miejsce. Tak że to jeszcze jest do zrobienia.

Dzisiaj z tej okazji, że poniekąd podsumowujemy nasze działania, które, wydaje mi się, były podejmowane przez nas wspólnie i które mają ułatwiać życie przedsiębiorcom, chciałbym Wysokiej Izbie przypomnieć o kilku sprawach.

Po pierwsze, zasada domniemania uczciwości. Warto sobie, mimo wszystko, powtarzać, że rygor natychmiastowej wykonalności, jeśli chodzi o nakładanie i ściąganie kar finansowych, można nadać dopiero wtedy, gdy decyzja jest ostateczna lub orzeczenie sądu jest prawomocne. To rozwiązanie dotyczy przecież dwudziestu pięciu milionów podatników.

Po drugie, fundamentalna zmiana, która zaczęła funkcjonować 1 lipca – my tak do końca nie jesteśmy pewni jej rezultatów, zważywszy na pew-

ne nasze cechy narodowe, zresztą była na ten temat spora debata – wprowadzona pod hasłem zamiany kultury zaświadczeń na kulturę oświadczeń. Jesteśmy w fazie tego eksperymentu, zobaczymy, jak się sprawdzi. Niemniej jednak jest to znacząca, jakościowa propozycja. To będzie dotyczyło około pięciu milionów osób i ponad miliona przedsiębiorców.

Dalej, zmorą przedsiębiorców są kontrole i one w dalszym ciągu... Kontrola to nie jest nic przyjemnego, każda kontrola wywołuje stres. Nawet jeżeli jest się w porządku ze wszystkimi przepisami i z własnym sumieniem, to i tak jak przychodzą kontrolerzy... Wiadomo, jak to się dzieje. Tutaj nastąpiły pewne zmiany, które ograniczają zarówno zakres kontroli, jak i zasady jej przeprowadzania, i to takie zmiany, jakie mogą, moim zdaniem, ten stres niekiedy zmniejszać, co też jest ważne. Wprowadzono zakaz żądania przez urzędy dokumentów, które organ może pozyskać sam – to jest niezwykle istotna sprawa. Wprowadzono prawo składania w urzędach nie tylko oryginalnych dokumentów, ale też kopii, i to bez wymogu potwierdzenia ich za zgodność z oryginałem.

Dalej, wprowadzono zasadę „zgłoś i działaj” – to jest art. 14 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Umożliwiono faktyczne rozpoczęcie działalności gospodarczej już w dniu złożenia wniosku o wpis do ewidencji, bez czekania na formalne zarejestrowanie firmy.

Wreszcie sprawa jednego okienka, która rzeczywiście w pewnym momencie była zbyt marketingowo rozdmuchana i nie do końca zakończyła się sukcesem, ale po cichu... W tej chwili mamy już taką sytuację, że po wykonaniu pewnych czynności każdy może z własnego laptopa zarejestrować swoją działalność gospodarczą. Trzeba być tylko na odpowiedniej platformie. Tutaj się zbiegły decyzje legislacyjne z możliwościami technicznymi, które są coraz większe, jeżeli chodzi o wykorzystanie nowoczesnych środków przekazu informacji i elektronizacji. Tak że w zasadzie już mamy w tej chwili jedno wielkie okienko, w którym się można zarejestrować.

Dalej, wprowadziliśmy zasadę, że spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością – jeżeli wybierzemy standardowy projekt umowy spółki – w zasadzie też można zarejestrować z laptopa, co jest ważnym krokiem do przodu. Pamiętam, jak czytałem w książce Grishama o dwóch facetach, którzy się spotkali na nowojorskim *downtown* w południe, a o osiemnastej już mieli zarejestrowaną firmę itp., itd. Być może na Krakowskim Przedmieściu też da się to już w tej chwili zrobić i warto o tym wiedzieć.

Dalej, Szanowni Państwo, zasada walutowości. Przedtem trzeba było rozliczać się zgodnie z walutą, którą się... w tej chwili można to robić w zło-

(senator J. Wyrowiński)

tówkach. To są takie drobiazgi, o których się już zapomniało, że zostały wprowadzone, a przecież one ułatwiają życie. Lista jest długa, Pani Marszałek. Mówię o tym nie po to, żeby się chwalić. To jest sprawa, która dotyczy nas wszystkich i, jak sądzę, jest ważna dla nas wszystkich, bo troska o jak najwyższą stronę przychodową budżetu – że też posłużę się tu językiem pana ministra Rostowskiego – powinna być równie wielka, jak troska o to, żeby wydawać te pieniądze w sposób właściwy. I myślę, że zarówno komisja, której miałem zaszczyt przewodniczyć w tej kadencji, jak i cała Wysoka Izba w swych decyzjach wychodziły naprzeciw oczekiwaniom przedsiębiorców. Ale, jak powiedział pan minister Kasprzak i jak sam wspominałem na początku, jest jeszcze bardzo wiele do zrobienia i ja pozostaję z nadzieją, że nasi następcy również będą podążali tą drogą. Dziękuję bardzo. (Oklaski)

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze. To bardzo ważne podsumowanie prac komisji gospodarki.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku informuję, że senatorowie Ryszard Knosala i Rafał Muchacki złożyli swoje przemówienia w dyskusji do protokołu*.

Zamykam dyskusję.

Czy przedstawiciel rządu chce ustosunkować się do przedstawionych wniosków? Panie Ministrze?

(Senator Jan Wyrowiński: Na posiedzeniu komisji.)

Zapraszam serdecznie. Jeżeli dłużej, to...

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysław Kasprzak: ...na posiedzeniu komisji, tak, na posiedzeniu komisji.)

Panowie ustalili, że odniesie się pan do tego podczas posiedzenia komisji. Dziękuję bardzo.

W związku z tym informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone dzisiaj.

Ponieważ zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, proszę Komisję Gospodarki Narodowej o ustosunkowanie się do przedstawionych wniosków i przygotowanie sprawozdania.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1345, a sprawozdanie komisji w druku nr 1345A.

(Rozmowy na sali)

Panowie, przypominam, że trwa posiedzenie Senatu. W związku z tym, Panie Senatorze, jeżeli prowadzone są rozmowy przez telefon, to albo bardzo ciche... Panie Senatorze!

Proszę sprawozdawcę Komisji Budżetu i Finansów Publicznych, pana senatora Piotra Gruszczyńskiego, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze, dziękuję też państwu towarzyszącym.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Piotr Gruszczyński:

Pani Marszałek! Panie Ministrze! Wysoki Senacie!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Budżetu i Finansów Publicznych przedstawić projekt ustawy o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw.

Celem ustawy jest zwiększenie skuteczności systemu odpowiedzialności za naruszanie dyscypliny finansów publicznych. W tym celu uznano za konieczne poprawienie skuteczności i sprawności egzekwowania odpowiedzialności, usprawnienie postępowania w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz usprawnienie działania organów orzekających w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Ustawa poszerza zakres osób objętych odpowiedzialnością za naruszenie dyscypliny finansów. Doprecyzowano, iż odpowiedzialności będą podlegały osoby, którym w drodze ustawy lub na jej podstawie powierzono wykonanie obowiązków, których niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych. Rozszerzono krąg osób podlegających odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów wykonujących czynności przewidziane w ustawie o zamówieniach publicznych o osoby niebędące pracownikami jednostki, którym powierzono przygotowanie i przeprowadzenie postępowania, działające jako pełnomocnik zamawiającego.

Ustawa odrębnie określa osoby odpowiedzialne za naruszenie dyscypliny finansów w zakresie środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub innych środków pochodzących ze źródeł zagranicznych niepodlegających zwrotowi.

Doprecyzowano pojęcie czynów uznawanych za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w zakresie wpłaty środków należnych Skarbowi Państwa lub jednostce samorządu terytorialnego, rozliczenia dotacji, zatwierdzenia rozliczenia dotacji, procedur dotyczących gospodarowania środkami unijnymi lub zagranicznymi. Doprecyzowano także pojęcie czynów polegających na zaciągnięciu zobowiązań bez upoważnienia lub z przekroczeniem tego upoważnienia. Doprecyzo-

* Przemówienia złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator P. Gruszczyński)

wano też pojęcie czynu polegającego na niewykonaniu zobowiązań, którego skutkiem jest zapłata odsetek, kar lub opłat. Ustawa dodaje nowe typy czynów, które mogą stanowić naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Ustawa doprecyzowuje zasadę odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych – za naruszenie dyscypliny odpowiedzialność ponosi osoba, której można przypisać winę. Przedmiotowa ustawa wyłącza możliwość przypisania winy, jeżeli naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej. Ustawa zmniejsza dolny wymiar kary pieniężnej za naruszenie dyscypliny finansów publicznych z 1 do 0,25 przeciętnego wynagrodzenia.

W zakresie organizacji organów orzekających w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych zrezygnowano z komisji resortowych na rzecz trzech międzyresortowych działających przy ministrze właściwym do spraw finansów publicznych. Zmianie uległy także zasady postępowania w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Dodano między innymi instytucję zawieszania postępowania w przypadku wystąpienia długotrwałej przeszkody do prowadzenia postępowania. Ustawa dodaje także przepisy doprecyzowujące zasady wzywania świadka, dotyczące obowiązku zwolnienia go z pracy oraz możliwości nałożenia kary porządkowej na osobę wezwaną w charakterze świadka, która nie stawiała się na wezwanie organu bez uzasadnionej przyczyny.

Komisja Budżetu i Finansów Publicznych obradowała w dniu 8 września br. Ustawa została poparta przez członków komisji, bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Projekt tej ustawy został wniesiony przez rząd. Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister finansów.

Czy przedstawiciele rządu, pan minister Wiesław Szczuka i pani minister Julia Pitera, zechcą zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu? Dziękuję. Pan minister też nie? Dziękuję.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do

przedstawicieli rządu związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Również nie widzę chętnych.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców. Przemówienie senatora w dyskusji nie może trwać dłużej niż dziesięć minut, a podpisane wnioski o charakterze legislacyjnym senatorowie składają do marszałka Senatu do momentu zamknięcia dyskusji.

Bardzo proszę pana senatora Mieczysława Augustyna o zabranie głosu. Następny będzie pan Michał. Dobrze.

Panie Senatorze, zapraszam. Nie dłużej niż dziesięć minut.

Proszę bardzo.

Senator Mieczysław Augustyn:

Pani Marszałek, zajmę państwu senatorom zdecydowanie mniej czasu.

Pani Marszałek! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

Każdy, kto pracował w sferze budżetowej, nosił ze sobą to obciążenie, ten lęk, że mógł przekroczyć, naruszyć dyscyplinę finansów publicznych. Ja osobiście doznałem takiej wątpliwej przyjemności i to w sytuacji, w której tak naprawdę w moim przekonaniu dołożyłem wszelkich starań, ażeby nie musieć takiej odpowiedzialności ponosić.

Bardzo się cieszę, że ta ustawa nie tylko wprowadza te przepisy, o których mówił pan senator Gruszczyński, ale przede wszystkim doprecyzowuje, uwzględnia także takie sytuacje, że za naruszenie dyscypliny finansów publicznych odpowiedzialność ponosi osoba, której można przypisać winę, lecz tylko wtedy, kiedy można jej udowodnić, że nie dołożyła należytej staranności, gdy idzie o przestrzeganie tej dyscypliny. Chociaż poza dyskusją pozostaje to, że grosz publiczny musi podlegać specjalnemu nadzorowi i nie powinno być pobłażania dla tych, którzy przekraczają dyscyplinę w gospodarowaniu środkami publicznymi, to jednak nie może być tak, że dobrych urzędników, którzy dokładają wszelkich starań, by postępować zgodnie z regułami określonymi dla gospodarowania finansami publicznymi, paraliżuje strach, bo a nuż mimo najlepszych chęci utrzymania dyscypliny ktoś postawi zarzut jej naruszenia. Cieszę się, że ta ustawa, doprecyzowując wiele kwestii, uwzględnia i tego rodzaju sytuację, tak ażeby przy rozpatrywaniu tych kwestii można było wziąć pod uwagę okoliczności, które towarzyszą wątpliwej sytuacji naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Pan senator Michał Boszko, zapraszam.

Czy ktoś jeszcze, czy któryś z panów senatorów chce się zapisać do zabrania głosu?

Mogę zamknąć listę. Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę,

Senator Michał Boszko:

Wielce Szanowna Pani Marszałek! Wysoki Senacie! Pani Minister! Panie Ministrze!

Chciałbym zgłosić poprawkę do ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw. W ustawie o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw proponuję wykreślenie pktu 2 dodającego art. 4a. Uzasadnię to w następujący sposób.

Ustawa o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw między innymi w pktcie 2 dokonuje rozszerzenia katalogu podmiotów, które będą podlegały odpowiedzialności na podstawie tej ustawy. Pkt 2 dodający art. 4a rozszerza zakres podmiotowy ustawy o takie podmioty: po pierwsze, osoby zobowiązane lub upoważnione do działania w imieniu podmiotu, któremu odrębną ustawą lub na jej podstawie albo na podstawie umowy lub w drodze porozumienia powierzono określone zadania związane z realizacją programu finansowanego z udziałem środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej, niepodlegających zwrotowi środków z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu lub innych środków pochodzących ze źródeł zagranicznych niepodlegających zwrotowi; po drugie, osoby zobowiązane do realizacji projektu finansowanego z udziałem środków unijnych lub zagranicznych, którym przekazano środki publiczne przeznaczone na realizację tego projektu lub które wykorzystują takie środki; po trzecie, osoby zobowiązane lub upoważnione do działania w imieniu podmiotu zobowiązanego do realizacji projektu finansowanego z udziałem środków unijnych lub zagranicznych, któremu przekazano środki publiczne przeznaczone na realizację tego projektu lub który wykorzystuje takie środki.

Zgodnie z obowiązującym stanem prawnym obowiązki związane z gospodarowaniem środkami pochodzącymi z budżetu Unii Europejskiej w przypadku instytucji uczestniczących w systemie realizacji programów uregulowane są w ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju, porozumieniach szczegółowych, umowach lub udzielonych upoważnieniach. W przypadku beneficjentów obowiązki

związane z gospodarowaniem środkami publicznymi wynikają w szczególności z zawartych umów o dofinansowaniu projektu. Jednocześnie zgodnie z art. 1 pkt 11 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych określono zasady gospodarowania środkami pochodzącymi z budżetu Unii Europejskiej oraz z innych źródeł zagranicznych, przy czym w kwestiach szczegółowych, w tym między innymi w zakresie odpowiedzialności podmiotów będących adresatami tej ustawy, przedmiotowa ustawa odsyła do ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju. Ustawa z dnia 6 grudnia 2006 r. zawiera też szczegółowe regulacje dotyczące jej adresatów w zakresie odpowiedzialności z tytułu realizacji projektów finansowanych ze środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej, odsyłając w kwestiach nieuregulowanych do przepisów, które mają na celu wyegzekwowanie od podmiotów zobowiązanych należnych kwot pieniężnych z tytułu realizowanych projektów finansowanych ze środków unijnych. Poza wskazanymi regulacjami pozostaje jeszcze ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, która w sposób kompleksowy reguluje możliwość egzekwowania nienależycie realizowanych zobowiązań pieniężnych.

Na dowód tego, że należałoby przyjąć taką poprawkę, chciałbym przytoczyć kilka liczb. Na tysiąc czterysta pięćdziesiąt osiem spraw rozstrzygniętych w ciągu roku rozstrzygnięcie w postaci umorzenia postępowania zapadło w przypadku dwustu sześćdziesięciu trzech spraw, to jest w przypadku 18% spraw. O uniewinnieniu orzeczono w trzystu sześćdziesięciu sześciu sprawach, to jest w przypadku 25% spraw, odstąpiono od wymierzenia kary w przypadku czterystu siedemdziesięciu ośmiu spraw, co stanowi 32,8%, prawie 33%. Jednocześnie za brak staranności i uchybienia zastosowano trzysta osiemnaście upomnień, w dwudziestu ośmiu sprawach karę nagany, a tylko w przypadku pięciu spraw karę pieniężną. Przytoczone dane liczbowe najlepiej przemawiają za słusznością przyjęcia przez Wysoki Senat zgłoszonej przeze mnie poprawki dotyczącej wykreślenia pktu 2 dodającego art. 4a w ustawie, o której mowa.

Obecnie obowiązujący stan prawny jednoznacznie wskazuje, że odpowiedzialność podmiotów z tytułu realizacji projektów finansowanych ze środków unijnych uregulowana jest kompleksowo, a w praktyce funkcjonuje skutecznie. Dziękuję za uwagę.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Zbigniew Romaszewski)

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

(wicemarszałek Z. Romaszewski)

Pan senator Boszko złożył wniosek legislacyjny. W związku z tym poproszę Komisję Budżetu i Finansów Publicznych o ustosunkowanie się do przedstawionych wniosków i przygotowanie sprawozdania.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone dzisiaj.

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1337, a sprawozdanie komisji w druku nr 1337A.

Poproszę pana senatora Czeleja o przedstawienie sprawozdania Komisji Budżetu i Finansów Publicznych.

Senator Grzegorz Czelej:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

Zasadniczym celem opiniowanej ustawy jest wprowadzenie do krajowego porządku prawnego instytucji rachunku zbiorczego. Przez rachunek zbiorczy rozumieć się będzie rachunek prowadzony przez uczestników systemu depozytowo-rozliczeniowego...

(Rozmowy na sali)

(Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski: Cicho, Panowie.)

...na którym będą mogły być rejestrowane papiery wartościowe nienależące do osób, dla których rachunki te formalnie są prowadzone.

W myśl uzasadnienia do projektu ustawy idea rachunków zbiorczych zakłada, że ewidencja papierów wartościowych prowadzona na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może kończyć się na poziomie rachunku zbiorczego prowadzonego dla zagranicznej instytucji finansowej niebędącej finalnym właścicielem papierów wartościowych oraz że rachunki indywidualne pozwalające na identyfikację takich właścicieli mogą być prowadzone poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Brak możliwości zakładania tego rodzaju rachunków jest w opinii rządu barierą do dalszego rozwoju rynku kapitałowego w Polsce. Wprowadzenie rachunków zbiorczych może przyczynić się do zwiększenia płynności polskich skarbowych papierów wartościowych. Rachunki zbiorcze będą kolejnym obok kont depozytowych oraz rachunków papierów wartościowych urządzeniem ewidencyjnym prowadzonym w ramach depozytu papierów wartościowych. Od rachunków wartościowych różnić będzie je to, że nie będą one pozwalały na identyfikację osób uprawnionych do zapisanych na nich papierów war-

tościowych, zaś od kont depozytowych to, że nie będą one powiązane z rachunkami papierów wartościowych w rozumieniu ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.

Nowelizując ustawę o obrocie instrumentami finansowymi w związku z wprowadzeniem instytucji rachunku zbiorczego, dodano między innymi definicję rachunku zbiorczego, zdefiniowano katalog podmiotów uprawnionych do prowadzenia rachunków zbiorczych oraz katalog podmiotów, dla których możliwe będzie prowadzenie takich rachunków.

Na posiedzeniu komisji przyjęliśmy jednogłośnie trzy poprawki i cała ustawa wraz z poprawkami jednogłośnie została oceniona pozytywnie. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Dziękuję bardzo.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Czy są takie pytania?

Pytań nie ma, wobec tego bardzo dziękuję panu senatorowi sprawozdawcy.

Projekt ustawy został wniesiony przez rząd. Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister finansów.

Czy przedstawiciel rządu pragnie zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu?

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Wiesław Szczuka:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ja chciałbym przede wszystkim podziękować komisji za sprawne przeprowadzenie prac, dyskusji nad omawianą ustawą. I dodam tylko, że – tak jak pan senator Czelej powiedział – ustawa została poparta jednogłośnie przez komisję, a ministerstwo w imieniu rządu jednoznacznie poparło zgłoszone poprawki, gdyż porządkują one przedłożony tekst. Tak że chciałem powiedzieć tylko tyle, że popieramy zgłoszone poprawki.

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Obecnie senatorowie mogą pana odpytywać.

Czy są jakieś pytania do pana ministra?

Proszę bardzo, pan senator Czelej.

Senator Grzegorz Czelej:

Jako komisja przyjęliśmy poprawki i ustawę jednogłośnie, ale ja teraz – już nie jako sprawozdawca, ale jako członek komisji – chcę zadać pytanie. Czy ministerstwo nie ma obaw co do negatywnych skutków otworzenia, już w pełnej rozciągłości, naszego rynku finansowego? Kryzys, z którym teraz mamy do czynienia, był wywołany między innymi nowymi negatywnymi elementami czy instrumentami finansowymi. Czy więc teraz nie będziemy mniej bezpieczni wobec tego typu negatywnych zjawisk? Dziękuję.

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Dziękuję bardzo.
Proszę bardzo, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Wiesław Szczuka:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.
Wysoki Senacie! Myślę, że właśnie ze względu na kryzys potrzebne są nam instrumenty, które pozwolą kapitałowi zagranicznemu napływać do Polski...

(*Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski: I wypływać. I wypływać.*)

Akurat wprowadzany instrument rachunku zbiorczego pozwala inwestować na polskim rynku podmiotom, które są tym zainteresowane. Nie jest to instrument, który pozwala na odpływ kapitału.

Jest tu też kwestia pewnej wzajemności. Chodzi mianowicie o powiązania między systemami depozytów. Bo są skargi na nasz system depozytów, który nie zapewnia ekwiwalentności, takiego samego rozwiązania partnerom z niektórych krajów. Szczególnym przypadkiem jest na przykład Litwa – polskie spółki funkcjonują na Litwie i korzystają tam z dobrodziejstw związanych z funkcjonowaniem tego typu rachunku, ale w przypadku rynku polskiego takiej samej możliwości nie ma.

Tak więc, jak powiedziałem, omawiany instrument z jednej strony otwiera możliwość inwestowania na polskim rynku tym podmiotom, które chcą posługiwać się instrumentem rachunku zbiorczego, ale z drugiej strony wprowadza szereg zabezpieczeń przed możliwymi nadużyciami tego mechanizmu dzięki przyznaniu generalnemu inspektorowi informacji finansowej prawa żądania wszelkich informacji na temat operacji przeprowadzanych na tego typu rachunkach. Trzeba tu też dodać, że tego typu rachunki nie mogą być otwierane przez przypadkowe podmioty, ale przez podmioty, które mają w swoich krajach licencje. Są to w pełni profesjonalne podmioty wskazane

enumeratywnie w ustawie. Wreszcie warto dodać, że mamy też mechanizm podatkowy, który spowoduje, że ktoś, kto chciałby nadużyć tego systemu, poniesie konsekwencje podatkowe, dlatego że podmiot prowadzący rachunek zbiorczy będzie płatnikiem podatku i będzie obciążany według stawki podstawowej, ponadto jeśli ktoś chciałby korzystać z prawa do ulg wszelkiego rodzaju, będzie musiał udowodnić te swoje prawa, czyli będzie musiał wystąpić w normalnym trybie i ujawnić się jako właściciel środków ulokowanych na rachunku zbiorczym.

Dlatego uważam... Oczywiście podzielam troskę o stabilność naszego rynku, ale myślę, że akurat omawiany instrument, który, jak to było widać w toku prac w Sejmie i w Senacie, nie budzi żadnych kontrowersji, a nawet cieszy się wręcz dużym poparciem wszelkich instytucji działających na polskim rynku finansowym, nie zagraża stabilności i jest godny poparcia.

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.
Więcej pytań nie ma.
Czy ktoś z państwa...

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do zabrania głosu w debacie.

Informuję również, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone dzisiaj.

Dziękuję bardzo.

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów
Wiesław Szczuka: Dziękuję bardzo.*)

Przystępujemy do rozpatrzenia, punktu siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Tekst ustawy jest w druku nr 1357, a sprawozdanie komisji – w druku 1357A.

Ponownie senator Czelej przedstawi nam stanowisko Komisji Budżetu i Finansów Publicznych.

Senator Grzegorz Czelej:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

Celem nowelizacji ustawy o funduszach inwestycyjnych jest między innymi: wprowadzenie nowych zasad nadzoru nad funduszami inwestycyjnymi zamkniętymi, emitującymi wyłącznie certyfikaty inwestycyjne; wprowadzenie zmian w zakresie przekształcania niepublicznych certyfikatów inwestycyjnych w certyfikaty publiczne z uwzględnieniem nowych zasad tworzenia funduszy inwestycyjnych zamkniętych; określenie zasad dokonywania przez fundusze inwestycyjne zamknięte krótkiej sprzedaży; zobowiązanie depo-

(senator G. Czelej)

zytariusza do zapewnienia, by osoby wykonujące czynności związane z obowiązkami depozytariusza funduszu inwestycyjnego posiadały stosowne kwalifikacje oraz były niekarane; wprowadzenie możliwości przekształcenia imiennych certyfikatów inwestycyjnych w certyfikaty inwestycyjne na okaziciela; dookreślenie przepisów dotyczących lokowania aktywów przez fundusze inwestycyjne zamknięte w instrumenty pochodne; umożliwienie określenia w statucie funduszu inwestycyjnego warunków kilku następujących po sobie emisji certyfikatów inwestycyjnych bez konieczności zmian statutu w tym zakresie.

W toku prac komisja przyjęła jednogłośnie cztery poprawki, jednogłośnie przyjęła także całość ustawy wraz z poprawkami, i teraz rekomenduje Wysokiej Izbie takie przyjęcie tej ustawy. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.

Są pytania do pana senatora sprawozdawcy? Nie widzę zgłoszeń.

W związku z tym dziękuję panu.

Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister finansów. Projekt ustawy został wniesiony przez rząd.

Czy pan minister chciałby zabrać głos w omawianej sprawie?

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Wiesław Szczuka:**

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Znowu chciałbym potwierdzić, że prace nad projektem przebiegały w duchu pełnego poparcia ze strony wszelkich zainteresowanych podmiotów, co może sugerować, że omawiany projekt nie wzbudza większych kontrowersji.

Jeśli chodzi o poprawki, które zostały zgłoszone, to poprawki druga, trzecia i czwarta w kolejności zostały w pełni przez nas poparte, ale jeśli chodzi o poprawkę pierwszą, to ona nie jest w pełni zgodna ze stanowiskiem rządu i Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego. Wolelibyśmy utrzymać tu taki zapis, jaki jest obecnie, bo ma on charakter precyzujący i eliminuje potencjalne wątpliwości. Z tym że kwestia sporna dotyczy tu trybu, sposobu legislacji, a nie meritum. Oczywiście i jedno, i drugie rozwiązanie jest akceptowalne, niemniej jednak preferencją rządu byłoby utrzymanie takiego zapisu, jaki był w przedłożeniu rządowym i w ustawie przyjętej przez Sejm.

To tyle z mojej strony. Oczywiście gotów jestem odpowiedzieć na ewentualne pytania.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.

Czy są jakieś pytania do pana ministra?

Proszę bardzo, pan senator Czelej.

Senator Grzegorz Czelej:

Panie Ministrze, w nawiązaniu do naszej rozmowy przeprowadzonej w czasie prac komisji zadam pytanie: czy ustawa z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym w art. 6 w, o ile pamiętam, pktcie 10 zwalnia fundusze inwestycyjne z podatku dochodowego? Moje wątpliwości budzi zapis... Ja przepraszam, bo ta sprawa nie dotyczy bezpośrednio omawianej ustawy, ale moim zdaniem zachodzi tutaj obawa, że może to być – nie wiem, jak to nazwać – źródło czy umożliwienie niepłacenia podatku dochodowego i transferu tego podatku za granicę. Czy mógłby pan minister się do tego ustosunkować? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Proszę bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Wiesław Szczuka:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Wysoki Senacie! Panie Senatorze! Tak jak pan senator w pytaniu zaznaczył, to pytanie wykracza w pewnym sensie poza materię ustawy. Zapis, który został wprowadzony do ustawy, ma charakter wyłącznie techniczny. Dostosowuje on przepis dotyczący zwolnienia z podatku do faktu, że fundusz inwestycyjny zamknięty o określonym charakterze nie będzie funkcjonował na podstawie zezwolenia, a wyłącznie po rejestracji, ale oczywiście w dalszym ciągu pod pełnym nadzorem ze strony Komisji Nadzoru Finansowego. Konieczna była taka techniczna korekta dopasowująca tę nową sytuację, kiedy nie ma zezwolenia, do wcześniejszej sytuacji, która zaistniała po wprowadzeniu w roku ubiegłym ustawy z dnia 25 listopada 2010 r. o zmianie ustaw o podatku dochodowym od osób fizycznych, o podatku od osób prawnych i o zryczałtowanym podatku dochodowym. I to, jak powiedziałem, jest naturalną konsekwencją tego, że z uzyskania zezwolenia przechodzimy na rejestrację funduszy skierowanych do profesjonalnych inwestorów.

Kwestie dotyczące filozofii funkcjonowania i opodatkowania funduszy inwestycyjnych rozstrzygnął Sejm i Senat wcześniej, decydując się na przyjęcie przepisu zwalniającego polskie fundusze inwestycyjne... W konsekwencji, jak powie-

(podsekretarz stanu W. Szczuka)

działem, zmian przyjętych w listopadzie ubiegłego roku – a także w reakcji na postępowanie wszczęte przez Komisję Europejską, związane z zarzucanym Polsce nierównym traktowaniem podmiotów krajowych i zagranicznych, czyli łamiącym reguły funkcjonowania wspólnego unijnego rynku – ten przepis wprowadza się w takiej postaci, jaka została przyjęta w roku ubiegłym. Czyli mamy wybór: albo zmieniamy filozofię opodatkowania funduszy inwestycyjnych w Polsce, pamiętając o tym, że ta filozofia polega na tym, żeby nie opodatkowywać podwójnie czy to tych osób, które za pośrednictwem funduszy inwestycyjnych inwestują swoje środki... Bo możemy opodatkować fundusz, ale wtedy wobec osób, które korzystają z pośrednictwa czy z usług tego funduszu, nie powinniśmy stosować tak zwanego podatku Belki – z tym że tego dotyczyłaby już innego rodzaju dyskusja, innego rodzaju filozofia. Skoro jednak w Polsce został przyjęty taki model, że mamy opodatkowanie na poziomie osób czy podmiotów, które inwestują swoje środki za pośrednictwem funduszy, to konsekwentnie ten sam model musimy zastosować do podmiotów działających w ramach Unii Europejskiej, bo takie zobowiązanie na siebie przyjęliśmy, wstępując do Unii Europejskiej. Tak tylko mogę odpowiedzieć na pytania pana senatora.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.

Czy są jeszcze jakieś pytania? Nie ma.

Bardzo dziękuję panu.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów

Wiesław Szczuka: Dziękuję bardzo.)

Informuję, że nikt nie zgłosił do dyskusji, nie zapisał się do głosu.

Wobec tego informuję...

(Głos z sali: Pan senator Czelej...)

(Senator Grzegorz Czelej: Tylko pięć minut.)

Proszę bardzo.

Senator Grzegorz Czelej:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

W swoim wystąpieniu odejdę nieco od tematu omawianej ustawy, ale chciałbym w toku dyskusji podzielić się z Wysoką Izbą moją refleksją na temat podatków w Polsce i na temat tego, jak traktowane są fundusze inwestycyjne, o których dzisiaj mówiliśmy.

Otóż mówi się, że podatek dochodowy w Polsce ma znamiona podatku liniowego. W istocie rzeczy jest on, pod względem faktycznych kwot, jakie są zbierane, typowym podatkiem regresywnym – to znaczy im mniejsza jest firma, im mniejszy jej obrót, tym większy nominalnie płaci ona podatek.

Moim zdaniem, to jest totalnie chory system, do tego bardzo łatwo w nim opodatkować, ściągnąć cały aparat fiskalny na głowę mikroprzedsiębiorstwa, małego przedsiębiorstwa, średniego przedsiębiorstwa. A przecież – przypomnę to państwu – małe i średnie przedsiębiorstwa, w liczbie ponad miliona ośmiuset, to jest taki koń pociągowy naszej gospodarki. Duże firmy w niewielkim stopniu płacą podatek dochodowy, a duże koncerny praktycznie w ogóle go nie płacą. Czyli dochodzimy do paradoksalnej sytuacji, że większy podatek dochodowy płaci mały sklepik warzywny na osiedlu niż duża sieć handlowa, która ma setki czy miliardy obrotu. Jest to sytuacja totalnie patologiczna!

I tu widać, moim zdaniem, podstawowe nierówne traktowanie podmiotów w Polsce. Nie znaleźliśmy w ostatnich kadencjach – a na pewno nie w tej – systemu, który by to zmienił. Nie dość, że tolerujemy taką sytuację, to jeszcze zwolnienie polskich funduszy inwestycyjnych z podatku dochodowego pociągnęło za sobą zwolnienie z podatku podobnych instytucji zagranicznych. Według znanych mi przykładów ten proceder w praktyce służy wprost transferowi czy wręcz wyprowadzaniu podatku dochodowego z Polski, a to już jest sprawa patologiczna.

W zamyśle zwolnieniu funduszy inwestycyjnych w Polsce z podatku towarzyszyła szczytna idea, że fundusze te są tworzone po to, żeby wspomagać firmy, że fundusze lepiej będą funkcjonować bez tego podatku. Ale negatywnym tego skutkiem było to, że zwolnienie z podatku zostało rozszerzone na fundusze zagraniczne. Teraz, w toku kampanii, gdy poszczególne partie przedstawiają wiele pomysłów na wydawanie pieniędzy – a wiele tych pomysłów jest szczytnych – nikt nie mówi o tym, żeby podatek płacili wszyscy. A ja jeszcze raz to podkreślę: nie mówmy o tym, żeby ktokolwiek płacił większy podatek, tylko mówmy przede wszystkim o tym, żeby podatek płacili wszyscy. Małe i średnie przedsiębiorstwa mają na głowie – jeszcze raz to powtórzę – potężny aparat fiskalny, możliwość przeprowadzenia kontroli przez urząd skarbowy, UKS czy inne instytucje. Ale jednocześnie niestety, Panie Ministrze, ten aparat kompletnie nie radzi sobie z dużymi koncernami czy sieciami, które śmiejąc się nam w oczy – tak wprost to trzeba nazwać – podatku dochodowego nie płacą. Ja myślę, że sytuacja, która jest w Europie i dotyka nasz kraj, zmusi nas, moim zdaniem wręcz powinna nas zmusić przede wszystkim do mówienia o tym, aby – powtórzę to jeszcze raz – podatek płacili wszyscy. Dziękuję bardzo. (Oklaski)

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.

Lista mówców została wyczerpana.

(wicemarszałek Z. Romaszewski)

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone dzisiaj.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych oraz ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1331, a sprawozdanie komisji – w druku nr 1331A.

Poproszę pana senatora Karczewskiego o przedstawienie sprawozdania Komisji Zdrowia oraz Komisji Budżetu i Finansów Publicznych. Proszę bardzo.

Senator Stanisław Karczewski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Ministrze!

Mam zaszczyt przedstawić w imieniu dwóch połączonych komisji, Komisji Zdrowia oraz Komisji Budżetu i Finansów Publicznych, które obradowały 18 kwietnia, sprawozdanie z prac nad ustawą o zmianie ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych oraz ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

Celem nowelizacji jest rozszerzenie katalogu ograniczeń w zakresie prowadzenia innej dodatkowej działalności zawodowej lub publicznej przez rzecznika ubezpieczonych i rzecznika praw pacjenta oraz zastępcę rzecznika praw pacjenta. Ustawa przewiduje, iż wymienione podmioty nie będą mogły: zajmować innego stanowiska, z wyjątkiem stanowiska profesora szkoły wyższej, ani wykonywać innych zajęć zawodowych; należeć do partii politycznej; prowadzić działalności publicznej niedającej się pogodzić z obowiązkami i godnością ich urzędu.

W trakcie posiedzenia komisji zgłosiliśmy jedną poprawkę, która umożliwi nie tylko profesorom wykonywanie wyżej opisanych funkcji i wypełnianie swoich obowiązków dydaktycznych. Ta poprawka nie znalazła poparcia pana ministra, ale uzyskała poparcie Wysokich Komisji. Obydwie komisje poparły jednomyślnie nowelizację łącznie z tą poprawką.

Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Dziękuję bardzo.

Czy są pytania do pana senatora? Nie widzę zgłoszeń.

Wobec tego bardzo dziękuję.

Proszę państwa, projekt tej ustawy został wniesiony przez posłów.

Czy przedstawiciel rządu pragnie zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy?

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Wiesław Szczuka:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Jak pan marszałek już powiedział, ten projekt został wniesiony przez posłów. Ja nie jestem posłem, nie mam upoważnienia, aby występować w ich imieniu. I nie mam też upoważnienia do wypowiadania się w imieniu rządu, dlatego że rząd formalnie nie zajął stanowiska. Ministerstwo Finansów przygotowało projekt stanowiska popierającego przedłożenie poselskie, jednak nie został on formalnie przyjęty przez Radę Ministrów.

Jeżeli pan marszałek pozwoli, chciałbym krótko skomentować jedynie kwestię wniesionej poprawki, tej, która została przegłosowana na posiedzeniu komisji, jak to pan senator przedstawił, wbrew mojej eksperckiej opinii. Chodzi o możliwość łączenia funkcji rzecznika z inną działalnością zawodową. W przedłożeniu poselskim został przyjęty model, który obowiązuje na mocy postanowień konstytucji dla rzecznika praw obywatelskich i, na mocy ustawy, dla rzecznika praw dziecka, ograniczający możliwość łączenia wspomnianych funkcji ze stanowiskiem profesora wyższej uczelni. Pan senator zaproponował zaś, żeby to rozszerzyć na innych pracowników naukowo-dydaktycznych. I tutaj jest pewnego rodzaju, można powiedzieć, konflikt; jest tu pytanie, czy chcemy zapewnić dobrą ochronę podmiotom, które przez rzeczników mają być chronione, czy też może bardziej dbamy tu o interes rzeczników, o to, żeby mogli zapewnić sobie odpowiedni poziom dochodów, czy też nadal rozwijać się naukowo...

(Senator Zbigniew Romaszewski: ...Aby byli kompetentni.)

Wydaje się, że jest to kwestia wyboru, czy bardziej dbamy o te podmioty, którym rzecznik ma służyć, czy też o samego rzecznika, o to, żeby on mógł utrzymać poziom swoich dochodów. Wynagrodzenie tychże rzeczników wynosi około 10 tysięcy zł, czyli nie są to jakieś może imponujące kwoty, ale pozwalają przeżyć.

Tu chodzi o ważne obowiązki. Na przykład rzecznik ubezpieczonych zawiaduje urzędem, który zatrudnia w pełnym wymiarze trzydzieści dwie osoby, wielu ekspertów i konsultantów, ma też do rozpatrzenia dwanaście tysięcy spraw pisemnych, dwanaście tysięcy spraw telefonicznych i tysiące e-maili. To są poważne działania, które, w naszym przekonaniu, wymagają pełnego zaangażowania się, i to zaangażowania się

(podsekretarz stanu W. Szczuka)

w pełnym wymiarze czasu. Oczywiście, tu chodzi o możliwość godzenia ich z obowiązkami profesora na uczelni, które często są jednak – z całym szacunkiem dla profesorów – mniej absorbujące w sensie godzinowym, pensum, niż obowiązki adiunkta czy asystenta.

Wydaje się, że takie rozwiązanie byłoby lepsze, choć oczywiście ostateczne rozstrzygnięcie jest w rękach Senatu, a potem, na dalszym etapie, Sejmu. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Dziękuję bardzo.

Czy są pytania do pana ministra? Nie ma.

Wobec tego informuję, że senator Knosala złożył swoje przemówienie do protokołu*.

Otwieram dyskusję.

Do dyskusji chyba nikt nie jest zapisany... Tak, nikt nie zapisał się do głosu.

Wobec tego informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone dzisiaj.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji w sprawie scentralizowanej odprawy celnej dotyczącej podziału krajowych kosztów poboru, które są zatrzymywane, gdy tradycyjne zasoby własne są udostępniane budżetowi UE, sporządzonej w Brukseli dnia 10 marca 2009 r.

Tekst ustawy jest zawarty w druku nr 1363, a sprawozdania komisji w drukach nr 1363A i 1363B.

Proszę pana senatora Rockiego o przedstawienie sprawozdania Komisji Spraw Zagranicznych.

Senator Marek Rocki:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie! Szanowni Państwo!

Mam zaszczyt przedstawić opinię Komisji Spraw Zagranicznych do ustawy o ratyfikacji Konwencji w sprawie scentralizowanej odprawy celnej dotyczącej podziału krajowych kosztów poboru, które są zatrzymywane, gdy tradycyjne zasoby własne są udostępniane budżetowi Unii Europejskiej.

Ideą tej konwencji jest, aby procedura uproszczona – polegająca na tym, że przedsiębiorca prowadzący działalność w jakimś kraju czy zgłaszający swoje transakcje w jednym kraju, mógł realizować opłaty w innym kraju – została przekształcona w procedurę scentralizowaną. Polega

to na tym, że przychody z ceł w tej procedurze uproszczonej – a w zamiarze: w scentralizowanej – trafiają do budżetu Unii Europejskiej po potrąceniu 25% pobranych kwot na cele pokrycia kosztów poboru. Pozostałe koszty poboru są dzielone pomiędzy dwa kraje, które biorą udział w procedurze.

Ponieważ wprowadzenie tej konwencji będzie miało pozytywny skutek na gospodarkę polską w postaci konkretnych korzyści dla podmiotów, które będą korzystały z tej odprawy scentralizowanej – ułatwi to bowiem i przyspieszy obrót gospodarczy – nie mając żadnych zastrzeżeń legislacyjnych, komisja pozytywnie zaopiniowała tę ustawę. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Dobkowski przedstawi stanowisko Komisji Budżetu i Finansów Publicznych.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Wiesław Dobkowski:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Mam zaszczyt przedstawić stanowisko Komisji Budżetu i Finansów Publicznych dotyczące ustawy o ratyfikacji Konwencji w sprawie scentralizowanej odprawy celnej dotyczącej podziału krajowych kosztów poboru, które są zatrzymywane, gdy tradycyjne zasoby własne są udostępniane budżetowi UE, sporządzonej w Brukseli dnia 10 marca 2009 r.

Ustawa wyraża zgodę na ratyfikację wyżej wymienionej konwencji. Jej celem jest dalsza liberalizacja wymiany towarowej w warunkach wolnego rynku europejskiego, co zapewnia podmiotom gospodarczym konkretne korzyści i ułatwienia w międzynarodowym obrocie towarowym, wynikające z wprowadzenia scentralizowanej odprawy celnej. Konwencja została podpisana przez pełnomocników dwudziestu siedmiu państw członkowskich Unii w dniu 10 marca 2009 r., w tym w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej przez ministra finansów. Wejdzie ona w życie dziewięćdziesiąt dni po tym, jak ostatnie państwo członkowskie będące jej sygnatariuszem oświadczy, że zakończyło wszystkie wewnętrzne procedury niezbędne do jej przyjęcia.

Zgodnie z przepisami zmodernizowanego kodeksu celnego, wprowadzonego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady WE nr 450/2008, osoba posiadająca pozwolenie na stosowanie odprawy scentralizowanej będzie mogła złożyć lub udostępnić zgłoszenie celne w urzędzie celnym właściwym dla miejsca swojej siedziby, a towar będzie mógł zostać przedstawiony w innym urzędzie celnym. W przypadku, gdy

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator W. Dobkowski)

w odprawę scentralizowaną zaangażowane będzie więcej niż jedno państwo członkowskie, wystąpi konieczność podziału krajowych kosztów poboru należności. Dochody z ceł trafiają do budżetu Unii Europejskiej po uprzednim potrąceniu 25% pobranych kwot na poczet kosztów poboru ponoszonych przez administracje celne. Potrącone 25% pozostaje w państwach członkowskich, stąd powstał problem podziału tych 25% pomiędzy dwa kraje uczestniczące w procedurze poboru. Konwencja wprowadza podział kosztów poboru należności celnych w stosunku 50:50.

Przystąpienie przez Rzeczpospolitą Polską do tej konwencji będzie miało pozytywny wpływ na gospodarkę, scentralizowana odprawa ułatwi bowiem i przyspieszy obrót towarowy, a tym samym obniży koszty działalności gospodarczej i zwiększy konkurencyjność Polski jako miejsca usytuowania inwestycji o charakterze logistycznym, a także zwiększy konkurencyjność polskich firm. Te pozytywne skutki rekompensują straty budżetowe szacowane na kwotę kilku lub kilkunastu milionów złotych.

Wejście w życie tej konwencji wymagać będzie wprowadzenia odpowiednich zmian w ustawodawstwie krajowym, między innymi w ustawie z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne, czyli zmian dających podstawy do przekazania odpowiedniej kwoty pobranych należności celnych na rachunek państwa uczestniczącego w danym pozwoleniu.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie! Komisja Budżetu i Finansów Publicznych wnosi o uchwale nie wymienionej ustawy. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.

Czy są pytania do senatorów sprawozdawców? Nie ma.

Informuję, że projekt tej ustawy został wniesiony przez rząd. Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni minister spraw zagranicznych oraz minister finansów.

Przedstawicielem rządu, jak się orientuję, jest w tej chwili pan minister Kapica.

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Jacek Kapica:**

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W obu wystąpieniach panów senatorów dużo zostało powiedziane na temat zawartości tej kon-

wencji. Ja tylko pragnę uzupełnić, odnosząc się do funkcjonujących przepisów wspólnotowego kodeksu celnego, że jest stosowana dzisiaj podobna procedura, zwana pojedynczym pozwoleniem na stosowanie procedury uproszczonej. Wtedy już na podstawie porozumień między administracjami danych państw podmioty gospodarcze mogą realizować podobną procedurę zgłaszania kontroli w jednym kraju, a realizacji tej kontroli w drugim kraju. W Polsce funkcjonują trzy takie porozumienia, a czwarte jest w toku. We wszystkich tych porozumieniach uzgodniony podział kosztów jest w relacji 50:50 między państwem przyjmującym zgłoszenia a państwem dokonującym fizycznej kontroli celnej. Na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z 2008 r., które ustanawia zmodernizowany kodeks celny, to pojedyncze pozwolenie zamienia się w odprawę scentralizowaną. Jednocześnie służby prawne Rady doszły do wniosku, że w tym przypadku nie można w formie rozporządzenia narzucać państwom członkowskim podziału kosztów, bo to już zależy od decyzji danego kraju. Stąd konwencja o odprawie scentralizowanej w zakresie podziału kosztów i swoboda państw członkowskich, jeśli chodzi o przystąpienie do tej konwencji. My jesteśmy jednym z ostatnich państw, które do niej przystępuje; nie jest nam nic wiadomo o tym, by jakieś państwo nie przystąpiło do tej konwencji. Wszyscy akceptują podział kosztów 50:50, aczkolwiek zasada samostanowienia czy swobody decyzyjnej każdego kraju członkowskiego jest tutaj zachowana. To tyle celem uzupełnienia, bo o samej zawartości konwencji dużo już powiedziano. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Czy są pytania do pana ministra? Nie ma.

Wobec tego dziękuję bardzo.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów
Jacek Kapica: Dziękuję bardzo.)

Otwieram dyskusję.

A ponieważ nikt się nie zgłosił, to zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone dzisiaj.

**Przystępujemy do rozpatrzenia punktu
dziesiątego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1335, a sprawozdanie komisji w druku nr 1335A.

Poproszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, pana senatora Stanisława Piotrowicza, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Stanisław Piotrowicz:

Panie Marszałku! Panowie Senatorowie!

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji oraz Komisja Ustawodawcza rozpatrzyły na wspólnym posiedzeniu w dniu 7 września 2011 r. ustawę uchwaloną przez Sejm w dniu 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw. Podstawowym celem uchwalonej przez Sejm ustawy jest usprawnienie postępowania karnego wykonawczego, zmniejszenie jego kosztów, skrócenie czasu trwania, a także zwiększenie efektywności orzekanych kar. Wprowadzane zmiany mają wykluczyć obserwowane w postępowaniu wykonawczym przejawy przewlekłości, nieefektywności oraz nieuzasadnionej kosztowności.

Zasadnicze zmiany zaproponowane w ustawie to na przykład zniesienie zasady zaskarżalności wszystkich postanowień wydanych w postępowaniu wykonawczym i wprowadzenie możliwości zaskarżania tylko orzeczeń najbardziej istotnych dla skazanego. Konsekwencją wprowadzenia tej regulacji stało się wskazanie w konkretnych przepisach części szczególnej kodeksu karnego wykonawczego przypadków orzeczeń, na które przysługuje zażalenie, oraz przeniesienie na skazanych ciężaru dowodowego w zakresie wniosków składanych w trybie art. 6 §2 kodeksu karnego wykonawczego. Złożenie przez skazanego wniosku bez należytego udokumentowania będzie mogło skutkować pozostawieniem tego wniosku bez rozpoznania. W §3 zaproponowano, że w przypadku, gdy wnioski oraz skargi i prośby oparte są na tych samych podstawach faktycznych, zawierają wyrazy lub zwroty powszechnie uznane za wulgarne lub obelżywe albo gwarę przestępców lub nie zostały w sposób należy uzasadnione, właściwy organ może pozostawić je bez rozpoznania. Ustawa proponuje też zniesienie obrony obligatoryjnej w przypadku, gdy skazany nie włada językiem polskim. Wprowadza termin instrukcyjny dla sądu określającego czas rozpoznawania spraw niewymagających wyznaczenia posiedzenia z udziałem osób, którym przysługuje prawo do udziału w nim. Te same zasady przyjęto do procedury zażaleniowej. Ustawa znosi też zasady udziału stron we wszystkich posiedzeniach. Bez udziału stron zapadać będą postanowienia w kwestiach incydentalnych bądź orzeczenia wydawane wyłącznie na korzyść skazanego. Nie będzie również konieczny udział obrońcy z urzędu w posiedzeniu w sytuacji, kiedy sąd będzie orzekał na korzyść lub zgodnie z wnioskiem skazanego. Odwróceniu ulega zasada dotycząca wykonalności postanowień w postępowaniu wykonawczym. Będą się one stawać wykonalne z chwilą wydania, nie zaś uprawomocnienia się orzeczenia, jak to jest dotychczas. Inne zmiany to rezygnacja z odraczania wykonania kary grzywny i wy-

eliminowanie obowiązku uzyskania uprzedniej zgody skazanego w przedmiocie zamiany kary grzywny na jej formę zastępczą w postaci pracy społecznie użytecznej. Co do art. 65 §1 kodeksu karnego wykonawczego – następuje rezygnacja z grzywny jako kary zastępczej w razie uchylania się przez skazanego od wykonywania kary ograniczenia wolności i wprowadzenie w to miejsce zastępczej kary pozbawienia wolności. Uregulowano też kwestie związane z obowiązkiem poddania się przez osobę pozbawioną wolności badaniom na obecność w organizmie alkoholu, środków odurzających lub substancji psychotropowych. Dodaje się ponadto art. 173a kodeksu karnego wykonawczego, uprawniający zawodowych kuratorów sądowych do badania na obecność alkoholu, środków odrzucających lub substancji psychotropowych, przy użyciu metod niewymagających badania laboratoryjnego, osób skazanych lub oddanych pod dozór lub zobowiązanych do powstrzymania się od nadużywania alkoholu, używania środków odurzających lub substancji psychotropowych. W art. 80 §3 kodeksu karnego wprowadzono dziesięcioletni okres próby przy warunkowym zwolnieniu skazanego na karę dwudziestu pięciu lat pozbawienia wolności. Tym samym okres próby przy warunkowym zwolnieniu z odbycia reszty kary dwudziestu pięciu lat pozbawienia wolności zrównany został z okresem próby przy warunkowym zwolnieniu z kary dożywotniego pozbawienia wolności.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji proponuje przyjęcie tej ustawy wraz z dwunastoma poprawkami. W zasadzie są to poprawki o charakterze legislacyjnym, językowym, poza jedną poprawką, dziewiątą, która jest poprawką o charakterze legislacyjnym.

Odnosi się ona do art. 217b. Zdanie pierwsze w §4 otrzyma nowe brzmienie. Wcześniejszy przepis mówił o tym, że korespondencję doręcza się, ale można też poinformować o tej korespondencji. Padało uzasadnienie, że przepis nie był nigdy stosowany ze szkodą dla osób, których dotyczy. Niemniej jednak, żeby nie pozostawić cienia wątpliwości, redakcję tego przepisu zmieniono.

Chodzi właśnie o poprawkę dziewiątą, zgodnie z którą zdanie pierwsze tego artykułu brzmiałoby w ten sposób: korespondencję, o której mowa w §2 i 3, administracja aresztu śledczego doręcza tymczasowo aresztowanemu, który podpisem i datą potwierdza jej odbiór. W ten oto sposób wyeliminowano nawet teoretycznie możliwość ogłaszania, że taka korespondencja jest. Chodzi o to, żeby nie było cienia wątpliwości. Tak znowelizowany przepis spotkał się z akceptacją połączonych komisji senackich.

Jak już wspomniałem wcześniej, połączone komisje wnoszą o przyjęcie ustawy wraz z wszystkimi dwunastoma poprawkami. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

A ja proszę o zebranie poprawek legislacyjnych i redakcyjnych razem. Dziękuję bardzo.

(*Senator Stanisław Piotrowicz:* Dziękuję bardzo.)

Jest to projekt... Jeszcze pytania do sprawozdawcy. Czy są?

(*Głos z sali:* Pan senator....)

Proszę bardzo, pan senator Andrzejewski.

Senator Piotr Andrzejewski:

Mam pytanie, czy zniesienie obligatoryjności posiadania obrońcy z urzędu dla osoby obcokrajowca nieznającego języka polskiego jest zgodne z art. 6 konwencji rzymskiej, prawem do rzetelnego procesu. Czy pod tym kątem były badane uprawnienia, prawa człowieka w postępowaniu wykonawczym? Czy komisja się tym zajmowała, a jeśli tak, to jakie jest stanowisko w tym zakresie? To jest pierwsze pytanie.

Drugie. W jakim zakresie, bo tego nie wychwyliłem, nowelizacja dotyczy zmiany sytuacji pokrzywdzonego, jeżeli chodzi o jego kontrolę nad postępowaniem wykonawczym?

Senator Stanisław Piotrowicz:

Co do pytania pierwszego... Na posiedzeniu komisji nie toczyła się dyskusja co do obrońcy w sytuacji, kiedy skazany nie włada językiem polskim. To znaczy taka obrona jest dopuszczalna, ale wtedy, kiedy klient takiego obrońcę ustanowi. Jest to obrona fakultatywna, a nie obrona obligatoryjna. To jest odpowiedź na pierwsze pytanie.

Co do praw pokrzywdzonego, to o ile pamiętam, na ten temat też nie dyskutowano, ale w ustawie jest mowa o tym, że pokrzywdzony ma ustawowo zagwarantowane prawo do udziału w postępowaniu wykonawczym.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.

(*Senator Stanisław Piotrowicz:* Dziękuję.)

Czy są jeszcze jakieś pytania?

Nie ma. Dziękuję bardzo.

Projekt został wniesiony przez rząd. Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych jest upoważniony minister sprawiedliwości, który jest reprezentowany przez sekretarza stanu, pana Chmielewskiego.

Proszę bardzo.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Stanisław Chmielewski:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt w imieniu rządu przedstawić państwu projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw.

Ministerstwo Sprawiedliwości, przygotowując ten projekt, dążyło do zreformowania postępowania karnego wykonawczego poprzez przyśpieszenie procedur i ich usprawnienie przy jednoczesnym maksymalnym zabezpieczeniu gwarancji procesowych stron i pozostałych uczestników postępowania. Staraliśmy się przeprowadzić istotną reformę prawa w zakresie kodeksu karnego wykonawczego, z jednej strony, poszukując rozwiązań, które sprawiają, że okres między uprawomocnieniem się orzeczenia a jego wykonaniem będzie jak najkrótszy, a samo postępowanie wykonawcze stanie się postępowaniem sprawnym, efektywnym, odpowiadającym europejskim standardom. Z drugiej strony, wprowadzając nowe rozwiązania, mieliśmy cały czas baczenie na konieczność maksymalnego zabezpieczenia przestrzegania zasadniczych praw i wolności obywatelskich oraz zasady humanitaryzmu przy wykonywaniu orzekanych kar.

Projekt rządowy został poddany bardzo głębokiej i wnikliwej ocenie i to zarówno na etapie prac sejmowych, jak i na etapie prac w Wysokiej Izbie, w Senacie. I za to serdecznie dziękuję już teraz. Mam głębokie przekonanie, że w wyniku tej pracy finalnie powstała ustawa realizująca cele zakładane nowelizacją, które zostaną osiągnięte bez uszczerbku dla gwarancji, o których wcześniej mówiłem, gwarancji stron i pozostałych uczestników postępowania. Wszyscy musimy mieć jednak świadomość, że odraczanie wykonania kary w czasie bez dostatecznie ważnych powodów jest sprzeczne z zasadą osądzania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jaka jest zawarta w art. 35 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, jak również z koniecznością rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie, co wynika z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Najistotniejsze kierunki zmian zostały już przedstawione przez pana senatora sprawozdawcę. Jestem przekonany, że również sprawozdanie komisji akceptującej co do zasady ustawę – w zasadzie poza jedną poprawką, co do której będę prosił Wysoką Izbę o jej ponowne rozważenie i odrzucenie – powinno prowadzić nas do wspólnego celu, o którym wcześniej mówiłem.

Przedstawiając propozycje najistotniejszych zmian, nie możemy zapomnieć o tym, że przepisy umieszczone w części szczególnej kodeksu wykonawczego muszą zasadniczo prowadzić do wyko-

(sekretarz stanu S. Chmielewski)

nania kary grzywny i mają spowodować znaczące usprawnienie jej ściągłości przez rezygnację z instytucji odroczenia wykonania grzywny oraz przyjęcie fakultatywnej egzekucji poprzedzającej orzekanie kar zastępczych w zamian za nieuiszczoną grzywnę.

Istotną zmianą w zakresie kary ograniczenia wolności jest rezygnacja z możliwości orzeczenia zastępczej kary grzywny w razie uchylania się skazanego od odbywania tejże kary. W projektowanym art. 65 §1 k.k.w. zrezygnowano z dotychczasowego rozwiązania i zaproponowano regulację, zgodnie z którą w razie uchylania się skazanego od odbywania kary ograniczenia wolności lub nałożonych na niego obowiązków sąd zarządza wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności.

Wysoka Izbo! Bardzo daleko idące zmiany zostały zaproponowane w zakresie wykonywania kary pozbawienia wolności. I tu w pierwszym rzędzie chciałbym zwrócić uwagę na art. 151 kodeksu karnego wykonawczego, który jest nowelizowany i co do którego również została zgłoszona poprawka. Pragnę zwrócić się do państwa senatorów o pochylenie się jeszcze raz nad tym przepisem, gdyż w trakcie prac na posiedzeniu wspólnym komisji 7 września została przez legislatora zaproponowana poprawka, która polega na wykreśleniu ze zdania drugiego w art. 151 §1 kodeksu karnego wykonawczego wyrazów „po urodzeniu dziecka”. W naszej ocenie, w wyniku przyjęcia przedmiotowej poprawki uzyskamy takie brzmienie tego przepisu, w wyniku którego każda osoba skazana samotnie sprawująca opiekę nad dzieckiem, niezależnie od wieku dziecka – i to chcę podkreślić – będzie mogła uzyskać odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności na okres do trzech lat. Z treści art. 151 §1 kodeksu karnego wykonawczego... Cięża bądź fakt posiadania dziecka same w sobie nie stanowią w świetle tego przepisu podstawy do odroczenia wykonywania kary pozbawienia wolności. Zasada określająca możliwość skorzystania z instytucji odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności została zawarta... Również istotne jest to, że sąd może odroczyć wykonanie kary pozbawienia wolności na okres do roku, jeżeli natychmiastowe wykonanie kary pociągałoby dla skazanego lub jego rodziny zbyt ciężkie skutki. A zatem okres odroczenia co do zasady nie może być dłuższy niż rok. Sąd może kilkakrotnie wydawać orzeczenie odroczenia wykonania kary na krótsze kilkumiesięczne okresy, lecz łącznie, jak już mówiłem, nie może on przekroczyć roku.

Projekt art. 151 §1 w zdaniu drugim zakładał wyjątek od powyższej zasady polegający na tym, że skazane kobiety ciężarne oraz osoby skazane samotnie sprawujące opiekę nad dzieckiem mog-

ły uzyskać odroczenie na okres dłuższy, a mianowicie do trzech lat po urodzeniu dziecka. Wyraźnie należy podnieść, że intencją projektodawcy nie było premiowanie skazanych kobiet ciężarnych czy też skazanych osób samotnie sprawujących opiekę nad dzieckiem, lecz minimalizowanie w stosunku do dziecka ujemnych skutków wynikających z faktu odbywania kary pozbawienia wolności przez matkę lub opiekuna sprawującego nad nim opiekę, możliwie maksymalna ochrona dziecka od najwcześniejszych momentów jego życia, czyli od poczęcia do trzeciego... w ciągu trzech pierwszych lat jego życia. Wszyscy bowiem wiemy, że procesy takie, jak rozwój emocjonalny i psychiczny, socjalizacja dziecka są w tym okresie bardzo dynamiczne i mają zasadniczy wpływ na prawidłowe ukształtowanie jego osobowości. Bez wątpienia najważniejszą rolę w tym okresie pełni rodzina, ponieważ ona daje dziecku poczucie bezpieczeństwa i stwarza przyjazną atmosferę.

W następstwie poprawki przegłosowanej na posiedzeniach komisji przepis, jak już mówiłem, uzyskał brzmienie odmienne od intencji projektodawców i w efekcie każda osoba skazana samotnie sprawująca opiekę nad dzieckiem, niezależnie od wieku dziecka, będzie mogła uzyskać odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności na okres do trzech lat. Należy również podkreślić, że podstawowym zadaniem postępowania wykonawczego jest niezwłoczne wykonywanie kary, a wyjątkiem, przewidzianym w art. 151 kodeksu karnego wykonawczego, jest jej odraczenie, które nie może trwać w nieskończoność. Najistotniejszym elementem postępowania wykonawczego jest nieuchronność i szybkość wykonania kary.

Zwracam się wobec tego jeszcze raz do państwa senatorów z apelem o odrzucenie w głosowaniu tej poprawki i przyjęcie treści przepisu art. 151 k.k.w. w wersji zawartej w ustawie.

Kolejne rozwiązanie, na które pragnę zwrócić uwagę państwa senatorów, to między innymi rozszerzenie uprawnień sądu poprzez wzmocnienie elastyczności decyzji sądu w zakresie polecenia doprowadzenia skazanego do odbycia kary bez jego uprzedniego wezwania do aresztu śledczego.

Nowelizacji poddano także przepisy dotyczące udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia oraz jego odwołania, poszerzając uprawnienia kuratora sądowego w zakresie sprawowania dozoru i kontroli nad warunkowo zwolnionym, a z drugiej strony od skazanego wymagać się będzie większej samodyscypliny w wypełnianiu warunków warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Projekt obejmuje również istotne zmiany w zakresie przepisów dotyczących samych kuratorów sądowych i ich roli w postępowaniu wykonawczym. Zmiany te zostały wypracowane – co jest bardzo ważne i godne podkreślenia – przy czynnym

(sekretarz stanu S. Chmielewski)

udziale Krajowej Rady Kuratorów. W szczególności proszę o zwrócenie uwagi na znaczące rozszerzenie uprawnień, zakresu działania kuratora sądowego poprzez między innymi wprowadzenie nowatorskiej, nieznannej dotąd instytucji udzielania skazanemu pisemnego upomnienia w przypadku naruszenia obowiązków nałożonych przez sąd. Jest to istotne novum w polskim prawie, dające sądowemu kuratorowi zawodowemu ważne narzędzie dyscyplinujące skazanego w zakresie przestrzegania obowiązującego prawa oraz poddania się w okresie próby nałożonym na niego obowiązkom.

W projekcie zawarta jest także propozycja dodania nowego przepisu w art. 173a kodeksu karnego wykonawczego, który da kuratorom sądowym narzędzie rzeczywistej kontroli wykonywania przez skazanych obowiązków probacyjnych w postaci możliwości poddania skazanego badaniu na obecność alkoholu, środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Zaprezentowany przeze mnie projekt, to fakt, obszernych, ale jakże niezbędnych zmian w kodeksie karnym wykonawczym, spośród których przedstawiłem tylko niektóre, pociąga za sobą konieczność wprowadzenia zmian również w innych regulacjach, na przykład w art. 75 kodeksu karnego, w kodeksie wykroczeń w zakresie możliwości orzekania kar zastępczych przy orzeczeniu kary grzywny, a nawet w kodeksie karnym skarbowym z uwagi na to, iż tam również są postępowania wykonawcze.

Zasadnicza reforma postępowania wykonawczego wypływa z konieczności zapewnienia sprawnego przebiegu tego postępowania, w pewnym stopniu odformalizowania go, zapewnienia szybkości i nieuchronności wykonania orzekanych kar z jednoczesnym – jeszcze raz podkreślam – poszanowaniem gwarancji procesowych wszystkich uczestników tego postępowania.

Dziękuję w tym miejscu jeszcze raz za dobrą pracę nad tą ustawą, za zrozumienie intencji projektu i zwracam się do Wysokiej Izby – podkreślam, że to, co powstało, było wspólnym tworem sędziów, prokuratorów, kuratorów, funkcjonariuszy służby więziennej i innych przedstawicieli środowisk prawniczych – o przyjęcie tejże ustawy w kształcie, który wynika z przedłożenia rządowego i poprawek redakcyjno-legislacyjnych. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisław Chmielewski: Aha, to może jeżeli chodzi o te pytania, które tutaj padły...)

Proszę bardzo.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisław Chmielewski:

Jeśli chodzi o jedno z nich, to pierwsze, to po- wiem – to tytułem uzupełnienia, aby było to jak najbardziej jasne – że zmiany w zakresie obligatoryjnej obrony z urzędu to wynik dostosowania do uregulowania znajdującego się już dzisiaj w kodeksie postępowania karnego, a więc tutaj nie naruszamy w żaden sposób zasad procesowych.

Jeżeli chodzi o pokrzywdzonego, to tak jak to przedstawił pan senator sprawozdawca – tylko tyle chcę uzupełnić – w każdym czasie pokrzywdzony może złożyć wniosek na przykład o informowanie go o tym, czy skazany, który naruszył jego dobra, opuszcza zakład karny. Sąd taki wniosek przekazuje do wykonania służbie więziennej i służba więzienna informuje o tych sytuacjach. Dziękuję.

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Dziękuję bardzo.

Proszę bardzo, pan senator Andrzejewski – pytanie do pana ministra.

Senator Piotr Andrzejewski:

Panie Ministrze, rozumiem, że pokrzywdzony jest stroną w tym postępowaniu, w związku z tym na postanowienie w przedmiocie umorzenia lub zawieszenia postępowania wykonawczego też przysługuje mu zażalenie. Matka, nad którą się znecał mąż, musi wiedzieć, że postępowanie wykonawcze jest zawieszone albo umorzone. W związku z tym przysługuje jej chyba zażalenie. Bo z tego wynika, że może tylko żądać informacji. Czy jest pełnoprawnym uczestnikiem postępowania w postępowaniu wykonawczym? To jest pierwsze pytanie.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisław Chmielewski: Jeżeli mogę...)

Drugie. Czy jeżeli kodeks postępowania karnego, którego nie nowelizujemy tą ustawą, łamie podstawowe prawa do obrony, zasadę równości w tym zakresie, to mamy iść w tej ustawie za tym, co łamie te prawa? Bo twierdzą, że łamie on prawo, skoro człowiek, który nie zna języka polskiego, nie ma obrońcy, a z tego wynika, że nie ma. Jak on ma stosować wszystkie środki, jak ma czytać, gdy nie ma obrońcy? Jeżeli to jest w k.p.k., to będziemy wnosić, żeby to zmienić w k.p.k., ale dzisiaj zmiany wprowadzamy tutaj. Czy pan jako minister sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej uważa, że zgodne ze standardami praw człowieka jest to, że się pozbawia obligatoryjnego obrońcy osobę, która nie włada językiem polskim? To drugie pytanie. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Proszę bardzo.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Stanisław Chmielewski:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Senatorze! Co do pierwszego pytania, to powiem tak: oczywiście pokrzywdzony jest stroną i myślę, że te generalne prawa, które przysługują uczestnikom postępowania, przysługują również w postępowaniu wykonawczym. Oczywiście to, co podałem przykładowo jako wniosek, było tylko tytułem uzupełnienia, nie chcę tu w żaden sposób zawężać uprawnień pokrzywdzonego. Istotą tej nowelizacji jest również dążenie do unifikacji zasad postępowania karnego zarówno na etapie rozpoznawczym, jak i wykonawczym. To jest założenie, które staraliśmy się realizować jako projektodawcy i jako rząd Rzeczypospolitej Polskiej.

Co do drugiego pytania, to powiem, że oczywiście nie powinniśmy w żaden sposób w przepisach łamać tych standardów, o których sam dzisiaj mówiłem, i jestem przekonany, że tych standardów nie łamiemy. Chcę podkreślić jeszcze jedno: jest tu też element związany z tym, iż w postępowaniu wykonawczym bierze udział również sąd i sąd może uznać, że te prawa są naruszane, a ja wierzę w to, że sędziowie w Polsce, w kraju, który jest krajem demokratycznym, z całą pewnością będą czuwać nad gwarancjami procesowymi dla wszystkich, zarówno podejrzanych, oskarżonych, jak i skazanych, na wszystkich etapach postępowania. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.

Czy są jeszcze pytania do pana ministra? Nie ma.

Dziękuję bardzo.

(*Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisław Chmielewski: Dziękuję bardzo.*)

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Piotr Andrzejewski:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Szanowni Państwo!

Nie podzielam poglądu ministra sprawiedliwości co do tego, iż pozbawienie obligatoryjnego obrońcy osoby niewładającej językiem polskim odpowiada standardom prawa do obrony. My obniżamy w tej chwili ten standard, bo dotychczas w postępowaniu przed sądem skazany musiał mieć obrońcę, gdy był głuchy, niemy, niewidomy,

były wątpliwości co do jego poczytalności, nie ukończył osiemnastu lat czy nie znał języka polskiego. Jak ma się bronić człowiek, który nie zna ani przepisów, ani języka i z którym nawet w postępowaniu wykonawczym trzeba się porozumiewać przez tłumacza? Jaki to jest standard? Ja nie podzielam tego poglądu i protestuję z tej trybuny – jako człowiek, który bronił i nadal broni prawa do obrony – przeciwko temu, żebyśmy ze względu na ułatwienie sobie postępowania, przez administrację, władzę sądowniczą czy więzienną, obniżali powszechny standard obrony praw człowieka i prawa do obrony w postępowaniu wykonawczym. To, że łamiemy ten standard w postępowaniu karnym, nie świadczy o tym, że mamy go nadal łamać. Jest dzisiaj okazja, żeby to zmienić.

Dlatego składam taki wniosek, żeby w §2 dodać pkt 5 mówiący, że sąd, gdy uzna to za niezbędne ze względu na okoliczności utrudniające obronę, powoła obrońcę. Ale też żeby był standard, że człowiek, który nie włada językiem polskim, musi mieć obrońcę z urzędu.

Myślę, że to jest pewne minimum, które po tylu latach walki o prawa człowieka musi być uwzględnione, przynajmniej w polskim Senacie, jeśli nie w Sejmie. A więc składam taki wniosek.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Wniosek legislacyjny złożył pan senator Andrzejewski. I w związku z tym proszę Komisję Ustawodawczą oraz Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji o ustosunkowanie się do przedstawionych wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone dzisiaj.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu jedenastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym.

Tekst tej ustawy zawarty jest w druku nr 1358, a sprawozdanie komisji w druku nr 1358A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, pana senatora Leona Kieresa, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Leon Kieres:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Ustawa o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym nawiązuje do obowiązku dostosowania się do dwóch aktów praw-

(senator L. Kieres)

nych Unii Europejskiej. Chodzi o decyzję ramową Rady nr 909 z 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej oraz do decyzji ramowej Rady nr 947 z 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych.

O co chodzi w tej regulacji? Oprócz jeszcze dwóch innych spraw, to jest współpracy w ramach tak zwanego Eurojustu, czyli współpracy prokuratur z różnych państw członkowskich w celu skutecznego zwalczania czy zapobiegania przestępczości, oraz konieczności uzupełnienia kodeksu postępowania karnego w części dotyczącej tak zwanego postępowania ulaskawieniowego... W tej drugiej kwestii chodzi o to, jak się postępuje w wypadku wyroku przejętego do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej w związku z prośbą o ulaskawienie.

Oprócz tych dwóch spraw, które jednak nie mają decydującego, przesadzającego znaczenia, ustawa reguluje, co najistotniejsze, z jednej strony dwie sytuacje wystąpienia Polski do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary, a z drugiej strony też dwie sytuacje związane z wystąpieniem państwa członkowskiego Unii Europejskiej do polskiego systemu prawnego czy jego organów – zaraz będę mówił o tym bardziej szczegółowo – o wykonanie kary.

Dlaczego mówię o dwu sytuacjach z obu stron? Otóż są to następujące sytuacje. Pierwsza, kiedy albo państwo obce występuje do Polski, albo Polska do innego państwa o wykonanie kary pozbawienia wolności. I druga, gdy chodzi o tak zwane orzeczenia probacyjne, o wystąpienie albo Polski do innego państwa członkowskiego, albo innego państwa do Polski o wykonanie orzeczenia skazującego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania lub karę ograniczenia wolności, o samoistnie orzeczony środek karny, a także, na przykład, obowiązek stawienia co jakiś czas, w wypadku zawieszenia kary, w określonej instytucji, a także orzeczenia o warunkowym zwolnieniu lub też wykonanie orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego.

Nie będę o tym wszystkim mówił, bo te szczególne proceduralne są w tekście zawartym w druku senackim dotyczącym tej ustawy, zwrócę tylko uwagę na najistotniejsze kwestie związane właśnie z wzajemną pomocą w wykonywaniu kary.

Mianowicie, jeżeli sąd państwa członkowskiego lub inna instytucja państwa członkowskiego zwróci się do Polski o wykonanie kary pozbawienia wolności, właściwym w tym zakresie jest sąd okręgowy. Trzeba powiedzieć również, że wykonanie kary pozbawienia wolności na wniosek odpowiedniej instytucji państwa obcego następuje w toku określonego postępowania. To postępowanie rozpoczyna wniosek o przekazanie do wykonania kary pozbawienia wolności w Polsce. Następnie sąd polski bada wszystkie okoliczności związane z wydaniem takiego wyroku przez sąd państwa obcego. To dotyczy także apatrydy, a więc bezpaństwowca, który został skazany w innym państwie. Nasz sąd ma prawo domagania się szczegółowych informacji o stanie prawa, w świetle którego został wydany wyrok skazujący. Sąd także ma prawo odrzucić taki wniosek, na przykład, gdy czyn nie stanowi przestępstwa według polskiego prawa – zresztą z drugiej strony jest podobnie – lub skazany nie wyraża zgody na przekazanie, czyli wykonanie kary w Polsce.

W art. 611tk jest siedem takich przypadków, kiedy sąd nawet musi odmówić wykonania obcego orzeczenia. Jednocześnie ustawa mówi, kiedy sąd nie musi wykonać orzeczenia obcego sądu, nawet gdy jest i wniosek sądu o wykonanie kary w Polsce, i zgoda skazanego. Chodzi tu głównie o względy formalne, na przykład gdy nie dołączono odpowiednich dokumentów, ale także gdy nastąpiło przedawnienie wykonania kary w świetle prawa polskiego albo skazany nie ma na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsca pobytu stałego ani czasowego.

Są również tutaj uregulowane kwestie zaliczenia na poczet kary okresu faktycznego pozbawienia wolności w państwie wydania orzeczenia.

(*Sygnal telefonu komórkowego*)

Przepraszam państwa, to dzwoni „Gazeta Prawna”, która chce ze mną rozmawiać na temat jeszcze jednej naszej ustawy.

Jeżeli idzie o wystąpienie przez polski wymiar sprawiedliwości do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary pozbawienia wolności, to też jest odpowiednia procedura, oczywiście w prawie polskim. Mianowicie generalnie stanowi się, że muszą wystąpić dwie przesłanki w sprawie wystąpienia o wykonanie kary pozbawienia wolności w innym państwie członkowskim. Konieczne są zgoda skazanego, poza pewnymi wyjątkami, o których będę mówił za chwilę, oraz wystąpienie o wykonanie orzeczenia przez nasz sąd okręgowy bezpośrednio do właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego. W pewnych sytuacjach takie wystąpienie może nastąpić na wniosek skazanego albo na wniosek samego sądu. Ustawa dokładnie precyzuje, w jakich sytuacjach z wnioskiem występuje skazany, a w jakich – sam sąd, bez zgody skazanego. Takiej zgody skazanego nie wymaga się na przy-

(senator L. Kieres)

kład wtedy, kiedy orzeczenie jest przekazywane do wykonania w państwie, którego skazany jest obywatelem i na terenie którego przebywa – a w związku z tym wyrok został wydany na przykład w trybie zaocznym – albo w sytuacji, kiedy skazany z obawy przed toczącym się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej postępowaniem karnym zbiegł do państwa, do którego kierujemy wnioskiem o wykonanie wyroku.

W pewnych sytuacjach przekazanie do wykonania orzeczenia w sprawie pozbawienia wolności wymaga zgody sądu innego państwa lub innego organu – mówi o tym art. 611t. Ponadto, jak powiedziałem, w przypadku przekazywania skazanego do innego państwa właściwy sąd okręgowy może zasięgnąć informacji o prawie obcym co do tego, co może grozić takiemu przekazywanemu skazanemu, jeśli zostanie on już wydany.

Można przekazać skazanego do innego państwa w celu wykonania kary pozbawienia wolności i odbycia przez niego zarówno całej kary, jak i jej części. Jest tak na przykład w przypadku wniosku skazanego, bo skazanemu nie można odbierać prawa złożenia wniosku o przekazanie go wymiarowi sprawiedliwości innego państwa po odbyciu części kary w polskim systemie penitencjarnym.

Jak powiedziałem, podobne sytuacje występują także w dwóch innych przypadkach, mianowicie gdy chodzi o wykonywanie orzeczenia skazującego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem czy też w przypadku zastosowania innych środków, takich jak orzeczenie o warunkowym zwolnieniu, o warunkowym umorzeniu, samoistnie orzeczonego środek karny. I mówiłem o różnego rodzaju obowiązkach, na przykład o stawiennictwie w określonym miejscu i czasie przed określonymi instytucjami. Takie postępowania także są w ustawie regulowane. Z zasady właściwym sądem w takich sprawach jest nasz sąd rejonowy, a nie okręgowy.

Jednocześnie istnieje zabezpieczenie przed sytuacją, w której orzeczone w Polsce środki karny w postaci, jak powiedziałem, na przykład czasowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności lub inny środek mógłby zostać zastąpiony w państwie przejmującym skazanego środkiem bardziej dolegliwym. Jeżeli tam wymiar kary, środka, obowiązku lub okresu próby jest wyższy niż przewidziany w polskiej ustawie, sąd może nie wydawać takiego skazanego w Polsce na kary związane z wykonaniem orzeczenia czy z poddaniem sprawcy próbie. Jeżeli natomiast to polski wymiar sprawiedliwości przejmuje wykonanie kary wobec skazanego odbywającego na przykład okres próby w innym państwie, a wymiar kary, tego środka, obowiązku lub okresu próby w innym państwie jest wyższy niż przewidziany w Polsce, sąd określa na

nowo ten środek według prawa polskiego, ale w górnej granicy wymiaru.

W ustawie mowa jest również o sytuacji, w której odmawia się wydania skazanego w Polsce poddawanego próbie do innego państwa, jeżeli na przykład środki prawne stosowane w tym państwie są inne lub bardziej dolegliwe niż w Polsce. Z kolei odmawia się wykonania w Polsce orzeczenia, z którym zwraca się inne państwo, jeżeli czyn, w związku z którym wydano w innym państwie orzeczenie skazujące na przykład na okres próby, w ogóle nie stanowi w Polsce przestępstwa albo jeżeli sprawca nie przebywa na terytorium Polski.

W przekonaniu komisji wprowadzane zmiany związane ze współpracą wymiaru sprawiedliwości państw członkowskich Unii Europejskiej są uzasadnione, pokazały to także przypadki obywateli polskich skazywanych w innych państwach, którzy często domagali się przejęcia ich spraw związanych z resocjalizacją przez polski system prawa. I bywa odwrotnie – bardzo często dochodzi do sytuacji, w których skazywani w Polsce cudzoziemcy, obywatele państw członkowskich Unii Europejskiej, wolą odbywać kary pozbawienia wolności lub inne kary w państwie swojego obywatelstwa lub stałego miejsca zamieszkania albo gdy są w inny sposób związani z innym państwem.

Jednocześnie komisja proponuje wprowadzenie pięciu poprawek, które nie mają charakteru merytorycznego, ale charakter legislacyjny – doprecyzowania sformułowania, którymi posługuje się ustawa, lub też ujednolicają terminologię przyjętą w ustawie z tą, którą posługują się inne ustawy. Na przykład mówimy nie o wykonywaniu, tylko o odbywaniu kary pozbawienia wolności. Inne doprecyzowanie: jeżeli już piszemy o państwie członkowskim, to dodajemy „Unii Europejskiej”, żeby było wiadomo, o co chodzi. Jeśli w odpowiednich przepisach – mowa tu o art. 611tg w §1 – jest mowa o wykonaniu, to, żeby nie było wątpliwości, ma to być wykonywanie kary w Rzeczypospolitej Polskiej. Jest rzeczą oczywistą, że w ustawie tak zwanej zwykłej, jeśli mogą tak powiedzieć, artykuły dzielą się na ustępy, a nie na paragrafy, bo, o ile dobrze pamiętam, artykuły dzielą na paragrafy w ustawach, które mają charakter kodeksów.

Wszystko to, co powiedziałem – a wynikało to z funkcji sprawozdawcy dwóch komisji: Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji oraz Komisji Ustawodawczej – uzasadnia mój wniosek o przyjęcie tej ustawy z poprawkami, które tu zreferowałem, Panie Marszałku.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Panie Senatorze, ja od razu zadam pytanie, a mianowicie... Pan o tym wspominał, ale ja chyba nie uświadomiłem sobie tego. Otóż: jak wygląda kwestia ułaskawienia?

Senator Leon Kieres:

Tak. Jeżeli Polska przejęła w celu wykonania kary skazanego w innym państwie i ten skazany, na przykład już osadzony w Polsce, albo skazany, w stosunku do którego orzeczono karę pozbawienia wolności w zawieszeniu – a więc przebywa on na wolności, ale jest skazany – zwraca się z prośbą o skorzystanie z instytucji ulaskawienia... Do tej pory kodeks postępowania karnego nie znał takiej sytuacji, bo odnosił on instytucję ulaskawienia wyłącznie do wyroków zapadłych przed sądami polskimi. Dlatego też po art. 561 kodeksu postępowania karnego, którego §1 ma brzmienie „Prośbę o ulaskawienie przedstawia się sądowi, który wydał wyrok w pierwszej instancji”, dodaje się §1a: „W wypadku wyroku przejętego do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej prośbę o ulaskawienie przedstawia się sądowi, który orzekł w pierwszej instancji o przejęciu wyroku do wykonania”. Czyli dotychczas formalnie można było złożyć wniosek, ale nie było wiadomo, który sąd jest właściwy do rozpatrzenia tego wniosku. A przecież, jak pan marszałek, jako doświadczony w takich sprawach w związku z działalnością społeczną, sam najlepiej wie, to wyrok tego sądu w dużym stopniu decyduje o dalszym postępowaniu, a w ostateczności nawet i o decyzji prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Dziękuję bardzo.

Czy są pytania do pana senatora sprawozdawcy?

Nie widzę chętnych.

Wobec tego bardzo dziękuję.

Ustawa była projektem rządowym. Rozumiem, że rząd jest reprezentowany przez ministra Wrone.

Wobec tego bardzo proszę pana ministra o zabranie głosu.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Mam zaszczyt zaprezentować państwu uchwaloną przez Sejm 31 sierpnia ustawę o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym.

Chciałbym przede wszystkim podziękować panu senatorowi Kieresowi za bardzo wnikliwe przedstawienie tej ustawy. Jest ona inicjatywą rządową i tak, jak już było powiedziane, ma na celu implementację dwóch decyzji ramowych Rady: decyzji o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na po-

zbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej oraz decyzji z 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych. I to właściwie jest główny cel.

Jest jeszcze drugi cel, wprowadzenie delegacji ustawowej dla ministra sprawiedliwości do określenia zasad współpracy polskiej prokuratury z Eurojust oraz usunięcie luki polegającej na braku ustalenia właściwości sądu do orzekania o ulaskawienie w sytuacji, gdy prośba dotyczy skazanego prawomocnym wyrokiem państwa obcego na karę, która została przejęta do wykonania w Polsce.

Jeżeli chodzi o główny cel, czyli o decyzje ramowe, to aktualna procedura, jak to było już wskazane, jest dość utrudniona i długotrwała. Polega ona na tym, że wniosek państwa obcego o wykonanie kary pozbawienia wolności lub innego środka, który polega na pozbawieniu wolności, musi być skierowany do właściwego sądu przez ministra sprawiedliwości – jest to wniosek o wydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczalności przejęcia orzeczenia do wykonania. Proponowana zmiana upraszcza procedurę i zapewnia to, że orzeczenie sądu obcego będzie wydane bez orzekania co do dopuszczalności jego przyjęcia. W konsekwencji będzie to przebiegało bez pośrednictwa organu centralnego, jakim jest minister sprawiedliwości.

Dalej. Będzie istniał obowiązek państwa polegający na przyjęciu orzeczenia do wykonania, jeżeli skazaniec jest jego obywatelem. To jest ten podstawowy łącznik. Od tego istnieją pewne wyjątki, w których przypadku muszą być spełnione i inne przesłanki, ale to już zostało szczegółowo omówione przez pana profesora Kieresa, nie będę już do tego wracał. Nowa procedura ogranicza również wymóg uzyskania zgody skazanego – aczkolwiek nastąpi to dopiero od 2017 r. – i określa terminy podjęcia decyzji w kwestii przyjęcia wyroku do wykonania oraz fizycznego przekazania skazanego.

Jeżeli chodzi drugą decyzję, decyzję nr 2008/947 – regulującą przejmowanie do wykonania lub przekazywanie do wykonania orzeczeń karnych w zakresie warunkowego umorzenia postępowania karnego oraz wykonania kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a także kary ograniczenia wolności lub warunkowego zwolnienia, również w zakresie środków karnych orzekanych jako samoistne – to w oparciu o implementowaną dyrektywę ramową wykonaniu będą mogły podlegać wyroki lub postanowienia określające warunki lub obowiązki nałożone na skazanego, wskazane wprost w decyzji ramowej. Zatem orzeczenie sądu polskiego albo orzeczenie sądu obcego państwa unijnego będzie podlegało wykonaniu w innym państwie unijnym, jeżeli w wyznaczonym okresie próby orzeczenie to nałoży

(podsekretarz stanu Z. Wrona)

na sprawcę jeden lub więcej z wymienionych w decyzji ramowej obowiązków, na przykład obowiązek informowania określonego organu o zmianie miejsca pobytu czy też obowiązek powstrzymywania się od kontaktowania się z określonymi osobami lub zbliżania się do nich. W związku z tą implementacją oczywiście dokonuje się też stosownej zmiany w ustawie o Krajowym Rejestrze Karnym.

Ustawa w pozostałym zakresie przewiduje uzupełnienie istniejących regulacji o dwa przepisy. Przede wszystkim zapis ust. 6 w art. 18 ustawy z 1985 r. o prokuraturze ma ułatwić polskim organom realizację decyzji Rady nr 2009/426 z 16 grudnia 2008 r. w sprawie wzmocnienia Eurojust i w sprawie zmiany decyzji Rady nr 2002/187 ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością. Ta decyzja rozbudowuje strukturę Eurojust, co sprawia, że celowe staje się wprowadzenie regulacji prawnych dotyczących współpracy polskiej prokuratury z tą organizacją. Dodawany przepis zawiera zatem delegację dla ministra sprawiedliwości do wydania rozporządzenia w sprawie zasad współpracy prokuratury z organizacjami międzynarodowymi i ponadnarodowymi w sprawach karnych ze stosunków międzynarodowych. I to jest kolejny cel.

I wreszcie zmieniany jest art. 561 §1. Ta zmiana ma na celu usunięcie luki prawnej dotyczącej ustalenia właściwości sądu rozpoznającego prośbę o ułaskawienie w sytuacji, gdy dotyczy ona skazanego prawomocnym wyrokiem państwa obcego na karę, która została przejęta do wykonania w Polsce. W chwili obecnej nie ma przepisu, który określałby tę właściwość.

Podczas prac legislacyjnych w Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji – którym jeszcze raz dziękuję za pracę – połączone komisje wniosły do ustawy poprawki techniczno-legislacyjne, które choć merytorycznie nie zmieniają tej ustawy, to jednak poprawiają ją pod względem technicznym. Dlatego w imieniu ministra sprawiedliwości opowiadałem się za tymi poprawkami. Dziękuję za wnikliwość służb legislacyjnych Senatu podczas prac nad tą ustawą.

Mając to wszystko na uwadze, proszę Wysoki Senat o akceptację ustawy z tymi właśnie poprawkami.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Grażyna Sztark)

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie?

Bardzo proszę, pan senator Wojciechowski.

Senator Grzegorz Wojciechowski:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Panie Ministrze! Mam dosyć krótkie pytanie techniczne. W różnych krajach są różne systemy prawne, są określone kary, są możliwości zwolnienia warunkowego itd., to w jakiś sposób ze sobą współgra. Możemy jednak wyobrazić sobie sytuację, że dany czyn może za granicą podlegać karze, a u nas nie jest karalny, czy też ten wymiar kary jest znacznie niższy albo w ogóle dany czyn należy do innej kategorii przestępstw. Czy w związku z tym rozwiązania, które tutaj występują, nie spowodują, że będzie jakiś problem z określeniem warunków zwolnienia? Chyba pan minister rozumie, o co mi chodzi. Chodzi mi o sam mechanizm... Prosiłbym o krótką odpowiedź. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona:

Otóż oczywiście, Polska nie jest związana takimi postanowieniami obcych systemów prawnych, które byłyby całkowicie sprzeczne z zasadami obowiązującymi u nas, te kwestie są kontrolowane przez polskie sądy. Tak więc to ma być wykonywane zgodnie z polskimi zasadami, co zresztą wynika z art. 611tk §1, który bardzo szczegółowo to określa, bo aż w siedmiu punktach, które mają jeszcze swoje podpunkty. Ten przepis brzmi: „Odmawia się wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611tg §1 jeżeli:” – i właśnie tam mamy wymienione przypadki, o które pytał pan senator. Jest tam jako przykład podany „czyn, w związku z którym wydano to orzeczenie, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego”. Itd., itd.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

(Senator Leon Kieres: Ale jeszcze art. 611...)

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona: Tak, art. 611...)

(Senator Leon Kieres: I jeszcze art. 611...)

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona: Tak, to też.)

Bardzo dziękuję za to uzupełnienie.

Nie widzę więcej zgłoszeń.

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

(wicemarszałek G. Sztark)

Informuję, że otwieram dyskusję.

Przypominam o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców. Przemówienie senatora nie może trwać dłużej niż dziesięć minut, a podpisane wnioski o charakterze legislacyjnym senatorowie składają do marszałka Senatu do momentu zamknięcia dyskusji.

Informuję, że nikt z państwa nie zapisał się do głosu.

Zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone dzisiaj.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwunastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1342, a sprawozdanie komisji w druku nr 1342A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, pana senatora Stanisława Piotrowicza, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Zapraszam.

Senator Stanisław Piotrowicz:

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Panie Ministrze! Panie i Panowie Senatorowie!

Komisja Ustawodawcza i Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji obradowały w dniu 7 września 2011 r. i rozpatrzyły uchwaloną przez Sejm w dniu 19 sierpnia 2011 r. ustawę o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

Ustawa o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw dokonuje gruntownej reformy procedury cywilnej polegającej na zniesieniu odrębności w zakresie rozpoznawania tak zwanych spraw gospodarczych, czyli spraw ze stosunków cywilnych między przedsiębiorcami powstałych w związku z prowadzoną przez nich działalnością gospodarczą, przy równoczesnym wprowadzeniu mechanizmów sprzyjających sprawnemu przeprowadzeniu i, co się z tym wiąże, także przyspieszeniu postępowania we wszystkich sprawach cywilnych. Spośród wspomnianych mechanizmów w szczególności na uwagę zasługuje możliwość dyscyplinowania stron oraz uczestników postępowania poprzez nałożenie na nich obowiązku składania określonych pism przygotowawczych, jak również przyznanie sądowi uprawnienia do pomijania twierdzeń i dowodów spóźnionych oraz tych, które powoływane są jedynie dla zwłoki. Urzeczywistnieniu zasady koncentracji materiału dowodowego ma służyć ponadto przemodelowanie instytucji informacyjnego wysłuchania stron

– zadawanie stronom pytań mających na celu pozyczenie ustaleń odpowiadających prawdzie i wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, a nad wszystko okoliczności spornych będzie możliwe nie tylko przed wszczęciem postępowania dowodowego, lecz także w toku całej rozprawy, a kompetencje w omawianym zakresie zostaną rozciągnięte na cały skład sądu. Zwiększeniu wymagań w sferze prezentowania przez strony twierdzeń i dowodów na poparcie dochodzonych roszczeń albo dla obrony ich interesów towarzyszy stosowny obowiązek sądu, sprowadzający się do udzielania podmiotom biorącym udział w postępowaniu niezbędnych pouczeń, w tym informowania ich o konsekwencjach zaniedbań czy też braku aktywności we właściwym czasie.

Opiniowana ustawa porządkuje także regulacje dotyczące udziału organizacji społecznych w postępowaniu cywilnym oraz modyfikuje dotychczasowe rozwiązania odnośnie do wpływu ogłoszenia upadłości strony na dalszy bieg postępowania. Poza tym zmieniona zostaje reguła, wedle której o zachowaniu terminu do wniesienia apelacji można mówić wyłącznie wtedy, gdy przed upływem dwóch tygodni od doręczenia wyroku z uzasadnieniem, względnie trzech tygodni od ogłoszenia sentencji orzeczenia, jeżeli strona nie żądała uzasadnienia, pismo obejmujące wymieniony środek odwoławczy zostało złożone w sądzie pierwszej instancji lub ewentualnie nadane na adres tego sądu w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego. Po wejściu ustawy w życie również wniesienie apelacji do sądu drugiej instancji uważane będzie za czynność w pełni skuteczną. Ustawodawca zdecydował się też na poszerzenie katalogu rozstrzygnięć podlegających zaskarżeniu w trybie zażalenia. Stronom i uczestnikom postępowania przyznane zostaje bowiem prawo do wywiedzenia zażalenia na orzeczenie sądu drugiej instancji uchylające wyrok tudzież postanowienie co do istoty sprawy. Dodatkowo spod kognicji Sądu Najwyższego wyłączone zostają rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu zapadłe po raz pierwszy przed sądem drugiej instancji. Postanowienia tego typu mają być weryfikowane w instancji poziomej, to jest przez inny równorzędny skład sądu drugiej instancji. Kolejną ważną zmianą, jeżeli chodzi o środki zaskarżenia, jest wydłużenie do dwóch tygodni terminu wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego. Obecnie jest to termin zaledwie tygodniowy.

Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw nowelizuje również przepisy części II i III ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, a mianowicie przepisy normujące postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Co się tyczy zmian wprowadzanych na gruncie pierwszego z tych postępowań, do najistotniejszych należy zaliczyć re-

(senator S. Piotrowicz)

zygnację z nowacyjnego zabezpieczenia roszczeń pieniężnych w sprawach o należności wynikające z naruszenia autorskich praw majątkowych, praw pokrewnych i praw do baz danych, autorskich praw osobistych, patentu lub dodatkowego prawa ochronnego na wynalazek, prawa ochronnego na wzór użytkowy, prawa z rejestracji wzoru przemysłowego, prawa ochronnego na znak towarowy, prawa z rejestracji oznaczenia geograficznego, prawa z rejestracji topografii, układu scalonego bądź też wyłącznego prawa do odmiany rośliny. W sprawach tych nie będzie zatem można żądać zabezpieczenia przez zobowiązanie pozwanego do zapłaty sumy odpowiadającej dochodzonemu roszczeniu.

Warte podkreślenia jest także to, że ustawa wykonuje wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 listopada 2010 r., stwierdzający niezgodność art. 755 §2 kodeksu postępowania cywilnego z art. 14 oraz art. 54 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Otóż trybunał zdyskwalifikował w tym przypadku normę prawną znajdującą zastosowanie w sprawach przeciwko środkom społecznego przekazu o ochronę dóbr osobistych, pozwalającą na udzielenie zabezpieczenia w postaci zakazu publikacji bez równoczesnego określenia ram czasowych, które limitowałyby utrzymywanie się takiego zakazu. Celem wyeliminowania opisanej wadliwości art. 755 §2 kodeksu postępowania cywilnego ustawodawca postanowił, że zakaz publikacji może być orzeczony maksymalnie na rok, aczkolwiek przed upływem tego okresu uprawniony może żądać przedłużenia zakazu, o ile udzieleniu zabezpieczenia nie będzie się sprzeciwiał ważny interes publiczny.

W postępowaniu egzekucyjnym przewiduje się, po pierwsze, zwiększenie uprawnień referendarzy sądowych, którzy mają rozstrzygać kwestie zbiegu egzekucji administracyjnej i sądowej oraz dokonywać czynności procesowych w ramach procedury wyjawienia majątku z wyjątkiem stosowania środków przymusu. Na postanowienia wydawane przez referendarzy będzie przysługiwać skarga, przy czym, inaczej niż w postępowaniu rozpoznawczym, jej wniesienie nie będzie automatycznie skutkowało pozbawieniem mocy zaskarżonego orzeczenia, zaś sąd będzie w takim przypadku sprawował funkcję organu drugiej instancji. Po drugie, za sprawą opiniowanej ustawy podniesione zostaną progi kwotowe grzywien, jakie mogą być wymierzane przez organ egzekucyjny. Ma to zapewnić urealnienie wysokości grzywien wobec zachodzącego procesu inflacyjnego. Jednocześnie ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. kontynuuje kierunek zmian zapoczątkowany ustawą z dnia 28 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, to znaczy nakłada na komornika obowiązek publikowania

określonych informacji także na stronie internetowej Krajowej Rady Komorniczej. Całkowitą nowością normatywną jest rozwiązanie polegające na przyznaniu wierzycielowi pewnej sumy pieniężnej w razie niewykonania przez dłużnika czynności, której inna osoba wykonać za niego nie może, a której wykonanie zależy wyłącznie od jego woli, albo w razie niewykonania obowiązku zaniechania danej czynności lub nieprzeszkadzania czynności wierzyciela. Środek ten wzorowany jest na romańskim systemie prawnym i zgodnie z ustawą będzie funkcjonował obok grzywien stosowanych w celu wymuszenia na dłużniku określonego zachowania, aczkolwiek przedmiotowe instrumenty mają być wykorzystywane alternatywnie.

Poza tym ustawa dostosowuje przepisy obejmujące upoważnienia do wydania aktów wykonawczych do wymogów płynących z art. 92 ust. 1 konstytucji oraz usuwa szereg usterek obowiązującej regulacji, a zwłaszcza doprecyzowuje brzmienie niektórych przepisów, uzupełnia luki prawne i realizuje liczne postulaty formułowane w piśmiennictwie.

Opiniowana ustawa implementuje art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 21 maja 2008 r. dotyczącej niektórych aspektów mediacji w sprawach cywilnych i handlowych. Pozostałe zmiany objęte ustawą stanowią konsekwencję likwidacji postępowania odrębnego w sprawach gospodarczych. Ustawa zawiera też przepisy przejściowe rozstrzygające kwestie stosowania nowych regulacji w odniesieniu do postępowań będących w toku oraz kwestie dalszego obowiązywania rozporządzeń wydanych na podstawie zmienianych przepisów upoważniających. Ustawa wejdzie w życie po upływie sześciomiesięcznego okresu *vacatio legis*. Krótszy termin przewidziano jedynie w przypadku zmiany, która wdraża do polskiego porządku prawnego postanowienia wyżej powołanej dyrektywy.

Podczas wspólnego posiedzenia komisji zwracano uwagę na to, że jest to obszerna nowelizacja kodeksowa, że tej nowelizacji nie poprzedziły w wystarczającym stopniu konsultacje społeczne, że na dokonywanie tak istotnych zmian ustawowych potrzeba więcej czasu. Wskazywano również na to, że i w Sejmie tryb prac był tak szybki, że rzeczywiście trudno było przedyskutować wszystkie istotne kwestie.

Podczas posiedzenia komisji zwracano uwagę na opinię, jaką na zlecenie Sejmu opracował pan profesor Andrzej Zieliński. Była to opinia przygotowana na zlecenie Biura Analiz Sejmowych. Do komisji wpłynęły również pisma z Polskiej Izby Rzeczników Patentowych oraz od „Lewiatana”. Obydwie te organizacje sprzeciwiają się przyjęciu uchwalonej przez Sejm ustawy.

W szczególności Polska Izba Rzeczników Patentowych prosi o rozważenie możliwości odrzu-

(senator S. Piotrowicz)

cenia ustawy w całości, względnie o wniesienie poprawek, w tym skreślenie pktu 28. Podkreśla ona to, że tak poważna nowelizacja jednego z ważniejszych systemowych aktów prawnych nie powinna być dokonywana w takim pośpiechu ze względu na jej znaczenie dla wszystkich, którzy będą uczestniczyli w postępowaniach cywilnych, niezależnie od ich roli procesowej.

Izba wskazuje na to, że w pełni trafna jest opinia uznanego procesualisty, pana profesora doktora habilitowanego Andrzeja Zielińskiego, przygotowana na zalecenie Biura Analiz Sejmowych, zgodnie z którą niektóre projektowane zmiany przepisów kodeksu postępowania cywilnego w znacznym stopniu zwiększają formalizm procesowy, który krępuje podmioty postępowania i może prowadzić do niepożądanych konsekwencji. Izba rzeczników stwierdza, że słusznie opiniodawca, czyli pan profesor, argumentuje, że wskazywane utrudnienia formalnoprocesowe mogą naruszać prawo do sądu gwarantowane w art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, które implicite zawiera w sobie prawo do odpowiedniego kształtowania procedury sądowej zgodnie z wymaganiami sprawiedliwości i jawności. Słusznie – podkreśla – profesor podnosi, że polski kodeks postępowania cywilnego już obecnie należy do najbardziej restrykcyjnych, sformalizowanych w Europie, a niektóre prezentowane zmiany pozycję tę umacniają. W piśmie podkreśla się, że proponowane w kwestionowanych regulacjach zmiany pozostają w rażącej sprzeczności z fundamentalnymi zasadami procesu cywilnego, a mianowicie z zasadą prawdy, zasadą kontradyktoryjności oraz zasadą dyspozytywności formalnej, są one również sprzeczne z zasadą prawa do sądu. Tak drastyczny rygorizm formalny nie znajduje uzasadnienia.

Podkreśla się tu również, że uchwalona przez Sejm zmiana idzie w przeciwnym kierunku niż aktualne orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz Trybunału Konstytucyjnego, które zmierzają do złagodzenia formalizmu postępowania sądowego z jednoczesnym zachowaniem dbałości o sprawny jego przebieg.

I już ostatnie zastrzeżenia. Trudno też uznać za przyspieszającą postępowanie możliwość zwrócenia się do sądu o wydanie postanowienia zezwalającego na złożenie pisma przygotowawczego. Sąd musi w tym celu wyznaczyć posiedzenie niejawne, na które może wezwać strony celem ich wysłuchania przed podjęciem decyzji w tym przedmiocie. W tym przypadku sąd zdecydować miałby również pośrednio o tym, czy strona w toku postępowania może zmodyfikować swoje roszczenie. W podobnym duchu utrzymywane są zarzuty i zastrzeżenia ze strony „Lewiatana”.

Na podstawie całości kształtu dyskusji, także na podstawie opinii, w szczególności opinii pana profesora Zielińskiego, połączone komisje proponują Wysokiej Izbie odrzucenie ustawy. Dziękuję bardzo. (Oklaski)

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, dziękuję.

Proszę sprawozdawcę mniejszości Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, pana senatora Zbigniewa Cichonia, o przedstawienie wniosków mniejszości komisji.

Zapraszam serdecznie.

Przygotowuje się pan senator Zientarski.

Senator Zbigniew Cichoń:

Pani Marszałek! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

Ja przedkładałam tu propozycję mniejszości, aczkolwiek zastrzegam, że sam byłem za odrzuceniem całego projektu, co ostatecznie komisja przyjęła.

Projekt przedłożony przez mniejszość sprowadza się do kilku zmian. I tak. Jest propozycja skreślenia pktu 7 w art. 1. Przypominam, że jest to punkt, który stanowi, że jeżeli został złożony ponowny wniosek o wyłączenie sędziego, oparty na tych samych przesłankach, które poprzednio były podnoszone i stanowiły podstawę jego rozważania, to takowy wniosek pozostawia się bez rozpoznania. Propozycja zmierza do tego, aby tego typu instytucji jednak nie wprowadzać, albowiem wiadomo, że są to kwestie ocenne, do oceny sądu należy to, czy wniosek rzeczywiście oparty jest na tych samych przesłankach, na których oparty był wcześniejszy, nieuwzględniony.

Wniosek drugi. Jest to propozycja zmierzająca jedynie do uściślenia nazewnictwa ustawy, która reguluje kwestie odbierania przesyłek polecanych w placówce pocztowej, chodzi o prawo pocztowe. Tak że jest to kwestia natury, nazwijmy to, czysto technicznej, kwestia prawidłowego odesłania do ustawy.

Najważniejsza zmiana dotyczy art. 1 pkt 28. Przypomnę, że dotyczy on art. 207 kodeksu postępowania cywilnego, w którym proponuje się wprowadzenie modyfikacji bardzo formalizujących postępowanie, o czym wspominał mój przedmówca. Generalnie sprawę ujmując, sprowadza się to do narzucenia stronom postępowania woli sądu do tego stopnia, że Sejm zaproponował, aby w toku procesu sądowego strona mogła składać pisma przygotowawcze jedynie za zgodą sądu. Oczywiście temu się sprzeciwiamy. Dlatego proponujemy uchylenie tego przepisu i pozostawienie dotychczasowej regulacji, która – przypominam – stanowi, że w toku postępowania w sprawach o charakterze rozrachunkowym lub skom-

(senator Z. Cichoń)

plikowanym sąd może zażądać, aby strona zajęła stanowisko w piśmie przygotowawczym.

Pójście w kierunku zaproponowanym przez Sejm, tak by od woli sądu zależało, czy strona złoży pismo przygotowawcze, czy nie, jest ze wszech miar nie do przyjęcia, wręcz sprzeczne jest z logiką, która prowadziła do przyjęcia pewnych wcześniejszych rozwiązań, chociażby takich – co, nawiasem mówiąc, krytykowałem – jak wprowadzona niedawno instytucja zmiany powództwa, fakt, że zmiana powództwa może być zgłoszona jedynie na piśmie. Proszę państwa, dojdzie teraz do takiego absurdu, że strona, która poprzednio, przed wprowadzeniem tej zmiany, mogła zgłosić zmianę powództwa do protokołu, a teraz zmuszona jest do tego, żeby czynić to na piśmie, będzie objęta kolejnym obwarowaniem, mianowicie pozwoleniem sądu na to, żeby takową zmianę powództwa zgłosić na piśmie. Jest to pewnego rodzaju absurd, z którym nie można się godzić. Jakże to może zależeć od woli sądu, czy strona zmienia żądanie pozwu, czy nie? Dlatego jesteśmy za tym, żeby ten paragraf zmienić, wykreślić zdanie drugie i zdanie trzecie o dominującej roli sądu co do decydowania, czy, a jeśli tak, to kiedy, strona ma składać pismo przygotowawcze.

(Senator Piotr Andrzejewski: Tylko zdanie drugie i trzecie, a nie pierwsze.)

Powiedziałem, że drugie i trzecie.

Chciałbym może jeszcze to uzasadnić. Proszę państwa, jak to wygląda w praktyce...

(Wicemarszałek Grażyna Sztark: Nie, nie, Panie Senatorze.)

Dobrze, tylko wnioski...

(Senator Piotr Zientarski: To są nasze wnioski.)

(Wicemarszałek Grażyna Sztark: Tylko wnioski mniejszości, przedstawienie wniosków.)

...żeby nie przeciągać. Dobrze.

Proszę państwa, następna zmiana, zmiana piąta. Proponujemy wykreślenie sformułowania, które pozwala w tej chwili – zgodnie z propozycją Sejmu – na to, żeby przy odbieraniu przyrzeczenia od strony, że będzie zaznawać prawdę, całą prawdę itd., sąd nie powstawał, podczas gdy wszyscy inni obecni na sali, a więc i pełnomocnicy, i strony, mają powstawać. Jest to zupełnie niczym nieuzasadniony wyjątek, który Sejm chciał wprowadzić; właściwie zdradza on jedynie intencję ustawodawcy, która chyba generalnie mu w przypadku tej ustawy przyświecała, żeby było wygodnie sądowi.

Zmiana szósta. To jest oczywiście kwestia sprecyzowania, na co przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego, jeśli chodzi o postępowanie zakończone prawomocnie, czyli etap postępowania, które po nim następuje, mianowicie postępowanie kasacyjne. Jest tutaj sprecyzowanie, że na postanowienie sądu drugiej instancji, który

odrzuca skargę kasacyjną – a przypominam, że czasami może ją odrzucić z pewnych przyczyn formalnych – przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego. Jest to oczywiście ze wszech miar korzystne i to sprecyzowanie jest tutaj jak najbardziej wskazane.

Zmiany, które są wymienione w pozostałych dwóch punktach, to są drobne zmiany i nie będę może już ich szczegółowo omawiał.

Tak że, proszę państwa, generalnie tych zmian proponujemy dziesięć.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Następny senator. Wnioski mniejszości przedstawi pan senator Piotr Zientarski.

Senator Piotr Zientarski:

Dziękuję bardzo.

(Wicemarszałek Grażyna Sztark: Jeszcze zostało trochę wniosków.)

Pani Marszałek! Panie Ministrze! Wysoki Senacie! Pan senator Cichoń, że tak powiem...

(Wicemarszałek Grażyna Sztark: Przejął, tak?)
...wszedł... przejął czy...

(Senator Piotr Andrzejewski: ...przejął wnioski Komisji Ustawodawczej.)

...przejął, że tak powiem, wnioski mniejszości, które ja prezentuję i które popierał pan profesor Kieres. To taki przykład bilokacji, można powiedzieć, Panie Senatorze, ponieważ okazuje się, że wnioski mniejszości, które pan tu zreferował, a pana był jeden, odnoszący się do składania przyrzeczenia, notabene ja też się przychyliam do niego... W związku z tym okazało się, że właściwie wnioski mniejszości są wnioskami większości w zestawieniu z głównym wnioskiem o odrzucenie ustawy. Ale to tak na marginesie.

Jeśli chodzi o istotę wniosków, to pan senator Cichoń mnie wyręczył, bo jak już powiedziałem, przedstawił wszystkie wnioski mniejszości, a jego komisji był jeden. Oczywiście te argumenty, które tutaj padły, które przedstawiał również pan senator Piotrowicz i które jakby uzasadniały niedojrzałość tej ustawy czy też przedwczesność... Bo cała komisja podzielała zarzut związany z tym, że te zdania w §3 w art. 207 trzeba wykreślić. Chodzi o ograniczenie możliwości składania pism przygotowawczych przez strony w toku postępowania, z wyjątkiem możliwości złożenia odpowiedzi na pozew, a przecież to jest oczywiste. Wszyscy uzasadnialiśmy to tym, że bardzo często pełnomocnik wchodzi w toku postępowania, kiedy jest już, że tak powiem, po terminach, czyli postępowanie zostało już wyznaczone, a więc nie ma możliwości odpowiedzi na pozew. I w tej sytuacji tylko zgoda sędziego ma decydować o tym, czy może on złożyć

(senator P. Zientarski)

jakiegokolwiek pismo procesowe, z wyjątkiem wniosków dowodowych. Tak że to tyle.

Właściwie chciałem zabrać głos w dyskusji, bo przecież to jest tylko przedstawienie propozycji. Uważam oczywiście, że wszystkie wnioski mniejszości, o których tutaj była mowa, w szczególności dotyczące... Bo tu chodzi o poszerzenie, nie o nazwę, tylko o poszerzenie tego prawa, o stworzenie możliwości złożenia pisma nie tylko w placówce operatora publicznego, ale także u innego operatora. Chodzi o to, żeby dać, że tak powiem, obywatelowi szersze możliwości, dać możliwość złożenia pisma w placówce, która będzie najbliższej, w której będzie to dla niego najkorzystniejsze.

Są również regulacje dotyczące art. 756². Tu chodzi o doprecyzowanie przepisu, który mówi o zabezpieczeniu przez uregulowanie stosunków na czas trwania postępowania albo sposobów kontaktów z dzieckiem. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czyli od razu zapisujemy pana senatora do dyskusji. Tak?

Dziękuję bardzo.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Dziękuję bardzo.

Projekt tej ustawy został wniesiony przez rząd. Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister sprawiedliwości.

Czy przedstawiciel rządu, pan minister Grzegorz Walejko, chce zabrać głos... Już widzę, że tak, że chce. Zapraszam.

Proszę uprzejmie, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorz Walejko:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Pan senator Piotrowicz bardzo dokładnie przedstawił istotne regulacje, które zawarte są w tej ustawie uchwalonej przez Sejm. Ja pozwolę sobie na przedstawienie przede wszystkim pewnej filozofii tych zmian.

Otóż prace nad projektem ustawy wzięły się z refleksji, że należy zastanowić się nad losami postępowania odrębnego w sprawach gospodarczych. I to był początek myślenia o dużej zmianie kodeksu postępowania cywilnego.

Ostatecznie ustawa przewiduje likwidację postępowania odrębnego w sprawach gospodarczych i poddanie spraw między przedsiębiorcami w zakresie prowadzonej przez nich działalności gospodarczej tym samym regułom procesowym, które obowiązują w zwykłych sprawach cywilnych. Tym samym zniesione zostaną odrębne rygory proceduralne dotyczące przedsiębiorców występujących jako strony postępowania w sprawach gospodarczych. Nie można bowiem podzielić zapatrywania, że sprawy gospodarcze powinny być poddane odrębnym regulacjom procesowym, gdyż występujące w nich strony – czyli przedsiębiorcy, jako profesjonalisci w zakresie działalności gospodarczej – powinny wykazywać większą staranność w prowadzeniu swych spraw, w tym także sądowych, w związku z czym można im stawiać w tym względzie wyższe wymagania. Profesjonalizm w dziedzinie, którą zajmuje się strona postępowania, w tym także w dziedzinie działalności gospodarczej, nie należy bowiem transponować w sferę procedury cywilnej, gdyż w tym ostatnim wypadku chodzi jednak o profesjonalizm w zakresie wiedzy prawniczej i jej praktycznego zastosowania. Inaczej mówiąc, wiedza o handlu to jest jednak coś innego niż wiedza o prawie.

Pomimo likwidacji postępowania w sprawach gospodarczych ustawa zakłada, że zachowane zostaną sądy gospodarcze jako wydziały sądów powszechnych. Uznano bowiem, że na obecnym etapie celowe jest wykorzystanie dotychczasowej specjalizacji sędziów sądów gospodarczych w rozpoznawaniu tych spraw.

Celem zmian zawartych w ustawie jest z jednej strony uproszczenie struktury postępowania procesowego, a z drugiej strony wprowadzenie mechanizmów, które przyczynią się do usprawnienia i przyspieszenia tego postępowania w ogólności. Proponowane rozwiązania mają na celu przede wszystkim istotne odformalizowanie postępowania w sprawach gospodarczych, a tym samym uproszczenie postępowania w sprawach, które są wytaczane przez przedsiębiorców przeciw przedsiębiorcom. Jest to reakcja na postępujące w ciągu wielu lat sformalizowanie postępowania z udziałem przedsiębiorców. Sformalizowanie to w wielu wypadkach prowadziło do zakończenia procesów z przyczyn formalnych bez merytorycznego rozstrzygnięcia sporów między stronami, a więc w gruncie rzeczy do swoistej odmowy wymierzania sprawiedliwości rozumianego nie jako formalne załatwienie sprawy, lecz jako sprawiedliwe rozstrzygnięcie sporu pomiędzy przedsiębiorcami zwracającymi się o udzielenie ochrony przez sąd. Z jednej strony następuje likwidacja postępowania odrębnego, ale z drugiej strony następuje istotna zmiana w postępowaniu cywilnym w ogólności. Podstawę tych nowych regulacji stanowią normatywne ujęcie tak zwanego ciężaru

(podsekretarz stanu G. Wałęjko)

wspierania postępowania, a także rozwiązanie upoważniające sąd w ramach ściśle określonej władzy dyskrecjonalnej do podejmowania działań usprawniających koncentrację materiału procesowego.

Ustawa zawiera propozycję regulacji nakładającej ciężar wspierania procesu na strony i na uczestników postępowania, którzy obowiązani będą przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Mówi o tym nowy art. 6 §2 kodeksu postępowania cywilnego. Ciężar wspierania postępowania przez strony i uczestników postępowania realizowany będzie też przez wprowadzenie regulacji skłaniającej strony do przytaczania okoliczności faktycznych i powoływania dowodów we właściwym czasie. Celowi temu służyć mają rozwiązania proponowane właśnie w kwestionowanym art. 207, a także w art. 217 k.p.c. w nowym brzmieniu. W ustawie utrzymuje się zasadę, że strony mogą prezentować materiał procesowy do zamknięcia rozprawy. Mówi o tym art. 207 §1. Ale jednocześnie przewidziano, że sąd pomijając będzie spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznawaniu sprawy albo wystąpią inne wyjątkowe okoliczności. W ten sposób ustanowiony zostaje tak zwany system dyskrecjonalnej władzy sędziego jako zasadnicza metoda koncentracji materiału procesowego prezentowanego przez strony. Należy podkreślić, że nie jest to system prekluzji, gdyż wykluczenie spóźnionych przytoczeń nie następuje na mocy prawa, lecz na mocy decyzji sądu – nie na mocy prawa, tak jak w procedurze gospodarczej odrębnej, lecz na mocy decyzji sądu. Od oceny sądu zależeć będzie, czy strona powołała twierdzenia lub dowód we właściwym czasie, czy też uczyniła to zbyt późno. Ocena ta powinna być uwarunkowana tym, czy strona mogła i z uwagi na naturalny bieg procesu powinna była powołać twierdzenia lub dowód wcześniej, ze względu na jego łączność z materiałem poprzednio zaprezentowanym.

Ustawa przewiduje też szereg szczegółowych rozwiązań dotyczących między innymi implementacji dyrektywy nr 2008/52 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie niektórych aspektów mediacji w sprawach cywilnych i handlowych – odpowiedni przepis w tej ustawie został zaprojektowany. Ustawa porządkuje także udział organizacji społecznych w postępowaniu cywilnym. Ponadto mówi się w niej o nowych regulacjach dotyczących wniesienia apelacji. O tych rozwiązaniach pan senator, pan przewodniczący Piotrowicz, mówił bardzo obszer-

nie, więc ja nie będę już tego powtarzał, oszczędzając czas Wysokiego Senatu.

Chcę jeszcze odnieść się do wniosków komisji i do wniosków mniejszości. Otóż komisje podjęły uchwałę w przedmiocie zgłoszenia wniosku o odrzucenie ustawy przez Senat. Bardzo mi przykro słyszeć zarzuty – one były podnoszone nie przez państwa senatorów, tylko pojawiły się już wcześniej w pismach kierowanych między innymi do Senatu – że projekt był procedowany bardzo pośpiesznie czy bardzo szybko, bez wysłuchania strony społecznej, bez konsultacji. Otóż chcę powiedzieć, że prace nad tym projektem Komisja Kodyfikacyjna Prawa Cywilnego zaczęła jesienią 2008 r. Po roku projekt ten został przedstawiony ministrowi sprawiedliwości i następnie przez ponad półtora roku toczyły się kolejne, powtarzane konsultacje z różnymi środowiskami. Na skutek tych konsultacji, różnych postulatów i pomysłów, jakie były zgłaszane, projekt był wiele razy przedmiotem prac Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego. A zatem twierdzenie, że kogokolwiek nie wysłuchano w toku procedowania legislacyjnego projektu przed wniesieniem go do Sejmu, jest oczywiście nieprawdziwe.

Jeżeli chodzi o procedowanie w Sejmie, to cóż, było dosyć szybkie, ponieważ projekt został wniesiony bodajże w czerwcu. Niemniej jednak w komisjach sejmowych i w ogóle w Sejmie uznano, iż projekt jest na tyle dobrze przygotowany, że szybkie zakończenie pracy na etapie sejmowym nie stanowiło istotnego problemu. Rzeczywiście przez Biuro Legislacyjne Sejmu została zamówiona opinia pana profesora Zielińskiego, ale ta opinia była przedmiotem dyskusji zarówno w podkomisji, jak i w komisji, a więc nie było tak, że nie wzięto jego argumentów pod uwagę. Po prostu opinia ta prezentowała inny pogląd na istotę zmian, jakie powinny być wprowadzone w procedurze cywilnej. Przecież Komisja Kodyfikacyjna Prawa Cywilnego składa się z wielkich autorytetów w zakresie prawa cywilnego. Skoro mówimy o dyskusji między przedstawicielami nauki, to musimy brać pod uwagę również to, że po obydwu stronach występują wielkie autorytety w dziedzinie procedury cywilnej.

A więc absolutnie nie można tu mówić o pominięciu argumentów, które były przedstawiane na którymkolwiek etapie – czy w opinii, czy we wnioskach, jakie były zgłaszane przez przedstawicieli organizacji gospodarczych czy innych. Zarzuty braku konsultacji są po prostu nieuzasadnione.

A jeśli chodzi o poprawki mniejszości, to muszę powiedzieć, że z poprawką pierwszą trzeba się zgodzić. Stało się tak, że w toku szybkiej pracy, zarówno w Senacie, jak i w Sejmie, doszło do nałożenia się dwóch przepisów. Po prostu nieco wcześniej parlament zechciał uchwalić dokładnie w takim samym brzmieniu przepis art. 53¹, a więc oczywiście jest, że w tej chwili należy skreślić odpo-

(podsekretarz stanu G. Wałęjko)

wiednią zmianę w tej ustawie. Poprawka druga to także bardzo istotna poprawka, określająca bardziej precyzyjnie instytucję pełnomocnika pocztowego.

Nie mogę natomiast się zgodzić z postulatem wprowadzenia trzech kolejnych poprawek, to znaczy poprawki trzeciej, która postuluje skreślenie w art. 1 pktu 28 – chodzi tutaj w gruncie rzeczy o skreślenie całego art. 207 k.p.c.

(Głos z sali: Punkt piąty...)

Niestety nie, ponieważ...

(Senator Piotr Andrzejewski: Podobno tylko dwa zdania.)

Poprawka czwarta dotyczy zdania drugiego i trzeciego, natomiast poprawka trzecia dotyczy skreślenia całego pktu 28, jeżeli dobrze widzę, to właśnie jest napisane w sprawozdaniu połączonych komisji.

(Senator Piotr Zientarski: No właśnie o to chodzi...)

(Wicemarszałek Grażyna Sztark: Zaraz będzie można zadawać pytania.)

Skreślenie tego art. 207 powoduje w zasadzie wyrzucenie całej regulacji dotyczącej organizacji procesu cywilnego, czyli porządku składania pism, możliwości złożenia odpowiedzi na pozew, zarządzania procesem przez sędziego. W związku z tym poprawka ta, jako dezorganizująca proces cywilny, nie może być przyjęta. Rozumiem, że to nie budzi większych wątpliwości.

A jeśli chodzi o skreślenie zdania drugiego i trzeciego w art. 207 §3, o czym mówili tu już pan senator Cichoń i pan senator Zientarski, to tego właśnie dotyczy, jak sądzę, największy spór. To nie są dwa zdania, które uniemożliwiają stronom prezentowanie stanowisk. Trzeba pamiętać o jednym, że proces przedstawiania materiału faktycznego, twierdzeń i poglądów prawnych trwa aż do zamknięcia rozprawy – aż do zamknięcia rozprawy można przytaczać twierdzenia. Jeżeli nie można tego zrobić w piśmie procesowym, to można to zrobić ustnie na rozprawie. Przypominam, że polski proces cywilny, być może wbrew poglądom biorącym się z praktyki, jest procesem ustnym, to nie jest proces pisemny tak naprawdę. A więc wszelkie twierdzenia, wszelkie rozważania można przedstawiać do końca rozprawy.

Czemu ma służyć wprowadzenie tych przepisów? Należy je czytać wraz z innymi przepisami pokazującymi, w jaki sposób proces powinien być zorganizowany i co przepisy k.p.c. powinny wymusić na przewodniczącym rozprawy, który powinien ten proces zorganizować. Otóż przewodniczący rozprawy może... Oczywiście strona, pozwany zawsze może złożyć odpowiedź na pozew, ale przewodniczący rozprawy może zorganizować posiedzenie, na którym zostanie wyjaśniona istota rozbieżności pomiędzy stronami. Przewodni-

czący może również nałożyć obowiązek złożenia pism przygotowawczych, jeżeli uzna, że powinny zostać wyjaśnione jeszcze jakieś okoliczności. Może nałożyć taki obowiązek. Może także zareałować na wniosek strony, która chce złożyć dodatkowe pismo przygotowawcze. Jeżeli jednak przewodniczący uzna, że nie ma nic do wyjaśnienia w danej sprawie, że sprawa jest zakończona, jeżeli chodzi o prezentację materiału twierdzeń i uzasadnień, po prostu może odmówić, może uznać, że to nie jest potrzebne i wtedy nie wywołuje pism przygotowawczych, może również odmówić możliwości składania pism przygotowawczych.

Czemu ma to służyć? Są tutaj dwa cele, które można w ten sposób osiągnąć. Pierwszy cel jest taki, że sędzia, żeby zarządzać procesem, musi po prostu znać sprawę od początku, od momentu, kiedy weźmie akta do ręki, kiedy będzie musiał zdecydować o tym, co będzie się działo w danej sprawie, w jaki sposób będzie zarządzał, że będzie to się odbywało na przykład poprzez składanie pism przygotowawczych, musi tę sprawę znać. Jest to metoda polegająca na wymuszeniu znajomości sprawy od początku. To jest jedna kwestia. Drugi cel jest taki... Obecnie składanie pism przygotowawczych jest po prostu jedną z metod przedłużania postępowania. Każde pismo, które zostaje złożone zbyt późno – a to niestety dzieje się bardzo często – jest powodem do odroczenia rozprawy albo na wniosek strony, albo, że tak powiem, w związku z zachowaniem przewodniczącego, który także musi zapoznać się z tym pismem. Jest to naturalna postawa, naturalne działanie. Tak więc, po pierwsze, ten mechanizm powinien zapobiegać właśnie takiemu przedłużaniu rozpraw. Po drugie, jest to mechanizm wymuszający znajomość sprawy. Chodzi o to, żeby proces mógł być zorganizowany w odpowiedni sposób. Dlatego też jest to koncepcja głęboko przemyślana, została ona bardzo dokładnie przedyskutowana zarówno w komisji kodyfikacyjnej, jak i podczas późniejszych prac rządowych. I dlatego apeluję o pozostawienie tego rozwiązania, które zostało zaproponowane przez Sejm.

Jeżeli chodzi o poprawkę piątą, to również proszę o to, żeby jej nie przyjmować. Pod względem technicznym jest to dość niewielka poprawka. Chodzi o sędziów, którzy mają siedzieć w czasie odbierania przyrzeczenia. Otóż rzecz polega na tym, że... Może to jest trochę prozaiczne, ale w tej chwili wprowadzamy... Przede wszystkim wydaje się, że to już nie są czasy, kiedy aż tak duże wrażenie robił sędzia powstający w celu odebrania przyrzeczenia. O wiele większe znaczenie ma to, że w ogóle składa się przyrzeczenie, a jeszcze większe znaczenie ma to, że świadek jest pouczany o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań. I to jest istotna kwestia, to jest moment, w którym powinno decydować się o tym, że... Świadcowi przypomina się o tym, że ma mówić

(podsekretarz stanu G. Wałęjko)

prawdę. Kwestia dotycząca tego, czy sędziowie stoją, czy siedzą, jest tutaj zupełnie obojętna, ale przyczyna leżąca u podstaw tego rozwiązania jest dość prozaiczna. Otóż w tej chwili rozpoczęliśmy montaż urządzeń do nagrywania przebiegu rozpraw, do rejestracji cyfrowej rozpraw. Wysoki Senat miał okazję ponad rok temu procedować nad tym projektem ustawy, w tej chwili trwają prace przygotowawcze do tego projektu. W projekcie zaproponowano – zresztą od początku było wiadomo, że tak będzie – żeby za stołem sędziowskim były kamery, które dają obraz sali sądowej, obraz świadków... Po prostu obawiamy się – to jest zupełnie prozaiczna, trywialna przyczyna – że w niektórych przypadkach sędzia i powstający będą najzwyczajniej w świecie zasłaniaли świadków składających przyrzeczenie, bo te kamery nie będą umieszczone zbyt wysoko, one muszą być zamontowane pod odpowiednim kątem. Tak że właśnie taki jest ten prozaiczny powód, również technologia wymusza pewne rozwiązania.

Co do pozostałych poprawek, to poprawka szósta ma charakter całkowicie legislacyjny, jest to kwestia różnych poglądów legislatorów sejmowych i senackich na zasady techniki prawodawczej. My właściwie tutaj się nie sprzeciwiamy, uważam, że ta poprawka może zostać przyjęta, pozostałe także. Poprawka dziesiąta jest konsekwencją pierwszej poprawki mniejszości. Dziękuję bardzo. Mam nadzieję, że nie zabrałem zbyt wiele czasu.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Chcę tylko przypomnieć, że jeszcze dzisiaj odbędzie się posiedzenie połączonych komisji. W związku z tym... Zapytam jednak, czy... Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do przedstawiciela rządu, związane z omawianym punktem porządku obrad.

Pan senator Andrzejewski się zgłasza. Czy są jeszcze...

W imieniu Wysokiej Izby pytanie zada pan senator Andrzejewski.

Bardzo proszę.

Senator Piotr Andrzejewski:

Panie Ministrze, jaki charakter ma mieć udział organizacji pozarządowych w postępowaniu? W art. 8 jest napisane, że mogą one wziąć udział w toczącym się postępowaniu i związku z tym chciałbym zapytać, w jakim charakterze. W charakterze strony, interwenienta ubocznego, interwenienta głównego? Pytam, bo to jest dla mnie niejasne. Czy mogą w związku z tym... Są pewne

kategorie uczestników postępowania... W jakim charakterze te organizacje mają uczestniczyć w postępowaniu? Nie jest to dla mnie jasne.

Dalej. Dlaczego tam, gdzie jest mowa o pracach pracowniczych, pomija się związki zawodowe? W art. 462 jest napisane, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń organizacje pozarządowe... Dlaczego nie ma tutaj związków zawodowych? A może jest o tym mowa gdzie indziej? Może ja widzę to niedokładnie pod względem systemowym. To jest pytanie drugie.

I ostatnie pytanie. Dlaczego sąd tylko może, a nie musi udzielać stronom i uczestnikom występującym bez adwokata w razie uzasadnionej potrzeby niezbędnych pouczeń, dyskrecjonalnie? To znaczy, że jednym może udzielać, drugim nie może, mimo że są uzasadnione potrzeby... Może, ale nie musi. To są moje trzy pytania.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo. Czy są jeszcze inne pytania? Nie ma.

Bardzo proszę, Panie Ministrze, o udzielenie odpowiedzi. Następnie przejdziemy do dyskusji.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorz Wałęjko:

A zatem w tej sytuacji odpowiem na pytania po kolei.

Wysoka Izbo! Otóż...

(Senator Piotr Andrzejewski: ...Organizacje pozarządowe, charakter...)

Dobrze: „Tytuł III. Organizacje pozarządowe”. Tutaj wyraźnie zostały opisane uprawnienia, jakie mają organizacje pozarządowe, i sprawy, w jakich mogą występować.

(Senator Piotr Andrzejewski: W art. 8 tego nie ma. Gdzie...)

To są art. 61 i artykuły następne w tym projekcie. Ten projekt reguluje te kwestie, te przepisy zostały zmienione. To jest na stronie nr 3...

(Wicemarszałek Grażyna Sztark: ...projektu.)

Druk nr 1342.

(Senator Piotr Andrzejewski: Ale w jakim charakterze mogą przystąpić...)

Według przepisów mogą także wytaczać powództwo...

(Senator Piotr Andrzejewski: Mogą być stroną.)

Mogą być stroną i w takiej sytuacji – mówi się o tym w art. 62 §1 – stosuje się do tych organizacji przepisy o prokuratorze wytaczającym powództwo na rzecz strony. A jeżeli chodzi o przystąpienie organizacji do strony, to tutaj stosuje się odpowiednio przepisy o interwencji ubocznej. Taki jest charakter procesowy podmiotów występujących w procesie.

(podsekretarz stanu G. Wałęjko)

(Senator Piotr Andrzejewski: I tu sprawa jest ostatecznie wyjaśniona.)

(Wicemarszałek Grażyna Sztark: Dziękuję bardzo, Panie Ministrze. Jeszcze następne pytanie...) Cieszę się bardzo, że...

Związki zawodowe mieszczą się w kategorii organizacji pozarządowych i dlatego nie ma konieczności...

(Senator Piotr Andrzejewski: Aha, czyli w tej kategorii mieszczą się związki zawodowe i dlatego nie zostały one wymienione tutaj szczegółowo.)

Tak, w tej kategorii mieszczą się związki zawodowe.

I zagadnienie trzecie. Gdyby pan senator zechciał mi je przypomnieć...

(Senator Piotr Andrzejewski: Trzecie zagadnienie dotyczyło... Już mówię... Sąd pomija treści i dowody...)

A tak, już pamiętam. Jeżeli chodzi o pouczenie zawarte w art. 210... To jest pkt 29 ustawy. W art. 210 został dodany §2¹, w którym mówi się o obowiązku pouczenia strony o istotnych przepisach proceduralnych, między innymi właśnie o treści art. 207, czyli o konsekwencjach związanych z porządkiem składania pism, zaniechaniem przytoczenia twierdzeń i dowodów w tym czasie.

(Senator Piotr Andrzejewski: Jak to koresponduje z art. 5? Pytam, bo w art. 5 jest napisane, że sąd może pouczać, a tu, że poucza. Czy nie ma tutaj sprzeczności? W art. 5 jest napisane, że sąd może udzielić pouczeń, a tu jest napisane, że musi.)

Tak, tu jest napisane, że musi, ponieważ sąd musi udzielać pouczeń, jeśli chodzi o kategorię zagadnień regulowanych za pomocą przepisów wymienionych w art. 210 §2¹.

Art. 5 jest zaś przepisem szerszym. Dotyczy innych sytuacji, w których sąd uznaje, że strona powinna otrzymać wskazówki odnośnie do dalszego toku procedowania i jakie niezbędne czynności procesowe powinna w danej sprawie wykonać.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo. Dziękuję, Panie Ministrze. Otwieram dyskusję.

Pan senator Piotr Zientarski...

Przypominam, że przemówienie nie może trwać dłużej niż dziesięć minut, a wnioski o charakterze legislacyjnym senatorowie składają do marszałka Senatu do momentu zamknięcia dyskusji.

...proszę uprzejmie.

Senator Piotr Zientarski:

Pani Marszałek! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

Ja nie zgodzę się z przedstawioną przez pana senatora Piotrowicza tezą, iż ustawę należałoby odrzucić. Uważam, że ustawa powinna być przy-

jęta, ponieważ idea likwidacji odrębnego postępowania w sprawach gospodarczych generalnie zasługuje na aprobatę. I co do tego nie ma żadnej dyskusji.

Nie mogę zgodzić się również z twierdzeniem pana senatora Piotrowicza, iż uzasadnieniem odrzucenia ustawy ma być nadmierna szybkość postępowania w tego typu nowelizacji. Nie zgodzę się, ponieważ ja opieram się głównie na... Zresztą jestem członkiem Krajowej Rady Sądownictwa i utożsamiam się z większością uchwał tego gremium. Ta opinia była z 15 października 2010 r. W związku z tym nie widzę tutaj zbytniego pośpiechu. A to, że pewien argument był już przedstawiony, że był na to czas... Mówię o art. 207, o §2 i §3, czyli o kwestii, która jest tu najbardziej sporna. I przypominam, że Krajowa Rada Sądownictwa szczególną uwagę zwróciła na nowelizację tych przepisów, które w projektowanej formie są nie do przyjęcia. Projektowany §3 art. 207 k.p.c. pozostaje w sprzeczności z §1 art. 217 i zasadą kontrydiktoryjności, przewiduje bowiem możliwość złożenia pisma procesowego przez stronę uzależnioną od dyskrecyjnej władzy sędziego – tak twierdzi Krajowa Rada Sądownicza. A ja podkreślam, że całkowicie się z tymi wywodami zgadzam. Zmiany w art. 207 k.p.c. wprowadzają rygorizm dotychczasowego postępowania w sprawach gospodarczych, które oparte były na innych zasadach procesowych niż całość zwykłego postępowania cywilnego. Należałoby zauważyć – twierdzi Rada – że zwiększając rygorizm wobec stron w postępowaniu zwykłym i likwidując postępowanie w sprawach gospodarczych, należy mieć na względzie pogląd wyrażony w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 26 lutego 2008 r. dotyczący art. 47912 k.p.c. W orzeczeniu tym trybunał przyjął, iż możliwe jest stawianie w procesie wyższych wymagań staranności stronie będącej przedsiębiorcą niż innym stronom, i stwierdził, że od profesjonalisty prowadzącego spór przed sądem w zakresie spraw objętych jego działalnością można więcej wymagać; wyższe ryzyko procesowe związane z wyższym poziomem obowiązku co do sprawności działania przed sądem jest uzasadnione także profesjonalnym charakterem obsługi prawnej, z której przedsiębiorcy powinni korzystać – to cytat.

Pan minister powoływał się na autorytet komisji kodyfikacyjnej. Ja oczywiście pochylam się nad tym i mam wielki szacunek do komisji kodyfikacyjnej, niemniej trzeba przypomnieć, że to właśnie ta komisja przyjęła projekty, z których się wycofujemy. A dlaczego przyjęła?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorz Wałęjko: Nie przyjęła...)

Proszę?

(senator P. Zientarski)

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorz Wałęjko: To inna komisja, nie komisja kodyfikacyjna.)

Inna komisja? Nie komisja kodyfikacyjna?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorz Wałęjko: Nie, nie.)

A, jeśli nie, to przepraszam.

W każdym razie to, co teraz powiem, jest w moim przekonaniu najistotniejsze. Pan profesor doktor habilitowany Andrzej Zieliński ma nie tylko tytuł profesora, lecz także kilkudziesięcioletnią praktykę adwokacką – nie wiem, czy tak długą praktykę posiada któryś z członków komisji kodyfikacyjnej – prowadzoną jednocześnie z wykonywaniem obowiązków nauczyciela akademickiego. W każdym razie to jest praktyk i on mówi nie tylko jako profesor prawa, lecz także jako doświadczony adwokat. Bo przecież adwokat wchodzi w postępowanie cywilne bardzo często już po okresie, w którym możliwe jest złożenie odpowiedzi na pozew. I bardzo często może się znaleźć... Nie chcę powiedzieć, że może wejść w kolizję ze zdaniem sędziego, ale może być przez sędziego nie lubiany. Takie sytuacje się zdarzają. I nie może od dyskrecyjnej władzy sędziego zależeć to, czy pismo przygotowawcze będzie złożone, czy też nie.

Można wyjść z tej sytuacji. Ja rozumiem, że to jest instrument, który ma mobilizować sędziów, ale pamiętam... Ja to mówiłem panu ministrowi i powiem to też tutaj, przy otwartej kurtynie. W 1975 r. moje szkolenie jako aplikanta sądowego prowadził pan sędzia Sądu Najwyższego Tadeusz Bukowski, obecny sędzia Sądu Wojewódzkiego w Koszalinie. Uczył on aplikantów sądowych, że podstawowym obowiązkiem sędziego jest na początku ustalić, jak to jest między stronami; co je łączy, co je jątrzy – tak o tym mówił. To były tak zwane perełki – perełkami nazywał pewne kazusy i pewne określenia. Teraz niestety sędziowie, bardzo często nie mając koncepcji prowadzenia sprawy, rzeczywiście dopuszczają co chwilę pisma procesowe i odraczają rozprawy. Ale jest na to sposób, Panie Ministrze. Wystarczy zobowiązać strony, żeby składały pisma procesowe bez zgody sędziego, ale przynajmniej tydzień przed terminem rozprawy, a to dlatego, żeby strona i sędzia mogli się z tymi pismami zapoznać. I to już wystarczy, żeby nie było argumentu za odraczaniem posiedzenia, a jednocześnie strony będą miały możliwość i instrument swobodnego wypowiedzenia swoich myśli. Strony przecież często są zagubione, bardzo często korzystają z pomocy adwokata czy też doradcy prawnego, który nie ma uprawnień do występowania w sądach, ale pismo napisze. I co jest lepsze? Odczytywanie tego pisma, które będzie przygotowane, na rozprawie, czy złożenie go wcześniej, tak żeby zapoznali się z nim sędzia i druga strona? Co jest lepsze dla sprawno-

ści postępowania? Chyba lepiej, gdy złoży się to pismo wcześniej.

Dlatego też absolutnie uważam, że ustawa jest słuszna. Wymaga wprowadzić pewnych poprawek, wymaga też... Ja tu cytuję opinię Krajowej Rady Sądownictwa dotyczącą art. 269: niezrozumiała jest wprowadzana zmiana umniejszająca wagę składanego przyrzeczenia. Jako praktyk uważam, że to ma znaczenie, czy sędzia staje w całym majestacie, wszyscy też stoją, i odbiera przyrzeczenie tak, jak jest to przyjęte w postępowaniu karnym, naprawdę te kwestie techniczne... Jeśli jest kamera, to sędzia, wiedząc, gdzie ona się znajduje, może stanąć o krok dalej, tak żeby nie zasłaniać tego, który składa przyrzeczenie. A więc naprawdę to nie jest argument decydujący o tym, że mamy zmieniać ten przepis. Tak że, jak powiedziałem, jestem za poprawkami, które zostały zgłoszone, które zgłosiłem i które popieram. Nie będę ich już uzasadniał. Większość zresztą, a przynajmniej znaczną ich część, pan minister zaakceptował. Uważam, że ustawa powinna wejść w życie, ale z tymi modyfikacjami, o których już tutaj mówiłem. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Dziesięć minut właśnie minęło.

I pan senator Andrzejewski.

Senator Piotr Andrzejewski:

Pani Marszałek! Szanowni Państwo!

Najczęściej nowelizowaną ustawą po transformacji ustrojowej w Polsce jest właśnie kodeks postępowania cywilnego i procedura. Nie utwierdza to zaufania do państwa prawnego i państwa prawa. Winien być już chyba uchwalony nowy kodeks, ale to dopiero w następnej kadencji. Niemal przy każdej okazji różne komisje ustawodawcze, różne gremia coś dorzucają. Jakie jest *ratio legis* tych zmian? To *ratio legis* trudno nam zaakceptować. Mianowicie coraz bardziej sąd z gremium, które ocenia stan faktyczny w myśl zasady *da mihi factum, dabo tibi ius* – dajemy ci fakty, a ty nam dajesz sąd – staje się arbitrem. Jeśli strony czegoś nie przedstawia, to tego nie ma. Czego nie ma wśród stron, tego nie ma. *Quod non est in actis, non est in mundo* – czego strony nie zaprezentują albo czego nie zaprezentuje silna strona, to w rzeczywistości w ogóle nie istnieje. Coraz bardziej takie stają się sądy i procedury. A, jest jeszcze ekonomia procesowa, która wymaga, żeby pod byle pretekstem załatwić numerek, a sprawę odrzucić, umorzyć kosztem strony i kosztem wymiaru sprawiedliwości. Taki jest trend rozwojowy polskiej procedury cywilnej. My, jako adwokaci, wiemy doskonale, że jest to system restrykcyjny, antyobywatelski. Tyle tytułem wstępu.

(senator P. Andrzejewski)

Teraz o ustawie. Ja nie zgadzam się z trendem, o którym wspomniałem, dlatego uważam, że strony... proponuję poprawkę w art. 5. Sąd nie „może udzielić” – jak chce, a jak nie chce, to nie udziela – stronom i uczestnikom w razie uzasadnionej potrzeby informacji dotyczącej prawa, stanu faktycznego i procedury, tylko sąd jej „udziela”. To jest bowiem obowiązek sądu jako organu wymiaru sprawiedliwości, a nie dyskrecjonalna decyzja – ten mi się podoba, to mu udzielam informacji, a ten mi się nie podoba, to mu jej nie udzielam, jeśli jest bez adwokata. To nie licuje z państwem prawnym i z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa. Wobec tego składam taką poprawkę.

Druża poprawka dotyczy przepisu, gdzie jest mowa o osobach prawnych. Myślę, że bardzo ważne jest wymienienie organizacji pozarządowych w art. 1 w pkt 12. Skoro je dowartościujemy, to uważam, że zdolność do czynności procesowej winny mieć nie tylko osoby fizyczne i osoby prawne, ale szczególnie wyakcentowane, *sub specie*, mimo że w zakresie pojęcia „osoby prawne” mogą się mieścić... Są partnerem społecznym występującym gdzie indziej jako osobny podmiot w interesie praw określonych osób i w interesie państwa. Dlatego uważam, że trzeba szczególnie wyeksponować organizacje pozarządowe.

Art. 1 pkt 15 lit. b to już jest absolutne kuriozum. To my zakładamy, że każdy dysponuje komputerem, nawet na głębokiej wsi? Jeżeli przepis szczególny tak stanowi, pisma procesowe wnoszą się za pomocą systemu teleinformatycznego, drogą elektroniczną, a pisma niewniesione tą drogą nie wywołują skutków prawnych. Jako człowiek, który od wielu lat broni podstawowych praw człowieka, nie mogę się zgodzić, żeby forma... Nawet w procesie formułkowym rzymskim były, w ramach prawa pretorskiego, pewne odstępstwa, a tu nagle nakazujemy system... A jak ktoś na wsi, kto nie ma komputera, napisze pismo, to w ogóle będzie pozbawiony praw, jego czynność prawna nie wywoła skutków prawnych. To nie jest w porządku. Jeżeli takie przepisy są w kodeksie postępowania cywilnego, oznacza to, że nie ma państwa prawnego. W związku z tym proponuję ograniczyć ten przepis do takiego zdania pierwszego: „Jeżeli przepis szczególny tak stanowi, pisma procesowe można wnieść za pomocą systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe (drogą elektroniczną)”. Jeżeli ktoś na wsi nie ma komputera, a napisze pismo i wyśle je listem poleconym... Najpierw proszę wyszkolić każdego obywatela i dostarczyć mu na koszt Ministerstwa Sprawiedliwości komputer i drogę teleinformatyczną. Wtedy proszę wprowadzać taki przepis i wtedy to będzie uzasadnione, w innym wypadku jest to dyskryminacja.

Dalej. W art. 1 w pkt 28 jest mowa jeszcze o czymś innym, że można ograniczyć dochodzenie prawdy, można ograniczyć postępowanie dowodowe, jeżeli... „Złożenie pism przygotowawczych następuje tylko wtedy, gdy sąd tak postanowi, chyba że pismo obejmuje wyłącznie wniosek o przeprowadzenie dowodu. Sąd może wydać postanowienie”... To jest także przedmiotem poprawek mniejszości, które w pełni akceptuję. Ale w §6 proponuję dodać, kiedy sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, a kiedy nie. Musi je przyjąć, jeżeli strona nie zgłosiła ich w pozwie, jeżeli zrobiła to bez swojej winy, jeżeli uwzględnienie tych spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Proponuję dodać „a okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione”, gdyż inaczej mamy do czynienia z formułkowym, zaporowym uniemożliwieniem dowodzenia swoich racji, wypaczaniem stanu faktycznego. Jest to też dyskryminacja strony w interesie załatwienia numerka przez sąd. Niedopuszczalne! Jako długoletni obrońca i obrońca praw procesowych uważam, że jest to za daleko idąca restrykcja. A więc tylko wtedy, gdy sąd uzna – tak jak było w prawie karnym – że okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione, inaczej jest to prawo gorsze niż obowiązujące w czasach PRL, bardziej łamiące prawa człowieka, prawa do obrony. Tak twierdzą z całą odpowiedzialnością.

Dalej. To samo dotyczy w art. 1 w pkt 31... czego? Tego, że „sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione”. To sąd ma prawo... Jeżeli są to nowe okoliczności... Nawet jeżeli strona występująca bez adwokata była nieporadna, to ma być karana za to, ma być dyskryminowana w zakresie dochodzenia swoich praw? Tak dzisiaj Ministerstwo Sprawiedliwości widzi sprawiedliwość? Nie, na taką sprawiedliwość się nie zgadzam, takiej sprawiedliwości trzeba postawić weto. A co należy zrobić? Należy zmienić to – tak jak ja proponuję, korzystając z własnego doświadczenia – na: „sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli powodują zwłokę, a okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione”. Tego warunku nie ma. Sąd może nie wyjaśnić stanu faktycznego, okoliczności spornych, może zamykać postępowanie i wydawać orzeczenie na podstawie tego, co silniejsza strona przedstawiła sądowi? To jest państwo prawne? Nie, to jest państwo dyskryminacji praw człowieka do obrony.

Przepraszam, że ja mówię tak ostro, ale ktoś wreszcie musi ostro zaprotestować przeciwko temu, proszę państwa.

Wreszcie chcę dodać wyrazy „związki zawodowe”, bo mówienie o organizacjach pozarządowych i ukrywanie szczególnych uprawnień związków

(senator P. Andrzejewski)

zawodowych jest dzisiaj uprawianiem polityki prawnej antyzwiązkowej. Na to też, jako osoba związana z Solidarnością, nie mogę przystać, tym bardziej że powszechnie są łamane prawa pracownicze, a prokuratury i ministerstwo przyglądają się temu biernie. Składam te poprawki na ręce pani marszałek. Proszę o ich przemyślenie i uwzględnienie. (Oklaski)

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Cichoń, następnie... Czy któryś z panów senatorów będzie jeszcze brał udział w dyskusji?

Zamykam listę.

Bardzo proszę, dziesięć minut do dyspozycji, Panie Mecenasiu Senatorze.

Senator Zbigniew Cichoń:

Pani Marszałek! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

W każdej procedurze trzeba pamiętać o jednym: że procedura nie jest wartością samą w sobie, a jedynie narzędziem właściwego rozpoznawania spraw, czyli ma charakter służebny wobec zasadniczego celu procesu, jakim jest dojście do prawdy, ustalenie faktów, a następnie sprawiedliwe rozstrzygnięcie. Już kiedyś mówiłem o tym, że w przedwojennym podręczniku procedury cywilnej autorstwa profesora Waśkowskiego tak nazywano procedurę cywilną – narzędzie skutecznego, sprawnego i sprawiedliwego rozpoznawania spraw. I proszę państwa, o tym trzeba pamiętać. Wydawałoby się, że nie trzeba w ogóle o tym przypominać, bo jest to rzecz fundamentalna i podstawowa, ale doświadczenia ostatnich lat, zwłaszcza po roku 1989, a więc, o dziwo, po upadku systemu totalitarnego, niestety wskazują na to, że ustawodawca bardzo często o tym zapominał i tworzył wymaginowane procedury, formalistyczne do tego stopnia, że Trybunał Konstytucyjny musiał ingerować i wskazywać, że naruszają one prawo strony do uzyskania orzeczenia sądu, prawo, które jest przecież fundamentalne, które wynika zarówno z art. 45 konstytucji, jak i z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. I my tutaj, w Senacie, tym się zajmowaliśmy. Na szczęście pewne mankamenty już zlikwidowaliśmy, na przykład takie, kiedy narzędzie służące jedynie częściowemu pokryciu kosztów wymiaru sprawiedliwości, jakim są koszty sądowe, było wykorzystywane przez sądy jako sposób na unikanie, powiedziałbym, dawania sprawiedliwości. Absurdalne przepisy, które przewidywały, że jeżeli profesjonalny pełnomocnik pomylił się co do wysokości opłaty stałej, jego środki odwoławcze były odrzucane, doprowadzały do negacji podstawowej

zasady – prawa do sądu. Cóż z tego, że pełnomocnik się pomylił co do wysokości opłaty sądowej? Czy ma to tak ogromne znaczenie w procesie, żeby skutkowało zamknięciem komuś drogi sądowej? I dopiero my tu, w Senacie, musieliśmy to wyprostować i przy okazji kolejnej zmiany kodeksu postępowania cywilnego doprowadziliśmy do tego, że został uchylony bodajże art. 130² §3. Nawiasem mówiąc, nie chce tutaj wspominać... Aczkolwiek warto by kiedyś poczynić badania, ilu ludzi na skutek istnienia tego absurdalnego przepisu przez kilka lat zostało pozbawionych dostępu do sądu, pozbawionych możliwości chociażby zweryfikowania orzeczenia pierwszej instancji, bo środki odwoławcze zostały odrzucone. Mało tego, to się ciągnie w dalszym ciągu i przejawia w filozofii, w myśleniu sędziów. Ja do tej pory spotykam się ze sprawami, w których sądy usiłują odrzucać środki odwoławcze, bo nie została we właściwej kwocie opłacona opłata sądowa. I dopiero na skutek zażaleń wyższe instancje uchylają tego typu orzeczenia. Całe szczęście, że strony skarżą te orzeczenia o odrzuceniu ich środków odwoławczych. Tak jak mówię, w mentalności sędziów mocno zostało to zakonotowane jako pewien wygodny środek pozbywania się spraw i zarazem zaliczania ich jako załatwionych, bo przecież sędzia jest rozliczony z załatwienia sprawy bez względu na to, czy to załatwienie wygląda w ten sposób, że odrzuca określony środek lub zwraca pozew, czy też wydaje wyrok, który jest poprzedzony zmuszonym procesem, roztrząsaniem zebranych dowodów, a następnie argumentacją prawniczą. To są zupełnie nieporównywalne rzeczy: wydanie jednozdaniowego postanowienia w ciągu kilku sekund, gdzie się odrzuca dany środek prawny, i wydanie wyroku, który wymaga czasami dziesiątek godzin pracy i to bardzo żmudnej.

Proszę państwa, niestety ta filozofia nie została zaniechana i znajduje przedłużenie w zmianie procedury, jaką nam się tu proponuje. Ja już o tym mówiłem, że jest to niestety filozofia stanowienia przepisów prawa dla wygody sądu. Nie dla zapewnienia stronom dostępu do sądu, tylko dla wygody sądu. Ustawodawca zdradził się z tym w sposób chyba najbardziej ewidentny i zarazem karkołomny w regulacji, która przewiduje, że w czasie składania przez świadka przyrzeczenia, że będzie mówił prawdę, całą prawdę, niczego nie ukrywając z tego, co mu jest wiadome... Zgodnie z tą propozycją zwalnia się sędziego z obowiązku powstania w momencie tego przyrzeczenia. Wszystkie inne osoby, a więc strony, które występują w procesie, ich pełnomocnicy, czyli adwokaci, radcowie prawni, świadkowie ewentualnie obecni na sali rozpraw czy publiczność wstają, a sędzia może sobie siedzieć. Proszę państwa, jest to humorystyczne, ale zarazem wskazuje na to, że przepisy są tworzone ku wygodzie sądu. Przepraszam bardzo, ale dlaczego ten sędzia ma nie wstać? Na

(senator Z. Cichoń)

zdrowie mu nawet wyjdzie, jeżeli w czasie procesu wstanie na moment w chwili składania przyrzeczenia przez świadka. Mało tego, proszę państwa, będzie to też podkreślenie wagi tego przyrzeczenia, przyrzeczenia, które... Jako praktyk trzydziestoletni mogę państwu powiedzieć, bo od trzydziestu lat jestem adwokatem, jakie kolosalne wrażenie robi to na świadku, który składa przyrzeczenie przed sądem pod rygorem odpowiedzialności karnej i pozbawienia wolności do lat trzech, jeżeliby zeznał nieprawdę. Proszę państwa, jeżeli on widzi sędziego, który będzie siedział, to będzie miał całkiem inne wrażenie aniżeli w sytuacji, kiedy widzi, że sędzia, w całym majestacie sądu, siedzący za stołem sędziowskim, z łańcuchem z godłem orła, również powstaje. Dlatego ja jestem przeciwny tego typu zmianom. I celowo o tym wspominam, jest to zdezawuowanie całej filozofii, która przyświeca tym zmianom. Zmierzają ku wygodzie sądu też między innymi sławetny już art. 207, gdzie się proponuje, żeby od woli sądu zależało to, czy strona może składać pisma przygotowawcze, czy nie. Już mówiłem o tym, nie będę powtarzał, do jakich absurdów prowadziłyby to, że strona by musiała uzyskać zgodę sądu na złożenie pisma procesowego, w którym zmienia żądanie pozwu. Proszę państwa, z takim absurdem to się jeszcze nigdy nie spotkałem.

Proszę państwa, tego typu zmianom rzeczywiście trzeba postawić tamę, dlatego ja w pełni przychyliam się do propozycji przedłożonych przez mojego przedmówcę, pana senatora i zarazem mecenasa Andrzejewskiego, przed którym chylę czoła jako przed bardzo doświadczonego adwokatem i parlamentarzystą, który stanowi zresztą dla mnie pewien niedościgniony wzór postępowania i jako adwokat, i jako senator.

Proszę państwa, mam zarazem świadomość, że pewne zmiany tu proponowane mają swój walor i swoją wartość. Przede wszystkim chcę podkreślić, że zgadzam się w pełni z tym, od dawna zresztą to postulowałem, żeby zlikwidować odrębny tryb postępowania w sprawach gospodarczych. Proszę państwa, to był chory tryb. Wielokrotnie na to wskazywaliśmy tu, w Senacie, organy samorządów prawniczych też to wskazywały. Dobrze, że ten tryb postępowania, który wyrządził bardzo wiele szkody i który obniżył rangę oraz prestiż wymiaru sprawiedliwości w Polsce, pójdzie w niepamięć. Tylko że niestety, że tak powiem, zarażał inne, między innymi zwyczajne tryby postępowania. Przypomnę, że jednym z argumentów wprowadzenia absurdalnego przepisu, niestety przez naszą Izbę również, mimo mojego sprzeciwu... Kilku głosów zaledwie zabrakło, żeby nie doprowadzić do tego absurdu. Chodzi o wprowadzenie absurdalnego przepisu, który wymaga wymiany

pism procesowych między profesjonalnymi pełnomocnikami i doręczenia sądowi dowodu doręczenia owemu pełnomocnikowi procesowemu strony przeciwnej pod rygorem zwrotu takiego pisma. Proszę państwa, wówczas też argumentacja była taka: przecież w postępowaniu gospodarczym to funkcjonuje. Proszę państwa, ta choroba z postępowania gospodarczego przeszła niestety do innych trybów. Dlatego chwala temu, że wreszcie z tym kończymy.

Ja mam jedną konkretną poprawkę, jeżeli ta ustawa w ogóle miałaby przejść. Nie ukrywam, że ja będę głosował przeciwko tym zmianom, zarazem ubolewając, że tryb gospodarczy nie byłby uchylony... Na wypadek, gdyby ustawa przeszła... Za cenę uchylecia trybu gospodarczego jestem w stanie ewentualnie się pod tym podpisać. Składałem wniosek, żeby właściwość sądu okręgowego była dopiero w momencie, kiedy wartość przedmiotu sporu przekroczy nie tak jak do tej pory 75 tysięcy zł, ale 100 tysięcy zł. Proszę państwa, warto ten próg podwyższyć, zwłaszcza że, jak pamiętamy, w trybie gospodarczym był próg 100 tysięcy zł. Skoro go likwidujemy i ujednociamy, to nie widzę powodu, żeby obniżyć do 75 tysięcy w procesach gospodarczych... Niech będzie 100 tysięcy i dla gospodarczych, i dla pozostałych. Wydaje mi się, że ranga sądu okręgowego jest taka, że nie powinien, że tak powiem, jak to prawnicy czasami popularnie określają, zajmować się drobnicą tylko sprawami poważnymi. Dlatego pozwalam sobie złożyć ten jeden wniosek i nie przedłużając, kończę swoje wystąpienie.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję.

(Senator Zbigniew Cichoń: Widzę, że zmieściłem się w czasie. Dziękuję serdecznie.)

Z minutowym opóźnieniem. Dziękuję uprzejmie.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku informuję, że wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyli panowie senatorowie Stanisław Piotrowicz, Piotr Łukasz Andrzejewski i Zbigniew Cichoń.

Zamykam dyskusję.

Czy przedstawiciel rządu chce ustosunkować się do przedstawionych wniosków? Nie. Dziękuję bardzo.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone w dniu dzisiejszym.

Ponieważ zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, proszę Komisję Ustawodawczą oraz Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji o ustosunkowanie się do przedstawionych wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania.

Panowie senatorowie pytają o przerwę. Chcę powiedzieć, że przerwa na przeprowadzenie po-

(wicemarszałek G. Sztark)

siedzeń komisji zostanie ogłoszona prawdopodobnie około godziny 19.00.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Marek Ziółkowski)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję serdecznie, Pani Marszałek.

(Senator Grażyna Sztark: Proszę uprzejmie.)

Proszę państwa, opuszczamy na razie feralny punkt trzynasty.

I przystępujemy do rozpatrzenia punktu czternastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

Tekst ustawy to druk nr 1366, sprawozdanie komisji druk nr 1366A, poprawiony.

Pan senator Jurcewicz podobno jest przed salą. Proszę go zawezwać w trybie pilnym.

(Głos z sali: Przed chwilą był...)

No, przed chwilą był, ale... Gdzie jest pan senator Jurcewicz?

(Senator Stanisław Bisztyga: Punkt siedemnasty jest taki krótki, Panie Marszałku. I minister jest...)

Panie Senatorze, przyjdzie pora i na siedemnasty.

Ogłaszam przerwę techniczną aż do przyścia senatora...

(Senator Grażyna Sztark: Już wchodzi, sprowadziłam go.)

Panie Senatorze, poproszę o przedstawienie sprawozdania Komisji Gospodarki Narodowej. Szybkie i sprawne.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Stanisław Jurcewicz:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Pani Minister! Wysoka Izbo!

Przepraszam najmocniej, ale czasami niestety trzeba na chwilę opuścić salę.

Mam zaszczyt przedstawić w imieniu Komisji Gospodarki Narodowej sprawozdanie o uchwalonej przez Sejm w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawie o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Komisja Gospodarki Narodowej zajęła się niniejszą ustawą w dniu 8 września 2011 r.

Żeby postąpić zgodnie z sugestią pana marszałka, chciałbym powiedzieć, że projektowane zmiany w zakresie usług, między innymi o podwyższonej opłacie, służą zwiększeniu ochrony użytkowników, tak zwanych końcowych, i abonentów, z uwagi na fakt, że konsumenci najczęściej na nieprawidłowe świadczenie usług o podwyższonej opłacie winią operatorów telekomunikacyjnych, podczas gdy ci wielokrotnie odpowiadają za zestawianie połączeń, za ich jakość, natomiast za udostępnianie treści odpowiada zupełnie inny podmiot. Zatem w nowelizowanych

przepisach wskazano wyraźnie możliwość wystąpienia podziału funkcjonalnego oraz doprecyzowano obowiązki dostawców usług. Myślę, że należy podkreślić, iż użytkownicy sieci mobilnych są czasami odbiorcami niechcianych esemesów, które niejednokrotnie zawierają treści – sami doświadczyliśmy tego – zachęcające do wysyłania zwrotnych esemesów na usługi o podwyższonej opłacie, tak zwane *premium rate*. Stanowi to pole dla różnych praktyk, oczywiście niejednokrotnie działających na szkodę użytkowników. Przepisy, które są wprowadzane, mają to zdecydowanie uniemożliwić. Wiemy, że UOKiK prowadzi wiele postępowań w tym zakresie. Użytkownicy sieci ruchomych, korzystający z usług typu SMS, nie mają ochrony, co sprzyja tym nieuczciwym praktykom, tym bardziej że przedsiębiorcy telekomunikacyjni zawierają umowy z dostawcami treści, którzy mają swoich podwykonawców czy poddostawców; często są to podmioty działające poza granicami Polski. Niniejsza ustawa w sposób jednoznaczny porządkuje pewne elementy. Jako całość ma bardzo prokonsumencki charakter. Jest reakcją na pojawiające się w ostatnim czasie nieprawidłowości na rynku usług, szczególnie dotyczące *premium rate*.

Wiemy, że w przyszłym roku w Polsce jest organizowane Euro 2012, zatem są wprowadzone przepisy regulujące czasowe używanie urządzeń radiowych. Do obsługi meczów Euro 2012 będzie zaangażowanych wiele podmiotów; wiemy, że będą to także media zagraniczne. Ale nie chodzi tylko o te media. Posługujemy się bardzo często na różnych imprezach sprzętem opartym na transmisji radiowej, są to urządzenia bezprzewodowe, kamery, mikrofony. Wszystko to wymaga zapewnienia częstotliwości. W chwili obecnej, zgodnie z dotychczasowymi przepisami, proces wydawania pozwoleń lub rezerwacji częstotliwości jest skomplikowany, i nie ma to większego znaczenia, czy to jest przyznawane na jeden dzień, na kilka godzin czy na dłuższy czas. W związku z tym daje się tu odpowiednim organom możliwość szybkiego wydania pozwolenia.

Chciałbym teraz w imieniu komisji przedstawić stanowisko, w którym komisja proponuje dziewięć poprawek, myślę, że dosyć istotnych.

Jedną z nich jest zablokowanie na żądanie abonentowi możliwości wykonania połączeń na numery usług o podwyższonej opłacie i odbierania połączeń z takich numerów, chyba że nie będą powodowały obowiązku zapłaty po stronie klienta. Tutaj zapisano „abonenta”, ale ja osobiście preferuję nazwę „klient”. To jest naprawdę bardzo prokonsumenckie.

Zmiana polega na tym, że dostawcy będą obowiązani zaoferować abonentom co najmniej trzy progi kwotowe, które wynoszą 35 zł, 100 zł i 200 zł. Jest to także odpowiedź na sugestie wpływające z różnych środowisk związanych z do-

(senator S. Jurcewicz)

stawami usług czy też, mówiąc wprost, z telekomunikacją.

Następna poprawka mówi o tym, że ustawa wchodzi w życie po upływie trzydziestu dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem punktów w zakresie dotyczącym pewnego dostosowania technicznego do przepisów prawa zawartych w ustawie. Przedtem było tu trzydzieści dni, teraz jest sześć miesięcy. To też jest spełnieniem pewnych postulatów.

W posiedzeniu komisji brali udział przedstawiciele Krajowej Izby Gospodarczej Elektrotechniki i Telekomunikacji, a także przedstawiciele „Lewiatana”. Część tych poprawek wniosło samo ministerstwo; były one odpowiedzią na postulaty, które się pojawiają. Część z nich została zrealizowana.

W imieniu Komisji Gospodarki bardzo proszę o przyjęcie ustawy wraz z dziewięcioma poprawkami zawartymi w sprawozdaniu. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję.

Czy są pytania do senatora sprawozdawcy?

(Senator Stanisław Bisztyga: Wszystko jasne.)

Dla pana senatora Bisztygi tak, a dla reszty Izby? (Głosy z sali: Też, też.)

Dobrze.

To dziękuję, Panie Senatorze.

(Senator Stanisław Jurcewicz: Dziękuję.)

Proszę państwa, jest to poselski projekt ustawy.

Rząd reprezentuje Ministerstwo Infrastruktury. Witam panią minister Magdalenę Gaj i panią prezes Annę Streżyńską.

Czy panie chciałyby zabrać głos?

(Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej Anna Streżyńska: Dziękuję bardzo.)

Pani prezes też na razie odmawia.

Czy są pytania do obecnych tu dam?

(Senator Stanisław Bisztyga: Wszystko jasne.)

W takim razie, proszę państwa, chciałbym otworzyć dyskusję, ale nikt się do dyskusji, jak rozumiem...

A, jest pan senator Wyrowiński. Jeszcze go nie mam w swoim wykazie.

Panie Senatorze, proszę bardzo.

Senator Jan Wyrowiński:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie i Panowie Senatorowie!

Miałem – jak zawsze – przyjemność przewodniczenia Komisji Gospodarki Narodowej również w tej sprawie, sprawie dotyczącej interesu operatorów, dostawców usług, poddostawców usług, tego biznesu, który się rozrasta w tempie, można powiedzieć, błyskawicznym, i zawsze gromadzi

wielu zainteresowanych. Także w tym przypadku tak było.

Jak państwo wiecie, omawiana ustawa to była ustawa, którą posłowie zgłosili pod naporem sytuacji, jaka zaistniała na skutek niekiedy wołających o pomstę do nieba wydarzeń, kiedy to dostawcy usług żerowali na naiwności, niewiedzy klientów i wykorzystywali to z pełną premedytacją, tak, z pełną premedytacją. I w zasadzie dopiero zdecydowane działania pani prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej spowodowały, że w tej sprawie zaczęła się pewna gra. Całe towarzystwo spotkało się przy okrągłym stole. Było oczekiwanie, że w tej sprawie będzie trochę dobrej woli ze strony tych, którzy kasują pieniądze. Niestety, nie było wiele tej dobrej woli. Ale muszę powiedzieć, że również w czasie posiedzenia komisji atmosfera była raczej taka: jeżeli jest coś, o czym można nie powiedzieć, o czym można zapomnieć, a co mogłoby skutkować, powiedzmy, wzrostem zysków dostawców usług, poddostawców i operatorów, to o tym nie mówmy. Niestety, tak to jest. Ale co zrobić? *Life is brutal*, szczególnie w tej branży, gdzie z jednej strony postęp jest niesamowity, a z drugiej strony, jak wszędzie, każdy chce zarobić.

W związku z tym, że ustawa była zgłoszona przez posłów, bo to był projekt poselski, i jak zawsze w takich przypadkach, szczególnie tych dotyczących skomplikowanej materii prawa telekomunikacyjnego, w międzyczasie – i tutaj się okazuje, że Senat właśnie wtedy jest szczególnie potrzebny – trzeba było wprowadzić jeszcze szereg poprawek. Zresztą pan senator sprawozdawca już o tym mówił.

Potrzeba wprowadzenia jeszcze dwóch poprawek sprowadziła mnie tutaj, Panie Marszałku, na tę trybunę. To są poprawki, które między innymi precyzują pewne sprawy, bowiem przepisy ustawy stanowiące o cenie za minutę połączenia z numerem danej usługi albo o jej cenie całkowitej opatrują te ceny różnymi określeniami. I chodzi o to, aby ujednoczyć te określenia – tego dotyczy poprawka, jedna z dwóch poprawek, które zgłaszam – bo w tych ustawach liczy się naprawdę każdy przecinek i każda kropka.

A druga poprawka, Panie i Panowie Senatorowie, ma na celu wyeliminowanie takiej sytuacji, że dostawca usług świadczący usługi w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej nie będzie mógł zrealizować nałożonego na niego obowiązku polegającego na poinformowaniu abonenta o fakcie przekroczenia progu kwotowego wskutek nieodbierania przez tego abonenta połączeń telefonicznych, gdy tymczasem kwota ponad próg narasta. Zgodnie z zaprojektowaną regulacją taki obowiązek uważać się będzie za wykonany, jeżeli dostawca usług podejmie co najmniej trzykrotnie próbę połączenia się z abonentem w ciągu dwudziestu czterech godzin od chwili przekroczenia progu kwotowego.

(senator J. Wyrowiński)

I taki byłby mój współdział w tej sprawie.

Panie Marszałku, pozwolę sobie tutaj...

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Podpisać odręcznie.)

Właśnie, podpisać odręcznie... Za momencik to przyniosę. Dobrze? (Oklaski)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Lista mówców została wyczerpana.

(Senator Stanisław Bisztyga: Wszystko jest jasne.)

Proszę państwa, wniosek o charakterze legislacyjnym właśnie złożył pan senator Wyrowiński.

Czy pani chciałaby się ustosunkować do tego wniosku teraz, czy na posiedzeniu komisji? Bo posiedzenie komisji też będzie zwołane.

(Senator Stanisław Bisztyga: Na posiedzeniu komisji.)

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdalena Gaj: Na posiedzeniu komisji. Dziękuję bardzo.)

Dziękuję serdecznie.

Proszę Komisję Gospodarki Narodowej o zorganizowanie posiedzenia, ustosunkowanie się do wniosków i przygotowanie sprawozdania. Głosowanie odbędzie się dzisiaj.

W tym momencie kończę punkt czternasty porządku obrad, dziękując paniom za bytność z nami w czasie rozpatrywania tego punktu.

Przechodzimy do rozpatrzenia punktu piętnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1355, a sprawozdanie komisji – w druku nr 1355A.

Pan senator Owczarek już się zbliża, żeby przedstawić sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej.

Proszę, Panie Senatorze.

Senator Andrzej Owczarek:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Szanowni Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie z posiedzenia Komisji Gospodarki Narodowej, które odbyło się 8 września 2011 r. i było poświęcone ustawie o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, będącej najpierw projektem poselskim, uchwalonej przez Sejm w dniu 31 sierpnia 2011 r.

Zasadniczym celem ustawy jest zmiana przepisów ustawy z dnia 27 października 1994 r. o auto-

stradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, głównie w zakresie przepisów dotyczących procedury przetargowej mającej na celu zawarcie umowy o budowę i eksploatację albo wyłącznie eksploatację autostrady oraz w celu dostosowania przepisów, uzyskania zgodności z prawem Unii Europejskiej.

Obecnie postępowanie przetargowe ograniczone jest do spółek akcyjnych, spółek z ograniczoną odpowiedzialnością o określonym kapitale, mających siedzibę na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, których przedmiotem działania zgodnie ze statutem lub umową spółki jest wyłącznie budowa lub eksploatacja dróg. System ten, ograniczający dostęp firm do przetargu, jest także niezgodny z prawem wspólnotowym. Ustawa, którą omawiamy, zmienia tę sytuację, mianowicie znacznie poszerza krąg ewentualnych wykonawców. Umowy zawierane w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego będą traktowane jako zamówienia publiczne lub jako koncesje.

Ustawa precyzyjnie określa podmioty mogące budować i eksploatować autostrady. Jest to generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad oraz ewentualne powstałe w przyszłości drogowe spółki specjalnego przeznaczenia, które mogą to zadanie przekazać innym podmiotom.

Ustawa reguluje sprawy dotyczące poboru opłat za przejazd i zwolnienia z tych opłat. Do uprzywilejowanych pojazdów, które są zwolnione z tych opłat, dołącza się pojazdy Inspekcji Transportu Drogowego.

Ponadto uchyla się przepisy, które stały się nieaktualne po wprowadzeniu specustawy, na przykład dotyczące wykupu terenów pod budowę dróg czy w ogóle pod budowę planowanych autostrad.

W związku z tym, iż 30 kwietnia wygasło zezwolenie Komisji Europejskiej na pomoc państwa w zakresie zwolnienia biokomponentów z opłaty paliwowej, opłata ta zostaje wprowadzona. Jednocześnie wprowadzono przepis – na wypadek, gdyby Unia ponownie wyraziła w tej sprawie zgodę – który daje możliwość zwolnienia także biokomponentów z opłaty.

Komisja wprowadza jedną poprawkę doprecyzowującą, a właściwie poszerzającą zakres zawartego błędnego określenia, które mówiło o przetargach. Komisja zgłosiła pomysł, aby użyć pojęcia „postępowania”, które jest szersze, obejmuje znaczeniem więcej niż „przetarg”.

Proponuję, aby Wysoki Senat przyjął tę ustawę, która częściowo poprawia prawo związane z budową autostrad.

Myślę, że następny Senat będzie mógł jeszcze wielokrotnie zajmować się tym problemem, szczególnie problemem związanym z ustawą o zamówieniach publicznych i podobnymi ustawami. Dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję.

Czy są pytania do pana senatora sprawozdawcy? Nie ma.

(*Senator Andrzej Owczarek: Dziękuję.*)

Proszę państwa, ustawa była poselskim projektem ustawy. Rząd reprezentuje Ministerstwo Infrastruktury.

Witam pana ministra Radosława Stępnia.

Panie Ministrze, czy chciałby pan zabrać głos?

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosław Stępień: Dziękuję.*)

Nie.

A czy są pytania do pana ministra?

(*Senator Stanisław Bisztyga: Nie ma.*)

Panie Senatorze Bisztyga, widzę, że jest pan superaktywny dzisiaj.

(*Głos z sali: Zawsze był aktywny.*)

Proszę państwa, nie ma pytań.

Co z dyskusją? Nikt...

Informuję, że...

(*Senator Tadeusz Gruszka: Ja się zgłaszam.*)

A, pan senator Gruszka, zapraszam. Już chciałem powiedzieć, że nikt nie zapisał się do głosu, ale senator Gruszka jest już przy mównicy.

Panie Senatorze, proszę bardzo. Na pewno w tym punkcie, tak?

(*Senator Tadeusz Gruszka: Ja mogę zabrać głos na każdy temat.*)

(*Wesołość na sali*)

(*Senator Tadeusz Gruszka: Pobawię się troszeczkę, mam okazję, tak że dziesięć minut...*)

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Tadeusz Gruszka:

Dziękuję.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W trakcie wystąpienia sprawozdawcy nie usłyszeliśmy jednoznacznej odpowiedzi, czy dzięki tej ustawie i tym zmianom powstanie więcej dróg i autostrad. A takie nadzieje zostały rozbudzone cztery lata temu. Tu przypominam sobie, jak kolega Jurcewicz strofował rządy Prawa i Sprawiedliwości za niewydolność prac na drogach szybkiego ruchu i autostradach.

Dzisiaj też pozwolę sobie powiedzieć coś na ten temat. Mianowicie sieć autostrad, którą planowano oddać na Euro 2012, legła w gruzach.

(*Senator Stanisław Bisztyga: Nie jest tak źle.*)

Nie jest tak źle, ale i nie jest aż tak dobrze, jak się to sprzedaje. Zapytam w tym momencie: czy będzie droga S5, ta sieć między miastami, które będą gościły Euro 2012? Czy będzie to połączenie, które deklarowano? Nie. Bo droga S5 nie powstanie, Drogi Kolegi Bisztyga.

(*Senator Władysław Dajczak: O, właśnie.*)

Wrócę do zapowiedzi. Wiemy, wszystkie zapowiedzi są buńczuczne, komentarze też już

były, dlatego ja odniosę się do konkretów. Sieć autostrad, czyli 700 km, w 2012 r. miała wynosić 1 605 km. Przypomnę, że drogi ekspresowe, które wynosiły 317 km, miały w roku 2012 – a to już wkrótce – osiągnąć długość 2 100 km. Staralem się znaleźć plan budowy autostrad. Co ciekawe, jeżeli nawet wpisujemy w wyszukiwarce internetowej wyrazy „plan budowy” i znajdziemy taką stronę, to ta strona się nie otwiera. Czy mamy coś do ukrycia? Głębsze analizy, w tym szukanie w materiałach książkowych czy gazetowych, pozwoliły mi dowiedzieć się, że rząd zaproponował nowy program budowy autostrad, a zaplanowano w nim na 2015 r. tylko 1 500 km autostrad i tyle samo kilometrów dróg ekspresowych.

Szanowny Senatorze Jurcewicz, proszę porównać te wartości z tym, co było deklarowane trzy czy cztery lata temu.

Co mamy obecnie? Obecnie mamy taki problem, że budowa autostrady pomiędzy Warszawą a Łodzią z winy, powiedzmy, firmy – bo nie wiem, czy to firma winna, czy w grę wchodzi inne sprawy – jest opóźniona. Nie będzie też połączenia pomiędzy Rzeszowem a granicą ukraińską. Jeden z polityków powiedział: nie ma się czym przejmować, bo po stronie ukraińskiej też nie budują. Ale w tym momencie jest to marne pocieszenie.

(*Rozmowy na sali*)

Dzisiaj kolega Witczak w trakcie próby poddania dyskusji sprawozdania z tego, o czym tutaj przez cztery lata mówiliśmy, powiedział, że nie trzeba tego robić, bo wyborcy zweryfikują to wszystko 9 października. Rzeczywiście, zweryfikują Platformę Obywatelską za działania na drogach, na kolei i w infrastrukturze.

(*Głos z sali: Bardzo dobrze.*) (*Oklaski*)

Przejdę do poprawki.

(*Senator Władysław Dajczak: No właśnie.*)

W ramach prac nad tą ustawą nieraz mieliśmy do czynienia, Panie Ministrze, z tym, że użytkownicy dróg starali się zwrócić uwagę na to, że skoro autostrada jest remontowana, to oni nie powinni płacić za coś, co nie jest drogą tego rodzaju. Dlatego moja poprawka zmierza do tego, aby na odcinku między punktami poboru opłat w przypadku przebudowy, remontu autostrady, w wyniku którego zablokowany pozostaje co najmniej jeden pas ruchu w danym kierunku, opłaty za przejazd autostradą nie były pobierane. Wymieniam też dodatkowe warunki, które powinny być spełnione, aby ta opłata nie była pobierana.

Jeszcze raz przypomnę, że wiele razy sprawy o to, czy powinna być wnoszona opłata za przejazd odcinkami autostrady, na których były prowadzone remonty utrudniające przejazd, trafiały nawet przed sąd.

Mam nadzieję, że Wysoka Izba okaże swoją przychylność i jednoznacznie rozstrzygnie, że

(senator T. Gruszka)

w przypadku remontu należy wyłączyć odcinki, które nie stanowią autostrady, tak aby użytkownicy nie musieli płacić za przejazd nimi.

Panie Marszałku, składam tę poprawkę na pana ręce. Dziękuję bardzo. (Oklaski)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.
Proszę, pan senator Jurcewicz.

Senator Stanisław Jurcewicz:

Panie Marszałku! Panie Ministrze!

Imiennie zostałem przywołany, postaram się więc odpowiedzieć.

Panie Senatorze, matematyka jest królową nauk. Jakby pan się troszkę nią interesował, to...

(Senator Andrzej Owczarek: Wszyscy się interesują.)

Do tego też się odniosę, Panie Senatorze.

Chcę pana poinformować, że zapoznałem się z programem budowy dróg ekspresowych i autostrad, jaki był za poprzedniego rządu, i odniosę to i do faktów, i do regionu. Muszę państwu powiedzieć, że we wspomnianym projekcie nie znalazłem żadnej dynamiki, ani planistycznej, ani wykonawczej. Taka jest prawda. A teraz do rzeczy, czyli do tych liczb, Panie Senatorze. Warto się zapoznać, zanim...

(Senator Władysław Dajczak: A teraz przejdźmy do obecnej dynamiki.)

Tak, zaraz będzie dynamika, Panie Senatorze. Zaraz będzie, a więc spokojnie, niech pan się nie denerwuje, bo jest o czym mówić.

(Senator Władysław Dajczak: O faktach.)

O faktach, czyli odwrotnie do tego, o czym była tu na każdy temat mowa. Czasami mowa na każdy temat wywołuje różne argumenty i różne uzasadnienia.

Chcę poinformować panów – choć można sprawdzić, dlaczego coś się nie otwiera, być może niepoprawnie otwiera pan tę stronę – że obecnie w budowie i przebudowie jest 1 440 km dróg krajowych. Pamiętam, że Prawo i Sprawiedliwość w tym ambitnym planie budowy dróg i autostrad... Kiedyś oddano ponad 400 m, i jeżeli porównamy to z tym, no to był to „niebywały” wynik. Trwają też prace przy budowie tras, w tym 718 km...

Panie Senatorze, 718 km, to warto zapisać...

(Senator Władysław Dajczak: Ale to będzie.)

...żeby pan w okręgu wyborczym, a szczególnie teraz, o tym mówił. Tak? To są niezbyt dobre wyniki, ale 718 km...

(Rozmowy na sali)

Panie Senatorze, Panie Marszałku, pan Dajczak jest dzisiaj nadaktywny, przeszkadza mi.

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Proszę kontynuować, Panie Senatorze.)

Dziękuję.

Dalej: 609 km dróg ekspresowych, w tym 93 km obwodnic. Jest też realizowana przebudowa 21 km istniejącej sieci. Budowane są trzydzieści dwa odcinki autostrad, czterdzieści dwa odcinki dróg ekspresowych i trzynaście obwodnic. Jeżeli pan uważa, że taka liczba kilometrów to zbyt mało, to dziwię się temu, bo jeśli porówna się to do oddanych 400 m autostrady...

I teraz: jak są podpisane umowy? Od 16 listopada 2007 r. do 19 sierpnia 2011 r. podpisano umowę na budowę 1 914 km dróg krajowych, w tym 781 km autostrad oraz 1 133 km dróg ekspresowych, obwodnic, i na przebudowę dużych odcinków dróg...

(Rozmowy na sali)

...umowę na budowę 612 km autostrad w systemie tradycyjnym oraz 160 km w systemie partnerstwa publiczno-prywatnego. I cieszę się, że nareszcie ta ustawa o partnerstwie publiczno-prywatnym być może będzie tu także pewną dźwignią. W 2011 r. podpisano dziesięć umów na nowe inwestycje.

Szanowni Państwo...

(Senator Władysław Dajczak: To pan minister się...)

...jeśli chodzi o drogi oddane do ruchu, to od 16 listopada oddano do ruchu 1 343 km dróg krajowych, w tym 222 km autostrad, 430 km ekspresówek, 146 km obwodnic oraz 540 km dróg po przebudowie. Pamiętajmy, że wszyscy uchwaliliśmy zmiany w specustawie drogowej, co też pomaga w realizacji tych inwestycji. Oczywiście można mówić, że szklanka jest do połowy pełna lub od połowy pusta, ale takie są fakty. Myślę, że bez względu na to, po której stronie tej sali siedzimy, zgodzimy się, że mówienie, iż nic nie zrobiono, jest bezzasadnym lamentowaniem.

Szanowny Panie Senatorze, to widać: Polska jest w budowie... (wesolość na sali) Jeździmy, widzimy to. Szanowny Panie Senatorze, mam nadzieję, że pan racjonalnie i spokojnie spojrzy na przedstawione liczby. Oczywiście podczas olbrzymich procesów inwestycyjnych mogą następować i następują... Nie ma co ukrywać, była firma, która wygrała przetarg, ale niestety nie wykonała zadania. I to jest sygnał dla nas, parlamentarzystów, że bezwzględnie należy zmienić ustawę o zamówieniach publicznych.

Dlatego mimo całego szacunku dla pańskich argumentów zdecydowanie nie podzielam tej, delikatnie mówiąc, słabej argumentacji co do zbyt małego wykonania planu czy co do zbyt małej ilości dróg. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Proszę bardzo, pan senator Gruszka.

Senator Tadeusz Gruszka:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

I znów 80% przemówienia naszego szanownego kolegi było poświęcone temu, co Platforma Obywatelska chce zrobić, co ma podpisane lub co chce podpisać. W moim przemówieniu była mowa o faktach, tu trzeba było podać liczby dotyczące zrealizowanych, a nie obiecanych... A kolega Jurcewicz, kolejny raz chcąc nam udowodnić, że Polska jest w budowie, nie mówię „w bałaganie”, pokazuje, co jest podpisane, co będzie wykonane. Nie, mówimy o tym, co ten rząd zrobił. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Lista mówców została wyczerpana.

(Senator Stanisław Kogut: Brawo!)

(Wesołość na sali)

Szanowni Panowie, kto złożył poprawki do projektu? Pan senator Gruszka. Tak?

(Głos z sali: Tak.)

Zamykam dyskusję.

Pan senator Gruszka złożył poprawkę.

Czy pan minister chciałby się do niej ustosunkować? To chyba na posiedzeniu komisji. Czy teraz?

(Głos z sali: Na posiedzeniu komisji.)

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosław Stępień: Jeśli mogę, to jedno zdanie.)

Jedno zdanie. Jak najbardziej, Panie Ministrze.

Proszę.

(Senator Władysław Dajczak: Senator Jurcewicz pomylił się o 23 km.)

(Senator Tadeusz Gruszka: O 400 m.)

(Wesołość na sali)

(Senator Stanisław Jurcewicz: Tyle oddano w PiS...)

(Senator Władysław Dajczak: Tak, tak. Dramatyczna sytuacja.)

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosław Stępień:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Nie chcę brać udziału w tej dyskusji z prostego powodu, mianowicie dlatego, że kilometry mierzy się miarką, a nie dyskusjami i nie mamy się ani czego wstydzić, ani czego unikać, jeżeli chodzi o liczenie kilometrów.

Jeżeli chodzi o stronę www.mi.gov.pl, to zapraszam. Wiszą tam wszystkie dokumenty,

w tym również program budowy dróg krajowych uchwalony 25 stycznia 2011 r., który zastąpił program z 2007 r., mający wiele różnych cech, począwszy od tego, że był prostą listą oczekiwań bez żadnego finansowania, skończywszy na tym, że naruszał normy prawa europejskiego i niewiele brakowało, aby Polska straciła przez niego miliardy złotych, ponieważ nigdy nie pomyślano o tym, że przed uchwaleniem programu budowy dróg należy przeprowadzić strategiczną ocenę oddziaływania na środowisko. To był obowiązek tych, którzy ten program uchwalali. Być może we wrześniu w 2007 r. w pośpiechu ktoś o tym zapomniał i uchwalił program bez tego. W Brukseli długo tłumaczyliśmy się z polityki Polski wobec programu dofinansowania.

Jeżeli chodzi o poprawkę, którą zgłosił pan senator, to mam wrażenie, że jest to w zasadzie standardowa poprawka, zgłaszana za każdym razem, kiedy tak jest. Wielokrotnie tłumaczyliśmy – ja oczywiście powtórzę na posiedzeniu komisji te argumenty – że w dzisiejszym stanie rzeczy zgłaszanie takiej poprawki jest prowadzeniem do konsekwencji, które mogą dotknąć... Inaczej. W przypadku jej uchwalenia konsekwencje dotkną wszystkich podatników, po prostu wszyscy podatnicy zapłacą za ten gest, który dzisiaj chcielibyśmy wykonać w stronę kierowców. Wielokrotnie przedstawialiśmy racje ekonomiczne i racje formalne, tłumaczyliśmy, dlaczego nie chcemy uwzględnić tej poprawki. Mam jednak wrażenie, że za każdym razem, kiedy tylko będzie jakakolwiek okoliczność, możliwość jej zgłoszenia, ona będzie zgłaszana. Oczywiście nasze stanowisko wobec tej poprawki jest zdecydowanie negatywne. Szczegółowe uzasadnienie przedstawię podczas prac komisji.

Jeśli pan senator się nie obrazi... Czy mogę przekazać tekst programu z 25 stycznia?

(Senator Tadeusz Gruszka: Którego roku?)

(Senator Stanisław Jurcewicz: Brawo!)

2011 r.

(Senator Stanisław Kogut: Nie, 2050 r.)

Mogę?

(Senator Tadeusz Gruszka: Bardzo proszę.)

Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Proszę państwa, zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym. Poproszę o ich rozpatrzenie Komisję Gospodarki Narodowej. Panie Senatorze Wyrowiński, proszę, żeby pan łaskawie zorganizował posiedzenie i przedstawił po nim wnioski.

Głosowanie odbędzie się dzisiaj.

Dziękuję bardzo panu ministrowi za to, że był pan z nami w czasie omawiania tego punktu.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu szesnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o bezpieczeństwie morskim.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1339, sprawozdanie komisji w druku nr 1339A.

Pan senator Wyrowiński jest proszony o przedstawienie sprawozdania Komisji Gospodarki Narodowej.

(Głos z sali: Bezpieczeństwo.)

(Senator Stanisław Bisztyga: To jest morskie, to ja mam następne.)

(Senator Stanisław Kogut: Pomyliłeś się.)

(Senator Bohdan Paszkowski: Ty masz rzeczne. To będzie następne.)

Dzisiaj będzie posiedzenie komisji, Panie Senatorze, tak, uprzejmie informujemy.

(Senator Bohdan Paszkowski: Ty masz rzeczne.)

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Jan Wyrowiński:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

W imieniu Komisji Gospodarki Narodowej chciałbym Wysokiej Izbie złożyć sprawozdanie o uchwalonej przez Sejm w dniu 18 sierpnia 2011 r. ustawie o bezpieczeństwie morskim.

Ta ustawa to przede wszystkim wdrożenie do polskiego porządku prawnego postanowień wielu dyrektyw, zestawu dyrektyw, który nazywany jest trzecim pakietem morskim, zwiększającego bezpieczeństwo w transporcie morskim poprzez umożliwienie rozwoju uczciwej konkurencji armatorom, którzy spełniają międzynarodowe standardy bezpieczeństwa. Ustawa dokonuje także wielu innych zmian, co spowodowało konieczność uchylecia obecnie obowiązującej regulacji. Jest to taki opasły projekt, bo jest to ustawa całościowa. Ustawa, która traci swą moc, to ustawa z dnia 9 listopada 2000 r., a ta ustawa ją zastępuje.

W zakresie organizacji administracji morskiej pozwala ona na upoważnienie tak zwanej uznanej organizacji, czyli instytucji kwalifikacyjnej, wykonującej zadania w zakresie nadzoru technicznego nad statkami, instytucji uznanej przez Komisję Europejską, do wykonywania zadań administracji morskiej. Ustawa nakłada na dyrektorów urzędów morskich obowiązek utrzymania systemu zarządzania jakością zgodnego z normą ISO 9001. Ponadto na ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej nakłada ona obowiązek przeprowadzania audytu zgodnie z przepisami Międzynarodowej Organizacji Morskiej i publikacji wyników tego audytu. Audytowi temu podlegałyby wszystkie urzędy i podmioty realizujące zadania wynikające z przepisów Międzynarodowej Organizacji Morskiej. Ustawa określa również wymagania dotyczące bezpieczeństwa w zakresie budowy stat-

ku, jego stałych urządzeń i wyposażenia warunkującego używanie statku oraz jego dopuszczenie do żeglugi.

Ustawa, którą zajmowała się komisja, a w tej chwili ma się zająć Wysoka Izba, określa również sposób przeprowadzania inspekcji państwa bandery oraz inspekcji państwa portu. Inspekcja państwa bandery polega na kontroli spełniania przez statek o polskiej przynależności wymagań warunkujących jego dopuszczenie do żeglugi określonych w ustawach oraz w międzynarodowym kodeksie zarządzania bezpieczną eksploatacją statków i zapobiegania zanieczyszczeniom. Organami inspekcyjnymi są dyrektorzy urzędów morskich oraz konsulowie. Inspekcja państwa portu polega na inspekcji statków o obcej przynależności zawiązujących do naszych portów. W tym przypadku organami inspekcyjnymi są dyrektorzy urzędów morskich. Po przeprowadzeniu inspekcji w przypadku stwierdzenia, iż stan statku stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa statku, dla bezpieczeństwa osób na nim przebywających lub dla środowiska naturalnego, organ inspekcyjny wydaje decyzję o zatrzymaniu statku lub zakazuje pracy statku. W decyzji organ wskazuje uchybienia, które należy usunąć. Armator powinien usunąć uchybienia w porcie zatrzymania, chyba że nie jest to możliwe. Wówczas organ inspekcyjny zezwala na wyjście z portu w celu naprawy w najbliższej stoczni remontowej. W przypadku szybkich statków pasażerskich lub statków typu ro-ro poważne zagrożenie bezpieczeństwa uprawnia organ inspekcyjny do wydania decyzji o zakazie używania statku. Organ inspekcyjne mogą także wydawać statkom zakazy wejścia do portu w przypadku, gdy wobec tego statku zapadły już decyzje o zatrzymaniu lub zakazie używania lub statek ów naruszył warunki zatrzymania. Ustawa określa również szczegółowo zasady postępowania, zawiadamiania władz państwa bandery, podmiotów wydających świadectwa kwalifikacji i certyfikaty oraz organizacji międzynarodowych.

W ustawie tej określono także kwalifikacje, jakie spełniać muszą członkowie załóg statków morskich, aby statki mogły być używane w żegludze. Ustawa określa również rodzaje dokumentów stanowiących potwierdzenie posiadania kwalifikacji zawodowych niezbędnych do zajmowania stanowisk na statku oraz określa morskie jednostki edukacyjne, zasady ich uznania i audytu. Określa też sposób przeprowadzania egzaminu kwalifikacyjnego przez Centralną Morską Komisję Egzaminacyjną.

W ustawie tej określono również zasady bezpiecznego uprawiania żeglugi, obowiązki spoczywające na armatorach, kapitanach w zakresie bezpieczeństwa żeglugi, zwłaszcza w przypadku zdarzeń, zagrożeń, i ruchu statków. W tym celu ustawa ustanawia Narodowy System Monitorowania Ruchu Statków i Przekazywania Informacji,

(senator J. Wyrowiński)

określa też obowiązki w zakresie transportu ładunków, przewożenia pasażerów oraz usług pilotowych. Ostatni rozdział ustawy jest poświęcony sprawom ratowania życia na morzu oraz zasadom funkcjonowania Morskiej Służby Poszukiwania i Ratownictwa.

Można by żartobliwie powiedzieć, że zgodnie z zasadą „morze, nasze morze” ustawa nie budziła żadnych wątpliwości wśród panów senatorów i została jednomyślnie zaakceptowana przez komisję, co niniejszym oświadczam, a ponieważ jestem senatorem, który mieszka najbliżej morza, poza tym Toruń przez Wisłę był kiedyś związany z morzem handlowo, na mnie nałożono ten obowiązek, Panie Marszałku, który starałem się spełnić w miarę swych umiejętności i wiedzy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Czy są pytania do pana senatora z Torunia?

(Głos z sali: Z Torunia przy morzu.)

Z Torunia przy morzu.

Dziękujemy bardzo.

Proszę państwa, jest to rządowy projekt ustawy.

Rząd reprezentowany jest przez Ministerstwo Infrastruktury.

Witam panią minister Annę Wypych-Namiotko. Czy pani minister chciałaby zabrać głos?

(Głos z sali: Wszystko jest jasne.)

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Anna Wypych-Namiotko: Dziękuję bardzo, Panie Marszałku. Wysoka Izbo, chciałabym tylko podziękować za bardzo konstruktywną pracę...)

Dziękujemy za podziękowanie, Pani Minister.

Czy są pytania do pani minister? Rozumiem, że pytań nie ma.

Czy do głosu... Nikt się nie zapisał, Panie Senatorze? Nie.

To znaczy, że dyskusję otwieram i zamykam. Dziękuję bardzo.

Głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone dzisiaj.

Dziękuję pani minister i państwu za bytność z nami przy rozpatrywaniu tego punktu.

Poproszę o następny element scenariusza... I teraz już wiadomo, co będzie.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu siedemnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o żegludze śródlądowej.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1362, a sprawozdanie komisji w druku nr 1362A.

Sprawozdawcą Komisji Gospodarki Narodowej jest pan senator Bisztyga.

Panie Senatorze, proszę.

Senator Stanisław Bisztyga:

Bardzo się cieszę. Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Jako żeglarz śródlądowy, ale głównie członek Komisji Gospodarki Narodowej chciałbym powiedzieć, co następuje. Ustawa zmierza do rozszerzenia katalogu podmiotów, które będą mogły prowadzić szkolenia w zakresie uprawiania turystyki wodnej. Od 16 października 2010 r. szkolenia w zakresie uprawiania turystyki wodnej mogą prowadzić wyłącznie osoby posiadające tytuł zawodowy trenera lub instruktora sportu w rozumieniu przepisów ustawy z 25 czerwca 2010 r. o sporcie. Do 15 października 2010 r. szkolenia w zakresie uprawiania żeglarsstwa prowadzili instruktorzy organizacji żeglarskich. Osoba będąca takim instruktorem nie musi być jednocześnie instruktorem sportu. Konsekwencją zmian, które weszły w życie w 2010 r., jest to, że osoba będąca instruktorem organizacji żeglarskiej, a niebędąca instruktorem sportu, jeśli chce prowadzić szkolenia w zakresie uprawiania turystyki wodnej, musi uzupełnić swoje kwalifikacje i uzyskać tytuł instruktora sportu. W następstwie nowelizacji szkolenia w zakresie uprawiania turystyki wodnej będą mogły prowadzić osoby będące instruktorami właściwych polskich związków sportowych, a niebędące trenerami albo instruktorami sportu. Z uzasadnienia projektu ustawy wynika, iż ustawa dotyczy instruktorów Polskiego Związku Motorowego i Polskiego Związku Żeglarskiego. Niezmieniona została zasada, o której mowa w art. 41 ust. 7 ustawy o sporcie, a która stanowi, iż zorganizowane zajęcia w zakresie sportu w klubie sportowym uczestniczącym we współzawodnictwie organizowanym przez polski związek sportowy mogą prowadzić wyłącznie osoby posiadające tytuł zawodowy trenera lub instruktora sportu. Ustawa wejdzie w życie po upływie trzydziestu dni od dnia ogłoszenia.

Komisja Gospodarki Narodowej zaopiniowała przedmiotowy projekt ustawy w dniu 8 września i nie wniosła żadnych poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Czy są pytania do pana senatora sprawozdawcy? Nie.

(Senator Stanisław Bisztyga: Dziękuję, że nie ma.)

Dziękuję bardzo.

To jest rządowy projekt ustawy, czyli rozumiem...

(Głos z sali: Poselski.)

Słucham?

(Głosy z sali: Poselski.)

A przepraszam, poselski, tak.

Stanowisko rządu będzie prezentowane przez Ministerstwo Sportu i Turystyki. Kto... Pan minister czy nie? Pani minister Anna Wypych-Namiot-

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

ko, proszę bardzo. To znaczy infrastruktura za miast sportu i turystyki. Proszę bardzo.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Anna Wypych-Namiołko: Tak jest, Panie Marszałku...)

(Głosy z sali: Nie słyhać, nie słyhać. Mikrofon nie działa.)

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Anna Wypych-Namiołko: Czy mam wyjść, czy...)

(Głos z sali: Nie, z miejsca.)

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
Anna Wypych-Namiołko:**

Ponieważ jest to ustawa o żegludze śródlądowej, która podlegała zmianie w związku z nowelizacją ustawy o sporcie, my tę jakby poprawkę pelseską... Rząd popiera tę inicjatywę.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Rozumiem.

Proszę bardzo, rozumiem, że pan minister Półgrabski... Tak?

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Sportu i Turystyki
Tomasz Półgrabski:**

Tak, tak.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W krótkich żołnierskich słowach: chodzi o to, żeby rozszerzyć o instruktorów związkowych katalog osób, które mogą prowadzić szkolenie. Czym innym jest szkolenie sportowe, czyli w myśl nowej ustawy, jeśli ktoś uzyskuje tytuł trenera instruktora... Czym innym jest szkolenie zawodnicze sportowe, a czym innym jest szkolenie na tak zwane patenty, po to, żeby zdobyć uprawnienia i pływać motorówką czy żeglować jachtem. Oczywiście gorąco tę zmianę popieramy. Ta sprawa dotyczy ustawy o sporcie, nie nowelizacji, tylko nowej ustawy o sporcie, która została uchwalona w 2010 r., stąd propozycja nowelizacji. Dziękuję.

(Senator Marek Ziółkowski: Jako założyciel Parlamentarnego Zespołu do spraw Dróg Wodnych i Turystyki Wodnej wszelkie ułatwienia dla tych, którzy chcą tę turystykę uprawiać, gorąco popieram, więc przyłączam się do tego wniosku państwa ministrów.)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Czy są pytania do państwa ministrów? Rozumiem, że nie ma.

Nikt się też nie zapisał do dyskusji.

W takim razie dyskusję otwieram i zamykam. Dziękuję bardzo.

Głosowanie w sprawie tej ustawy zostanie przeprowadzone dzisiaj. Dziękuję państwu bardzo.

Siedemnasty punkt został zakończony.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu osiemnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.

Tekst ustawy – druk nr 1354, sprawozdanie komisji – druk nr 1354A.

Sprawozdawcą Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej tym razem jest pan senator Jurcewicz. Proszę bardzo.

Senator Stanisław Jurcewicz:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej przedstawić stanowisko dotyczące uchwalonej przez Sejm w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego. Komisja zajmowała się ustawą w dniu 7 września.

Przypomnę bardzo krótko istotę uchwały, chciałbym przypomnieć także, że propozycja realizacji wyroku Trybunału Konstytucyjnego została wysunięta przez Senat. Otóż trybunał uznał niekonstytucyjność art. 1046 §4 kodeksu postępowania cywilnego, zauważył w nim szereg uchybień legislacyjnych. Zatem ustawa z dnia 31 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku. Mając na względzie konieczność wykonania tegoż orzeczenia, w noweli zaproponowano zmianę dwóch ustaw: ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.

Przypomnę, że w art. 1 ust. 1 pkt 5a ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego wprowadzono definicję pomieszczenia tymczasowego, które rozumie się jako pomieszczenie nadające się do zamieszkania, posiadające dostęp do źródła zaopatrzenia w wodę i do ustępu, chociażby te urządzenia znajdowały się poza budynkiem, oświetlenie naturalne i elektryczne, możliwość ogrzewania, niezawilgocone przegrody budowlane oraz zapewniające możliwość zainstalowania urządzenia do gotowania posiłków, zapewniające co najmniej 5 m² powierzchni mieszkalnej na jedną osobę i w miarę możliwości znajdujące się w tej

(senator S. Jurcewicz)

samej lub pobliskiej miejscowości, w której dotychczas mieszkały osoby przekwaterowane. Jak widzicie państwo, jest tu jasno określona definicja pomieszczenia tymczasowego.

W art. 1 w pkt 4 noweli zaproponowano dodanie do ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego rozdziału 4a, określającego zasady tworzenia przez gminy zasobu tymczasowych pomieszczeń przeznaczonych na wynajem dla osób, wobec których orzeczony został obowiązek opróżnienia lokalu mieszkalnego. Umowę najmu tymczasowego pomieszczenia zawierać się będzie na czas oznaczony, nie krótszy niż miesiąc i nie dłuższy niż sześć miesięcy. Prawo do tymczasowego pomieszczenia nie będzie przysługiwało dłużnikowi między innymi wówczas, gdy nakazanie opróżnienia lokalu zostało orzeczone z powodu stosowania przemocy w rodzinie lub z powodu rażącego lub uporczywego wykroczenia przeciwko porządkowi domowemu, albo niewłaściwego zachowania czyniącego uciążliwym korzystanie z innych lokali budynku, albo gdy dłużnik dokonał zajęcia opróżnionego lokalu bez tytułu prawnego. I to jest istota niniejszej uchwały.

Komisja wnosi, aby Senat raczył uchwalić załączony projekt uchwały bez poprawek. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Czy są pytania do pana senatora sprawozdawcy? Nie.

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Jest to, tak jak pan senator powiedział, projekt wniesiony przez Senat.

Rząd reprezentuje tu Ministerstwo Infrastruktury.

Witam pana ministra Janusza Żbika.

Czy chciałby pan zabrać głos w tej sprawie?

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Janusz Żbik:

Nie wnosimy uwag.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Rozumiem. Dziękuję.

Czy są pytania do pana ministra?

Rozumiem, że pytań Wysoki Senat nie ma.

Zatem, proszę państwa, otwieram i zamykam dyskusję, bo do dyskusji także nikt się nie zapisał.

Chciałbym zatem powiedzieć, że głosowanie w sprawie tej ustawy zostanie przeprowadzone jeszcze dzisiaj.

I tym samym kończymy punkt osiemnasty.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dziewiętnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego.

Tekst ustawy – druk nr 1367, sprawozdania komisji – druki nr 1367A i 1367B.

Mamy teraz dwóch sprawozdawców.

Najpierw sprawozdawca Komisji Ustawodawczej, pan senator Paszkowski. Panie Senatorze?

Senator Bohdan Paszkowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W dniu 7 września bieżącego roku Komisja Ustawodawcza pochyliła się nad uchwaloną przez Sejm w dniu 31 sierpnia bieżącego roku ustawą o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego i domu jednorodzinnego.

Ustawa ta, jak uznaliśmy, jest potrzebna. W zasadzie nie mieliśmy propozycji większych poprawek oprócz dwóch precyzujących uwag, odnoszących się do art. 35 pkt 1 ust. 6. Chodzi tutaj o sprecyzowanie zakresu zawartego w tymże artykule upoważnienia do wydawania rozporządzenia.

W skrócie powiem, że ta ustawa jest potrzebna z uwagi na to, iż dotychczas rynek usług deweloperskich, czyli budowy domów wielomieszkaniowych lub jednorodzinnych czy to w zabudowie szeregowej, czy to bliźniaczej, czy też wolnostojących... Sprzedaż lokali w tych budynkach wielomieszkaniowych odbywała się w zasadzie według ogólnych przepisów prawa cywilnego. A ponieważ stroną silniejszą na tym rynku, bo dyktującą warunki, byli oczywiście deweloperzy, to w zasadzie oni określali, jak ten rynek wyglądał, jeżeli chodzi o stronę formalnoprawną, oczywiście w ramach obowiązujących powszechnie przepisów kodeksu cywilnego.

Ta ustawa ma to zmienić. Ma ona określić w szczególności środki ochrony wpłat dokonywanych przez nabywcę, zasady i tryb zawierania umów deweloperskich, obowiązki przedkontraktowe dewelopera, treść umowy deweloperskiej, prawa i obowiązki stron umowy deweloperskiej, zasady postępowania ze środkami nabywcy w przypadku upadłości dewelopera. W skrócie mówiąc, pieniądze, które będą wpłacane deweloperowi, aby zrealizował umówione zamierzenie inwestycyjne, a później sprzedał czy to mieszkanie, czy dom, ma się odbywać według tej ustawy. Te środki mają być zabezpieczone na tak zwanych rachunkach powierniczych, które mogą występować w formule zamkniętej bądź otwartej, w zależności od tego, czy deweloper będzie miał możliwość korzystać z tych pieniędzy w ramach realizacji swojej inwestycji, czy też nie. Przy formule zamkniętej będzie miał taką możliwość dopiero wówczas, kiedy sprzeda mieszkanie, będzie podpisany akt notarialny itd. Mogą być to rachunki,

(senator B. Paszkowski)

powiedzmy, z ubezpieczeniem lub też z gwarancją bankową. Są też określone pewne obowiązki; na przykład deweloper będzie musiał sporządzać tak zwane prospekty informacyjne. Określenie ich treści, tego, co powinno znaleźć się w prospekcie informacyjnym, jest w załączniku do ustawy. Ten załącznik będzie oczywiście podstawą na etapie składania oferty na rynku. Jest również określone dość szczegółowo, co umowa deweloperska powinna zawierać. Są podane warunki, kiedy jedna lub też druga strona będzie mogła odstąpić od umowy. Jednym zdaniem, można powiedzieć, że ustawa ten nieuregulowany wcześniej rynek, na którym dominowali deweloperzy, ureguluje w taki sposób, aby jednak zrównoważyć prawa i obowiązki obu stron. W związku z tym, jak mówię, nie było większych dyskusji na posiedzeniu komisji. Wnieśliśmy tylko tę poprawkę, o której wcześniej powiedziałem.

Proszę o przyjęcie tej ustawy, oczywiście z zaproponowaną poprawką. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Sprawozdawcą Komisji Gospodarki Narodowej jest pan senator Bisztyga.

Panie Senatorze, poproszę o wartość dodaną.

Senator Stanisław Bisztyga:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom Wysockiej Izby, a także pana marszałka, powiem tylko, że komisja gospodarki oczywiście zaopiniowała przedmiotowy projekt pozytywnie, niemniej jednak wniosła poprawki. Mój znakomity przedmówca w sposób perfekcyjny przedstawił ideę tej ustawy – to był projekt poselski – a ja pozwolę sobie skupić się tylko na poprawkach, ponieważ Komisja Gospodarki Narodowej wniosła tych poprawek dwadzieścia cztery. Cztery to były poprawki sformułowane i zaproponowane przez Biuro Legislacyjne, a dwadzieścia poprawek to są poprawki, które wyniknęły z konsultacji międzyresortowych. Wszyscy państwo je otrzymaliście.

Pozwolę sobie zwrócić uwagę na dwie istotne, merytoryczne, bo pozostałe mają charakter porządkujący, usprawniający i doskonalący ustawę. Są drobne kwestie merytoryczne, ale najistotniejsze są dwie. Otóż wprowadzony został jako dodatkowe narzędzie otwarty mieszkaniowy rachunek powierniczy – jest to w art. 4. Bardzo istotna jest też poprawka dziewiętnasta, do art. 37 i 38, w których wyraz „rozpoczętych” zastępuje się wyrazami „w odniesieniu do których rozpoczęcie sprzedaży nastąpiło”. Wszystkie te poprawki uży-

wały akceptację rządu i zostały przyjęte przez Wysoką Komisję.

W imieniu Komisji Gospodarki Narodowej rekomenduję przyjęcie ustawy wraz z przedstawionymi poprawkami.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Czy są pytania do panów senatorów sprawozdawców?

Proszę bardzo, pan senator Dajczak. Do którego mianowicie?

(Senator Władysław Dajczak: Może do pana senatora Paszkowskiego, ponieważ on przedstawiał te zmiany. Jedno króciutkie pytanie.)

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Władysław Dajczak:

Co, w świetle tego, co pan senator mówił, będzie z taką budową, kiedy deweloper upadnie? Czy taka budowa będzie mogła być wtedy kontynuowana? Co będzie się wtedy działo?

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Czy są jeszcze jakieś pytania?

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Bohdan Paszkowski:

Rzeczywiście dotychczas była taka sytuacja, że te wiarygodności, czyli środki, z których ewentualnie było realizowane przedsięwzięcie inwestycyjne, w zasadzie zgodnie z przepisami wchodziły do masy upadłości. A ponieważ nie były, powiedzmy, realizowane w pierwszej kolejności, to rzeczywiście sytuacja tychże osób była dość trudna. Nie będę już wchodzić w różne szczegółowe rozwiązania, ale można powiedzieć, że teraz będzie można kontynuować takie przedsięwzięcie, albowiem w art. 36 te same ustawy zmienia się prawo upadłościowe i naprawcze. Co do zasady jest przyjęte takie rozwiązanie, że środki, które były spłacane przez potencjalnych nabywców, będą wydzielone z masy upadłości. Nie dość na tym, bo ci nabywcy będą mogli – w ramach tak zwanego zgromadzenia nabywców lokali mieszkalnych lub domów jednorodzinnych, w zależności od tego, o co chodzi – w określonym trybie podjąć uchwałę odnośnie do tego i będą mogli albo skorzystać z tychże środków zgromadzonych na rachunkach powierniczych, albo też ewentualnie podjąć decyzję o kontynuacji przedsięwzięcia deweloperskiego i wtedy będzie to realizowane przez zarządcę albo przez syndyka i ewentualnie, jeżeli tych środków trzeba będzie jeszcze trochę dopłacić, będą podejmować decyzje o ewentualnych dopłatach. Tak że takie rozwiązanie jest możliwe, jest

(senator B. Paszkowski)

przewidziane w tejże ustawie, jak mówiłem, w zmianie prawa upadłościowego i naprawczego. W szczególności nie będę wchodził, ale takie rozwiązanie jest.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Był to, proszę państwa, poselski projekt ustawy. Rząd reprezentuje prezes Rady Ministrów.

Witam wiceprezesa UOKiK, pana Jarosława Króla.

Czy chciałby pan zabrać głos, Panie Prezesie?

**Wiceprezes
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów
Jarosław Król:**

Dziękuję bardzo.

Nie zgłaszamy uwag do poprawek.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Rozumiem.

Czy są pytania do pana prezesa? Nie ma.

Dziękuję bardzo.

Rozumiem, proszę państwa, że nikt nie zapisał się do głosu w dyskusji, jednak pan senator Muchacki złożył swoje przemówienie do protokołu*.

Proszę państwa, zamykam dyskusję.

Ponieważ dwie komisje zgłosiły odmienne poprawki, chciałbym prosić obie komisje o zorganizowanie wspólnego posiedzenia i przygotowanie wspólnego sprawozdania. Głosowanie w sprawie tej ustawy odbędzie się dzisiaj.

Dziękuję bardzo.

Kończę punkt dziewiętnasty.

Punkt dwudziesty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o timeshare.

Proszę państwa, tekst ustawy jest w druku nr 1344, a sprawozdania komisji – w drukach nr 1344A i 1344B.

Pan senator Zientarski jest sprawozdawcą Komisji Ustawodawczej.

Pan senator Jurcewicz będzie jako drugi... nawet jako trzeci.

Pan senator Zientarski, proszę bardzo.

Senator Piotr Zientarski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Ustawodawczej przedstawić projekt ustawy o timeshare.

Rozgorzała dyskusja, bardzo aktywna, bardzo zdecydowana, co do nazwy. Dzisiaj w trakcie przyjmowania porządku obrad już słyszeliśmy, jak pan senator Bender zwrócił na to uwagę, pomimo że nie był to jeszcze przedmiot dyskusji, bo mówiliśmy o porządku obrad. Ten argument, który usłyszeliśmy, padał również w Komisji Ustawodawczej...

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Dotyczący języka polskiego, tak?)

Tak, dotyczący języka polskiego.

Przecież chodzi o to, żeby ustawa była rozpoznawalna co do tożsamości. Co prawda jest już pewien – chociaż u nas nie ma prawa precedensowego – precedens, ponieważ zakorzeniła się instytucja leasingu, która została przyjęta, ale ona właściwie od samego początku powszechnie była tak nazywana. Tutaj chodzi zaś, proszę państwa, ni mniej, ni więcej, tylko o umowę, na podstawie której konsument odpłatnie nabywa prawo do korzystania, w okresach wskazanych w umowie, z co najmniej jednego miejsca zakwaterowania, zawartą na okres dłuższy niż rok. To jest praktycznie umowa o zakwaterowanie, chociaż nie tylko, bo można również mówić o wypożyczeniu łodzi itd. Dyskusja, tak jak mówię, była dość długa. Nie ma w zasadzie, oprócz drobnych poprawek, innych poprawek jak tylko poprawki dotyczące nazwy. Proponuje się tytuł: ustawa o długoterminowych umowach turystycznych, dlatego że w tym określeniu „długoterminowe umowy turystyczne” będzie właśnie zawierał się timeshare, bo to nie jest tylko, jak powiedziałem przed chwilą, zakwaterowanie.

Była też dyskusja nad tym, czy w ogóle potrzebna jest ustawa tego rodzaju, skoro jest odrębna ustawa o usługach turystycznych. Czy nie należałoby tamtej znowelizować i tego tam wprowadzić, bo to jest jeden z rodzajów usług turystycznych i nic więcej? A że to na Zachodzie czy na świecie ma taką nazwę? Przez osoby obeznane te określenia mogą być używane zamiennie, ale uważamy, że tytuł ustawy powinien, tak jak powiedziałem, brzmieć: ustawa o długoterminowych umowach turystycznych. Konsekwencją tej nazwy jest zmiana w art. 22: „wezwać konsumenta będącego stroną – i tu będzie nie timeshare – umowy o długoterminowy produkt wakacyjny”. Dwie pozostałe poprawki też tego dotyczą.

Tak że konkludując, powiem, że wnosimy o przyjęcie tej ustawy, bo jest ona ważna, rozszerza wachlarz unormowań dotyczących właśnie tej nowej instytucji, która się już przyjęła, ale uważamy, że powinna mieć nazwę polską. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Proszę państwa, teraz zaproszę jednak jako drugiego pana senatora Jurcewicza, sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej, w oczeki-

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

waniu na sprawozdawcę mniejszości Komisji Ustawodawczej.

Proszę, Panie Senatorze.

Senator Stanisław Jurcewicz:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Gospodarki Narodowej... Zaraz, ale gdzie to...

Przepraszam, Panie Marszałku, nie wziąłem sprawozdania.

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: To z głowy, Panie Senatorze.)

W imieniu Komisji Gospodarki Narodowej, która obradowała w sprawie ustawy o timeshare, proszę o przyjęcie ustawy wraz z poprawkami, które zostały zawarte w druku.

Chciałbym jeszcze dodać, że jest wyjaśnienie prezesa UOKiK dotyczące nazewnictwa, myślę, że bardzo istotne, które przytoczę. W przypadku, gdy wyrażenia obcojęzyczne nie mają dokładnego odpowiednika w języku polskim, a taka sytuacja tu występuje, według pana prezesa, bo nie ma pojęcia, które mogłoby zastąpić pojęcie „timeshare”... Jedynym możliwym rozwiązaniem alternatywnym było przyjęcie tytułu opisowego. Ten tytuł opisowy brzmiałby mniej więcej tak: ustawa z dnia 13 lipca o ochronie nabywców prawa korzystania z budynku lub pomieszczenia mieszkalnego w oznaczonym czasie w każdym roku oraz o zmianie ustaw Kodeks cywilny, Kodeks wykroczeń i ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Stąd jest uzasadnienie nazewnictwa ustawy o timeshare oddającego jej ducha. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Proszę państwa, teraz jest taka sytuacja, że mamy już dwa sprawozdania, ale nie mamy sprawozdania mniejszości Komisji Ustawodawczej, ponieważ pan senator Cichoń zniknął.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosław Duda: To prosimy, Panie Marszałku, o następny punkt.)

Nie, nie, nie będę przerywał punktu...

(Senator Mieczysław Augustyn: Panie Marszałku, pan senator Cichoń jest na spotkaniu grupy przyjaciół polsko-francuskiej.)

A to pan senator go tam wysłał?

(Senator Mieczysław Augustyn: Tak, ponieważ podczas omawiania następnych dwóch punktów muszą być tutaj.)

Czy ktoś z senatorów jest świadom tego, czego dotyczy ten wniosek mniejszości?

(Rozmowy na sali)

Czy ktoś z członków Komisji Ustawodawczej... Panie Senatorze, czy pan pamięta może, czego dotyczył wniosek mniejszości?

(Senator Piotr Zientarski: Oczywiście.)

Pan będzie łaskaw pomóc Wysokiemu Senatowi w tej ciężkiej chwili.

Proszę państwa, ja mam następującą propozycję...

(Senator Piotr Zientarski: Czy to jest...)

Mam następującą propozycję...

(Senator Piotr Zientarski: Jeśli to jest... Kto jest sprawozdawcą tego wniosku?)

Będziemy musieli tak czy inaczej zorganizować posiedzenie komisji, gdyż są odmienne wnioski, myślę więc, że ten wniosek mniejszości komisji będzie rozpatrzony na wspólnym...

(Rozmowy na sali)

Nie, nie, to...

(Rozmowy na sali)

Mniejszość komisji, Panie Senatorze...

(Senator Piotr Zientarski: Marszałek czeka.)

(Senator Zbigniew Cichoń: Już jestem, przepraszam najmocniej.)

Pan wie, o czym pan ma mówić, Panie Senatorze? Wniosek mniejszości Komisji Ustawodawczej, ustawa o timeshare.

(Senator Piotr Zientarski: Ustawa o timeshare...)

(Senator Zbigniew Cichoń: Tak jest.)

(Senator Stanisław Kogut: Mecenas by nie wiedział...)

Ja wiedziałem, że pan senator Zientarski też wie, o co chodzi.

(Senator Piotr Zientarski: Ja już mówiłem, już referowałem, tylko wniosek mniejszości.)

Tylko wniosek mniejszości. Na czym polega wniosek mniejszości, Panie Senatorze?

Senator Zbigniew Cichoń:

Już, już, Wysoki Senacie.

Panie Marszałku...

(Senator Piotr Zientarski: Tu jest wniosek mniejszości.)

Oczywiście.

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

Wniosek mniejszości jest króciutki i zmierza do zmiany...

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Tytułu, tak?)

...kodeksu wykroczeń – w art. 60¹ uchyla się §5 i §6. To są paragrafy, które przewidują sankcje karnoadministracyjne za naruszenie postanowień umownych dotyczących owej umowy timeshare. Wniosek uzasadniamy tym, że występuje zbyt duża penalizacja naszego życia i nie sposób wprowadzać sankcji karnoadministracyjnych za naruszenie tych warunków umowy, które są regulowane w określonych umowach nazwanych, a taką nową umowę właśnie tworzymy, umowę zwaną timeshare. To byłby, proszę państwa, absurd, gdybyśmy tak w kodeksie cywilnym wszę-

(senator Z. Cichoń)

dzie tam, gdzie są regulacje *ius cogens*, czyli prawa bezwzględnie obowiązującego, zawierali sankcje karnoadministracyjne za odstępstwo od tejże regulacji. Tyle, ile mielibyśmy instytucji kodeksu cywilnego, tyle mielibyśmy przepisów karnoadministracyjnych. I gdyby ktoś naruszył warunki umowy, nie wiem, najmu, dzierżawy czy zlecenia... Gdyby wprowadzać tu sankcje karne, doszłoby do pewnego rodzaju absurdu. Musi istnieć podział na sferę prawa cywilnego czy prawa pracy i sferę prawa karnego. Sankcje karne są jedynie tam, gdzie jest to niezbędnie konieczne, a w pozostałych sferach są regulacje cywilnoprawne czy prawa pracy, gdzie zasadą jest równość stron i w razie sporu droga procesu cywilnego **czy quasi-cywilnego**, a nie sięganie po sankcje natury karnoadministracyjnej. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Czy do panów senatorów sprawozdawców są pytania?

Rozumiem, że nie ma pytań.

To był rządowy projekt ustawy. Jeszcze raz witam pana prezesa Jarosława Króla.

Czy chciałby pan zabrać głos? Proszę bardzo. Proszę bardzo, Panie Prezesie.

Wiceprezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Jarosław Król:

Bardzo dziękuję.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Jeżeli chodzi o propozycję zmiany nazwy ustawy... Chciałbym powiedzieć, że ta ustawa wdraża dyrektywę 2008/122 zastępującą dyrektywę z 1994 r., która została wdrożona do polskiego porządku prawnego ustawą z 13 lipca 2000 r. o skomplikowanym tytule: ustawa o ochronie nabywców prawa korzystania z budynku lub pomieszczenia mieszkalnego w oznaczonym czasie w każdym roku oraz o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Kodeks wykroczeń i ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Od początku funkcjonowania tej ustawy zarówno doktryna, jak i orzecznictwo, posługiwało się po prostu pojęciem „timeshare” jako pojęciem właściwym dla tego rodzaju działalności gospodarczej. Nie można, Szanowni Państwo, timeshare utożsamiać z usługami turystycznymi. Tak samo jak ustawa o usługach turystycznych implementuje dyrektywę 90/314 o pakietach turystycznych jako odrębną regulację na poziomie unijnym, tak samo ustawa o timeshare ma wdrożyć do polskiego porządku prawnego regulację, która dotyczy tej sfery gospodarowania. To było za-

gadnienie, które na etapie prac rządowych wnikliwie zostało rozpatrzone. Powiem tak. Ministerstwo Sprawiedliwości, a przede wszystkim Komisja Kodyfikacyjna Prawa Cywilnego wskazywały na przykład na to, że ustawa aktualnie obowiązująca nie jest w odpowiedni sposób oznaczona, w związku z czym adresaci tej ustawy nie mają jasnego przekonania co do tego, gdzie znajdują przepisy regulujące tego rodzaju kwestie. Również Ministerstwo Gospodarki, ministerstwo sportu popierały taką nazwę dla tej regulacji. Co więcej, zarówno branża, jak i przede wszystkim organizacje konsumenckie, także Europejskie Centrum Konsumenckie, podkreślały, że taka nazwa w sposób prawidłowy, przejrzysty i transparentny oznacza tę regulację. Istotne jest to, Szanowni Państwo, że ta ustawa dotyczy w głównej mierze transakcji transgranicznych, a zatem nazwa tego aktu prawnego powinna być zrozumiała nie tylko dla konsumentów polskich. Tę sferę działalności prawnie określa się w ten sposób również w innych państwach członkowskich. Ta nazwa w pierwszej chwili wywołuje pewien opór, ale naprawdę dużo pracy włożyliśmy w przeanalizowanie tego. W związku z tym bardzo proszę o niepopieranie tej poprawki.

Chcę jeszcze powiedzieć, że zarówno my, jak również, jeżeli chodzi o rząd, Rządowe Centrum Legislacji, które razem z UOKiK przygotowywało tę ustawę, jesteśmy przekonani, że ta nazwa jest zgodna z ustawą o języku polskim, jak i z zasadami techniki prawodawczej, zgodnie z którymi jest tak, że jeżeli na dane wyrażenie nie ma odpowiednika w języku polskim, jest możliwe posłużenie się pojęciem obcym. No i mamy tego przykłady, które były już tutaj wymieniane. Na przykład tytuł XVII¹ księgi trzeciej kodeksu cywilnego nosi nazwę „Umowa leasingu”. Czy też ustawa, którą państwo procedowaliście w poprzednim punkcie, która definiuje pojęcie „deweloper”, które... No trudno powiedzieć, żeby był to wyraz polski. Tak że jeżeli chodzi o tytuł ustawy, to zgodnie z wypracowanym stanowiskiem rządu jest on jak najbardziej prawidłowy.

Jeżeli chodzi o wniosek mniejszości... Kilka słów, jeśli można. W związku z tym, że ustawa aktualnie obowiązująca... Ona obowiązuje już mniej więcej jedenaście lat. Ta ustawa przewiduje tego rodzaju sankcje i nigdy nie było to, że tak powiem, powodem krytyki. Uzasadnieniem dla wprowadzenia... W tym momencie w nowej ustawie nie wprowadzamy żadnych nowych sankcji poza jedną, która wynika bezpośrednio z art. 6 ust. 3 dyrektywy, a która wprowadzona jest w art. 139a §3. Należy podkreślić, że... Oczywiście mamy tutaj do czynienia z ustawą, która reguluje stosunki cywilne, ale jednocześnie jest to ustawa konsumencka, która uwzględnia to, że mamy do czynienia z umowami, które będą zawierane ze słabszymi uczestnikami rynku. Stąd przewidziane sankcje uważam za jak najbardziej zasadne. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję.

Czy są pytania do pana prezesa?

Dziękuję bardzo.

Proszę państwa, otwieram dyskusję.

Jako pierwszy w dyskusji głos zabierze pan senator Wach. Potem pan senator Jurcewicz.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Piotr Wach:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Ja, abstrahując od treści ustawy, krótko wypowiem się na temat jej nazwy. Krytyka nazwy jest słuszna, aczkolwiek można dojść również do takiego wniosku, że ze względów praktycznych, ze względu na kwestie obrotu, powiedziałbym, międzynarodowego, można by ją pozostawić.

Pojęcie „timeshare”, a dokładniej „time sharing” występuje w technologii i dotyczy podziału czasu dostępu przede wszystkim w transmisji danych. I są urządzenia, które to robią. Właściwie to jest to podział czasu dostępu. I nie jest tak, że nie byłoby dobrego polskiego terminu... Bo dobrym polskim terminem byłoby pojęcie „cykliczne udostępnianie”. Nie jest zatem tak, że się nie da. Ta nazwa jest kaleka, ona jest zła, i moim zdaniem najlepsze byłoby pojęcie „cykliczne udostępnianie”. W elektronice, w technologii, w transmisji danych ono istnieje, funkcjonuje i są całe podręczniki tego dotyczące, metody... Aczkolwiek ten proces nazywa się „time sharing”, a nie „timeshare”. To jest imiesłów. I właściwie lepszy jest imiesłów od tego kalekiego rzeczownika.

A jeżeli chodzi o nazwy pochodzące z języka angielskiego, które u nas funkcjonują, to są one spolszczone. W wyrazie „leasing” pisze się „i”, a nie „ea”, a w wyrazie „developer” pisze się „w”, a nie „v”. Tak że mówimy o czym innym, o słowach, które zostały już spolszczone, aczkolwiek niedawno. Słowo „timeshare” jest dopiero w trakcie tego procesu. Jest to termin kaleki i poszukiwanie innego, lepszego terminu jest słuszną metodą. Ja nie zgłaszam poprawki, bo nie chciałbym robić jeszcze większego zamieszania. Wnioskodawca może zapewne wprowadzić jeszcze modyfikację zgłoszonego wniosku, ale „cykliczne udostępnianie” naprawdę jest terminem dobrym, pokazującym, o co chodzi. Dziękuję.

Senator Marek Ziółkowski:

Chciałbym zauważyć, że wszystkie takie piękne słowa w języku polskim, jak „chleb”, „rycerz”, „ratusz”, nie mówiąc już o słowie „krużganek”, są zapożyczeniami i wcześniej czy później zostały przyswojone. A więc to jest niestety proces, który przebiega w sposób ciągły.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Panie Senatorze, proszę.

Senator Stanisław Jurcewicz:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Wysoka Izbo!

Chciałbym zwrócić uwagę na to, że ta ustawa jest jednak maksymalną harmonizacją przepisów. I sądzę, że w trakcie przygotowywania tego przepisu prawa odbywały się konsultacje z przedsiębiorcami czy z ich przedstawicielami, dlatego że to są wymagania, które bardzo mocno dotyczą kwestii odpowiedzialności, jednolitych umów itd., itd. A więc w sektorze usług turystycznych – nie tylko, ale mówię tu o timeshare – będzie to określona odpowiedzialność i myślę, że wystąpią tu koszty po stronie przedsiębiorców, sądzę jednak, że dyskusja, jaka odbyła się nad tą ustawą, uzmysłowiła im charakter tej ustawy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Lista mówców została wyczerpana.

Chciałbym powiedzieć, że wnioski do protokołu złożył pan senator Knosala...

(*Senator Waldemar Kraska: Przemówienie, przemówienie.*)

Przepraszam, przemówienie. Przemówienie w dyskusji do protokołu złożył pan senator Knosala*.

A wnioski o charakterze legislacyjnym złożyli pani senator Zając i pan senator Zientarski. Rozumiem, że mamy te wnioski, w związku z tym proszę Komisję Ustawodawczą oraz Komisję Gospodarki Narodowej o ustosunkowanie się do nich i przygotowanie wspólnego sprawozdania.

Głosowanie zostanie przeprowadzone dzisiaj.

Dyskusję zamykam.

Dziękuję bardzo, Panie Prezesie. Dziękuję państwu.

Poproszę o następną część scenariusza.

Proszę państwa, w ten sposób szczęśliwie **przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwudziestego pierwszego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o europejskich radach zakładowych.

Tekst ustawy to druk nr 1356, a sprawozdanie komisji – druk nr 1356A.

Pan senator Mieczysław Augustyn jest sprawozdawcą Komisji Rodziny i Polityki Społecznej.

Panie Senatorze!

Senator Mieczysław Augustyn:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Panie i Panowie Senatorowie!

Celem tej ustawy, którą rozpatrywała dzisiaj Komisja Rodziny i Polityki Społecznej, jest wdro-

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator M. Augustyn)

zenie do polskiego prawa dyrektywy Parlamentu Europejskiego z 6 maja 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskiej rady zakładowej i trybu informowania pracowników i konsultowania się z nimi w przedsiębiorstwach i w grupach przedsiębiorstw. Zmiany wprowadzone opiniowaną ustawą mają na celu uwzględnienie wszystkich uwag dotyczących funkcjonowania tego rodzaju europejskich rad zakładowych. W Polsce one praktycznie nie zaistniały, są dopiero pierwsze wnioski, a te doświadczenia są międzynarodowe. Biuro Legislacyjne, jak państwo wiecie, zgłosiło szereg propozycji poprawek. W komisji zgodnie doszliśmy jednak do wniosku, że ich rozpatrzenie wymaga bardzo głębokiego namysłu, a ministerstwo uznało uwagi naszego Biura Legislacyjnego za warte procedowania, ale w odrębnym trybie, dlatego komisja jednogłośnie zaproponowała przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Pytania do pana senatora Augustyna? Nie ma pytań, dziękuję bardzo.

Proszę państwa, jest to rządowy projekt ustawy. Rozumiem, że pan minister Duda będzie reprezentował Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosław Duda: Tak, Szanowny Panie Marszałku, reprezentuję Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, ale po tym wyczerpującym przedstawieniu sprawy przez pana przewodniczącego Augustyna...)

Nie zabiera pan minister głosu?

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosław Duda: ...nie chciałbym zabierać głosu. Dziękuję.)

Czy są pytania do pana ministra? Nie ma pytań, dziękuję bardzo.

Proszę państwa, do dyskusji nikt się nie zapisał, tak więc dyskusję zamykam.

Informuję, że głosowanie odbędzie się pod koniec posiedzenia Wysokiej Izby. Punkt dwudziesty pierwszy został zakończony.

Punkt dwudziesty drugi porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej.

Tekst ustawy jest w druku nr 1351, a sprawozdanie – w druku nr 1351A.

Sprawozdawca ten sam co poprzednio, pan senator Mieczysław Augustyn.

Sprawozdanie Komisji Rodziny i Polityki Społecznej.

Senator Mieczysław Augustyn:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Panie i Panowie Senatorowie!

Długo oczekiwany był projekt ustawy, który pozwoliłby zaktywizować zawodowo osoby niepełnosprawne będące na rencie socjalnej. Przypomnę, że na taką rentę mogą przejść te osoby niepełnosprawne, u których do naruszenia sprawności organizmu doszło do osiemnastego roku życia albo do dwudziestego piątego roku życia, jeżeli to się stało w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej albo w trakcie studiów doktoranckich czy aspirantury naukowej. Ta zmiana tak naprawdę zwiększa procent przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, które może zarobić osoba będąca na rencie socjalnej bez zawieszenia prawa do renty, z 30% do 70%. Komisja przyjęła tę ustawę jednogłośnie, podobnie jak to miało miejsce w Sejmie. Wnoszę o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Pytania do pana senatora sprawozdawcy? Brak pytań.

Jest to, raz jeszcze, poselski projekt ustawy. Pan minister Duda...

Co chciałby pan powiedzieć, Panie Ministrze?

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosław Duda:

Że rząd w pełni popiera tę propozycję zawartą w projekcie poselskim. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję.

Pytania do pana ministra? Nie ma chętnych.

Zgłoszeń do dyskusji nie ma.

Dyskusję zamykam.

Dziękuję bardzo.

Proszę państwa, głosowanie w sprawie ustawy zostanie przeprowadzone dzisiaj. Dziękuję bardzo.

Panie Senatorze, ja będę pana za chwilę gonił...

Punkt dwudziesty trzeci porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

A gdzie jest senator Chróścikowski?

(Senator Stanisław Kogut: Już powinien przyjść, widziałem go.)

A może senator Wojciechowski mógłby zastąpić Chróścikowskiego?

Proszę państwa, odczytam jeszcze raz: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Tekst ustawy to druk nr 1368, sprawozdanie komisji – druk nr 1368A.

I czekamy na sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Sprawozdawca już biegnie, jak mi donoszą.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Zbigniew Romaszewski)

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

A teraz...

(Senator Marek Ziółkowski: Teraz pan senator Chróścikowski będzie łaskaw...)

(Senator Stanisław Kogut: Naganę mu dać.)

...pan senator jest proszony na mównicę, gdzie przedstawi swoje sprawozdanie.

Senator Jerzy Chróścikowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt złożyć w imieniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi sprawozdanie dotyczące ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Muszę z przykrością powiedzieć, że tempo pracy Wysokiej Izby nie dało Biuru Legislacyjnemu możliwości przedłożenia na posiedzeniu komisji opinii prawnej. Tę opinię dostaliśmy dopiero dzisiaj, ale na naszym posiedzeniu przez ponad dwie godziny trwała debata nad tą ustawą, podczas której uwagi, propozycje i pytania zgłaszały różne organizacje i związki, zgłaszali je także dzierżawcy. A wniosek z posiedzenia komisji? Otóż wprowadziliśmy tylko jedną poprawkę i w sprawozdaniu dla Wysokiej Izby proponujemy, aby przyjąć ustawę z tą jedną poprawką. W komisji była jednak debata nad tym, i mieliśmy ją przenieść na dzisiejsze posiedzenie, aby po przedstawieniu przez Biuro Legislacyjne opinii prawnej przedyskutować dodatkowe poprawki i je zgłosić. W związku z tym ja zgłoszę poprawki opracowane przez Biuro Legislacyjne i nam zaproponowane. Mam nadzieję, że na posiedzeniu komisji omówimy je szczegółowo, gdyż Biuro Legislacyjne nie ma możliwości zaprezentowania ich dzisiaj w trakcie debaty. W związku z tym, jak powtarzam, ja je zgłoszę i myślę, że na posiedzeniu komisji będzie okazja szczegółowo je omówić te poprawki i że komisja się do nich odniesie... Chyba że pan minister zechce się do nich ustosunkować teraz – pan minister ma tekst. Gdybyśmy wysłuchali opinii pana ministra na posiedzeniu plenarnym, ułatwiłoby nam to dalsze procedowanie.

W imieniu komisji wnoszę o uchwalenie ustawy wraz z poprawką, która została przez komisję przyjęta. Dziękuję.

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Dziękuję bardzo.

Czy są pytania do sprawozdawcy? Nie ma pytań.

To dziękuję bardzo.

Proszę państwa, jest to projekt wniesiony przez rząd oraz posłów, a reprezentantem rządu w trakcie debaty jest minister rolnictwa i rozwoju wsi, pan minister Plocke.

Prosiłbym pana ministra o wypowiedź. Proszę bardzo.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierz Plocke:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym zwrócić uwagę, że rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw to projekt bardzo istotny dla kształtowania polityki rolnej, a zwłaszcza gospodarowania nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa. Można powiedzieć, że jest to projekt fundamentalny, jako że umożliwia nam prowadzenie wspólnie z dzierżawcami polityki mającej na celu zachowanie gospodarstw rodzinnych o powierzchni do 300 ha. Projekt przewiduje, że będzie można jednorazowo wykupić od Skarbu Państwa 500 ha gruntów rolnych w obrocie pierwotnym. Co bardzo istotne, i warto tu o tym wspomnieć, zachowujemy konstytucyjną zasadę wyływającą z art. 23, która to zasada stanowi, iż podstawą polityki rolnej państwa jest gospodarstwo rodzinne, a więc gospodarstwo do 300 ha.

Chciałbym też zwrócić uwagę, że w tej ustawie regulujemy pewne kwestie wynikające z ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego, a mianowicie doprecyzowujemy pojęcie rolnika – jest to osoba, która ma właściwe kwalifikacje, od pięciu lat zamieszkuje na terenie gminy i osobiście prowadzi działalność rolniczą. To jest zapis, który ma za zadanie, między innymi, ograniczanie spekulacji ziemią. Chcielibyśmy, żeby w obrocie pierwotnym ziemia trafiła w ręce polskich rolników.

Ustawa daje przywilej korzystania z możliwości preferencyjnego nabywania gruntów rolnych do 31 grudnia 2013 r. Do roku 2016, zgodnie z traktatem akcesyjnym, istnieje prawny obowiązek ochrony gruntów rolnych i leśnych, a po roku 2016 obrót nieruchomościami rolnymi i leśnymi będzie uwolniony. Dlatego też rząd stoi na stanowisku, że do tego czasu należy jak najwięcej ziemi państwowej i zasobów Skarbu Państwa przegna-

(sekretarz stanu K. Plocke)

czyć do sprzedaży rolnikom dzierżawcom na utworzenie nowego gospodarstwa bądź na powiększenie istniejącego gospodarstwa rolnego.

Ustawa precyzuje jeszcze wiele innych szczegółowych rozwiązań, które nadają Agencji Nieruchomości Rolnych kompetencje w zakresie przygotowania gruntów do sprzedaży, ich rozdysponowania i kontroli.

To tyle, Panie Marszałku, tytułem komentarza. Jeżeli będą pytania, jestem do państwa dyspozycji. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję, Panie Ministrze.

Pan senator Jurcewicz, a następnie pan senator Chróścikowski.

Senator Stanisław Jurcewicz:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Panie Ministrze!

W swojej wypowiedzi użył pan słów „dla rolników dzierżawców” – chodzi oczywiście o możliwość nabywania ziemi i powiększania gospodarstw. Ja mam pytanie z pola walki, że tak powiem. To znaczy, rolnicy uprawiający grunty o mniejszym areale – nie wiem, 20, 30, 50 ha – pytali mnie ostatnio, czy i kiedy będzie możliwość zmniejszenia tego dzierżawionego areалу, tak by możliwe było kupno przez tychże rolników, naszych, rodzimych, spełniających odpowiednie kryteria. Ostatnio to pytanie pojawia się dosyć często, także w kontekście roku 2016, o którym pan tu wspominał. Pytanie, czy będą mieli szansę... Dzierżawcy oczywiście dalej będą mogli dzierżawić grunty, ale należy tym rolnikom stworzyć możliwość kupna. Dziękuję.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Kazimierz Plocke:**

Dziękuję bardzo.

Panie Senatorze, chcę podkreślić, iż przepisy zawarte w ustawie, nad którą dzisiaj debatujemy, stwarzają możliwość wykupu od Skarbu Państwa 500 ha przez dzierżawcę. Jest to uregulowane w ten sposób, że jeżeli rolnik dzierżawi więcej niż 500 ha, to wówczas istnieje wymóg wyłączenia 30% powierzchni dzierżawionych gruntów, które to grunty trafiają do zasobów Skarbu Państwa – to wyłączenie odbywa się na zasadzie dobrowolności oczywiście. I te grunty w obrocie pierwotnym będą wystawione do przetargów ograniczonych do rolników, którzy zamieszkują na terenie gminy,

w myśl tych przepisów, przez okres pięciu lat. Spodziewamy się, że w wyniku tych wyłączeń będziemy mieli do dyspozycji około 150 tysięcy ha, które trafiają w przetargach ograniczonych do rolników z przeznaczeniem na połączenie gospodarstw. I to jest novum w tej ustawie.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.

Pan senator Chróścikowski.

Senator Jerzy Chróścikowski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Na posiedzeniu komisji miała miejsce dosyć długa debata. Ja chciałbym jeszcze raz publicznie zapytać pana ministra o art. 4 ust. 7, a dokładnie o zapis, w którym się mówi, że umowa zawarta na czas określony... Wiemy, że w kodeksie cywilnym przewidziano co najmniej trzyletni okres uprawniający do nabycia prawa pierwokupu. Tymczasem tutaj, w tym artykule mówi się, że prawo pierwokupu przysługuje niezależnie od faktycznego czasu trwania umowy dzierżawy. Czy to nie jest przepis, jak mówiono na posiedzeniu komisji, korupcyjny? Czy nie doprowadzi on do tego, że w tej chwili ludzie będą zawierać umowy do czasu wejścia w życie ustawy i korzystać z prawa pierwokupu? W świetle kodeksu cywilnego do tej pory był obowiązek trzyletniej umowy dzierżawy. Czy to nie doprowadzi do jakiejś patologii? Takie pytania padały na posiedzeniu komisji, a do mnie zwracali się z tym pytaniem rolnicy. W związku z tym pytam, czy ten przepis nie powinien zostać skreślony. Bo jeśli on się tu znalazł tylko w celach... Niektórzy mówią, że to ma być taka marchewka. Czy ten przepis powinien być w tej ustawie zawarty?

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.

Proszę, Panie Ministrze.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Kazimierz Plocke:**

Dziękuję bardzo.

Panie Senatorze, otóż chciałbym wyjaśnić, że sprawa wyłączeń 30% gruntów na zasadzie dobrowolności wynika z już zawartych umów. Problem polega na tym, że umowy dzierżawy są ważne. W związku z tym nie może tu być żadnych podejrzeń o jakąkolwiek złą wolę czy też działania korupcyjne. W przypadku zawartych umów

(sekretarz stanu K. Plocke)

o dzierżawę dzierżawcom przysługuje prawo pierwokupu. To prawo jest respektowane i będzie respektowane. Chodzi o to, żebyśmy dobrze zrozumieli, że wyłączenia, o których mówimy, muszą mieć podstawę prawną. Bo nie ma innej możliwości zwiększenia podaży ziemi na rynku niż poprzez dobrowolne wyłączenia. Tak je traktujemy. A więc w odpowiedzi na podniesione przez pana wątpliwości stwierdzam, że nie ma tu żadnego zagrożenia w postaci jakiegokolwiek działania korporacyjnego. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.
Pan senator Andrzejewski.

Senator Piotr Andrzejewski:

Panie Ministrze, jak wygląda sytuacja byłych właścicieli tych nieruchomości, co do których toczą się postępowania o unieważnienie decyzji nabycia przez Skarb Państwa? Postępowania są w toku. Gdzie tutaj są zagwarantowane te uprawnienia? Swego czasu takie uprawnienia były przewidziane w ustawie o gospodarce nieruchomościami. W myśl tych przepisów prawo pierwszeństwa nabycia mają byli właściciele, których roszczenia są urzędowo potwierdzone. Dlaczego w tej ustawie nie ma takiej klauzuli?

I drugie pytanie. Kiedy przewidujecie państwo całkowite uwolnienie obrotu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa?

To są dwa moje pytania. Gdyby udzielenie szczegółowej odpowiedzi przekraczało możliwości, to proszę o odpowiedź na piśmie.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Kazimierz Plocke:**

Dziękuję, Panie Senatorze. Poruszył pan rzeczywiście bardzo istotne, można powiedzieć, fundamentalne kwestie dotyczące własności.

Co do reprivatyzacji, a w zasadzie projektu ustawy o reprivatyzacji, który jest procedowany w Ministerstwie Skarbu Państwa... On jeszcze nie został przekazany do parlamentu, aczkolwiek Rada Ministrów zajmowała się tym projektem i w związku z licznymi wątpliwościami został on skierowany z powrotem do Ministerstwa Skarbu Państwa w celu poprawienia. Tam są poruszone kwestie dotyczące uregulowań prawnych dla byłych właścicieli.

Druga sprawa, dotycząca postępowań sądowych w zakresie zwrotu nieruchomości...

(Senator Piotr Andrzejewski: I administracyjnych, bo u wojewody były zgłaszane... One są w toku.)

Tak, one są w toku, z tym że mamy dwa porządki: porządek administracyjny i porządek przed sądami cywilnymi. Te sprawy się toczą.

Co do precyzyjnej odpowiedzi na to pytanie... Kwestie dotyczące byłych właścicieli w tej ustawie są rozwiązane w ten sposób, że stwarzamy byłym właścicielom możliwość skorzystania z pierwszeństwa nabycia nieruchomości po cenie z przetargu.

Istotnie, ta ustawa zrodziła się z tego, że w niektórych województwach, zwłaszcza na terenie województw kujawsko-pomorskiego czy wielkopolskiego, ponad 80% nieruchomości rolnych było objętych zastrzeżeniami reprivatyzacyjnymi. Agencja dokonała w ciągu ostatnich dwóch lat precyzyjnej analizy złożonych wniosków i obecnie dysponuje pełną wiedzą, o jakie nieruchomości i o jakich właścicieli chodzi.

To zostało zrewidowane i teraz rzeczywiście, po ewentualnym przyjęciu projektu przez Wysoką Izbę i jego wdrożeniu, będzie możliwość nabywania nieruchomości przez byłych właścicieli. To nie znaczy, że to jest regulowane, jeżeli chodzi o zwrot...

(Senator Piotr Andrzejewski: Czy to jest *expresis verbis* gdzieś w ustawie? Bo ja tego nie widzę.)

To jest w ustawie matce, nie w tym projekcie, który dzisiaj rozpatrujemy. To jest w ustawie matce o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, gdzie mówi się o prawie pierwszeństwa dla byłych właścicieli.

(Senator Piotr Andrzejewski: Dziękuję.)
Bardzo proszę.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.
Pan senator Wojciechowski.

Senator Grzegorz Wojciechowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Ministrze! Chodzi mi o definicję rolnika. Ile jest definicji rolnika w różnych ustawach czy rozporządzeniach, nie sposób zliczyć. Te definicje są tworzone na potrzeby różnych programów, chociażby agencyjnych.

Czy definicja, która została tu stworzona, będzie miała jakieś szersze zastosowanie? Bo mówił pan minister, że tę definicję utworzono... Czy ona zostanie rozciągnięta na inne ustawy, inne rozporządzenia?

Mój niepokój trochę budzi pewne ograniczenie, że rolnik musi posiadać odpowiednie kwalifikacje. Co to znaczy „odpowiednie kwalifikacje”? Jeśli wziąć pod uwagę prawo unijne, to istotnie tam

(senator G. Wojciechowski)

jest coś takiego, ale nasze przepisy, chociażby te pomocowe, mówiły, że ma mieć średnie wykształcenie rolnicze, to znaczy odpowiednie kwalifikacje. Co należy rozumieć przez te odpowiednie kwalifikacje?

I te pięć lat zamieszkiwania na terenie gminy... Nie wiem, jakiej gminy. Miejskiej, wiejskiej? Bo są również gminy miejskie, miasto też może być gminą. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Proszę bardzo.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Kazimierz Plocke:**

Dziękuję bardzo.

Panie Senatorze, otóż chcę jasno powiedzieć, że w ustawie o kształtowaniu ustroju rolnego doprecyzowujemy, kto jest rolnikiem indywidualnym. A więc to jest definicja stworzona wyłącznie na potrzeby tej ustawy, tej operacji, którą będziemy przeprowadzać wspólnie z Agencją Nieruchomości Rolnych, i przede wszystkim ma ona ograniczać możliwość nabywania ziemi przez osoby, które w rozumieniu przepisów ustawy nie spełniają wszystkich interesujących nas warunków. A więc pięcioletni okres zamieszkiwania i zameldowania na terenie gminy to już jest pewne ograniczenie dla innych, którzy oczywiście chcieliby mieć dostęp do tej ziemi. To jest fundamentalna zasada, którą określa państwo w zakresie obrotu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa po to, żeby jak najwięcej ziemi trafiło w ręce rolników, którzy chcą tę ziemię nabyć. To po pierwsze.

Po drugie, mówimy, że działalność musi być prowadzona osobiście. To też jest pewne ograniczenie, ale z drugiej strony osobom zainteresowanym nabyciem nieruchomości rolnej daje szansę nabycia teje nieruchomości.

I wreszcie, po trzecie, kwalifikacje i wykształcenie zostaną opisane w rozporządzeniu, które wyda minister rolnictwa i które będzie się, że tak powiem, sprowadzać do wykazów. Jeśli chodzi o wykształcenie czy też kwalifikacje, to będą to studia wyższe, studia zawodowe, tytuły kwalifikacyjne, tytuły zawodowe, tytuły zawodowe mistrza w zawodzie przydatnym do prowadzenia działalności rolniczej. A więc można powiedzieć, że będą brane pod uwagę kwalifikacje aż do tego najbardziej podstawowego poziomu, czyli przygotowania zawodowego. One muszą się mieścić w katalogu zawodów rolniczych. I tyle. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Pan senator Chróścikowski.

Senator Jerzy Chróścikowski:

Panie Ministrze, w tej ustawie zmieniamy oprocentowanie, szczególnie w art. 31 ust. 4, mówiącym, że przy rozłożeniu spłaty pozostałej należności na roczne lub półroczne raty agencja stosuje oprocentowanie, które nie może być w stosunku rocznym niższe niż stopa procentowa stanowiąca stopę bazową ogłaszaną w komunikacie Komisji Europejskiej powiększona o 1%. To jest na dzisiaj, jak ktoś mówił, powyżej 5%. Obecnie jest 4%, ale była informacja, że będzie to oprocentowanie w wysokości 2%. A więc jak ten zapis ma się do realizacji zapowiedzi, że oprocentowanie będzie wynosiło 2%, i kiedy on wejdzie w życie?

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Kazimierz Plocke:**

Otóż wejdzie on w życie, gdy wejdzie w życie ustawa. Chciałbym jednak zwrócić uwagę, że mamy dwa modele sprzedaży nieruchomości z rozkładaniem na raty.

Przede wszystkim, jak powiedziałem, jest preferencyjny system sprzedaży nieruchomości rolnych do końca grudnia 2013 r. Dotyczy to oprocentowania na poziomie 2% z dopłatą z budżetu państwa. A jeżeli rolnik będzie chciał skorzystać z propozycji Agencji Nieruchomości Rolnych, to oprocentowanie zostanie obliczone według stawki bazowej plus 1%. I to są te dwa modele. Zależnie od tego, jaki model wybierze rolnik, taki będzie stosowany. To tyle. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.

Pan senator Wojciechowski.

Senator Grzegorz Wojciechowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Ministrze! Ja wrócę jeszcze do kwestii wykształcenia. W wykazie... Powiedzmy, w całkiem podobnym wykazie dotyczącym kwalifikacji młodego rolnika – w tym wypadku też bardzo potrzebne jest odpowiednie wykształcenie – są zawody przydatne, jest zawód: rolnik, jest zawód: ogrodnik. Agencja restrukturyzacji odrzuca taki za-

(senator G. Wojciechowski)

wód, jak rolnik-ogrodnik. Przyjmuje, że gdy ktoś ukończył liceum zawodowe, na co składają się program liceum ogólnokształcącego i zawód z zasadniczej szkoły zawodowej, to daje to przygotowanie zawodowe. A gdy ktoś skończył oddzielnie liceum ogólnokształcące, ten sam program, co w liceum zawodowym odnośnie do przedmiotów ogólnokształcących, i ten sam program odnośnie do przedmiotów zawodowych z zasadniczej szkoły rolniczej, to okazuje się, że takie wykształcenie nie spełnia wymogów. Dlaczego tak jest?

I druga sprawa, jeżeli można. Chodzi o kwestię prowadzenia gospodarstwa od pięciu lat. Według wykładni, która obecnie obowiązuje, rolnik prowadzi to gospodarstwo – tak jest chociażby w przypadku „młodego rolnika”, ale wykładnia ma podstawę w kodeksie cywilnym, tam nie ma oddzielnej definicji – od chwili, gdy stanie się jego właścicielem w całości albo w części, i prowadzi je samodzielnie nawet wtedy, gdy odziedziczy to gospodarstwo jako nienarodzone dziecko, a więc przed swoim narodzeniem samodzielnie prowadzi gospodarstwo. Czy te zasady będą takie same, czy one się zmieniają? Bo to jest absurd, żeby dziecko nienarodzone samodzielnie prowadziło gospodarstwo rolne. Dziękuję.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierz Plocke:

Dziękuję bardzo.

Panie Senatorze, jeszcze raz chciałbym wyjaśnić, że to są regulacje, które dotyczą tego projektu i nie odnosimy się do innych przepisów obowiązujących w innych ustawach. Jeszcze raz chciałbym podkreślić, że jeśli chodzi o kwalifikacje, to one są wyspecyfikowane w projekcie rozporządzenia i takie będą. Jeżeli ktoś będzie miał inne wykształcenie niż rolnicze, ale będzie miał możliwość uzyskania tytułu kwalifikacyjnego, to oczywiście będzie spełniał kryteria.

(Senator Grzegorz Wojciechowski: A rolnik-ogrodnik spełnia?)

Proszę?

(Senator Grzegorz Wojciechowski: A czy rolnik-ogrodnik spełnia?)

(Głos z sali: Dajże już spokój.)

Będzie spełniał, naturalnie, że tak. Mam nadzieję, że ten przepis będzie bardzo czytelnie, jasno opisany w rozporządzeniu. Zwracam też uwagę, że były postulaty środowisk rolniczych, między innymi izb, Krajowej Rady Izb Rolniczych czy szeroko rozumianego samorządu rolniczego, aby ziemia rzeczywiście trafiała w ręce

zainteresowanych... aby stworzyć taką możliwość. Dlatego mówimy o pięcioletnim okresie zamieszkania i zameldowania na obszarze wiejskim. To o to chodzi. A więc wydaje się, że wykonano tutaj ustalenia, które zostały zaproponowane w trakcie wielu różnych spotkań z rolnikami. Stąd też te przepisy znalazły się na potrzeby tej ustawy. My mówimy tylko i wyłącznie, Panie Senatorze, o obrocie pierwotnym, a więc tym, który dotyczy Skarbu Państwa czy Agencji Nieruchomości Rolnych i nabywającego rolnika, o niczym więcej. Obrót wtórny jest jak gdyby poza mocą tej ustawy. Dziękuję.

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Proszę bardzo, pan senator Chróścikowski.

Senator Jerzy Chróścikowski:

Panie Ministrze, zadawałem poprzednio pytanie. Mówił pan, że wejdzie w życie rozporządzenie, które określi... Art. 11 mówi, że na podstawie art. 32 i 37 tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez dwadzieścia cztery miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy... Dlaczego taki długi termin, dwadzieścia cztery miesiące od dnia wejścia w życie ustawy, skoro ustawa wchodzi w życie po trzydziestu dniach od dnia ogłoszenia? Dlaczego wprowadzamy taki długi termin?

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierz Plocke: Ten termin jest regulowany także przepisami przejściowymi, Panie Senatorze, więc tutaj nie widzimy żadnych zagrożeń dla prawidłowego funkcjonowania tejże ustawy.)

Ale dlaczego dwadzieścia cztery miesiące, skoro mówimy o przepisach dotyczących tak zwanych... Art. 32, o który wcześniej pytałem, dotyczy rozłożenia na raty pozostałej należności i art. 37... Dlaczego tak długi okres, czyli dwadzieścia cztery miesiące? Wielokrotnie bywało tak, że rozporządzenia wychodziły w przeciągu sześciu miesięcy, w przeciągu trzech, a tu są aż dwadzieścia cztery miesiące. Dlaczego tak długo?

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierz Plocke:

Nie widzimy tutaj, Panie Senatorze, żadnych zagrożeń, dlatego że przepisy, o których mówimy, mają moc obowiązującą, a jeśli chodzi o rozporządzenia, które musimy przygotować, to generalnie są już projekty, więc po wejściu w życie ustawy

(sekretarz stanu K. Plocke)

będziemy je sukcesywnie wprowadzać. Tak że myślę, że ten termin zostanie z pewnością dotrzymany. Nie widzimy żadnych zagrożeń.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Proszę bardzo, pan senator.

Senator Lucjan Cichosz:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Ministrze! Ja mam takie spostrzeżenie: o cztery lata za późno wprowadzamy tę ustawę. Można było jeszcze wcześniej o niej pomyśleć. Ale teraz mówimy o tym rządzie i o tej ustawie. Ubolewam nad tym, że to jest ustawa na koniec kadencji, a nie na początek. Wielu rzeczy już się nie da odwrócić.

Mam pytanie: dlaczego różnicuje się hektar ziemi uprawianej przez rolnika i hektar ziemi uprawianej przez instytut? Chodzi o czynsz, o wysokość stawki czynszu, którą nalicza agencja. Jest to dla mnie niezrozumiałe. Czyżby to były inne hektary? Co innego uprawia rolnik, a co innego instytut? Czy nie ma jednego rynku dla obu podmiotów? Chciałbym dowiedzieć się, dlaczego tak jest.

Co będzie w sytuacji, kiedy nieuczciwi rolnicy przejmą więcej niż 500 ha? W rodzinie często są dwie, trzy osoby i więcej uwłaszczone setkami hektarów. Czy w tym przypadku ustawa wyłączy 30% i będzie odsprzedaż dla drobnych rolników? Myślę, że to będzie trudno wyłączyć, bo znam takie gospodarstwa, gdzie są rodzinne uwłaszczenia. Oni w ogóle nie mają nic wspólnego z rolniczym wykształceniem, mieszkają w dużych miastach. To jest krzywdzące dla terenów, gdzie jest głód ziemi. Chciałbym zapytać, czy w takiej sytuacji jest możliwość wyłączenia z tych gruntów 30% areалу i odsprzedaż innym rolnikom. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Proszę bardzo.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Kazimierz Plocke:**

Dziękuję bardzo.

Panie Senatorze, odpowiadając precyzyjnie na pańskie pytanie, trzeba stwierdzić, że nigdy nie ma dobrego czasu. Jest ustawa, nad którą dzisiaj

dyskutujemy, i chcielibyśmy, żeby ona jak najszybciej została zastosowana w praktyce. To po pierwsze.

Po drugie, my mówimy o kwestiach dotyczących wyłączeń z ziemi, która jest w zasobach Skarbu Państwa, tylko i wyłącznie. To prawda, że są gospodarstwa prywatne, które mają po 500, 800, tysiąc i 2 tysiące ha, ale to jest własność.

(Senator Lucjan Cichosz: Nie zawsze.)

Do własności absolutnie...

(Senator Lucjan Cichosz: Nie zawsze. Są jeszcze dzierżawy.)

...ta ustawa nie ma żadnego odniesienia. Ta ustawa ma odniesienie tylko i wyłącznie do gruntów w zasobach Skarbu Państwa, nic więcej. I my chcemy opisać, określić zasady, które będą w tym zakresie obowiązywały. Zasada jest taka, że jeden podmiot bądź osoba fizyczna może nabyć 500 ha jednorazowo, koniec kropka. I tego dopilnujemy.

Jeżeli chodzi o wysokość czynszu... Tu chodzi o 20 kg żyta, które będzie podstawą do naliczenia czynszu Polskiej Akademii Nauk i instytutom badawczym, o to chodzi. My nie zmienialiśmy tych przepisów, one funkcjonują w obowiązującej ustawie matce o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa. Nie różnicujemy gospodarstw na lepsze, gorsze, lepszy hektar, gorszy hektar; po prostu to są nasze rozwiązania prawne, które wcześniej zostały przyjęte i w tej ustawie zostały uszanowane. Tak że nie zmienialiśmy przepisów w tym zakresie. Dziękuję.

(Senator Lucjan Cichosz: Można było zmienić.)

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.

Czy są jeszcze pytania? Nie ma...

Tak?

Proszę bardzo.

Senator Lucjan Cichosz:

Ja jeszcze doprecyzuję.

Panie Ministrze, chodzi mi o grunty uprawiane rodzinnie, które jeszcze nie są własnością przykładowego Kowalskiego, tylko własnością Skarbu Państwa w dzierżawie. Czy z tych arealów będzie zmuszony ten i ów dzierżawca, nie właściciel, dzierżawca udostępnić 30% i odsprzedać innym rolnikom? Dziękuję.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Kazimierz Plocke:**

Jeżeli chodzi o te przepisy, to jeszcze raz chciałbym zwrócić uwagę, że rozwiązania prawne zawarte w tym projekcie jasno opisują to, gdzie

(sekretarz stanu K. Plocke)

i w jakich warunkach istnieje możliwość wyłączenia 30% od dzierżawionej powierzchni. To nie jest żaden przymus, to jest na zasadzie dobrowolności. Ta dobrowolność oznacza, że dzierżawca będzie mógł nabyć 500 ha jednorazowo ze Skarbu Państwa. I to jest porozumienie, które będzie dotyczyć obydwu stron, a więc nie ma przymusu. Jeżeli dzierżawca nie przyjmie warunków ustawowych, to oczywiście dzierżawi ziemię do czasu wygaśnięcia umowy. Przypomnę, że ostatni moment wygaszania przypada chyba w roku 2024. A więc to jest preferencja także dla dzierżawców: jeżeli chcą nabyć 500 ha, to oczywiście taka możliwość istnieje pod warunkiem wyłączenia 30%. I te 30% wraca do zasobów Skarbu Państwa. Agencja w przetargach ograniczonych będzie sprzedawać to rolnikom według definicji, o której mówił także pan senator Wojciechowski. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.
Pan senator Wojciechowski.

Senator Grzegorz Wojciechowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Ministrze! Takie bardzo techniczne pytanie. Gospodarstwo to jest ziemia, to są budynki, to są maszyny. Z reguły dopasowane są do siebie – czy powinny być dopasowane i chyba są dopasowane – ziemia, budynki, różne silosy, to, co jest potrzebne w gospodarstwie.

Czy na skutek uszczuplenia zasobów gospodarstw nie nastąpi pogorszenie wykorzystania, a co za tym idzie, pogorszenie warunków ekonomicznych, funkcjonowania tych gospodarstw, bo się okaże, że silosy są o 30% za duże, a trzeba je utrzymywać, że obora jest o 30% za duża, a trzeba ją utrzymywać? To takie czysto techniczne pytanie. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Proszę bardzo.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Kazimierz Plocke:**

Trudno sprecyzować, ocenić, czy przepisy, które chcemy wdrożyć, będą miały pozytywny czy negatywny wpływ na wykorzystanie potencjalnego majątku, który jest w danym gospodarstwie, a który był dostosowany do wielkości powierzchni

gruntów rolnych. My wprowadzamy zasady, które mają na celu jak najlepsze zagospodarowanie ziemi i rozdysponowanie jej w obrocie pierwotnym między wszystkie podmioty, które zainteresowane są zakupem ziemi. Bardzo ważne jest to, abyśmy o tym pamiętali. To dopiero praktyka zweryfikuje, czy pan senator ma rację, czy mają rację ci, którzy przygotowali projekt ustawy. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.
Pan senator Chróścikowski.

Senator Jerzy Chróścikowski:

Panie Ministrze, przed chwilą odpowiadał pan na pytanie i powiedział pan, że nie będzie takiej praktyki, aby rolnicy nie mieli możliwości dzierżawienia. Tymczasem dziś na podstawie obowiązującej ustawy są takie praktyki, że oto rolnik dostaje stanowisko przedłożone przez agencję, że ma wyrazić oświadczenie woli, czy chce wykupić grunty, czy nie. Jeśli nie wykupi gruntów, to sprzedaje się go razem z dzierżawą, dosłownie go się przymusza. Jaką mamy gwarancję, że takie praktyki nie będą stosowane w czasie obowiązywania tej ustawy? Problem sprzedawania z dzierżawą wielokrotnie nagłaśniały organizacje, związki. W jakim przepisie będzie określone, że będzie to dobrowolne czy niedobrowolne, że dzierżawca będzie mógł dzierżawić? Dzisiaj są jednoznacznie dowody – wielokrotnie już zwracaliśmy na to uwagę ministrowi – że się przymusza. Dlaczego przymusza się dzierżawcę do wykupienia gruntu, a jeśli nie chce go wykupić, to dzierżawcę sprzedaje się z dzierżawą? Czy ten przepis, który teraz zmieniamy, czy te przepisy zagwarantują to, o czym pan przed chwilą powiedział koledze? Czy to zagwarantuje, że nie będzie przymusu? Ja nie mam takiej pewności.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Proszę bardzo.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Kazimierz Plocke:**

Panie Senatorze, otóż chcę stwierdzić jednoznacznie, że nie widzimy żadnych zagrożeń. Art. 4 precyzuje całą procedurę postępowania w tym względzie, więc nie będzie żadnego przymuszania. Przepisy precyzują jasno i wyraźnie, że jest możliwość nabycia przez jeden podmiot 500 ha pod warunkiem wyłączenia 30%. Tylko tyle i aż tyle. Nie widzimy tu żadnej sprzeczności. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.
Czy są jeszcze pytania?
Proszę bardzo.

Senator Jerzy Chróścikowski:

Panie Ministrze, nie zgodziłbym się z tym, co pan mówi, bo praktyka pokazuje co innego. Ja podejrzewam, że będzie tak samo, gdyż przepisy zawarte w tej ustawie mają marchewkę i kij, marchewkę, tak jak mówiłem, która zmusza rolnika, bo jeśli wycofa się, podejmie oświadczenie i zrezygnuje z 30%... A potem jest przepis, który wyraźnie stanowi, że jeżeli nie podejmie – to jest w art. 4 w ust. 11 – to w przypadkach, o których mowa w ust. 3 pkt 2, oraz w przypadku niedokonania zmiany umowy dzierżawy zgodnie z art. 5 z przyczyn leżących po stronie dzierżawcy nie stosuje się art. 29 itd. ustawy, o której mowa w art. 1. Czyli jest tu kara w postaci pozbawienia pierwszeństwa nabycia, to jest wprost napisane, jest kara. Albo tak, albo nie, albo cię pozbawiamy pierwszeństwa. W tym artykule jest to wyraźnie zapisane. Proszę mi udowodnić, że tak nie jest.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Kazimierz Plocke:**

Panie Senatorze, już wyjaśniam. Jeżeli dzierżawca nie przyjmie warunków proponowanych przez agencję, to dzierżawi do końca okresu, na który została zawarta umowa, i później nie korzysta z żadnych możliwości nabywania w ramach pierwszeństwa, umowa po prostu wygasa, koniec, kropka. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Proszę bardzo, pan senator Wojciechowski.

Senator Grzegorz Wojciechowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Ministrze! Chodzi mi o techniczną stronę wydzielania 30%. 30% powierzchni nie zawsze równa się innym 30% powierzchni. Chodzi mi o jakość ziemi, o położenie, nie wiem, możliwości dojazdu, sąsiedztwo. Wiele czynników może o tym decydować. Może zostać wyłączone najlepsze, najbardziej wartościowe 30% lub faktycznie zbędne 30%, które nie ma żadnej wartości lub ma bardzo znikomą wartość rolniczą. Jak to będzie wyglądało technicznie? Jak będzie wydzielane te 30%, żeby zachować jakiś umiar w jedną i w drugą stronę? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Proszę bardzo.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Kazimierz Plocke:**

Otóż stosowana będzie taka praktyka, jaka jest obecnie stosowana przez agencję, a więc 30% będzie wydzielane na podstawie średniego wskaźnika bonitacji, który obowiązuje na danym terenie. Nie będziemy tego dzielić tak, że na przykład najlepsze grunty w ramach tych 30% zostaną przekazane do Skarbu Państwa, a najgorsze grunty pozostaną w dyspozycji dzierżawców. Będzie się to odbywało na zasadzie porozumienia z dzierżawcą, ale równocześnie będzie brany pod uwagę średni wskaźnik bonitacji dla całego obszaru. Będziemy postępować według takiej procedury. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Zbigniew Romaszewski:**

Dziękuję bardzo.

Nie widzę więcej chętnych do zadania pytań, tak że dziękuję panu ministrowi.

Proszę państwa, w tej chwili zarządzam czterdzieści minut przerwy, a po przerwie przystąpimy do dyskusji.

(*Senator Piotr Andrzejewski: ...głos w dyskusji.*)

Słyszałem, słyszałem, ale zarządzam przerwę.

Po przerwie będzie czas na głos w dyskusji.

(*Senator Piotr Andrzejewski: Tak jest.*)

Proszę o odczytanie komunikatów.

**Senator Sekretarz
Waldemar Kraska:**

Komunikaty. Posiedzenie Komisji Gospodarki Narodowej w sprawie rozpatrzenia wniosków do ustawy o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców, o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne oraz o zmianie ustawy o autostradach płatnych odbędzie się bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w sali nr 182.

Posiedzenie Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji w sprawie rozpatrzenia wniosków do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw, o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw odbędzie się piętnaście minut po ogłoszeniu przerwy w sali nr 176.

Następnie w tej samej sali odbędzie się posiedzenie Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Gospodarki Narodowej w przedmiocie rozpatrzenia

(senator sekretarz W. Kraska)

wniosków do ustaw o timeshare oraz ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego.

Posiedzenie Komisji Budżetu i Finansów Publicznych odbędzie się w dniu 13 września, czyli dzisiaj, bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w obradach w sali nr 307. Porządek obrad: rozpatrzenie poprawek zgłoszonych w trakcie debaty do ustawy o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw.

Wspólne posiedzenie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej w sprawie rozpatrzenia wniosków zgłoszonych podczas debaty do ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej odbędzie się bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w obradach w sali nr 176.

Posiedzenie Komisji Budżetu i Finansów Publicznych odbędzie się w dniu 14 września, czyli w środę, o godzinie 8.30 w sali nr 307. Porządek obrad: przyjęcie sprawozdania z działalności Komisji Budżetu i Finansów Publicznych Senatu Rzeczypospolitej Polskiej siódmej kadencji.

Posiedzenie Komisji Zdrowia w sprawie przyjęcia sprawozdania z działalności komisji siódmej kadencji Senatu RP odbędzie się 14 września o godzinie 8.00 w sali nr 179. Dziękuję.

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Dziękuję bardzo.

Wobec tego tylko dodam, że za dziesięć ósma wznawiamy obrady. Dziękuję bardzo.

(Przerwa w obradach od godziny 19 minut 09
do godziny 20 minut 01)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Wysoki Senacie, wznawiam obrady.

To jest **punkt dwudziesty trzeci**.

Otwieram dyskusję, bo wszystkie pytania zostały zadane.

Mamy dwóch dyskutantów. Jako pierwszy głos zabierze pan senator Andrzejewski...

(Głos z sali: I jedyny...)

Nie, nie, jest dwóch. Spokojnie, Panie Senatorze. Pan będzie łaskaw...

Senator Piotr Andrzejewski:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Szanowni Państwo!

Celem tej ustawy jest udroźnienie czegoś, co zwiększy rodzimy zakres efektywności wykorzy-

stania własności. Jest to cel właściwy. Ale nie można pominąć orzecznictwa, które narosło na bazie stosowanych na wyrost, niezgodnie z prawem dekretów wydanych po II wojnie światowej, jak chociażby dekretu o reformie rolnej, często stosowanych z naruszeniem prawa i z naruszeniem podstawowych praw człowieka związanych z korzystaniem z własności.

Dlatego też proponuję, aby komplementarnie wobec przepisu w – jak to określił pan minister – ustawie matce, który mówi, że byłemu właścicielowi zbywanej nieruchomości lub jego spadkobiercom, jeżeli nieruchomość została przejęta na rzecz Skarbu Państwa przed dniem 1 stycznia 1992 r., służy pierwszeństwo w nabyciu nieruchomości po cenie ustalonej w sposób określony... To mówiła ustawa. My dzisiaj ruszamy ten art. 29 i mówimy, że w niektórych przypadkach można sprzedawać nieruchomości z pewnego zasobu nawet bez przetargu, ale w ustawie w dalszym ciągu pozostaje sprzeczny z aktualnym orzecznictwem sądów administracyjnych i z wykładnią systemu prawnego przepis, który mówi, że jeśli chodzi o dekret PKWN o reformie rolnej, to nie wolno dotknąć żadnymi preferencjami byłych właścicieli. Jest to sprzeczne z aktualną wykładnią, która mówi, że ten dekret dotyczył nie tylko sprawy rolników, ale też sprawy pałaców, dworów, parków. I w tej chwili to wszystko jest wyłączone, te roszczenia właścicieli są wyłączone.

(Rozmowy na sali)

W związku z tym, żeby przywrócić zgodność ducha ustawy...

(Senator Marek Ziółkowski: To głośno zabrzmiało...)

Panowie rozmawiacie, dlatego staram się zwrócić uwagę.

(Senator Marek Ziółkowski: Ale ten „duch” zabrzmiał głośno, Panie Senatorze.)

Aby przywrócić zgodność ducha ustawy z literą ustawy, proponuję następującą poprawkę w materii, którą przyjął Sejm. Mianowicie chodzi o to, żeby w tym nowym przepisie, w ust. 1h, który mówi, że „nieruchomość z zasobu lub jej część może być sprzedana bez przetargu”, dodać wyrazy „na rzecz byłego właściciela zbywanej nieruchomości lub jego spadkobierców, jeżeli korzysta z wyłączenia spod działania dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej...”, itd., „lub została przyjęta przez Skarb Państwa sprzecznie z obowiązującym porządkiem prawnym, a także...” – i dalej treść dotychczasowa.

Wydaje mi się, że jesteśmy to winni, jeśli chodzi o dzisiejszą linię orzecznictwa, jak również uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego... Co prawda tam jest problem, czy ma to być właściwość sądów administracyjnych, czy sądów powszechnych, ale z punktu widzenia materialnej treści przepisów jest to sprawa drugorzędna. Wy-

(senator P. Andrzejewski)

daje mi się, że obecnie, skoro w tym duchu dalej rozdysponowujemy to dla większego wykorzystania własności na potrzeby gospodarcze, a uwzględniamy prawa restytucyjne byłych właścicieli tam, gdzie coś zostało im odebrane sprzecznie z prawem, system wymaga złożenia tej poprawki.

Pierwotnie uważałem, że należy wyłączyć jednocześnie – i taką poprawkę składam, może ona w jakimś sensie idzie za daleko, komplementarnie do tego, co proponuję, ale na wszelki wypadek ją składam... To znaczy stosowanie dekretu o reformie rolnej nie wyłącza, a tak było dotychczas, pierwszeństwa byłych właścicieli lub ich spadkobierców. Ale zastanawiam się... Wydaje mi się, że ten zakres poprawki zgłoszony na wstępie jest bardziej zgodny z treścią interpretacji konstytucji co do tego, jaki zakres mogą mieć poprawki Senatu. Tego wymaga duch prawa i litera prawa. Składam tę poprawkę na ręce pana marszałka. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

I pan senator Chróścikowski, proszę bardzo. O duchu i o literze po prostu.

(Senator Piotr Andrzejewski: Albowiem prawo musi odpowiadać sprawiedliwości.)

Senator Jerzy Chróścikowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Debatujemy dzisiaj o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Muszę z przykrością stwierdzić, że rolnicy oczekiwali tej zmiany już dużo wcześniej. Niestety, minęły cztery lata... Chcę zwrócić uwagę na to, że niektóre przepisy, które zostały wprowadzone, zostały zgłoszone przez Wysoką Izbę jeszcze w tamtej kadencji, ale niestety nie ujrzały światła dziennego podczas prac Sejmu, jak również zostały przedłożone na początku tej kadencji i leżały w Sejmie – to były wnioski Prawa i Sprawiedliwości – aż do końca tej kadencji, można powiedzieć. Mówią, że w Sejmie pracowano trzy lata. Myślę, że dużo za długo. I rzeczywiście, gdyby tę ustawę zmienić wcześniej, to może ona by przyniosła większe efekty niż dzisiaj, kiedy to realizujemy. Ale niektórzy mówią: lepiej późno niż wcale.

Zastanawiam się, czy ta ustawa rzeczywiście ma tylko jeden cel, czy nie ma trochę więcej celów, które są zapisane w tej ustawie. Wcześniej, podczas zadawania pytań, pytałem, czy niektóre przepisy nie są tu korupcyjne, te, które dają szansę tylko niektórym, wybranym, znającym materię dotyczącą korzystania z ustawy mówiącej o tym, że nie obowiązuje już trzyletni okres dzierżawy,

który daje pierwszeństwo nabycia, tylko okres, w którym umowa została zawarta. Czyli w zasadzie pomijamy ten przepis, który wcześniej obowiązywał. I w związku z tym mam tę wątpliwość.

Dlatego zadawałem wcześniej to pytanie i dlatego zgłoszę poprawkę, która, jak myślę, będzie jeszcze debatowana na posiedzeniu naszej komisji senackiej i wtedy uznamy, czy ten przepis powinien zostać, czy nie. Moje obawy istnieją i muszę zgłosić tutaj poprawkę, która wyłącza już ten okres trzyletni, czyli nabywa się prawo pierwszeństwa nabycia bez określonej daty zawarcia... Choćby z tego to wynika, że przecież tam są wyłączenia, te 30%, od 300 ha, a do 300 ha nie ma wyłączeń, w związku z tym ten przepis obowiązuje również tych, którzy nie będą musieli wyłączać. A więc jest tu moja obawa co do tego, czy... Może dla niektórych rolników byłoby to z korzyścią, ale może niektórzy, którzy wiedzą, znają ducha ustawy, mogliby z tego korzystać albo nadużywać tej ustawy...

Druga sprawa. Niepokoi mnie w tej ustawie również to, że organizacje, związki zawodowe, izby rolnicze są przez tę zmianę ustawy pozbawione wpływu na funkcjonowanie Agencji Nieruchomości Rolnych. Pamiętajmy, że zgodnie z poprzednim zapisem istniała rada agencji, która rzeczywiście kontrolowała... Uważałem, że było to w miarę dobre, gdyż rolnicy rzeczywiście mogli nadzorować tę ustawę, to, jak ta sprzedaż funkcjonuje. Teraz wykreślono zapis o agencji i ta agencja straci swój żywot w tej ustawie, jeśli ją przegłosujemy. W związku z tym zgłaszam poprawkę. W Sejmie uzasadniano, że to są wysokie koszty. Skoro są wysokie koszty, to zmniejszmy skład rady. W myśl poprawki, którą zgłaszam, będzie nie po dwóch przedstawicieli ministerstwa, ale po jednym przedstawicielu ministerstwa rolnictwa, ministerstwa skarbu, ministerstwa finansów. Poprzednio był przedstawiciel Krajowej Izby Rolniczej i było trzech przedstawicieli organizacji, związków, dzierżawców, administratorów. W związku z tym niech ona pofunkcjonuje, jednak nie w dwunastoosobowym składzie, ale w siedmioosobowym, co pozwoli zmniejszyć koszty, ale i spowoduje, że dalej będzie nadzór nad funkcjonowaniem sprzedaży ziemi.

Po drugie, zastanawiamy się nad tym, czy rzeczywiście agencja powinna funkcjonować dalej, czy tylko wysprzedać ziemię i się jej wyzbyć. Chcę zwrócić uwagę na to, że już wielokrotnie w tej sali zabierałem głos na temat agencji i mówiłem, że agencja powinna funkcjonować, powinna wypełniać swoją rolę, jak to jest we Francji, w Niemczech. Tam nikt nie likwiduje, tam się nikt nie spieszy z wyzbyciem się ziemi państwowej, ale zabezpiecza się ją na pewne cele, które mogą służyć użyteczności publicznej. Tu akurat nie mówi się za dużo o tej sprawie, tylko chce się jak najszybciej sprzedać ziemię, wyzbyć się tej ziemi

(senator J. Chróścikowski)

pod płaszczykiem tego, że obcokrajowcy mogą wykupić. Można to wmawiać, ale nikt się nie obawia tego w Niemczech, we Francji, tylko wręcz odwrotnie, te agencje, jak SAFER czy niemiecka, funkcjonują i dają gwarancję dbania o interes państwa. Stąd nie uważam, że należy jak najszybciej odejść od tego typu działań, a tym bardziej nadzoru, który mogli mieć nad tym zarówno rolnicy, jak i resort. W związku z tym zgłaszam poprawkę.

W trakcie wcześniejszych prac zgłaszaliśmy również uwagi, że skoro mamy przymuszać do kupowania tej ziemi, to dajmy szansę rolnikom. Jeżeli ich nie stać dzisiaj na kupienie ziemi, to niech pierwszy wkład to będzie nie tak jak wcześniej 20%, ale 5%, niech to będzie nie na piętnaście lat, jak do tej pory, ale na dwadzieścia pięć lat. Takie rozwiązanie dałoby czas na spokojne przejmowanie ziemi przez gospodarstwa, które chciałyby korzystać z tego prawa pierwszeństwa wykupu, a wykup można byłoby rozłożyć na okres dwudziestu pięciu lat i może większość rolników by ją kupiła i nie byłoby tak, jak jest dzisiaj, że w związku z tym, że rolnicy nie są w stanie kupić ziemi, są po prostu pozbawiani tej możliwości. Często zainwestowali już pieniądze, często zmodernizowali te gospodarstwa, mają dzierżawę, a dzisiaj ich się przymusza, muszą kupić, bo się mówi: jak nie kupisz, to cię sprzedamy. Więc pytanie: po co kupował maszyny, urządzenia, po co inwestował. Przecież w całej Unii Europejskiej jest trwałość dzierżawy. Całe szczęście, że po pracach nad tą ustawą, a była wcześniej propozycja wyrzucenia dzierżawy, został zapis o dzierżawie. Wcześniej w pracach w Sejmie była poprawka zmierzająca do wyrzucenia w ogóle pojęcia dzierżawy. Czyli agencja chciała natychmiast wyzbyć się ziemi. Dobrze, że w Sejmie to przegłosowali i zostawili to. W związku z tym wnoszę też poprawkę, która zmierza do tego, żeby zastosować tu zmiany, które mówią, że zamiast 10% udziału będzie 5%, a zamiast piętnastu lat będzie dwadzieścia pięć lat.

Tak jak mówiłem wcześniej, była dość duża dyskusja u nas w komisji, w trakcie której zwracano uwagę szczególnie na tych, którzy realizują programy rolno-środowiskowe, programy związane z PROW, wymagające kilku lat realizacji. W związku z tym chcę również wnieść poprawkę do art. 4, która będzie właśnie dawała szansę, że na tych gruntach, które zostały wcześniej zadeklarowane do programu PROW... że PROW będzie kontynuowany na tych gruntach, co do których zostały podjęte zobowiązania. Myślę, że można powiedzieć, że wspólnie z rządem zostało to uzgodnione i mam nadzieję, że ta poprawka przejdzie, gdyż zmierza do tego, żeby dać szansę realizacji projektów, a nie doprowadzić do tego, żeby gospodarstwa w tym mo-

mentmie miały problemy, i to poważne problemy, z realizacją programu PROW, z którego korzystały wcześniej, a mają zobowiązania.

Jeśli chodzi o poprawki, które tu jeszcze mam, to złożę je do pana marszałka, nie chciałbym wszystkich po kolei uzasadniać. Część poprawek to poprawki, które zaproponowało Biuro Legislacyjne. Jak wspomniałem wcześniej w swoim sprawozdaniu jako przewodniczący komisji, nie mieliśmy możliwości zapoznania się w tak krótkim czasie z opinią prawną. Te poprawki, które Biuro Legislacyjne zgłosiło, również zgłaszam i rozumiem, że na posiedzeniu komisji przedyskutujemy, które ewentualnie przyjmujemy, a Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi je zaopiniuje Wysokiej Izbie, myślę, że jutro, tak jak jest zaplanowane posiedzenie.

W związku z tym proszę Wysoką Izbę o poparcie poprawek i zwrócenie uwagi na to, że Agencja Nieruchomości Rolnych powinna mieć ciągły cel działania, a nie tylko, jak to niektórzy mówią, taki: sprzedać, skończyć i nie martwić się, co będzie dalej. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Lista mówców została wyczerpana.

Zamykam dyskusję.

Chcę zapytać, czy pan minister chciałby się ustosunkować w tej chwili czy może na posiedzeniu komisji do tych wniosków legislacyjnych. Potem.

W takim razie proszę Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi o zorganizowanie posiedzenia i przygotowanie sprawozdania. Głosowanie odbędzie się pod koniec posiedzenia Senatu, mam nadzieję, że jutro, Wysoki Senacie.

Kończę w tym momencie punkt dwudziesty trzeci.

Rozpoczynamy punkt dwudziesty czwarty porządku obrad. Chcę powiedzieć, że punkty dwudziesty piąty i dwudziesty szósty opuszczamy i po dwudziestym czwartym przejdziemy miękko do dwudziestego siódmego, więc żeby państwo byli na to duchowo przygotowani.

(Głos z sali: Dwudziesty siódmy?)

Tak, dwudziesty siódmy, dwudziesty piąty i dwudziesty szósty przenosimy na jutro, takie są uzgodnienia co do porządku obrad.

Punkt dwudziesty czwarty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Tekst ustawy jest w druku nr 1330, a sprawozdanie komisji – w druku nr 1330A.

Pani senator Jadwiga Rotnicka jest sprawozdawcą trzech komisji...

(Senator Jadwiga Rotnicka: Aż.)

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

...czyli Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Środowiska.

Proszę bardzo, potrójny sprawozdawco.

Senator Jadwiga Rotnicka:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Tak jak pan marszałek wspomniał, przedstawiam sprawozdanie w imieniu tych trzech komisji, które obradowały 7 września 2011 r. i przedłożyły sprawozdanie.

Czego ta ustawa dotyczy? Jest ona nowelą ustawy z 1997 r. i jest projektem poselskim. Posłowie wprowadzili do niej trzy nowe artykuły oraz trzynaście znowelizowali. Jakie są najważniejsze poprawki do tej ustawy, najważniejsze znowelizowane artykuły, zagadnienia?

Otóż trzeba wyjść od ogólnego przesłania, że zwierzę jako istota żyjąca, zdolna do odczuwania cierpienia nie jest rzeczą, a człowiek jest mu winien poszanowanie, ochronę i opiekę. Ta ustawa obejmuje unormowania dotyczące zwierząt, jak to jest ładnie określone, kręgowych, czyli ssaków. Co nowego posłowie wprowadzili do tej ustawy?

Otóż przede wszystkim zostało doprecyzowane czy precyzyjnie przedstawione określenie szczególnego okrucieństwa wobec zwierząt. Doprecyzowano także określenie schroniska dla zwierząt. To jest pierwsza zmiana.

Druga wiąże się z zakazem zabijania zwierząt w ogóle, z wyjątkiem określonych sytuacji, które są literalnie w tejże ustawie wymienione. Konsekwencją uchybienia tymże przepisom jest zastosowanie zapisów art. 35, 37 i 39 zwiększających kary dla osób, które nie przestrzegają zakazu znęcania się nad zwierzętami. Szczególne okrucieństwo będzie karane wyłącznie więzieniem nawet do lat trzech, a grzywna za uchybienia, za wykroczenia może osiągać maksymalnie wartość 100 tysięcy zł.

Trzecie ważne uregulowanie związane jest ze zwierzętami gospodarskimi, dotyczy ono bowiem sposobu sprawowania opieki nad zwierzętami gospodarskimi takimi, jak konie, krowy itd. Jeśli nie będą one przebywały w warunkach, powiedzmy, odpowiednich, to można będzie takie zwierzę odebrać z mocy prawa. Tak że w tej materii chodzi o to, żeby na przykład psy, które zwykle są na uwięzi, na łańcuchu, nie były na uwięzi dłużej niż dwanaście godzin na dobę. Z kolei pozostawienie psa bądź kota na uwięzi w miejscu poza gospodarstwem – można się domyślać, że chodzi tutaj na przykład o przywiązanie psa do jakiegoś drzewa w lesie w celu pozbycia się go – jest objęte sankcją... Każdy, kto zauważy taką sytuację jest zobowiązany powiadomić policję lub odpowiednie służby mundurowe o takim zdarzeniu.

Istotna jest tutaj jeszcze jedna regulacja. Mianowicie dotyczy ona zakazu handlu zwierzętami na targowiskach czy na targach, na giełdach samochodowych. Zwierzęta hodować... Otóż zwierzęta mogą być sprzedawane wyłącznie w miejscach, gdzie są chowane, gdzie się rodzą. Nie wolno będzie nabywać zwierząt na giełdach.

I jeszcze jeden artykuł, który w zasadzie nowelizuje ustawę o utrzymaniu porządku w gminach. Chodzi mianowicie o obowiązek uchwalania gminnych programów opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz programów zapobiegania bezdomności zwierząt. To zostało wprowadzone literalnie do tego przepisu.

Proszę państwa, burzliwa dyskusja przetoczyła się na forum sejmowym. Na posiedzeniu wspomnianych trzech komisji odnieśliśmy się do projektu poselskiego i komisje zaproponowały wprowadzenie do tej ustawy siedmiu poprawek, z których dwie są znaczące. Pierwsza poprawka dotyczy art. 4 pkt 12. Zaproponowaliśmy tutaj nieco inne niż posłowie, niż Sejm, określenie szczególnego okrucieństwa. Według członków komisji powinno ono brzmieć następująco: przez szczególne okrucieństwo rozumie się przedsięwzięcie przez sprawcę działań charakteryzujących się drastycznością form i metod, a zwłaszcza działanie w sposób wyszukany lub powolny, obliczony z premedytacją na zwiększenie rozmiaru cierpień i czasu ich trwania. Przytoczyłam to dlatego, że pierwotne brzmienie tego określenia było takie, iż jest to przedsięwzięcie przez sprawcę działań charakteryzujących się drastycznością form i metod zadawania śmierci. Gdyby taka definicja została przyjęta, to okrutne znęcanie się, które nie prowadziło do śmierci, nie byłoby karane. Stąd uznaliśmy, że taki zapis będzie wychodził naprzeciw oczekiwaniom.

Druga poprawka odnosi się do art. 33. Dotyczy kwestii związanej z tym, kto może stwierdzić, że zwierzę może być uśmiercone w sytuacji, kiedy cierpi. W ust. 3 wprowadzonym przez posłów do art. 33 mówiło się, że w przypadku konieczności bezzwłocznego uśmiercenia, w celu zakończenia cierpienia zwierzęcia, potrzebę jego uśmiercenia stwierdza lekarz weterynarii, członek Polskiego Związku Łowieckiego, inspektor organizacji społecznej itd.... policjant, funkcjonariusz Straży Granicznej itd. Komisja zdecydowała, że z tego katalogu uprawnionych do stwierdzenia, że zwierze powinno być czy może być uśmiercone, wyłączy się członka Polskiego Związku Łowieckiego.

(Głos z sali: Wyłącza się?)

Tak, wyłącza się jako osobę nieuprawnioną.

To są moim zdaniem najważniejsze poprawki, inne dotyczą szyku zdaniowego i nie mają takiego ciężaru gatunkowego jak tamte.

Komisja wnosi o to, aby Wysoka Izba przyjęła ustawę wraz z siedmioma poprawkami, które są zawarte w druku nr 1330A. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Teraz będą pytania do pani senator. Rozumiem, że pan senator Gogacz, pan senator Bisztyga...

Czy są jeszcze inne pytania? Nie. Wobec tego zamykam...

Proszę bardzo.

(Senator Jadwiga Rotnicka: Słucham.)

Senator Stanisław Gogacz:

Pani Senator, mam do pani pytanie w związku z nowo wprowadzonym art. 10a ust. 2, w którym jest napisane: zabrania się rozmnażania psów i kotów w celach handlowych. Chciałbym zapytać, czy komisja zastanawiała się nad tym, czy w Unii Europejskiej istnieje jakikolwiek kraj, w którym – podobnie jak jest w tym zapisie – wprowadzono zakaz amatorskiego rozrodu, a następnie handlu zwierzętami nieposiadającymi rodowodu. Czy państwo zastanawialiście się nad tym, czy w Europie jest taki kraj? Dziękuję.

Senator Jadwiga Rotnicka:

Przyznam szczerze, że nie zastanawialiśmy się nad tym zagadnieniem, po prostu nie było o tym mowy.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Proszę, pan senator Bisztyga i pan senator Gruszka.

Senator Stanisław Bisztyga:

Ta ustawa jest bardzo potrzebna i parlamentarny zespół do spraw zwierząt długo nad tym pracował. W niektórych pracach nawet miałem przyjemność brać udział. Mam jednak wątpliwości... Gdyby pani senator mogła rozwiązać moje wątpliwości... Ja uważam, że zakaz handlu na różnego rodzaju targowiskach i giełdach jest nie do wyegzekwowania, jeśli nie będzie jakiejś powszechnej... Czy znane są pani jakieś gremia, które będą do egzekwowały? W moim przekonaniu to jest zakaz...

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Pytanie, Pani Senatorze...)

Przepraszam, ale pan profesor nie dosłyszał. Pani Marszałku, zapytałam, czy znane są pani...

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Aha, zapytał pan, czy znane są pani... Dobrze.)

Późna pora, ja to rozumiem.

Tak więc czy znane są pani jakieś mechanizmy czy działania, które będą podejmowane w celu wyegzekwowania tego zakazu?

I drugie pytanie. Jak państwo wyobrażacie sobie... Tutaj będzie kolizja pomiędzy Polskim Związkiem Łowieckim... Nie wiem, czy to przejdzie w Sejmie, czy nie, bo przecież Polski Związek Łowiecki będzie w wielu przypadkach niejako egzekutorem... I czy nie wydaje się pani, że trochę na wyrost jest taka decyzja, która... Czy to nie spowoduje konfliktów między poszczególnymi środowiskami? Przecież wszystkie mają na celu zajmowanie się zwierzętami i opiekę nad nimi. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Może teraz pan senator Gruszka zada pytanie, a potem...

Senator Tadeusz Gruszka:

Dziękuję bardzo.

Moje pytanie jest w tym samym tonie. Czy komisja zastanawiała się nad brzmieniem i sposobem egzekucji zapisu, że zwierzęta domowe mogą być na uwięzi nie dłużej niż dwanaście godzin? Kto to ma egzekwować i w jaki sposób to będzie realizowane, tak aby prawo stanowione było wykonywane? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Pani Senator, proszę bardzo.

Senator Jadwiga Rotnicka:

Dziękuję.

Oczywiście to, o czym panowie senatorowie mówili, jest sprawą dyskusyjną. Po prostu w Sejmie na ten temat mówiono bardzo długo. My mówiliśmy o tym nieco krócej, a to z racji tego, że mieliśmy mniej czasu na zaopiniowanie tejże ustawy. Tak więc mogę tylko powiedzieć, jak ja to odczuwam, to nie będzie stanowisko komisji. A odczuwam to w sposób następujący: część zapisów tejże ustawy według mnie wskazuje kierunek, w jakim musimy pójść, aby właściwie wyrabiać w naszych obywatelach pewne nawyki i odpowiednie spojrzenie na sprawę zwierząt, funkcjonowania tychże istot żywych w naszym otoczeniu. Sytuacje, z jakimi spotykaliśmy się ostatnio – chodzi o tych kilka sytuacji, które są znane, które nagłośniła prasa, telewizja – pokazują, że z niektórymi gatunkami zwierząt obchodzimy się w sposób szczególnie okrutny. To, o czym pan mówił, czyli przestrzeganie czasu, kiedy pies jest na wolności, kiedy nie jest uwiązany na łańcuchu, rzeczywiście jest według mnie trudno egzekwowalne. Jeżeli burmistrz czy wójt na wniosek każdej osoby, ze względu tylko na doniesienie, na informację na ten temat, musi z urzędu podjąć interwencję względem właściciela takiego zwierzęcia... Czy to

(senator J. Rotnicka)

oznacza, że sąsiad będzie, powiedzmy, donosił na sąsiada czy informował... Tego nie wiem. Jest to przepis, który ma dać ludziom do myślenia: spuść tego psiaka na jakiś czas, żeby mógł sobie pobiegać, ale zapewni im jednak bezpieczeństwo, to, żeby ten pies poza ogrodzenie nie wyszedł. Tyle mogę powiedzieć. Tak że komisja na ten temat dłużej nie rozmawiała, przyjęła zapisy zaproponowane przez Sejm z tymi poprawkami, o których wspomniałam.

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: A pytania senatora Bisztygi?)

Dotyczące handlu...

(Senator Piotr Andrzejewski: ...związkiem łowieckim, który strzela, gdzie chce i jak chce.)

To mniej więcej o to chodzi, jak pan senator Andrzejewski powiedział. Uważamy, że do tego są... Osoby ze związku łowieckiego najlepiej mogą powiedzieć, jak wygląda sytuacja w tych związkach łowieckich, jeśli chodzi o odstrzelenia, czyli tak zwane skrócenie cierpienia zwierząt. Tylko tyle powiem.

Co do handlu zwierzętami w różnych nieuprawnionych miejscach, to chodzi o to, że one są przetrzymywane w bardzo niesprzyjających warunkach, że rozród zwierząt odbywa się często tylko po to, żeby osoba handlująca zwierzętami miała jakiś zysk, a przeważnie są to kundelki, zwierzęta nierodowodowe. Chodzi o to, żeby jednak ucivilizować ten handel.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję.

Pan senator Wojciechowski.

Czy są jeszcze jakieś pytania, bo chciałbym zamknąć listę...

(Senator Piotr Andrzejewski: W dyskusji się zgłoszę.)

Do dyskusji to za chwilę. Teraz kończę pytania na senatorze Wojciechowskim.

Proszę bardzo.

Senator Grzegorz Wojciechowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Pani Senator, dwa pytania.

Pierwsze. Pani senator powiedziała, że dotyczy to ssaków, a wcześniej pani mówiła...

(Senator Jadwiga Rotnicka: Czego?)

Ssaków.

(Senator Jadwiga Rotnicka: Zwierząt kręgowych.)

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Kręgowych.)

Kręgowych, a więc również ryb, tak?

(Senator Marek Ziółkowski: Gadów, płazów, ptaków i ryb, tak.)

(Senator Jadwiga Rotnicka: Tak, tak.)

(Senator Piotr Andrzejewski: Dobra znajomość biologii.)

Tak, aha. To już na pierwsze pytanie jest odpowiedź.

Drugie pytanie. Kwestia uwięzi zwierząt poza gospodarstwem. Tu chodziło o to, że to są zwierzęta przywiązywane gdzieś tam w lesie. Ja się obawiam, że tu chodzi o coś innego, tu chodzi o...

(Senator Jadwiga Rotnicka: Nie, nie, chodzi także o zwierzęta w gospodarstwie, oczywiście.)

...zwierzęta, które przez noc są na uwięzi poza gospodarstwem, żeby odstraszać, nie wiem, dziki, bobry i inne zwierzęta od upraw. Odpowiedzialne za to jednostki, takie jak dyrekcja ochrony środowiska, nie robią nic, aby uprawę zabezpieczyć – mam na to wiele dowodów, wiele osób przychodzi z takimi problemami do mojego biura, zwłaszcza w kwestii bobrów. Czy należy się spodziewać, że jednak dyrekcja, chroniąc tę zwierzynę, aby nie wychodziła na pole i nie zmuszała rolników do takich rozwiązań, będzie budować na przykład ogrodzenia, ogrodzenia elektryczne czy coś takiego? Czy w ogóle coś w tym zakresie wynika...

(Senator Jadwiga Rotnicka: Na ten temat nie rozmawialiśmy.)

...z tej ustawy? Co z tymi psami na uwięzi poza gospodarstwem, tymi, które chronią uprawy? Dziękuję.

Senator Jadwiga Rotnicka:

Ja nie wiem, jak taki pies niebędący na uwięzi chroni uprawy. On sobie biega wolno, gdzie chce, tak?

(Senator Grzegorz Wojciechowski: Będący na uwięzi.)

Będący na uwięzi... To ja mam teraz takie pytanie, może naiwne, bo się na tym nie znam: jeśli dzik szarżuje na uwiązanego psa, to kto wygra tę walkę? A może dzik, prawda?

(Senator Grzegorz Wojciechowski: Nie wchodzi, dziki nie wchodzi...)

Nie wiem po prostu. Proszę nie wymagać ode mnie rzeczy niemożliwych. Ani nie jestem w Polskim Związku Łowieckim, ani nie zajmuję się hodowlą zwierząt, prezentuję stanowisko komisji. Na posiedzeniu komisji nie było mowy na ten temat. A o takie techniczne, powiedziałabym, szczegóły może trzeba pytać Ministerstwo Środowiska.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

To ja w takim razie dziękuję pani senator.

(Senator Jadwiga Rotnicka: Dziękuję bardzo.)

Zwalniam z odpowiedzi na temat dzików.

Proszę państwa, to był poselski...

(Senator Jadwiga Rotnicka: I bobrów.)

I bobrów, tak.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

To był poselski projekt ustawy. Rząd reprezentuje minister rolnictwa i rozwoju wsi. Pan minister Kazimierz Plocke jest z nami.

Czy chciałby się pan wypowiedzieć na temat tej ustawy?

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierz Plocke: Dziękuję, Panie Marszałku.)

Pan minister dziękuje.

(Senator Stanisław Gogacz: Ja chcę, Panie Marszałku.)

(Głos z sali: Ja do ministra...)

Pytania: pan senator Gogacz, pan senator Gruszka... Kto jeszcze? Cichosz, Andrzejewski i Rulewski. Ta piątka w tej chwili.

Proszę bardzo.

(Senator Jadwiga Rotnicka: A myślałam, że będzie krótko.)

Panie Ministrze, to ja jednak poproszę tutaj. To panu niestety nie ujdzie na sucho.

(Senator Piotr Andrzejewski: O, pan minister jeszcze...)

Proszę bardzo, w takim razie zaczynają panowie senatorowie Gogacz, Gruszka i Cichosz, to będzie ta pierwsza trójca.

Senator Stanisław Gogacz:

Mam cztery krótkie pytania.

Panie Ministrze, proszę mi powiedzieć – w kontekście wprowadzanego art. 10a ust. 6 – ile jest organizacji ogólnokrajowych, których celem jest hodowla rasowych psów i kotów. Ile jest takich organizacji i jakie to są organizacje? To pierwsze pytanie.

Drugie pytanie. Jak wygląda sytuacja w Unii Europejskiej, jeżeli chodzi o amatorską hodowlę psów bez rodowodu?

Trzecie pytanie. Proszę jeszcze zwrócić uwagę na art. 10a. Czy pan minister nie zgadza się z tym, że w art. 10a zabrakło miejsca dla psów bez rodowodu? Bo państwo odsyłają do ust. 6, ale w ust. 6 jest mowa o hodowli rasowych psów i kotów. Rasowy pies i kot oznacza rodowód... przeważnie rodowód, bo musi być następstwo. Państwo mówią, że ten zakaz nie dotyczy... No, jednak dotyczy wszystkich psów i kotów, które nie posiadają rodowodu, czyli rasowych bez rodowodu albo po prostu nierasowych, mieszańców.

I czwarte pytanie, które jeszcze mam... Zaraz, przeglądam...

(Senator Jan Rulewski: To później.)

Gdzieś mi to zginęło... To tyle. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Trzy wystarczą, Panie Senatorze.

Dobrze, proszę na te trzy pytania, Panie Ministrze, odpowiedzieć, a potem będziemy pytać dalej.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierz Plocke:

Dziękuję bardzo.

Jeżeli chodzi o projekt, który jest dzisiaj procedowany w Wysokiej Izbie, to mam taką zasadniczą uwagę – jest to projekt poselski, do którego rząd generalnie odniósł się pozytywnie, ale z jednym istotnym wyjątkiem.

Chodzi mianowicie o kwestie dotyczące finansowego wsparcia z budżetów gmin dwóch istotnych programów, pierwszego dotyczącego bezdomności zwierząt i drugiego dotyczącego obowiązkowego wprowadzenia schronisk. Rząd miał tu wątpliwości. Według opinii i zapewnień wnioskodawców ta kwestia była konsultowana z komisją wspólną rządu i samorządu, a z informacji, które docierały do Ministerstwa Finansów, wynika, że samorzady będą obciążone dodatkowymi kosztami, które w ich budżetach być może będą bardzo znaczące.

Jeżeli chodzi o te precyzyjne pytania, które pan senator zadał, jak to pytanie o organizacje, to ja bym prosił o umożliwienie udzielenia odpowiedzi na piśmie, dlatego że nie mam teraz przy sobie wystarczająco dokładnych informacji, żeby udzielić kompetentnych odpowiedzi.

(Senator Stanisław Gogacz: Ale ja pytałem też... Mogę, Panie Marszałku?)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Tak, proszę bardzo, oczywiście.

Senator Stanisław Gogacz:

Pytałem... Gdyby pan minister miał przed sobą ten wprowadzany art. 10a... Art. 10a to jest nowy artykuł.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierz Plocke: Art. 10a dotyczył...)

Zależy, jaki pan ma druk, bo w tym druku porażającym to...

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierz Plocke: Mam tekst, który był przyjęty w Sejmie. Gdyby pan senator mógł przytoczyć ten artykuł, bo...)

Mamy art. 10a ust. 2. W ust. 2 zabrania się rozmnażania psów i kotów w celach handlowych. Wydawałoby się, że ust. 6 rozmiękcza trochę ten zakaz. Ale proszę zwrócić uwagę, że w ust. 6 jest miejsce tylko dla rasowych psów i kotów, czyli zwierząt z rodowodem.

Proszę mi powiedzieć: czy gdyby ktoś chciał rozmnażać nierasowe psy i koty i prowadzić handel nimi, to nie może tego zrobić? Czyli państwo...

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierz Plocke: Dokładnie tak.)

(senator S. Gogacz)

...zgadzają się z tym, żeby zakazać handlu, a co za tym idzie, w jakiś sposób również rozmnażania, bo handel stymuluje rozmnażanie? Czy to prawda, że państwo zgadzają się na to, żeby pozostały tylko psy rasowe, z rodowodem?

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Kazimierz Plocke:**

Dokładnie tak. Jeżeli zaś chodzi o mieszańce, to oczywiście ten przepis to przedsięwzięcie będzie uniemożliwiało. Czyli de facto mieszańce nie będą, że tak powiem, podlegały rozmnażaniu w celach handlowych. Będzie to tylko i wyłącznie przywilej ras uznanych.

(Senator Stanisław Gogacz: Czy to jest poparte jakimiś ekspertyzami, jakąś empirią, badaniami, że taki właśnie powinien być kierunek?)

To zapis empiryczny, który nie jest, żeby było jasne, poparty badaniami.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Pan senator Gruszka, proszę bardzo.

Senator Tadeusz Gruszka:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Wróć do pytania, które zostało postawione pani sprawozdawcy, dotyczące tych dwunastu godzin, przez które zwierzę maksymalnie może być na uwięzi. Czy ministerstwo ma wiedzę o tym, że sytuacja psa, konkretnie tego, który jest w kojcu metr na metr, jest lepsza aniżeli psa na uwięzi? Bo ten drugi biega sobie z trzymetrowym, pięciometrowym czy dłuższym łańcuchem u szyi, który – w myśl starych przepisów, które są nowelizowane – nie może powodować urazów ani cierpień oraz musi zapewniać psu możliwość niezbędnego ruchu. Czy ta sytuacja psa w kojcu jest na tyle dobra, że o niej w ogóle nie wspominaemy? Czy w związku z tym takie informacje do pana dotarły?

Podzielał również obawy związane z odławianiem, o których pan wspomniał, mówiąc o prowadzeniu miejsc, do których mają być przekazywane te zwierzęta. Czy jest prawdą – a taka informacja ukazała się dwa, może trzy dni temu – że każdy pies przyniesiony do schroniska, że tak powiem, ma w pysku 3 tysiące zł, czyli że hycel otrzymuje taką kwotę za odłowienie? Czy to jest prawda, czy też jest to jakaś, przy psach, kaczka dziennikarska?

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Panie Ministrze, proszę.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Kazimierz Plocke:**

Panie Senatorze, otóż jeszcze raz chcę powrócić do pierwotnej myśli: jest to projekt poselski i rząd nie dysponuje danymi, jeżeli chodzi o liczbę psów na uwięzi i psów, które nie są na uwięzi. Oczywiście, jest to trudne do sprawdzenia. Poza tym oczywiście ten przepis będzie nakładał na Inspekcję Weterynaryjną dodatkowe obowiązki, jeśli chodzi o egzekwowanie tego prawa, stąd też wydaje się, że te przepisy zostały uzgodnione ze wszystkimi klubami parlamentarnymi, a także z ogólnopolskimi organizacjami zajmującymi się ochroną zwierząt.

Co do kwestii dotyczącej odławiania zwierząt, to nie znam takiej opinii, nie ma takiej wiedzy w Inspekcji Weterynaryjnej, żeby za odłowienie psa można było uzyskać konkretną kwotę, o której pan senator wspomniał. Takiej kwoty nie znam. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Cichosz, proszę bardzo.

Senator Lucjan Cichosz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Ministrze! Chciałbym zapytać, czy pod rządami nowej ustawy lekarz weterynarii będzie mógł wykonywać niektóre czynności, na przykład trzebienie zwierząt. Jest to dosyć powszechna sprawa, chodzi o knurki, o niektóre ich gatunki, bo mięso męskiego osobnika nie nadaje się do spożycia. Tu na pewno tworzy się jakieś cierpienie dla tego zwierzęcia. Czy ta ustawa zabroni tego typu działań weterynaryjnych?

Drugie pytanie. Czy pod rządami tej ustawy będzie dopuszczalne kolczykowanie i tatuowanie zwierząt?

Moje trzecie pytanie dotyczy następującej sprawy. Jeżeli policja czy inne służby, które mogą używać broni, a w sytuacji zagrożenia zdrowia lekarza czy właściciela zwierzęcia – bo są takie przypadki – nie chcą jej używać, to czy nie należałoby wpisać w ustawę obowiązku użycia broni palnej w sytuacji, kiedy zwierzę zagraża człowiekowi? Ono może ugryźć, może po prostu zarazić wścieklizną lub spowodować obowiązek szczepienia przeciwko niej. Lekarz weterynarii, wykonując zabieg, musi mieć kogoś, kto w tym momencie pozwoli mu wykonać iniekcję, a, niestety, nie zawsze

(senator L. Cichosz)

jest to możliwe. Osobiście miałem taki przypadek, że policjant stanął i... rób sobie, co chcesz, bo to ty jesteś lekarzem weterynarii, a podczas tej iniekcji pies mnie ugryzł. Potem przez miesiąc przeżywał człowiek, zastanawiał się, czy ten pies był wściekły, czy nie. Są takie zdarzenia, one realnie występują. Chodzi o to, że jeśli policja nie ma takiego obowiązku, to stoi z boku... a ktoś musi to uczynić. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Panie Ministrze, proszę.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Kazimierz Plocke:**

Dziękuję bardzo.

Otóż chciałem uspokoić pana senatora i powiedzieć, że lekarz weterynarii będzie mógł nadal wykonywać swoje obowiązki, jednak na podstawie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt, a ta ustawa jest o ochronie zwierząt. Tutaj mamy do czynienia z dwoma różnymi projektami ustaw, wydaje się więc, że sprawa jest oczywista.

(Senator Lucjan Cichosz: Cierpienie zadaje.)

Powtarzam: lekarz weterynarii będzie mógł wykonywać swoje obowiązki i swoje czynności na podstawie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt. I to absolutnie nie odnosi się do tej materii, o której dzisiaj dyskutujemy, to po pierwsze. Po drugie, jeżeli chodzi o użycie broni w przypadku zagrożenia, przepisy zawarte w tej ustawie dopuszczają taką możliwość, i tyle. W obronie własnej można użyć broni, choć generalnie jest tu też złagodzenie obowiązku uśmiercania zwierząt w określonych przypadkach. Tak więc wydaje się, że sprawa jest ponadoczywista.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję.

Senator Rulewski, proszę bardzo.

Zdaje się, że to ostatni pytający. Tak?

(Senator Grzegorz Wojciechowski: Nie, jeszcze ja.)

Aha, jeszcze senator Wojciechowski.

Dobrze. Zamykam listę na panu senatorze.

Proszę.

Senator Jan Rulewski:

Panie Marszałku, dziękuję.

Być może moje pytanie jest zbyteczne, może te sprawy zostały rozstrzygnięte w innych ustawach. Mianowicie chodzi mi o przemysłowe hodowle zwierząt w celach komercyjnych, kiedy to

zwierzęta pozbawia się możliwości obcowania ze środowiskiem ze względu na oszczędności, a więc klatki są zamknięte, wyżywienie jest inne, na przykład tylko w celu wydawania miotu...

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Kazimierz Plocke:**

Te kwestie, Panie Senatorze, są rozstrzygnięte w innych polskich ustawach, a także posiłkujemy się tu też rozwiązaniami obowiązującymi w Unii Europejskiej. Ta ustawa odnosi się zaś do konkretnych gatunków zwierząt, one są tutaj wymienione, ona nie dotyczy chowu przemysłowego.

(Senator Jan Rulewski: Ten chów przemysłowy to tak w cudzysłowie...)

Tak, tak. Ale to jest też tak precyzyjnie nazwane: chów przemysłowy. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Proszę bardzo.

Przepraszam, jeszcze pan senator Wojciechowski.

Senator Grzegorz Wojciechowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Ministrze!

Wróć, choć w zupełnie innym aspekcie, do kwestii psów trzymanyh na uwięzi w celu odstraszania zwierząt. Chodzi mi o wójta, który ma podjąć działanie. Moje obawy budzi to, że jeżeli ja zgłoszę, że w jakiejś wsi taki sposób trzymania psów jest bardzo powszechny – a jest tak w tych, które położone są wzdłuż lasu czy też wzdłuż rzeki, w tych drugich psy mają chronić przed szkodami czynionymi przez bobry – a ma ona trzydziestu czy pięćdziesięciu mieszkańców... przepraszam, wyborców tego wójta, to obawiam się, że zanim ten wójt coś zrobi, to pięć razy się nad tym zastanowi.

Czy nie byłoby lepiej, żeby zajmowały się tym, nie wiem, służby ochrony środowiska albo jakieś inne służby? Dlaczego akurat wójt? Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Jeszcze pan? Zamykam listę, Panie Senatorze.

Proszę bardzo, pan senator Gogacz, krótkie pytanie.

Senator Stanisław Gogacz:

Chciałem tylko zapytać, czy znana jest ministrowi skala hodowli psów nierasowych. Czy macie państwo orientację, czy wiecie, ile do handlu jest wprowadzanych psów nierasowych? Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Panie Ministrze, proszę o odpowiedzi.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
Kazimierz Plocke:**

Odpowiadając panu senatorowi Wojciechowskiemu, informuję, że na samorząd terytorialny, na gminę, nałożono dwa nowe ważne zadania. Pierwszym z nich jest program dotyczący bezdomności, a drugim – program dotyczący obowiązkowego prowadzenia schronisk dla zwierząt. A skoro organem gminy jest wójt, w związku z tym to jest jego podstawowa kompetencja.

Co do drugiej kwestii, skali psów nierasowych, to nie dysponujemy taką informacją. Wydaje się, że powinien posiadać ją polski związek kynologiczny. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Otwieram dyskusję.

Pan senator Andrzejewski raczył się do niej zapisać.

I pan senator Gruszka. Proszę go wpisać.
Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Piotr Andrzejewski:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Szanowni Państwo!

Doskonaliśmy ustawę, której uchwalenie w Polsce było wielkim osiągnięciem, osiągnięciem ponadpolitycznego konsensusu, do którego też swego czasu swoją rękę, jako legislator, przyłożyłem.

Dlatego myślę, że jednak nie można przesadzić w żadnym kierunku. Co wzbudza w tej ustawie, godnej zaaprobowania, moje uznanie? Przede wszystkim poprawki, które komisja zaproponowała. Tak, one poprawiają znacznie to, o co w tej ustawie chodzi.

Natomiast troszkę mnie zaniepokoiła ta progospodarcza monopolizacja hodowców i instytucji hodowlanych. I dlatego będę proponował jednak skreślenie w nowym przepisie art. 10b pktu 2, który mówi o nabywaniu. Nabywanie to nie jest sprzedaż, to nie jest handel, to jest po prostu pozyskanie. Jeżeli u moich znajomych, dlatego że suczka zostanie pokryta, urodzą się szczeniaki, to ja nie będę mógł ich nabyć, czyli zabrać, dlatego że ustawa zabrania nabywania psów i kotów poza miejscami ich chowu lub hodowli. To już jest przesada i to jest chyba chore, to jest sprzeczne z duchem tej ustawy. Dlatego zgadzam się, żeby mówić, że zabrania się nabywania zwierząt domowych na targach, targowiskach i giełdach, ale

proponuję skreślenie zapisu, że również psów i kotów poza miejscami ich chowu lub hodowli. Bo to tylko ograniczamy i stworzymy pewien monopol sposobu... To co z tymi zwierzętami zrobić? Trzeba je uspić, gdy one się urodzą u sąsiadów? Ja nie mogę ich nabyć, bo ustawa zabrania, gdyż to nie jest miejsce ani chowu, ani hodowli zarejestrowane jako działalność gospodarza.

Dlatego składałem tylko tę poprawkę i wyrażam i posłom, i senatorom uznanie za poprawienie jakości tej ustawy. Proszę o uwzględnienie tej poprawki.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę, pan senator Gruszka.

Senator Tadeusz Gruszka:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W zasadzie można byłoby się odnieść do tego zapisu o dwunastu godzinach i wnieść poprawkę. Bo dlaczego ma mieć łańcuch nie krótszy niż 3 m i ma to być dwanaście godzin? Jest to jakiś sposób szukania złotego środka, który jak wykazaliśmy, nie jest skuteczny. Bo mówiłem o kojcu, który na przykład w wielu przypadkach ma wymiary metr na metr. Uważam, że pies zdecydowanie będzie szczęśliwszy, gdy będzie mógł biegać po podwórku na łańcuchu nie krótszym niż 3 m, niż w takim kojcu metr na metr.

Chciałbym złożyć poprawkę i chcę przy okazji pokazać, jak wesoła twórczość panuje w Sejmie. W art. 6 dodano pkt 16: „praktykowanie zachowań seksualnych polegających na obcowaniu płciowym ze zwierzętami, których celem jest wykorzystywanie zwierząt (zoofilia)”. No, takiego zapisu dawno nie widziałem. Uważam, że jakiegokolwiek obcowanie już jest wykorzystywaniem. Tak że zdecydowanie należy skrócić ten zapis do słów „obcowanie płciowe ze zwierzętami” i wtedy wszystko będzie jasne. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę państwa, lista mówców została wyczerpana.

(Głos z sali: Dlaczego została wyczerpana?)

Przemówienia do protokołu złożyli panowie senatorowie Knosala, Stokłosa i Muchacki*.

Wnioski o charakterze legislacyjnym złożyli, jak słyszeliśmy przed chwilą, panowie senatoro-

* Przemówienia złożone do protokołu – w załączeniu.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

wie Andrzejewski i Gruszka. Rozumiem, że one będą przedmiotem obrad.

Czy pan minister chce się odnieść do tych wniosków teraz, czy na posiedzeniu komisji?

(Głos z sali: Na posiedzeniu komisji.)

W takim razie, proszę państwa, zamykam dyskusję.

Proszę, żeby te trzy komisje, których sprawozdanie przedstawiała pani senator, zorganizowały wspólne posiedzenie i przedstawiły sprawozdanie. Głosowanie odbędzie się pod koniec posiedzenia Wysokiej Izby. Dziękuję bardzo.

Dziękuję, Panie Ministrze.

Punkt dwudziesty siódmy porządku obrad...

(Głosy z sali: Panie Marszałku, przerwa.)

Przerwa?

(Senator Piotr Andrzejewski: To oznacza, że zrobiliśmy dwadzieścia siedem punktów?)

Nie, nie, punkty dwudziesty piąty i dwudziesty szósty... Ja myślałem, że pana ministra Kołodziejskiego, który przyszedł, wykorzystamy...

(Rozmowy na sali)

Przepraszam, jest prośba, żebyśmy na chwilę przerwali, to na chwilę...

(Rozmowy na sali)

Panie Ministrze, proszę mi nie uciekać.

(Rozmowy na sali)

Ogłaszam dziesięciominutową przerwę.

(Przerwa w obradach od godziny 20 minut 58 do godziny 21 minut 08)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Proszę państwa, ogłaszam koniec przerwy.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwudziestego ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji.

Tekst ustawy jest w druku nr 1340, a sprawozdanie komisji – w drukach nr 1340A i 1340B.

Sprawozdawcą Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji jest pan senator Jacek Swakoń.

Panie Senatorze, proszę.

Senator Jacek Swakoń:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu w dniu 7 września 2011 r. rozpatrzyła uchwaloną przez Sejm w dniu 19 sierpnia ustawę o zmianie ustawy o Policji. Ustawa ta wprowadza do ustawy dotychczas obowiązującej trzy zmiany.

Po pierwsze, zmienia ust. 2 w art. 47, rozszerzając ujęty tam katalog służb o Służbę Celną. Przepis ten upoważnia Radę Ministrów do okreś-

lenia w drodze rozporządzenia, jakie stopnie w poszczególnych służbach odpowiadają stopniom policyjnym. Zmiana ta usprawni, ułatwi przeniesienie funkcjonariuszy Służby Celnej do służby w Policji.

Po drugie, do art. 52 dodano ust. 1a. Przepis ten umożliwi prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych w szczególnie uzasadnionych przypadkach mianowanie inspektora Policji na stopień nadinspektora Policji z pominięciem wymogu przesłużenia w dotychczasowym stopniu okresu czterech lat.

Po trzecie, do art. 52 dodano ust. 4, dając w ten sposób możliwość mianowania na wyższe stopnie policjantów, którzy ponieśli śmierć w związku z wykonywaniem czynności służbowych.

Panie Marszałku, Wysoki Senacie! Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji nie proponuje żadnych zmian w omawianej ustawie, w związku z tym w imieniu komisji rekomenduję Wysokiej Izbie podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Sprawozdawcą drugiej komisji, mianowicie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, jest pan senator Zbigniew Meres. Proszę, Panie Senatorze.

Senator Zbigniew Meres:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, która obradowała w dniu 7 września br. nad ustawą o zmianie ustawy o Policji, druk nr 1340B.

Celem ustawy, jak to już powiedział pan senator Jacek Swakoń, jest usprawnienie wykonywania w Policji zadań kadrowych oraz dokonanie niezbędnych zmian o charakterze porządkowym i dostosowującym.

Panie Marszałku, Panie i Panowie Senatorowie! Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej wnosi o przyjęcie ustawy o zmianie ustawy o Policji bez poprawek. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję panom senatorom.

Senator Gruszka zadaje pytanie.

Czy są jeszcze jakieś pytania do senatorów sprawozdawców?

Proszę.

Senator Tadeusz Gruszka:

Dziękuję.

Czy na posiedzeniach komisji dyskutowano, zastanawiano się nad tym, jakie były przesłanki udzielenia prezydentowi szczególnych uprawnień? Chodzi mi o to, że nie musi być w danym stopniu cztery lata, aby być mianowanym na wyższy stopień inspektora, jeżeli dobrze zrozumiałem. Jakie były przesłanki? Jakie jest uzasadnienie?

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Proszę, senator Swakoń i senator Meres. Proszę o udzielenie krótkiej odpowiedzi na to pytanie.

Senator Zbigniew Meres:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Tu chodzi o ten szczególny przypadek, kiedy z uwagi na zejście śmiertelne w związku z wykonywaniem służby można ten okres skrócić. Przede wszystkim o to chodzi.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Pan senator Swakoń, proszę.

Senator Jacek Swakoń:

Z tego, co rozumiem, chodzi o to, żeby mianować na wyższy stopień oficerów bez przesłużenia tych czterech lat. Nie było na ten temat dyskusji. Wydaje mi się, że to wynika z dotychczasowej praktyki. W związku z tym proponuję skierować to pytanie do pana ministra.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Tak, pan senator Meres odpowiedział, a pan senator Gruszka wyciągnie refleksyjnie wnioski. Dziękuję bardzo.

Proszę państwa, jest to poselski projekt ustawy, a stanowisko rządu reprezentuje minister spraw wewnętrznych i administracji. Witam pana ministra Adama Rapackiego.

Czy chciałby pan zabrać głos?

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adam Rapacki: Jeżeli trzeba odpowiedzieć na pytanie, to...*)

Tylko na pytanie. Tak? To, Panie Ministrze, poprosimy o krótką odpowiedź na krótkie pytanie.

(*Głos z sali: Z miejsca.*)

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych
i Administracji
Adam Rapacki:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W innych ustawach, o służbach specjalnych, o Straży Granicznej, istnieje możliwość mianowa-

nia pułkownika na stopień generalski, a w ustawie o Policji do dziś jest zapis mówiący o tym, że pułkownik musi przesłużyć w tym stopniu cztery lata. W przypadku wszystkich innych stopni istnieje możliwość przyspieszenia awansu, na przykład minister spraw wewnętrznych i administracji na wniosek komendanta głównego może to przyspieszyć, skrócić okres, po którym można awansować policjanta na wyższy stopień. Uprawnienie prezydenta zmierza właśnie w tym kierunku. Chodzi o sytuacje, w których jest pełny pułkownik, zajmuje etat generalski i ma możliwość awansowania, wtedy niekoniecznie trzeba czekać cztery lata. To jest taka prerogatywa dla pana prezydenta.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Kończymy pytania.

Dyskusji właściwie nie otwieram, bo nikt nie zapisał się do zabrania głosu.

Zamykam dyskusję.

Głosowanie w sprawie tej ustawy odbędzie się pod koniec posiedzenia Wysokiej Izby.

Jak pan minister widzi, za długo pana nie przetrzymaliśmy. Dziękuję bardzo.

Proszę państwa, teraz chwila przerwy technicznej, tak to nazwę, bo nie wiem, czy mogę przystąpić do rozpatrywania następnego punktu porządku obrad, ponieważ nie ma przynajmniej jednego sprawozdawcy, senatora Sepiōła.

(*Głos z sali: ...chyba jest na posiedzeniu komisji...*)

Kto w takim razie będzie sprawozdawcą? Powinien się także pojawić przedstawiciel rządu, szef BBN, pan generał Koziej. Tak?

Z powodu zmiany kolejności punktów w porządek Senatu wkradł się, powiedziałbym, pewien rozgardiasz.

(*Głos z sali: ...chaos.*)

Użyłem delikatniejszego słowa, Panie Senatorze. Tak czy tak, uważam, że generalnie mamy bardzo dobre tempo.

(*Głos z sali: Do którego punktu dziś...*)

Do zmęczenia materiału. A dzisiaj jeszcze mamy głosować nad tymi punktami, które są przewidziane...

(*Głos z sali: O której?*)

Nie wiem, kiedy będą gotowe druki do głosowania. W sumie będziemy prowadzili obrady dopóty, dopóki druki nie będą gotowe, do czasu przygotowania druków. Dobrze.

Proszę państwa, to jest projekt prezydencki, szef BBN już do nas jedzie. Myślę, że możemy pozwolić zaczynać, czekając na niego, a gdy ten punkt skończymy, to tak czy tak musimy czekać na głosowania, aby ten dzień został zamknięty i aby izba niższa mogła nasze decyzje zaaprobować albo odrzucić.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

(Głos z sali: Panie Marszałku, ja byłem na posiedzeniu komisji, więc może zastąpię...)

A to byłoby bardzo dobrze. Jeżeli pan senator ma takie upoważnienie, to ja będę bardzo wdzięczny i Senat zresztą też.

(Głos z sali: Pan senator jest sprawozdawcą...)

A tak, pan senator Grubski ma dwa sprawozdania.

Proszę państwa, w takim razie kończymy przeprawę techniczną i dalej nagrywamy.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwudziestego dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o stanie wojennym oraz o kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasadach jego podległości konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1350, sprawozdania komisji w drukach nr 1350A, 1350B i 1350C.

Sprawozdawcą dwóch komisji, Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Obrony Narodowej, jest pan senator Maciej Grubski.

Proszę, Panie Senatorze.

Senator Maciej Grubski:

Szanowny Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

W imieniu dwóch senackich komisji, to jest Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Obrony Narodowej, mam przyjemność przedstawić sprawozdanie z prac nad ustawą o zmianie ustawy o stanie wojennym oraz kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasadach jego podległości konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.

Ustawa dotyczy nadzwyczajnych okoliczności związanych z nieidentyfikowanymi zagrożeniami. Do takich zagrożeń należą te występujące w cyberprzestrzeni. Określenie „cyberprzestrzeń” nie występowało dotychczas w obrocie formalnoprawnym. Swoboda korzystania z dostępnych dziś technik informatycznych jest warunkiem rozwoju społeczeństwa, lecz niesie ze sobą również poważne zagrożenia. W wyniku zmian, które zostają wprowadzone do ustawy o stanie wojennym oraz do ustawy o stanie klęski żywiołowej, zewnętrzne zagrożenia, szczególnie dotyczące konstytucji czy bezpieczeństwa obywateli lub porządku publicznego, ale także zapobiegania skutkom katastrof naturalnych lub awarii technicznych spowodowanych działaniami lub zdarzeniami w cyberprzestrzeni, będą podstawą do wprowadzenia odpowiednio stanu wojennego, stanu wyjątkowego lub stanu klęski żywiołowej.

W ustawie zdefiniowano również pojęcie zewnętrznego zagrożenia państwa, przez które ro-

zumie się celowe działania godzące w niepodległość, niepodzielność terytorium, ważny interes gospodarczy Polski lub zmierzające do uniemożliwienia albo poważnego zakłócenia normalnego funkcjonowania państwa, podejmowane przez zewnętrzne podmioty.

Ustawa jest wnoszona przez pana prezydenta Rzeczypospolitej. Ustawa nie niesie ze sobą skutków finansowych dla budżetu państwa.

W możliwie najbliższym czasie powinny powstać uregulowania w zakresie bezpieczeństwa kryzysowego wprowadzające szczegółowe zasady i rozwiązania zabezpieczające każdą dziedzinę życia państwa polskiego przed atakami z tak zwanej cyberprzestrzeni. W przypadku podjęcia tych zmian wymagane będą określone środki finansowe.

Tu jeden komentarz. Jedyne pytania były właściwie ukierunkowane... My rozpatrujemy ustawę, która niejako kończy pewien etap zabezpieczania przed zagrożeniami, jeżeli chodzi o tak zwaną cyberprzestrzeń. Jeżeli dojdzie do takiego ataku i faktycznie będzie on zagrażał najważniejszym interesom państwa, to na tę okoliczność przewidziane są w ustawie określone działania. Z tego powodu na tym etapie nie ma tu żadnych skutków finansowych. W odpowiedzi na pytania komisji, które zostały skierowane do szefa BBN, dowiedzieliśmy się, że w celu rozstrzygnięcia w sprawie tych wcześniejszych elementów wymagane będzie podjęcie inicjatywy poselskiej bądź inicjatywy rządowej dotyczącej rozwiązań w zakresie zarządzania kryzysowego, która na każdym etapie życia naszego państwa i w każdej strukturze naszego państwa wprowadzi dodatkowe elementy, które niejako sfinalizują się z tą ustawą, gdyby miało nastąpić takie zagrożenie.

Komisja Spraw Zagranicznych obradowała nad ustawą w dniu 7 września i senatorowie poparli ją jednogłośnie.

Komisja Obrony Narodowej obradowała nad ustawą wczoraj. W głosowaniu 3 senatorów opowiedziało się za, nikt nie był przeciw, 3 wstrzymało się od głosu.

Dziękuję bardzo inicjatorom, czyli Biuru Bezpieczeństwa Narodowego, za tę inicjatywę i bardzo proszę w imieniu obu komisji o poparcie tej ustawy.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Sprawozdawcą Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej jest pan senator Meres.

Proszę bardzo.

Wartość dodana, Panie Senatorze.

Senator Zbigniew Meres:

Tak jest.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

(senator Z. Meres)

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, która obradowała w dniu 7 września bieżącego roku nad ustawą o zmianie ustawy o stanie wojennym oraz o kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasadach jego podległości konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Komisja wnosi o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję serdecznie.

Czy są pytania do panów... Pan senator Gruszka. Czy są jeszcze pytania do senatorów sprawozdawców?

Listę zamykam na panu senatorze.

Proszę bardzo.

Senator Tadeusz Gruszka:

To jest tak zwane pytanie ratujące w oczekiwaniu na przedstawiciela BBN.

Mam pytanie, czy na forum komisji dyskutowano, jak ta sytuacja wygląda w innych państwach Unii Europejskiej? Czy wybiegamy naprzód, czy dopiero dopinamy coś, co już dawno funkcjonuje w innych państwach Unii Europejskiej i, szerzej, w ramach paktu atlantyckiego?

Senator Maciej Grubski:

Szanowny Panie Marszałku! Szanowny Panie Senatorze! My na pewno dopinamy pewien element, którego brakowało w polskim ustawodawstwie. Oczywiście, tak jak podkreśliłem, szczególnie w dyskusji na posiedzeniu Komisji Spraw Zagranicznych zwróciliśmy uwagę i zgodziliśmy się – taka była intencja – aby to, co dzisiaj przyjmujemy, zostało uzupełnione o wcześniejsze elementy, jeżeli chodzi o ustawodawstwo na poziomie zarządzania kryzysowego. Chodzi o to, żebyśmy zabezpieczyli każdy element naszego państwa przed atakiem z cyberprzestrzeni. Jeżeli, założmy, ten atak by nastąpił i powielał się poprzez poszczególne serwery, na przykład zaczęłoby się od najniższego punktu życia państwa, w samorządzie zostałby zainfekowany określony serwer i to przenosiłoby się dalej, to wtedy mielibyśmy już pełne ustawodawstwo, które na poziomie zagrożenia dla konstytucji wprowadzałoby określone regulacje.

Jeżeli chodzi o sytuacje związane z zagrożeniami, to powiem, że pojawiła się informacja, że takie zagrożenia, takie próby ataków, głównie w krajach europejskich, jak pan senator pytał... Było zresztą w mediach o tym, że bodajże na Łotwę, o ile dobrze pamiętam, był taki atak. Ja teraz już nie pamiętam sugestii, ale myślę, że jesteśmy bardzo kompatybil-

ni, jeżeli chodzi o ustawodawstwo europejskie, i idziemy naprzeciw tym rozwiązaniom. To jest potrzebne, to jest bardzo potrzebne. Być może Polską do tej pory nieszczególnie interesowali się sprawcy tego typu ataków, ale one zdarzały się na pewnych poziomach. Nie daj Bóg, żeby ten atak doprowadził do sytuacji podobnej do tej, jaka była na Łotwie, kiedy nastąpił paraliż części systemu funkcjonowania państwa. Jeżeli to wystarczyłoby panu senatorowi, to podziękowałbym.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Czy pan senator Meres chce uzupełnić?

(Senator Zbigniew Meres: Dziękuję.)

Dziękuję bardzo.

Proszę państwa, teraz informacja techniczna. Otóż postanowienie byłoby takie: czekamy, aż przyjdzie przedstawiciel prezydenta, pan generał Koziej, i ewentualnie jeszcze pan minister Włosowicz. Niezależnie od tego, tak czy owak będzie dwadzieścia minut przerwy i o 21.45 rozpoczniemy głosowanie. A więc po prostu teraz możemy poczekać kilka minut, tak aby zakończyć ten punkt. Chciałbym rozpocząć głosowania o 21.45. Taki jest plan na najbliższe minuty, Wysoki Senacie.

(Głos z sali: Czy są pytania...)

Słucham?

(Głos z sali: Może zapytać, czy są pytania do przedstawicieli...)

Ale w tej chwili nie ma jeszcze przedstawicieli, czekamy, aż przyjadą.

(Głos z sali: Może nie ma pytań...)

No tak, ale tak czy owak rozpoczynamy głosowania o 21.45.

(Głos z sali: To zaczynamy kolejny punkt.)

Nie, następnego punktu już nie zaczynamy, takie postanowienie...

(Głos z sali: Ale ja jestem gotowy, Panie Marszałku.)

A ministra pan senator ma?

(Głos z sali: A to przepraszam.)

(Wesołość na sali)

(Głos z sali: Może w imieniu...)

Nie, ja mogę... Państwo Senatorowie, tak czy owak uważam, że odnieśliśmy dzisiaj duży sukces, jeżeli chodzi o liczbę omówionych punktów, więc chyba nie jest aż tak źle.

(Głos z sali: Jutro...)

Jutro nie. To trzeba zapytać...

(Głos z sali: Czy my jesteśmy wolni, Panie Marszałku?)

Na razie tak. Siadajcie senatorowie i czekajcie na...

(Głos z sali: Powinno być od dziesiątej...)

Nie, powinno być od dziewiątej. A dlaczego tak?

(Głos z sali: Jest msza.)

O 7.30.

(Głos z sali: Tu w kaplicy jest.)

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Umartwiać się trzeba.

Jeżeli ci panowie długo nie będą przyjeżdżali, zadam pytanie, czy ktoś chce im zadać pytanie, i zakończymy.

(Głos z sali: Jasne.)

(Głos z sali: Przyjadą i dowiedzą się, że nie ma pytań.)

Proszę państwa, proponuję, żeby zostały tylko osoby, które mają przemożne pragnienie zadania pytania.

(Głos z sali: Ale nie ma nikogo.)

Nie ma takiego? Ja poczekam, bo i tak muszę czekać do 21.45.

(Głos z sali: Będziemy zaczynać jakiś punkt?)

Nie, o 21.45 zaczynamy głosowanie nad tymi punktami, które miały być dzisiaj przegłosowane.

(Głos z sali: Mam trzydziesty piąty, to...)

Nie, nie, to dzisiaj już nie ma pan szans.

(Rozmowy na sali)

To jest ciekawe, mogą być pytania korespondencyjne.

Proszę państwa, to jest nasz, Wysokiej Izby, przedostatni wieczór w tej kadencji, więc ostatecznie... Prawie zielona noc.

Czekamy teraz na przedstawiciela prezydenta, bez którego nie chcieliśmy rozpocząć.

W takim razie, Wysoki Senacie, wznawiamy obrady. Punkt dwudziesty dziewiąty: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych.

Witam pana Stanisława Kozieja, szefa BBN.

Chciałbym zapytać, czy pan minister chciałby zabrać głos w sprawie tej ustawy?

(Szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego Stanisław Koziej: Jeśli nie było jakichś istotnych pytań, to raczej nie. Chociaż mógłbym zaapelować i prosić o wsparcie, zatwierdzenie tej ustawy.)

Informuję, że wszystkie trzy komisje pozytywnie zaopiniowały ten projekt.

Zadaję zatem wszystkim państwu pytanie, czy chcieliby zadać pytanie szefowi BBN, panu ministrowi?

Rozumiem. Dziękuję bardzo.

Bez pana ministra nie mogliśmy procedować nad tym punktem. Dziękuję serdecznie.

Proszę państwa, i teraz tak: informuję... Kończę pytania.

Informuję, że pan senator Bisztyga złożył swoje przemówienie do protokołu*. Poza tym nikt inny nie zapisał się do głosu.

Dyskusję zamykam.

Głosowanie w sprawie tej ustawy odbędzie się na zakończenie posiedzenia Senatu.

Dziękuję państwu serdecznie, panu generałowi i panom przedstawicielom Ministerstwa Obrony Narodowej.

W ten sposób zamknęliśmy ten punkt. Dziękuję bardzo.

Ogłaszam pięciominutową przerwę do 21.45. Wtedy przystąpimy do głosowań.

(Przerwa w obradach od godziny 21 minut 40 do godziny 21 minut 49)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Wysoki Senacie, wznawiam obrady.

Proszę państwa, głosowania będziemy przeprowadzali w zasadzie według porządku rozpatrywania punktów, ale ponieważ niektóre były dłuższe, coś może się zmienić... Prosiłbym więc o uwagę. Ja oczywiście będę podawał, do którego punktu powracamy.

Wysoki Senacie!

Powracamy do rozpatrywania punktu pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej.

W przerwie odbyło się posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji. Komisje przygotowały wspólne sprawozdanie, które zawarte jest w druku nr 1359Z. Sprawozdawcą jest senator Jurcewicz.

Panie Senatorze, dlaczego nie ma pana na mównicy?

(Głos z sali: Biegiem...)

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Stanisław Jurcewicz:

Panie Marszałku!

W imieniu komisji proszę o przyjęcie poprawek trzeciej i czwartej. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękujemy bardzo.

Czy senator wnioskodawca lub pozostali senator sprawozdawca chcą zabrać głos?

Senatora Andrzejewskiego nie ma, więc nie zabierze głosu.

Dobrze. Proszę państwa, możemy zatem przystąpić do głosowania.

W pierwszej kolejności, jak wszyscy wiemy, głosowanie nad poprawkami, a potem nad podjęciem uchwały w całości.

Poprawki pierwszą i drugą możemy przegłosować łącznie. Mają one na celu poszerzenie katalogu podmiotów uprawnionych do wymiany informacji z organami ścigania państw Unii Europejskiej.

Obecność.

Kto za?

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Podaję wyniki.

Na 81 obecnych senatorów 36 głosowało za, 43 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 3**)

Poprawki zostały odrzucone.

Poprawka trzecia ma na celu wskazanie osób, których dane może pobierać, uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać, sprawdzać i wykorzystywać Policja w celu realizacji zadań ustawowych.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Podaję wyniki.

Na 84 obecnych senatorów 82 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 4**)

Poprawka przyjęta.

Poprawka czwarta ujednocila terminologię.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów 85 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 5**)

Poprawka przyjęta.

I uchwała w całości.

Wysoki Senacie, przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów 48 głosowało za, 36 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 6**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej.

Powracamy do punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi.

Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisja Środowiska przedstawiły projekt, w którym wnoszą o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi przez komisje poprawkami.

Poprawka pierwsza wskazuje, że świadczeń uzyskanych w związku z powodzią nie wlicza się do dochodu, od wysokości którego odrębne przepisy uzależniają uzyskanie świadczeń o charakterze socjalnym, ulg, dodatków i zwolnień, w tym pochodzących z funduszu alimentacyjnego.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów 84 głosowało za, 1 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 7**)

Poprawka przyjęta.

Poprawka druga doprecyzowuje, że dotację na pokrycie strat wynikających z utraty lub trwałego uszkodzenia specjalistycznego sprzętu używanego podczas działania ratowniczego prowadzonego w trakcie powodzi otrzymuje ochotnicza straż pożarna, a nie właściwa gmina.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. (**Głosowanie nr 8**)

Poprawka przyjęta.

I uchwała w całości.

Wysoki Senacie, obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. (**Głosowanie nr 9**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi.

Powracamy do punktu trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców.

W przerwie odbyło się posiedzenie Komisji Gospodarki Narodowej. Komisja przygotowała sprawozdanie, które zawarte jest w druku nr 1343Z.

Sprawozdawcą jest pan senator Wyrowiński.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Jan Wyrowiński:

Komisja Gospodarki Narodowej za moim pośrednictwem pragnie państwu senatorom rekomendować przyjęcie poprawek od pierwszej do dwudziestej trzeciej oraz dwudziestą piątą, oraz nieprzyjmowanie poprawek dwudziestej czwartej, dwudziestej szóstej i dwudziestej siódmej.

Jednocześnie, Panie Marszałku, ponieważ w zasadzie większość tych poprawek miała charakter legislacyjny, doprecyzowujący, jest propozycja zgłoszona przez Biuro Legislacyjne,

(senator J. Wyrowiński)

która cieszy się moim poparciem, aby łącznemu głosowaniu poddać poprawki drugą, od czwartej do dwudziestej trzeciej i dwudziestą piątą.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Wysoki Senacie, powtarzam: nad poprawkami drugą, od czwartej do dwudziestej trzeciej i dwudziestą piątą głosujemy łącznie.

W związku z tym przystępujemy do głosowania nad poprawkami.

Najpierw głosowanie nad poprawką pierwszą, która skreśla nowelizację kodeksu pracy dotyczącą rezygnacji z obowiązku zasięgnięcia opinii rzeczoznawców BHP w zakresie projektów budowlanych, w których przewiduje się pomieszczenia pracy.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów 37 głosowało za, 46 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 10**)

Poprawka została odrzucona.

Przegłosujemy teraz przedstawiony przed chwilą blok poprawek. Jeszcze raz powtarzam, że chodzi o poprawki drugą, od czwartej do dwudziestej trzeciej i dwudziestą piątą.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję, Wysoki Senacie.

Na 86 obecnych senatorów 83 głosowało za, 3 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 11**)

Blok poprawek został przyjęty.

Poprawka trzecia zakłada możliwość zgłoszenia zmian w treści oświadczenia członka otwartego funduszu emerytalnego za pomocą środków komunikacji elektronicznej bez wcześniejszego wniosku w tej sprawie.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów 34 głosowało za, 51 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 12**)

Poprawka odrzucona.

I teraz poprawka dwudziesta czwarta, Wysoki Senacie. Wprowadza ona okres vacatio legis dla zmian związanych z opodatkowaniem akcyzą

wyrobów węglowych w miejsce wejścia tych zmian z dniem ogłoszenia ustawy.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów 38 głosowało za, 48 – przeciw. (**Głosowanie nr 13**)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dwudziesta szósta przesuwa termin wejścia w życie zmian uchylających obowiązek zasięgnięcia opinii rzeczoznawców BHP o projektach budowlanych, w których przewiduje się pomieszczenia pracy.

(Senator Jan Rulewski: Nie zostałem wezwany do wypowiedzi.)

(Głos z sali: Przepychają, co swoje.)

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

(Senator Jan Rulewski: Jak...)

Panie Senatorze, chwileczkę. Skończymy głosowanie nad tą poprawką...

(Rozmowy na sali)

(Głos z sali: Proszę powtórzyć.)

Jeszcze raz, przepraszam... Powtarzam, na czym polega poprawka dwudziesta szósta. Przesuwa ona termin wejścia w życie zmian uchylających obowiązek zasięgnięcia opinii rzeczoznawców BHP o projektach budowlanych, w których przewiduje się pomieszczenia pracy.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 86 obecnych senatorów 40 głosowało za, 44 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 14**)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dwudziesta siódma przesuwa termin wejścia w życie zmian uchylających obowiązek zasięgnięcia opinii rzeczoznawców BHP o projektach budowlanych, w których przewiduje się pomieszczenia pracy.

Obecność.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów 43 głosowało za, 42 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 15**)

Poprawka została przyjęta.

(Rozmowy na sali)

Pan senator Rulewski wypowiedział się i ten głos przeważał, jak rozumiem.

Proszę państwa, przystępujemy zatem do głosowania nad uchwałą w całości.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Wysoki Senacie, obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Podaję wyniki.

Na 85 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 16)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców.

Powracamy do punktu czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Komisja Gospodarki Narodowej wnosi o wprowadzenie poprawki do ustawy.

Poprawka ta, jedna jedyna, zawęży katalog podmiotów zobligowanych do utrzymywania zapasów gazu ziemnego do przedsiębiorstw energetycznych wykonujących działalność gospodarczą w zakresie przywozu gazu ziemnego w celu jego dalszej odsprzedaży odbiorcom.

Głosujemy nad tą poprawką.

Obecność.

(*Głosy z sali: Nie działa...*)

Już świeci na niebiesko.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Podaję wyniki.

Na 86 senatorów 61 głosowało za, 25 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 17)**

Poprawka została przyjęta.

W takim razie teraz uchwała w całości.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 senatorów 50 głosowało za, 36 – przeciw.

(Głosowanie nr 18)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Powracamy do punktu piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw.

W przerwie odbyło się posiedzenie Komisji Budżetu i Finansów Publicznych, która przygotowała sprawozdanie. Jest ono w druku nr 1345Z.

Sprawozdawcą jest senator Gruszczyński.

Panie Senatorze, zapraszam. Proszę o sprawozdanie.

Senator Piotr Gruszczyński:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Komisja na posiedzeniu w dniu 13 września 2011 r. rozpatrzyła wniosek zgłoszony w toku debaty. Wnosi o przyjęcie wniosku zawartego w punkcie oznaczonym rzymską jedyneką, czyli o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję.

Czy pan senator wnioskodawca Michał Boszko chce zabrać głos?

(*Głosy z sali: Nie, nie.*)

Rozumiem. Milczenie jest odpowiedzią.

(*Wesołość na sali*)

Proszę państwa, przystępujemy do głosowania.

W pierwszej kolejności głosujemy nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek. To wniosek Komisji Budżetu i Finansów Publicznych.

Proszę państwa, proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Podaję wyniki.

Na 87 senatorów 83 głosowało za, 1 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 19)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw.

Powracamy do punktu szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw.

Komisja Budżetu i Finansów Publicznych proponuje wprowadzenie poprawek do ustawy. W pierwszej kolejności przegłosujemy poprawki, a potem całość uchwały.

Poprawka pierwsza umieszcza przepis we właściwym miejscu ustawy.

Obecność.

Kto za?

(*Rozmowy na sali*)

Trzeba dbać o strukturę prawa...

Kto przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

(*Głos z sali: Jest pan minister.*)

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Witamy pana ministra.

Proszę państwa, dziękuję. I podaję wyniki.

Na 86 senatorów 84 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 20)**

Przyjęta.

Poprawka druga koreluje ustawę o obrocie instrumentami finansowymi z równoległe nowelizowaną ustawą o funduszach inwestycyjnych.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 senatorów 87 głosowało za, 1 – przeciw.

(Głosowanie nr 21)

Przyjęta.

Poprawka trzecia zmierza do uwzględnienia w przepisie skrótu sformułowanego we wcześniejszej części ustawy.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

88 głosujących, wszyscy za. **(Głosowanie nr 22)**

Przyjęta.

Teraz całość, Wysoki Senacie.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 obecnych senatorów 53 głosowało za, 35 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 23)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw.

Powracamy do punktu siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Komisja Budżetu i Finansów Publicznych proponuje wprowadzenie poprawek do ustawy. Głosujemy nad tymi poprawkami.

Poprawka pierwsza eliminuje z ustawy fragment przepisu niemający wartości normatywnej.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 senatorów 86 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 24)**

Przyjęta.

Poprawka druga ma charakter techniczno-legislacyjny.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

88 głosujących, wszyscy za. **(Głosowanie nr 25)**

Przyjęta.

Poprawka trzecia dodaje przepis przejściowy, przewidujący umorzenie z dniem wejścia w życie ustawy wszczętych i niezakończonych postępowań w sprawie o wydanie zezwolenia na utworzenie funduszu inwestycyjnego zamkniętego, emitującego wyłącznie niepubliczne certyfikaty inwestycyjne.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 26)**

Przyjęta.

Poprawka czwarta uwzględnia fakt, że obowiązek, o którym mowa w zmienianym przepisie, ma charakter publicznoprawny.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 senatorów 87 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 27)**

Przyjęta.

I głosowanie nad podjęciem uchwały w całości, Wysoka Izbo.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 senatorów 52 głosowało za, 35 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 28)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Powracamy do punktu ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych oraz ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

Komisja Budżetu i Finansów Publicznych i Komisja Zdrowia przedstawiają projekt wprowadzający poprawki do ustawy.

Możemy głosować...

Przepraszam, zaproponowano jedną poprawkę. Poprawka ta zmierza do tego, aby osoba pełniąca funkcję rzecznika ubezpieczonych mog-

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

ła łączyć ją z zajmowaniem stanowiska naukowo-dydaktycznego lub naukowego w szkole wyższej, w Polskiej Akademii Nauk, w instytucie badawczym lub innej jednostce naukowej.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Podaję wyniki.

Na 88 senatorów 87 głosowało za, 1 – przeciw.

(Głosowanie nr 29)

Możemy przegłosować uchwałę w całości.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 senatorów 86 głosowało za, 1 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 30)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych oraz ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

Powracamy do punktu dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji w sprawie scentralizowanej odprawy celnej dotyczącej podziału krajowych kosztów poboru, które są zatrzymywane, gdy tradycyjne zasoby własne są udostępniane budżetowi UE, sporządzonej w Brukseli dnia 10 marca 2009 r.

Komisja Budżetu i Finansów Publicznych oraz Komisja Spraw Zagranicznych wnoszą o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Możemy głosować nad tym wnioskiem, Wysoki Senacie.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 senatorów 85 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 31)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji w sprawie scentralizowanej odprawy celnej dotyczącej podziału krajowych kosztów poboru, które są zatrzymywane, gdy tradycyjne zasoby własne są udostępniane budżetowi UE, sporządzonej w Brukseli dnia 10 marca 2009 r.

Powracamy do punktu dziesiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw.

W przerwie odbyło się posiedzenie Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji. Przygotowały one

wspólne sprawozdanie, które jest w druku nr 1335Z.

Pan senator Stanisław Piotrowicz jest sprawozdawcą.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Pan senator Zientarski może usiąść.

Senator Stanisław Piotrowicz:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Połączone komisje, Komisja Ustawodawcza oraz Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, po rozpatrzeniu ustawy rekomendują Wysokiej Izbie przyjęcie wniosków zawartych w punktach: drugim, trzecim, piątym, szóstym, siódmym, ósmym, dziewiątym, dziesiątym, jedenastym, dwunastym i trzynastym. Ponadto pragnę poinformować, że nad poprawkami: drugą, trzecią, piątą, szóstą, siódmą, ósmą, dziewiątą, dziesiątą, jedenastą, dwunastą i trzynastą, można głosować łącznie.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Czyli poprawki druga i trzecia, i od piątej do trzynastej. Tak?

(Senator Stanisław Piotrowicz: Tak.)

Rozumiem. I jest wniosek o głosowanie...

(Senator Stanisław Piotrowicz: ...łącznie.)

Rozumiem.

Dziękuję, Panie Senatorze.

Czy wnioskodawca, senator Andrzejewski...

Nie zabiera pan głosu, jak rozumiem. Tak?

Zatem głosujemy.

Poprawka pierwsza ma na celu przywrócenie do kodeksu karnego wykonawczego przepisu przyznającego skazanemu, który nie włada językiem polskim, prawa do obrony obywatelskiej.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 obecnych senatorów 40 głosowało za, 47 – przeciw, 1 się wstrzymał od głosu. **(Głosowanie nr 32)**

Poprawka została odrzucona.

I teraz poprawki: druga i trzecia oraz od piątej do trzynastej, wszystkie razem.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 33)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka czwarta zmierza do określenia maksymalnej długości okresu odroczenia kary pozba-

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

wienia wolności dla kobiety ciężarnej oraz osoby samotnie sprawującej opiekę nad dzieckiem.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 obecnych senatorów 38 głosowało za, 48 – przeciw, 2 się wstrzymało od głosu. (**Głosowanie nr 34**)

Głosujemy, proszę państwa, nad uchwałą w całości, wraz z przyjętymi poprawkami.

Przycisk obecności.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 obecnych senatorów 51 głosowało za, 36 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 35**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw.

Powracamy do punktu jedenastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym.

Komisja Ustawodawcza oraz Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji przedstawiły projekt uchwały, wnosząc o wprowadzenie poprawek. Tych poprawek, proszę państwa, jest pięć.

Pierwsza ma charakter redakcyjny.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 obecnych senatorów 86 głosowało za, 1 nie głosował. (**Głosowanie nr 36**)

Poprawka przyjęta.

Poprawka druga ujednotolica terminologię.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. (**Głosowanie nr 37**)

Przyjęta.

Poprawka trzecia ma charakter precyzujący.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

(Senator Czesław Ryszka: Tamta poprawka ma charakter językowy.)

Nie, nie, myli się pan senator.

(Senator Jan Rulewski: Jak zwykle.)

Przepraszam.

Na 86 obecnych senatorów 85 głosowało za, 1 się wstrzymał. (**Głosowanie nr 38**)

Poprawka została przyjęta.

Nad poprawkami czwartą i piątą należy głosować łącznie.

Wprowadzają one prawidłowe oznaczenie jednostek redakcyjnych.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 obecnych senatorów 86 głosowało za, 2 się wstrzymało. (**Głosowanie nr 39**)

Poprawka została przyjęta.

I teraz ustawa w całości, Wysoka Izbo.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 obecnych senatorów 87 głosowało za, 1 się wstrzymał. (**Głosowanie nr 40**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym.

Powracamy do rozpatrywania punktu dwunastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

W przerwie odbyło się posiedzenie Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, które przygotowały wspólne sprawozdanie, znajdujące się w druku nr 1342Z.

Pan senator Piotrowicz już się zbliża. Proszę bardzo.

Senator Stanisław Piotrowicz:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Połączone komisje: Komisja Ustawodawcza oraz Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, w przerwie w obradach Senatu rozpatrzyły wnioski, jakie zostały złożone w toku debaty.

Połączone komisje proponują Wysokiej Izbie przyjęcie wniosku o odrzucenie ustawy. Przypominę, że wniosek ten był uzasadniony w dużej mierze opinią procesualisty profesora doktora habilitowanego Andrzeja Zielińskiego. Opinia, wydana na zlecenie Biura Analiz Sejmowych, wskazuje, że utrudnienia formalnoprocesowe, jakie niesie ustawa, mogą naruszać prawo do sądu gwarantowane w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Ponadto

(senator S. Piotrowicz)

proponowane w kwestionowanych regulacjach zmiany pozostają w rażącej sprzeczności z fundamentalnymi zasadami procesu cywilnego, jak również z aktualnym orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz Trybunału Konstytucyjnego.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Tu będzie dwóch sprawozdawców mniejszości połączonych komisji. Jako pierwszy wypowie się pan senator Cichoń.

Zapraszam, Panie Senatorze, Sprawozdawco Mniejszości.

I przygotowuje się senator Zientarski.

Senator Zbigniew Cichoń:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mniejszość połączonych komisji popiera poprawki od pierwszej do dwudziestej, a więc w sumie dwadzieścia poprawek. Ja może nie będę ich wszystkich omawiał, bo nie ma to sensu. Powiem tylko, że one generalnie sprawdzają się do tego, żeby umożliwić dostęp do sądu poprzez pozbawienie sądu możliwości decydowania o tym, że złożenie pisma przygotowawczego może nastąpić tylko i wyłącznie za zgodą sądu, co prowadziłoby do takich absurdów, że zamykałoby się usta stronom procesowym, a tym samym proces byłby fikcją. Bo mogłoby dochodzić nawet do takich absurdów, że zmiana powództwa byłaby uzależniona od woli sądu. Przecież niedawno wprowadziliśmy przepis, który nakazuje zmianę powództwa w formie pisma procesowego. A teraz musiałaby być zgoda sądu. Dlatego zgłaszamy te wszystkie poprawki.

Czy mam je omawiać szczegółowo, czy nie?

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Nie, nie.

Dziękuję, Panie Senatorze.

(Senator Zbigniew Cichoń: Dziękuję.)

Mamy jeszcze drugą mniejszość.

Pan senator Zientarski przedstawi wniosek drugiej mniejszości.

Senator Piotr Zientarski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Pan senator Cichoń właściwie już mnie wyreczył, ponieważ powiedział o wszystkich dwudziestu poprawkach, tak jakby były one popierane przez tamtą mniejszość – a mniejszości były różne. (Wesołość na sali)

Ja popieram te poprawki mniejszości, które zostały zgłoszone już wcześniej, przez Komisję Ustawodawczą oraz Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, i które przedstawiałem podczas drugiego czytania. Rekomenduję państwu te poprawki, uznając, iż są one potrzebne, a tak naprawdę konieczne. Uważam, że nie można się zgodzić z wnioskiem o odrzucenie ustawy.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję.

Rozumiem, że połączone mniejszości będą stanowiły większość, Wysoki Senacie.

Czy senatorowie wnioskodawcy chcą jeszcze zabrać głos? Nie.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę państwa, najpierw będziemy głosować nad wnioskiem Komisji Ustawodawczej i Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji o odrzucenie ustawy. To jest wniosek, w sprawie którego musimy głosować w pierwszej kolejności.

Wysoki Senacie, obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

(Rozmowy na sali)

Proszę nie wprowadzać w błąd Wysokiej Izby. (Wesołość na sali)

Na 88 obecnych senatorów 40 głosowało za, 46 – przeciw, 2 się wstrzymało od głosu. (**Głosowanie nr 41**)

Wniosek o odrzucenie ustawy został odrzucony.

Możemy zatem głosować nad poprawkami.

Poprawka pierwsza zmierza do nałożenia na sąd obowiązku udzielania pouczeń stronom występującym bez profesjonalnego pełnomocnika.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 obecnych senatorów 39 głosowało za, 45 – przeciw, 3 się wstrzymało od głosu. (**Głosowanie nr 42**)

Odrzucona.

Nad poprawkami drugą, osiemnastą, dwudziestą głosujemy łącznie. Mają one na celu zachowanie odrębnego postępowania w sprawach gospodarczych.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

(Senator Piotr Andrzejewski: Odrębne postępowanie ma być zachowane?)

Zachowanie odrębnego postępowania w sprawach gospodarczych.

Kto wstrzymał się od głosu?

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Podaję wyniki, Panie Senatorze.

Na 88 obecnych 39 głosowało za, 46 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 43)**

Te poprawki zostały odrzucone.

Poprawka trzecia podnosi próg kwotowy decydujący o właściwości rzeczowej sądów okręgowych.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

88 obecnych, 41 głosowało za, 45 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 44)**

Odrzucona.

Poprawki czwarta i dziewiętnasta będą przegłosowane łącznie. Usuwają one punkt, który nie wnosi żadnej zmiany.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Widzę, że niektórzy senatorowie mają wątpliwości.

Podaję wyniki.

87 obecnych, wszyscy za. **(Głosowanie nr 45)**

Przyjęte.

Poprawka piąta uzupełnia katalog podmiotów, którym zgodnie z ustawą przysługuje zdolność procesowa.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 obecnych 42 głosowało za, 45 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 46)**

Odrzucona.

Poprawka szósta zmierza do zniesienia obowiązku wnoszenia pism procesowych wyłącznie drogą elektroniczną w tych sytuacjach, w których taką właśnie formę przewidziano w przepisach szczególnych.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

86 obecnych, 41 głosowało za, 43 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 47)**

Odrzucona.

Poprawka siódma precyzuje odesłanie.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

88 obecnych, wszyscy za. **(Głosowanie nr 48)**

Przyjęta.

Poprawka ósma eliminuje normy prawne, które przewidują możliwość i określają sposób wnoszenia tak zwanych pism przygotowawczych oraz wprowadzają rygor pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

88 obecnych, 42 głosowało za, 45 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 49)**

Odrzucona.

Poprawka dziewiąta ma na celu zniesienie ograniczenia w zakresie swobodnego składania pism przygotowawczych przez strony.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

86 obecnych, 40 głosowało za, 44 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 50)**

Odrzucona.

Poprawka dziesiąta uściśla, kiedy sąd może zastosować rygor pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 obecnych 40 głosowało za, 46 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 51)**

Odrzucona.

Poprawka jedenasta ma charakter redakcyjny.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

88 obecnych, 42 głosowało za, 45 – przeciw, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 52)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dwunasta zmierza do zachowania zasady, że przy odbieraniu przyrzeczenia od świadka stoją wszystkie osoby obecne na sali, w tym również skład sędziowski.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Na 88 obecnych 40 głosowało za, 45 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 53)**

Odrzucona.

Poprawka trzynasta usuwa fragment przepisu, który nie wnosi żadnej zmiany.

Obecność.

Kto jest za?

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

(Rozmowy na sali)

Wysoki Senacie!

88 obecnych, 85 głosowało za, 3 – przeciw.

(Głosowanie nr 54)

Przyjęta.

Poprawka czternasta uzupełnia katalog podmiotów, które mogą działać w procesie na rzecz pracownika lub ubezpieczonego.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 obecnych 39 głosowało za, 47 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 55)**

Odrzucona.

Poprawka piętnasta... Proszę państwa proponuję, żeby poprawki piętnastą i szesnastą przegłosować razem, one mają charakter redakcyjny.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

88 obecnych, 86 głosowało za, 2 – przeciw.

(Głosowanie nr 56)

Przyjęte.

Poprawka siedemnasta usuwa zbędny przepis...

(Głos z sali: Panie Marszałku, nie można tak głosować, bo maszyna...)

(Senator Władysław Ortyl: Marszałek decyduje, nie maszyna.)

(Senator Ryszard Bender: Proszę nie przeszkadzać marszałkowi.)

(Senator Władysław Ortyl: Proszę o głos w sprawie formalnej.)

Poprawki piętnasta i szesnasta, ja powiedziałem: piętnasta i szesnasta, proponowałem, żeby łącznie je przegłosować.

(Głosy z sali: Tak było.)

(Głos z sali: Marszałek decyduje.)

(Głos z sali: Jest tylko wynik głosowania nad poprawką piętnastą.)

(Głos z sali: Marszałek decyduje, a nie maszyna.)

No dobrze, przepraszam bardzo, podjąłem decyzję, że dwie poprawki redakcyjne przegłosujemy łącznie. (Oklaski)

(Rozmowy na sali)

(Głos z sali: Proszę nie przeszkadzać marszałkowi.)

Proponuję w takim razie... Przepraszam, proponuję, żeby była pani łaskawa zapisać taki sam wynik głosowania nad poprawką szesnastą, jaki był w przypadku poprawki piętnastej.

(Głosy z sali: Brawo!)

(Senator Władysław Ortyl: Sprawa formalna.)

Proszę bardzo, pan senator Ortyl.

Senator Władysław Ortyl:

Ja myślę, że tu decyduje marszałek, a nie maszyna, tak że proponowałbym, żeby jednak nad tym panować.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze, za wsparcie mojej decyzji.

Dziękuję bardzo.

Poprawka siedemnasta usuwa zbędny przepis.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję bardzo.

88 obecnych, wszyscy za. **(Głosowanie nr 57)**

Przyjęta.

I teraz, proszę państwa, głosowanie w sprawie całej ustawy.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 87 obecnych senatorów 48 głosowało za, 38 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 58)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

Punkt dwudziesty...

(Głosy z sali: Nie, nie.)

Nie? Przepraszam, wracam do poprzedniego scenariusza.

Punkt czternasty – dwunasty już był, *Madame* – porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

W przerwie odbyło się posiedzenie Komisji Gospodarki Narodowej, która przygotowała sprawozdanie; druk nr 1366Z.

Sprawozdawcą jest senator Jurcewicz. Panie Senatorze, proszę.

Senator Stanisław Jurcewicz:

Dziękuję bardzo.

W imieniu Komisji Gospodarki Narodowej proszę o przyjęcie poprawek: pierwszej, drugiej, trzeciej, czwartej, siódmej, ósmej, dziewiątej, dziesiątej, jedenastej, dwunastej, trzynastej. Dziękuję za uwagę.

(Głosy z sali: Łącznie!)

(Głos z sali: Okej, bardzo dobrze.)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Czy są wnioski o przegłosowanie łącznie? Nie?

(*Senator Stanisław Jurcewicz:* Nie było tego tematu na posiedzeniu komisji.)

Dobrze, to przegłosujemy je pojedynczo, chyba że zauważę, że coś się łączy, i *madame* pozwoli.

(*Głos z sali:* Tylko proszę wcześniej powiedzieć.)

Czy senator Wyrowiński chciałby jeszcze zabrać głos? Panie Senatorze?

(*Senator Jan Wyrowiński:* Broń Boże.)

Proszę państwa, przystępujemy do głosowania...

No, tu są takie, które by się dało połączyć, *Mademoiselle*.

(*Głos z sali:* Jasne, że są.)

Przepraszam, ja przejrzę poprawki i zaraz proponuję, które przegłosujemy razem. Jest to możliwe?

Poprawki pierwsza, druga, piąta, szósta – charakter porządkujący...

(*Senator Piotr Zientarski:* Szósta będzie wykluczona, jeśli...)

(*Głos z sali:* Piąta może być, ale trzecia...)

Nie, pierwsza, druga, piąta, szósta to tylko... pierwsza, druga, piąta, szósta, dziesiąta...

(*Głos z sali:* Piąta i szósta wykluczają się.)

Aha. To pierwsza, druga, piąta... No dobrze, to...

(*Głos z sali:* Nie, piąta nie, bo...)

No dobrze, to pierwsza, druga i dziesiąta w takim razie, to wystarczy: pierwsza, druga i dziesiąta. No trudno, nie komplikujmy już.

Proszę państwa, wprowadziłem blok, który nie-dużo czasu zaoszczędza. To poprawki pierwsza, druga i dziesiąta, poprawki terminologiczne. Przepraszam, chciałem przyspieszyć.

(*Senator Czesław Ryszka:* A wyszło jak zwykle.)

Proszę państwa, przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Proszę państwa, głosowało 88 senatorów, 84 – za, 1 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 59)**

Poprawki pierwsza, druga i dziesiąta zostały przyjęte.

Trzecia poprawka precyzuje, że ustalenie progu kwotowego dotyczy każdego okresu rozliczeniowego, a w przypadku jego braku, jak to ma miejsce w przypadku prepaid, każdego cyklu miesięcznego. Ponadto poprawka nakłada obowiązek ustalenia co najmniej trzech progów kwotowych przez dostawców.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 osób, wszystkie za. **(Głosowanie nr 60)**

Poprawka przyjęta.

Czwarta poprawka ma na celu wyeliminowanie sytuacji, w której dostawca usług świadczący usługi w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej nie będzie mógł zrealizować obowiązku polegającego na poinformowaniu abonenta o fakcie przekroczenia progu kwotowego.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 senatorów 87 głosowało za, 1 się wstrzymał od głosu. **(Głosowanie nr 61)**

Poprawka przyjęta.

Poprawka piąta ma charakter porządkujący. W zestawieniu z poprawką szóstą ujednotacza terminologię ustawy.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

88 głosów, wszystkie za. **(Głosowanie nr 62)**

Poprawka przyjęta, co wyklucza głosowanie nad poprawką szóstą.

Poprawka siódma powoduje zmianę podmiotu zobowiązanego do przekazywania prezesowi UKE informacji służących do prowadzenia rejestru numerów wykorzystywanych do świadczenia usług o podwyższonej opłacie – z przedsiębiorcy telekomunikacyjnego na dostawcę dodatkowego świadczenia.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 senatorów 86 było za, 1 się wstrzymał od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 63)**

Przyjęta.

Poprawka ósma skreśla przepis dotyczący wydawania pozwolenia radiowego w zakresie częstotliwości przeznaczonych do użytkowania jako rządowe.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

88 głosów, wszystkie za. **(Głosowanie nr 64)**

Poprawka przyjęta.

Dziewiąta poprawka wydłuża do siedmiu dni termin na wyrażenie zgody na czasowe użytkowanie urządzenia radiowego na częstotliwościach rządowych.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Dziękuję.

Na 88 senatorów 87 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 65)**

Poprawka przyjęta.

Dziesiąta... A, już przegłosowaliśmy.

Jedenasta poprawka uwzględnia ostatnie zmiany w zakresie ewidencji działalności gospodarczej.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 senatorów 87 głosowało za, 1 się wstrzymał. **(Głosowanie nr 66)**

Przyjęta.

Dwunasta poprawka ma na celu rozszerzenie możliwości zawiadamiania stron o decyzjach i innych czynnościach poprzez obwieszczenie na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Komunikacji Elektronicznej także w przypadku postępowań w sprawach dotyczących dopuszczenia czasowego używania urządzenia radiowego.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

88 głosów, wszystkie za. **(Głosowanie nr 67)**

Przyjęta.

Poprawka trzynasta ma na celu zagwarantowanie przedsiębiorcom telekomunikacyjnym odpowiedniego czasu, niezbędnego na dokonanie odpowiednich zmian w systemach niezbędnych do prawidłowego wykonywania obowiązków.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 senatorów 86 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 68)**

Przyjęta.

I uchwała w całości, Wysoki Senacie.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 głosów wszystkie za. **(Głosowanie nr 69)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

Pan senator Andrzej Owczarek będzie przedstawiał sprawozdanie dotyczące **punktu piętnastego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o autostra-

dach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym.

Sprawozdanie to jest efektem posiedzenia Komisji Gospodarki Narodowej, a zawarte jest w druku nr 1355Z.

Proszę, Panie Senatorze.

Senator Andrzej Owczarek:

Komisja rekomenduje państwu senatorom przyjęcie ustawy po pozytywnym przegłosowaniu poprawki drugiej.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Czy pan senator Gruszka chce zabrać głos? Nie.

Proszę państwa, głosujemy najpierw nad poprawkami.

Poprawka pierwsza wprowadza zasadę, zgodnie z którą w przypadku przebudowy lub remontu autostrady na odcinku między punktami poboru opłat, w wyniku czego zablokowany zostaje co najmniej jeden pas ruchu w danym kierunku, opłaty za przejazd autostradą nie pobiera się.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 89 senatorów 42 głosowało za, 45 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 70)**

Poprawka została odrzucona.

Druga poprawka doprecyzowuje, że uzgodnienia, o których mowa w art. 61 ust. 2 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, powinny poprzedzać każde postępowanie w sprawie wyboru spółki, której zostanie powierzona budowa lub eksploatacja autostrady.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 89 senatorów 86 było za, 1 – przeciw, 2 się wstrzymało od głosu. **(Głosowanie nr 71)**

Poprawka została przyjęta.

I możemy głosować teraz nad uchwałą w całości, Wysoki Senacie.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 senatorów 50 było za, 37 – przeciw. **(Głosowanie nr 72)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Punkt szesnasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o bezpieczeństwie morskim.

Komisja Gospodarki Narodowej proponuje przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Głosujemy nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, Wysoki Senacie.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 senatorów 53 było za, 37 – przeciw. (**Głosowanie nr 73**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o bezpieczeństwie morskim.

Punkt siedemnasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o żegludze śródlądowej.

Komisja Gospodarki Narodowej proponuje przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Głosujemy nad tym wnioskiem.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Na 91 senatorów 90 było za, 1 – przeciw. (**Głosowanie nr 74**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o żegludze śródlądowej.

Punkt osiemnasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.

Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej proponuje przyjęcie ustawy bez poprawek.

Możemy w tej sprawie głosować, Wysoki Senacie.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 91 senatorów 60 głosowało za, 2 – przeciw, 29 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 75**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.

Punkt dziewiętnasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego.

W przerwie odbyło się posiedzenie Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Gospodarki Narodowej.

Wspólne sprawozdanie znajduje się w druku nr 1367Z, a przedstawi to sprawozdanie pan senator Bisztyga.

Panie Senatorze, proszę.

Senator Stanisław Bisztyga:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

To jest punkt, nad którym komisje pochyliły się po raz kolejny w dniu dzisiejszym, a teraz rekomendują Wysokiej Izbie przyjęcie, pozytywne przegłosowanie następujących wniosków, poprawek: pierwszej, drugiej, trzeciej, czwartej, piątej, szóstej, siódmej, ósmej, dziewiątej, dziesiątej, jedenastej, dwunastej, trzynastej, czternastej, piętnastej, szesnastej, siedemnastej, osiemnastej, dziewiętnastej, dwudziestej...

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: W sprawie wszystkich za, Panie Senatorze, tak?)

...dwudziestej pierwszej, dwudziestej drugiej, dwudziestej trzeciej, dwudziestej czwartej i dwudziestej piątej. Oczywiście, w sprawie wszystkich jesteśmy za.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Wszystkie za, rozumiem. Taki jest wniosek komisji: co do wszystkich – głosowanie za.

Pan senator Paszkowski chce zabrać głos. Senatorze, gdzie jest... Nie?

Proszę państwa, tutaj niektóre... Mam propozycję zablokowania niektórych poprawek i nie będę już tu kombinował...

Jedziemy.

Pierwsza ma charakter precyzujący.

Obecność.

(Rozmowy na sali)

Głosujemy nad poprawkami. Jeszcze raz.

Poprawka pierwsza ma charakter precyzujący.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 91 senatorów 88 głosowało za, 1 się wstrzymał, 2 nie głosowało. (**Głosowanie nr 76**)

Przyjęta.

Nad poprawkami: drugą, szóstą, siódmą, ósmą, jedenastą i dwudziestą trzecią, głosujemy łącznie. Zastępują one wymienione w tych przepisach produkt ubezpieczeniowy w postaci umowy ubezpieczenia bardziej adekwatną dla zabezpieczenia interesów nabywców gwarancją ubezpieczeniową.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Dziękuję.

Na 90 senatorów 76 głosowało za, 14 – przeciw.

(Głosowanie nr 77)

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka trzecia usuwa z ustawy przepis niezgodny z postanowieniem ustawy – Prawo bankowe oraz ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 78)**

Przyjęta.

Poprawka czwarta zmierza do tego, aby w przypadku odstąpienia od umowy deweloperskiej wypłacie przez bank na rzecz nabywcy podlegały jedynie należne mu środki pozostałe na mieszkaniowym rachunku powierniczym.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 senatorów 83 głosowało za, 5 się wstrzymało od głosu. **(Głosowanie nr 79)**

Przyjęta.

Poprawka piąta ma charakter precyzujący.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 80)**

Przyjęta.

Nad poprawkami dziewiątą i dwudziestą drugą głosujemy łącznie. Wprowadzają one do ustawy mające ugruntowane znaczenie w systemie prawa pojęcie lokalu przedsiębiorstwa.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 91 senatorów 89 głosowało za, 2 się wstrzymało od głosu. **(Głosowanie nr 81)**

Przyjęta.

Poprawka dziesiąta dookreśla, iż koszty, jakie ewentualnie ponosi nabywca w związku z dokonywaniem wpłat na rachunek powierniczy, nie mają charakteru kosztów prowadzenia tego rachunku.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 89 senatorów 86 głosowało za, 3 się wstrzymało od głosu. **(Głosowanie nr 82)**

Przyjęta.

Poprawka dwunasta dostosowuje terminologię ustawy do przepisów ustawy – Prawo budowlane.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu? Dziękuję.

Na 91 senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 83)**

Przyjęta.

Poprawka trzynasta zapewnia spójność terminologiczną z postanowieniami ustawy – Prawo budowlane.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 84)**

Przyjęta.

Nad poprawkami czternastą i dwudziestą czwartą głosujemy łącznie. Mają one na celu wprowadzenie obowiązku informacyjnego do prospektu informacyjnego w zakresie możliwości uzyskania w lokalu przedsiębiorstwa dodatkowych informacji na temat dewelopera oraz określonego obiektu budowlanego.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 senatorów 89 głosowało za, 1 się wstrzymało od głosu. **(Głosowanie nr 85)**

Przyjęta.

Poprawka piętnasta ma charakter precyzujący.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 86)**

Przyjęta.

Poprawka szesnasta ma charakter redakcyjny.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 89 senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 87)**

Przyjęta.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Poprawka siedemnasta dostosowuje terminologię przepisu do ustawy o księgach wieczystych i hipotecę.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 89 senatorów wszyscy głosowali za. (**Głosowanie nr 88**)

Przyjęta.

Poprawka osiemnasta uzupełnia przepis, penalizując również niezgodną z przepisami ustawy wypłatę środków zgromadzonych na zamkniętym mieszkaniowym rachunku powierniczym.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 89 senatorów 87 głosowało za, 2 się wstrzymało od głosu. (**Głosowanie nr 89**)

Przyjęta.

Poprawka dziewiętnasta uzupełnia przepis o brakujące wytyczne.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 senatorów 89 głosowało za, 1 – przeciw. (**Głosowanie nr 90**)

Przyjęta.

Poprawka dwudziesta zmierza do tego, aby obowiązek zastosowania zabezpieczeń, o których mowa w art. 4, odnosił się do przedsięwzięć deweloperskich, w ramach których sprzedaż lokali lub domków jednorodzinnych rozpoczęła się po dniu wejścia w życie ustawy.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 senatorów 84 głosowało za, 4 – przeciw, 2 się wstrzymało od głosu. (**Głosowanie nr 91**)

Przyjęta.

Poprawka dwudziesta pierwsza wprowadza przepis nakładający na Radę Ministrów obowiązek dokonania przeglądu funkcjonowania przepisów niniejszej ustawy i przedłożenia Sejmowi informacji o skutkach jej obowiązywania wraz z propozycjami zmiany.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 89 senatorów wszyscy głosowali za. (**Głosowanie nr 92**)

Przyjęta.

I ostatnia poprawka, dwudziesta piąta, ma charakter redakcyjny.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 89 senatorów wszyscy głosowali za. (**Głosowanie nr 93**)

Przyjęta.

I teraz, proszę państwa, głosujemy w sprawie uchwały w całości.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 89 senatorów wszyscy głosowali za. (**Głosowanie nr 94**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domku jednorodzinnego.

Powracamy do punktu dwudziestego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o timeshare.

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Gospodarki Narodowej, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie, zawarte w druku nr 1344Z.

Sprawozdanie to przedstawi nam senator Zientarski.

Proszę, Panie Senatorze.

Senator Piotr Zientarski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Komisja Ustawodawcza i Komisja Gospodarki Narodowej przedstawiają Wysokiemu Senatowi następujące stanowisko: Wysoki Senat raczy przyjąć wnioski zawarte w punktach: pierwszym, trzecim, czwartym, siódmym i ósmym.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Czy senatorowie wnioskodawcy i pozostali senatorowie sprawozdawcy chcą zabrać głos? Nie. Dziękuję.

W takim razie przystępujemy do głosowania nad poprawkami.

Proszę państwa, nad poprawkami pierwszą, siódmą i ósmą głosujemy łącznie. Formułują one tytuł ustawy przez wprowadzenie polskiego odpo-

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

wiednika pojęcia „timeshare”, co wiąże się z postanowieniami ustawy o języku polskim.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

(Senator Piotr Zientarski: Ale co to za poprawki?

Można prosić jeszcze raz...)

Na prośbę przewodniczącego Zientarskiego czytam jeszcze raz.

Poprawki te formułują tytuł ustawy przez wprowadzenie polskiego odpowiednika pojęcia „timeshare”, co wiąże się z postanowieniami ustawy o języku polskim. Tak?

(Senator Piotr Zientarski: Tak.)

No i tak właśnie jest, jak pan senator sobie życzył.

Na 91 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. (**Głosowanie nr 95**)

Przyjęta. (Oklaski)

(Senator Stanisław Karczewski: Brawo!)

Poprawki druga i szósta mają na celu określenie tytułu...

(Głosy z sali: Nie, one są wykluczone.)

A, przepraszam bardzo.

Nad poprawkami trzecią i czwartą głosujemy łącznie. Mają one charakter precyzujący. Określają, do jakiego rodzaju umowy odnoszą się wzajemne prawa i obowiązki konsumenta oraz przedsiębiorcy zawarte w przepisach.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 obecnych senatorów 88 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu, 1 nie głosował. (**Głosowanie nr 96**)

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka piąta eliminuje sankcję karną za naruszenie określonych obowiązków wynikających z ustawy.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 obecnych senatorów 51 głosowało za, 35 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 97**)

Poprawka została przyjęta.

I głosowanie nad podjęciem uchwały w całości.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę głosować...

Na 89 obecnych senatorów 87 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 98**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o timeshare.

Powracamy do punktu dwudziestego pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o europejskich radach zakładowych.

Komisja Rodziny i Polityki Społecznej wnosi o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

I głosowanie nad podjęciem uchwały.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 obecnych senatorów 89 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 99**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o europejskich radach zakładowych.

I ostatnie głosowanie dzisiejszego wieczoru.

Powracamy do punktu dwudziestego drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej.

Komisja Rodziny i Polityki Społecznej wnosi o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Możemy głosować nad tym wnioskiem, Wysoki Senacie.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 obecnych senatorów 88 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 100**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej.

Dziękuję. Głosowania zostały zakończone.

Czy są jakieś komunikaty?

(Rozmowy na sali)

Wysoki Senacie, proszę o ciszę.

Komunikaty dotyczące jutrzejszych posiedzeń komisji...

(Rozmowy na sali)

Silentium!

Proszę bardzo.

Senator Sekretarz Waldemar Kraska:

Wspólne posiedzenie Komisji Środowiska, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej w celu rozpatrzenia wniosków zgłoszonych podczas debaty do ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach odbędzie się jutro, 14 września, o godzinie 8.00 w sali nr 217.

(senator sekretarz W. Kraska)

Posiedzenie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie rozpatrzenia wniosków do ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw odbędzie się 14 września o godzinie 8.15 w sali nr 182.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Proszę państwa, jak rozumiem, obrady wznawiamy o godzinie 9.00 rano. Tak, Panie Marszałku?

W związku z tym, Wysoka Izbo, ogłaszam przerwę do jutra do godziny 9.00 rano. Rozpoczynamy zieloną noc.

(Przerwa w posiedzeniu o godzinie 22 minut 54)

(Wznowienie posiedzenia o godzinie 9 minut 00)

(Posiedzeniu przewodniczą wicemarszałek Marek Ziółkowski, marszałek Bogdan Borusewicz oraz wicemarszałkowie Grażyna Sztark i Zbigniew Romaszewski)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dzień dobry, Wysoki Senacie.

Wznawiam posiedzenie.

W tej chwili jest już 9.01.

Punkt trzynasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym.

Tekst ustawy jest w druku nr 1349, a sprawozdanie – w druku nr 1349A.

Pan senator Kogut jest już gotowy. Proszę bardzo o przedstawienie sprawozdania Komisji Gospodarki Narodowej. Proszę, Panie Senatorze.

Senator Stanisław Kogut:

Panie Marszałku! Panowie Senatorowie! Panie Ministrze!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Gospodarki Narodowej przedstawić opinię w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym.

Nowelizacja ustawy dokonywana jest w związku z transpozycją dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady, po pierwsze, dyrektywy 2008/57/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie, a po drugie, dyrektywy 2008/110/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2004/49/WE w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych, oraz dyrektywy Komisji 2009/131/WE z dnia 16 października 2009 r. zmieniającej załącznik VII do dyrektywy parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie.

Istotą ustawy jest określenie zasad wydawania zezwoleń na dopuszczenie do eksploatacji podsystemów strukturalnych i pojazdów kolejowych, zasad wzajemnego uznawania pojazdów kolejowych, przyjęcie procedur oceny zgodności i certyfikacji składników interoperacyjności oraz podsys-

temów strukturalnych. Ponadto projekt określa zasady certyfikacji zakładów odpowiedzialnych za utrzymanie pojazdów kolejowych oraz proces dokonywania ich kontroli.

Rozwiązania zawarte w projekcie ustawy obejmują: po pierwsze, zmianę procedury wydawania zezwoleń na dopuszczenie pojazdu kolejowego do eksploatacji; po drugie, dodanie procedury dopuszczenia typu pojazdu kolejowego; po trzecie, zasady certyfikacji podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie pojazdów kolejowych; po czwarte, uszczegółowienie zadań prezesa Urzędu Transportu Kolejowego związanych z wydawaniem zezwoleń na dopuszczenie do eksploatacji pojazdów kolejowych i podsystemów strukturalnych; po piąte, zobligowanie zarządcy infrastruktury do prowadzenia rejestru zarządzanej przez niego infrastruktury kolejowej wchodzącej w skład systemu kolei; po szóste, rozszerzenie zasad stosowania interoperacyjności w polskiej sieci kolejowej w celu osiągnięcia interoperacyjnego europejskiego systemu kolei oraz określenie procedur oceny zgodności składników.

Komisja Gospodarki Narodowej zaproponowała przyjęcie ustawy z czternastoma poprawkami.

Poprawka pierwsza podwyższa opłatę za czynności wykonywane przez prezesa Urzędu Transportu Kolejowego, przywracając katalog w wersji zaproponowanej przez Radę Ministrów w projekcie ustawy skierowanej do marszałka Sejmu.

Poprawki od drugiej do czternastej mają charakter redakcyjny, zmierzają do zapewnienia ustawie spójności terminologicznej oraz dostosowują ją do postanowień innych aktów prawnych. Poprawki od drugiej do czternastej możemy przegłosować łącznie.

Jak już będą przygotowywane materiały... Faktycznie trzeba uwzględnić, o jaką kwotę chodzi w poprawce pierwszej. Chodzi tam o podwyższenie, słowa „5,5 tysiąca euro” zastępuje się wyrazami „15 tysięcy euro”. W tiret pierwszym kwotę podwyższa się z 7 tysięcy euro do 20 tysięcy euro, a w tiret trzecim – z 30 tysięcy euro do 50 tysięcy euro. Z tym że w dyskusji z panem ministrem

(senator S. Kogut)

Masselem stwierdzono – ja byłem przeciwko, bo uważałem, że są to za wysokie kwoty – że będzie rozporządzenie i będą widełki i nie jest powiedziane, że każdy będzie płacił najwyższą kwotę, 15, 20 czy 50 tysięcy euro, bo może zapłacić na przykład 7 tysięcy euro.

Jednak komisja przyjęła te poprawki jednogłośnie, dlatego wnoszę, Panie Marszałku, Panie i Panowie Senatorowie, o przyjęcie tej ustawy wraz z czternastoma poprawkami. Dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję.

Czy są pytania do pana senatora sprawozdawcy?

(Senator Stanisław Kogut: Nie ma, kto się tam będzie pytał.)

Pan senator już wie, że nie ma.

No to dziękuję bardzo.

Proszę państwa, to był rządowy projekt ustawy. Rząd jest reprezentowany przez Ministerstwo Infrastruktury.

Witam pana ministra Andrzeja Massela i wiceprezesa Urzędu Transportu Kolejowego, pana Krzysztofa Banaszka, witam panów.

Czy chcieliby panowie się wypowiedzieć w tej kwestii? Nie chcą.

Czy są pytania do panów, pana ministra i pana prezesa?

(Głosy z sali: Nie ma.)

Jak panowie widzą, potraktowani zostaliście łagodnie. Dziękuję w takim razie.

Czy ktoś się zapisał do dyskusji?

Proszę państwa, nie ma nikogo zapisanego do dyskusji.

Wobec tego dyskusję zamykam.

(Senator Alicja Zajac: Rozkręcamy się, Panie Marszałku.)

Głosowania odbędą się – mam nadzieję, że to będzie dzisiaj – pod koniec posiedzenia Wysokiej Izby.

Dziękuję panom za bytność z nami podczas rozpatrywania punktu trzynastego.

Teraz wracamy do punktu dwudziestego czwartego, o ile się nie mylę... nie, nawet do dwudziestego piątego.

Punkt dwudziesty piąty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw.

Już się zbliża sprawozdawca...

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1333, a sprawozdanie komisji – w druku nr 1333A.

A sprawozdawcą Komisji Gospodarki Narodowej jest pan senator Owczarek.

Proszę, Panie Senatorze.

Senator Andrzej Owczarek:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Szanowni Państwo!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie z posiedzenia Komisji Gospodarki Narodowej, które odbyło się w dniu 8 września i było poświęcone rozpatrywaniu ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw, uchwalonej przez Sejm 18 sierpnia bieżącego roku.

Ustawa ta była przedłożeniem poselskim. Jej powstanie wiąże się z ogólną sytuacją firm przewozowych. Do niedawna firmy przewozowe były jedną z najprężniej rozwijających się dziedzin gospodarki, powstawało mnóstwo takich firm. Wszystkie szybko i dobrze się rozwijały, ale po pewnym czasie nastąpił kryzys. Kryzys ten jest spowodowany wieloma czynnikami. Przede wszystkim obecnie tych firm transportowych jest za dużo, w związku z czym prowadzi to często do nieuczciwej konkurencji, prowadzi to także do sytuacji, że firmy te działają na pograniczu opłacalności. Poza tym bardzo wysoki jest kurs euro, wysokie są ceny paliw. To wszystko powoduje, że w tej chwili ten dział gospodarki jest zagrożony recesją.

W związku z tym jest to już kolejna ustawa, która zmienia sytuację w transporcie drogowym, jest to ustawa, która powstała w ścisłym porozumieniu Ministerstwa Infrastruktury z przedstawicielami firm przewozowych. Chciałbym powiedzieć państwu, że na posiedzeniu Komisji Gospodarki Narodowej byłem zbudowany, kiedy widziałem może nie zawsze zgodną współpracę, ponieważ interesy nie zawsze są zgodne, ale to, że wspólnym interesem obydwu stron było doprowadzenie do porządku w tej dziedzinie gospodarki.

Ustawa ma na celu przede wszystkim ograniczenie nieuczciwej konkurencji, i to zarówno, jeżeli chodzi o przewoźników krajowych, jak i o przewoźników zagranicznych. Ma też na celu zwiększenie funkcji prewencyjnej nakładanych sankcji przy zmniejszeniu ich represyjności, to znaczy zostały doprecyzowane wszelkiego rodzaju naruszenia, za które firmy, kierowcy czy też przedstawiciele firm działających w dziedzinach związanych z transportem, choć nie bezpośrednio, będą karani. Jest zasada, że wysokie kary pozostały tylko w odniesieniu do sytuacji, kiedy chodzić będzie o nieuczciwą konkurencję, a w pozostałych przypadkach zostały zmniejszone. Jednak nieuchronność ukarania powoduje, że jest nadzieja na to, że sytuacja bardzo się poprawi.

Kolejnym zadaniem ustawy jest dostosowanie infrastruktury drogowej do wymagań transportu drogowego, szczególnie chodzi tu o kwestię parkingów. Ustawa dąży też do zmniejszania barier

(senator A. Owczarek)

biurokratycznych ograniczających prowadzenie działalności transportowej, do eliminowania, ograniczania patologicznych zachowań podmiotów z branży okołotransportowej. Ustawa wyraźnie stwierdza, że tymi wszystkimi sprawami będzie zajmowała się Inspekcja Transportu Drogowego.

W ramach likwidowania nieuczciwej konkurencji ustawa wprowadza jawny rejestr wydanych licencji. Tego do tej pory nie było, co umożliwiało funkcjonowanie niektórym firmom, które w skrócie nazwę firmami krzak, bo zamawiający usługę nie był w stanie sprawdzić, czy dana firma ma licencję. Poza tym często zdarzały się takie sytuacje, że kiedy firmie transportowej groziła kontrola, to nagle ją likwidowano i niszczone dokumenty przewozowe. W tej chwili ustawa wprowadza obowiązek przetrzymywania wszelkich dokumentów związanych z przewozami przez rok od momentu likwidacji firmy.

Mówiłem też o firmach zagranicznych. Po to, aby można było karać zagraniczne firmy przewozowe, wprowadzono w stosunku do przewoźników zagranicznych pojęcie kaucji, co umożliwi nakładanie na nich kar finansowych. Także zwiększono uprawnienia na granicach związane z niedopuszczaniem do ruchu w naszym kraju pojazdów, które nie spełniają naszych oczekiwań.

Ustawa wprowadza też odpowiedzialność nie tylko firm transportowych, ale także firm, które zajmują się nadawaniem przesyłek, ich załadunkiem itp., czyli tak zwanych firm okołotransportowych. Dzięki zmianom w ustawie dotyczącym czasu pracy kierowców będzie można go teraz precyzyjnie zbadać.

Ustawa wprowadza odznakę „Wzorowy kierowca”. Autorzy ustawy uważają, że wprowadzenie tej odznaki zwiększy zapewne prestiż tego zawodu i zobowiąże kierowców do lepszej pracy.

I ważna sprawa: zostanie utworzone centrum monitoringu transportu drogowego, które będzie zajmowało się badaniem sytuacji w tym segmencie rynku. Umożliwi to władzom bardziej elastyczną politykę, ponieważ w tej chwili Ministerstwo Infrastruktury ma jednak za mało informacji. Uspokajam, że nie będzie to ciało rozbudowane biurokratycznie, będą tam zatrudnione cztery osoby, które będą się zajmowały tylko i wyłącznie monitoringiem.

Ustawa zawiera załączniki, w których zawarty jest wykaz naruszeń zagrożonych grzywną oraz jej wysokość.

W czasie posiedzenia komisji przyjęliśmy dużo poprawek, bo trzydzieści cztery, większość z nich ma charakter doprecyzowujący. Merytoryczne poprawki dotyczą ewentualnej sytuacji, kiedy to na terenie Polski będą stacjonować wojska obce; poprawki te dotyczą sposobu rejestracji samo-

chodów należących czy to do żołnierzy wojsk obcych, czy do obcych sił zbrojnych.

W związku z tym, że ustawa wprowadza duży ład i porządek w tym segmencie rynku, a także w związku z tym, że w Sejmie została jednogłośnie przyjęta przez wszystkie kluby, komisja prosi Senat o przyjęcie tej ustawy wraz z poprawkami. Dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Pytania do senatora Owczarka? Nie widzę zgłoszeń.

Proszę państwa, jest to poselski projekt ustawy, a stanowisko rządu reprezentuje Ministerstwo Infrastruktury.

Witam pana ministra Tadeusza Jarmuziewicza.

Panie Ministrze, chciałby pan coś powiedzieć Wysokiej Izbie?

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusz Jarmuziewicz: Ja bardzo chętnie zabieram głos, ale w tej kwestii nie, dziękuję.)

Rozumiem.

Czy są pytania do pana ministra? Nie ma.

W takim razie dziękuję bardzo.

Proszę państwa, nikt nie zapisał się do głosu.

Zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie tej ustawy odbędzie się pod koniec posiedzenia Senatu.

Możemy teraz przystąpić do następnego punktu, powiązanego z tym merytorycznie.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwudziestego szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw.

Tekst ustawy jest w druku nr 1332, a sprawozdanie komisji w druku nr 1332A.

Sprawozdawcą Komisji Gospodarki Narodowej jest pan senator Stanisław Jurcewicz.

Panie Senatorze, proszę.

Senator Stanisław Jurcewicz:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Wysoki Se-nacie!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Gospodarki Narodowej przedstawić sprawozdanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw, uchwalonej przez Sejm w dniu 18 sierpnia 2011 r.

Celem ustawy, o której mowa, jest uporządkowanie przepisów regulujących kwestie związane z przejazdem pojazdów nienormatywnych po drogach publicznych. W aktualnym stanie prawnym zasady udzielania zezwoleń dla pojazdów nienormatywnych, rodzaje tych zezwoleń, organy wła-

(senator S. Jurcewicz)

ściwe do ich wydawania oraz pojazdy zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia określa art. 64 prawa o ruchu drogowym.

W opiniowanej ustawie zaproponowano przeniesienie przepisów dotyczących opłat za wydanie zezwolenia na przejazd pojazdów nienormalnych oraz kar za przejazd bez zezwolenia lub niezgodnie z warunkami określonymi w zezwoleniu z ustawy o drogach publicznych do ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Aby regulacja taka była kompleksowa, do prawa o ruchu drogowym przeniesiono definicję pojęcia „pojazd nienormalny” oraz wyjaśniono związane z nim określenia, „pilot” oraz „ładunek niepodzielny”.

Ustawa dokonuje zmiany w podziale kompetencji w zakresie wydawania zezwoleń na przejazd pojazdu nienormalnego, pozostawiając możliwość ich wydania przez organy dotychczas do tego uprawnione: starostę, generalnego dyrektora dróg i autostrad oraz naczelnika urzędu celnego, oraz rozszerza ten katalog – w mojej opinii jest to ważne – o zarządcę drogi oraz prezydenta miasta na prawach powiatu. W ustawie zaproponowano także system siedmiu kategorii zezwoleń na przejazd pojazdu nienormalnego.

Szanowni Państwo, to jest ustawa, która porządkuje, bardziej jednoznacznie określa elementy takiego przejazdu pojazdu nienormalnego – zresztą sami nie raz obserwowaliśmy na drogach takie przejazdy. Ustawa określa kategorie pojazdów nienormalnych, a także warunki, kiedy uznaje się dany przejazd za przejazd pojazdu nienormalnego.

Na posiedzeniu Komisji Gospodarki Narodowej omawiana ustawa nie budziła żadnych wątpliwości. Pragnę też poinformować Wysoką Izbę, że podczas głosowania nad nią w Sejmie 407 posłów było za jej przyjęciem, 1 – przeciw, a 6 wstrzymało się od głosu, zatem izba niższa była jednomyślna. Proponuję, aby w naszej było tak samo. Proszę o przyjęcie tej ustawy bez poprawek, ponieważ taka była decyzja Komisji Gospodarki Narodowej.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję.

Czy są pytania do pana senatora sprawozdawcy? Dziękuję, nie ma.

Jest to tym razem rządowy projekt ustawy, ale rząd reprezentuje znowu Ministerstwo Infrastruktury, czyli pan minister Tadeusz Jarmuziewicz.

Panie Ministrze, może tym razem?

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusz Jarmuziewicz: Odpowiem jak przy poprzednim punkcie: wstrzymam się.)

Rozumiem.

Czy są pytania do pana ministra?

Rozumiem, że była to ustawa niekontrowersyjna i w związku z tym nie ma pytań.

Wysoka Izbo, kto składa swoje przemówienie do protokołu?

Stanisław Bisztyga.

Tak jest, Stanisław Bisztyga załączy swoje przemówienie*. I w ten sposób na ostatnim posiedzeniu Wysokiej Izby tradycji stało się zadość.

Proszę państwa, w tym momencie zamykam dyskusję.

Głosowanie w sprawie tej ustawy odbędzie się pod koniec posiedzenia Senatu.

Panu ministrowi Jarmuziewiczowi i przedstawicielom ministerstwa dziękuję.

Proszę państwa, teraz przystąpimy...

Czy minister Kołodziejwski... przepraszam, Kołodziejczyk, wczoraj był?

O! Właśnie już jest. Dobrze.

Witam, Panie Ministrze. Czekałem na pana przyście, wołałem po raz drugi nie ryzykować.

(Senator Stanisław Jurcewicz: Ale nie ma senatora Rulewskiego.)

(Głos z sali: Jest za drzwiami.)

No właśnie, proszę mi jeszcze wezwać senatora Jana Rulewskiego.

Tak jest, dziękuję.

(Głos z sali: Czy resort siłowy może go wprowadzić?)

Teraz wszyscy protagoniści już są, w związku z tym, Wysoka Izbo, mogę rozpocząć kolejny punkt.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwudziestego siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw.

Tekst ustawy jest w druku nr 1352, a sprawozdania komisji w drukach nr 1352A i 1352B, czyli mamy dwóch sprawozdawców.

Pierwszym sprawozdawcą, Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, jest pan senator Jurcewicz.

Panie Senatorze, raz jeszcze w pana ręce...

Senator Stanisław Jurcewicz:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Wysoki Senacie!

W imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej przedstawiam sprawozdanie o uchwalonej przez Sejm w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawie o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw.

Nowelizacja ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej ma na celu wprowadzenie do polskiego porządku prawnego

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator S. Jurcewicz)

nowego trybu dostępu do informacji publicznej oraz zasad ponownego wykorzystywania informacji publicznych, które zostały określone w dyrektywie 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r., dotyczącej ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego. W związku z tym zakres przedmiotowy wymienionej ustawy został rozszerzony o regulację dotyczącą ponownego wykorzystania informacji publicznej. Prawo to będzie przysługiwało każdemu, zaś do udostępniania informacji publicznej w celu ponownego jej wykorzystania na zasadach i w trybie określonych w ustawie zostały obowiązane między innymi takie podmioty jak prezes Rady Ministrów, jednostki sektora finansów publicznych, państwowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej oraz określone osoby prawne.

W świetle przyjętych rozwiązań ponowne wykorzystanie informacji publicznej odbywać się będzie poprzez ponowne wykorzystywanie informacji publicznej: udostępnionej na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej; udostępnionej w sposób inny niż w Biuletynie Informacji Publicznej; udostępnionej w centralnym repozytorium informacji publicznej; przekazywanej na wniosek o ponowne wykorzystywanie informacji publicznej. Przekazanie informacji publicznej w celu jej ponownego wykorzystywania na wniosek będzie następowało w przypadku, gdy informacja publiczna nie została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej lub w centralnym repozytorium informacji publicznej albo gdy wnioskodawca zamierza wykorzystywać informację publiczną na innych warunkach, niż zostały dla tej informacji określone.

W świetle przyjętych rozwiązań podmiot zobowiązany może nałożyć opłatę za udostępnienie informacji publicznej w celu ponownego wykorzystywania na wniosek, jeżeli przygotowanie informacji w sposób w nim wskazany wymaga poniesienia dodatkowych kosztów.

Ponadto przedmiotowa ustawa wprowadza instytucję centralnego repozytorium informacji publicznej, to jest nowego trybu udostępniania informacji publicznej i jej ponownego wykorzystywania.

W centralnym repozytorium informacji publicznej będą udostępniane informacje publiczne o szczególnym znaczeniu dla rozwoju innowacyjności w państwie i rozwoju społeczeństwa informacyjnego, które ze względu na sposób przechowywania i udostępniania pozwalają na ich ponowne wykorzystanie w sposób użyteczny i efektywny. Informacje te stanowią zbiór zwany dalej zasobem informacyjnym.

Do przekazania posiadanego zasobu informacyjnego do centralnego repozytorium informacji

publicznej, a także do jego systematycznego weryfikowania oraz aktualizowania są obowiązane: organy administracji rządowej, fundusze celowe, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Narodowy Fundusz Zdrowia, państwowe instytuty badawcze oraz określone państwowe osoby prawne.

Ustawa przewiduje, że w latach 2012–2021 maksymalny limit wydatków z budżetu państwa na funkcjonowanie centralnego repozytorium informacji publicznej wyniesie 23 miliony 250 tysięcy zł.

Wprowadzenie regulacji dotyczącej ponownego wykorzystywania informacji publicznej powoduje konieczność wprowadzenia odpowiednich zmian w następujących ustawach: o ewidencji ludności i dowodach osobistych, o statystyce publicznej, Prawo o ruchu drogowym, Prawo wodne, o swobodzie działalności gospodarczej oraz o ewidencji ludności.

Wysoki Senacie! W imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej wnoszę o przyjęcie ustawy bez poprawek. Ustawa nie budzi żadnych kontrowersji na posiedzeniu tejże komisji.

Dziękuję za uwagę, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Rulewski...

O, jeszcze chwileczkę. Drugi sprawozdawca, pan senator Jurcewicz, już drugą niekontrowersyjną ustawę dzisiaj przedstawia. Jakaś szczęśliwą rękę ma.

Proszę bardzo.

(*Senator Jan Rulewski:* Panie Marszałku, czy pan senator chce poprzedzić moje wystąpienie?)

Nie, nie...

(*Senator Jan Rulewski:* Chętnie ustąpię, Panie Marszałku.)

Nie, pan senator po prostu nie wiedział o tym, że jest drugi sprawozdawca.

Pan senator Jan Rulewski jest sprawozdawcą Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji.

Senator Jan Rulewski:

Wybaczam, Panie Senatorze.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mamy dzisiaj dobry dzień i dobry dzień dla tej ustawy. Po pierwsze, senator sprawozdawca Jurcewicz tak przedstawił sprawozdanie, że nawet senator Jan Rulewski, który reprezentuje Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, nie jest w stanie nic więcej dodać. Po prostu automat prawniczy.

Po drugie, dobrą wiadomością jest to, że rząd w trybie pilnym przygotował ustawę implementującą dyrektywę europejską i w ten sposób czas oczekiwania skrócił praktycznie do zera. Jak wiadomo, dyrektywa obowiązuje od 2003 r.,

(senator J. Rulewski)

a mamy już rok – dobry, ale – 2011. I za to, że rząd w ostatniej chwili podjął taką inicjatywę w trybie pilnym, należy się uznanie. A, jak państwo wiecie, ja tak specjalnie nie komplementuję władzy, zawsze stawiam pytania, można powiedzieć, krytyczne.

Warto jeszcze dodać, że ta ustawa to nie jest ostatnie słowo rządu. W ustawie są zawarte delegacje dla prezesa Rady Ministrów i innych instytucji, które będą tworzyć repozytorium. W moim wystąpieniu chciałbym właśnie zaakcentować to, że prezes Rady Ministrów powinien określić, jakie dane mają się znaleźć w repozytorium, które jest takim jądrem tej ustawy. Przyjmuję, w ślad za panem ministrem Kołodziejczykiem, że dobrocią tej ustawy jest to, iż wszyscy obywatele, różne podmioty gospodarcze będą wykorzystywać informacje nie tylko do celów statystycznych lub analitycznych, ale zastosują to w praktyce gospodarczej i społecznej naszego państwa. To jest ważne. To jest ważne udogodnienie zwłaszcza dla ludzi przedsiębiorczych i innowacyjnych. Ale zależy to od tego, jak dalece będzie następowała implementacja tej ustawy do praktyki życiowej. Ważne jest również – może pan minister odnieść się do tego w swoim wystąpieniu – jak dalece inne podmioty, które obejmuje ta ustawa, te wszystkie instytucje prawne, instytucje naukowe, ZUS i inne instytucje wpiszą się w tę ustawę i stworzą w ten sposób pełną bazę danych.

Tym akcentem kończę i wnoszę – w imieniu Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji – o podjęcie uchwały w sprawie tej ustawy, do której w komisji nie zgłoszono żadnych poprawek.

Dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Czy są...

(Senator Ryszard Knosala: Pytanie.)

Proszę państwa, czy są pytania do panów senatorów sprawozdawców? Tak.

(Senator Ryszard Knosala: Czekam.)

Na razie pan senator Knosala chciał *avant la lettre*, że tak powiem, zadać pytanie.

Pan senator Andrzejewski... Czy do obu panów senatorów...

(Senator Piotr Andrzejewski: Tak, do obu.)

Poproszę obu panów senatorów.

(Senator Piotr Andrzejewski: Art. 54 konstytucji...)

Panie Senatorze, najpierw senator Knosala, bo on się pierwszy zgłosił.

(Senator Piotr Andrzejewski: Kto?)

Pan senator Knosala.

(Senator Piotr Andrzejewski: Dziękuję. Ja nie dosłyszę, proszę o wybaczenie.)

Pan senator Knosala będzie łaskaw zadać pytanie.

Senator Ryszard Knosala:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Ja mam pytanie do pana senatora Rulewskiego, bo ono jest bardziej związane z zakresem prac tej komisji.

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Proszę.)

Otóż za niedostępnienie informacji publicznej grożą sankcje. Muszę powiedzieć, że jak przeczytałem, iż za niedostępnienie informacji publicznej można na rok pójść do aresztu, do więzienia, to poczułem się nie najlepiej. Czy w trakcie prac komisji dyskutowano o tym – to jest art. 23 – żeby ewentualnie złagodzić tę sankcję? To jest kara ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do roku. Wygląda też na to, że te sankcje obejmują nawet tak zwane podmioty zobowiązane do przygotowania informacji publicznej. Czy nie wystarczyłoby tutaj, na przykład, jakaś większa grzywna albo, jeśli to ma być kara pozbawienia wolności, to może w zawieszeniu na jakiś okres, w sytuacji, gdy ktoś rzeczywiście się niedobrze sprawował i unikał przekazywania tej informacji. Bo wsadzenie kogoś od razu do więzienia za coś takiego... No nie wiem, to jest dosyć ostra kara. Dziękuję.

Senator Jan Rulewski:

Pytanie jest jasne i oczywiste, ale odpowiedź wcale tak oczywista nie jest. Zacznę może od tego, że zwykle postępowanie karne, o którym wspomniał pan senator Knosala, jest poprzedzone skargą. Ustawa mówi o tym, jak te skargi powinny wyglądać, w jakich terminach powinny być składane i jaką odpowiedzialność przewidziano za brak odpowiedzi na taką skargę. To ma wymusić respektowanie prawa wszystkich obywateli, powtarzam, prawa wszystkich obywateli do dostępu do informacji publicznej. No a jeśli tryb skargi nie zadziała, to każde państwo zastrzega sobie użycie innych środków, co wszakże nie oznacza, że te sankcje będą stosowane w takim wymiarze, o jakim była mowa w pańskim pytaniu. W końcu o karze więzienia, którą tu pan całą Izbę przeraził, decydują sądy. Sądy zaś, co wynika z doktryny prawa, najpierw muszą udowodnić intencje sprawcy, a potem dopiero wymierzyć karę, stosowną do popełnionego przestępstwa. A ta kara, o którą pan pytał, jest, jak rozumiem, karą maksymalną.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Teraz pan senator Andrzejewski.

Senator Piotr Andrzejewski:

Pytanie do obydwu panów sprawozdawców. Czy instytucjonalizacja i kanalizacja prawa do informacji tylko w takim zakresie, jaki przewiduje ustawa...

(*Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Proszę bardzo.*)

Chcę, żeby i pan marszałek usłyszał to pytanie, bo ono, moim zdaniem, jest bardzo ważne.

(*Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Przepraszam, słucham pana, Panie Senatorze.*)

Czy instytucjonalizacja i kanalizacja formalna z ograniczeniem zakresu dostępu do informacji nie narusza, a jeśli nie, to w jakim zakresie jest zgodna z art. 61 konstytucji, gdzie prawo do uzyskiwania informacji jest praktycznie nieograniczone, a ograniczenie tego prawa to w jakimś sensie kanalizacja. To ograniczenie może nastąpić tylko „ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa” – to cytuję z art. 61 ust. 3 klauzuli generalnej o ograniczaniu praw obywatelskich. Jak ma się do tego – antycypuję odpowiedź, żeby panom podpowiedzieć – to, co przewiduje art. 10, który mówi, że jeśli informacja nie została udostępniona w tym oficjalnym repozytorium informacji publicznej, to istnieje jeszcze możliwość udostępnienia jej na wniosek, i wtedy na te wnioski się odpowiada. To moja podpowiedź. Gdzie, do kogo i na jakich zasadach te wnioski będą składane? Czy ma to odniesienie do tego artykułu konstytucji, który mówi, że prawo do pozyskiwania informacji o funkcjonowaniu organów władzy publicznej jest nieograniczone – z wyjątkiem tego, co ogranicza na zasadach określonych w klauzuli generalnej ustawa – i jaki będzie wobec tego tryb realizacji tych wniosków? Bo rozumiem, że mamy skanalizowane prawo wynikające z konstytucji, a rozszerzenie go może nastąpić na wniosek. I dlatego ja chciałbym poznać tryb rozpatrywania tych wniosków.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Który z panów senatorów po tej podpowiedzi podejmie się odpowiedzi? Proszę.

Senator Jan Rulewski:

Wysoka Izbo! Panie Senatorze!

Nie musi pan nam podpowiadać. Rzeczywiście ustawa stwarza możliwość otwarcia pewnych okienek, że tak powiem, dla takich informacji, które nie mogą być publikowane i dostępne publicznie z różnych powodów. Na przykład

ze względu na działalność instytucji, która może użyć tych informacji ponownie, lub ze względu na to, że upublicznienie takiej informacji może naruszać czyjeś dobro. Oczywiście chodzi tu przede wszystkim o interes innych ludzi i ich prawa do intymności, anonimowości, w przypadku, na przykład, zawieranych transakcji czy posiadania czegoś... A jeśli chodzi o rozpatrywanie tych skarg, to, jak rozumiem, z ustawy wynika, że jest to przypisane ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Czy pan senator Jurcewicz chciałby zabrać głos?

Senator Stanisław Jurcewicz:

Tak. Ja bym chciał tylko dodać... Pan senator Andrzejewski wspomniał o pewnych ograniczeniach. Ja może przytoczę praktyczne przykłady, które są podane w uzasadnieniu do ustawy. Tu są dwie kategorie. Pierwsza to ograniczenia wynikające z faktu trwania procesu gospodarowania mieniem Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, w tym komercjalizacji albo prywatyzacji. To jest jedno ograniczenie, i ono jest oczywiste, według mnie, bo jeżeli taki fakt ma miejsce, to ta informacja z punktu widzenia gospodarczego... A druga kategoria obejmuje stanowiska, opinie, instrukcje i analizy sporządzone przez lub na zlecenie Rzeczypospolitej Polskiej lub Skarbu Państwa. I tam jest przewidziana odpowiednia procedura posługiwania się tymi dokumentami. I to tyle, jeżeli chodzi o ograniczenia, o które pan senator pytał, to wynika z uzasadnienia do ustawy.

Jeszcze tylko powiem, że na posiedzeniu komisji samorządu nie było pytań dotyczących tego, o co pan senator był łaskaw zapytać. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania do panów senatorów sprawozdawców? Nie ma.

Proszę państwa, jest to rządowy projekt wniesiony w trybie pilnym. Rząd reprezentuje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Witam pana ministra Piotra Kołodziejczyka.

Panie Ministrze, czy chciałby pan zabrać głos w sprawie tej ustawy?

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotr Kołodziejczyk: Nie, dziękuję.*)

Dziękuję bardzo.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Czy są pytania do pana ministra? Już się podnoszą ręce. To w tej samej kolejności: Knosala, Andrzejewski.

Panie Ministrze, w takim razie zapraszam pana tutaj, do siebie.

Proszę bardzo, pan senator Knosala.

Senator Ryszard Knosala:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, chciałbym zapytać, czy w chwili obecnej można już wskazać, jakie kategorie informacji zasila centralne repozytorium w pierwszej kolejności i jak ma docelowo wyglądać ten zakres informacyjny w centralnym repozytorium.

I drugie pytanie. Czy były prowadzone jakieś analizy w celu ustalenia, w jakim stopniu już obecnie prowadzone zbiory danych – bo przecież te zbiory są – danych, które potencjalnie mogą być uznane za informacje publiczne o szczególnym znaczeniu dla rozwoju innowacyjności i rozwoju społeczeństwa informacyjnego, umożliwiają właściwą współpracę z centralnym repozytorium. Prosiłbym o przybliżenie nam, jak pod względem informacyjnym sytuacja wygląda obecnie. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

I może od razu pan senator Andrzejewski.

Panie Ministrze, będzie pan mógł odpowiedzieć na oba pytania łącznie, tak?

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotr Kołodziejczyk:* Będę się starał, Panie Marszałku.)

Pan senator Andrzejewski, bardzo proszę.

Senator Piotr Andrzejewski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, czy te ograniczenia, które przewiduje ustawa, są niezbędne? Przecież w myśl art. 54 konstytucji, mówiącego o tym, że każdemu zapewnia się wolność pozyskiwania i rozpowszechniania informacji, jest to ograniczenie tych praw. Jak te ograniczenia w zestawieniu z tym, że my, obywatele, mamy prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne, nie tylko w zakresie skanalizowanym poprzez repozytorium czy zbiór rządowy, ale w zakresie powszechnym... Jest to prawo powszechnie, które w związku z tą ustawą doznaje ograniczenia. Jakie są przesłanki tego ograniczenia praw wynikających z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, powtórzonych w art. 61 ust. 3 w odniesieniu do informacji? Prosiłbym o odpowiedź na to pytanie, to jest pytanie zasadnicze, bo dotyczy prawidłowości stosowania konstytucji. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Panie Ministrze, proszę bardzo.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotr Kołodziejczyk:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Pan senator Knosala pytał o to, w jakiej kolejności udostępniane będą zasoby repozytorium. Robimy to wzorem dwóch krajów Unii Europejskiej, czyli Zjednoczonego Królestwa i Francji, oraz kilku krajów anglosaskich, takich jak Stany Zjednoczone czy Australia, które wprowadziły instytucję udostępnienia centralnego repozytorium, o której mówił też pan senator Andrzejewski. Chodzi tu o dane pierwotnie zbierane przez administrację publiczną do innych celów. W celu ochrony prywatności są one segregowane w taki sposób, że są pozbawione cech umożliwiających identyfikację pojedynczych rekordów. Na przykład nie może to być rejestr wszystkich samochodów i ich właścicieli, bo wówczas byłoby to naruszenie zasad ochrony prywatności.

Tak więc prawdopodobnie wzorem tych krajów w pierwszym rządzie będą udostępniane takie informacje, które mają duże znaczenie gospodarcze i duże znaczenie praktyczne dla obywateli. Otóż to są różnego rodzaju dane statystyczne, na przykład dane o informacjach meteorologicznych, rozkładach jazdy, serwisach ruchu drogowego. To mogą być też dane dotyczące pojazdów, które umożliwią na przykład przedsiębiorcom prowadzącym warsztaty naprawcze rozsądne planowanie zapasów, aby nie tezauryzowali pieniędzy w częściach, których zapewne nigdy nie sprzedadzą. Tak?

Oblicza się w Komisji Europejskiej – mieliśmy przedwczoraj posiedzenie grupy przeglądowej właśnie w sprawie wdrożenia dyrektywy o powtórnym użyciu danych publicznych – że rynek usług w Unii Europejskiej urósł, z 26 miliardów euro w 2006 r. do 32 miliardów euro w ubiegłym roku. On rośnie o blisko 10% rocznie. I to jest wymiar gospodarczy tej ustawy: udostępnienie przedsiębiorcom i obywatelom informacji, które administracja zbiera dla innych celów. To zwiększy efektywność gospodarowania, bo to jest rynek tego typu. Tak więc przede wszystkim będziemy starali się przedstawić w repozytorium dane w takiej formie, aby była ona wygodna do odczytu i przetwarzania maszynowego. Te dane z sukcesem służą gospodarkom Wielkiej Brytanii czy Francji.

(podsekretarz stanu P. Kołodziejczyk)

Zwracam też uwagę państwa senatorów na pewien mechanizm, który jest zapisany w przedłożeniu rządowym, mianowicie organ – a właściwie podmiot zobowiązany, bo tak on jest tu nazwany – który ma rocznie ponad tysiąc zapytań dotyczących jakiejś sprawy, jest zobowiązany powiadomić o tym prezesa Rady Ministrów. Dlaczego? Dlatego że dla prezesa Rady Ministrów jest to ważna informacja, o tym, że przedsiębiorcy, obywatele potrzebują informacji tego typu. I to będzie dla prezesa Rady Ministrów przesłanka do tego, żeby w kolejnym rozporządzeniu zarządzić przerzucenie tych danych do repozytorium. My musimy zachować tę formę udostępniania na wniosek, nie da się bowiem z dnia na dzień wystawić całości zasobów informacyjnych państwa. Musi upłynąć jakiś czas, to będzie trwało wiele lat – w ustawie jest zapisana projekcja dziesięcioletnia. Tak więc my musimy umieć reagować na identyfikowane potrzeby informacyjne, bo one mają największy potencjał gospodarczy czy też wolnościowy, obywatelski.

Wydaje mi się, że jest to odpowiedź na pytanie pana senatora Knosali. Prawdopodobnie w dużym stopniu wyczerpuje to też zakres odpowiedzi na pytanie pana senatora Andrzejewskiego. Przy czym zwracam uwagę...

Słucham?

(Senator Piotr Andrzejewski: *Exemplum pars pro toto.*)

Przy czym, Panie Senatorze, zwracam uwagę na to, że to repozytorium jest właśnie takim narzędziem, które docelowo ma być narzędziem podstawowym. Jednak póki tak się nie stanie, póki w biuletynach informacji publicznej czy w repozytorium nie zostaną umieszczone wszystkie informacje, do czego podmioty zobowiązane są zobowiązane, to, po pierwsze, musi być zachowany tryb na wniosek. Projekt ustawy przewiduje delegację dla ministra właściwego do wydania rozporządzenia w sprawie wzoru wniosku, nakładając obowiązek wykonania tego w ciągu trzech miesięcy. Po drugie, utrzymuje się – bo to nie jest w noweli, to jest w ustawie macierzystej, w tekście macierzystym – sankcję za nieudostępnianie informacji orzekaną tak, jak to tutaj bardzo dobrze wywiódł pan senator Rullewski, tak więc nie będę tego powtarzał. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Czy są pytania do pana ministra? Nie ma.

Dziękuję.

(Senator Piotr Andrzejewski: Jeszcze jedno zdanie.)

Tak jest.

Senator Piotr Andrzejewski:

Przyznam szczerze, ponieważ to posiedzenie ma czterdzieści sześć punktów porządku, że nie zapoznałem się z zakresem projektów rozporządzeń obowiązkowo dołączanych do projektów rządowych.

Czy ten projekt rozporządzenia jest dołączony do ustawy i czy będę mógł się z nim zapoznać?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotr Kołodziejczyk: Panie Marszałku, Wysoki Senacie, projekt rozporządzenia był dołączony do projektu ustawy. I ja spowoduję, żeby w ciągu paru minut...)

Sz szczególnie chodzi mi o dziedziny, którymi jako senator się interesuję. Przecież prawo do informacji jest podstawowym prawem systemu demokratycznego.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotr Kołodziejczyk:

Panie Senatorze, cieszę się, że jesteśmy tutaj zgodni, że wiek XXI jest wiekiem społeczeństwa informacyjnego. Ja definiuję to tak, że społeczeństwo informacyjne to takie, w którym obywatele są dobrze poinformowani. Będę starał się, żeby pan senator, tak samo jak wszyscy inni obywatele, miał pełen dostęp do informacji publicznej. Tutaj nie ma żadnej...

(Senator Piotr Andrzejewski: Przyjąłem obowiązki nawet większe niż prawa...)

Panie Senatorze, nie będziemy się spierać, kto ma większy obowiązek. Ja mam obowiązek udostępniać tego typu informacje. Dziękuję bardzo.

(Senator Piotr Andrzejewski: Tak jest. Będziemy współdziałać, Panie Ministrze. Będę wdzięczny za przysłanie mi tego. Dziękuję panu ministrowi.)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję.

Ostatni fragment zdecydowanie wykroczył już poza pytania, Panie Senatorze.

Dziękuję, Panie Ministrze.

Proszę państwa, dyskusji właściwie nie otwieram, dlatego że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu.

Panowie senatorowie Paszkowski i Rocki złożyli poprawki legislacyjne do protokołu.

Zamykam dyskusję.

Proszę połączone komisje, Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, aby zorganizowały posiedzenie i ustosunkowały się do poprawek, które zostały wniesione.

Ponieważ są one w formie pisemnej, to rozumiem, że pan minister nie będzie się teraz do nich

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

ustosunkowywał. Zrobi to oczywiście podczas posiedzenia komisji.

Informuję też, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Wysokiej Izby.

Proszę państwa, teraz będzie punkt jubileuszowy, trzydziesty.

Panu ministrowi Kołodziejczykowi dziękujemy za drugą bytność w naszej Izbie.

Czekamy na wejście smoka, czyli na pana senatora sprawozdawcę do następnego punktu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzydziestego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń.

Pani Senator, kodeks wykroczeń...

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1353, a sprawozdanie komisji w druku nr 1353A.

Nie ma dwóch senatorów sprawozdawców?

Na razie poraża mnie nieobecność dwóch senatorów sprawozdawców.

Proszę mi też znaleźć pana marszałka Romaszewskiego.

(Rozmowy na sali)

No, ciekawe...

Jeden senator sprawozdawca już idzie.

Panie Senatorze, proszę o przedstawienie sprawozdania Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, dotyczące punktu trzydziestego.

Pan senator Zientarski ma głos.

Senator Piotr Zientarski:

Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

Chciałbym w imieniu Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji przedstawić projekt ustawy – Kodeks wykroczeń.

Nowelizacja kodeksu wykroczeń polega na tym, że wprowadzamy do niego art. 60ł, którego §1 brzmi następująco: „Kto prowadzi sprzedaż na terenie należącym do gminy lub będącym w jej zarządzie poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy, podlega karze grzywny”. I §2: „W razie popełnienia wykroczenia określonego w §1 można orzec przepadek towarów przeznaczonych do sprzedaży, choćby nie stanowiły własności sprawcy”.

Krótko mówiąc, penalizuje się jako wykroczenie handel nielegalny, to znaczy taki, który jest prowadzony poza miejscami wyznaczonymi przez gminy. Istotą tej nowelizacji jest właśnie to, że gminy mają obowiązek wskazania miejsc – bądź na swoim terenie, bądź na terenie przez nie zarządzanym – do tego przeznaczonych, mających stanowić targowiska. I w tych miejscach ma się odbywać handel.

Komisja wnosi o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Proszę państwa, teraz muszę ogłosić przerwę techniczną, ponieważ oczekujemy na przyście sprawozdawcy mniejszości obu komisji... Chyba że ktoś zastąpi pana marszałka Romaszewskiego. Czy pan senator Piotrowicz nie mógłby tego zrobić?

(Senator Stanisław Piotrowicz: Nie mam takiego upoważnienia.)

Tak... W takim razie mogę tylko dodać, że ta ustawa dotyczy także na przykład sprzedaży prowadzonej na rogu ulic Wiejskiej i Prusa.

(Rozmowy na sali)

(Senator Piotr Zientarski: Tak jest, tak)

(Senator Piotr Andrzejewski: Pytania są.)

Nie, nie było pytań.

(Senator Piotr Andrzejewski: No jak to, pytam cały czas tutaj...)

(Senator Leon Kieres: Ale ja już wyjaśniłem panu senatorowi.)

(Senator Piotr Andrzejewski: Ale właśnie ja „lub” chciałem skreślić.)

Panie Senatorze, procedura jest taka, że pytania zadaje się po obu sprawozdaniach. Ale w sumie, jeżeli pan senator ma pytania do senatora Zientarskiego, to możemy...

Panie Senatorze Zientarski, pan będzie łaskaw tu przyjść, bo senator Andrzejewski ma pytanie.

(Senator Piotr Andrzejewski: „Lub” chcę skreślić.)

(Senator Leon Kieres: Ale to źle.)

(Rozmowy na sali)

Panie Senatorze, proszę, ale żeby to był tryb pytający.

(Senator Józef Bergier: Najpierw pytania.)

Tak.

Senator Piotr Andrzejewski:

Jako człowiek nieorientowany chciałbym spytać, czy sprzedaż w ogóle na terenie gminy i sprzedaż poza miejscem wyznaczonym przez gminę są penalizowane odrębnie. Bo to są dwa stany faktyczne. W związku z tym czy penalizuje się każdą sprzedaż na terenie należącym do gminy? Bo przecież w ustawie nie mówi się, że chodzi o sprzedaż bez wymaganego zezwolenia. W związku z tym sama sprzedaż na terenie gminy jest w tej chwili penalizowana.

(Senator Piotr Zientarski: Nie, nie, nie, absolutnie.)

„Kto prowadzi sprzedaż na terenie należącym do gminy lub będącym w jej zarządzie”... „Lub” jest tutaj niepotrzebne. Powinno być: „kto prowadzi sprzedaż na terenie należącym do gminy będącym w jej zarządzie poza miejscem do tego wyznaczonym”.

(Senator Piotr Zientarski: Ale poza...)

(senator P. Andrzejewski)

To „lub” tworzy podwójny charakter znamienia czynu przestępnego. Tak czytam tę ustawę. Czy jestem w błędzie?

Drugie pytanie. Skoro gmina nie ma obowiązku wyznaczania miejsca do sprzedaży na swoim terenie, to czy jeżeli nie wyznaczy, to w ogóle nigdzie nie będzie wolno sprzedawać?

Wreszcie trzecie pytanie: czy nielegalna sprzedaż poza terenem gminy, która nie wyznaczyła terenu do sprzedaży, jest w ogóle penalizowana – może w innym przepisie – czy nie? Bo tutaj każda sprzedaż, na przykład jeżeli ktoś wyjdzie i stare buty chce sprzedać... Bo to nie jest handel, to jest sprzedaż. Jako prawnicy wiemy, że jeżeli ja idę i sprzedaję jakiś swój zbędny mi przedmiot na terenie gminy, to mogę już podlegać penalizacji, mimo że nie prowadzę handlu ani działalności gospodarczej. Czy tak szeroki zakres jest celem tej ustawy? I czy taki jest jej duch, tak wiekopomny?

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Teraz może poproszę o odpowiedzi na te trzy pytania, a potem senator...

Senator Piotr Zientarski:

Odpowiadam na pytania.

Pierwsze. Panie Senatorze, określenie „poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy” dotyczy sprzedaży prowadzonej na terenie zarówno gminy, jak i będącym w jej zarządzie. To jest istota tego przepisu. Oczywiście gminy mają obowiązek wyznaczania miejsca targu.

(Senator Janusz Rachoń: A gdzie to jest napisane?)

(Senator Leon Kieres: No w ustawie...)

(Senator Janusz Rachoń: W której?)

(Senator Leon Kieres: No w ustawie tej...)

O opłatach targowych...

(Senator Leon Kieres: Tak, tak, o podatkach i opłatach targowych.)

...o podatkach i o opłatach targowych, tam mówi się o targowiskach...

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Dziękuję za współpracę przy odpowiadaniu.)

...o opłatach lokalnych...

(Senator Leon Kieres: Dekret jest.)

Tak jest.

(Senator Leon Kieres: Kiedyś był dekret z 1954 r.)

Inną kwestią jest na przykład sprzedaż w obrębie dróg czy w ich pobliżu itp. Jeśli jest ona prowadzona w pasie ruchu i zagraża bezpieczeństwu, to takie działania również mogą być penalizowane, z innego przepisu. Tu chodzi o sprzedaż poza miejscem wyznaczonym, nie w domu, nie w mie-

szkaniu, tylko na terenie gminy, oczywiście na terenie zewnętrznym. O to chodzi w tym przepisie.

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Jeszcze następne pytania, Panie Senatorze Zientarski, bo tam były trzy pytania...)

Właściwie to odpowiedziałem.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Na wszystkie, tak?

To teraz senatorowie Idczak i Rachoń. Czy jeszcze był ktoś? Nie.

Pan senator Idczak. Proszę bardzo.

Senator Witold Idczak:

Panie Senatorze!

Czy nie uważa pan, że ustawodawca poszedł jednak trochę za daleko? Sprzedaż, handel to są takie immanentne zachowania, które wręcz należą człowiekowi jako jego prawo do ekspresji itd. Pojawia się na przykład kwestia tego, jak będzie traktowana obwoźna sprzedaż lodów z samochodów, które zatrzymują się w różnych miejscach, albo czy na przykład będzie można sprzedawać na Allegro w mieszkaniu, które nie jest przecież miejscem wyznaczonym przez gminę.

(Senator Piotr Zientarski: Już odpowiedziałem na to pytanie.)

Ja wiem, ale mimo wszystko w związku z tym wszystkim pojawia się wiele wątpliwości. Czy jednak państwo nie próbuje zbyt mocno ingerować? Są firmy czy osoby, które chodzą po mieszkaniach i sprzedają. Jest wiele wątpliwości, czy zasada, z którą można się zgadzać lub nie zgadzać, że to, co nie jest zakazane, jest dozwolone... Czy pańskim zdaniem nie mamy tu do czynienia z przechyłem w drugą stronę? Ja wiem, że oczywiście chodzi tutaj o porządek gminny, ale to są jednak takie sprawy, które gminy sobie same regulują, natomiast w tym przypadku mamy do czynienia z taką bardzo ostrą kategoryzacją. Czy to aby nie jest zbyt daleko idąca ingerencja?

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję.

Teraz w takim razie pytanie senatora Rachońa i zaraz poproszę pana marszałka o przedstawienie wniosku mniejszości.

Pan senator Rachoń, proszę o pytanie do senatora sprawozdawcy.

Senator Janusz Rachoń:

Moje pytanie będzie utrzymane w podobnym duchu. Rozumiem, że zgodnie z tą propozycją zmian ustawowych kwaciarka nie będzie mogła sprzedawać swoich kwiatów tam, gdzie będzie chciała, a tylko i wyłącznie na targowisku bądź na innym wyznaczonym przez gminę terenie. Tak?

Senator Piotr Zientarski:

Tak. Chodzi o to, żeby gminy były gospodarzami w zakresie porządku dotyczącego handlu. To nie znaczy, że kwiaciarki na rynku nie będą mogły sprzedawać.

(*Senator Janusz Rachoń: Ale na ulicy nie mogą?*)

W miejscach do tego niewyznaczonych – nie.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Panie Senatorze, dziękuję.

Proszę pana marszałka Romaszewskiego, jako sprawozdawcę mniejszości Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, o przedstawienie wniosku w sprawie kodeksu wykroczeń; punkt trzydziesty.

Panie Marszałku, proszę.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Na początku chciałbym powiedzieć, że ta mniejszość, którą reprezentuję, jest dość szczególna, ponieważ wynik głosowania był 4:4, więc to taka mniejszość-niemniejszość.

Proszę państwa, wdaje mi się, że ta ustawa po prostu wyprzedza wszelkie działania, które miałyby tę sprawę uregulować. Przepisy karne można wprowadzać wtedy, kiedy coś jest jednoznacznie uregulowane i kiedy doskonale zdajemy sobie sprawę ze skutków społecznych ich wprowadzenia. Tutaj mamy do czynienia z czymś zupełnie odwrotnym: wprowadzamy przepisy karne, podczas gdy sytuacja, której one dotyczą, jest w miastach, miasteczkach, a już szczególnie w Warszawie całkowicie nieunormowana. Mówimy o miejscach przeznaczonych do handlu. W Warszawie znika bazar za bazar. Jesteśmy, proszę państwa, w Śródmieściu – ile bazarów jest w Śródmieściu, przepraszam państwa bardzo, czy państwo wiedzą? Jeden, proszę państwa, na Polnej. I muszę powiedzieć, że jest mi trochę wstyd mówić znajomym, że kupuję coś na Polnej, bo tak wysokie są tam ceny. To jest sytuacja w Warszawie – więcej miejsc przeznaczonych do handlu tutaj nie ma.

No więc może najpierw powinniśmy powiedzieć, gdzie ci ludzie mają sprzedawać swoje produkty. Dlaczego, proszę państwa, po dwudziestu dwóch latach nie mamy tego, co jest przyjęte w całusieńkiej Europie – w Strasburgu, w Lozannie, w Paryżu – że przychodzi określony dzień, najczęściej sobota, zamyka się ulice i przyjeżdżają rolnicy, żeby sprzedawać swoje produkty? To jest po prostu niedostrzeżenie w ogóle problemów, które istnieją.

Proszę państwa, codziennie widuję niedaleko domu, w pobliżu rzeźnika, taką staruszkę, która sprzedaje sznurowadła. Jeżeli ona dziennie zara-

bia na tym 20, 30 zł, to już strasznie dużo. No bo ile można na tym zarobić? Ale jak ona ma 500 zł emerytury i 500 zł sobie zarobi w ciągu miesiąca, to może żyć ciut, ciut powyżej skrajnego ubóstwa. I czyni to pracą, własną pracą. I wysiadywaniem. Codziennie ją widuję. I teraz okazuje się, że ona jest nielegalna, będzie musiała płacić grzywnę i te cholerne sznurowadła się jej zabierze. No, proszę państwa, gdzie my żyjemy? Ci starzy ludzie sprzedają warzywa, astry, które teraz się pokazały na ulicy, i okazuje się, że to jest nielegalne. A bezrobocie rośnie, strefa ubóstwa też rośnie. I nikogo to nie interesuje, bo my musimy zapewnić monopol supermarketom. Bo tam jest tanio. To jest jedyne miejsce. A supermarkety? No cóż, proszę państwa, nie tak dawno, chociaż trochę czasu już upłynęło, okazało się, że tylko jeden z naszych hipermarketów płaci podatki. Jeden płaci podatki, reszta jest na zero. I to nas nie interesuje, tych nie musimy opodatkować, tych nie musimy doprowadzić do porządku.

Ja bardzo przepraszam... Należy te sprawy uporządkować, to jest oczywiste, a nie można zacząć od przepisów karnych. Bo to jest takie ustawodawstwo *ordnung muss sein*. Komu to do głowy przyszło? Że co, że się nie podoba, że estetykę obraża? No to może stwórzmy ludziom warunki, żeby mogli jakoś funkcjonować! I dostrzeźmy świat, który nas otacza! A to prawo stanowią ci, dla których to nie jest żaden problem.

Wysoka Izbo! Ja ponawiam swój wniosek o odzucenie ustawy. Dziękuję. (*Oklaski*)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Teraz mogą być pytania do senatorów sprawozdawców. No, pytania do pana senatora Zientarskiego już były, teraz można zadawać pytania panu marszałkowi.

Czy pan senator Cichoń chciałby zadać pytanie? Bo pan się zgłasza, tylko nie wiem, w jakim trybie, Panie Mecenasiu.

(*Senator Zbigniew Cichoń: Do dyskusji.*)

A nie, dyskusja to za chwilę.

Czy są pytania do pana marszałka?

Proszę.

Senator Piotr Andrzejewski:

Czy penalizacja dotyczy sprzedaży? Czy na posiedzeniu komisji zastanawiano się nad różnicą w rozumieniu sprzedaży, która nie jest działalnością gospodarczą ani prowadzeniem działalności handlowej, czy to nie jest za szeroko... Czy motywacja złożenia wniosku mniejszości była taka, że penalizuje się nawet jednorazową czynność sprzedaży, a nie działalność handlową jako taką? Bo przecież penalizacja jest podwójna. Penalizowana jest sama sprzedaż, nawet z zezwoleniem, na terenie gminy i sprzedaż poza miejscem

(senator P. Andrzejewski)

do tego wyznaczonym. Czy podwójne znamię czynu przestępnego dotyczy również jednorazowej czynności? Jeśli chcę pójść i odsprzedać towar, który jest mi zbędny, albo odstąpić w drodze sprzedaży kulę, bo już dobrze chodzę, i wychodzę poza swój teren, to już mogę być penalizowany z tego przepisu? Czy taki jest duch tej ustawy i czy ta motywacja legła u podstaw złożenia wniosku mniejszości?

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Czy są jeszcze pytania do senatora?
Proszę, Panie Senatorze.

Senator Stanisław Bisztyga:

Panie Marszałku, bardzo krótko.
Jeżeli odrzucenie ustawy, to co w zamian?

Senator Zbigniew Romaszewski:

W zamian? W następnej kadencji ustawa regulująca sposób handlu jednorazowego, handlu naręcznego. Nawet tutaj można wprowadzić ustawę, że na przykład dopuszczalny jest handel kwiatami, produktami z działki, tymi drobiazgami.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Marszałku.
Pytania do senatorów sprawozdawców zostały zakończone...

(Senator Zbigniew Romaszewski: Jeszcze może panu senatorowi Andrzejewskiemu odpowiem.)

Aha, Andrzejewskiemu, przepraszam.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Panie Senatorze, tak skomplikowanych problemów próbowaliśmy jednak nie rozstrzygać, raczej mieliśmy przed oczyma straż miejską ganiającą za tą kobieciną, która sprzedaje sznurowadła. To jest nasz problem.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.
Proszę państwa, to był projekt ustawy wniesiony przez komisję sejmową. Rząd reprezentuje Ministerstwo Sprawiedliwości.

Witam pana ministra Wrone.

Panie Ministrze, czy chciałby się pan wypowiedzieć na temat stanowiska rządu w kwestii tej ustawy?

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona:

Dziękuję.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

To jest projekt komisji „Przyjazne Państwo”, rząd opracował i przyjął swoje stanowisko wobec niego. Te kwestie, które tutaj były poruszane, Ministerstwo Sprawiedliwości analizowało, zostały one podkreślone w stanowisku rządu i częściowo uwzględnione w końcowym wyniku, czyli w ustawie uchwalonej w takim kształcie, w jakim państwo widzą. Tam były pewne zmiany w stosunku do pierwotnego projektu.

Rzeczywiście trzeba powiedzieć, że gminy mają pewne narzędzia, aby powstrzymać ten nielegalny, zakłócający porządek czy nawet bezpieczeństwo handel. Przypomnę tylko, że jest to przepis kodeksu wykroczeń mówiący o wykroczeniu, które polega na prowadzeniu działalności gospodarczej bez wymaganego wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Jest również przepis prawa o ruchu drogowym, który wprowadza karę pieniężną za zajęcie pasa ruchu drogowego. To są takie instrumenty. No i jest też instrument z ustawy o samorządzie terytorialnym, która uprawnia gminy do określenia, że względu na wymogi bezpieczeństwa, gdzie nie wolno prowadzić jakiegokolwiek działalności, na przykład handlowej. Naruszenie określających to uchwał może być penalizowane tak jak wykroczenie. To wynika z ustawy o samorządzie terytorialnym.

Część gmin korzystała z tego instrumentu, ale, Wysoki Senacie, tutaj powstał problem, że sądy administracyjne uchylały te uchwały z różnych względów, przede wszystkim dlatego, że były podzielone zdania na temat tego, czy uprawianie jakiegokolwiek działalności handlowej w danym miejscu rzeczywiście zagraża bezpieczeństwu i porządkowi publicznemu, czy jest to zbyt daleko idący wniosek. Czy taki generalny wniosek, dotyczący jakiegoś całego wydzielonego obszaru, jest słuszny, czy raczej można mówić *in concreto*, że w danym czasie, w danym konkretnym miejscu prowadzenie jakiegokolwiek działalności... To budziło wiele sporów i stąd cały szereg wniosków, Unia Metropolii Polskich i stowarzyszenie straży miejskich bardzo mocno postulowały wprowadzenie tego przepisu. I dlatego też, jak należy wnioskować, komisja „Przyjazne Państwo” przejęła tę propozycję i wniosła ją jako swój projekt.

Ale co powiedziano w stanowisku rządu? Przypomniano te instrumenty, o których pozwoliłem sobie Wysokiemu Senatowi wspomnieć, ale również podkreślono, że wersja wniesiona do Sejmu jako projekt komisyjny była rzeczywiście zbyt daleko idąca, bo faktycznie mogłaby doprowadzić do uznania za nielegalne takich okazjonalnych, jednorazowych aktów sprzedaży – pietruszka, astry, o których

(podsekretarz stanu Z. Wrona)

mówił pan marszałek, czy inne towary. Zwrócono na to uwagę i w związku z tym zmieniono to sformułowanie. Pierwotnie było: „kto sprzedaje towary”, czyli każda jednorazowa sprzedaż jakiegokolwiek towaru rzeczywiście byłaby nielegalna. Obecnie, pod wpływem tego stanowiska rządu, mamy sformułowanie: „prowadzi sprzedaż”. Prowadzi sprzedaż, a więc ją organizuje, podejmuje decyzje, i to jest powtarzalne. To nie jest jednorazowe wyjście z tym astrem, z pietruszką czy z jakimś drobnym towarem, jakimś warzywem sezonowym, które się pojawia, tylko to jest prowadzenie sprzedaży. A taka działalność, takie stałe, powtarzalne prowadzenie sprzedaży, często na dużą skalę, narusza zasady konkurencji, bo zupełnie nie liczy się wtedy z różnego rodzaju opłatami, często z podatkami... Wszyscy, którzy mają cokolwiek wspólnego z samorządami, podkreślają, że to jest ogromny problem związany z zakłóceniem równości prowadzenia działalności gospodarczej, zasad konkurencji i podstawowych interesów, takich jak kwestia płacenia podatków. Po prostu handel jest często prowadzony nielegalnie i nie ma żadnego sposobu, aby go zlikwidować, bo te uchwały, o których mówiłem, są uchylane przez sądy administracyjne. Zatem wydaje się, że wątpliwości, które zostały podniesione przez pana marszałka Romaszewskiego czy pana senatora Andrzejewskiego, zostały rozwiane między innymi poprzez użycie sformułowania „prowadzi sprzedaż”, które zmierza do penalizowania działalności właśnie tych, którzy nielegalną działalność organizują stale, a nie tych, którzy dokonują aktu jednorazowej sprzedaży.

Przypominam również, że w kodeksie wykroczeń są duże możliwości w zakresie odstąpienia od jakichkolwiek reakcji. Nikt rozsądny nie będzie wymierzał kary za jakąś jednorazową sprzedaż czy drobną działalność tego rodzaju, a gdyby ktoś to zrobił, to decyzja czy orzeczenie na pewno zostaną uchylone. Pamiętajmy, że przepis nakierowany jest głównie na tych, którzy stale i często na dużą skalę prowadzą taką właśnie działalność gospodarczą. Tak to widział rząd, dostrzegając te problemy, o których tutaj panowie senatorowie mówili.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Czy są pytania? Pan senator Gruszka. Któż jeszcze ma pytania do pana ministra? Zamykam listę.

Proszę, Panie Senatorze.

Senator Tadeusz Gruszka:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze!

Czy znana jest liczba osób, które w wyniku tej ustawy zostaną pozbawione pracy? Jak wielka

jest grupa ludzi działających właśnie dzięki tak zwanym szczękom, które praktycznie od dwudziestu lat stanowią dźwignię pierwszych interesów – jak się dowiedziałem, pan Solorz też zaczął od takiego stołu czy łóżka, na którym handlował – i prowadzi do kolejnych biznesów? Czy nie ograniczamy możliwości rozwoju i wolności handlu? Bo widzimy przykłady na to, że zaczynając od handlu z tapczanu czy rozkładanego łóżka, można później robić potężny, dobry biznes, co zresztą odbywa się z korzyścią dla państwa, bo w tym momencie pan Solorz na pewno odprowadza bardzo duże podatki. To pierwsze pytanie.

I drugie pytanie. Czy w związku z wprowadzeniem tej ustawy na przykład na Krupówkach czy na deptaku przy moło w Sopocie... Bo wiadomo, że na deptakach są tradycyjnie sprzedawane różne artykuły. W Zakopanem są oscypki czy ciupagi, a nad morzem – muszelki lub jakieś rzeczy wykonane z bursztynu. Czy to także zniknie z tych miejsc, które tradycyjnie nam się kojarzą z danymi regionami?

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Panie Ministrze, proszę bardzo.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona:

Nie jestem przedstawicielem projektodawców, ale uczestniczyliśmy w pracach legislacyjnych oraz w posiedzeniach komisji, i jeżeli dobrze rozumiem uzasadnienia i treść tego projektu, to nie chodziło w nim absolutnie o niszczenie działalności gospodarczej, tylko o zapewnienie, aby była ona prowadzona w sposób bezpieczny i nienaruszający zasad wolnej konkurencji i równości wobec prawa. Taka była podstawowa przesłanka.

Jeżeli chodzi o liczbę punktów sprzedaży, to nie przeprowadzono na ten temat badań, ale jest to wiedza powszechna, wystarczy powołać się właśnie na te przykłady, o których pan senator mówił. Zwłaszcza w miastach licznie odwiedzanych przez turystów jest to zjawisko powszechne i często mamy do czynienia z ogromnym biznesem. I nie chodzi tu o jednorazowe czy nawet kilkukrotne sprzedanie astrów lub jakiegoś towaru, tylko o stały i dość potężny biznes. Gmina ma prawo, ma kompetencje do decydowania o tym, czy na terenach pozostających pod jej zarządem – bo oczywiście nie chodzi o tereny prywatne – będzie prowadzona działalność handlowa, a jeśli tak, to w jakim zakresie. Dlatego odpowiedź jest następująca: jeżeli gmina uzna, że nie życzy sobie na swoim terenie działalności handlowej w jakimś zakresie, to może wydać stosowną uchwałę; może to dotyczyć towarów wszelkich rodzajów.

(podsekretarz stanu Z. Wrona)

W miastach odwiedzanych przez turystów największym problemem są takie towary, o jakich mówił pan senator, bo tam handluje się głównie tymi właśnie towarami, czyli artykułami związanymi z danym miejscem, lokalną tradycją, pamiątkami czy wyrobami regionalnymi. To jest główny problem. Problemem nie jest przykładowa babcia z astrami czy z pietruszką, problemem są ci, którzy naruszają zasady uczciwej konkurencji, naruszają zasady prawa podatkowego, blokują ruch i zagrażają bezpieczeństwu i porządkowi. To przeciwko takim osobom zostały skierowane te przepisy.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Panie Ministrze, dziękuję bardzo.

Proszę państwa, otwieram dyskusję.

Do dyskusji są zapisane cztery osoby... Pan senator będzie zapisany jako piąty.

Pan senator Andrzejewski zapisał się do dyskusji jako pierwszy. Proszę bardzo.

A teraz jeszcze zapisał się pan senator Cichoń...

(Senator Piotr Zientarski: A jeszcze wcześniej zapisał się pan senator Kieres.)

Kieres? Ano właśnie.

(Senator Piotr Andrzejewski: To może najpierw puścimy pana senatora Kieresa?)

Odczytam: Andrzejewski, Rachon, Zientarski, Kieres. A teraz Cichoń i Piotrowicz, tak? W takim razie mamy ustaloną kolejność, a lista dyskutantów się rozbudowuje.

Proszę bardzo.

Senator Piotr Andrzejewski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie! Panie Ministrze!

Ratio legis tej wiekopomnej, proponowanej na zakończenie kadencji ustawy penalizującej działalność gospodarczą i nie tylko, bo chodzi o wszelką wymianę dóbr między obywatelami w myśl właściwie pojętej doktryny liberalnej, jest podwójna penalizacja sprzedaży: sprzedaży na terenie gminy i sprzedaży poza miejscem do tego wyznaczonym. Istnieje jednocześnie możliwość przepadku towarów przeznaczonych do sprzedaży jako, jak powiedział pan minister, przesłanka ochrony zdrowej konkurencji. Jeżeli to chodzi o supermarkety, to tam rzeczywiście konkurencja jest pod kontrolą, ale jeżeli chodzi o zbieractwo, które zawsze istnieje, o możliwość nie tylko prowadzenia działalności handlowej, ale sprzedaży czy odsprzedaży zbędnego nabytego towaru albo sprzedaży tego, co właściciel chce w swoim gospodarstwie sprzedać innym... Wiemy, że i darowizna

podlega penalizacji, jeżeli nie jest odprowadzana na rzecz na przykład domu dziecka, piekarz nie może bez opłacenia właściwych podatków legalnie przekazać darowizny, bo staje się przestępcą.

(Senator Leon Kieres: Piekarz został skazany.)

Właśnie, został.

Takie jest więc *ratio legis*. A teraz pytanie: czy jest to poprawne... Taka była chwalebna przesłanka tej legislacji Sejmu, do tego popierana, jak słyszymy, przez resort sprawiedliwości i aktualny rząd. Czy w kontekście poprawności systemowej jest to prawidłowy środek służący do realizacji tej intencji? Otóż wydaje mi się, że nie. A jeżeli jest, to nie chciałbym jednak penalizować każdorazowej sprzedaży, tylko prowadzenie działalności handlowej. Karałbym kogoś, kto trudni się nielegalną działalnością gospodarczą, a nie kogoś, kto pójdzie i coś sprzeda. Sprzedaż jest pojęciem prawa cywilnego i nie jest tu powiedziane... Staramy się określić desygnat tej nazwy, ale z przepisu to nie wynika. Można penalizować postępowanie właściciela, który raz chce coś odsprzedać, bo jest w mizerii finansowej, co coraz częściej się w Polsce zdarza.

W związku z tym proponuję, żeby słowo „sprzedaż” zastąpić określeniem „działalność handlowa”, bo wtedy mamy jakieś *continuum* trudnienia się. Działalność handlowa może naruszyć zasady dobrej konkurencji z wielkim domem towarowym albo z magazynem, więc działania tego małego przedsiębiorcy być może trzeba penalizować... Bo w myśl starej zasady przez pajęczynę duży bąk się przedrze, a mały komar na niej zostanie. Tak więc ta ustawa jest przeciwko komarom. Takiego komara rzeczywiście trzeba złapać, ale ten komar musi prowadzić jakąś działalność, a nie jednorazowo oferować sprzedaż. Myślę, że byłoby to wynaturzenie, gdybyśmy zostawili penalizację każdorazowej sprzedaży na terenie gminy i przepadek tych moich zbędnych butów, które kupiłem za duże, na rzecz Skarbu Państwa, bo ani państwo, ani gmina na pewno by się na nich za bardzo nie wzbogaciły.

Kolejna kwestia dotyczy penalizacji sprzedaży. I tu jestem za. Zapis „poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy” jest racjonalny. Odnieśmy to do właściwego celu tej ustawy: sprzedaż na terenie gminy, prowadzenie działalności handlowej, a więc nie sprzedaż jednorazowa, poza terenem do tego wyznaczonym.

Ale po to trzeba usunąć słowo „lub”, żeby zmienić charakter tego, co penalizuje ta ustawa. I wtedy brzmiałoby to tak: kto prowadzi działalność handlową na terenie należącym do gminy, będącym w jej zarządzie, poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy. I to jest przepis, który moim zdaniem mieści się w kategoriach poprawności i jest zgodny zarówno z duchem ustawy, jak i z literą prawa. I taki wniosek składam.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.
Pan senator Rachoń, proszę bardzo.

Senator Janusz Rachoń:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W moim pojęciu idziemy w złym kierunku, ponieważ chcemy przeregulować to państwo. Pan minister Wrona powiedział, że mamy wiele ustaw, które mogą być wykorzystane do tego celu, jak chociażby ustawa o samorządzie terytorialnym, przepisy o bezpieczeństwie ruchu drogowego itd. Rozumiem intencje ustawodawcy, ale jestem głęboko przekonany, że ten projekt jest źle napisany.

Ja nie chcę wymieniać całego ciągu przypadków – pan minister Wrona powiedział, że już poprawiliśmy sprawę, bo zamiast sprzedaży będzie prowadzenie działalności – ale chcę podać konkretny przykład. Powiedzmy, że jest tak zwana klęska urodzaju i wysyp truskawek, w związku z czym przez cztery dni działkowiec sprzedaje swoje truskawki. Czyli on przez cztery dni będzie prowadził działalność.

Ponadto wiemy o ogromnej liczbie krytycznych uwag skierowanych pod adresem straży miejskich. Dla straży miejskiej to będzie ogromne pole do popisu. Ona praktycznie niczym innym się nie będzie zajmowała.

Chcę zwrócić państwa uwagę jeszcze na to, że na całym świecie, nie tylko w Europie, kiedy nagle się pojawiają duże opady deszczu, to w porządnym miejscu na każdym rogu ulicy można spotkać faceta, który za 1 euro sprzedaje parasol jednorazowego użytku, żebyśmy nie musieli moknąć. Po przyjęciu tej ustawy to będzie absolutnie niemożliwe. Już nie wspomnę o kwiaciarkach.

W związku z tym uważam, że ustawa jest po prostu błędnie napisana. Jeszcze raz powtarzam, że rozumiem zasady konkurencji czy porządku miejskiego, unikanie opodatkowania itd., itd. Wszystko to rozumiem i podzielam te poglądy, jednak uważam, że jeżeli przyjmujemy tę ustawę w tej postaci, nawet z poprawkami pana senatora Andrzejewskiego, to wylejemy dziecko z kąpielą, bo te przepisy są przeregulowane i idą za daleko.

Dlatego stawiam wniosek o odrzucenie ustawy w całości. (Oklaski)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję.
Pan senator Zientarski, proszę.
(Głos z sali: Obrońca ustawy.)

Senator Piotr Zientarski:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!
Prawo i wykładnia to są dwie podstawowe kwestie. Nie ma prawa bez wykładni – każdy prawnik

o tym wie. I wykładnia jest różna – nie będę tutaj mówił na temat teorii – również wynikająca z orzecznictwa sądowego.

Proszę państwa, pan minister powiedział właściwie wszystko. Odbił również argumenty, które przedstawił pan marszałek. Panie Marszałku, oczywiście, jeśli na Zachodzie – ja też tam bywam – są zamknięte ulice, to przecież jest to zorganizowane przez gminę, to miejsce jest wskazane przez gminę. I o to właśnie chodzi.

(Senator Zbigniew Romaszewski: ...Niech będą wyznaczone miejsca. O czym my mówimy?!)

A to jest kwestia samorządów. Trochę zaufania do samorządu.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Ustawodawstwo musi być takie, jakie są samorządy.)

A to już jest kwestia tego, jakie mamy samorządy. Tego, jakie mamy samorządy.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Ustawodawstwo musi być takie, jakie są samorządy. „Przyjazne Państwo” to wymyśliło...)

Przepraszam bardzo, nie, nie... Samorządy muszą odpowiadać i dbać o dobro lokalnej społeczności. A wzorce czerpią i powinny czerpać... Te flomarki są w miejscach wydzielonych i wskazanych. I o to tutaj chodzi. Chodzi nie o jednorazową sprzedaż, tylko o prowadzenie działalności. Można by tu się zastanawiać, czy to sformułowanie zaproponowane przez pana senatora Andrzejewskiego nie byłoby bardziej bezpieczne. W tej kwestii moje stanowisko jest ambiwalentne, być może w tym zakresie... Ale o to samo chodzi, jeśli mówimy o wykładni dotyczącej prowadzenia sprzedaży, a więc sprzedaży niejednorazowej czy też niezwiązanej z sezonowym wysypem truskawek, z jakąś bardzo krótką, bardzo krótką...

Proszę zwrócić uwagę na jedną kwestię. Tego nie wymyślił rząd, o to wystąpił...

(Senator Zbigniew Romaszewski: „Przyjazne Państwo”.)

Nie, Panie Marszałku. Związek Miast Polskich. Tak jest.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Też jest przyjazny.)

No przepraszam bardzo... Ale to jest oddolna inicjatywa. Ona nie jest narzucana odgórnie, tylko to jest oddolna inicjatywa gospodarzy miast, którzy chcą być rzeczywistymi gospodarzami i chcą wskazywać takie miejsca. I wskazują.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Przecież chodzi o to, że nie wskazują.)

Być może... Ja nie wypowiadam się na temat samorządu warszawskiego, bo tutaj na stałe nie mieszkam i zakupów nie czynię, przynajmniej w obrębie całego miasta, ale mogę powiedzieć o swoim mieście. Tam problemów z tym nie ma.

Jeśli chodzi o to, o czym mówił pan senator Gruszka – przecież każdemu zależy, każdemu kurtortowi czy turystycznej perełce, żeby te pamiątki były sprzedawane. I oczywiście one są sprzedawa-

(senator P. Zientarski)

ne, tylko jeśli ktoś sprzedaje te pamiątki z łożka, a obok ktoś ma już wskazane miejsce albo jakąś budkę i płaci podatki itd., to rzeczywiście jest to nieuczciwa konkurencja. Nie mówię już o tym, że często z tych deptaków turystycznych nie można normalnie korzystać. No, nie można. A od tego one są, żeby ludzie mogli się przejść, przespacerować nadmorską promenadą. Jest to niemożliwe właśnie ze względu na porozstawiane łożka itd. Tak że w moim przekonaniu przepis jest właściwie sformułowany.

A co do tego „lub”, Panie Senatorze – dotyczy to terenów należących do gminy lub będących w jej zarządzie, bo różne są tereny. O to tu chodzi.

(Senator Piotr Andrzejewski: Gdzie w Polsce poza terenami gmin są jakieś tereny? Ziemia nieznaną, dopiero do zagospodarowania?)

Są będące w zarządzie...

(Senator Piotr Andrzejewski: Gdzie są takie...)

Na pewno takie są...

(Senator Czesław Ryszka: Przyładek Dobrej Nadziei.)

...bo w innym przypadku nie byłoby takiej propozycji i przepis byłby prostszy. Czyli z tego wynika, że na pewno są takie miejsca, które nie należą do gminy, a są w zarządzie gminy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję.

Pan senator Kieres, proszę bardzo.

(Senator Czesław Ryszka: Nie bardzo ci to wyszło...)

(Senator Piotr Zientarski: Zdaniem oponenta.)

(Senator Czesław Ryszka: Na pewno zaraz będzie wniosek o odrzuceniu.)

Proszę nie podpowiadać senatorom dyskusantom.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Leon Kieres:

Ja żadnego wniosku nie będę składał, ale mogę sobie wyrobić pewne stanowisko i wyciągnąć pewne wnioski z dyskusji, która jest tutaj toczona czy to z tej mównicy, czy też spontanicznie przez osoby mające wolę dzielenia się swoimi uwagami, rzekomo w wyniku posiadanych odpowiednich kompetencji.

Ja jeszcze nie powiem, co zrobię, bo jeszcze się zastanowię, czy ta ustawa jest potrzebna, czy nie. Ale jeśli ktoś mówi, że problemu nie ma, to nie wiem, gdzie on żyje. Zastanawiam się, czy nasz polski ustawodawca miał rację, mówiąc, że samorząd terytorialny to terytorium i jego mieszkańcy. Ale jeśli ktoś nie dostrzega problemu dotyczącego sprzedaży, delikatnie mówiąc, związanego z ob-

chodzeniem prawa, to znaczy, że żyje rzeczywiście... No może nie w pełnej szczęśliwości samorządowej, ale na terenie pozbawionym tego rodzaju problemów. Rozumiem, że jesteśmy pełni troski o ludzi biednych, uczciwych, bezrobotnych, którzy w ten sposób próbują ratować swoje budżety. Ja też oczywiście jestem za tym, żeby ktoś, kto ma coś do sprzedaży, mógł to sprzedać bez zbędnej mitręgi i w sposób uczciwy. Przede wszystkim ta ustawa dotyczy sprzedaży, a nie działalności gospodarczej. Sprzedaż zgodnie z art. 535 kodeksu cywilnego to jednorazowa umowa, w wyniku której sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Tak więc sprzedawać mogą wszędzie, także w moim własnym mieszkaniu, przez internet itd., nie rejestrując, nie ewidencjonując tego rodzaju czynności, oczywiście pod warunkiem, że zapłacę podatek od czynności cywilnoprawnych, to jest mój jedyny obowiązek. A to, gdzie ja to będę czynił... Jeżeli ja będę sprzedawał te buty nawet pod sklepem obuwniczym... To jest tylko kwestia mojej dobrej woli. A panu senatorowi Rachoniowi mogą sprzedawać nawet czerwony krawat, żeby wzbogacić jego kolekcję.

(Wesołość na sali)

I tutaj nikt mi niczego nie zarzuci i nie poniosę żadnej konsekwencji, odpowiedzialności.

Od sprzedaży należy odróżnić handel. Handel jest już działalnością gospodarczą, tak wynika z ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z 2004 r. Handel, tak jak każda działalność gospodarcza, musi się charakteryzować co najmniej czterema podstawowymi cechami: musi mieć określony przedmiot... Pojęcie handlu jest określone w specjalnym rozporządzeniu Rady Ministrów w sprawie klasyfikacji działalności gospodarczej. To musi być działalność zarobkowa. A przecież sprzedaż nie musi mieć charakteru działalności zarobkowej. Oczywiście, chcę zarobić, ale... Działalność zarobkowa musi charakteryzować się także tym, że jest działalnością prowadzoną w sposób zorganizowany i ciągły. Jeżeli ktoś chce zarobkowo prowadzić działalność handlową w sposób zorganizowany i ciągły, to od 1 lipca bez zbędnej mitręgi, przez internet może wpisać tę działalność do centralnej ewidencji i do klasyfikacji działalności gospodarczej, i może tę działalność gospodarczą podjąć. Ale czy gdziekolwiek? Otóż nie. Jeśli prowadzenie działalności gospodarczej wiąże się chociażby z planowaniem przestrzennym – bo na przykład chcę, żeby to był określony punkt – jeżeli wiąże się z obowiązkiem przestrzegania przepisów sanitarnych itd., przepisów z zakresu ochrony środowiska, to trzeba jednocześnie spełniać wymogi... Tu chodzi o czynności jednorazowe albo kilkukrotne, ale niepowtarzalne, podkreślam: niepowtarzalne. W przeciwnym przypadku pojawiłyby się konsekwencje

(senator L. Kieres)

związane z działalnością gospodarczą i trzeba by było spełniać wymogi z ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. I jeżeli ktoś, jak się mówi w ustawie, podejmuje działalność w postaci sprzedaży poprzez jej prowadzenie, to już zaczynamy się zastanawiać, czy nie występują tutaj pewne znamiona działalności gospodarczej. Przecież nikt nie będzie ścigał kogoś, kto sprzedaje truskawki ze swojego pola, nikt nie będzie ścigał kogoś, kto sprzedaje kwiaty ze swojego ogródka. Jeżeli zaś...

(Senator Piotr Andrzejewski: Ścigają...)

(Senator Piotr Zientarski: Ale muszą wskazać, za co.)

Zaraz, proszę państwa. Jeżeli tak jest, to tylko dlatego, że czyni to w sposób urągający przepisom prawa sanitarnego. Przecież nikt nie ściga sprzedających grzyby na poboczu szosy... No, chyba że naruszają przepisy ustawy o drogach publicznych. Wtedy jednak to jest słuszne, bo oni zagrażają bezpieczeństwu, wystawiając te grzyby na środku jezdni. A to się często zdarza, zwłaszcza między Piłą i Szczecinkiem czy Szczecinkiem i Koszalinem, obserwuję to, jak jadę do mojej mamy. Tak więc tak się nie dzieje dlatego, że ktoś prowadzi tam jakąkolwiek działalność, tylko dlatego, że narusza przepisy o ruchu drogowym, zagraża bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Sprzedaż jednorazowa, kilkukrotna, a nawet, że tak powiem, ocierająca się o działalność sezonową, nie jest penalizowana przez tę ustawę. I nikomu nic nie grozi, chyba że ktoś, jak powiedziałem, narusza innego rodzaju przepisy. Notabene, tak jak mówi senator Zientarski, jest bogate orzecznictwo sądowe dotyczące tego, czym jest działalność gospodarcza. I wbrew temu, co powiedział pan senator Rachoń, działalność gospodarcza o charakterze sezonowym jest uznawana za działalność gospodarczą pod warunkiem, że ma charakter intencjonalnie zarobkowy, jest prowadzona w sposób zorganizowany, w sezonie, w sposób ciągły. Jeżeli ja mam gruszę na moim podwórku i sprzedaję gruszki, to nie jest to działalność gospodarcza, nie jest to działalność objęta tą ustawą. No, chyba że prowadzę... I jeżeli prowadzę tę działalność na terenie innym niż teren gminy.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Pod hipermarketami...)

Jeśli chodzi o to, o czym mówił pan senator Andrzejewski, jest różnica między terenem należącym do gminy, a terenem będącym w jej zarządzie.

(Senator Piotr Andrzejewski: Ja też tak twierdzę, ale czy jeden i drugi mieści się w całości...)

W ustawie o samorządzie gminnym, w ustawie o gospodarce nieruchomościami wyraźnie odróż-

nia się nieruchomości zaliczane do mienia komunalnego, będące własnością gminy, od mienia, którym ona zarządza, którego nie jest właścicielem.

(Senator Piotr Andrzejewski: Oczywiście.)

I jeżeli skreślimy tutaj słowo „lub”, to automatycznie zlikwidujemy tę dystynkcję między nieruchomościami zaliczanymi do mienia komunalnego przez własność a nieruchomościami, które na przykład gmina od pana wynajęła czy ma rzeczywiście w zarządzie. Pojęcie zarządu, trwałego zarządu, jest przecież pojęciem występującym w prawie cywilnym.

(Senator Piotr Andrzejewski: Ależ oczywiście, ja tego nie kwestionuję.)

Stąd też w moim przekonaniu, niezależnie od pewnych wątpliwości, które rzeczywiście można mieć w odniesieniu do tej ustawy, akurat to rozróżnienia jest właściwe.

Kolejna sprawa, już ostatnia... Mówię o tym tylko informacyjne. Tak jak powiedziałem, jeśli chodzi o stanowisko, to zarezerwuję sobie... Chodzi między innymi o to, żeby trzymać w ekscytacji pana senatora Ryszkę, który dzisiaj tak bardzo interesuje się tym, co robię. Otóż pojęcie miejsca, w którym ktoś sprzedaje, jest przez nasze ustawodawstwo wyróżniane. Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych z 1991 r. mówi o miejscach wyznaczonych, określając je mianem „targowiska”. Notabene targowiska to wszelkie miejsca, w których jest prowadzona sprzedaż, czy to stale, czy też czasowo.

(Senator Piotr Andrzejewski: Może być sezonowa.)

Także sezonowa, nawet tylko w czasie weekendu. Ta ustawa jest związana z ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, bo ta ustawa, jak mówi orzecznictwo sądów administracyjnych, jest właściwa do wyznaczania miejsc, które mają pełnić rolę targowiska. Pewnie państwo macie dużo racji, twierdząc, że ta ustawa zbulwersuje tych, którzy handlują... Notabene, Panie Marszałku, nie tylko pod hipermarketami. Pod moim osiedlowym, skromny sklepem, będącym źródłem utrzymania wielodzietnej rodziny, perfidnie handlują osoby, które w gruncie rzeczy nie są sprzedawcami sezonowym, okazjonalnymi, tylko prowadzą działalność gospodarczą, i tym samym – wykorzystując właśnie luki w przepisach prawnych – psują tej rodzinie interes. I stąd też nie szukajmy tylko wad w tej ustawie. W moim przekonaniu, ta ustawa ma także pewne zalety. Oczywiście nie twierdzę, że tak jest w stu procentach, bo skoro są wątpliwości, to znaczy, że ma wady. A ta ustawa nie powinna wywoływać żadnych wątpliwości. Jednak pozbawianie gmin pewnego środka prawnego, który mogą stosować w desperacji, w moim przekonaniu, również nie jest dobrym stanowiskiem.

(Przewodnictwo obrad obejmuje marszałek Bogdan Borusewicz)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.
Proszę o zabranie głosu pana senatora Cichonia.

Senator Zbigniew Cichoń:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

W każdej regulacji prawnej, a zwłaszcza takiej, która jest na pograniczu prawa karnego – a do takich przecież zalicza się odpowiedzialność za wykroczenia – jest wymagana niezbędna precyzja. I z przykrością stwierdzam, że ten przepis jest sformułowany w sposób bardzo nieprecyzyjny, rodzący ogromne wątpliwości co do zakresu jego zastosowania, a tym samym, zakresu penalizacji, który w ogóle wydaje mi się tutaj zbyt szeroki. Trzeba przypomnieć tutaj o jednej kwestii, takiej, że prawo karne czy karno-administracyjne jest prawem granic ostatecznych. Regulacje tej natury powinno się wprowadzać dopiero wtedy, kiedy inne środki, zwłaszcza natury cywilnej czy administracyjnej, są niewystarczające. To ma być *ultima ratio*, czyli ostateczne rozwiązanie w przypadku, kiedy inny środek jest niewystarczający.

I moje pytanie. Jakie są przesłanki do tego, żeby akurat gmina korzystała z nowego szczególnego uprzywilejowania, w przeciwieństwie do innych właścicieli? Przecież handel tego typu, jaki tu jest wymieniony, może być prowadzony na przykład na mojej działce czy na działce pana senatora Andrzejewskiego.

(Senator Leon Kieres: To nie handel, to nie handel.)

Sprzedaż. No, nazwijmy to sprzedażą. Dobrze.

I, proszę państwa, czy są racje, które przemawiają za tym, żeby akurat gmina miała ten szczególny przywilej, że będzie to penalizowane? Mam takie pytanie. Patrząc na to choćby z punktu widzenia wymogów równości wobec prawa, gwarantowanej w art. 32 konstytucji. Czy możemy wprowadzać tego typu uprzywilejowanie, że jedynie gmina korzysta z takiej ochrony przed swojego rodzaju intruzem, który prowadzi sprzedaż na terenie do niej należącym lub będącym w jej zarządzie? Bo jeżeli ktoś robi to na przykład na terenie mojej działki, to ja już muszę poszukiwać innej drogi ochrony prawnej, a w szczególności cywilnoprawnej, czyli wnieść powództwo negatoryjne o ochronę mojego prawa własności. To jest jedna kwestia.

Następna kwestia, proszę państwa. Co to za dziwne określenie tu występuje „teren należący do gminy”? Co to znaczy? No, proszę państwa, jest to język nieprawniczy. Co to znaczy „należący do czegoś”?

(Senator Piotr Andrzejewski: Chodzi o władztwo.)

Albo to stanowi własność, albo jest w posiadaniu gminy. Należało to sprecyzować. Ewentualnie sformułować w ten sposób: „kto prowadzi sprzedaż na terenie stanowiącym własność gminy lub będącym w jej zarządzie poza miejscem do tego wyznaczonym”... Sformułowanie „teren należący do kogoś” to termin z języka potocznego. Z tego nic nie wynika, bo coś może do mnie należeć jako właściciela albo jako posiadacza samoistnego albo tylko jako dzierżyciela, który na przykład na chwilę dostał telefon komórkowy od kolegi, żeby mu go przytrzymał, bo sam chce sobie sznurowadło związać. Proszę państwa, bądźmy prawnikami. To znaczy niekoniecznie musimy być prawnikami jako senatorzy, ale jeżeli stanowimy prawo, to musimy, stanowiąc regulację, posługiwać się kategoriami prawa i posługiwać się językiem prawniczym, który obowiązuje i ma już ustalone znaczenie. I nie należy tutaj tworzyć swojego rodzaju neologizmów, posługując się językiem zupełnie potocznym, bo potem nie wiadomo, o co w sprawie chodzi.

Proszę państwa, ja sobie zdaję sprawę, że może być kontrargumentacja tej natury – zresztą już wcześniej była tu o tym mowa – że chodzi o zapewnienie w mieście pewnego rodzaju porządku. Chodzi o to, żeby ludzie mogli sobie swobodnie się przechadzać po deptakach i żeby przejścia nie były tarasowane przez owych handlujących czy sprzedających – pan senator Kieres wyraźnie tutaj podkreśla różnicę między handlem a sprzedażą. Ale, proszę państwa, czy rzeczywiście tak jest na świecie? Przejedźmy się chociażby na południe Francji. Niedawno byłem w Fréjus, w Cannes. Proszę państwa, tam też się to odbywa, i to na podobnych zasadach jak u nas. Czasami mnie to drażniło, bo wolałem podziwiać piękne widoki, piękną naturę aniżeli handlarzy. Ale, proszę państwa, właśnie tak to wygląda w miejscowościach turystycznych, że ludzie masowo handlują czy prowadzą sprzedaż. I jest to oferta kierowana do turystów, którzy jako żywo z tego korzystają. I naprawdę nie widzę żadnego powodu, żeby wprowadzać tego typu regulacje. Tak jak mówię, to musiałyby być jakaś ostateczność, żeby nas doprowadzić do tego typu rozwiązań. Jestem pewny, że w praktyce to będzie funkcjonowało tak, jak do tej pory to funkcjonuje. Czyli przez strażników będzie ścigana owa przykładowa staruszka z pęczkiem rzodkiewki czy bukietem kwiatów, a nie jakiś muskularny handlarz, który tam się znajdzie, bo tak niestety działa w praktyce nasza straż miejska. No, tak samo kiedyś krytykowałem niektóre działania policji, mówiąc, że często ścigają niewidomego, który przechodzi na czerwonym świetle. Bo to jest najprostsze, proszę państwa. W statystyce się mieści, pokazuje, że wykrywalność wykroczeń czy przestępstw jest duża. A taki człowiek nie jest groźny, bo ani się nie odwinie, ani nie odpysknie w razie interwencji, w związku z czym

(senator Z. Cichoń)

praca jest łatwa, skuteczna i bardzo produktywna z punktu widzenia statystyki działania i wykrywalności przestępstw czy wykroczeń.

Dlatego, proszę państwa, jestem, generalnie biorąc, przeciwny temu projektowi i wnoszę o odrzucenie go. Ewentualnie, jeżeli już państwo byliby bardzo zdecydowani, żeby go przyjmując, to z poprawkami, które by wyeliminowały penalizację sprzedaży grzybów, owoców leśnych, płodów rolnych, kwiatów oraz rękodzieła. A więc podpisuję się chyba pod propozycją, którą, jak się okazuje, zgłosili przede mną pan marszałek Romaszewski i pan senator Piotrowicz. Ja też pozwolę sobie dołączyć się do nich. Dziękuję bardzo. (Oklaski)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze. Dziękuję.

Proszę bardzo.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Piotrowicza.

Senator Stanisław Piotrowicz:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Panie, Panowie Senatorowie!

Ustawa ta w moim przekonaniu jest nieprzeżywanym i złym aktem prawnym. Szczególnie wtedy, gdy słyszę, że przecież ona będzie podlegała interpretacji, że będzie podlegała wykładni, to zaczynam się zastanawiać, czy to jest właściwy moment i czy to jest właściwe miejsce. Czy można mówić o wykładni na etapie tworzenia prawa? Wówczas, gdy prawo się tworzy, należy przywiązywać wagę do tego, żeby ono było zrozumiałe i jednoznaczne. Zdaję sobie sprawę z tego, że życie jest bogate, przynosi nowe stany faktyczne i rzeczywiście często niezbędna jest wykładnia tego prawa. Ale nie można zakładać, że już tu, na etapie tworzenia prawa, możemy zinterpretować, że te przepisy nie będą dotyczyć przykładowej babci, tylko zupełnie innych osób prowadzących taką działalność. I że te przepisy nie będą dotyczyły jednorazowej sprzedaży, tylko handlu. Jednak ja literalnie odbieram tę ustawę. Jest wprost napisane: kto prowadzi sprzedaż... A teraz spytam: kto ma dokonać tej wykładni?

(Senator Zbigniew Romaszewski: Strażnik miejski.)

Pierwszy tej wykładni dokona przedstawiciel straży miejskiej czy gminnej. On przyjdzie, zobaczy kogoś takiego i pomyśli: sprzedaje? Sprzedaje. A w związku z tym będzie miał prawo zatrzymać wszystkie towary, dlatego że §2 upoważnia do tego, żeby można było orzec przepadek towarów przeznaczonych do sprzedaży, choćby nie stanowiły własności sprzedawcy. I pierwszym, który dokona

wykładni, będzie strażnik miejski. On lepiej będzie się na tym znał niż Wysoka Izba, która ma tu dzisiaj trudności z doprecyzowaniem tej sprawy. Nie można zakładać takiej sytuacji już na etapie tworzenia prawa. Zresztą powinniśmy być bogatsi o pewne doświadczenia. Powiadamy, że gminy będą racjonalnie realizowały te przepisy. Ale przecież nie tak dawno był również taki przykład, że stworzono pewną ustawę i to samorzady miały dokonać wykładni. Ustawa dotyczyła przedszkoli, jak państwo dobrze wiecie. I co z tego wyszło? No, znowu ustawodawca zdał się na samorzady, zakładając, że one właściwie dointerpretują tę kwestię, dokonają właściwej wykładni i zgodnie z zapotrzebowaniem będą rozstrzygać o tych sprawach.

Myślę też, że jeżeli mówimy o inicjatywie miast... Ja się zastanawiam, czy ta ustawa nie wpisuje się w pewien ogólny trend, zgodny zasadą: duży może więcej. I gdybym tak popatrzył, to... Wielkie sieci handlowe korzystają z daleko idących przywilejów, ale nie pora i nie miejsce, aby o nich mówić. W gorszej sytuacji są mali sprzedawcy, właściciele jakichś sklepików na rogu. Oni nie korzystają z żadnych ulg, z żadnych zwolnień i muszą się z wszystkiego wobec fiskusa rzetelnie rozliczać. W tej chwili idzie jeszcze uderzenie w tych, którzy śmia handlować pietruszką czy kwiatkami gdzieś na rogu.

Chociaż przez tyle lat pracowałem w sektorze prawa, podzielałem stanowisko pana senatora Cichonia, że życia społecznego nie powinno regulować się poprzez prawo karne. To jest ostateczność. To jest ostateczność. Wiem, że na świecie – mówię o świecie zachodnim – bardzo rozpowszechnione były bazy. W tej chwili zmienił się już kształt tych bazarów; czym innym się handluje na tych bazarach, sprzedaż ma inne rozmiary. Po prostu życie wymusza zmiany określonych zachowań. My jesteśmy na takim etapie, na jakim jesteśmy. Być może z biegiem czasu pewne zjawiska również u nas ulegną zmianie. I dziwię się, że ci, którzy mają usta pełne liberalizmu, próbują poprzez prawo karne dyscyplinować obywateli, w moim przekonaniu w dość drastyczny sposób ograniczając ich prawo do wolności.

Dlatego też w pełni podzielałem stanowisko, że jest potrzeba odrzucenia tej ustawy. Z pewnej ostrożności składam również poprawkę, tę, o której wspomniał pan senator Zbigniew Cichoń, żeby ustawa nie dotyczyła sprzedaży pewnych artykułów, wymienionych właśnie tam, w teście poprawki. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę o zabranie głosu pana senatora i marszałka Romaszewskiego.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Moi przedmówcy wiele kwestii już podnieśli, wiele kwestii już wyjaśnili, tak że ja tylko do kilku chciałbym się ustosunkować.

Proszę państwa, to, co podniósł pan senator Piotrowicz... Przepraszam, ale wykładni będzie jednak dokonywał strażnik miejski. I z całą pewnością ten strażnik nie przeprowadzi tak subtelnej analizy kodeksu cywilnego, jak zrobił to senator Kieres. Tak że mamy tutaj do czynienia z pewnego rodzaju abstrakcją.

Proszę państwa, okazuje się, że rozwijając przepisy prawne, zaczynamy w tej chwili bliżać się do sytuacji, w której obywatele pozbawiani są swoich praw obywatelskich. I to jest katastrofa, kiedy nagle okazuje się, że 40% zebranych pod referendum podpisów jest, że tak powiem, nie takie. A tak orzekli urzędnicy miejscy, bo im się podpisy nie podobały. No w tym momencie my do czegoś takiego dążymy, taka wykładnia została dokonana. I tu jest problem.

Ja myślę, że my jako Izba przede wszystkim musimy dbać o status społeczny w warunkach, jakie są nam dane. I to jest chyba najważniejsza kwestia. I to jest zasadnicza rzecz, która skłania mnie w tej chwili do powtórzenia: ta ustawa nie może zostać przyjęta. No cóż, w odpowiedzi panu senatorowi Zientarskiemu muszę powiedzieć, że... Chodzi o kwestię tych samorządów, o to, że jest to oddolna inicjatywa pochodząca od związku miast... No przepraszam bardzo, ale ja tego nie rozumiem. Ja postuluję, że... Owszem, o tej ustawie możemy dyskutować, ale wtedy, kiedy już jednoznacznie zostanie ustalone, kiedy zajmiemy stanowisko, iż miejsca do handlu muszą być wyznaczone w takim i takim promieniu, a w takich i takich dniach mają się odbywać jarmarki, żeby ludzie mogli bez pośrednictwa kupić produkty rolne. Bo w gruncie rzeczy chodzi przede wszystkim o produkty rolne w tym momencie, o jedzenie. To jest kwestia chyba najważniejsza w tej chwili. Jeśli tak się stanie, to w tym momencie możemy na ten temat rozmawiać, możemy mówić o sankcjach karnych. A tu się okazuje, że tego mają dokonać samorzady, a jeśli samorzady tego nie dokonają, no to my jesteśmy bezradni... Przepraszam bardzo, ale my jesteśmy w końcu ustawodawcą i nie jesteśmy bezradni. Ja czegoś nie rozumiem... Bo jak trzeba ograniczyć możliwość zadłużania się przez te wielkie miasta, to nas na to stać i możemy powiedzieć, że nie mają prawa zadłużać się więcej niż tyle i tyle, ale kiedy trzeba powiedzieć, że mają zorganizować miejsca do handlu, to nas na to nie stać... Jesteśmy ubezwłasnowolnieni przez samorzady, kłaniamy się głęboko przed samorządami. Proszę państwa, no to jest po prostu groteskowe. Więcej na ten temat chyba nie ma co mówić. Przyjazne państwo to na pewno nie jest. Dziękuję. *(Oklaski)*

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Rachonia.

Senator Janusz Rachon:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chyląc czoła przed kompetencjami mojego kolegi i przyjaciela, pana senatora Kieresa, chciałbym go bardzo mocno namówić do tego, aby zastanowił się nad moją propozycją odrzucenia tego projektu w całości. Chcę zwrócić jego uwagę na to, że w projekcie jest sformułowanie „kto prowadzi sprzedaż”. W związku z powyższym... Panie Senatorze, jeżeli pan te gruszki będzie sprzedawał, gruszki z własnego dużego drzewa... Nie sprzedaj pan ich w ciągu jednego dnia, tylko trzech czy czterech dni, a w związku z powyższym strażnik miejski zdecydowanie pana ukarze. I jeżeli pan kiedyś odziedziczy czerwone krawaty, które będzie pan chciał mi sprzedać, ale nie sprzedaj pan ich w ciągu jednego dnia – a chcę powiedzieć, że kupię je zawsze i w każdej liczbie – to również będzie to podlegało penalizacji.

Reasumując, bardzo gorąco proszę Wysoką Izbę, aby nie przyjmowała ułomnych projektów, szczególnie w końcówce kadencji. Odrzucimy ten projekt w całości, dając możliwość napisania porządnego aktu legislacyjnego w przyszłej kadencji. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę pana senatora Idczaka o zabranie głosu.

Senator Witold Idczak:

Panie Marszałku, czy można podnieść mównicę? Bo słyszałem, że to jest hydraulicznie...

(Wesołość na sali)

Tylko pytam...

(Marszałek Bogdan Borusewicz: Niech pan spróbuje, tylko proszę nie urwać.)

(Głos z sali: Tam z prawej strony...)

(Głos z sali: Udało się.)

Panie Marszałku, czekaliśmy na to długo.

Panie Marszałku! Szanowni Państwo!

Wydaje mi się, że ten projekt ustawy jest tak naprawdę przyznaniem się nas wszystkich do kapitulacji. Ja wsłuchiwałem się bardzo mocno w wypowiedź pana ministra, który bardzo dokładnie powiedział, jakimi narzędziami prawnymi może się posłużyć gmina, żeby dochodzić swoich praw. Jako wicewójt, sekretarz gminy wiejskiej, przewodniczący rady miejskiej czy wiceprzewodniczący sejmiku muszę powiedzieć, że tych narzędzi jest sporo i to zarówno w posiadaniu gminy,

(senator W. Idczak)

która zarządza bezpieczeństwem, tworzy plan porządku, jak i w sensie fiskalnym, co było już poruszane przez moich przedmówców. Wygląda jednak na to, że działa to słabo i ułomnie. Dlaczego? Dlatego, że tworzy się pewną kategorię mienia, kategorię własności, która jest traktowana w sposób szczególny. Ja przyznam się państwu, że do tego rodzaju wyjątków odnoszę się sceptycznie. Dlaczego? Dlatego, że takie próby kończą się źle, na przykład zakazem billboardów w kampanii wyborczej, na przykład zakazem reklam telewizyjnych w kampanii wyborczej... Za chwilę ktoś powie, że nie można sprzedawać idei na ulicach, dlatego że aktualnie rządzącej władzy miejskiej, wojewódzkiej czy państwowej jest to nie na rękę, bo sprzedaż tych idei czy rozmowa z mieszkańcami w czasie przechodzenia przez ulicę czy w czasie spaceru po chodniku... To może zostać uznana za miejsce nieprzewidziane do tego celu. Pytanie jest takie: gdzie się zatrzymamy, gdzie jest tego koniec?

Trzeba powiedzieć, że denerwują nas czasami nachalni sprzedawcy, niemożność przejścia... To, o czym mówił pan senator Kieres, rzeczywiście bywa pewną niedogodnością. To prawda. Trzeba chyba jednak stwierdzić, że sposoby, którymi ta ustawa stworzona przez komisję „Przyjazne Państwo” próbuje temu zapobiec, są być może gorsze aniżeli sama choroba. Tak mi się wydaje. Mówienie o sankcjach karnych w takim przypadku wymaga naprawdę daleko idącej precyzji. Sądzę, że można zadać pytanie, dlaczego innego mienia, innej własności nie będziemy starali się bronić w taki sam sposób, skoro są do tego środki. A może ogólnie systemowo należy zmienić i dostosować te środki tak, ażeby na mieniu, które jest własnością Kowalskiego, banku, sklepu czy gminy, nie można było robić tego, co się żywnie podoba, wbrew obowiązującym przepisom? Może należałoby podejść do tego w sposób systemowy?

Dzisiaj trzeba powiedzieć, że ustawa zaproponowana przez komisję „Przyjazne Państwo”... Ja chciałbym powiedzieć, że z tego, co pamiętam, to w naszym Senacie podobna komisja czy zespół parę lat temu działał, ale to w sposób naturalny, że tak powiem, umarło... Rzeczywiście czasami lepiej nie robić nic, niż robić coś ułomnego. Proponowałbym, żebyśmy nie porzucając idei, która w zamyśle być może rzeczywiście była dobra, zastanowili się nad rozwiązaniem strony rządowej, przedstawionym w konsultacjach, sprawdzonym, zweryfikowanym przez centrum legislacyjne, przez prawników. Chodzi o to, żeby to rozwiązanie dobrze działało.

Proszę państwa, można by na zakończenie powiedzieć, że być może ktoś gorące kartofle chciałby naszymi rękami z ogniska wydobywać. Może samorządom tak naprawdę nie na rękę

jest to, że musiałyby sędownie dochodzić w ramach przepisów, które w tej chwili obowiązują, swojego prawa własności, prawa użytkowania zgodnie z zagospodarowaniem przestrzennym danego terenu. I wolą naszymi rękami wprowadzić sankcję karną, nami się posłużyć i jeszcze powiedzieć tak: popatrzcie, to parlament tak waży ukarze, a my musimy to zrobić. A my przecież jesteśmy tacy dobrzy – my prezydenci, burmistrzowie. Proszę państwa, nie dajmy się na to nabrać. Stanówmy dobre prawo, ponieważ prawdopodobnie... A nie, jeszcze będę sprawozdawał, to wtedy podziękuję. Być może to jest przedostatnia moja wypowiedź.

Uważam, że to jest bardzo dobre rozwiązanie, Panie Marszałku, te przyciski. Podoba mi się. Dziękuję. (Oklaski)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Pan senator Kieres zgłosił się do zabrania głosu po raz drugi.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Leon Kieres:

Teraz dla mnie proszę opuścić.

Szkoda, że dowiedzieliśmy się o tym dopiero...

(Senator Władysław Dajczak: Pan marszałek w tajemnicy to trzymał.)

(Marszałek Bogdan Borusewicz: Szkoda, że panowie senatorowie zorientowali się dopiero teraz, na ostatnim posiedzeniu. Ja się zorientowałem, że mamy nowe przyciski.)

Wczoraj stałem bezradny, prawie zasłonięty przez mównicę. Patrzyłem w sufit, żeby głos się odbijał i stamtąd wracał do państwa.

Powiem szczerze, po tej dyskusji ja też tracę serce do tej ustawy. Nigdy nic do niej nie miałem, zresztą... raczej mój stosunek był dosyć chłodny i prawniczy. Tak jak powiedziałem, jeśli ona jest kontrowersyjnie odbierana ponad podziałami klubowymi, to można się zastanawiać nad tym, co Trybunał Konstytucyjny określa mianem zasady przyzwoitej legislacji. Oczywiście nie mogę odebrać racji tym, którzy mówią, że strażnik będzie decydował, czy prowadzenie sprzedaży ma charakter ciągły, czy też jednorazowy. Ale jeśli chodzi o te krawaty, Panie Senatorze, to nie jest tak, jak pan mówił, bo tutaj wyraźnie chodzi o sprzedaż na terenie należącym do gminy lub będącym w jej zarządzie. A więc w pokojach, pomieszczeniach, w Senacie możemy sobie...

(Senator Janusz Rachoń: Ale pan chciał sprzedawać pod sklepem.)

A, to już jest inny problem, to wtedy tak. Wówczas powstaje już problem, czy pan nie narusza prawa i czy nie będzie pan podlegał grzywnie.

(senator L. Kieres)

Ja tylko, proszę państwa... Jeśli przyjmiecie państwo stanowisko, które – powiem delikatnie – nie będzie wspierało tej ustawy... Podnoszę szereg argumentów o charakterze interpretacyjnym po to, żeby ewentualnie stanowisko, czy pozytywne, czy – zwłaszcza – negatywne, dało się bronić. To nie jest tak, że my możemy bezrefleksyjnie przejść nad tą ustawą, oceniając ją, podkreślam, czy to pozytywnie, czy też negatywnie, posługując się argumentacją, której później nie będzie się dało nigdzie obronić. Jeżeli zarzucacie państwo tej ustawie niedoskonałości, to chyba powinniście wiedzieć, czym się różni sprzedaż od handlu, powinniście wiedzieć, co to jest teren gminy, a co to jest teren należący do gminy. Mimo pewnych możliwości interpretowania, o czym mówił pan senator Andrzejewski, powinniście wiedzieć, czym jest działalność gospodarcza, a czym jest działalność, która takiej cechy nie ma. A nie jest naszą winą, senatora Zientarskiego i moją, że powołujemy się na orzecznictwo sądowe, które interpretuje prawo, notabene nie przez nas stanowione, bo ustawa z 2004 r. nie była przez nas stanowiona, a przynajmniej nie przeze mnie. Zresztą problemy poruszone w tej ustawie są obecne w naszym ustawodawstwie od 23 grudnia 1988 r., od ustawy o działalności gospodarczej, pierwszej ustawy wprowadzającej to, co nazywamy gospodarką rynkową.

Jeżeli są problemy społeczne, to one też są obecne w tle tej ustawy. Jak powiedziałem, to nie jest tak, że nie ma patologii w tym wszystkim, to nie jest tak, że nie ma psucia rynku. Jeżeli pamiętamy o osobach, które sprzedają niezapominajki, grzyby i jagody, to pamiętajmy także o tych, którzy uczciwie płacą podatki, ponoszą koszty związane z prowadzeniem interesu i którym ten interes niestety też w związku z tym się psuje. Oczywiście znaj proporcjum, mocium panie. Trzeba wiedzieć, jak ograniczać i jak poszerzać wolności gospodarcze, ale żeby to wiedzieć, trzeba również znać terminy i to, co się pod nimi kryje, jeśli ustawa się nimi posługuje.

Jak powiedziałem, na razie jeszcze nie podnoszę ręki ani za, ani przeciw, ale serca już nie mam do tej ustawy. (Oklaski)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Informuję, że wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyli pan senator Andrzejewski, pan senator Rachoń, pan senator Cichoń... A pan Piotrowicz nie? Podpisywał się, czyli pan senator Piotrowicz też.

Przemówienie do protokołu złożył pan senator Bisztyga*.

Zamykam dyskusję.

Czy przedstawiciel rządu chce ustosunkować się do przedstawionych wniosków, do wątków podjętych w dyskusji?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona: Panie Marszałku, na posiedzeniu komisji się ustosunkujemy.)

Dziękuję bardzo.

Ponieważ zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, proszę Komisję Ustawodawczą oraz Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji o ustosunkowanie się do przedstawionych wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzydziestego pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1341, a sprawozdania komisji – w drukach nr 1341A i 1341B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, pana senatora Stanisława Piotrowicza, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Stanisław Piotrowicz:

Panie Marszałku! Panowie Ministrowie! Panie i Panowie Senatorowie!

W dniu 8 września Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji rozpatrzyła uchwaloną przez Sejm w dniu 19 sierpnia 2011 r. ustawę o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

Celem tej ustawy, jak wskazano w uzasadnieniu projektu, jest wyeliminowanie z ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych komórki organizacyjnej Ministerstwa Sprawiedliwości w randze departamentu, która w aktualnie obowiązującym stanie prawnym w imieniu ministra sprawiedliwości wykonuje zadania zwierzchniego nadzoru nad sądami wojskowymi w zakresie organizacji i działalności administracyjnej. Zgodnie z nowelą zadania tej komórki zostaną powierzone bezpośrednio ministrowi sprawiedliwości.

Ustawa przewiduje ponadto zniesienie stanowiska sędziego komórki organizacyjnej Minister-

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator S. Piotrowicz)

stwa Sprawiedliwości w randze departamentu. Zgodnie z art. 3 ust. 1 noweli z dniem wejścia w życie ustawy sędziowie zajmujący takie stanowisko staną się sędziami wojskowego sądu okręgowego. Minister sprawiedliwości będzie obowiązany do wyznaczenia takim sędziom stanowisk służbowych w wojskowym sądzie okręgowym.

Ustawa wejdzie w życie po upływie dwóch miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisu art. 3 ust. 2 obligującego ministra sprawiedliwości do wyznaczenia sędziom zajmującym stanowisko sędziego departamentu stanowisk służbowych w wojskowym sądzie okręgowym, który wejdzie w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Komisja proponuje Wysokiej Izbie przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Jakkolwiek jest to projekt poselski, niemniej mocno popierany przez rząd. Aż może dziwić, że strukturami rządowymi w pierwszej kolejności zainteresowali się posłowie, a nie sam rząd. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę sprawozdawcę Komisji Obrony Narodowej, pana senatora Witolda Idczaka, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Witold Idczak:

Panie Marszałku! Szanowni Państwo!

Po wyczerpującej wypowiedzi mojego przedmówcy chciałbym tylko stwierdzić, że komisja jednogłośnie, bez poprawek poparła projekt uchwały. Proszę, aby Wysoki Senat raczył przyjąć wymieniony projekt uchwały. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Projekt tej ustawy został wniesiony przez posłów. Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister sprawiedliwości.

Czy pan minister Kluz chciałby zabrać głos?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotr Kluz: Dziękuję.)

Dziękuję.

A, przepraszam, pytania do sprawozdawców.

Czy ktoś chce zadać takie pytanie? Nikt.

Projekt tej ustawy został wniesiony przez posłów. Minister sprawiedliwości prezentuje stanowisko rządu.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać pytanie przedstawicielowi rządu?

Pan senator Muchacki.

Proszę uprzejmie.

Senator Rafał Muchacki:

Panie Marszałku, jedno krótkie pytanie, bo nie jestem oczywiście specem w tych sprawach. Interesuje mnie, jaka jest przyczyna takiej zmiany. Dlaczego coś takiego się dzieje? Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotr Kluz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Myślę, że przyczynę tej zmiany bardzo łatwo wskazać. Jest to jedyny departament w całej administracji publicznej, który jest wpisany w ustawie. Żaden inny departament w żadnym innym ministerstwie, w żadnej innej komórce organizacyjnej administracji państwowej nie ma umocowania ustawowego. Chcieliśmy, posłowie wystąpili z propozycją, aby było to jednolicie również w odniesieniu do naszego ministerstwa. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze jakieś pytania?

Nie widzę chętnych.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców. Przemówienie senatora nie może trwać dłużej niż dziesięć minut, a podpisane wnioski o charakterze legislacyjnym należy zgłaszać do marszałka Senatu do momentu zamknięcia dyskusji.

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu.

Zamykam...

(Głos z sali: Senator Bisztyga złożył...)

Aha, tak jest.

Dla porządku informuję, że senator Bisztyga złożył swoje przemówienie do protokołu*.

(Wesołość na sali)

Zamykam dyskusję.

Panowie Senatorowie, nie można sobie stroić żartów z pracowitości senatora.

(Senator Władysław Dajczak: Gdyby pan marszałek informował o tym, że nie złożył, byłoby prościej.)

(Wesołość na sali)

Nie, nie, regulamin stanowi, że informuję tylko wtedy, kiedy złożył.

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(marszałek B. Borusewicz)

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawie zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzydziestego drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1348, a sprawozdanie komisji w druku nr 1348A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, pana senatora Zbigniewa Cichonia, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Zbigniew Cichoń:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji przyjęła ten projekt bez istotnych zmian. Są tylko dwie propozycje zmian o charakterze bardziej technicznym, które sprowadzają się do zastosowania właściwego nazewnictwa, to jest wprowadzenia określenia „numer identyfikacyjny” w miejsce pojęcia „numer ewidencyjny”, oraz wprowadzenia poprawnego odesłania do ustawy o informatyzacji podmiotów realizujących zadania publiczne.

W ogóle cała ustawa dotyczy wymiany informacji między państwami należącymi do Unii Europejskiej w sprawie osób skazanych prawomocnie za przestępstwa lub przestępstwa karne skarbowe, także w przypadku gdy postępowanie w tych sprawach warunkowo umorzono. Jest to wynik tego, że Unia Europejska uznała, że warto, aby takie rejestry były w poszczególnych państwach i aby następowała wymiana informacji. Jest określona procedura, wskazano organy centralne poszczególnych państw, które będą prowadziły te rejestry i dokonywały wymiany informacji. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Nie widzę chętnych do zadania pytań.

Projekt tej ustawy został wniesiony przez rząd.

Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister sprawiedliwości.

Czy pan minister Kluz chciałby zabrać głos?

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotr Kluz:* Nie, dziękuję bardzo.)

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do przedstawiciela rządu.

Czy są pytania?

Nie widzę chętnych.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców. Przemówienie senatora w dyskusji nie może trwać dłużej niż dziesięć minut. Podpisane wnioski o charakterze legislacyjnym senatorowie składają do marszałka Senatu do momentu zamknięcia dyskusji.

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu.

Zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzydziestego trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1334, a sprawozdanie komisji w druku nr 1334A.

(*Głos z sali:* Nie ma senatora Rulewskiego.)

Trzy minuty przerwy technicznej.

(*Rozmowy na sali*)

Kontynuujemy obrady.

(*Rozmowy na sali*)

Panie Senatorze Rulewski, po raz drugi dzisiaj spóźnił się pan na przystąpienie do pracy nad punktem, w którym pan sprawozdaje. Czekamy na pana.

(*Senator Jan Rulewski:* Nie spóźniłem się.)

Proszę sprawozdawcę Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, senatora Jana Rulewskiego, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Jan Rulewski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Przepraszam za to, że nie nadażam za przyspieszeniem realizacji naszego programu, bo ja się raczej nie spóźniam.

(*Wesołość na sali*)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

No, Panie Senatorze, czekaliśmy na pana, wszyscy tu jesteśmy tego świadkami.

(*Senator Jan Rulewski:* To jest prawda, Panie Marszałku, nie będę się bronił, ale program realizowany jest szybciej niż...)

Proszę bardzo. Nie ma co się bronić, bo sprawa jest jednoznaczna.

(*Wesołość na sali*)

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Jan Rulewski:

Dziękuję bardzo.

W imieniu Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji mogę wystąpić z prostą propo-

(senator J. Rulewski)

zycją, aby Wysoka Izba zechciała uchwalić ustawę o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich w wersji przedstawionej przez Wysoką Izbę sejmową. W trakcie prac komisji nie przedstawiono żadnych poprawek, zatem wniosek jest oczywisty, że bez poprawek.

Jednakże tłem dyskusji i to poważnej dyskusji, nie tylko w komisji senackiej, ale też wcześniej, w komisji sejmowej, była wadliwość tej ustawy zawarta w uzasadnieniu. Mianowicie w uzasadnieniu inicjatorzy, to jest Senat, napisali, że ta ustawa nie pociągnie za sobą skutków finansowych. Z wszelkiej dokumentacji, tej jawnej, publikowanej na łamach gazet, tej, powiedziałbym, półjawnej, czyli z dyskusji na posiedzeniu komisji senackiej w zeszłym roku, również sejmowej, wynika, że na realizację zmian w ustawie, która wprowadza Krajowy Mechanizm Prewencji już w pełnej formie, nie ma środków. Wcześniej też tych środków nie było. Ratowano się pewnymi protezami finansowymi w rodzaju prac zleconych ekspertom, którzy mieli doglądać, czy w naszych więzieniach, ośrodkach wychowawczych dla młodzieży, nazywanych popularnie poprawczakami, czy nawet w szpitalach, gdzie przebywają osoby o ograniczonej zdolności prawnej, nie mamy do czynienia z okrucieństwem czy torturami. Liczba tych ośrodków jest poważna, sięga tysiąca dwustu. Zdaniem rzecznika podczas tej dyskusji wyszło na jaw, że gdyby stosować obecne mechanizmy finansowe gwarantujące wykonanie tej ustawy, która jest z kolei następstwem ratyfikacji przez Polskę konwencji, to wizytacja tysiąca dwustu placówek odbywałaby się w ten sposób, że placówka byłaby odwiedzana raz na dwadzieścia lat, czyli nie spełniałoby to swoich zadań. To tyle, bardzo upraszczając i uogólniając wnioski z dyskusji.

Jeśli tak, to pozwolę sobie, Panie Marszałku, w kontekście tej dyskusji złożyć poprawkę, której celem jest nie tylko zagwarantowanie budżetu na działalność rzecznika praw obywatelskich, ale również zagwarantowanie, że w przyszłym budżecie, w następnej ustawie budżetowej na to zadanie, podkreślam, na to zadanie zostaną wydzielone środki. Dziękuję, Panie Marszałku.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa chce zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Projekt tej ustawy został wniesiony przez Senat. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister sprawiedliwości.

Czy pan minister Wrona chce zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy?

Proszę uprzejmie, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ustawa z 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich została wprowadzona ze względu na wymagania nałożone na Polskę Protokołem fakultatywnym do Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, przyjętym przez Zgromadzenie Ogólne ONZ 18 grudnia 2002 r. Polska jest zobowiązana do stworzenia, wyznaczenia bądź utrzymania istniejącego mechanizmu, zwanego Krajowym Mechanizmem Prewencji, chodzi o wizytowanie miejsc pozbawienia wolności. Do porozumienia ministra sprawiedliwości z rzecznikiem praw obywatelskich co do tej kwestii, że właśnie rzecznik ze względu na swoją ustrojową pozycję i swoje zadania powinien być podmiotem, który wypełnia obowiązki Krajowego Mechanizmu Prewencji, doszło w 2008 r., ale rzeczywiście do tej pory nie ma do tego dostatecznych podstaw ustawowych.

Stanowisko Rady Ministrów wobec tego projektu jest zdecydowanie pozytywne, zostało ono przyjęte 3 czerwca tego roku. Wskazano w nim pewne kwestie, które powinny zostać unormowane, na przykład kwestię prawa do odbywania spotkań z osobami pozbawionymi wolności bez obecności innych osób czy z innymi osobami, co do których się uzna, że mogą dostarczyć potrzebnych informacji, również konieczność uzupełnienia projektu o przepisy regulujące zasady, na jakich następuje rejestrowanie dźwięku lub obrazu w miejscach pozbawienia wolności w czasie kontaktu przedstawiciela rzecznika z tymi osobami, w czasie wizytacji. Uwagi zawarte w stanowisku rządu zostały uwzględnione, dlatego też w pełni popieram ten projekt, właściwie ustawę uchwaloną przez Sejm. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad. Nie ma zgłoszeń.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców. Przemówienie senatora w dyskusji nie może trwać dłużej niż dziesięć minut, a podpisane

(marszałek B. Borusewicz)

wnioski o charakterze legislacyjnym senatorowie składają do marszałka Senatu do momentu zamknięcia dyskusji.

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do...

(Senator Zbigniew Cichoń: Ja się zapisałem.)

O przepraszam, Panie Senatorze. Nie widziałem.

Pan senator Cichoń, proszę bardzo.

Senator Zbigniew Cichoń:

Panie Marszałku! Panie Rzeczniku! Wysoki Senacie!

Chciałbym powiedzieć, że przyjmuję tę zmianę ustawy z aplauzem, bo ona rzeczywiście daje rzecznikowi praw obywatelskich sprawne narzędzie do wykonywania funkcji krajowego mechanizmu prewencji, zapobiegania nieludzkiemu lub okrutnemu traktowaniu więźniów.

Chciałbym podkreślić, że pozycja więźniów, sposób ich traktowania i nadzór nad ich losem to jeden z czynników decydujących o tym, jak ocenić dane państwo – czy ono respektuje elementarne zasady humanitarnego traktowania więźniów, do czego mają prawo na mocy międzynarodowych konwencji, jak i regulacji krajowych. I dobrze się stało, że rzecznik uzyskał te kompetencje, co będzie mu pozwalało na częstsze wizytacje osób pozbawionych wolności i kontrole przestrzegania prawa przez służby więzienne. A z tym, niestety, nie jest u nas najlepiej. Ja mogę to powiedzieć jako obrońca, który napotykał czasami takie działania, jak choćby cenzurowanie korespondencji między obrońcą a osobą pozbawioną wolności. Nie dość tego, dochodziło nawet do takich sytuacji, że służby ingerowały w korespondencję między osobą pozbawioną wolności a Europejskim Trybunałem Praw Człowieka w Strasburgu, co się spotkało z paroma orzeczeniami Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, w których tego rodzaju praktyki zostały uznane za ewidentne naruszenie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, tak w zakresie gwarantującym tajemnicę korespondencji między adwokatem a osobą pozbawioną wolności, jak i, tym bardziej, w zakresie korespondencji między osobą pozbawioną wolności a Europejskim Trybunałem Praw Człowieka w Strasburgu. Tak że uważam, że dobrze, że dochodzi tutaj dodatkowy czynnik prewencji w postaci kontroli ze strony rzecznika praw obywatelskich, albowiem jest nadzieja, że to rozwiązanie doprowadzi do zmniejszenia liczby naruszeń prawa wobec tych osób, a tym samym napiętnowania Polski przez Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu. Dziękuję bardzo. (Oklaski)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku informuję, że pan senator Knosala złożył swoje przemówienie w dyskusji do protokołu*, a wniosek o charakterze legislacyjnym na piśmie złożył pan senator Rulewski.

Zamykam dyskusję.

Czy przedstawiciel rządu chciałby ustosunkować się do tego wniosku? Dziękuję bardzo.

Ponieważ został zgłoszony wniosek o charakterze legislacyjnym, proszę Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji o ustosunkowanie się do przedstawionego wniosku i przygotowanie sprawozdania.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzydziestego czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1329, a sprawozdanie komisji – w druku nr 1329A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Środowiska, panią senator Jadwigę Rotnicką, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Jadwiga Rotnicka:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Składam w imieniu wymienionych przez pana marszałka komisji sprawozdanie z posiedzenia, które odbyło się 7 września 2011 r. i dotyczyło ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw, zwanej krótko ustawą o parkach narodowych.

Celem tej regulacji jest zmiana formy organizacyjno-prawnej parków narodowych, a mianowicie przekształcenie państwowych jednostek budżetowych w państwowe osoby prawne. To przekształcenie pociąga za sobą konsekwencje nie tylko dla finansów publicznych, ale i finansów samych parków narodowych. Otóż parki miałyby być finansowane przez budżet państwa w formie dotacji. To jest jedna z podstawowych zmian, jakie zostały wprowadzone do ustawy o ochronie przyrody.

Druga zmiana dotyczy sposobu pozyskiwania środków. Parki narodowe pozyskiwałyby je z własnej działalności gospodarczej, otrzymywałyby dotacje od państwa, dotacje i pożyczki z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodar-

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator J. Rotnicka)

ki Wodnej oraz funduszy wojewódzkich, a także środki europejskie, wpływy z tytułu dzierżaw, najmu, użytkowania nieruchomości, ze sprzedaży produktów drzewnych i nie drzewnych uzyskiwanych w trakcie wykonywania działań ochronnych.

Kolejna zmiana dotyczy nieruchomości, będących własnością Skarbu Państwa, wchodzących w skład parku narodowego. Park narodowy w związku z tak skonstruowaną ustawą nabywałby to mienie z mocy prawa w użytkowanie wieczyste. Rozporządzanie nieruchomościami będącymi w użytkowaniu parku wymagałoby zgody ministra właściwego do spraw ochrony środowiska w przypadku umów wieloletnich. W niektórych sytuacjach minister środowiska mógłby odmówić wydania zgody, na przykład, na sprzedaż nieruchomości.

Inaczej jest też uregulowany sposób powoływania dyrektora parku narodowego, który byłby organem parku, a jego powołanie odbywałoby się w drodze otwartego konkursu. Odmienne niż w dotychczas obowiązujących przepisach uregulowano kwestie związane z warunkami, jakie musiałby spełniać kandydat ubiegający się o to stanowisko. Reguluje to art. 8c ust. 4. Zrezygnowano z powoływania dyrektora parku narodowego na określoną w czasie kadencję, a zamieniono to na powoływanie na czas nieokreślony.

Co jeszcze? Jeszt jeszcze jedna ważna zmiana. Mianowicie w ustawie przyjęto rozwiązania o gwarancji zatrudnienia dla pracowników parków narodowych na dotychczasowych zasadach do czasu wydania przez ministra właściwego do spraw środowiska rozporządzenia w sprawie warunków wynagradzania za pracę pracowników parków narodowych i przyznania im innych świadczeń związanych z pracą.

To są najważniejsze zmiany, jakie wchodzi do nowelizowanej ustawy, które, jak wspomniałam, mają swoje konsekwencje dla finansów państwa. Dziękuję bardzo...

Aha, oczywiście muszę jeszcze powiedzieć, że szerokiej dyskusji na forum komisji nie było, w czasie debaty wypowiadał się minister Zaleski. Komisja przyjęła w głosowaniu wnioski o zarekomendowanie Wysokiej Izbie przyjęcia ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Pani Senator.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy. Nie widzę chętnych.

Dziękuję, Pani Senator.

(Senator Jadwiga Rotnicka: Dziękuję.)

Projekt tej ustawy został wniesiony przez rząd.

Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister środowiska.

Czy pan minister Zaleski pragnie zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy? Nie? Dziękuję.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad. Czy są takie pytania? Nie ma.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców. Przemówienie senatora w dyskusji nie może trwać dłużej niż dziesięć minut, a podpisane wnioski o charakterze legislacyjnym senatorowie składają do marszałka Senatu do momentu zamknięcia dyskusji.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Skurkiewicza.

Senator Wojciech Skurkiewicz:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Ministrze!

Ustawa, nad którą dziś obradujemy, jest szczególnie ważna w kontekście wydarzeń, które miały miejsce na początku tego roku – zresztą ich skutki trwają do dzisiaj – kiedy to parki narodowe zostały potraktowane jako jednostki budżetowe, a przestały funkcjonować gospodarstwa pomocnicze, które do tej pory funkcjonowały przy parkach narodowych. Otóż okazało się, że wszystkie pieniądze wypracowywane przez gospodarstwa pomocnicze są w tej chwili wchłaniane przez budżet, a później minister finansów przekazuje te środki na konta parków narodowych. Wszystko byłoby wspaniale, gdyby nie to, że są znaczne zapóźnienia, jeżeli chodzi o pozyskiwanie tych środków.

Dlatego też Sejm i rząd podjęły inicjatywę, aby w jakikolwiek sposób pomóc parkom narodowym. I rzeczywiście, w drodze konsensusu wszystkich sił politycznych w kraju, w Sejmie udało się tę ustawę przyjąć.

Szanowni Państwo, również wolą obecnych na posiedzeniu komisji było, aby ta ustawa została przyjęta bez poprawek w takiej formie, w jakiej została zaproponowana przez Sejm.

Przekształcenie parków narodowych w osoby prawne daje im możliwość prowadzenia działalności dodatkowej, działalności gospodarczej, zarobkowej, a te pieniądze, które zostaną przez nie wypracowane, będą mogły być przeznaczane na działalność bieżącą.

Szanowni Państwo, jeszcze raz gorąco proszę o to, abyśmy wspólnie poparli przyjęcie ustawy o ochronie przyrody, zwanej ustawą parkową, bez poprawek. Ponawiam swój wniosek o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Informuję też, że wnioski o charakterze legislacyjnym złożyli na piśmie pan senator Skurkiewicz i pan senator Witczak, a pan senator Knosala złożył swoje przemówienie w dyskusji do protokołu*.

Zamykam dyskusję.

Ponieważ zostały złożone wnioski o charakterze legislacyjnym, proszę Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisję Środowiska o ustosunkowanie się do przedstawionych wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzydziestego piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1360, a sprawozdanie komisji w druku nr 1360A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Środowiska, pana senatora Czesława Ryszkę, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Czesław Ryszka:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie Komisji Środowiska o uchwalonej przez Sejm 31 sierpnia 2011 r. ustawie o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska. Komisja Środowiska na posiedzeniu w dniu 7 września bieżącego roku rozpatrzyła wymieniony projekt ustawy i zaproponowała jej przyjęcie bez dyskusji i bez poprawek.

Dodam, że celem tej ustawy jest stworzenie możliwości przekazywania środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na dochody budżetu państwa w celu dofinansowania zadań realizowanych przez państwowe jednostki budżetowe, w szczególności Ministerstwo Spraw Zagranicznych, polegających na udzielaniu pomocy w ramach międzynarodowej współpracy na rzecz rozwoju państwom niewymienionym w załączniku I do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, sporządzonej w Nowym Jorku 9 maja 1992 r, zwanej właśnie konwencją klimatyczną. Konkretnie ustawa przewiduje także możliwość przeznaczania przychodów Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na dokonywanie wpłat na rzecz międzynarodowych organizacji, instytucji, programów i funduszy zapewniających funkcjonowanie mechanizmów fi-

nansowych służących realizacji wspomnianej konwencji klimatycznej.

Jak już wspomniałem, ustawa nie wzbudziła żadnych zastrzeżeń i komisja wnosi o przyjęcie jej bez poprawek. Dziękuję za uwagę.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy. Nie ma takich pytań.

Dziękuję, Panie Senatorze.

Projekt tej ustawy został wniesiony przez rząd. Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister środowiska.

Czy pan minister Błaszczuk chciałby zabrać głos?

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska Bernard Błaszczuk: Nie, dziękuję.*)

Dziękuję.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do przedstawiciela rządu, związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś pragnie zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców. Przemówienie senatora w dyskusji nie może trwać dłużej niż dziesięć minut, a podpisane wnioski o charakterze legislacyjnym senatorowie składają do marszałka Senatu do momentu zamknięcia dyskusji.

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu.

Zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzydziestego szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o dotacji dla Fundacji Auschwitz-Birkenau przeznaczonej na uzupełnienie Kapitału Wieczystego.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1336, a sprawozdanie w druku nr 1336A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Kultury i Środków Przekazu, pana senatora Piotra Łukasza Andrzejewskiego, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Piotr Andrzejewski:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie! Panie Ministrze!

Komisja Kultury i Środków Przekazu, zebrana na posiedzeniu 30 sierpnia, jednogłośnie uchwa-

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator P. Andrzejewski)

liła skierowany do Senatu wniosek o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Przedmiotowa ustawa określa cel i zakres wykorzystania oraz sposób udzielenia dotacji z budżetu państwa dla Fundacji Auschwitz-Birkenau. Środki pochodzące z tej dotacji przeznaczone są na uzupełnienie kapitału wieczystego fundacji i ustawa wyraźnie precyzuje, jak i w jakim zakresie mogą być wydatkowane. Ustawa przewiduje, że kwota tej dotacji będzie stanowiła równowartość kwoty 10 milionów euro i będzie mogła zostać przekazana na rzecz fundacji przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego w transzach nie później niż do końca 2015 r.

W myśl ustawy zostanie też zawarta między ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego a samą fundacją umowa o udzielenie dotacji, wskazująca zakres i charakter wykorzystania tej dotacji. Dotacja będzie stanowiła zasilenie niejako funduszu trwałego kapitałowego, niewzruszalnego, natomiast przychody z niej zostaną wydane wyłącznie – wyłącznie, co podkreśla ustawa – na konserwację terenu i pozostałości byłego niemieckiego nazistowskiego obozu koncentracyjnego Auschwitz-Birkenau, znajdującego się pod opieką Państwowego Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu. Sposób wykorzystania tej kwoty będzie podlegał jednocześnie kontroli przewidzianej w umowie. Kontrola ta będzie sprawowana przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, a fundacja będzie obowiązana do prowadzenia wyodrębnionej ewidencji księgowej środków otrzymanych z tej dotacji oraz ewidencji dochodów z inwestowania środków pochodzących z tej dotacji. Czyli będą to pieniądze znaczone, zarówno dzisiaj, jak i w przyszłości, znajdujące się pod kontrolą ministra.

Dlaczego wymagana jest tu forma ustawowa? Ano dlatego, że te środki muszą być uwidocznione w ustawie budżetowej – i tu forma ustawy jest niezbędna ze względu na charakter i zakres funkcjonowania obowiązującego w Polsce systemu prawnego, ze względu na to, że w tej formule ustawa budżetowa może być kształtowana przez ustawę, a nie przez doraźne działania władzy wykonawczej. To tyle.

Fundacja składa ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, do końca marca każdego roku, sprawozdanie za rok poprzedni, zawierające rozliczenie rzeczowo-finansowe zadań zrealizowanych ze środków pochodzących z dochodów z inwestowania, inwestowania części kapitału wieczystego fundacji pochodzącej z dotacji oraz o informacji o sposobie inwestowania środków pochodzących z dotacji.

Sam kapitał jest kapitałem nienaruszalnym, dlatego też nosi nazwę: kapitał wieczysty.

Wnoszę o uwzględnienie stanowiska komisji i przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Pan senator Ryszka, proszę bardzo.

Senator Czesław Ryszka:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Senatorze, uchwalona ustawa jest, trzeba to powiedzieć, swoistym ewenementem, ponieważ oto zasilamy z budżetu państwa prywatną fundację.

(Senator Piotr Andrzejewski: Tak.)

I stąd moje dwa pytania. Czy nie tworzymy tu pewnego wyłomu w finansach publicznych?

I drugie pytanie. Czy w przyszłości inna fundacja, na przykład Fundacja Budowy Świątyni Opaczności Bożej, także będzie mogła wystąpić do Sejmu, do parlamentu, o taką dotację, takie wsparcie?

Senator Piotr Andrzejewski:

Tak, ta ustawa to pewien precedens, ale on właśnie potwierdza spójność, niesprzeczność i komplementarność obowiązującego w Polsce systemu prawnego. I dlatego dokonujemy tego udzielenia w drodze ustawy. Ten precedens jest dokonywany ze względu na międzynarodową rangę fundacji, na przedmiot jej działalności i charakter muzeum. Ale nie sposób wyłączyć w przyszłości tego, że jeżeli będzie taka wola parlamentu albo będzie wniosek zewnętrzny – w tym akurat przypadku był projekt rządowy – to będzie miała zastosowanie ta formuła, bo i wtedy będzie wydatkowanie środków budżetowych i częściowe kształtowanie w ten sposób przyszłej ustawy budżetowej. I rozumiem, że wtedy to, co świadczy Skarb Państwa, budżet i minister finansów w ramach budżetu, ze środków publicznych na rzecz tej fundacji, zostanie włączone do ustawy budżetowej. I taka jest właśnie koncepcja formalnej zgodności tego sposobu realizacji z zasadami, koncepcja spełnienia wymogu przeznaczania środków publicznych w drodze ustawy, pod kontrolą Sejmu, Senatu i prezydenta.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Pan senator Ryszka, kolejne pytania.

Proszę bardzo.

Senator Czesław Ryszka:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Zapisujemy w tej ustawie, że minister zawiera umowę z fundacją. Myślę jednak, że wzór takiej umowy ramowej powinien znaleźć się w ustawie, bo bez tego dajemy ministrowi kultury, że tak powiem, zupełną dowolność, by tę umowę zawarł.

(*Marszałek Bogdan Borusewicz:* Pytanie, Panie Senatorze.)

No, to właśnie jest pytanie.

(*Senator Piotr Andrzejewski:* Pytanie i artykuł...)

Czy to dobrze, że w tej ustawie nie ma ramowego wzoru umowy, jaką powinien minister zawrzeć z fundacją? Pytam o to, ponieważ ta ustawa to precedens.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Proszę bardzo.

Senator Piotr Andrzejewski:

Rozumiem, że na to pytanie minister może odpowiedzieć. My zaś mamy wystarczająco określone dwie przesłanki prawne, mianowicie statut fundacji i statut muzeum. Jest też ustawa o finansach publicznych, całe kształtowanie tych zagadnień i wreszcie ta omawiana dziś ustawa, która w art. 5 mówi, że umowa określa w szczególności to, co wskazuje ustawa i co wskazuje komplementarny zestaw przepisów ustawowych, o których mówiliśmy. Mianowicie jest tu zobowiązanie fundacji do przeznaczenia dotacji na cel określony w art. 2 ust. 1 – tu przypomnę, że art. 2 ust. 1 mówi o środkach stanowiących część kapitału wieczystego, pochodzących z dotacji, przeznaczonych wyłącznie i w całości na inwestowanie przez nabywanie papierów wartościowych i innych instrumentów finansowych, o których mowa w ustawie tu przytaczanej. Środki te mogą być przeznaczone wyłącznie na ten cel, nie mogą być ani wydawane w inny sposób, ani bezpośrednio przeznaczone na realizację innych celów fundacji poza tym, o którym stanowi niniejsza ustawa. Czyli ta ustawa jest bardzo mocno dyscyplinująca, nie tylko w kwestii dotacji, nie tylko w kwestii wydatkowania środków, nie tylko w kwestii ustawy budżetowej, bo jednocześnie też w kwestii kontroli i charakteru tego, co zawarte będzie w umowie.

Dalej. Umowa, w myśl art. 5 ustawy, ma określać też szczegółowe zasady gospodarowania środkami pochodzącymi z dotacji. No, tu jest problem ustalenia tego, jak rzeczywiście najbardziej efektywnie może być ten rzeczony kapitał ulokowany. Trudno o tym mówić, bo sytuacja na rynku papierów wartościowych jest zmienna, w związku z tym rzeczywiście jest tu pewien margines... Ale on jest

niezbędny dla podejmowania efektywnych decyzji w tym zakresie.

Dalej. Wysokość dotacji – to jest oczywiste, określa to ustawa, a powtórzy to umowa.

Sposób i terminy przekazania dotacji. To też jest istotne.

Kolejna sprawa: zobowiązanie fundacji do inwestowania zgodnie z art. 2 ust. 2. A więc niezależnie od tego, co mówi ustawa, jest jeszcze dodatkowe podparcie egzekucyjne w umowie między naczelnym organem administracji państwowej a podmiotem będącym organizacją czy fundacją pozarządową albo, jak jest w tym przypadku, ponadnarodową. Bo mimo że jest ona zarejestrowana tu, jako osoba prawna prawa polskiego, to ma charakter działania międzynarodowy, transeuropejski, żeby nie powiedzieć: ponadunijny, bo światowy.

I wreszcie jest zobowiązanie fundacji – i to będzie odrębnie zapisane w umowie, jako zobowiązanie podmiotowe osoby prawnej – do przeznaczenia dochodów z inwestowania części kapitału wieczystego tylko i wyłącznie zgodnie z przepisami ustawy. Jest to niejako dobry precedens zabezpieczenia egzekucyjnego przez zobowiązanie indywidualne podmiotu prawnego, na rzecz którego następuje dotacja, do sposobu wykorzystania tej dotacji. Dlatego spełnia ona wymogi dotyczące desygnatu nazwy „dotacja”, jako że w myśl ogólnych przepisów prawnych szczególnie zasady rozliczania dotacji polegały również na obowiązku zwrotu środków wraz z odsetkami, jeżeli nie byłyby one wydatkowane na właściwy cel wskazany przez donatora, czyli przez tego, który daje dotację. I w art. 5 mamy stwierdzenie, że dotacja podlega zwrotowi w przypadku gdy zostanie wykorzystana w inny niż wskazany w ustawie sposób lub zostanie podjęta uchwała o zmianie przeznaczenia kapitału wieczystego fundacji. A więc jest to daleko posunięta interwencja, bo nie tylko pieniądze są, że tak powiem, znaczone, nie tylko są one pod kontrolą, ale też podlegają, niejako z definicji, jak dotacja, zwrotowi, jeżeli zostaną naruszone zasady wynikające z intencji i przeznaczenia wskazanego w ustawie pochodzącej z chwili ustalania dotacji. I to jest dosyć ważne zabezpieczenie.

(*Senator Czesław Ryszka:* Mam jeszcze jedno pytanie, Panie Marszałku.)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Proszę bardzo, pan senator Ryszka.

Senator Czesław Ryszka:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Pytanie właśnie à propos art. 5. Jeżeli środki zostaną źle wykorzystane, to zwrotowi podlega tylko ta wydatkowana część dotacji czy cała dotacja?

Senator Piotr Andrzejewski:

Zwrotowi podlega całość – tak wynika z zapisów, bo mówi się...

(*Senator Czesław Ryszka*: To jest bardzo restrykcyjne.)

Ustawa mówi: dotacja, a więc chodzi o całą dotację, podlega zwrotowi, jeśli zostanie wykorzystana w inny sposób – tu proszę zwrócić uwagę, jak dalece ustawa to dyscyplinuje – lub jeśli zostanie podjęta uchwała o zmianie przeznaczenia kapitału wieczystego fundacji. Bo zamiast na inwestycje, można by kapitał wieczysty przeznaczyć na inne cele, jednak ta omawiana część kapitału trwałego przeznaczona ma być tylko na inwestycje – mimo że statut fundacji przewiduje różne cele, w tym również finansowanie z dochodów, z lokacji kapitału wieczystego...

(*Senator Czesław Ryszka*: Ale to... Przepraszam bardzo.)

Czyli również przychody, procenty z tej dotacji będą pieniędzmi znaczoneymi.

(*Senator Czesław Ryszka*: Rozumiem. Ale jeśli źle wydadzą 100 tysięcy, to zabierze im się całe 5 milionów?)

(*Senator Janusz Rachoń*: I słusznie.)

No, takie są rygory.

(*Senator Janusz Rachoń*: Dokładnie tak.)

Bo to jest kapitał wieczysty. On nie powinien być ruszony.

(*Senator Janusz Rachoń*: Dokładnie...)

W związku z tym on wtedy zostanie cofnięty w całości, bo jego wykorzystanie było sprzeczne z dyspozycją ustawową, sprzeczne z umową i sprzeczne z określonymi rygoremami.

Ja przypomnę tylko, że był rozważany problem definicji, czy tu chodzi o dotację czy o donację. Bo my to... W zasadzie tu powinna być donacja, ale to, o czym mówimy, nadaje tej donacji charakter dotacji, albowiem ustawowa definicja dotacji w zasadzie akcentuje trzy elementy: szczególne zasady rozliczania tej dotacji, podstawę prawną... No, i tutaj właśnie mamy ustawę. Prawda? Zwykle jest to ustawa o finansach publicznych, ale tu jest ustawa odrębna; może to być też umowa międzynarodowa. No i wreszcie chodzi o to, że dotacja może być przeznaczona tylko na realizację zadań publicznych i podlega zwrotowi, jeżeli zostanie naruszony cel, charakter i zakres tego, czego dotyczy dotacja. Bez tego byłaby to donacja, a nie dotacja.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Pan senator Ryszka już ma wyjaśnione wszystkie wątpliwości dotyczące tej...

(*Senator Czesław Ryszka*: Dziękuję.)

...fundacji, dotowania Fundacji Auschwitz-Birkenau?

(*Senator Czesław Ryszka*: Dziękuję, Panie Marszałku. Wątpliwości zostały wyjaśnione.)

Dziękuję, Senatorze, za dogłębne wyjaśnienie tych wątpliwości.

(*Senator Piotr Andrzejewski*: Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.)

Otwieram dyskusję...

(*Senator Czesław Ryszka*: Jaka dyskusja? Jeszcze minister...)

A, minister. Dziękuję, Panie Senatorze. Bardzo mocno pilnuje pan tej ustawy...

(*Senator Czesław Ryszka*: Minister chciałby wystąpić.)

Projekt tej ustawy został wniesiony przez posłów.

Czy pan minister Żuchowski chciałby zabrać głos w tej sprawie?

(*Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotr Żuchowski*: Panie Marszałku, jeżeli jest taka potrzeba, to oczywiście mogę udzielić odpowiedzi na pytania.)

Jeżeli będą... Dobrze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do przedstawiciela rządu.

Czy są takie pytania?

(*Głos z sali*: Nie ma.)

Nie ma. Dziękuję.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców. Przemówienie senatora w dyskusji nie może trwać dłużej niż dziesięć minut. Podpisane wnioski o charakterze legislacyjnym senatorowie składają do marszałka Senatu do momentu zamknięcia dyskusji.

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu.

Dla porządku informuję, że panowie senatorowie Bisztyga i Muchacki złożyli swoje przemówienia w dyskusji do protokołu*.

Zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzydziestego siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o współpracy rozwojowej.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1346, a sprawozdanie komisji – w druku nr 1346A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych, pana senatora Macieja Grubskiego, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Maciej Grubski:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Panie i Panowie Senatorowie!

* Przemówienia złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator M. Grubski)

Mam przyjemność przedstawić w imieniu senackiej Komisji Spraw Zagranicznych sprawozdanie z prac komisji nad ustawą o współpracy rozwojowej.

Ustawa ta reguluje podstawy prawne polskiej pomocy rozwojowej. Odpowiada na zapotrzebowanie udzielania pomocy rozwojowej w obszarach świata, w których państwu polskiemu trudno jest bezpośrednio udzielać takiej pomocy.

Ustawa ta reguluje następujące kwestie. Porządkuje nazewnictwo dotyczące współpracy rozwojowej, pokazując, że zgodnie z międzynarodowymi standardami pomoc humanitarna jest częścią pomocy rozwojowej. Ponadto wskazuje wprost ministra spraw zagranicznych jako koordynującego współpracę rozwojową. Ustawa zawiera definicję pomocy rozwojowej i humanitarnej, określa formy, w jakich może być udzielana taka pomoc. Ważnym i postulowanym od lat elementem jest stworzenie Rady Programowej Współpracy Rozwojowej przy ministrze. Składałaby się ona zarówno z przedstawicieli administracji państwowej, jak i z przedstawicieli Sejmu, Senatu oraz organizacji pozarządowych. Według zapisów Rada Ministrów będzie przyjmowała co najmniej raz na pięć lat długoterminowe programy współpracy rozwojowej. W projekcie ustawy pojawia się możliwość realizowania zadań z zakresu współpracy rozwojowej z wykorzystaniem programów oraz instrumentów finansowych Unii Europejskiej. Przyjęcie tej ustawy w wydatny sposób profesjonalizuje polskie działania w tym obszarze.

Ustawa nie ma wpływu na budżet państwa, co nie zamyka możliwości zwiększenia ilości przeznaczonych na pomoc środków w każdym roku w celu budowania pozycji Polski jako aktywnego podmiotu w tej dziedzinie.

Komisja Spraw Zagranicznych pracowała nad ustawą w dniu 7 września bieżącego roku. Ustawa nie wzbudziła większych kontrowersji. Pewne wątpliwości senatorów wzbudziło jedynie pytanie, czy reaktywowana i wzmacniana w zakresie działań Polska Fundacja Międzynarodowej Współpracy na rzecz Rozwoju „Wiedzieć Jak” daje pewność zatarcia tak zwanej obecności państwa polskiego w przekazywaniu pomocy rozwojowej dla obszarów świata, w których akceptowana jest pomoc przekazywana przez organizacje stricte pozarządowe. Komisja zaproponowała wprowadzenie do ustawy sześciu poprawek. Waga tego projektu ustawy – szczególnie że ustawa ma charakter również humanitarny – powoduje potrzebę jednoznacznego jego poparcia, dlatego członkowie komisji jednomyślnie głosowali za ustawą.

Bardzo proszę Wysoką Izbę o przyjęcie ustawy wraz z zaproponowanymi poprawkami. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Dziękuję, Panie Senatorze.

Projekt tej ustawy został wniesiony przez rząd. Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw zagranicznych.

Czy pan minister Stanowski pragnie zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu?

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Krzysztof Stanowski:

Dziękuję.

W oczywisty sposób intencją rządu jest, jeśli to możliwe, przyjęcie tej ustawy. Również poprawki są zgodne z intencją rządu.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie?

Pan senator Romaszewski, proszę bardzo.

Panie Ministrze, poproszę na mównicę.

Proszę bardzo, Panie Marszałku.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Panie Ministrze, nie bardzo potrafię tutaj odczytać art. 10 ust. 3. Mianowicie chodzi tutaj o Polską Fundację Międzynarodowej Współpracy na rzecz Rozwoju „Wiedzieć Jak”. Muszę powiedzieć, że w swojej długiej praktyce legislacyjnej tylko raz, w ustawie o gminach żydowskich, znalazłem przypadek, że wymieniano w ustawie jedną fundację. Miała ona reprezentować gminy żydowskie na terenie Polski; to akurat była fundacja amerykańska. I to jest drugi przypadek, że pojawia się nazwa jakiejś szczególnej fundacji, pojawia się ta Polska Fundacja Międzynarodowej Współpracy na rzecz Rozwoju „Wiedzieć Jak”. Co to jest za fundacja? Jaki jest jej skład? Jakie są jej wkłady? Jaki jest jej zarząd? Dlaczego została wybrana akurat ta fundacja, a nie inne fundacje? Jak to się ma do tego, co jest w zwyczaju? Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Marszałku.
Proszę bardzo, Panie Ministrze.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Spraw Zagranicznych
Krzysztof Stanowski:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Senatorze!

Fundacja „Wiedzieć Jak” jest fundacją Skarbu Państwa, fundacją utworzoną przez ministra skarbu w celu wspierania rozwoju społecznego i gospodarczego, dokładnie do realizacji tych celów, które są zbieżne ze współpracą rozwojową i oficjalną pomocą rozwojową udzielaną przez państwo polskie przed około dziesięciu laty.

Obecnie istnieje kilka fundacji Skarbu Państwa, które w różny sposób są wpisane w polski system legislacyjny. Tak jest w przypadku Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji. Minister edukacji narodowej oraz minister nauki i szkolnictwa wyższego dzięki wpisaniu tej fundacji Skarbu Państwa, której radę, tak jak w przypadku tej fundacji, powołują właściwi ministrowie, realizuje, to znaczy przekazuje za ich pośrednictwem, programy takie jak Leonardo da Vinci, Erasmus, czyli wszystkie europejskie programy edukacyjne działające na terenie Polski. Takich fundacji jest kilka, inną tego typu fundacją jest Fundusz Współpracy. Wszystkie one mają swoje umocowanie w legislacji czy to poprzez umowy międzynarodowe... W przypadku polsko-litewskiej wymiany młodzieży jako operatora programu po stronie polskiej wskazano wprost Fundację Rozwoju Systemu Edukacji. W przypadku współpracy polsko-niemieckiej, Jugendwerku, czyli Polsko-Niemieckiej Współpracy Młodzieży, na podstawie umowy międzynarodowej stworzono instytucję międzynarodową. I to jest troszeczkę inny model. Zgodnie z nim rząd polski i rząd niemiecki przekazują z budżetu pieniądze, które następnie są wykorzystywane przez organizacje pozarządowe, przez placówki edukacyjne podczas realizacji konkretnych projektów. I to jest nawiązanie do tego modelu. Dlaczego rząd zdecydował się na taki model? Szczerze mówiąc, stało się tak po pobiciu opozycjonistów i kandydatów na prezydenta na Białorusi. Są sytuacje, w których konieczne jest zachowanie pewnej dyskrecji, ale dyskrecji dotyczącej nie celów, na które są przekazywane środki, tylko... Chodzi o to, że tak jak przypadku National Endowment for Democracy ważne było, aby pieniądze i procedury przekazywania pieniędzy dla podziemnej „Solidarności” nie wskazywały miejsc, do których trafiają powielacze, maszyny offsetowe, tak samo nie jest rzeczą dobrą, aby tego typu przetargi czy tego typu przekazywanie pie-

niędzy dla organizacji pozarządowych prowadziły bezpośrednio departamenty Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Fundacja „Wiedzieć Jak” jest fundacją Skarbu Państwa. Członków rady powołuje minister spraw zagranicznych, przewodniczącego rady tej fundacji powołuje on w porozumieniu z prezydentem. Przez kilka lat właśnie ze względu na trudności prawne ta fundacja nie prowadziła aktywnej działalności. W chwili obecnej została powołana nowa rada, do której wejście zaproponowano przedstawicielom wszystkich najważniejszych sił politycznych reprezentowanych w polskim parlamencie – są to przedstawiciele parlamentu, są to posłowie do Parlamentu Europejskiego z różnych ugrupowań politycznych – wychodząc z założenia, że ta działalność nie powinna być przedmiotem nadmiernego sporu politycznego i że powinna być w maksymalnym stopniu przedmiotem konsensusu oraz że w tego typu działaniach jest potrzebna stabilność, niezależna od zmian politycznych. Intencją ministra spraw zagranicznych, podkreślaną również w czasie dyskusji na posiedzeniach komisji sejmowych i komisji senackiej, jest, aby rolą tej instytucji był *regranting*, a więc by nie była to instytucja, która sama będzie realizowała programy poza granicami kraju, tylko która będzie przekazywała środki organizacjom pozarządowym. Pozwoli to, szczególnie w przypadku takich krajów jak Białoruś czy innych krajów niedemokratycznych – tu chciałbym wymienić Kubę, chciałbym wymienić Birmę tak potencjalnie – jawnie wspierać z polskiego budżetu działania na tych terenach z zachowaniem niezbędnej dyskrecji.

Zgodnie z projektem rządowym ta fundacja miała zajmować się w pierwszej kolejności, przede wszystkim wsparciem na rzecz demokracji. Sejm zdecydował się na poszerzenie tego zakresu działań, ale jednocześnie ograniczył możliwość uczestniczenia przez tę fundację w konkursach grantowych. A więc chcemy, żeby minister uzyskał możliwość sprawnego przekazania pieniędzy do dalszego dysponowania nie na podstawie konkursu, i stąd potrzebna ustawa, a jednocześnie nie chcemy, żeby ta organizacja konkurowała z innymi organizacjami pozarządowymi. To one powinny być beneficjentami działań, pieniędzy i one powinny realizować projekty, a nie ta fundacja, która ma być agencją, która ma być polskim National Endowment for Democracy. Intencją ministra spraw zagranicznych jest, aby docelowo ta fundacja nazywała się Fundacją Solidarności Międzynarodowej, ponieważ wydaje nam się, że tak byłoby właściwie i że będzie to jasny znak dotyczący tej polskiej pomocy, która w pierwszym rzędzie dotyczy wsparcia demokracji, a w drugim – wsparcia rozwoju społecznego i ekonomicznego. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Pan senator Andrzejewski, a potem pan marszałek Romaszewski.

Senator Piotr Andrzejewski:

Panie Ministrze, czy w związku z tym, co pan powiedział, widzi pan konieczność interwencji w to, o czym mówi ustawa? Bo ustawa mówi o innej fundacji, o innej nazwie: „Wiedzieć Jak”. Czy nie należałoby w ustawie zmienić tej nazwy albo antycypować zmianę nazwy przez fundację już istniejącą, co wymaga też zmiany statutu, jak rozumiem? To ma być „Solidarność Międzynarodowa”... Czy też może to nie jest nazwa, a tylko cecha, którą pan wymienił, a którą powinny się charakteryzować działalność, funkcjonowanie tej fundacji?

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Pan marszałek Romaszewski, proszę bardzo.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Ja chciałbym wyjaśnić kwestię funduszu celowego, który się pojawia w budżetach i który jest przedmiotem debaty parlamentarnej. Ja rozumiem, że w przypadku funduszy przyznawanych Fundacji „Wiedzieć Jak” będzie zapadała dyskrecyjna decyzja ministra spraw zagranicznych, tak że parlament utraci wpływ na ewentualny rozdział tych funduszy. Tak przynajmniej ja to rozumiem w tej chwili.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Spraw Zagranicznych
Krzysztof Stanowski:**

Panie Marszałku! Panowie Senatorowie!

Odpowiadając na pytanie dotyczące nazwy, powiem, że jest to sprawa delikatnej sekwencji, ponieważ w chwili obecnej stan prawny jest dokładnie taki, jaki jest opisany w ustawie. Gdyby był inny, to prosiłbym o zmianę. W sytuacji, gdy nastąpią zmiany dotyczące jakichś szczegółów funkcjonowania tej fundacji, niewątpliwie pozostanie w mocy decyzja ustawowa i następca po jakiegokolwiek zmianie nazwy... Nie mówimy o zmianie istoty fundacji, jest ten sam numer KRS itd., itd., stąd nie ma wątpliwości, że będzie można to kontynuować. Ale ze względu na czujność

i ostrożność, na to, aby nie doprowadzić do sytuacji, że wpisujemy do ustawy nazwę, a następnie ktoś zarejestruje inną organizację o tej nazwie i w świetle prawa to ta inna organizacja, niepodlegająca ministrowi spraw zagranicznych, stałaby się beneficjentem... Nie taka jest intencja tej inicjatywy legislacyjnej. My chcielibyśmy, aby państwo polskie za pośrednictwem ministra spraw zagranicznych uzyskało narzędzie do sprawnego realizowania polityki zagranicznej.

Odpowiadając na pytanie drugiego pana senatora, powiem tak. W chwili obecnej wszystkie środki, które za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych są przeznaczone na współpracę rozwojową, są przekazywane za pośrednictwem rezerwy celowej. Ma to swoje zalety i jest naturalne w przypadku projektów realizowanych przez administrację publiczną. Gdy Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministerstwo Nauki realizują jakiś projekt, to jedynym sposobem przekazania im środków jest wykorzystanie rezerwy celowej z kontrasygnatą ministra spraw zagranicznych. W każdym przypadku decyzja dotycząca wysokości sum przeznaczonych na wsparcie demokracji i współpracę rozwojową jest decyzją budżetową.

Ze względu na brak tej ustawy w ostatnich latach Senat, słusznie i w dobrej intencji, zmuszony był psuć budżet, aby zachować ciągłość programu imienia Kalinowskiego. A dzięki temu programowi studenci usunięci czy zagrożeni usunięciem z uczelni na Białorusi mogą studiować w Polsce, ale trzeba było wpisywać nazwę tego programu do rezerwy celowej budżetu. W oczywisty sposób było to psucie budżetu, ale także w oczywisty sposób była to słusznie podejmowana decyzja Senatu pozwalająca zagwarantować ciągłość tego programu, i to ciągłość wieloletnią, bo ci studenci nie przyjechali przecież na kilka miesięcy, nie na jednorazowy staż.

Decyzja ministra dotycząca przekazania pieniędzy będzie decyzją jawną. Dyskrecyjne będą raczej szczegóły dotyczące już nawet nie przekazanych bezpośrednio sum, tylko bezpośrednich szczegółów projektu. W większości przypadków dowiemy się prawie wszystkiego. W przypadku działań na Białorusi dowiemy się niewątpliwie, jaka polska organizacja jest partnerem w tym projekcie i jaka to jest suma, ale możemy nie dowiedzieć się szczegółów dotyczących działań w samej Białorusi. W przypadku zaś Birmy, Korei Północnej czy Kuby będziemy się starali ograniczyć informacje do rozsądnego minimum. Z drugiej strony właśnie, po to, żeby zapewnić kontrolę parlamentu, odbyła się debata i przedmiotem zapisów w ustawie jest to, aby sprawozdania z działalności tej fundacji były prezentowane na posiedzeniach Komisji Spraw Zagranicznych w takim trybie, jakie komisja uzna za właściwe, tak żeby raz do roku...

(podsekretarz stanu K. Stanowski)

(Senator Zbigniew Romaszewski: Żeby o prawach człowieka było jeszcze przedstawiane...)

Bardziej niż chętnie, Panie Senatorze.

W każdym razie na pewno nie ma to prowadzić do ograniczenia roli parlamentu, która w większości tego typu działań jak nasz Endowment for Democracy jest kluczowa, ponieważ są to decyzje parlamentu i parlamentarne formy nadzoru. Stąd wynika również obecność przedstawicieli parlamentu w radzie tej fundacji, i to przedstawicieli z różnych opcji politycznych. Dziękuję.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Ja jeszcze tylko jeden mały komentarz...)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Pan Marszałek Romaszewski. Proszę bardzo.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Ja rozumiem, że informacja musi być udzielana bardzo oszczędnie, ale należałoby jednak rozpropagować ją w prokuraturze, żeby potem nie zdarzały się takie rzeczy, jak z Alesiem Bielackim. Tak że powinna być tam rozpowszechniona.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Krzysztof Stanowski:

Panie Senatorze, zgadzam się w stu procentach. I osobiście informowałem prokuraturę generalną na początku tego roku, w pierwszych dniach stycznia, że będą podejmowane próby uzyskania... Osobiście o tym informowałem i sam minister spraw zagranicznych osobiście informował o tym, że będą podejmowane takie próby, opisywaliśmy sytuację między innymi dokładnie taką, jaka nastąpiła. Ministerstwo Spraw Zagranicznych w chwili obecnej, reprezentując państwo polskie, stara się naprawiać szkody. Między innymi syn Alesia Bielackiego jest już na terenie kraju, już studiuje w ramach programu imienia Kalinowskiego. Ale znowu proszę o zwolnienie z informowania o szczegółach, co do których na razie wolelibyśmy zachować dyskrecję.

Senator Bogdan Borusewicz:

Panie Ministrze, ja też mam do pana pytania, troszkę tak obok tej ustawy, ale w związku z nią i w związku z ideą, której ma służyć fundacja. Otóż jesteśmy państwem demokratycznym i mamy demokratyczne procedury ustaw, procedury kontroli dostępu do informacji. I w takiej sytuacji niektóre ustawy, jak ustawa o dostępie do informacji publicznej i ustawa o współpracy organów ścigania, nie są dostosowane do wspomnianej po-

mocy, jak słusznie pan to mówi, w takich miejscach, jak choćby Białoruś i cały szereg innych krajów, bo przecież to nie tylko te kilka państw, które pan wymienił, można by wspomnieć jeszcze parę takich krajów półdemokratycznych. I czy pan nie uważa, że powinno się wprowadzić zasadę, oczywiście to musiałyby być zasada ustawowa, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych określa corocznie listę krajów, odnośnie do których tego typu ustawy ujawniające dane niebezpieczne dla osób tam żyjących powinny być wyłączone? Czy nie powinno być takiej listy? Oczywiście to Ministerstwo Spraw Zagranicznych powinno mieć możliwość ustawową, aby co roku ustalać spis krajów, w stosunku do których te między innymi ustawy, jakie wymieniłem, ale nie tylko te, nie będą działać.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Krzysztof Stanowski: Panie Marszałku, Wysoka Izbo...)

Tak jak dzieje się to, tak mi się wydaje, w Stanach Zjednoczonych, gdzie departament stanu ustala taką właśnie listę krajów niedemokratycznych. I ja rozumiem, że to jest także po to. Rozumiem też, iż to sprawia również pewne kłopoty i trudności, choćby dyplomatyczne itd., jeżeli jakieś państwo jest na tej liście. No ale albo w ten sposób, albo w jakiś inny, jednak ta sytuacja powinna być uregulowana formalnie. Bo przypominam, że Senat finansuje organizacje polskie i polonijne, to jest jasne, w tym także nasze organizacje na Białorusi, i ja zawsze mam w tej kwestii pewne obawy. Tak że starajmy się to robić z jednej strony w sposób jak najbardziej jawny, ale jednocześnie tak, żeby nie narazić osób i organizacji, do których to wsparcie płynie.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Krzysztof Stanowski:

Panie Marszałku, Wysoka Izbo, ta ustawa jest już pierwszym ważnym krokiem ku temu. Zmiany, które proponuje pan marszałek, w bardzo delikatny sposób dotyczą ustroju państwa.

Tak, jesteśmy głęboko przekonani, że w takich sytuacjach powinniśmy jako Ministerstwo Spraw Zagranicznych mieć łatwiejszą drogę dotarcia do informacji niż służby białoruskie. Zdecydowanie wymaga ustawowej regulacji to, aby była możliwość choćby tak zwanego doradczego filtra, czyli takiej sytuacji, w której ujawnienie tego typu informacji na zewnątrz nie może się odbywać na zasadzie automatycznej, tylko wymaga kontrasygnaty Ministerstwa Spraw Zagranicznych – o niczym innym nie mówimy – czyli po prostu zastanowienia się w przypadku niektórych krajów i politycznego upewnienia się, że ścigamy właśnie handlarzy narkotyków, że ścigamy ludzi, którzy

(podsekretarz stanu K. Stanowski)

zajmują się czynami powszechnie uznawanymi za przestępstwa.

Znając zaangażowanie Senatu we wsparcie organizacji pozarządowych, a one są głównymi partnerami, myślę, że taka inicjatywa legislacyjna zostałaaby przyjęta z zadowoleniem zarówno przez rząd, który bywa w trudnych sytuacjach, tak jak w tej chwili, po tym skandalicznym incydencie dotyczącym ujawnienia danych – jak i organizacje pozarządowe. Ta ustawa daje dużo większe możliwości działania organizacjom pozarządowym i od dwunastu lat postulowały one o jej powstanie.

Nigdy do tej pory żadnemu rządowi nie udało się uzgodnić tej ustawy, tak więc jest to pierwszy raz, kiedy – niezależnie od opcji politycznej – udało się jakiemuś rządowi doprowadzić ją szczęśliwie do parlamentu. Jako ministerstwo jesteśmy bardzo otwarci na taką inicjatywę, choć będzie to wymagało pewnie delikatnego dotknięcia ustawy o działach i wprowadzenia takiej regulacji, która nie naruszyłaby jednocześnie dobrych, transparentnych i potrzebnych procedur wymiany informacji. W większości przypadków bowiem te działania i umowy służą dobremu celom. Korzystają z nich również nasze służby, które zajmują się pilnowaniem przestrzegania prawa. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Więcej chętnych do zadania pytań nie widzę.

Dziękuję, Panie Ministrze.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Krzysztof Stanowski: Dziękuję.)

Otwieram dyskusję.

Przypominam o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców.

Przemówienie senatora w dyskusji nie może trwać dłużej niż dziesięć minut, a podpisane wnioski o charakterze legislacyjnym senatorowie składają do marszałka Senatu do momentu zamknięcia dyskusji.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Macieja Grubskiego.

Senator Maciej Grubski:

Szanowni Panie Marszałku! Panie Ministrze!

Ustawa oczywiście jest bardzo cenna, bo tak naprawdę wprowadza nowe możliwości działania i daje nowe możliwości ministrowi spraw zagranicznych. Jednak w tej ustawie wrzucamy do jednego worka wszystkie obszary, jakimi zainteresowane jest państwo polskie, jeżeli chodzi o udzielanie im pomocy rozwojowej. W mojej ocenie oczywiście należałoby wydzielić z tych obszarów te, które są bliższe naszemu sercu, na przykład Białoruś. Jeżeli chodzi o nasze tam zaangażowanie, to muszą

tu być inne mechanizmy. Tak naprawdę te formuły muszą być może mniej czytelne, jeżeli chodzi o pokazywanie na zewnątrz naszych działań, co nie znaczy również – zgadzam się tu z panem marszałkiem, z tym, na co pan marszałek zwrócił uwagę – że parlament nie może być pozbawiony możliwości kontroli. Trzeba znaleźć taką formułę, żebyśmy być może mogli na ten temat rozmawiać trochę w innej, bardziej dyskrecyjnej formule. Jednak nasze doświadczenia jako parlamentarzystów, a szczególnie tych, którzy utrzymują bardzo szerokie kontakty z tym kierunkiem działań, mogą również wnieść coś pozytywnego.

Dla mnie oczywiście szczególnie ważna jest pomoc rozwojowa, kierowana do tych obszarów trudnych, zarówno jeżeli chodzi o kwestie ekonomiczne, jak i polityczne. Uważam, że państwo polskie nie może zapominać, udzielając tej pomocy rozwojowej – która w dużej części nakierowana jest teoretycznie na pomoc humanitarną – że przy pomocy tego typu pewne interesy państwa polskiego powinny być również zabezpieczone. Mówię tu o tych trudnych kierunkach, o Somalii, o Kubie... choć Kuba może jest trochę w innej sytuacji. Wcześniej mieliśmy sytuację związaną z pomocą rozwojową dla Iraku – tak naprawdę, kiedy się tę pomoc niejako odłączy i przeanalizuje sytuację, to widać, że efektów tego działania dla państwa polskiego nie było żadnych. Jeżeli byłyby pozytywne efekty dla obywateli państwa irackiego, to chwała za to. Myślę jednak, że nie należy uciekać przed tym, nie należy bronić się przed tym, żeby państwo polskie uzyskiwało efekty polityczne, bo one są jednymi z ważniejszych, tak jak było w przypadku wymienionych tu rozwiązań amerykańskich. Tak to już jest na świecie, że za konkretne pieniądze musi być efekt pozytywny dla obywatela skrzywdzonego państwa, ale musi być również rozszerzenie sfery wpływów państwa, które tę pomoc przekazuje.

Dlatego proszę pana ministra o zwrócenie na to uwagi. Bardzo prosimy też o to, żeby jednak Senat nie był eliminowany ze wspomnianych elementów dyskusji, opinii i z możliwości dokładania swoich wniosków. Przede wszystkim zależy nam na informacji – tej informacji, która oczywiście zostanie w naszych głowach – na temat tego, co realizujemy w tych bliskich naszemu sercu kierunkach, a takim na przykład jest Białoruś.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Grażyna Sztark)

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzydziestego ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony, sporządzonego w Luksemburgu dnia 29 kwietnia 2008 r.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1364, a sprawozdanie komisji w drukach nr 1364A i 1364B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych, pana senatora Marka Rockiego, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Proszę uprzejmie.

Senator Marek Rocki:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Komisja jednoznacznie poparła tę ustawę, wyraziła pozytywną opinię w sprawie ustawy o ratyfikacji... Nie będę powtarzał tytułu tej ustawy. Chodzi tutaj o wprowadzenie Serbii do strefy, która pozwoli nam na sprawniejsze wykorzystywanie narzędzi związanych z handlem i gospodarką.

Układ ten reguluje współpracę Unii Europejskiej z Republiką Serbii, określając w szczególności warunki: dialogu politycznych, wzmocnienia współpracy regionalnej, swobodnego przepływu towarów, swobodnego przepływu pracowników, swobody przedsiębiorczości, świadczenia usług i przepływu kapitału. Określa on też warunki: zobowiązania Republiki Serbii do zbliżania jej ustawodawstwa do prawodawstwa Unii, a także egzekwowania wdrożonego prawa; współpracy z Republiką Serbii w kwestiach sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa, a także zasady współpracy, w tym finansowej, Republiki Serbii i Unii Europejskiej. Spodziewamy się, że w ciągu sześciu lat od wejścia tego układu w życie powstanie strefa wolnego handlu.

Zgodnie z analizami, ta umowa nie spowoduje konieczności zmiany polskiego prawodawstwa, nie spowoduje też znaczących skutków gospodarczych i społecznych w zakresie rynku pracy, bo wymiana w tym zakresie dotyczy mniej więcej około stu osób. W związku z tym po wejściu w życie tego układu również w przyszłości poziom przepływu pracowników między Polską i Serbią będzie niski. Jeśli chodzi o skutki finansowe, to rachunki wskazują, że będzie to miało znaczenie tylko symboliczne. W tej chwili cło pobierane w obrocie między Polską a Serbią wynosi około 280 tysięcy zł, tak więc po obniżeniu stawek celnych skutek finansowy będzie symboliczny.

Z tego powodu komisja jednoznacznie poparła przyjęcie tej ustawy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Zapraszam sprawozdawcę Komisji Spraw Unii Europejskiej, pana senatora Janusza Rachonia, i proszę go...

Tak jest, można podwyższyć.

...O przedstawienie sprawozdania komisji.

Zapraszam serdecznie.

Senator Janusz Rachon:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Nie będę powtarzał tego, co mój świetny przedmówca powiedział o tym układzie stabilizacyjnym. Chciałbym tylko podkreślić dwa elementy, które były przedmiotem dyskusji na posiedzeniu Komisji Spraw Unii Europejskiej.

Wszyscy mamy w pamięci brutalną wojnę na Bałkanach. Dzisiaj jesteśmy świadomi, że we wspólnym domu europejskim mamy już Słowenię, a lada moment wejdzie do niego Chorwacja. Integracja europejska i poszerzenie Unii Europejskiej są jednym z priorytetów naszej prezydencji, w związku z tym ustawa o ratyfikacji układu z Serbią jest absolutnie właściwym krokiem we właściwym kierunku. Chcę tylko dodać, że tę ustawę ratyfikowały już następujące państwa: Austria, Bułgaria, Cypr, Czechy, Holandia, Estonia, Hiszpania, Grecja, Węgry, Włochy, Luksemburg, Łotwa, Malta, Portugalia, Szwecja, Serbia, Słowenia i Słowacja.

W dniu 12 września 2011 r. podczas posiedzenia Komisji Spraw Unii Europejskiej ustawa ta została jednomyślnie poparta. Zwracam się więc do Wysokiego Senatu z prośbą, aby raczył uchwalić załączony projekt ustawy bez poprawek.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż jedną minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Dziękuję bardzo panom senatorom sprawozdawcom.

Projekt tej ustawy został wniesiony przez rząd. Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw zagranicznych.

Czy przedstawiciel rządu, pan minister Krzysztof Stanowski, chce zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu?

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Spraw Zagranicznych
Krzysztof Stanowski:**

Nasze stanowisko jest zgodne ze stanowiskiem komisji.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż jedną minutę zapytania do przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie?

Bardzo proszę, pan senator Wojciechowski.

Senator Grzegorz Wojciechowski:

Bardzo krótkie pytanie. Chodzi mi o to, czy w przypadku takich ratyfikacji, gdzie w grę wchodzi jakieś sprawy handlowe, w jakiś sposób wypowiada się Światowa Organizacja Handlu. Czy to jest tak... Proszę o jak najkrótszą odpowiedź.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Aha, są pytania, widzę, że będzie następne pytanie, w związku z tym, Panie Ministrze, zapraszam na mównicę.

(*Senator Janusz Rachoń: Nie, nie, nie pytanie.*)

Nie? Aha, ja myślałam...

(*Senator Janusz Rachoń: Nie pytanie, broń Boże, ja chciałem odpowiedzieć...*)

Ale teraz jest możliwość zadawania...

Bardzo proszę, zapraszam, Panie Ministrze.

(*Senator Janusz Rachoń: ..jest pan minister i pan, Panie Ministrze, jest jak najbardziej kompetentny, by odpowiedzieć.*)

Tak, tak, teraz jesteśmy w trakcie kierowania pytań do rządu.

Proszę bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Spraw Zagranicznych
Krzysztof Stanowski:**

Światowa Organizacja Handlu w oczywisty sposób nie jest stroną tego traktatu. Rozwój relacji między Serbią a Światową Organizacją Handlu stanowi niejako równoległy proces w stosunku... Jest to suwerenna decyzja Unii Europejskiej. Mówiąc o tym procesie, niewątpliwie trzeba też mieć świadomość tego, że jeżeli popatrzymy na bilans ostatnich dwudziestu lat na terenie najbliższego sąsiedztwa, to najwięk-

szy upadek statusu obywateli, lokalnej sytuacji społecznej możemy obserwować właśnie w Belgradzie. Nigdzie na terenie Unii Europejskiej sytuacja tak bardzo się nie pogorszyła w stosunku do tego, co było przed dwudziestu laty. Ta decyzja jest suwerenną decyzją Unii Europejskiej i państw członkowskich, które muszą wyrazić zgodę na jej podjęcie.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Czy są jeszcze pytania? Nie, nie widzę chętnych.

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze, dziękuję panom senatorom sprawozdawcom.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców. Przemówienie nie może trwać dłużej niż dziesięć minut, a podpisane wnioski o charakterze legislacyjnym senatorowie składają do marszałka Senatu do momentu zamknięcia dyskusji.

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu.

Zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzydziestego dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo, przyjętej podczas III Spotkania Stron Konwencji, Decyzją III/7, w dniu 4 czerwca 2004 r. w Cavtat.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1347, a sprawozdania komisji w drukach nr 1347A i 1347B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych, pana senatora Marka Rockiego, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Zapraszam.

Senator Marek Rocki:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Konwencja, do której mamy przyjmować poprawki, została ratyfikowana przez Rzeczpospolitą w 1997 r. i w tym roku weszła w życie. Zapisy tej konwencji zawierają postanowienia tworzące ramy prawne dla procedury oceny oddziaływania na środowisko w przypadkach, gdy działalność realizowana w jednym państwie zasięgiem oddziaływania obejmuje terytorium innego państwa, mogąc powodować znaczące negatywne skutki dla środowiska. Do tej konwencji, przypomnę, z 1997 r. została już przyjęta jedna poprawka, to było w 2001 r. Ta poprawka miała umożliwić przystąpienie do konwencji państwom będącym członkami ONZ, ale spoza regionu Europejskiej

(senator M. Rocki)

Komisji Gospodarczej ONZ, i rozszerzyła ona definicję opinii publicznej.

Do zasadniczych celów przyjęcia poprawki drugiej, o której dzisiaj mówimy, należało przede wszystkim zwiększenie znaczenia ocen oddziaływania na środowisko w regionie oraz wzmocnienie współpracy międzynarodowej w tym zakresie, w szczególności poprzez umożliwienie stronom narażonym uczestnictwa w postępowaniu transgranicznym w sprawie oceny oddziaływania na środowisko już na etapie ustalania zakresu dokumentacji przygotowywanej w ramach oceny oddziaływania na środowisko, oraz zmodyfikowanie załącznika do konwencji, który określa listę przedsięwzięć obligatoryjnie wymagających oceny oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym.

Komisja po dyskusji i uzyskaniu odpowiedzi od ministra rekomenduje Wysokiej Izbie przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Teraz zapraszam pana Michała Wojtczaka, sprawozdawcę Komisji Środowiska, i proszę o przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Michał Wojtczak:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Po tak szczegółowym i kompetentnym przedstawieniu tego, co jest zawarte w konwencji, na której ratyfikację mamy się zgodzić, pozostaje mi tylko dodać, że Komisja Środowiska zajęła tożsame stanowisko, mianowicie rekomenduje Wysokiej Izbie przyjęcie ustawy bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Bardzo miło.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż jedną minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy są takie pytania? Nie widzę chętnych.

Dziękuję bardzo panom senatorom sprawozdawcom.

Projekt tej ustawy został wniesiony przez rząd. Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni minister spraw zagranicznych oraz minister środowiska.

Czy przedstawiciel rządu, pan minister Bernard Błaszczuk, chce zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska Bernard Błaszczuk: Nie, dziękuję bardzo.)

Dziękuję ślicznie.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż jedną minutę zapytania do

przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa chce zadać takie pytanie? Nie ma chętnych. Dziękuję bardzo.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o konieczności zapisywania się do głosu. Żaden z senatorów nie zapisał się do dyskusji. Nikt też nie zgłosił wniosków o charakterze legislacyjnym.

Zamykam dyskusję.

Informuję uprzejmie, że głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję bardzo panom ministrom.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czterdziestego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji o pracy na morzu, przyjętej przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy w Genewie dnia 23 lutego 2006 r.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 1365, a sprawozdania komisji w drukach nr 1365A i 1365B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych, pana senatora Macieja Grubskiego, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Bardzo proszę.

Senator Maciej Grubski:

Szanowna Pani Marszałek!

(Wicemarszałek Grażyna Sztark: Można obniżyć, Panie Senatorze.)

Właśnie widzę.

Panie i Panowie Senatorowie!

W imieniu senackiej Komisji Spraw Zagranicznych mam przyjemność przedstawić sprawozdanie o ustawie o ratyfikacji Konwencji o pracy na morzu, przyjętej przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy w Genewie dnia 23 lutego 2006 r.

Konwencja ta konsoliduje trzydzieści sześć dotychczasowych konwencji, jeden protokół i trzydzieści jeden zaleceń. Ten zbiór przepisów do tej pory regulował zasady, według których statki pływały po morzach i oceanach. Przyjęcie tej konwencji nie budzi żadnych kontrowersji. Komisja uznała, że ten dokument jest bardzo potrzebny, w szczególności polskim marynarzom. Przyjęcie i ratyfikacja tej konwencji spowodują konieczność nowelizacji ustawy o pracy na statkach i ustawy o bezpieczeństwie morskim. Konwencja wprowadza ujednolicony standard pracy na morskich statkach handlowych.

Komisja Spraw Zagranicznych Senatu zajmowała się konwencją w dniu 7 września br. Konwencja nie wywołała żadnych kontrowersji. Komisja zaopiniowała ją jednogłośnie pozytywnie, o co również proszę Wysoki Senat.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Jest mały problem. Słyszę, że trzeci...

(*Senator Sławomir Kowalski: Z senatorem Rulewskim.*)

Jest taki mały problem pod tytułem Jan Rulewski – poszukiwany, poszukiwana. Może uda nam się z nim skontaktować. Tu czasami słychać, że pan senator rozmawia przez telefon, ale teraz nie... Spróbujmy raz jeszcze, bo nie wypada, żeby na zakończenie karę...

Proszę państwa, z przykrością ogłaszam dwuminutową przerwę techniczną na poszukiwania. Gdyby ktoś zidentyfikował miejsce, w którym przebywa nasz drogi senator...

(*Rozmowy na sali*)

Proszę?

(*Głos z sali: A może...*)

To nie jest takie proste, bo to jest sprawozdawca.

Proszę państwa, proszę o chwilę cierpliwości, może uda się tutaj zaprosić przewodniczącego komisji i wówczas on by reprezentował komisję. Kwestie regulaminowe są... Nie możemy inaczej. Regulamin mówi, że sprawozdanie musi zostać przedstawione. W związku z tym...

(*Rozmowy na sali*)

Przedłużam przerwę techniczną. Może się uda przewodniczącego komisji...

(*Głos z sali: Już jest.*)

Panie Senatorze, czekamy już od dziesięciu minut.

Bardzo proszę przedstawić sprawozdanie komisji.

Senator Jan Rulewski:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Jestem świadom tej sytuacji i w trosce o oszczędność czasu i kłopotów już przedstawiam sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, która na posiedzeniu...

(*Senator Leon Kieres: Tu jest napisane, że Komisji Rodziny i Polityki Społecznej.*)

Przepraszam, Komisji Rodziny i Polityki Społecznej. Dziękuję za sprostowanie i proszę, żeby Wysoka Izba przyjęła to sprostowanie pana senatora Kieresa.

Komisja pochyliła się nad rządowym projektem implementującym do prawodawstwa polskiego konwencję o marynarzach, mówiąc skrótowo.

Zdaniem rządu potrzeba tej implementacji wynika przede wszystkim z faktu, że sytuacja zatrudnionych marynarzy na skutek różnych procesów, od globalizacji począwszy, poprzez poszerzenie wolności i swobód gospodarczych, zmieniła się na tyle, że pojawiła się potrzeba, aby dotychczasowy stan prawny ujęty w wielu konwencjach, wielu aktach międzynarodowych, scalić

i nadać mu charakter integralny. To była główna przesłanka. Na pytania o przyczynę tego stanu rzeczy... Na pytanie, jak daleko te zmiany następują, komisja czy przedstawiciel rządu odpowiada, że to nie jest zupełnie nowy akt prawny. To jest, powiedziałbym, suma aktów już istniejących mająca cechy integralności. Akt ten jest swoistym kodeksem pracy dla ludzi na morzu. O tyle znaczącym, jeśli chodzi o skalę ważności, że obejmuje więcej zagadnień niż naturalny kodeks pracy, który obowiązuje w prawodawstwie polskim. Od zagadnień dotyczących nawiązywania umów czy kontraktów o zatrudnienie, przez zagadnienia dotyczące warunków odbywania służby marynarskiej, sprawy związane z banderą, pod jaką pływają, relacje z armatorem... Wskazano też, że w umowach, jakie marynarze będą podpisywać z armatorami, uwzględnia się specyfikę w zakresie zabezpieczenia socjalnego.

W gruncie rzeczy komisja uznała akt wzywający władze polskie do implementacji za akt konieczny, potrzebny i wychodzący naprzeciw oczekiwaniom środowiska marynarzy. Notabene obecny na posiedzeniu komisji człowiek morza, kapitan żeglugi wielkiej, w odpowiedzi na pytanie członków komisji o to, czy odpowiada to oczekiwaniom środowiska marynarskiego, jednoznacznie odpowiedział, że tak, że to wychodzi im naprzeciw.

W tej sytuacji Komisja Rodziny i Polityki Społecznej podpowiada Wysokiej Izbie, aby podjęła uchwałę w sprawie ustawy o przyjęciu konwencji morskiej.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Przypomnę, że było to sprawozdanie Komisji Rodziny i Polityki Społecznej przedstawione przez pana senatora Jana Rulewskiego.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie?

Nie widzę chętnych. Dziękuję bardzo.

Dziękuję, Panie Senatorze.

(*Senator Jan Rulewski: Jeszcze raz przepraszam. Wysoka Izbo, to naprawdę jest ostatni mój niewypał... Choćby z tej racji, że już nie będzie posiedzeń Senatu. Przepraszam bardzo.*)

I chyba pan senator nie będzie prezentował stanowiska komisji...

Dziękuję bardzo.

(*Senator Piotr Zientarski: W tej kadencji.*)

Projekt tej ustawy został wniesiony przez rząd. Do prezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni: minister spraw zagranicznych, minister infrastruktury oraz minister pracy i polityki społecznej.

(wicemarszałek G. Sztark)

Czy przedstawiciel rządu w osobie pani minister Anny Wypych-Namiołko chce zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Anna Wypych-Namiołko: Dziękuję bardzo, Pani Marszałek. Chciałabym tylko podziękować za konstruktywną współpracę i przyjęcie tego aktu na posiedzeniach komisji. Dziękuję.)

W imieniu Wysokiej Izby chciałabym również serdecznie podziękować. Dziękuję bardzo.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do przedstawiciela rządu związane z omawianym porządkiem obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Nie widzę zgłoszeń. Dziękuję bardzo.

Dziękuję, Pani Minister.

Dziękuję państwu.

Dziękuję, Panie Senatorze. Proszę się jeszcze nie żegnać, jeszcze nie zakończyliśmy obrad.

Otwieram dyskusję.

Do dyskusji nikt się nie zapisał, nikt też nie zgłosił wniosków o charakterze legislacyjnym.

Informuję, że zamykam dyskusję.

Głosowanie w sprawie rozpatrywanej ustawy zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czterdziestego pierwszego porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Przypominam, że jest to projekt ustawy wykonujący orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego. Jest on zawarty w druku nr 1266, a sprawozdanie komisji – w druku nr 1266S.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, pana senatora Piotra Zientarskiego, o przedstawienie wspólnego sprawozdania komisji o projekcie ustawy.

Zapraszam serdecznie.

Senator Piotr Zientarski:

Pani Marszałek! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

Jak już pani marszałek poinformowała, projektowana ustawa stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego. Takie wykonania Komisja Ustawodawcza realizuje konsekwentnie od początku kadencji i właśnie w wyniku tej pracy ponadto sto inicjatyw zostało skierowanych do Sejmu. Projekt ustawy jest wykonaniem obowiązku dostosowania systemu prawa do rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego z 22 marca 2011 r. stwierdzającego niezgodność przepisu art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 26 października

1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym.

Chciałbym krótko przedstawić cele i zakres projektowanej ustawy. Wobec obowiązku wykonania wyroku trybunału należało rozważyć, czy samo przeniesienie do dekretu rozwiązania funkcjonującego na gruncie art. 86 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych byłoby wystarczające, jako że poważne zastrzeżenia w świetle wypowiedzi Trybunału Konstytucyjnego wywołuje także postanowienie art. 3 ust. 1 i 2 uzależniające możliwość zgłoszenia przez świadka żądania zwrotu kosztów od odległości, jaka dzieli miejsce zamieszkania świadka od miejsca wykonywania czynności urzędowej. Dodatkowo zmiany wymagałyby również art. 7 dekretu regulujący kwestie zwrotu kosztów osobie towarzyszącej świadkowi w sytuacji, gdy ten ostatni, ze względu na stan zdrowia, nie był w stanie samodzielnie przybyć do sądu. Poza tym wątpliwości budzi też unormowanie z art. 16, w którym upoważnia się ministra sprawiedliwości do wydania, w porozumieniu z ministrem finansów i innymi właściwymi ministrami, rozporządzenia zmieniającego wysokość należności lub ich najwyższego wymiaru przewidzianego w art. 2 ust. 2, art. 3 ust. 3, art. 5 i art. 11.

Niezbędna byłaby więc gruntowna nowelizacja dekretu zmierzająca do dostosowania go do zarówno wymogów ustawy zasadniczej, jak i obecnych realiów. Dlatego też projektodawca zdecydował się na inny wariant realizacji wytycznych Trybunału Konstytucyjnego, a mianowicie na włączenie uregulowań objętych dekretem do ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych i równoczesną zmianę tytułu tejże ustawy. Trzeba przy tym podkreślić, że proponowane tutaj zasady zwrotu należności świadkom są analogiczne do zasad zawartych w już wspomnianej ustawie z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Podobnie rzecz się ma jeżeli chodzi o koszty podróży, wynagrodzenia czy inne należności przyznawane biegłym oraz stronom. W odniesieniu do biegłych przewidziano stosowanie tych samych przepisów o wynagrodzeniach, które służą za podstawę przyznawania tego typu należności w postępowaniu cywilnym. Zrównuje się również uprawnienia tak zwanych osób towarzyszących, które wedle projektu również w sprawach karnych będą mogły ubiegać się o zwrot poniesionych kosztów dojazdu do sądu, a także noclegu, na zasadach określonych w przywoływanym już rozporządzeniu ministra pracy i polityki społecznej. Należy nadmienić, że projektowana ustawa zachowuje aktualnie obowiązujące maksymalne stawki dla kosztów przyznawanych tytułem wynagrodzenia za utracony dochód bądź zarobek.

Stosownie do art. 21 nowelizowanej ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach kar-

(senator P. Zientarski)

ných jej przepisy stosuje się również w postępowaniu w sprawach o przestępstwa lub wykroczenia skarbowe oraz w postępowaniu regulowanym ustawą z 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Nie ma więc potrzeby tworzenia odrębnych przepisów dla tych procedur.

Z kolei wobec skonsumowania wszystkich postanowień dekretu z jednej strony przez projektowaną ustawę, a z drugiej przez ustawę z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, projektodawca przewidział uchylenie pierwszego z wymienionych aktów normatywnych.

W projekcie nie zamieszczono przepisu o charakterze przejściowym, normującego kwestię spraw w toku, gdyż skutkowałoby to dalszym utrzymywaniem niekonstytucyjnych rozwiązań, a tylko te zostaną w istocie zmienione wraz z wejściem w życie ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Ustawa może spowodować skutki finansowe dla budżetu państwa w postaci wzrostu wydatków w części „Sądy powszechne”. Jednakże ostateczne wystąpienie takiego wzrostu będzie zależało od decyzji podejmowanych przez sądy w konkretnych sprawach. Nie zawsze bowiem sąd będzie zmuszony przyznać świadkowi zwrot kosztów dojazdu własnym środkiem transportu. W szczególności w przypadku, gdy zasadny będzie jedynie zwrot równowartości ceny biletu za przejazd pociągiem lub autobusem, to znaczy wtedy, gdy świadek miał możliwość dojazdu takim środkiem transportu, sąd będzie mógł poprzestać na przyznaniu takiej właśnie kwoty. Można wręcz założyć, że w praktyce w wielu sprawach nadal będą podejmowane takie same decyzje jak dotychczas, ponieważ nie będzie podstaw do uwzględnienia żądania świadka w szerszym zakresie. Co się tyczy pozostałych należności, jakich mogą domagać się świadkowie, a także biegli i strony, to pozostawia się je na dotychczasowym poziomie. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, panie Senatorze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać trwające nie dłużej niż minutę zapytania do sprawozdawcy komisji oraz do upoważnionego przedstawiciela wnioskodawców.

Przypominam, że Komisja Ustawodawcza upoważniła do jej reprezentowania również pana senatora Piotra Zientarskiego.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nie widzę zgłoszeń.

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czy przedstawiciel rządu, pan minister Zbigniew Wrona, chce zabrać głos w sprawie przedstawionego projektu ustawy?

Zapraszam serdecznie.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona:

Szanowna Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Senacki projekt ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych zmierza do wykonania obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 22 marca 2011 r., w którym stwierdzono niezgodność przepisu art. 4 ust. 1 dekretu z 26 października 1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym z art. 64 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Uznany za niekonstytucyjny przepis art. 4 ust. 1 dekretu zawiera definicję – przypomnę – kosztów podróży służącą do obliczenia należności świadków, biegłych i stron w postępowaniu przed sądami oraz innymi władzami i organami wymiaru sprawiedliwości. Za koszty podróży przepis ten uznaje koszty przejazdu środkiem transportu masowego, czyli koleją, autobusem itp., w najniższej klasie, a w przypadku braku takiego środka – koszty przejazdu najtańszym z dostępnych środków lokomocji.

Niezależnie od treści sentencji wyroku z 22 marca 2011 r. Trybunał Konstytucyjny wyraźnie wskazał w uzasadnieniu pilną potrzebę unowocześnienia i ujednoczenia przez ustawodawcę zasad zwrotu kosztów podróży i innych kosztów ponoszonych przez świadków w postępowaniu karnym.

Projekt przygotowany przez Komisję Ustawodawczą oraz Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji Senatu zmierza w kierunku wskazanym przez Trybunał Konstytucyjny. Należy zauważyć, że wprowadzenie następnym orzeczonej przez trybunał utraty mocy obowiązującej przez art. 4 ust. 1 dekretu jest zniesienie niekonstytucyjnego ograniczenia wysokości kosztów, niemniej powstaje luka prawna wymagająca inicjatywy ustawodawczej, za której podjęcie pragnę w tym miejscu serdecznie paniom i panom senatorom podziękować.

Zaproponowane przez Senat rozwiązanie polega na zastosowaniu w postępowaniu karnym rozwiązań zbliżonych do rozwiązań, a właściwie w większości wprost tożsamy z rozwiązaniami przyjętymi w art. 85–93 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych, co wydaje się rozwiązaniem racjonalnym, pozwalającym na ujednoczenie reguł obowiązujących w obu tych procedurach.

W art. 2 projektu przewidziano utratę mocy obowiązującej całego dekretu o należnościach świadków i biegłych itd., co zgodnie z treścią uzasadnienia jest konsekwencją faktu skonsumowania wszystkich jego postanowień przez proponowaną nowelizację ustawy z 1973 r. o opłatach w sprawach karnych z jednej strony, a z drugiej

(podsekretarz stanu Z. Wrona)

strony przez postanowienia ustawy o kosztach cywilnych, która również konsumuje te przepisy dekretu. Ten kierunek wydaje się trafny.

Pragnę jednak zwrócić uwagę na kilka kwestii, które powinny być rozważone w toku dalszych prac parlamentarnych nad omawianym dziś projektem. Otóż uchylenie dekretu w całości skutkuje również uchyleniem tych regulacji, które nie znalazły się w ustawie o kosztach w sprawach cywilnych, a które znajdują zastosowanie w postępowaniu cywilnym na podstawie art. 1 ust. 1 dekretu. Takim przepisem jest art. 10 ust. 2a dekretu, zgodnie z którym wynagrodzenie biegłego będącego podatnikiem podatku od towarów i usług podwyższa się o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tym wynagrodzeniu. Tę regułę wprowadza się do postępowania karnego w art. 20g ust. 3 nowelizowanej ustawy, jednak aby wobec biegłych biorących udział w postępowaniu cywilnym możliwe było podwyższenie wynagrodzenia o stawkę podatku VAT, niezbędne jest dokonanie stosownej zmiany również w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. To bardzo ważna kwestia. Wiele razy spotykaliśmy się w ministerstwie z przedstawicielami zawodu biegłego czy z osobami, które wykonują tę funkcję w postępowaniach. I ta zmiana, polegająca na tym, że ich wynagrodzenie podwyższa się o stawkę podatku VAT, to niezwykle ważna zmiana, o którą te środowiska zabiegały przez dłuższy czas. I byłoby bardzo źle, gdyby to nagle z systemu prawa, z postępowania cywilnego wyrzucić, gdyby to nagle po prostu zniknęło.

Inną kwestią, na którą należy zwrócić uwagę, jest potrzeba wnikliwej analizy obowiązujących aktów prawnych pod kątem zawartych w nich odesłań do stosowania przepisów dekretu o należnościach świadków i biegłych, które miałyby stracić moc w wyniku tej nowelizacji senackiej. Jako przykład takich odesłań należy wskazać przepis art. 56 ust. 1 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, art. 205 §3 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi czy też art. 265 §1 ustawy – Ordynacja podatkowa. Przepisy te odsyłają ogólnie do reguł rozliczania kosztów podróży i innych należności świadków, biegłych i tłumaczy w postępowaniu sądowym. Odesłania te będą wymagały zatem doprecyzowania poprzez wyraźne wskazanie, iż zastosowanie znajdują tutaj zasady obowiązujące na przykład w postępowaniu cywilnym. W praktyce orzeczniczej szczególnie istotne znaczenie mają przepisy wykonawcze do dekretu. Otóż uchylenie dekretu w całości doprowadzi do utraty mocy prawnej tych unormowań wykonawczych. W toku dalszych prac legislacyjnych niezbędne zatem bę-

dzie rozważenie dodania do projektu nowego upoważnienia ustawowego, względnie inkorporowanie tych rozwiązań zawartych w rozporządzeniach do tekstu nowelizowanej ustawy oraz do bliźniaczej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Dokonując oceny skutków finansowych projektowanej regulacji, należy przypomnieć, że odejście od zasady zwrotu kosztów podróży szacowanych na podstawie kosztu przejazdu najtańszym środkiem komunikacji na rzecz zwrotu kosztów faktycznie poniesionych, dokonane w postępowaniu cywilnym z chwilą wejścia w życie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nie przyniosło, jak wynika z analizy praktyki, wzrostu wydatków budżetowych. Ekstrapolując, można zatem założyć, że podobny zabieg w odniesieniu do postępowania karnego również nie będzie skutkował wzrostem obciążenia budżetu, a wydatki te będą pokrywane w ramach ogólnej kwoty wydatków związanych z prowadzeniem postępowań sądowych, a więc zabezpieczonych w budżecie państwa w części 15 „Sądy powszechne”.

Mając na uwadze przytoczone argumenty i spostrzeżenia, rozwiązania zaproponowane w senackim projekcie ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych minister sprawiedliwości co do zasady ocenia pozytywnie. W tym stanie rzeczy wydaje się wskazane kontynuowanie prac parlamentarnych nad omawianym projektem, ale z uwzględnieniem zgłoszonych uwag, w szczególności tych dotyczących konsekwencji uchylenia w całości dekretu o należnościach świadków, biegłych i innych uczestników postępowania w postępowaniu sądowym. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać trwające nie dłużej niż minutę – momencik, Panie Ministrze – zapytania do pana ministra.

Czy są takie pytania?

(Głos z sali: Nie ma.)

Pytań nie ma.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona: Dziękuję.)

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Otwieram dyskusję.

Do dyskusji nikt się nie zapisał.

Nie ma wniosków o charakterze legislacyjnym.

A przypomnę, że wnioski legislacyjne mogą obejmować jedynie zmiany zmierzające do wykonania orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego oraz ich niezbędne konsekwencje.

Informuję, że nikt z państwa nie zapisał się do głosu.

Zamykam dyskusję.

Teraz Senat mógłby przystąpić do trzeciego czytania projektu ustawy. To trzecie czytanie ob-

(wicemarszałek G. Sztark)

jęłoby jedynie głosowanie. Zostanie ono przeprowadzone razem z innymi głosowaniami.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czterdziestego drugiego porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.

Przypominam, że jest to projekt ustawy wykonujący orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego i zawarty jest on w druku nr 1257, a sprawozdanie komisji – w druku nr 1257S.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, pana senatora Leona Kieresa, o przedstawienie wspólnego sprawozdania komisji o projekcie ustawy.

Bardzo proszę, Panie Profesorze.

Senator Leon Kieres:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Przedkładam sprawozdanie połączonych komisji, Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji oraz Komisji Ustawodawczej, które 27 lipca 2011 r. przyjęły to sprawozdanie i rekomendują Wysokiej Izbie wniesienie do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, z jednoczesnym upoważnieniem mojej osoby do reprezentowania Senatu w dalszych pracach nad tym projektem.

Najpierw dwie uwagi formalne. Po pierwsze, ta nasza inicjatywa – tak samo jak poprzedzający moje sprawozdanie referowany przez pana senatora Zientarskiego projekt ustawy – nie będzie kontynuowana po jej rozpatrzeniu i przegłosowaniu. Zgodnie bowiem z zasadą dyskontynuacji projekty, które nie zostały ostatecznie rozpatrzone przez Sejm, nie są przekazywane parlamentowi po wyborach. W związku z tym również i ten projekt ustawy, który za chwilę będę referował, prawdopodobnie umrze śmiercią naturalną. Jak ktoś się dotychczas nie zorientował, co oznacza określenie „śmierć naturalna” w odniesieniu do działalności parlamentarnej, to teraz ma te dwa oczywiste przykłady.

Po drugie, tak samo jak poprzednio omawiana ustawa, ta inicjatywa jest, jak pani marszałek już zauważyła, skutkiem wykonania stanowiska Trybunału Konstytucyjnego. W tym wypadku jest to postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 7 sierpnia 2009 r. W postanowieniu tym Trybunał Konstytucyjny zasygnalizował czy też sygnalizacyjnie zwrócił ustawodawcy uwagę na potrzebę podjęcia prac legislacyjnych. Przedmiotem tych prac miałyby być sprecyzowanie trybu postępowania w związku ze skargami o wznowienie postępowania, skargami na podstawie art. 401a ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.

I druga uwaga formalna. Otrzymaliśmy dwie opinie w sprawie tej inicjatywy. Jedną zdecydowanie pozytywną, Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka, drugą zdecydowanie negatywną – ministra sprawiedliwości. Aż boję się spoglądać w kierunku pana ministra Wrony, bo *finis coronat opus*, koniec wieńczy dzieło, a ta nasza czteroletnia współpraca z panem ministrem Wroną była – mówię oczywiście o komisji, nie tylko o mojej skromnej osobie – bardzo nas ubogacająca, nas zaszczycająca. Tego rodzaju określenia dają wyraz tej współpracy. Na pewno pan minister za chwilę przedstawi stanowisko ministra, które będzie totalnie dezawuowało ten projekt.

Tak więc, Panie Ministrze, proszę przynajmniej o to, żeby docenił pan pracę komisji nad tym projektem. My naprawdę pochyłaliśmy się nad nim merytorycznie i przedstawiliśmy taki projekt rozstrzygnięcia, który, w moim przekonaniu, mimo wszystko zasługuje na dalszą uwagę. Jak powiedziałem, tu już nie będzie dalszego toku, dalszych prac legislacyjnych, parlamentarnych, nie będzie możliwości przedstawienia tego projektu w Sejmie, ale przynajmniej pozostanie ta inicjatywa jako pewien ślad. Być może nowy parlament podejmie ją, uwzględniając nasze stanowisko, stanowisko pana ministra, ministra sprawiedliwości oraz fundacji helsińskiej. Rzecz dotyczy, jak powiedziałem, kodeksu postępowania cywilnego i kwestii wznowienia postępowania w związku z regulacjami przyjętymi w art. 401a.

Mianowicie Trybunał Konstytucyjny sygnalizacyjnie zwrócił uwagę na brak spójności w regulacjach k.p.c., kodeksu postępowania cywilnego, stwierdził, że wznowienie, tak jak zostało ono tu ujęte, odnosi się do prawomocnych wyroków, tymczasem podstawą wznowienia czy skargi o wznowienie powinny być również inne okoliczności, nie tylko prawomocny wyrok. Na przykład często się zdarza – nie mówię, że bardzo często, ale zdarza się – że postępowanie kończy się nie wyrokiem, tylko postanowieniem. W związku z tym w świetle stanowiska Trybunału Konstytucyjnego ta okoliczność powinna być uwzględniona w regulacjach k.p.c. – i my takie rozwiązanie przewidzieliśmy w nowym brzmieniu §2 art. 399.

Kolejny problem, który chyba budził jeszcze większe emocje, dotyczy uwzględniania rozstrzygnięć organów międzynarodowych działających na podstawie umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską. Otóż jeżeli orzeczenie organu międzynarodowego, wydane na podstawie ratyfikowanej przez Polskę umowy międzynarodowej, wskazuje wyraźnie, że poprzedzające to orzeczenie rozstrzygnięcia organów polskich były podejmowane na podstawie postanowień niezgodnych z ratyfikowaną umową międzynarodową, to takie rozstrzygnięcia – tu chodzi głównie o Europejski Trybunał Praw Człowieka – powinny być również przesłanką umożli-

(senator L. Kieres)

wiającą wniesienie żądania o wznowienie postępowania. Na przykład Europejski Trybunał Praw Człowieka, czyli sąd w strukturze Rady Europy, działa na podstawie Europejskiej Konwencji Ochrony Praw Człowieka. I jeżeli dociera do niego skarga obywatela polskiego, i trybunał stwierdza, że jest ona uzasadniona, ponieważ rozstrzygnięcia dotyczące obywatela w Polsce zostały wydane na podstawie niezgodnych z tą umową przepisów prawa, to w takiej sytuacji to orzeczenie powinno umożliwiać stronie złożenie żądania o wznowienie postępowania.

Problem ten był przedmiotem uwag. Trybunał Konstytucyjny zwrócił właśnie uwagę na potrzebę tego rodzaju nowelizacji k.p.c., chociaż – na co zwracał uwagę minister sprawiedliwości – z kolei Sąd Najwyższy w swoich wyrokach zajmuje stanowisko przeciwne, uznaje bowiem, że wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka taką przesłanką nie są.

I wreszcie problem, też kontestowany czy kwestionowany przez ministra sprawiedliwości, mianowicie związany z tym, co dzieje się w przypadku uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowania. Jeżeli więc taki wniosek zostałby uwzględniony i zapadłoby orzeczenie o wznowieniu postępowania, zwłaszcza jeżeli to orzeczenie zostałoby przyjęte przez sąd drugiej instancji – a więc muszą być przynajmniej dwa wyroki, sądu pierwszej i drugiej instancji, a wniosek o wznowienie postępowania musi być uwzględniony – to proponujemy, żeby ten sąd orzekał tylko o dopuszczalności wznowienia, a sprawę przekazał do rozpatrzenia sądowi pierwszej instancji. Czyli to postępowanie toczyłoby się niejako od samego początku.

Minister sprawiedliwości – nie chcę wyręczać pana ministra Wrony, który pewnie przedstawi swoją argumentację – zwraca uwagę na różne aspekty, które w rozumieniu pana ministra, ministra sprawiedliwości, nie uzasadniają stanowiska, jakie w tej sprawie przyjęły obydwie komisje. Rzecz dotyczy i Sądu Najwyższego, bo proponujemy również takie rozwiązanie, że jeżeli Sąd Najwyższy uwzględni wniosek o wznowienie postępowania, to sprawa też wraca do sądu pierwszej instancji.

Tak mniej więcej wygląda sprawa naszej inicjatywy ustawodawczej – naszej, czyli senackiej, czyli obydwu połączonych komisji.

Muszę państwu powiedzieć, że chciałbym, żebyśmy jednak zostawili tę inicjatywę opatrzoną takim stanowiskiem Senatu, że ją wspieramy, że ją popieramy. Dziękuję, Pani Marszałek.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Dziękuję bardzo, Panie Profesorze.

Chciałabym skorzystać z okazji i gorąco podziękować panu profesorowi za to, że mimo informacji, wiedzy o tym, że ta ustawa zakończy swoje funkcjonowanie, swoje istnienie w dniu dzisiejszym...

(Głos z sali: W Sejmie.)

Proszę?

(Głos z sali: W Sejmie.)

W Sejmie, w Sejmie, ale ja mówię o Senacie.

Panie Przewodniczący, mimo wszystko chciałabym podziękować za to, że dzielił się pan z nami swoją wiedzą i jeśli chodzi o te najtrudniejsze ustawy, zawsze mogliśmy na panu polegać. A często to było i tak, że potrafił pan prezentować tę wiedzę z ogromną determinacją i odwagą. Jeszcze raz bardzo dziękuję. Mam nadzieję, że uczyni to też jeszcze pan przewodniczący, ale ja chciałam osobiście panu podziękować. Mam nadzieję, Panie Profesorze, że jeszcze będziemy mogli korzystać z pańskiej wiedzy przez następne cztery lata, a może i dłużej. Dziękujemy serdecznie.

Zapraszam teraz na mównicę przedstawiciela rządu, którym oczywiście jest pan minister Zbigniew Wrona.

Czy zechce pan zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy?

Tak jest, pan minister już idzie.

Proszę uprzejmie, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona:

Dziękuję.

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Przede wszystkim chcę dołączyć do podziękowań dla pana senatora Kieresa, dla pana profesora, i to nie tylko za wnikliwe przedstawienie tego akurat problemu.

Dziś jest ostatnie posiedzenie – to znaczy dla mnie ostatnie – i w związku z tym całemu Senatowi dziękuję za ogromnie miłą i, jak myślę, przynajmniej jeśli chodzi o Senat, na wysokim poziomie pod względem merytorycznym współpracę. Ja w swoim skromnym zakresie starałem się również sprostać wymogom Wysokiej Izby.

Może przejdę już do problemu. Problem ten należy do gatunku problemów niezwykle pryncypialnych, ponieważ, jak wiadomo, z jednej strony jest autorytet Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, a z drugiej – jedna z podstawowych zasad systemu prawnego, czyli zasada stabilności prawomocnych orzeczeń. I tutaj mamy do czynienia z dwiema wartościami. A której dać pierwszeństwo, którą poświęcić w konkretnym przypadku? Rzeczywiście jest tutaj pewna polaryzacja, pan senator słusznie powiedział, że doszło tutaj do polaryzacji. Ten projekt jest wyrazem stanowiska Senatu, jak się wydaje, zgodnego z optyką Trybunału Konstytucyjnego, które jest takie,

(podsekretarz stanu Z. Wrona)

że jeśli nastąpiło naruszenie przez sąd Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, to taka sytuacja jest na tyle poważna, że właśnie na tej podstawie, właśnie z tego powodu, powinna skutkować możliwością wznowienia zakończonych prawomocnie postępowania.

Minister sprawiedliwości przedstawił opinię negatywną, jeśli chodzi o ten projekt, kierując się prymatem zasady stabilności orzeczeń, pewności prawa, pewności sytuacji prawnej, stosunków prawnych ukształtowanych prawomocnym orzeczeniem oraz widząc niebezpieczeństwo w tym, że prawa uczestników postępowania, którzy nie brali udziału w postępowaniu przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, nie byłyby wystarczająco chronione. Minister opowiedział się przeciwko, co jednak nie oznacza, że rzeczywiście ten projekt senacki z punktu widzenia odczytania intencji Trybunału Konstytucyjnego, z punktu widzenia spójności legislacyjnej i trafności realizowania założeń, które tkwiły u jego podstaw, jest zły. Nie, z takiego punktu widzenia ten projekt jest bardzo dobry. Jest to raczej... Ta negatywna opinia jest wynikiem wspomnianego sporu o pryncypia, czyli o to, której wartości dać w tym wypadku pierwszeństwo.

Podsumowując, żeby już nie mówić zbyt długo, powiem, że ta kwestia również stanowiła przedmiot rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego w uchwale składu siedmiu sędziów z 30 listopada 2010 r. Sąd Najwyższy podkreślił, że ostateczny wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, w którym stwierdzono naruszenie prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy przez sąd, zagwarantowanego w art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, nie stanowi podstawy wznowienia postępowania cywilnego. I w uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy szeroko omówił to zagadnienie, przytaczając liczne argumenty, które minister sprawiedliwości podzielił. W związku z tym należy się opowiedzieć – przynajmniej taka jest opinia – przeciwko projektowanym zmianom, polegającym na dodaniu w kodeksie postępowania cywilnego art. 401², to jest art. 1 pkt 2 projektu, oraz związanym z tym zmianom w art. 399 §2 k.p.c., to jest art. 1 pkt 1 projektu, a także zmianom art. 416 §2 k.p.c., to jest art. 1 pkt 4 projektu. Jako niezasadna oceniana jest również propozycja zmiany art. 412 k.p.c., zmierzająca do tego, aby w sytuacji, kiedy zastosowanie ma podstawa wznowienia określona w art. 401¹, sąd właściwy do wznowienia postępowania, jeżeli byłby to sąd orzekający w sprawie w drugiej instancji albo Sąd Najwyższy, ograniczał się jedynie do rozstrzygnięcia o dopuszczalności wznowienia, a merytoryczne załatwienie sprawy przekazywał sądowi pierwszej instancji. U podstaw przedstawionych propozycji leży zało-

żenie, że szczególny charakter podstawy wznowienia określonej w art. 401¹ ma uzasadnić potrzebę takiego, odmiennego, uregulowania postępowania wywołanego skargą o wznowienie postępowania, aby postępowanie prowadzone było w sprawie niejako od początku, ponieważ wcześniej prowadzone było w oparciu o przepisy niezgodne z konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą.

W opinii ministra sprawiedliwości to założenie nie jest trafne. Po pierwsze, w sytuacji, kiedy tylko sąd drugiej instancji zastosował przepis zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny, sąd ten jest właściwy do wznowienia postępowania w świetle art. 405, zdanie pierwsze k.p.c., gdyż to ten sąd wydał zaskarżone orzeczenie. Nie sposób zatem przyjąć, aby w takiej sytuacji konieczne było uchylanie także wyroku sądu pierwszej instancji, który przecież nie był wydany w oparciu o przepis zakwestionowany przez trybunał. Po drugie, w razie zastosowania zakwestionowanego przepisu przez sąd zarówno pierwszej instancji, jak i drugiej instancji, ewentualnie również Sąd Najwyższy, o tym, kiedy należy uchylić wyrok i przekazać sprawę do rozpoznania sądowi pierwszej instancji, decydują regulacje, które określają sposób postępowania sądu drugiej instancji rozpoznającego apelację. To jest argument z art. 386 w związku z art. 412 §2 k.p.c. Nie ma zatem potrzeby, aby zawsze przewidywać uchylenie zaskarżonego prawomocnego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji, gdy podstawę wznowienia stanowi art. 401¹, podobnie jak nie ma obecnie możliwości ani potrzeby, aby sąd drugiej instancji zawsze uchylał wyrok sądu pierwszej instancji w sytuacji, kiedy po wydaniu tego wyroku, a przed uprawnieniem Trybunał Konstytucyjny zakwestionował przepis prawny będący podstawą tego orzeczenia.

Z tych względów, a więc kierując się zasadą stabilności orzeczeń sądowych, ochroną uczestników obrotu prawnego, którzy działają w zaufaniu do prawomocnych orzeczeń i którzy ukształtowali swoje stosunki prawne w oparciu o prawomocne orzeczenie w sytuacji, gdy nie ma wyraźnego przepisu konstytucyjnego nakazującego wprowadzanie podstawy wznowienia opartej na tym właśnie wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, kierując się również zasadą jak najmniejszej ingerencji w prawomocne orzeczenia – tego dotyczy druga część wywodu odnosząca się do konieczności ewentualnego uchylania również wyroku pierwszej instancji – minister sprawiedliwości rzeczywiście sformułował negatywną opinię. Jednak, tak jak podkreślałem, z uwagi na założenia, które były podstawą opracowania tego projektu, uważam, że projekt jest spójny legislacyjnie i realizuje te założenia w sposób właściwy i adekwatny. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do obecnego na posiedzeniu przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Nie.

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona: Dziękuję bardzo.*)

Korzystając z okazji, bo dzisiaj jest szczególnie dzień, chciałabym jako członek Komisji Ustawodawczej przyłączyć się do słów pana profesora i podziękować również panu ministrowi, albowiem to właśnie najczęściej z panem mieliśmy przyjemność współpracować. Proszę podziękować gorąco również swoim współpracownikom. Życzymy wszystkiego najlepszego. Dziękujemy bardzo. (*Oklaski*)

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona: Ogromnie dziękuję Senatowi za tak wspianą współpracę, dziękuję również moim współpracownikom. Dziękuję bardzo.*)

Dziękuję ślicznie.

Oczywiście do dyskusji nikt się nie zapisał.

(*Senator Władysław Dajczak: Dlaczego oczywiście?*)

Proszę?

(*Senator Władysław Dajczak: Pytam, dlaczego oczywiście.*)

Bo to jest już kolejny punkt, podczas omawiania którego nikt nie zapisał się do dyskusji. Tylko dlatego.

Senatorowie nie złożyli również podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym. Przypominę jednak, że wnioski legislacyjne mogły obejmować wyłącznie zmiany zmierzające do wykonania orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego oraz ich niezbędne konsekwencje.

Zamykam dyskusję.

Teraz Senat mógłby przystąpić do trzeciego czytania projektu ustawy. To trzecie czytanie obejmowałyby jedynie głosowanie. Zostanie ono przeprowadzone razem z innymi głosowaniami.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czterdziestego trzeciego porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe.

Przypominam, że jest to projekt ustawy wykonujący orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego. Ten projekt zawarty jest w druku nr 1259, a sprawozdanie komisji w druku nr 1259S.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Budżetu i Finansów Publicznych, pana senatora Piotra Zientarskiego, o przedstawienie wspólnego sprawozdania komisji o projekcie ustawy.

Zapraszam.

Senator Piotr Zientarski:

Pani Marszałek! Panie Ministrze! Wysoka Izbo! Panie Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa! Szanowni Państwo!

To jest kolejna inicjatywa Komisji Ustawodawczej wykonująca orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego. Co prawda, jak powiedział pan senator, trudno liczyć, aby Sejm zdążył zakończyć czy nawet rozpocząć prace nad tą ustawą, nad tą naszą propozycją, inicjatywą, niemniej jednak ważne jest zakończenie pewnego etapu prac i ważne jest samo przedstawienie inicjatywy. W przyszłej kadencji będzie, że tak powiem, do wyboru... bądź, jak wspomniał pan senator profesor Kieres, Sejm będzie miał już ten materiał. Na podstawie naszej pracy będzie mógł podjąć inicjatywę bądź też my ponowimy praktycznie już przygotowaną inicjatywę. Tak że myślę, że nie wykonujemy tej pracy na marne.

Trybunał Konstytucyjny zaznaczył, że uznał za niezgodną ze wskazanymi wzorcami tylko część normy prawnej nadającej moc prawną dokumentów urzędowych księgom rachunkowym banków oraz wyciągom sporządzonym na podstawie tych ksiąg w postępowaniu dowodowym w sprawach cywilnych prowadzonych wobec konsumenta, gdy znajdują do nich zastosowanie art. 244 §1 i art. 252 kodeksu postępowania cywilnego. Wynika to z charakteru kontroli inicjowanej w trybie pytania prawnego i w konsekwencji ograniczonego zakresu orzekania. Art. 95 ust. 1 prawa bankowego zawiera szerszą treść normatywną niż objęta wątpliwościami konstytucyjnymi sądu pytającego. Ze względu na związanie granicami pytania prawnego trybunał orzekł o częściowej niekonstytucyjności art. 95 ust. 1 prawa bankowego. Znaczy to, że wskazane w tym przepisie inne rodzaje oświadczeń i pokwitowań wystawianych przez banki w zakresie praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń nie tracą mocy prawnej dokumentów urzędowych i znaczenia, jakie nadaje takim dokumentom ustawodawca w poszczególnych dziedzinach prawa, na przykład cywilnym, administracyjnym czy karnym.

W związku z tym wydaje się, że należy w ogóle pozbawić dokumenty bankowe i dokumenty funduszy sekurytyzacyjnych statusu dokumentów urzędowych, a więc nie tylko w odniesieniu do konsumentów, lecz także innych podmiotów, w tym przedsiębiorców. Zgodnie bowiem z kierunkiem orzeczeń prezentowanych w kilku wyrokach Trybunału Konstytucyjnego przedsiębiorca jest profesjonalistą tylko w zakresie prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Nie jest profesjonalistą, kiedy, prowadząc działalność, występuje przed sądem. Nie można od niego wymagać innej staranności niż od zwykłego konsumenta. Przedsiębiorcy w większości to drobni handlowcy, przewoźnicy, usługodawcy. Trudno

(senator P. Zientarski)

zróżnicować sytuację przed sądem cywilnym osoby fizycznej mającej osobisty rachunek w banku od sytuacji tej samej osoby w przypadku, gdy założyła rachunek na potrzeby swojego jednoosobowego przedsiębiorstwa. Ponadto w uzasadnieniu wykonywanego wyroku Trybunał Konstytucyjny generalnie podważał sensowność nadawania dokumentom bankowym statusu dokumentu urzędowego. Należy podkreślić więc, że dokumenty wydawane przez wiele innych tego formatu instytucji nie mają statusu dokumentów urzędowych i nie stanowi to utrudnienia w ich działalności ani ich klientów – na przykład szkoły wyższe, firmy ubezpieczeniowe. Ponadto trudna do wytłumaczenia byłaby sytuacja, gdy ten sam dokument w odniesieniu do jednego podmiotu miałby status dokumentu urzędowego, a w stosunku do innego – nie. Należy podkreślić, że banki nadal mogą korzystać z przewidzianych w k.p.c. instrumentów służących dowodzeniu swoich twierdzeń i dowodzeniu prawdziwości informacji zawartych w dokumentach bankowych. Dokumenty bankowe nadal będą mogły być dowodem w sprawie.

Konsekwencją legislacyjną zmiany art. 95 ust. 1 prawa bankowego jest zmiana art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego, w którym usuwa się odesłanie do art. 95 ust. 1 prawa bankowego. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Bardzo dziękuję, panie senatorze.

Obecnie senatorowie mogą zgłaszać trwające nie dłużej niż minutę zapytania do sprawozdawcy komisji oraz upoważnionego przedstawiciela wnioskodawców.

Przypominam, że Komisja Ustawodawcza upoważniła do jej reprezentowania również pana senatora Zientarskiego.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czy przedstawiciel rządu, pan minister Maciej Grabowski, chce zabrać głos w sprawie przedstawionego projektu ustawy?

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Maciej Grabowski

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Ja tylko chciałbym, korzystając z okazji, podziękować Wysokiemu Senatowi za bardzo dobrą i merytoryczną współpracę w czasie tej kadencji. Jeśli chodzi o ten projekt, to myślę, że potrzebne są dalsze prace. Mamy pewne zastrzeżenia, ale myślę, że w trakcie dalszych prac to wszystko byśmy uzgodnili.

Wicemarszałek Grażyna Sztark:

Dziękuję bardzo.

Tak jak mówiłam, dzisiaj szczególny dzień. Będę chyba wyrazicielem uczuć i myśli całej Wysockiej Izby, gdy również panu, Panie Ministrze, podziękuję i poproszę o przekazanie wszystkim współpracownikom gorących podziękowań za merytoryczną współpracę, bardzo miłą. Wszystkim państwu życzę wszystkiego najlepszego i, mam nadzieję, do miłego zobaczenia.

Obecnie jeszcze senatorowie... przepraszam.

Otwieram dyskusję.

Nikt się nie zapisał do dyskusji.

Przypomnę...

(Senator Grzegorz Wojciechowski: Pytania!)

Proszę?

(Senator Grzegorz Wojciechowski: Jeszcze pytania.)

No tak, ale ja nie widziałam, ja już nie...

(Senator Piotr Zientarski: Za późno, już po.)

(Senator Grzegorz Wojciechowski: Już po? Ja nie...)

Nie, nie, ja pytałam, czy są chętni...

(Senator Leon Kieres: Było zamknięcie listy.)

(Senator Grzegorz Wojciechowski: Było?)

(Senator Stanisław Bisztyga: Było już, tak, tak. Może w następnej kadencji...)

(Senator Grzegorz Wojciechowski: Dobrze, rezygnuję.)

Tak? Bo mogę w ramach dzisiejszego... jako że dzisiaj szczególny dzień...

Przypomnę tylko, że podpisane wnioski o charakterze legislacyjnym mogą wpływać do momentu zamknięcia dyskusji i mogą dotyczyć wyłącznie zmian zmierzających do wykonania orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego oraz ich niezbędnych konsekwencji.

Zamykam dyskusję.

Dla porządku informuję, że pan senator Rafał Muchacki złożył swoje przemówienie w dyskusji do protokołu*.

Teraz Senat mógłby przystąpić do trzeciego czytania projektu ustawy. To trzecie czytanie objęłoby jedynie głosowanie. Zostanie ono przeprowadzone razem z innymi głosowaniami.

Bardzo dziękuję, Panie Ministrze, państwu również dziękuję.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czterdziestego czwartego porządku obrad: sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji z rozpatrzonych w 2010 roku petycji.

Informuję, że tekst sprawozdania zawarty jest w druku nr 1298.

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(wicemarszałek G. Sztark)

Proszę pana senatora Stanisława Piotrowicza o przedstawienie sprawozdania Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji z rozpatrzonych w 2010 roku petycji.

Proszę uprzejmie.

Senator Stanisław Piotrowicz:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek! Panowie Senatorowie!

Realizując obowiązek wynikający z art. 90f Regulaminu Senatu corocznego składania Senatowi sprawozdania z petycji rozpatrzonych przez Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, przedkładam w imieniu komisji sprawozdanie za rok 2010.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. w dziale „Wolności i prawa polityczne”, w art. 63 przewiduje możliwość składania przez obywateli petycji, wniosków i skarg. W tym przepisie stwierdza się, że każdy ma prawo składać petycje, wnioski i skargi w interesie publicznym, własnym lub innej osoby za jej zgodą do organów władzy publicznej, a także do organizacji i instytucji społecznych w związku z wykonywanymi przez nie zadaniami. Ponadto przepis ten zawiera upoważnienie do uregulowania w ustawie trybu rozpatrywania petycji.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej siódmej kadencji we współpracy z organizacjami pozarządowymi już w 2008 r. podjął działania, by wprowadzić w życie konstytucyjne prawo do składania przez obywateli petycji. Instytucja petycji stała się przedmiotem rozważań Parlamentarnego Zespołu do spraw Współpracy z Organizacjami Pozarządowymi, któremu przewodniczył marszałek Senatu Bogdan Borusewicz. Zespół wskazał potrzebę uaktywnienia instytucji petycji oraz przygotowania ustawy o petycjach.

Działania Senatu Rzeczypospolitej Polskiej nad uregulowaniem problematyki petycji prowadzone były dwutorowo. Najpierw Senat na dwudziestym drugim posiedzeniu w dniu 20 listopada 2008 r. debatował nad instytucją petycji i zmienił swój regulamin, aby umożliwić obywatelom korzystanie z prawa do petycji. Rozszerzono kompetencje senackiej Komisji Praw Człowieka i Praworządności o rozpatrywanie petycji oraz dodano do nazwy tej komisji wyrazy „i petycji”. Ponadto do Regulaminu Senatu wprowadzono nowy dział Xa – „Rozpatrywanie petycji”, w którym został określony tryb pracy Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji nad petycjami. Zmiany weszły w życie 1 stycznia 2009 r., a od lipca 2009 r. Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji rozpoczęła rozpatrywanie petycji skierowanych przez marszałka Senatu.

W dalszej kolejności również w Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji podjęto prace

nad przygotowaniem założeń do projektu ustawy o petycjach. Komisja poświęciła temu tematowi dwa posiedzenia. Zgodnie z Regulaminem Senatu grupa senatorów złożyła do marszałka Senatu wniosek o podjęcie postępowania w sprawie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej projektu ustawy o petycjach. Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem zawarty był w druku senackim nr 1036 z dnia 17 listopada 2010 r. Projekt był konsultowany między innymi z organizacjami pozarządowymi. Do pierwszego czytania skierowano go do Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji. Komisje na wspólnym posiedzeniu w dniu 15 marca 2011 r. rozpatrzyły w pierwszym czytaniu projekt ustawy, wprowadziły do niego poprawki i wniosły o przyjęcie przez Senat jednolitego projektu ustawy oraz projektu uchwały w sprawie wniesienia go do Sejmu. Senat na siedemdziesiątym czwartym posiedzeniu w kwietniu 2011 r. podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o petycjach.

Obecnie projekt znajduje się w Sejmie. Zawarty jest w druku sejmowym nr 4261 i został skierowany w dniu 27 maja 2011 r. do Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej z zaleceniem zasięgnięcia opinii Komisji Nadzwyczajnej do spraw zmian w kodyfikacjach.

Opis trybu pracy komisji. Zgodnie z postanowieniami działu Xa Regulaminu Senatu obywatele mogą nadsyłać petycje do marszałka Senatu, który następnie kieruje je do przewodniczącego Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji. Każdą petycję przewodniczący kieruje na posiedzenie komisji. Komisja po rozpatrzeniu petycji i stwierdzeniu związku przedmiotu petycji z funkcjami Izby, może skorzystać z jednego z trzech uprawnień. Po pierwsze, złożyć do marszałka Senatu wniosek o podjęcie inicjatywy ustawodawczej czy też uchwałodawczej wraz z projektem ustawy czy też uchwały. Po drugie, upoważnić jednego z członków komisji do złożenia wniosku o charakterze legislacyjnym w czasie dyskusji nad danym punktem porządku obrad Senatu. I po trzecie, przedstawić marszałkowi Senatu opinię w sprawie celowości skorzystania przez Senat lub przez jego organ z uprawnień określonych w konstytucji, ustawie lub Regulaminie Senatu. Jeżeli komisja po rozpatrzeniu petycji uzna, że przedmiot petycji nie mieści się w zakresie kompetencji Senatu, to może przekazać ją właściwemu organowi władzy publicznej, jednocześnie informując o tym marszałka Senatu. Po rozpatrzeniu petycji komisja ma także prawo niepodejmowania działań, o czym również informuje marszałka Senatu, i wskazuje tego przyczyny. Komisja ma obowiązek zawiadamiania podmiotu wnoszącego petycję o podejmowanych działaniach lub przyczynach ich niepodjęcia. Schemat rozpatrywania petycji zaprezentowany

(senator S. Piotrowicz)

jest w załączniku nr 1 do sprawozdania, którym dysponuję.

Corocznym obowiązkiem Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji jest składanie Senatowi sprawozdania z rozpatrzonych petycji, jak już wspomniałem na wstępie.

W 2010 r. marszałek Senatu skierował do Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji dwadzieścia jeden petycji, z których dwadzieścia zostało rozpatrzonych przez komisję. W przypadku petycji skierowanej do komisji w grudniu 2010 r. prace zaplanowano już w 2011 r. Należy podkreślić, że komisja w 2010 r. prowadziła prace nad trzydziestoma petycjami, w tym kontynuowała prace nad dziesięcioma petycjami skierowanymi do komisji w 2009 r. Wśród petycji skierowanych do komisji w 2010 r. było dwanaście petycji zbiorowych, autorami dziewięciu petycji były natomiast osoby indywidualne. Wykaz tematów petycji, nad którymi komisja pracowała w 2010 r., zawarty jest w załączniku nr 2 do niniejszego sprawozdania.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji w 2010 r. odbyła szesnaście posiedzeń poświęconych pracy nad petycjami, analizując każdorazowo kilka petycji, od jednej do siedmiu.

Podkreślić należy, że w trakcie prac nad petycją dotyczącą roszczeń z tytułu przedwojennych obligacji Skarbu Państwa, Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji współpracowała z Komisją Budżetu i Finansów Publicznych, występując o opinię w sprawie tej petycji. Komisja Budżetu i Finansów Publicznych w dniu 29 lipca 2010 r. zorganizowała posiedzenie w tej sprawie. Udział w nim wzięli przedstawiciele Ministerstwa Finansów, to jest podsekretarz stanu Maciej Grabowski i naczelnik wydziału w Departamencie Długu Publicznego Pani Monika Słowik. Po przeprowadzeniu dyskusji senatorowie wyrazili opinię o niepodejmowaniu prac nad przygotowaniem inicjatywy ustawodawczej w sprawie omawianej petycji i zaproponowali zorganizowanie posiedzenia połączonych komisji poświęconego rozpatrywanej problematyce.

Na wspólnym posiedzeniu w dniu 23 listopada 2010 r. komisje debatowały na temat reprivatyzacji i roszczeń obywateli wobec Skarbu Państwa. Na posiedzeniu stronę rządową reprezentowali między innymi wiceprezes Najwyższej Izby Kontroli, ministrowie odpowiedzialni za kwestie prywatyzacji – minister Skarbu Państwa, minister infrastruktury oraz minister finansów. Ponadto gośćmi spotkania byli autorzy petycji wnoszący o odszkodowania do Skarbu Państwa, przedstawiciele organizacji i środowisk zajmujących się problematyką reprivatyzacji i odszkodowań. Uczestnicy spotkania potwierdzili potrzebę ustawowego ujęcia wniosków w przedmiotowej petycji, a także poszukiwania sposobu realizacji zob-

owiązań z uwzględnieniem możliwości finansów publicznych.

W swoich pracach nad petycjami Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji przyjęła następujący tryb postępowania. Każda z petycji była rozpatrywana indywidualnie. Po zaprezentowaniu petycji na forum komisji przeprowadzono dyskusję nad zawartymi w niej postulatami. Zwracano się także o informacje, opinie i stanowiska do resortów związanych merytorycznie z problematyką petycji oraz do ekspertów.

W 2010 r. Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na podstawie zgromadzonych materiałów przygotowała sześć projektów ustaw i jeden projekt uchwały. Ponadto podjęto decyzję o kontynuowaniu prac nad czternastoma petycjami, a w stosunku do dziesięciu zdecydowano o zakończeniu prac lub o ich niepodejmowaniu. W odniesieniu do dwóch petycji komisja, kończąc prace, postanowiła skierować ich kopie do odpowiednich komisji sejmowych z rekomendacją, aby w pracach nad nowelizacjami uwzględnione zostały postulaty zgłoszone w petycjach.

Autorzy petycji najczęściej postulowali zmianę przepisów prawa dotyczącego następującej problematyki. Rent i emerytur – były to cztery petycje odnoszące się między innymi do zmiany zasad waloryzacji, kapitału początkowego, okresów składkowych czy renty socjalnej. Nadto petycje dotyczyły sytuacji kombatantów i osób represjonowanych. Były to trzy petycje, które zawierały postulaty rozszerzenia kręgu podmiotów uprawnionych do otrzymywania z tego tytułu świadczeń o osoby represjonowane i internowane w stanie wojennym. Inne petycje dotyczyły świadczeń społecznych. Były trzy takie petycje i odnosiły się do świadczeń pielęgnacyjnych czy zasiłku rodzinnego. Kolejne petycje dotyczyły spraw mieszkaniowych. Były to dwie petycje, które dotyczyły spółdzielni mieszkaniowych i byłych mieszkań zakładowych. Dwie petycje dotyczyły prawa karnego. Autor jednej z nich postulował wprowadzenie obowiązku pracy dla skazanych na cele publiczne. W kolejnej petycji zaproponowano ujednoczenie zasad wykonywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzkanego na podstawie kodeksu karnego i kodeksu wykroczeń. Pojedyncze petycje odnosiły się do zagadnień reprivatyzacji roszczeń z tytułu przedwojennych obligacji Skarbu Państwa, ochrony danych osobowych, standaryzacji graficznego wizerunku godła państwowego, zadośćuczynienia krzywdom byłych pracowników PGR, nowelizacji procedury cywilnej w części postanowień wzorca umów, a także zmian w ordynacji wyborczej do organów samorządu terytorialnego.

Do marszałka Senatu, Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji oraz innych organów Senatu i jednostek Kancelarii Senatu napływa wiele listów. Po analizie korespondencji nadesłanej

(senator S. Piotrowicz)

w 2010 r. należy stwierdzić, że wśród siedmiuset trzydziestu siedmiu pism sto pięćdziesiąt pięć w tytule miało wyraz „petycja” lub zawierało wnioski i propozycje zmiany przepisów. W wyniku wnikliwej analizy tych pism w przypadku dwudziestu jeden nadano tryb petycyjny. Zdecydowanej większości pism skierowanych do Działu Petycji i Korespondencji w Biurze Komunikacji Społecznej w Kancelarii Senatu nie można było nadać biegu i rozpatrzyć w trybie petycyjnym przede wszystkim dlatego, że nie zawierały one wniosków legislacyjnych, a ich autorzy przedstawiali swoje indywidualne sprawy prowadzone przed organami wymiaru sprawiedliwości lub przed różnymi organizacjami samorządowymi, przedstawiali polemikę lub wyrażali niezadowolenie z zapadłych orzeczeń i rozstrzygnięć. Znaczną większość korespondencji kierowanej jako petycje stanowiły pisma osób dzielących się opiniami, uwagami i krytyką na temat stosowania i przestrzegania prawa. Na każde z nadesłanych pism ich nadawcy otrzymali pisemną odpowiedź z Działu Petycji i Korespondencji w Biurze Komunikacji Społecznej w Kancelarii Senatu, zawierającą wyczerpującą informację lub wyjaśnienie.

W 2010 r. Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji wniosła do marszałka Senatu następujące projekty ustaw i uchwał. Projekt ustawy o zmianie ustawy o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego, druk senacki nr 839. Senat na sześćdziesiątym trzecim posiedzeniu 21 października 2010 r. odrzucił ten projekt. Kolejny to projekt ustawy o zmianie ustawy o orderach i odznaczeniach, druk senacki nr 1050, skierowany do pierwszego czytania do Komisji Ustawodawczej i Komisji Obrony Narodowej. Komisje przygotowały sprawozdanie zawarte w druku nr 1050S. Drugie czytanie projektu zaplanowano na osiemdziesiątym posiedzeniu Senatu w dniach 6–7 lipca 2011 r. Kolejny projekt to projekt ustawy o usunięciu z nazw dróg, ulic, mostów, placów i innych obiektów symboli ustrojów totalitarnych, druk senacki nr 1049. Został on skierowany do pierwszego czytania do Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej. Kolejny projekt to projekt ustawy o zmianie ustawy o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego oraz ustawy o działach administracji rządowej, druk senacki nr 967. Projekt ten został ostatecznie skierowany do Sejmu, trwają nad nim prace legislacyjne. Kolejny projekt to projekt uchwały w sprawie uczczenia pamięci żołnierzy Polskiego Państwa Podziemnego, prześladowanych, aresztowanych i skazanych w Polsce w latach 1944–1956 za działalność w szeregach Armii Krajowej, druk senacki nr 877. 12 sierpnia 2010 r. Senat podjął uchwałę w sprawie uczczenia pamięci żołnierzy Polskiego Państwa Podziemnego. Uchwała jest opublikowana w Monitorze Polskim

z 2010 r. Kolejny projekt to projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, skierowany do pierwszego czytania do Komisji Ustawodawczej, Komisji Rodziny i Polityki Społecznej oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej. Trwają nad nim prace legislacyjne. Jest tu jeszcze projekt ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, druk senacki nr 992, skierowany do pierwszego czytania do Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Rodziny i Polityki Społecznej. Komisje przygotowały sprawozdanie zawarte w druku nr 992S. Drugie i trzecie czytanie projektu odbyło się na siedemdziesiątym drugim posiedzeniu Senatu 17 marca 2011 r. Projekt został skierowany do Sejmu, trwają prace legislacyjne.

Zgodnie z procedurą przyjętą przy rozpatrywaniu petycji Dział Petycji i Korespondencji do każdej petycji przygotował informację o przedmiocie petycji. Stanowi ona materiał pomocniczy służący rozpatrzeniu petycji przez komisję. Każda informacja zawierała prezentację autora petycji, opis postulatów petycji i ich uzasadnienie, a także analizę stanu prawnego regulującego zawartą w niej problematykę i dane dotyczące ewentualnych prac legislacyjnych nad tym zagadnieniem. W opracowaniu były też zawarte informacje na temat związanego z daną problematyką orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego i sądów powszechnych lub administracyjnych, a także o działaniach rządu lub zainteresowanych organizacji. Każda z informacji o przedmiocie petycji zawierała podsumowanie i rekomendację biura. Do każdego opracowania dołączane były również materiały zawierające wniosek autora petycji oraz wybrane akty prawne, orzeczenia sądów, projekty ustaw, publikacje lub informacje o wcześniejszych działaniach związanych z przedmiotem petycji.

W 2010 r. rozpatrzono następujące petycje. Nie będą ich szczegółowo omawiał, wymienię tylko tytuły.

Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej objęcia ulgą 49% studentów studiów trzeciego stopnia, czyli doktorantów, przy przejazdach środkami publicznego transportu zbiorowego, autobusowego i kolejowego.

Następna to petycja w sprawie wznowienia nadawania Krzyża Armii Krajowej, odznaczenia o charakterze wojskowym.

Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej usunięcia z życia publicznego komunistycznych patronów ulic i placów.

Kolejna to petycja w sprawie wprowadzenia zmian w ustawie z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, dotyczących podniesienia rangi Urzędu do spraw Kombatanów i Osób Represjonowanych poprzez ponowne podporządkowanie kierownika urzędu prezesowi Rady Ministrów, a nie – jak obecnie – ministrowi pracy i polityki społecznej, oraz reaktyw-

(senator S. Piotrowicz)

wania Państwowego Funduszu Kombatantów. Projekt tej ustawy ostatecznie został skierowany do Sejmu i z tego, co wiem, trwają nad nim prace.

Piąta petycja to petycja w sprawie podjęcia uchwały okolicznościowej w celu złożenia hołdu żołnierzom Polskiego Państwa Podziemnego, walczącym o wolną i demokratyczną Polskę, wykonującym rozkazy legalnego rządu na uchodźstwie, prześladowanym, aresztowanym i skazanym w latach 1944–1956 za działalność w szeregach Armii Krajowej.

Kolejna to petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu przywrócenie inwalidom wojennym prawa do pobierania dwóch świadczeń w pełnej wysokości, to jest 100% renty inwalidzkiej i 100% emerytury.

Kolejna petycja to petycja w sprawie zmiany wysokości rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej poprzez przyjęcie 100% wartości pozostawionych nieruchomości jako podstawy zaliczenia wartości nieruchomości.

Następna to petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej ustanowienia dnia 4 czerwca świętem państwowym. Nowe święto upamiętniać miało rocznicę pierwszych częściowo wolnych wyborów do Sejmu i całkowicie wolnych wyborów do Senatu. Jednocześnie dzień ten miał być symbolem obalenia komunizmu.

Następna to petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu poszerzenie katalogu formacji walki zbrojnej walczących w latach 1939–1945 o niepodległość Polski. Kolejna była petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej ustanowienia samorządu gospodarczego dla środowiska mikro, małych i średnich przedsiębiorstw.

I dalej wymienię następujące petycje:

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej uregulowania sytuacji prawnej osób posiadających przedwojenne obligacje Skarbu Państwa;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu naprawienie krzywd wyrządzonych pracownikom byłych państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej w procesie przemian ustrojowych;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej przyznania świadczenia pieniężnego dla małoletnich ofiar wojny 1939–1945;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej wzmocnienia ochrony lokatorów;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej zmiany zasad przyznawania odszkodowania i zadośćuczynienia dla osób

represjonowanych i internowanych w stanie wojennym;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej standaryzacji wizerunku graficznego godła państwowego;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej ochrony prawnej najemców i zasad wykupu mieszkań zakładowych;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej nowelizacji ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. – Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej rozszerzenia katalogu danych osobowych zawartego w art. 22¹ kodeksu pracy, które mogą być ustawowo przetwarzane przez pracodawcę o kandydatach do pracy i pracownikach;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej uznania za okresy składkowe pozostawanie bez pracy wskutek represji politycznych;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu ustanowienie podstawy prawnej określającej zasady zwrotu lasów przejętych na własność Skarbu Państwa na podstawie dekretu PKWN o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa, uregulowania stosunków własnościowych naruszonych przez wykonanie dekretu PKWN o przeprowadzeniu reformy rolnej;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej uznania za ofiary represji osoby, które podlegały represjom w latach 1957–1989, oraz podjęcia prac nad usystematyzowaniem uprawnień kombatantów;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej wprowadzenia wymogu posiadania specjalistycznych uprawnień zawodowych przez władze i kadre kierowniczą spółdzielni mieszkaniowych;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej zasad obliczania podstawy wymiaru kapitału początkowego;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu nowelizację kodeksu postępowania cywilnego w części „Postępowanie w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone”;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej podwyższenia kryterium dochodowego dla otrzymania zasiłku rodzinnego;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej zmiany zasady waloryzacji emerytur i rent z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z procentowej na kwotową;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu wprowadzenie obo-

(senator S. Piotrowicz)

wiązku wykonywania przez skazanych pracy społecznie użytecznej na rzecz państwa;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zwiększenie pomocy materialnej dla rodzin opiekujących się dziećmi i osobami niepełnosprawnymi;

- petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej ujednoczenia zasad wykonywania zakazu prowadzenia pojazdów wobec sprawców przestępstw i wykroczeń.

I wreszcie petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu podniesienie kwoty renty socjalnej.

Sprawozdanie obejmuje informację o pracach Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji nad petycjami, które zostały skierowane przez marszałka Senatu w 2010 r., a także nad petycjami z 2009 r., nad którymi prace kontynuowano w roku 2010.

Zakres tematyczny petycji i zawarte w nich propozycje rozwiązań legislacyjnych były przedmiotem wielokrotnych spotkań i posiedzeń komisji. Dlatego też nie wszystkie prace nad petycjami udało się zakończyć przed końcem roku 2010. W wypadku petycji, co do których senatorowie podjęli decyzję o kontynuowaniu prac, działania komisji były prowadzone w 2011 r. Prace nad niektórymi petycjami trwają do chwili obecnej. Należy jednak zaznaczyć, że komisja zakończyła już pracę nad wszystkimi petycjami, które zostały do niej skierowane w 2009 r.

W wyniku analizy dotychczasowych prac Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji nad petycjami senatorowie zgłosili postulat wyodrębnienia w przyszłej kadencji Senatu z zakresu działania tej komisji spraw dotyczących petycji i przekazania ich jako oddzielnego zagadnienia do kompetencji odrębnej, samodzielnej komisji.

Chcę podkreślić, że od momentu utworzenia Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji do komisji wpłynęło pięćdziesiąt petycji, przy tym jedenaście petycji wpłynęło już w 2011 r. W odniesieniu do ośmiu petycji prace zostały zakończone, a na dalszy okres, według stanu na dzień dzisiejszy, pozostaje kontynuacja prac nad trzema petycjami.

Kończąc swoje sprawozdanie, chcę bardzo gorąco podziękować członkom komisji, którzy pracowali nad tymi petycjami. Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji należała do trzech najbardziej obciążonych komisji w Senacie, czego dowodzi wielość ustaw, wielość petycji, wielość punktów w porządku obrad, jak również wielogodzinne dyskusje.

Chciałbym też złożyć wyrazy głębokiego uznania i podziękowania Działowi Petycji i Korespondencji w Biurze Komunikacji Społecznej Kancelarii Senatu. Dział Petycji i Korespondencji pracował pod kierunkiem pani Danuty Antoszkiewicz.

Oprócz pani kierownik w dziale tym petycjami zajmowały się jeszcze tylko trzy osoby. Opracowanie jednej petycji w sposób bardzo solidny i przejrzysty z pewnością pochłaniało wiele czasu. Dział Petycji i Korespondencji w istotny sposób przyczynił się do pracy komisji, trudno wręcz wyobrazić sobie pracę komisji bez tak wielkiego zaangażowania i profesjonalizmu ze strony pracowników wspomnianego Działu Petycji i Korespondencji pod kierunkiem pani Danuty Antoszkiewicz.

Chcę również bardzo gorąco podziękować sekretarzom Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji. To na nich spadł ogrom pracy – pracy, którą z powodzeniem można by obdarzyć dwie inne komisje. W szczególności bardzo serdecznie dziękuję pani Elżbiecie Owczarek za jej profesjonalizm, sumienność i zaangażowanie w prace komisji. Dziękuję również pani Joannie Granowskiej.

Myślę, że trzeba też bardzo serdecznie podziękować i pogratulować wielkiego profesjonalizmu mecenasom z Biura Legislacyjnego Kancelarii Senatu. Oni towarzyszyli nam podczas wszystkich prac nad petycjami i służyli swoją radą, swoją wiedzą.

Na zakończenie chcę podkreślić, że petyccjom poświęcona była specjalna strona internetowa, przygotowana przez wymieniony Dział Petycji i Korespondencji. Strona często odwiedzana, strona pięknie rozbudowana. Dzięki niej można się zorientować, jakie petycje wpływają do Senatu, czego dotyczą i jaki jest aktualny stan prac nad nimi.

Reasumując, jeszcze raz wszystkim, którzy przyczynili się do pracy nad petycjami, serdecznie dziękuję. A było to przedsięwzięcie nowatorskie, bo po raz pierwszy tej Izbie przyszło się zetknąć z opracowywaniem petycji. Myślę że prace te satysfakcjonują, jakkolwiek nie zawsze może satysfakcjonować ich finalny produkt z tego względu, że wiele petycji, skądinąd słusznych, nie było możliwych do zrealizowania z uwagi na trudną sytuację budżetową. Ogrom pracy, jak już wspomniałem, uzasadnia rozdzielenie w przyszłej kadencji obowiązków naszej komisji i powołanie drugiej komisji, która zajęłaby się tylko i wyłącznie petycjami. Serdecznie dziękuję.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Zbigniew Romaszewski)

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby zadać sprawozdawcy komisji pytanie? Nie widzę chętnych.

Otwieram dyskusję.

I stwierdzam, że do dyskusji nikt się nie zapisał.

Dziękuję panu senatorowi Stanisławowi Piotrowiczowi za przedstawienie Senatowi sprawozdania.

(wicemarszałek Z. Romaszewski)

Stwierdzam, że Senat zapoznał się ze sprawozdaniem Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji z rozpatrzonych w 2010 roku petycji. Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czterdziestego piątego – ostatniego – porządku obrad: informacja z działalności Krajowej Rady Sądownictwa w 2010 r.

Pragnę powitać obecnego na posiedzeniu Senatu przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa, pana Antoniego Górskiego. Proszę bardzo, Panie Sędzio.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa Antoni Górski:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Sprawozdanie z działalności Krajowej Rady Sądownictwa w roku ubiegłym w formie pisemnej zostało przekazane na ręce pana marszałka. Proszę zatem pozwolić, że teraz, ponieważ szanuję czas Wysokiej Izby, ograniczę się tylko do kilku najważniejszych spraw.

Jak wiadomo, Krajowa Rada Sądownictwa ma zakotwiczenie w Konstytucji Rzeczypospolitej. Zgodnie z konstytucją głównym zadaniem rady jest stanie na straży niezawisłości sędziów i niezależności sądów. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa rozpisuje to zasadnicze zadanie na poszczególne kompetencje. Spośród tych zadań szczególnych najważniejsze są dwa. Pierwsze z nich to dokonywanie ocen kandydatur do sądów wszystkich szczebli, od sądu rejonowego po Sąd Najwyższy, i przedstawianie tych kandydatur panu prezydentowi do nominacji. Drugie to opiniowanie aktów prawnych dotyczących szeroko pojętego wymiaru sprawiedliwości, sądownictwa i sądów.

Na tych dwóch obszarach Krajowa Rada Sądownictwa wykonała ogrom pracy, o czym świadczą liczby, które pozwolę sobie przytoczyć. Otóż w ubiegłym roku rozpoznane zostały dwa tysiące dwieście trzy zgłoszenia do urzędu sędziowskiego, po czym przedstawiliśmy panu prezydentowi do nominacji czterysta cztery osoby. Oznacza to, że w aż tysiącu ośmiuset wypadkach oceny Krajowej Rady Sądownictwa były negatywne. Tu pragnę przypomnieć szanownym państwu senatorom, że każda z tych ocen negatywnych, każda z tych odmów wymaga pisemnego uzasadnienia – już tylko to wystarczyłoby, żeby zilustrować, jak duża praca została tu wykonana. Jeśli chodzi o drugi obszar naszej pracy, a więc opiniowanie aktów prawnych, to w 2010 r. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła się opiniowania w sumie stu siedemdziesięciu sześciu takich aktów. To były te dwa główne obszary działań.

Wspomnę jeszcze o kilku także ważnych, ale może mniej czasochłonnych. W kwestii przeniesienia sędziów w stan spoczynku zapadło trzydzieści sześć uchwał. Ponadto Krajowa Rada Sądownictwa zorganizowała otwarty konkurs dla kandydatów na urząd prokuratora generalnego. Ten konkurs był takim może najbardziej spektakularnym, przynajmniej medialnie, wydarzeniem. I chcę powiedzieć, że został on przeprowadzony – i taka jest zgodna ocena – w sposób wzorowy, a więc z poszanowaniem wszelkich zasad jawności, transparentności i z zachowaniem prawa kandydatów do wypowiedzenia się. Jak wiadomo, dwie kandydatury zostały przedstawione panu prezydentowi, świętej pamięci prezydentowi Lechowi Kaczyńskiemu, który dokonał wyboru pana prokuratora Andrzeja Seremeta.

Jeśli chodzi jeszcze o te dwa najważniejsze obszary naszych działań, to chciałbym się podzielić z Wysokim Senatem pewną troską. Otóż gros, bo ponad 90%, zgłoszeń na urząd sędziego sądu rejonowego pochodzi od asystentów sędziów i od referendarzy sądowych, a więc od osób, które w zasadzie nie mają żadnej praktyki orzeczniczej. To jest skutek zbyt pośpiesznego, zbyt pochopnego zrezygnowania z instytucji asesora sądowego. Bo kiedy w 2007 r. Trybunał Konstytucyjny kwestionował tę instytucję, to nie zakwestionował jej jako takiej, tylko wytknął niewłaściwy sposób jej unormowania, mianowicie powiedział, że jest niedopuszczalne, żeby asesor podlegał ministrowi, żeby powoływał go tylko minister bez udziału Krajowej Rady Sądownictwa, żeby minister mógł odwołać asesora w czasie pełnienia przez niego tak zwanego wotum, a więc po tym, kiedy powierzyło mu się prawo wykonywania czynności sędziowskich. I trybunał dał władzy wykonawczej, a także ustawodawczej, osiemnaście miesięcy, żeby tę kwestię uregulowano. Z ubolewaniem muszę jednak powiedzieć, że nie zostało to zrobione. Pod koniec tego okresu wprowadzono jedynie do ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury – na zasadzie prowizorycznego rozwiązania – przepis przejściowy umożliwiający to, żeby osoby, które zdały egzamin sędziowski i mają minimum dwuletni staż na stanowisku asystenta lub referendarza, mogły ubiegać się o urząd sędziego. W efekcie tego, jak powiedziałem, gros kandydatów to właśnie osoby zupełnie niedoświadczone. I stąd nasza ogromna troska i nasze kłopoty z wyborem tych najlepszych. Bo naprawdę trudno jest z całą odpowiedzialnością dokonać wyboru, jeżeli nie ma się podstawowej wiedzy, a więc informacji o tym, jak ci ludzie spisywali się podczas orzekania i na sali sądowej.

Druga sprawa z naszego obszaru działania, proszę państwa, czyli opiniowanie aktów prawnych. Co do tego zakresu, chciałbym powiedzieć o dwóch aktach prawnych. Pierwszy z nich to nowa ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa.

(przewodniczący A. Górski)

W tym momencie proszę pozwolić, Panie Marszałku, że na pana ręce złożę podziękowania dla Wysokiej Izby, która podjęła inicjatywę ustawodawczą w tym zakresie. Szczęśliwie ta inicjatywa została już zrealizowana. Dziękując całej Wysokiej Izbie, chciałbym podziękować przede wszystkim dwóm senatorom, którzy są członkami Krajowej Rady Sądownictwa, mianowicie panu senatorowi Leonowi Kieresowi i panu senatorowi Piotrowi Zientarskiemu, za ich ogromny wkład w opracowanie tej ustawy. Bez ich aktywności, jak myślę, do tej pory moglibyśmy urzędować jako organ konstytucyjny, był taki okres, w zasadzie po części na zasadzie prawa zwyczajowego, co byłoby naprawdę, naprawdę niedopuszczalne. I przy tej okazji...

(*Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski: To jak Senat.*)

(*Wesołość na sali*)

...chciałbym właśnie podziękować obu panom senatorom jako członkom Krajowej Rady Sądownictwa. Naprawdę obaj panowie, o ile tylko czas im pozwala, starają się brać udział w tych pracach, a także w pracach zespołów działających w Radzie, i wnoszą coś zupełnie bezcennego, mianowicie pewien dystans, jak przystało na przedstawicieli izby refleksji. Jeszcze raz korzystam więc z okazji, żeby panom bardzo podziękować. I na tym chciałbym zakończyć moje wystąpienie i to sprawozdanie. Dziękuję bardzo. (*Oklaski*)

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Dziękuję bardzo, Panie Sędzio.

Senatorowie mogą teraz mieć pytania do przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa.

Czy ktoś takie pytania ma? Minutowe, nie dłuższe. Nie ma pytań.

Wobec tego bardzo dziękuję.

(*Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa Adam Górski: Dziękuję bardzo.*)

Otwieram dyskusję.

Czy ktoś z państwa chciałby wziąć udział w debacie? Nikt nie zapisał się do głosu.

Wobec tego stwierdzam, że Senat zapoznał się z informacją z działalności Krajowej Rady Sądownictwa w roku 2010.

I tym samym wyczerpaliśmy porządek dzienny, tak jest.

Teraz poproszę o odczytanie komunikatów.

Senator Sekretarz Sławomir Kowalski:

Posiedzenie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji w sprawie rozpatrzenia wniosku zgłoszonego podczas debaty do ustawy o zmia-

nie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich odbędzie się bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w obradach w sali nr 176.

Następnie, około pięciu minut później, w tej samej sali odbędzie się wspólne posiedzenie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji oraz Komisji Ustawodawczej w sprawie wniosków do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń.

Wspólne posiedzenie Komisji Środowiska i Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej w celu rozpatrzenia wniosków do ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw odbędzie się w dniu dzisiejszym bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w obradach w sali nr 217.

Wspólne posiedzenie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej w sprawie rozpatrzenia wniosków zgłoszonych podczas debaty do ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw odbędzie się około trzydziestu minut po ogłoszeniu przerwy w obradach w sali nr 217.

Posiedzenie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie przyjęcia sprawozdania z działalności komisji w VII kadencji Senatu odbędzie się w dniu dzisiejszym bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w sali nr 179. Dziękuję.

Wicemarszałek Zbigniew Romaszewski:

Dziękuję bardzo.

Ogłaszam przerwę do godziny 16.30.

Mam nadzieję, że będą głosowania. Dziękuję bardzo.

(*Przerwa w obradach od godziny 14 minut 33 do godziny 16 minut 34*)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Wysoki Senacie, proszę o zajmowanie miejsc. Zaczynamy ostatnią w tej kadencji porcję głosowań. (*Rozmowy na sali*)

Wysoki Senacie! Chciałbym rozpocząć.

Powracamy do rozpatrywania punktu trzynastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym.

Komisja Gospodarki Narodowej przedstawiła projekt uchwały, w którym wnosi o wprowadzenie poprawek do ustawy – druk senacki nr 1349A.

Proszę państwa, głosujemy nad poprawkami, z tym że zgodnie z propozycją komisji nad poprawką pierwszą jest głosowanie oddzielnie, a nad poprawkami od drugiej do czternastej – blokiem. Przystępujemy do głosowania.

Poprawka pierwsza podwyższa opłaty za czynności wykonywane przez prezesa Urzędu Trans-

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

portu Kolejowego, przywracając ich katalog w wersji zaproponowanej przez Radę Ministrów w projekcie ustawy skierowanym do marszałka Sejmu.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 81 obecnych senatorów 52 głosowało za, 29 – przeciw. (**Głosowanie nr 101**)

Poprawka została przyjęta.

Teraz poprawki od drugiej do czternastej. Mają one charakter redakcyjny, zmierzają do zapewnienia ustawie spójności terminologicznej oraz dostosowują ją do postanowień innych aktów prawnych.

Obecność.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 84 obecnych senatorów 83 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 102**)

Poprawki zostały przyjęte.

I głosujemy w takim razie nad uchwałą w całości.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Podaję wyniki.

Na 87 obecnych senatorów 86 głosowało za, 1 nie głosował. (**Głosowanie nr 103**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym.

To był punkt trzynasty.

Teraz **punkt dwudziesty trzeci**: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

W przerwie odbyło się posiedzenie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, która po debacie przygotowała sprawozdanie. Jest to druk nr 1368Z, a sprawozdawcą jest pan senator Chróścikowski.

Panie Senatorze, do roboty. Proszę o przedstawienie sprawozdania komisji.

Proszę bardzo.

Senator Jerzy Chróścikowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W imieniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi proszę o poparcie poprawek, które zostały zgłoszone przez komisję, jak również, przy okazji, proszę o wsparcie moich poprawek, które nie uzyskały poparcia. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję.

Rozumiem, że pan senator występował w dwojakiej roli: jako sprawozdawca komisji i jako wnioskodawca, do czego jest uprawniony.

Czy pozostały senator wnioskodawca chce zabrać głos? Nie chce.

Przystępujemy do głosowania, proszę państwa, najpierw nad poprawkami.

Poprawka pierwsza zapobiega likwidacji rady nadzorczej w Agencji Nieruchomości Rolnych.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 obecnych senatorów 37 głosowało za, 50 – przeciw. (**Głosowanie nr 104**)

Odrzucona.

Poprawka druga uwzględnia w treści przepisu normy kodeksu cywilnego.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów 35 głosowało za, 49 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 105**)

Odrzucona.

Poprawka trzecia przyznaje pierwszeństwo w nabywaniu nieruchomości rolnych Skarbu Państwa osobom, które utraciły własność na podstawie dekretu PKWN.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Podaję wyniki.

Na 87 obecnych senatorów 26 głosowało za, 49 – przeciw, 12 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 106**)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka czwarta umożliwia sprzedaż nieruchomości bez przetargu, jeżeli nabywcą jest były właściciel, który korzysta z wyłączenia spod działania dekretu PKWN lub jeżeli nieruchomość została przejęta przez Skarb Państwa sprzecznie z obowiązującym porządkiem prawnym.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Podaję wyniki.

Na 87 obecnych senatorów 31 głosowało za, 46 – przeciw, 10 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 107**)

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Odrzucona.

Poprawka piąta poprawia błędne odesłanie.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 108)**

Poprawiliśmy błędne odesłanie.

Poprawka szósta modyfikuje warunki spłaty rat ceny sprzedaży nieruchomości.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 obecnych senatorów 36 głosowało za, 51 – przeciw. **(Głosowanie nr 109)**

Odrzucona.

Poprawka siódma doprecyzowuje klauzulę wyłączenia nieruchomości z umowy dzierżawy.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 110)**

Przyjęta.

Poprawka ósma eliminuje szczególne zasady wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości rolnych Skarbu Państwa.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów 36 – za, 50 – przeciw. **(Głosowanie nr 111)**

Odrzucona.

Poprawka dziewiąta rozszerza wyłączenie stosowania przepisów kodeksu cywilnego.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów 34 było za, 52 – przeciw. **(Głosowanie nr 112)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dziesiąta eliminuje możliwość wcześniejszego uzyskania prawa do pierwszeństwa w nabyciu nieruchomości.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 85 obecnych senatorów 38 było za, 47 – przeciw. **(Głosowanie nr 113)**

Odrzucona.

Poprawka jedenasta opóźnia wyłączenie z dzierżawy nieruchomości rolnych niezbędnych do realizacji europejskich programów pomocowych.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów 85 było za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 114)**

Przyjęta.

Poprawka dwunasta ma charakter redakcyjny.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 85 obecnych senatorów wszyscy byli za. **(Głosowanie nr 115)**

Przyjęta.

Teraz uchwała w całości.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję, Wysoki Senacie.

Na 88 obecnych senatorów wszyscy byli za. **(Głosowanie nr 116)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Powracamy do rozpatrywania punktu dwudziestego czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

W przerwie odbyło się posiedzenie Komisji Środowiska, Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Po wspólnej debacie przygotowały one wspólne sprawozdanie, a pani senator Jadwiga Rotnicka to sprawozdanie przedstawi.

Pani Senator, proszę bardzo.

Senator Jadwiga Rotnicka:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Na dzisiejszym posiedzeniu trzy wymienione komisje obradowały nad propozycjami poprawek i proponują Wysokiej Izbie przyjęcie poprawek: pierwszej, drugiej, trzeciej, piątej, szóstej, siódmej, ósmej, dziewiątej. Są przeciw przyjęciu poprawki czwartej. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Czyli wniosek komisji, jak rozumiem, jest taki: wszystkie, poza czwartą?

(Senator Jadwiga Rotnicka: Poza czwartą, tak.)

Czy pozostali wnioskodawcy chcieliby zabrać głos? Nie?

Dziękuję bardzo.

Proszę państwa, rozpoczynamy głosowanie nad poprawkami.

Poprawka pierwsza pozwala odnieść definicję szczególnego okrucieństwa do znęcania się nad zwierzętami.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 obecnych senatorów 86 było za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 117)**

Przyjęta.

Poprawka druga poprawia definicję zoofilii.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 85 obecnych senatorów 84 było za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 118)**

Przyjęta.

Trzecia upraszcza procedurę podjęcia decyzji o odebraniu zwierzęcia.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

85 głosów – wszystkie za. **(Głosowanie nr 119)**

Przyjęta.

Czwarta zezwala na nabywanie psów i kotów poza miejscem ich chowu lub hodowli.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów 34 było za, 52 – przeciw. **(Głosowanie nr 120)**

Odrzucona.

Piąta...

(Rozmowy na sali)

Wysoki Senacie, proszę o ciszę!

Piąta odbiera członkom Polskiego Związku Łowieckiego możliwość stwierdzania konieczności bezzwłocznego uśmiercenia zwierzęcia.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 obecnych senatorów 83 było za, 2 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 121)**

Przyjęta.

Szósta ma charakter precyzujący.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 obecnych senatorów wszyscy byli za.

(Głosowanie nr 122)

Przyjęta.

Siódma poprawia redakcję przepisu.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów wszyscy byli za.

(Głosowanie nr 123)

Przyjęta.

Ósma – charakter redakcyjny.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

87 głosów – wszystkie za. **(Głosowanie nr 124)**

Przyjęta.

Dziewiąta przesądza, że czyn zabroniony jest wykroczeniem.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 85 obecnych senatorów 84 było za,

1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 125)**

Przyjęta.

I teraz, proszę państwa, uchwała w całości.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 obecnych senatorów 86 było za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 126)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Powracamy do rozpatrywania punktu dwudziestego piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw.

Komisja Gospodarki Narodowej przedstawiła projekt, w którym wnosi o wprowadzenie poprawek do ustawy.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Proszę państwa, tutaj jest blok poprawek zaproponowanych do tejże ustawy, poprawki te mają charakter redakcyjno-porządkujący. Wysoki Senacie, podaję numery tych poprawek: od pierwszej do siódmej, od dziewiątej do jedenastej, od trzynastej do piętnastej, od siedemnastej do osiemnastej, a także dwudziesta pierwsza, dwudziesta trzecia, od dwudziestej piątej do dwudziestej siódmej i od trzydziestej do trzydziestej czwartej. Czy mam powtórzyć?

(Senator Piotr Zientarski: Nie.)

(Senator Stanisław Bisztyga: Koniecznie. Bardzo proszę, Panie Marszałku.)

Nie, nie będę słuchał senatora Bisztygi.

W takim razie, proszę państwa, przegłosujemy jeszcze raz cały blok poprawek.

Pan senator Wyrowiński się zgadza, tak?

(Senator Jan Wyrowiński: Do protokołu.)

Do protokołu, dobrze.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 127)**

Wysoki Senat przyjął ten blok poprawek.

Teraz, proszę państwa, poprawka ósma. Wskazuje ona, że inspektor Inspekcji Transportu Drogowego jest uprawniony do nakładania kar pieniężnych zgodnie z przepisami ustawy o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 obecnych senatorów 83 było za, 3 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 128)**

Przyjęta.

Teraz poprawka czternasta...

(Głos z sali: Dwunasta.)

Przepraszam. Tak, oczywiście, dwunasta.

Zapewnia ona precyzję przepisowi, na podstawie którego osoba fizyczna nie poniesie za ten sam czyn odpowiedzialności karnej i administracyjnej.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Czekam na głosujących wolniej.

(Senator Piotr Zientarski: Inaczej.)

Nie wiem, czy inaczej, na pewno wolniej.

Dziękuję.

Proszę państwa, na 87 obecnych senatorów 84 było za, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 129)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka szesnasta określa zasady rejestracji pojazdów należących do członków obcych sił zbrojnych, personelu cywilnego i członków rodzin, oraz pojazdów ich wykonawców kontraktowych, przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 obecnych senatorów 86 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 130)**

Przyjęta.

Poprawka dziewiętnasta modyfikuje przepis uchylający normy zawarte w ustawie – Prawo o ruchu drogowym, uwzględniając okoliczność, że niektóre z nich są już prawem obowiązującym.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 84 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 131)**

Przyjęta.

Poprawka dwudziesta zmierza do zapobieżenia sytuacji, że z dniem 1 stycznia 2012 r. wejdą w życie przepisy wzajemnie się wykluczające.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 86 obecnych senatorów 85 głosowało za. **(Głosowanie nr 132)**

Przyjęta.

Poprawka dwudziesta druga zmierza do zapewnienia precyzji przepisowi określającemu zasady stosowania nowego prawa do spraw wszczętych pod rządami prawa dotychczasowego.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 obecnych senatorów 86 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 133)**

Przyjęta.

Poprawka dwudziesta czwarta usuwa z załącznika do ustawy przepis stanowiący powtórzenie normy zawartej w ustawie o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 134)**

Przyjęta.

Poprawka dwudziesta ósma zapewnia przepisom zawartym w załączniku nr 2 do ustawy zgodność z postanowieniami prawa wspólnotowego.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 obecnych senatorów 87 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 135)**

Przyjęta.

Poprawka dwudziesta dziewiąta zapewnia zgodność z postanowieniami prawa wspólnotowego przepisowi zawartemu w załączniku nr 3 do ustawy.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 89 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 136)**

Przyjęta.

I teraz, proszę państwa, uchwała w całości.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Na 90 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 137)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw.

Punkt dwudziesty szósty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw.

Komisja Gospodarki Narodowej wnosi o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Chciałbym, żebyśmy głosowali teraz nad tym wnioskiem.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 obecnych wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 138)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw.

Punkt dwudziesty ósmy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji.

Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji wnoszą wspólnie o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Głosujemy nad tym wnioskiem, Wysoki Senacie.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 obecnych senatorów 54 głosowało za, 35 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 139)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji.

Punkt dwudziesty dziewiąty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o stanie wojennym oraz o kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasadach jego podległości konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.

Komisja Spraw Zagranicznych, Komisja Obrony Narodowej oraz Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej wnoszą o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Głosujemy nad tym wnioskiem.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 obecnych senatorów 56 głosowało za, 33 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 140)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o stanie wojennym oraz o kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasadach jego podległości konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.

Powracamy do rozpatrywania punktu trzydziestego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń.

Wysoki Senacie, w przerwie odbyło się posiedzenie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji oraz Komisji Ustawodawczej. Ustosunkowały się one do wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie, to druk nr 1353Z.

Sprawozdawcą jest pan senator Piotr Zientarski.

Panie Senatorze, proszę bardzo. Proszę o przedstawienie sprawozdania połączonych komisji oraz wniosku popartego przez mniejszość połączonych komisji.

Senator Piotr Zientarski:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Połączone komisje, Komisja Ustawodawcza oraz Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, przegłosowały wniosek zawarty w pkt 3 ppkt 3. I takie jest stanowisko formalne obu komisji.

Jednocześnie pan marszałek mnie prosił, aby przedstawić stanowisko mniejszości, które prezentują: mniejszość wnosi o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Pan marszałek Romaszewski jako sprawozdawca drugiej mniejszości połączonych komisji.

(*Senator Zbigniew Romaszewski: Jakiej mniejszości?*)

Ja nie wiem, tam były znowu dwie mniejszości, to już chyba było przed południem. Ja nie wiem, czy dwie mniejszości razem stanowią większość? Ale...

(*Senator Zbigniew Romaszewski: Ja przepraszam bardzo, ale nasza mniejszość stanowiła większość...*)

(*Wesołość na sali*)

...było 4:4. Ostatnio było 4:4, jak pan twierdził, Panie Senatorze.

(*Senator Zbigniew Romaszewski: A teraz jest 4:4 plus.*)

A ten plus to skąd?

(*Senator Bohdan Paszkowski: A tak po prostu.*)

(*Wesołość na sali*)

Senator Zbigniew Romaszewski:

Tak po prostu.

(*Wesołość na sali*)

Proszę państwa, ja muszę powiedzieć, że ta ustawa została stworzona w komisji „Przyjazne Państwo”. W tym momencie powstaje pytanie, dla kogo przyjazne. Bo niewątpliwie jest to państwo, które nie jest przyjazne tym, którzy są ubodzy i którzy mają trudności ze znalezieniem się we współczesnym otoczeniu. Proszę państwa, ja myślę, że może chociaż przed wyborami trzeba o nich pomyśleć. Dziękuję bardzo. (*Oklaski*)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Czy senatorowie wnioskodawcy chcą jeszcze zabrać głos?

Proszę państwa, przystępujemy do głosowania.

Teraz tak: najpierw będzie głosowanie nad wnioskiem o odrzucenie ustawy, a potem nad przyjęciem tej ustawy bez poprawek. To takie dwa pierwsze głosowania.

Czyli teraz głosowanie nad wnioskiem o odrzucenie ustawy.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 obecnych 41 głosowało za, 49 – przeciw.

(Głosowanie nr 141)

Wniosek o odrzucenie został odrzucony.

Teraz głosujemy nad wnioskiem o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 89 obecnych senatorów 50 głosowało za, 38 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 142**)

W związku z tym stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń.

Punkt trzydziesty pierwszy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji oraz Komisja Obrony Narodowej wnoszą o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Głosujemy nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Obecność.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 91 obecnych 56 głosowało za, 35 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 143**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

Dziękuję, Wysoki Senacie. *Finis coronat opus.* (*Oklaski*)

Teraz pan marszałek Borusewicz.

(*Przewodnictwo obrad obejmuje marszałek Bogdan Borusewicz*)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Powracamy do rozpatrywania punktu trzydziestego drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji przedstawiła projekt uchwały, w którym wnosi o wprowadzenie poprawek do ustawy.

W pierwszej kolejności zostaną przeprowadzone głosowania nad przedstawionymi poprawka-

(marszałek B. Borusewicz)

mi, a następnie nad podjęciem uchwały w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Przystępujemy do głosowania.

Poprawka pierwsza dostosowuje terminologię ustawy do brzmienia przepisów nowej ustawy o ewidencji ludności.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 91 obecnych 90 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 144)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka druga wskazuje akt prawny, z którego zaczerpnięto wyrażenie „profil zaufany ePUAP”.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 obecnych 87 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 145)**

Poprawka została przyjęta.

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 obecnych 86 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu, 2 nie głosowało. **(Głosowanie nr 146)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym.

Powracamy do rozpatrywania punktu trzydziestego trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich.

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie. Jest ono w druku nr 1334Z.

Proszę sprawozdawcę, pana senatora Stanisława Piotrowicza, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Stanisław Piotrowicz:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji wnosi o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Czy pan senator Jan Rulewski pragnie zabrać głos jako senator wnioskodawca lub senator sprawozdawca?

Senator Jan Rulewski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Dziękuję za udzielenie mi głosu. Nie mogłem zabrać go podczas obrad komisji ze względów ode mnie niezależnych, jak również niezależnych od komisji. Poprawka zmierza do tego, żeby stworzyć ustawową przesłankę rzecznikowi praw obywatelskich, aby wreszcie miał pieniądze na wizytację więzień. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Przystępujemy do głosowania.

W pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, a następnie, w wypadku odrzucenia tego wniosku, nad przedstawioną poprawką.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 89 obecnych 83 głosowało za, 1 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 147)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich.

Powracamy do rozpatrywania punktu trzydziestego piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Komisja Środowiska przedstawiła projekt uchwały, w którym wnosiła o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Jest on w druku nr 1360A.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisję projektem uchwały.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 obecnych 66 głosowało za, 23 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 148)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Powracamy do rozpatrywania punktu trzydziestego szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o dotacji dla Fundacji Auschwitz-Birkenau przeznaczonej na uzupełnienie Kapitału Wieczystego.

(marszałek B. Borusewicz)

Komisja Kultury i Środków Przekazu przedstawiła projekt uchwały, w którym wносиła o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisję projektem uchwały.

Proszę na naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 91 obecnych 90 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 149)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o dotacji dla Fundacji Auschwitz-Birkenau przeznaczonej na uzupełnienie Kapitału Wieczystego.

Powracamy do rozpatrywania punktu trzydziestego siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o współpracy rozwojowej.

Komisja Spraw Zagranicznych przedstawiła projekt uchwały, w którym wносиła o wprowadzenie poprawek do ustawy.

W pierwszej kolejności zostaną przeprowadzone głosowania nad przedstawionymi poprawkami, a następnie nad podjęciem uchwały w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Przystępujemy do głosowania.

(Senator Jadwiga Rotnicka: W sprawie formalnej...)

Tak, Pani Senator?

(Senator Jadwiga Rotnicka: Czy pan marszałek nie przeoczył punktu trzydziestego czwartego?)

(Senator Marek Ziółkowski: Nie.)

Proszę bardzo...

(Rozmowy na sali)

(Senator Marek Ziółkowski: Była zmiana kolejności głosowania nad tymi punktami.)

(Senator Jadwiga Rotnicka: To przepraszam, bo dwa razy występuję, mimo że nie powinnam być sprawozdawcą. Dziękuję.)

(Rozmowy na sali)

(Senator Ryszard Bender: W sprawie formalnej... Pani Marszałku, czy ta pani decyduje tutaj, czy pan marszałek?)

(Wesołość na sali)

(Rozmowy na sali)

Panie Senatorze, na ostatnim posiedzeniu pan powinien wiedzieć, co jest wnioskiem formalnym. To nie jest wniosek formalny.

(Rozmowy na sali)

Powracamy do rozpatrywania punktu trzydziestego siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o współpracy rozwojowej.

Komisja Spraw Zagranicznych przedstawiła projekt uchwały, w którym wноси o wprowadzenie poprawek do ustawy.

W pierwszej kolejności zostaną przeprowadzone głosowania nad przedstawionymi poprawkami, a następnie nad podjęciem uchwały w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Przystępujemy do głosowania.

Nad poprawkami pierwszą i drugą należy głosować łącznie. Zmierzają one do zapewnienia spójności przepisom określającym zakres podmiotowy ustawy.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 obecnych 83 głosowało za, 7 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 150)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka trzecia usuwa wewnętrzną sprzeczność zawartą w ramach tej samej jednostki redakcyjnej.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 91 obecnych 86 głosowało za, 5 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 151)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czwarta polega na usunięciu z ustawy przepisu, który powoduje wątpliwości co do jego zgodności z art. 12 Konstytucji RP, zapewniającym fundacjom wolność tworzenia i działania.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 obecnych 78 głosowało za, 12 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 152)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka piąta rozszerza ustawę o przepis, na podstawie którego minister właściwy do spraw zagranicznych będzie mógł zlecić Polskiej Fundacji Międzynarodowej Współpracy na Rzecz Rozwoju „Wiedzieć Jak” obsługę konkursu dla podmiotów ubiegających się o wykonywanie zadań z zakresu współpracy rozwojowej.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Dziękuję.

Na 89 obecnych 65 głosowało za, 12 – przeciw, 12 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 153)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka szósta zmierza do zapewnienia ustawi spójności terminologicznej.

Przycisk obecności.

(marszałek B. Borusewicz)

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 89 obecnych 81 głosowało za, 1 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 154**)

Poprawka została przyjęta.

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 obecnych senatorów 56 głosowało za, 34 – przeciw. (**Głosowanie nr 155**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o współpracy rozwojowej.

Powracamy do rozpatrywania punktu trzydziestego ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony, sporządzonego w Luksemburgu dnia 29 kwietnia 2008 r.

Komisja Spraw Zagranicznych oraz Komisja Spraw Unii Europejskiej przedstawiły jednobrzmiące projekty uchwał, w których wnoszą o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisje projektem uchwały.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 88 obecnych senatorów 87 głosowało za, 1 – przeciw. (**Głosowanie nr 156**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony, sporządzonego w Luksemburgu dnia 29 kwietnia 2008 r.

Powracamy do rozpatrywania punktu trzydziestego dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo, przyjętej podczas III Spotkania Stron Konwencji, Decyzją III/7, w dniu 4 czerwca 2004 r. w Cavtat.

Komisja Środowiska oraz Komisja Spraw Zagranicznych przedstawiły jednobrzmiące projek-

ty uchwał, w których wnoszą o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisje projektem uchwały.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 87 obecnych senatorów 84 głosowało za, 3 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 157**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo, przyjętej podczas III Spotkania Stron Konwencji, Decyzją III/7, w dniu 4 czerwca 2004 r. w Cavtat.

Powracamy do rozpatrywania punktu czterdziestego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji o pracy na morzu, przyjętej przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy w Genewie dnia 23 lutego 2006 r.

Komisja Spraw Zagranicznych oraz Komisja Rodziny i Polityki Społecznej przedstawiły jednobrzmiące projekty uchwał, w których wnoszą o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisje projektem uchwały.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 91 obecnych senatorów 91 głosowało za. (**Głosowanie nr 158**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji o pracy na morzu, przyjętej przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy w Genewie dnia 23 lutego 2006 r.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czterdziestego pierwszego porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Przypominam, że dzisiaj zostało przedstawione sprawozdanie komisji o projekcie ustawy oraz została przeprowadzona dyskusja.

Przystępujemy zatem do trzeciego czytania.

Informuję, że w tej sytuacji trzecie czytanie obejmuje jedynie głosowanie.

Przypominam, że komisje po rozpatrzeniu przedstawionego przez wnioskodawców projektu ustawy wnoszą o przyjęcie bez poprawek projektu ustawy oraz projektu uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu tego projektu ustawy – druk nr 1266S.

Komisje proponują ponadto, aby Senat upoważnił senatora Piotra Zientarskiego do reprezentowania stanowiska Senatu w dalszych pracach nad tym projektem.

(marszałek B. Borusewicz)

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisje projektem ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz projektem uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu tego projektu ustawy.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 91 obecnych senatorów 90 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 159)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat przyjął projekt ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych i podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu tego projektu ustawy.

Powracamy do rozpatrywania punktu czterdziestego drugiego porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.

Przypominam, że dzisiaj zostało przedstawione sprawozdanie komisji o projekcie ustawy oraz została przeprowadzona dyskusja.

Przystępujemy do trzeciego czytania.

Informuję, że w tej sytuacji trzecie czytanie obejmuje jedynie głosowanie.

Przypominam, że komisje po rozpatrzeniu przedstawionego przez wnioskodawców projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego wnoszą o przyjęcie bez poprawek projektu ustawy oraz projektu uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu tego projektu ustawy, druk nr 1251S.

Ponadto komisje proponują, aby Senat upoważnił senatora Leona Kieresa do reprezentowania stanowiska Senatu w dalszych pracach nad tym projektem.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisje projektem ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz projektem uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu tego projektu ustawy.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 89 obecnych senatorów 75 głosowało za, 12 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 160)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat przyjął projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego i podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu tego projektu ustawy.

Powracamy do rozpatrywania punktu czterdziestego trzeciego porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe.

Przypominam, że dzisiaj zostało przedstawione sprawozdanie komisji o projekcie ustawy oraz została przeprowadzona dyskusja.

Przystępujemy do trzeciego czytania.

Informuję, że w tej sytuacji trzecie czytanie obejmuje jedynie głosowanie.

Przypominam, że komisje po rozpatrzeniu przedstawionego przez wnioskodawców projektu ustawy wprowadziły do niego poprawki i wnoszą o przyjęcie przez Senat jednolitego projektu ustawy – druk nr 1259S.

Ponadto komisja proponuje, aby Senat upoważnił senatora Marka Trzcińskiego do reprezentowania stanowiska Senatu w dalszych pracach nad tym projektem.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisje projektem ustawy oraz projektem uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu tego projektu ustawy.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 91 obecnych senatorów 88 głosowało za, 1 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 161)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat przyjął projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe, ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych i podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu tego projektu ustawy.

Powracamy do rozpatrywania punktu dwudziestego siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw.

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie. Znajduje się ono w druku nr 1352Z.

Proszę sprawozdawcę, pana senatora Stanisława Jurcewicza, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Stanisław Jurcewicz:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Wysoka Izbo, w imieniu połączonych komisji, Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, przedstawiam sprawozdanie o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz innych ustaw.

Wysoki Senat raczy przyjąć następujące stanowisko. Komisje nie poparły żadnego z przedsta-

(senator S. Jurcewicz)

wionych wniosków. Ponadto komisje informują, że na podstawie art. 52 ust. 7 Regulaminu Senatu senator Marek Rocki wycofał swoje poprawki: trzecią, czwartą, piątą, szóstą, siódmą, dziewiątą, dziesiątą i dwunastą, zawarte w punkcie oznaczonym rzymską dwójką.

Informuję, że były trzy równe mniejszości.

A tak na marginesie, nie wiedziałem, że będę miał zaszczyt jako sprawozdawca zakończyć tę kadencję.

(Głosy z sali: Jeszcze nie.)

Jeszcze nie?

(Wesołość na sali)

To nie będę miał. Dziękuję za uwagę.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę sprawozdawcę mniejszości połączonych komisji, pana senatora Janusza Sepioła, o przedstawienie wniosków popartych przez mniejszość połączonych komisji.

Senator Janusz Sepioł:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym w imieniu mniejszości, którą stanowią senator Rotnicka i senator Witczak, złożyć wniosek o uzupełnienie tego projektu o poprawkę pierwszą.

Rzecz jest bardzo poważna, dotyczy bowiem ograniczenia prawa do informacji publicznej ze względu na ważny interes państwa przede wszystkim w takich przypadkach, w których mogłoby to osłabić zdolność negocjacyjną Skarbu Państwa w procesie gospodarowania jego mieniem lub utrudnić w sposób istotny ochronę interesów majątkowych Rzeczypospolitej Polskiej. Jednocześnie ta poprawka zawiera istotne zastrzeżenie. Otóż nie stosuje się jej, jeśli toczy się postępowanie przed organami państwa, w postępowaniu administracyjnym ze względu na ochronę interesu strony, a postępowanie dotyczy władz publicznych.

W celu zapewnienia konkurencyjności i zdolności negocjacyjnej Skarbu Państwa oraz bezpieczeństwa państwa wnoszę o uchwalenie tej poprawki. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę sprawozdawcę mniejszości połączonych komisji, pana senatora Bohdana Paszkowskiego, o przedstawienie wniosków popartych przez mniejszość połączonych komisji.

(Głos z sali: Tylko nie za długo.)

Senator Bohdan Paszkowski:

Nie działa, Panie Marszałku.

(Głos z sali: Trzymaj, trzymaj!)

Już działa.

(Oklaski)

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym zaprezentować stanowiska dwóch mniejszości połączonych komisji, które de facto były połowami tych dwóch komisji. Pierwszy wniosek mniejszości dotyczy poprawek drugiej, ósmej, jedenastej oraz trzynastej w zestawieniu. Chodzi o to, żeby z treści ustawy wykreślić zapisy dotyczące centralnego repozytorium. Uzasadnienie jest następujące. Jest to kolejny zasób, którego zakresu przedmiotowego ustawa nie określa, a odsyła do rozporządzenia, czyli de facto nie bardzo wiemy, co ma być w tym repozytorium. Zasób ten ma być kosztowny. W najbliższych dwóch latach przewiduje się 11 milionów zł na utworzenie centralnego repozytorium. To są koszty bezpośrednie. Nadto nad tym zasobem będzie przecież pracowało wiele instytucji, które będą musiały przysyłać informacje. Ponadto dyrektywa, na którą powołuje się ustawodawca, nie przewiduje tworzenia scentralizowanego systemu informacji. Tam jest rozwiązanie odnośnie do zdecentralizowanych zasobów. W związku z tym wnoszę o przyjęcie tych poprawek.

Wypowiadając się w imieniu drugiej połowy połączonych komisji, przedstawię wniosek nie tak daleko idący. Chodzi o to, żeby skreślić w art. 12... Gdyby zdarzyła się taka niewyobrażalna sytuacja, że ten wniosek mniejszości nie zostałby przyjęty, to jest propozycja, aby centralne repozytorium zostało utworzone nie w ciągu dwunastu miesięcy od daty wejścia ustawy w życie, ale w ciągu dwudziestu czterech miesięcy. Dziękuję bardzo. (Oklaski)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czy senatorowie wnioskodawcy lub pozostali senator sprawozdawca chcą jeszcze zabrać głos? Nie.

Przypominam, że senator Marek Rocki wycofał poprawki: trzecią, czwartą, piątą, szóstą, siódmą, dziewiątą, dziesiątą i dwunastą, zawarte w punkcie oznaczonym rzymską dwójką w druku nr 1352Z.

Czy ktoś z państwa senatorów chce podtrzymać wycofane poprawki? Nie widzę chętnych.

Przystępujemy zatem do głosowania. W pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, a następnie w przypadku odrzucenia tego wniosku nad przedstawionymi poprawkami.

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem Komisji Samorządu Terytorialnego i Administra-

(marszałek B. Borusewicz)

cji Państwowej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 92 obecnych senatorów 4 głosowało za, 86 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 162)**

Wobec odrzucenia wniosku o przyjęcie ustawy bez poprawek przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawka pierwsza wskazuje, w jakim zakresie i w jakim czasie możliwe jest ograniczenie dostępu do informacji publicznej z uwagi na wynikającą z konstytucji konieczność ochrony ważnego interesu gospodarczego państwa.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 92 obecnych senatorów 49 głosowało za, 42 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 163)**

Poprawka została przyjęta.

Nad poprawkami drugą, ósmą, jedenastą i trzynastą należy głosować łącznie. Usuwają one regulację dotyczącą udostępniania informacji publicznej w centralnym repozytorium informacji publicznej.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 92 obecnych 39 głosowało za, 52 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 164)**

Poprawki zostały odrzucone.

Poprawka czternasta. Gdzie jest ta czternasta? Jest.

Poprawka czternasta powoduje, że przepisy dotyczące centralnego repozytorium informacji publicznej wejdą w życie po upływie dwudziestu czterech miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Na 90 obecnych 37 głosowało za, 52 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 165)**

Poprawka została odrzucona.

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Przycisk obecności.

Kto za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał?

Dziękuję.

Na 92 obecnych senatorów 54 głosowało za, 36 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 166)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw.

Powracamy do rozpatrywania punktu trzydziestego czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw.

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Środowiska oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie. Znajduje się ono w druku nr 1329Z.

Proszę sprawozdawcę, panią senator Jadwigę Rotnicką, o przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Jadwiga Rotnicka:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Komisja na dzisiejszym posiedzeniu wprowadziła do projektu ustawy dziesięć poprawek, nad którymi należy głosować łącznie, i prosi Wysoką Izbę o ich przyjęcie. Dziękuję. *(Oklaski)*

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Czy senatorowie wnioskodawcy pragną jeszcze zabrać głos?

(Senator Wojciech Skurkiewicz: Tak.)

Proszę bardzo, pan senator Skurkiewicz.

Senator Wojciech Skurkiewicz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Szanowni Państwo!

Ustawa, nad którą będziemy głosowali jako nad ostatnią dziś i pewnie w tej kadencji Senatu, jest szczególnie ważna dla środowiska, dla parków narodowych. Otóż parlament polski – mówię to z pełną świadomością – tak Sejm, jak i Senat, również rząd, wyrządził olbrzymią krzywdę parkom narodowym, likwidując gospodarstwa pomocnicze. Instytucje te, którymi szycimy się na całym świecie, jako podmioty zarządzające czy wiodące, jeżeli chodzi o ochronę przyrody, zostały pozbawione możliwości pozyskiwania dodatkowych środków finansowych. Szanowni Państwo,

(senator W. Skurkiewicz)

od 1 stycznia bieżącego roku borykają się one z wielkimi trudnościami, brakuje im pieniędzy praktycznie na wszystko, gdyż minister finansów zwleka z przekazywaniem kolejnych transz, a przecież są to pieniądze, które oni sami wypracowują, które pochodzą z opłat za bilety wstępu, za wejście na teren parków narodowych.

Ustawa, nad którą w tej chwili obradujemy, została przyjęta w drodze szerokiego konsensusu i porozumienia politycznego wszystkich sił politycznych zasiadających w Sejmie. Ustawa o zmianie ustawy o ochronie przyrody została przyjęta przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej jednogłośnie, co było poprzedzone pracami najpierw w podkomisji, a później w sejmowej komisji środowiska.

W dniu dzisiejszym, Szanowni Państwo, do tej ustawy zostały zgłoszone przez senatora Witczaka poprawki, które w znacznym stopniu zaburzają system ochrony przyrody w naszym kraju. Przede wszystkim dlatego, że włączają do systemu ochrony przyrody w Polsce jeszcze jeden, dodatkowy element – Ministerstwo Skarbu Państwa. W tej chwili park narodowy jest związany we wszelkich działaniach decyzjami ze strony Ministerstwa Środowiska, Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska i regionalnych dyrekcji ochrony środowiska, a teraz jeszcze nadzór nad majątkiem parków narodowych będzie sprawował minister Skarbu Państwa. Zapisy proponowane w tych poprawkach – jak choćby ten, że „urząd obsługujący ministra właściwego do spraw środowiska, za zgodą ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, oddaje w użyczenie nieruchomości”, czy że „minister właściwy do spraw środowiska występuje do ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa o zgodę” itd. – stoją w sprzeczności z ideą i funkcjonowaniem polskiego systemu ochrony przyrody, modelowego i wzorcowego.

Ci ludzie, którzy być może nas w tej chwili oglądają za pośrednictwem TVP Parlament, bo wiedzą, że to głosowanie odbywa się w dniu dzisiejszym...

(Senator Piotr Zientarski: A, to już wiadomo, o co chodzi.)

Tysiące ludzi oczekują na nasz głos w tej sprawie, Szanowni Państwo. Nie może być tak, że coś, co zostało wypracowane z ich udziałem w Sejmie, a oni jeździli wiele kilometrów, żeby pracować razem z posłami w podkomisji, w tej chwili zostanie jednym posunięciem długopisu czy naciśnięciem jednego niewłaściwego klawisza zrujnowane.

(Senator Czesław Ryszka: Typowe dla Platformy.)

Szanowni Państwo, ja wiem, że tu są osoby... Zresztą członkowie Komisji Środowiska odbywali wizyty studyjne, między innymi, w Puszczy Biało-

wieskiej. Zapewne wielu spośród państwa przebywało na terenie Tatrzańskiego Parku Narodowego, Białowieskiego Parku Narodowego, Karkonoskiego Parku Narodowego czy na terenie innych parków. W sumie jest ich w Polsce dwadzieścia trzy. Mam nadzieję, że te osoby wezmą parki narodowe pod swoją pieczę i im pomogą. Bo im naprawdę brakuje na wszystko.

A te propozycje, które państwo zgłaszacie, mogą cały ten system jeszcze wydłużyć, a być może nawet zrujnować to, co udało się w drodze politycznego konsensusu wypracować w Sejmie. Dlatego bardzo gorąco państwa proszę o przyjęcie tej ustawy bez poprawek, tak jak to miało miejsce w Sejmie, gdy wszystkie siły polityczne jednomyślnie za tą ustawą zagłosowały. Dziękuję bardzo. (Oklaski)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Przystępujemy do głosowania.

W pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, a następnie – w wypadku odrzucenia tego wniosku – nad przedstawionymi poprawkami.

Przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Na 90 obecnych 45 głosowało za, 44 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu*. (Głosowanie nr 167) (Oklaski)

Wobec wyników głosowania...

(Rozmowy na sali)

Panowie, przeraszam bardzo, to nie jest mecz...

(Rozmowy na sali)

(Senator Piotr Andrzejewski: Ale to jest interes Polski!)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw.

(Rozmowy na sali)

Panowie Senatorowie!

(Rozmowy na sali)

Proszę o chwilę spokoju!

Siódma kadencja Senatu Rzeczypospolitej Polskiej dobiega końca.

W ciągu czterech lat spotykaliśmy się w tej Izbie osiemdziesiąt trzy razy przez sto siedemdziesiąt trzy dni.

(Senator Czesław Ryszka: Nawet dłużej.)

I cieszę się, że z sobą wytrzymaliśmy.

(Wesołość na sali) (Oklaski)

(Senator Czesław Ryszka: To było trudne!)

* Marszałek przeczytał omyłkowo: na 90 obecnych 45 głosowało za, 5 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu.

(marszałek B. Borusewicz)

To nie było trudne, to nie było trudne.

Rozpatrzyliśmy sto siedem ustaw skierowanych z Sejmu...

(Senator Jan Rulewski: Sto siedem? Nie, nie!)

(Głosy z sali: Nie!)

Przepraszam, zgubiłem jedno zero.

Rozpatrzyliśmy tysiąc siedem ustaw skierowanych z Sejmu. Zgłosiliśmy do nich około pięciu tysięcy pięciuset poprawek.

(Senator Stanisław Karczewski: Brawo!)

Ponad osiemdziesiąt sześć...

(Senator Czesław Ryszka: Większość to poprawki Platformy.)

...poprawek zostało przyjętych przez Sejm...

(Senator Piotr Zientarski: Procent.)

Ponad 86% naszych poprawek zostało przyjętych przez Sejm.

(Senator Czesław Ryszka: A najlepsze 40% ...)

Do drugiej Izby parlamentu skierowaliśmy sto dwadzieścia cztery ustawy – połowę tej liczby stanowiły ustawy wykonujące orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego – i większość tych ustaw została przez Sejm przyjęta.

Komisje senackie organizowały konferencje i seminaria. W tej kadencji było takich ważnych inicjatyw osiemdziesiąt jeden.

(Senator Czesław Ryszka: Spotkania towarzyskie też były.)

Senatorowie bardzo aktywnie uczestniczyli w pracach Zespołu Parlamentarnego do spraw Współpracy z Organizacjami Pozarządowymi.

Zaczęliśmy realizować konstytucyjny zapis o petycjach, zmieniając i dostosowując do tego Regulamin Senatu. Do Senatu wpłynęło pięćdziesiąt petycji. Dziesięć z nich znalazło wyraz w inicjatywach ustawodawczych.

Podejmowaliśmy uchwały rocznicowe, jednocześnie obudowując te uchwały naszą działalnością w miejscach zamieszkania, w Warszawie, a także poza granicami kraju.

Rok 2010 ogłosiliśmy Rokiem Demokracji Lokalnej, a także Rokiem Fryderyka Chopina, a 2011 – Rokiem Świętego Maksymiliana Kolbego i Marii Skłodowskiej-Curie.

Pamiętaliśmy o naszych rodakach na obczyźnie. W ciągu tej kadencji, już od początku kadencji, wspieraliśmy naszych rodaków szczególnie na Litwie. Większość pieniędzy, którymi dysponowaliśmy, poszła właśnie na wspieranie oświaty na sąsiedniej Litwie.

(Senator Czesław Ryszka: Litwa nam za to pięknie odplaca.)

(Głos z sali: Skończ już!)

Pamiętaliśmy więc o naszych rodakach na obczyźnie, w Toronto, Atenach, Petersburgu czy Winnicy. Obchodziliśmy z nimi Dzień Polonii i Polaków za Granicą.

Istotna była też współpraca Senatu i organów Senatu z innymi parlamentami. Chcę powiedzieć, że bardzo dobrze – ponadstandardowo – układała się współpraca z Radą Federacji Rosyjskiej.

(Senator Dorota Arciszewska-Mielewczyk: No rewelacja!)

(Senator Czesław Ryszka: Szczególnie pod Smoleńskiem!)

Naszą Izbę w trakcie obecnej kadencji dotknęła tragedia. W katastrofie pod Smoleńskiem zginęli wicemarszałek Krystyna Bochenek oraz senatorowie Janina Fetlińska i Stanisław Zając. Będziemy ich mieli w swojej pamięci.

Szanowni Państwo, wstańmy.

(Wszyscy wstają)

(Senator Ryszard Bender: Wieczny odpoczynek racz im dać, Panie.)

(Zgromadzeni: A światłość wiekuista niechaj im świeci.)

(Senator Ryszard Bender: Niech odpoczywają w pokoju wiecznym.)

(Zgromadzeni: Amen.)

Szanowni Państwo, w imieniu własnym i całego Prezydium Senatu chciałbym podziękować państwu senatorom za współpracę, za ciężką pracę w czasie tej kadencji.

Chciałbym też podziękować pracownikom Senatu... (oklaski) ...bez których nie osiągnęlibyśmy tego, co zrobiliśmy wspólnie. Dziękuję pracownikom, dziękuję Wysokiej Izbie. Mam nadzieję, a nawet pewność, że wielu z państwa to doświadczenie przeniesie do Senatu następnej kadencji. (oklaski)

Informuję, że porządek obrad osiemdziesiątego trzeciego posiedzenia Senatu został wyczerpany. (oklaski)

Przystępujemy do oświadczeń senatorów poza porządkiem obrad.

(Głos z sali: Senatorowie Karczewski, Woźniak...)

(Rozmowy na sali)

Proszę o zabranie głosu pana senatora Karczewskiego, a państwa proszę o spokój.

Senator Stanisław Karczewski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Dobiega końca siódma kadencja odrodzonego Senatu, Izby, która funkcjonuje nieprzerwanie już ponad dwadzieścia lat. Koniec kadencji to bardzo dobry czas na podsumowanie.

(Rozmowy na sali)

(Marszałek Bogdan Borusewicz: Panie Senatorze, przepraszam bardzo, ale... Proszę państwa...)

(Rozmowy na sali)

Ale mnie to nie przeszkadza.

(Marszałek Bogdan Borusewicz: Państwo Senatorowie, proszę...)

(senator S. Karczewski)

Mówi się o Senacie jako o izbie refleksji. Oznacza to, że nasze funkcjonowanie jest uzasadnione sprawowaniem pieczy nad jakością prawa stanowionego w Sejmie, kontroli nieograniczającej się tylko i wyłącznie do kwestii techniki legislacyjnej, lecz szerzej, kontroli racjonalności przyjmowanych ustaw. By ta kontrola była wykonywana skutecznie, musi być spełnionych kilka warunków. Senat musi być względnie niezależny od rządu i Sejmu, musi mieć czas na refleksję i odpowiednie wsparcie merytoryczne. Musi też być realnym forum ścierania się poglądów, twardej, ale rzeczowej dyskusji. Ta dyskusja będzie możliwa, gdy szanowane będą dobre obyczaje i prawa opozycji. Jeśli te warunki będą spełnione, Senat może dokonywać rzeczy wielkich. Wiemy wszyscy, czego dokonał Senat pierwszej kadencji pod kierownictwem profesora Stelmachowskiego tworzący podstawy lokalnej samorządności. Powszechne było wówczas Tischnerowskie rozumienie cnoty politycznej jako respektu dla prawdy, uznania dla rozumu własnego i wyborców, wiary w to, że ludzie są darem dla polityka i że takim darem są dla niego również przeciwnicy polityczni otwierający mu oczy na inne strony społecznej rzeczywistości. Pokuśmy się o ocenę naszej kadencji z tej perspektywy.

Otwierając pierwsze posiedzenie obecnej kadencji, ówczesny prezydent Najjaśniejszej Rzeczypospolitej, świętej pamięci pan profesor Lech Kaczyński, zwrócił uwagę na symboliczne znaczenie Izby, w której przyszło nam zasiadać. Przypomniał, że Senat istnieje tak długo, jak istnieje polski parlamentaryzm, istnieje zawsze wtedy, gdy Polska jest wolna. Mówił wtedy tak: dbajmy więc o Senat, o jego prestiż, jakość jego pracy, bo od tego też zależy wolność kraju. Dalej stwierdził: chcemy wolnej Polski, a więc chcemy i Senatu. Tych słów prezydenta słuchali z nami goście obecni na pierwszym posiedzeniu: marszałek senior Zbigniew Religa, wicemarszałek Sejmu Krzysztof Putra, prezes Narodowego Banku Polskiego Sławomir Skrzypek, rzecznik praw obywatelskich Janusz Kochanowski. Pomiędzy nami zasiadały senator Krystyna Bochenek i senator Janina Fetińska. Był wtedy również senator Andrzej Mazurkiewicz. W czasie tej kadencji śmierć zabrała ich wszystkich. Zabrała również marszałka Stanisława Zajacę, który objął mandat po przedwcześnie zmarłym Andrzeju Mazurkiewiczu. Będziemy zawsze o nich pamiętać i tę pamięć będziemy przekazywać naszym następcom.

Tak na marginesie... Niestety nie da się zapomnieć o tym, jaki przebieg miała ostatnia wizyta w naszym Senacie byłego senatora, byłego ministra, profesora Zbigniewa Religi. Ja osobiście, jak również wielu z nas, będę pamiętać odtrącenie jego wyciągniętej ręki, kiedy to gotowy był do wejścia na mównicę i zabrania głosu.

Chyba nie ma wśród nas człowieka, który by nie stracił na pokładzie samolotu rozbitego pod Smoleńskiem przyjaciół czy dobrych znajomych. Ta katastrofa nie miała sobie równych wśród tragedii w historii Polski. Niestety większość senacka długo odrzucała nasze wnioski o to, byśmy uzyskali informacje o przebiegu dochodzenia. To niepojęte... Niechęć do prawdy, prawdy o tym strasznym wydarzeniu, które dotknęło nas wszystkich niezależnie od przynależności partyjnej i poglądów politycznych.

Jak nigdy wcześniej w historii Izby czyniono z Senatu w tej kadencji bardzo często swoistą maszynkę do głosowania. Regulamin przewiduje krótkie terminy poddawania punktów pod obrady, jednak nawet przy zachowaniu tych terminów trudno jest dobrze poznać omawiane projekty. Tymczasem bardzo często, można powiedzieć, że notorycznie, za zgodą większości terminy rozpatrywania poszczególnych punktów były skracane poniżej norm regulaminowych. Materiały do dwóch czy trzech punktów porządku dziennego wielu posiedzeń otrzymywaliśmy po terminie. Często legislatorzy nie zdążyli nawet sporządzić opinii. Taki sposób pracy Senatu uderzył w nas wszystkich, bowiem obniżył prestiż całej Izby i każdego z nas z osobna. Jak można traktować poważnie Senat, który w ciągu dwóch dni – a to się udało na obecnym posiedzeniu – rozpatrzył czterdzieści pięć punktów. Starożytni mawiali *quod cito fit, cito perit*, co oznacza: co szybko powstaje, szybko ginie. Nie chcemy, aby efekty naszej pracy szybko przykrył kurz zapomnienia.

Inny przykład. Kilkanaście godzin wystarczyło naszej Izbie, by przewrócić do góry nogami kodeks wyborczy. Potem trzeba było go kilkakrotnie poprawiać i skutki tego zamieszania ponosimy do dzisiaj. Przypomnę też ekspresowy tryb pracy nad ustawami dotyczącymi fundamentalnej problematyki zdrowia.

Na sześćdziesiątym ósmym posiedzeniu w dniu 11 stycznia, w chwili ustalania porządku dziennego, nie można było w Senacie znaleźć wydrukowanego egzemplarza projektu budżetu państwa, który miał być wtedy rozpatrywany. W tym tempie, w tym trybie pracy, ginie z pola widzenia nasz najważniejszy obowiązek – obowiązek stanowienia stabilnego i czytelnego prawa. Niestety tempo prac pozwalało nam jedynie na ograniczoną ingerencję w teksty ustawy przyjmowanych przez Sejm najczęściej z przedłożenia rządu. Rząd nie dbał o jakość legislacji. Bo gdyby dbał, nie nowelizowalibyśmy wciąż prawa o ruchu drogowym czy ustawy o transporcie kolejowym. Coraz trudniejsze do zrozumienia wypełnione rosnącymi sprzecznościami, coraz dłuższe teksty ustaw narzucały naszym rodakom.

Sensem i istotą parlamentu jest rozmowa, dialog, wymiana poglądów. Dominujący klub niestety zbyt często bał się tego dialogu i go unikał. Uni-

(senator S. Karczewski)

kał też uznania słusznych i tradycyjnych obyczajów parlamentarnych. Kontrowersje związane z wyborem senatora Zbigniewa Romaszewskiego na wicemarszałka Senatu wskazują, że większości trudno było się pogodzić z oczywistymi prawami mniejszości. Szczególna absurdalność sprzeciwu wobec osoby kandydata stawała się oczywista w oczach tego, kto uzmysłowił sobie, że chodzi o senatora, który zasiada w tej Izbie od czasów jej powołania, od pierwszej kadencji. Czy kończymy tę kadencję z poczuciem dobrze spełnionego obowiązku? Każdy z nas musi to rozważyć we własnym sumieniu.

Bardzo dziękuję wszystkim koleżankom i kolegom z senackiego klubu Prawo i Sprawiedliwość za determinację we wprowadzaniu idei solidarnej Polski. Dziękuję senatorom z Platformy Obywatelskiej za to, iż gdy poznali Senat, docenili jego rolę, znaczenie w systemie politycznym kraju i wycofali się – mam nadzieję, że na trwałe – ze szkodliwego pomysłu likwidacji izby wyższej. Dziękuję wszystkim pracownikom kancelarii: zawsze uśmiechniętej i życzliwej pani minister Ewie Polkowskiej, wiecznie zabieganej pani dyrektor Marii Lasocie, zawsze życzliwemu i gotowemu do pomocy panu dyrektorowi Piotrowi Świąteckiemu, zespołowi sprawnie organizującemu senackie wystawy, wspaniałym, świetnie pracującym profesjonalistom, naszym legislatorom, wszystkim paniom i panom sekretarzom komisji, bez których nasza praca nie miałaby miejsca, byłaby zła, kierowcom i wszystkim tym, którzy wspierali nas w naszej służbie.

Myślę z nadzieją i optymizmem o Senacie ósmej kadencji. Partia Prawo i Sprawiedliwość zgłosiła do Senatu więcej kandydatów niż ktokolwiek inny. Następną kadencja może więc być lepsza i dla Senatu, i dla Polski. Dziękuję bardzo. (Oklaski)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Proszę o wygłoszenie oświadczenia senatora Henryka Woźniaka.

Senator Henryk Woźniak:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Pani Minister!

Chciałbym zwrócić się z tego miejsca do pani Katarzyny Hall, minister edukacji, w związku z wynikami kwerendy, z którymi nie tak dawno mieliśmy okazję zapoznać się w publikacjach medialnych. Chodzi o badanie wizerunku Rzeczypospolitej zawartego w podręcznikach historii najnowszej krajów Unii Europejskiej. Mnie ten przekaz bardzo mocno zabolął. Z rozmów wiem, że nie tylko mnie, ale i wiele, wiele innych osób. Otóż

wciąż w krajach Unii Europejskiej pokutuje wizerunek Polski jako kraju zacofanego, kraju odstającego, jeśli chodzi o standardy, odstającego poziomem rozwoju od większości krajów europejskich. Jest to wizerunek Polski z lat pięćdziesiątych z wozem drabiniastym ciągniętym przez konie po dziurawych drogach.

Myślę, że Polska, która teraz przewodniczy Unii Europejskiej, ma szczególną okazję zadbać o zmianę tego przekazu. Myślę, że pani minister Katarzyna Hall podczas spotkań ze swoimi odpowiednikami, ministrami do spraw edukacji, będzie mogła nie tylko pokazać dorobek polskiej oświaty, edukacji i pokazać nowoczesną, dynamicznie rozwijającą się Polskę, ale także powiedzieć, że wizerunek, który wciąż pokutuje w podręcznikach dla szkół europejskich, jest niesprawiedliwy i głęboko zafałszowany. Zwracam się z tego miejsca o podjęcie tego trudu, bo Polska zasługuje na inny wizerunek.

Korzystając z okazji, żegnam się z Senatem. Chcę podziękować wszystkim, z którymi miałem okazję przez te cztery lata współpracować: paniom i panom senatorom, panu marszałkowi, pani minister, współpracownikom. To było bogate i piękne doświadczenie. Miałem okazję poznać wielu wspaniałych ludzi. Te cztery lata, to bogactwo doświadczeń zabieram ze sobą. Za to serdecznie dziękuję. (Oklaski)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Proszę o zabranie głosu pana senatora Piotra Łukasza Andrzejewskiego.

Senator Piotr Andrzejewski:

Panie Marszałku! Szanowne Koleżanki i Szanowni Koledzy!

Zwracam się w imieniu dwudziestu jeden senatorów klubu Prawo i Sprawiedliwość, w trybie regulaminowym za pośrednictwem pana marszałka i Kancelarii Senatu, do pani minister edukacji narodowej Katarzyny Hall.

Odpowiadamy na apel Światowej Rady Badań nad Polonią, poparty przez uczestników senackiej konferencji pod tytułem „Myśl społeczno-polityczna Jana Pawła II. Wskazania dla polityków”. Wnosimy o umieszczenie na liście obowiązkowych lektur szkolnych książki autorstwa Jana Pawła II „Pamięć i tożsamość”.

W uzasadnieniu przywołujemy bodaj jedno z najpiękniejszych świadectw wobec kultury polskiej, jakie dał największy z Polaków: „Jestem synem Narodu, który przetrwał najstraszniejsze doświadczenia dziejów, którego wielokrotnie sąsiedzi skazywali na śmierć – a on pozostawał przy życiu i pozostał sobą. Zachował własną tożsamość i zachował własną suwerenność jako Naród – nie opierając się na jakichkolwiek innych środkach

(senator P. Andrzejewski)

potęgi, ale tylko na własnej kulturze, która okazała się w tym wypadku potęgą większą od tamtych potęg. Kultura bowiem w swej wielowiekowej ciągłości określa naród, stanowi jego determinantę duchową. Będąc dobrem wspólnym, przesądziła o jego niepodległości, suwerenności, o miłości do «tej ziemi», tworzyła więzi między obywatelami, wychowywała ich, odradzała i wzbogacała”.

Jest to cytat z „Pamięci i tożsamości”. Niech to będzie uzasadnienie naszego wniosku. Wniosek ten, podpisany przez dwudziestu jeden senatorów, z ich upoważnienia składam na ręce pana marszałka. (Oklaski)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Proszę pana senatora Marka Trzczińskiego o wygłoszenie oświadczenia.

Senator Marek Trzcziński:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym wygłosić oświadczenie skierowane do minister zdrowia, pani Ewy Kopacz.

31 lipca 2009 r., a także 19 listopada 2009 r. pozwoliłem sobie wystąpić w liście skierowanym do premiera Tuska w sprawie konkursów przeprowadzanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia na świadczenie usług w zakresie ratownictwa medycznego. Pismo moje zostało przekazane do rozpatrzenia pani minister. Pozwoliłem sobie w nim wskazać błędy, które prowadzą do eliminacji ratownictwa medycznego działającego w tradycyjnej przyszpitalnej formie ze szkodą dla pacjentów oraz bezpieczeństwa publicznego. Wspomniane przeze mnie błędy to, moim zdaniem, wadliwie przygotowane przez prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia zarządzenie regulujące sposób prowadzenia konkursów, które rozstrzygają, kto będzie świadczył usługi ratownictwa medycznego w danym powiecie. W swoim piśmie wskazałem na zapisy zarządzenia, które, moim zdaniem, jednoznacznie preferują konkretny podmiot – komercyjną spółkę operującą na rynku usług związanych z ratownictwem medycznym.

Z uwagi na intensywne działania lobbujące poprzedzające pojawienie się wspomnianego zarządzenia oraz moje zastrzeżenia co do treści wspomnianego zarządzenia zwracam się do pani minister o podjęcie pilnych działań zapobiegających likwidacji dotychczasowych stacji pogotowia ratunkowego.

Pani Minister, w piśmie z 9 grudnia 2009 r. skierowanym do szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, znak MZ-UZ-RP-024-18213-1/MS/09, zobowiązała się pani do rzetelnego wyjaśnienia przedstawionych problemów,

a z uwagi na złożoność zagadnienia zapowiedziała przedłużenie postępowania. Niestety, mimo upływu lat i pomimo prób przypominania o sprawie do dzisiaj przedstawiony przeze mnie problem nie znalazł finału.

W czasie, kiedy brakuje reakcji ze strony ministerstwa, wiele złego dzieje się tam, gdzie przeprowadzono konkursy wyłaniające podmiot świadczący usługi ratownictwa. W Zduńskiej Woli konkursy przeprowadzono niezgodnie z prawem. Pomimo prawomocnego wyroku sądu i wpływu wielu miesięcy nadal usługi ratownictwa świadczone są przez, moim zdaniem, nierzetelną spółkę. W innym mieście kontrola przeprowadzona przez ministerstwo potwierdziła łamanie przepisów. Niestety, nie zmieniło to niczego, a przejmowanie rynku – moim zdaniem ze szkodą dla pacjentów – postępuje. Za kilka tygodni rozstrzygną się konkursy w Wieluniu i Pajęcznie. Procedury Narodowego Funduszu Zdrowia są, moim zdaniem, tak przygotowane, że z góry można przewidzieć zwycięzcę konkursu, który zwycięży ze szkodą dla pogotowia przyszpitalnego.

Szanowna Pani Minister, jestem przekonany, że celem pani minister, a także prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, jest dobro obywateli. Dlatego z nadzieją kieruję do pani swoje oświadczenie z prośbą o podjęcie stanowczych działań.

Chciałbym również skierować oświadczenie do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka.

W dniu 9 sierpnia 2011 r. skierowałem do pana ministra oświadczenie dotyczące budowy obwodnicy Wielunia, ale także zaplanowanego od lat remontu obwodnicy Zduńskiej Woli oraz oczekiwanej przez mieszkańców miasta, a szczególnie kolejarskiej dzielnicy Karsznice, budowy łącznika pomiędzy węzłem planowanej drogi S8 w Marzeninie a drogą krajową nr 12/14.

Z przykrością stwierdzam, że pana odpowiedź z 23 sierpnia nie zawiera informacji dotyczącej niezbędnego remontu obwodnicy w Zduńskiej Woli. Uprzejmie proszę o uzupełnienie odpowiedzi.

Odnosząc się do pana odpowiedzi w sprawie łącznika pomiędzy drogą S8 i drogą krajową nr 12/14, stwierdzę, że trudno mi się zgodzić z pana tezą, z której wynika, że połączenie dróg o znaczeniu krajowym powinno być zrealizowane przez samorządy poprzez budowę dróg gminnych.

Uprzejmie proszę o informację, co musiałoby się stać, aby było możliwe wybudowanie łącznika w ramach budowy dróg krajowych, co należałoby uczynić, by projekt budowy tej drogi włączyć do projektów realizowanych przez ministra infrastruktury i uczynić go realnym. Jestem przekonany, że minister znajdzie rozwiązanie palącego problemu, tak by procedury formalne nie były przeszkodą w zrealizowaniu słusznego oczekiwania obywateli. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Proszę o zabranie głosu i wygłoszenie oświadczenia pana Tadeusza Skorupę.

Senator Tadeusz Skorupa:

Dzisiaj, w Uroczystość Podwyższenia Krzyża Świętego, składam oświadczenie, które kieruję do marszałka Senatu Bogdana Borusewicza.

Szanowny Panie Marszałku!

W roku jubileuszowym 1900 ksiądz Kazimierz Kaszelewski, proboszcz zakopiański, jak sam stwierdza w swoich wspomnieniach, na prośbę kilku najpoważniejszych zakopiańskich górali zajął się sprawą budowy krzyża na Giewoncie. Krzyż zamówiono w Krakowie w fabryce Góreckiego, która to fabryka wykonała go w czterystu pojedynczych kawałkach i tak przysłała go kolejną do Zakopanego. 16 czerwca 1901 r. Jakub Gąsienica-Wawrytko wraz z pomocnikiem wykuli otwór pod fundament krzyża. Dnia 3 lipca 1901 r. postanowiono wynieść elementy krzyża na Giewont. Uczestniczyło w tym mniej więcej pięćset osób i osiemnaście wozów konnych. Samego montażu dokonał pan Górecki ze swoimi pracownikami i sześcioma góralami. Na skrzyżowaniu ramion krzyża umieszczono tarczę z napisem, jaki ułożył Ojciec Święty dla krzyży jubileuszowych: „Jesu Christo Deo, restitutae per ipsum salutis MCM”. Poświęcenia krzyża dokonał ksiądz kanonik kanclerz Bandurski z Krakowa dnia 19 sierpnia 1901 r.

Ta krótka historia jest przypominana przeze mnie w czasie jubileuszu studziesięciolecia tych wydarzeń. Dla nas, katolików, są to niezwykle ważne chwile, bo krzyż na Giewoncie stał się symbolem katolickiej wiary górali i Polaków. Przez sto dziesięć lat był świadkiem upadku monarchii i wielkich mocarstw, wojen i zmian ustrojowych. To błogosławiony Jan Paweł II w 1997 r. wywyższył ten krzyż, przydając mu mistyczne cechy trwałości i wierności katolickiej wierze przodków: „Wasi przodkowie na Giewoncie wzniesli krzyż. Ten krzyż patrzy na całą Polskę, od Tatr aż do Bałtyku, ten krzyż mówi całej Polsce: Sursum corda! – W górę serca! Trzeba, ażeby cała Polska, od Bałtyku aż po Tatry, patrząc w stronę krzyża na Giewoncie, słyszała i powtarzała: Sursum corda!”.

W przeddzień tej wizyty Jana Pawła II Rada Miasta Zakopanego zmieniła herb miasta: wizerunek krzyża na Giewoncie, a niżej skrzyżowane klucze świętego Piotra, symbol władzy papieskiej.

Z okazji tej wspaniałej rocznicy złożmy tu, w Senacie Rzeczypospolitej, hołd pamięci wszystkim budowniczym krzyża, jego autorom, księżom i zakopiańskim wiernym.

(Senator śpiewa)

„Hej, krzyżu na Giewoncie,
nie zabocym ja cie,
choć umirol bede,
jesce spojrem na cie,
choć umirol bede,
jesce spojrem na cie.”

Scyns Boze gorolom, szczenic Boze Polakom,
szczenic Boze Ojczyznie, scyns Boze nom wsyc-
kim, wsystko w renkach Opatrzności Bozej. Dzie-
kuje. *(Oklaski)*

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Proszę pana senatora Pawła Klimowicza o wygłoszenie oświadczenia.

Senator Paweł Klimowicz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Oświadczenie kieruję do pana premiera rządu RP Donalda Tuska.

Szanowny Panie Premierze!

Pragnę wyrazić wielką radość i satysfakcję w związku z działaniami pana rządu, a w szczególności uznanie dla minister zdrowia, pani Ewy Kopacz, wiceministra Jakuba Szulca, senatorów: pani Marii Pańczyk-Pozdziej, pana przewodniczącego senackiej Komisji Zdrowia Władysława Sidorowicza, senatora Michała Okły, senatora Rafała Muchackiego, senatora Stanisława Bisztygi, senatora Piotra Gruszczyńskiego, senatora Andrzeja Grzyba, senatora Marka Konopki, senatora Zbigniewa Meresa, senatora Leszka Piechoty, senatora Janusza Sepiōła, senatora Jacka Swakonia, senatora Andrzeja Szewińskiego, senatora Ryszarda Góreckiego, senatora Henryka Woźniaka, senatora Zbigniewa Pawłowicza, senatora Andrzeja Misiōłka, posłów: Jarosława Gowina, Katarzyny Matusik-Lipiec, Ireneusza Rasia, Łukasza Gibały i świętej pamięci Zbigniewa Wassermana, a także radnych miasta Krakowa, na czele z przewodniczącą Małgorzatą Radwan-Balladą, i radnych województwa małopolskiego, na czele z wicemarszałkiem Wojciechem Kozakiem – wszyscy oni konsekwentnie wspierali moją inicjatywę mającą na celu uzyskanie dotacji budżetowej dla Uniwersyteckiego Szpitala Dziecięcego w Krakowie-Prokocimiu. Nie można zapomnieć również o bardzo aktywnym poparciu, jakiego udzielił nam Jego Eminencja ksiądz kardynał Stanisław Dziwisz.

Efekt tych trwających przez ostatnie trzy lata starań uważam za bardzo zadowalający. Uniwersyteckiemu Szpitalowi Dziecięcemu w Krakowie-Prokocimiu przyznano z budżetu 201 milionów 361 tysięcy zł w ramach dotacji z budżetu na przebudowę i modernizację obiektu. Ten fakt niezmiernie mnie cieszy. Chciałbym z tego miejsca panu premierowi i wszystkim, którzy rozumieją priorytetowe potrzeby – sprawy jakże ważne dla ratowania życia i zdrowia dzieci – oraz wszystkim tym, któ-

(senator P. Klimowicz)

rzy okazali swoją życzliwość, bardzo podziękować. Dziękuję!

Trzy lata usilnych starań – zakończonych sukcesem. Nie można w kilku zaledwie słowach podsumować ogromu wysiłków, setek rozmów, wielu spotkań, które przyniosły upragnione efekty. Dzięki temu wszystkiemu osiągnąłem cel, o który zabiegałem jeszcze jako przewodniczący Rady Miasta Krakowa i który przyświecał mi podczas kampanii wyborczej do Senatu w 2007 r. – kampanii dla mnie zwycięskiej. Także dzisiaj czuję się zwycięzcą, gdyż sprawa uzyskania dotacji dla szpitala w Prokocimiu była głównym celem mojego programu wyborczego.

Przypomnę, że budowę szpitala w Prokocimiu prowadzono etapami od lat sześćdziesiątych. Środki na ten cel pochodziły z dotacji rządu USA, następnie sponsorem szpitala została amerykańska fundacja Project Hope. Dzięki jej wsparciu kontynuowano rozbudowę szpitala, pozyskiwano nowoczesne wyposażenie oraz szkolono lekarzy i pielęgniarki w wiodących ośrodkach medycznych na świecie. Pomoc strony amerykańskiej zakończyła się w 1995 r., kiedy szpital uznano za wystarczająco samodzielny.

Tak ważny cel, jakim jest ratowanie ludzkiego życia i zdrowia, stał się priorytetem w aspekcie corocznej realizacji wieloletniego planu finansowania inwestycji.

Raz jeszcze dziękuję wszystkim, którzy wsparli mnie w moich staraniach mających na celu przyznanie dotacji szpitalowi w Prokocimiu – miejscu, gdzie codziennie ratuje się życie i zdrowie naszych dzieci i gdzie, jak głosi maksyma szpitala, dobro dziecka jest najwyższym dobrem. Panie Premierze, jeszcze raz bardzo panu dziękuję. (Oklaski)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Szanowni Państwo, dziękuję wszystkim za oświadczenia złożone na tym ostatnim posiedzeniu. Byliśmy dziś też świadkami nowych form ekspresji w składaniu oświadczeń.

Więcej oświadczeń nie ma.

Zamykam osiemdziesiąte trzecie posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej siódmej kadencji.

(Marszałek trzykrotnie uderza laską marszałkowską)

(Oklaski)

Dziękuję.

(Koniec posiedzenia o godzinie 18 minut 12)

Wyniki głosowań

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1 Ł.M. Abgarowicz	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+
2 M. Adamczak	.	.	-	+	+	+	+	+	+	?	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+
3 P.Ł. Andrzejewski	+	+	.	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	?	-	?	+
4 D.I. Arciszewska-Mielewczyk	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
5 M. Augustyn	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+
6 G.P. Banaś	.	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
7 R.J. Bender	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	?	-	+	+	+	+	?	-	-	?
8 J. Bergier	.	-	-	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+
9 S. Bisztyga	?	-	-	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+
10 P.J. Błaszczak	.	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
11 B.M. Borusewicz	-	-	-	.	+	+	+	+	+	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+
12 B. Borys-Damińska	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+
13 M.L. Boszko	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	?	+	+	+	+	?	+
14 J.M. Chróścikowski	.	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	+	+
15 Z.J. Cichoń	.	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	.	?	-	+	+	+
16 L. Cichosz	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+
17 W. Cimoszewicz	.	?	-	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	-	?	+	+	+	+	+
18 G. Czelej	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
19 W. Dajczak	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+
20 W.J. Dobkowski	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+
21 J. Dobrzyński	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+
22 J. Duda	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 S. Gogacz	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+
24 S.A. Gorczyca	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+
25 R.J. Górecki	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
26 H. Górski	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+
27 M.T. Grubski	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+
28 P.A. Gruszczyński	.	.	.	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+
29 T.J. Gruszka	+	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+
30 A.S. Grzyb	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
31 W.L. Idczak	+	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+
32 S.A. Iwan	-	-	-	+	+	+	+	+	+	?	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+
33 K. Jaworski	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+
34 S. Jurcewicz	-	-	-	+	+	+	+	+	+	?	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+
35 P.M. Kaleta	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+
36 S. Karczewski	+	+	.	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
37 L. Kieres	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+
38 K.M. Kleina	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
39 M. Klima	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
40 P. Klimowicz	+	+	+	?	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
41 R. Knosala	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+
42 S. Kogut	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+
43 M. Konopka	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+
44 B.J. Korfanty	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+
45 S. Kowalski	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+
46 N.J. Krajczy	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
47 W.J. Kraska	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+
48 K. Kwiatkowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
49 R.E. Ludwiczuk	#	-	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
50 K. Majkowski	.	.	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
51 A. Massalski	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	+	+	+
52 Z.H. Meres	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+
53 T. Misiak	.	.	.	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
1 Ł.M. Abgarowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
2 M. Adamczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	-	.	-	+	+	+	+	+	+
3 P.Ł. Andrzejewski	+	+	?	?	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	?
4 D.I. Arciszewska-Mielewczyk	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
5 M. Augustyn	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
6 G.P. Banaś	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
7 R.J. Bender	+	+	?	?	+	+	?	-	+	?	?	+	+	+	-	+	+	?	?	+
8 J. Bergier	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	#	+	+	+	+
9 S. Bisztyga	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
10 P.J. Błaszczak	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
11 B.M. Borusewicz	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+
12 B. Borys-Damińska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
13 M.L. Boszko	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
14 J.M. Chróścikowski	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
15 Z.J. Cichoń	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
16 L. Cichosz	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
17 W. Cimoszewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+
18 G. Czelej	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
19 W. Dajczak	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
20 W.J. Dobkowski	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
21 J. Dobrzyński	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	.	+	+
22 J. Duda	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 S. Gogacz	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
24 S.A. Górczyca	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
25 R.J. Górecki	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
26 H. Górski	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
27 M.T. Grubski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
28 P.A. Gruszczyński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
29 T.J. Gruszka	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
30 A.S. Grzyb	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
31 W.L. Idczak	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
32 S.A. Iwan	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
33 K. Jaworski	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
34 S. Jurcewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
35 P.M. Kaleta	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
36 S. Karczewski	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
37 L. Kieres	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
38 K.M. Kleina	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
39 M. Klima	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
40 P. Klimowicz	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+
41 R. Knosala	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
42 S. Kogut	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
43 M. Konopka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
44 B.J. Korfanty	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
45 S. Kowalski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
46 N.J. Krajczy	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
47 W.J. Kraska	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
48 K. Kwiatkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
49 R.E. Ludwiczuk	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
50 K. Majkowski	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
51 A. Massalski	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
52 Z.H. Meres	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+
53 T. Misiak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+

	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	
54 A. Misiólek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
55 A.A. Motyczka	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
56 R.K. Muchacki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
57 I. Niewiarowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
58 M. Okła	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
59 J. Olech	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	.	+	.	?	+	
60 W.Z. Ortyl	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	
61 A. Owczarek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
62 M. Pańczyk-Pozdziej	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
63 B.J. Paszkowski	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	
64 Z.M. Pawłowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
65 A. Person	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
66 A.K. Piechniczek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
67 L.M. Piechota	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
68 K.M. Piesiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	-	+	+	+	+	+	+	
69 S. Piotrowicz	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	
70 Z.S. Pupa	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	
71 J.W. Rachoń	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
72 M.D. Rocki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
73 Z. Romaszewski	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	
74 J. Rotnicka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
75 J. Rulewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
76 C.W. Ryszka	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	
77 S. Sadowski	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	
78 J. Sepioł	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
79 W. Sidorowicz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
80 T.W. Skorupa	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	
81 W. Skurkiewicz	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	
82 E.S. Smulewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
83 H.T. Stokłosa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	
84 J. Swakoń	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	?	+	+	+	+	+	+	
85 Z.M. Szaleniec	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	
86 A. Szewiński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
87 G.A. Sztark	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
88 M. Trzcński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
89 P. Wach	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
90 K.A. Wiatr	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	.	+	+	+	-	+	+	+	+	+	
91 M.S. Witczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
92 E.K. Wittbrodt	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
93 G.M. Wojciechowski	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	
94 M. Wojtczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
95 H.M. Woźniak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
96 J. Wyrowiński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
97 A.M. Zając	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	
98 K.P. Zaremba	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
99 P.B. Zientarski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
100 M. Ziółkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	
Obecnych	88	88	88	88	88	88	88	88	88	88	86	88	87	88	88	87	88	86	88	88	
Za	87	88	53	86	88	88	87	52	87	86	85	40	87	38	51	86	88	85	86	87	
Przeciw	1	0	0	0	0	0	0	35	1	1	0	47	0	48	36	0	0	0	0	0	
Wstrzymało się	0	0	35	2	0	0	1	1	0	1	1	1	0	2	1	0	0	1	2	1	
Nie głosowało	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	

	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
1 Ł.M. Abgarowicz	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
2 M. Adamczak	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
3 P.Ł. Andrzejewski	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
4 D.I. Arciszewska-Mielewczyk	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
5 M. Augustyn	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
6 G.P. Banaś	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
7 R.J. Bender	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	-	?	+
8 J. Bergier	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
9 S. Bisztyga	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
10 P.J. Błaszczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
11 B.M. Borusewicz	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
12 B. Borys-Damińska	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
13 M.L. Boszko	?	?	?	?	+	+	?	+	+	?	+	+	?	+	-	+	+	+	+	+
14 J.M. Chróścikowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	#	+	+	+	+	+	-	+	+
15 Z.J. Cichoń	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
16 L. Cichosz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
17 W. Cimoszewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
18 G. Czelej	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
19 W. Dajczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
20 W.J. Dobkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
21 J. Dobrzyński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	-	+	+
22 J. Duda	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 S. Gogacz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
24 S.A. Gorczyca	-	-	-	-	+	-	+	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
25 R.J. Górecki	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
26 H. Górski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
27 M.T. Grubski	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
28 P.A. Gruszczyński	-	-	-	-	+	-	.	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
29 T.J. Gruszka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
30 A.S. Grzyb	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
31 W.L. Idczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
32 S.A. Iwan	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
33 K. Jaworski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
34 S. Jurcewicz	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
35 P.M. Kaleta	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
36 S. Karczewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
37 L. Kieres	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
38 K.M. Kleina	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
39 M. Klima	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
40 P. Klimowicz	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	-	+
41 R. Knosala	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
42 S. Kogut	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
43 M. Konopka	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
44 B.J. Korfanty	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
45 S. Kowalski	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
46 N.J. Krajczyk	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
47 W.J. Kraska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
48 K. Kwiatkowski	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
49 R.E. Ludwiczuk	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
50 K. Majkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
51 A. Massalski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
52 Z.H. Meres	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+
53 T. Misiak	-	-	-	-	+	+	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+	+	+	+	.

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
1 Ł.M. Abgarowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+
2 M. Adamczak	+	+	+	+	+	+	+	.	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
3 P.Ł. Andrzejewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	-	+	+	+
4 D.I. Arciszewska-Mielewczyk	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
5 M. Augustyn	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
6 G.P. Banaś	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	-	-	+	+	+	-	+	.	+
7 R.J. Bender	?	+	?	+	+	?	+	+	+	+	?	-	-	+	?	+	-	+	?	+
8 J. Bergier	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
9 S. Bisztyga	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 P.J. Błaszczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	-	+	+	+
11 B.M. Borusewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
12 B. Borys-Damińska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
13 M.L. Boszko	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
14 J.M. Chróścikowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
15 Z.J. Cichoń	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	-	-	+	?	+	-	+	+	+
16 L. Cichosz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
17 W. Cimoszewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
18 G. Czelej	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
19 W. Dajczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	-	+	+	+
20 W.J. Dobkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
21 J. Dobrzyński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+
22 J. Duda	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 S. Gogacz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	-	+	+	+
24 S.A. Gorczyca	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
25 R.J. Górecki	.	.	.	.	.	.	.	.	.	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
26 H. Górski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	-	+	+	+
27 M.T. Grubski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
28 P.A. Gruszczyński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.
29 T.J. Gruszka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
30 A.S. Grzyb	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+	+	+	+	+	+
31 W.L. Idczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
32 S.A. Iwan	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
33 K. Jaworski	+	+	#	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
34 S. Jurcewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
35 P.M. Kaleta	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
36 S. Karczewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
37 L. Kieres	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
38 K.M. Kleina	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+	+	+	#	+	+	+
39 M. Klima	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
40 P. Klimowicz	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	?	+
41 R. Knosala	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
42 S. Kogut	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
43 M. Konopka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
44 B.J. Korfanty	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
45 S. Kowalski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
46 N.J. Krajczy	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	-	+	+	+	+	+	+	+
47 W.J. Kraska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
48 K. Kwiatkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 R.E. Ludwiczuk	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
50 K. Majkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	+	+	-	+	+	+
51 A. Massalski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
52 Z.H. Meres	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
53 T. Misiak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
54 A. Misiólek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
55 A.A. Motyczka	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
56 R.K. Muchacki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
57 I. Niewiarowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+
58 M. Okła	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
59 J. Olech	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	?	?	-	+	+	+
60 W.Z. Ortyl	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	?	+
61 A. Owczarek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
62 M. Pańczyk-Pozdziej	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
63 B.J. Paszkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
64 Z.M. Pawłowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
65 A. Person	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
66 A.K. Piechniczek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
67 L.M. Piechota	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
68 K.M. Piesiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	#	+	+	.	+
69 S. Piotrowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
70 Z.S. Pupa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
71 J.W. Rachoń	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
72 M.D. Rocki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
73 Z. Romaszewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+
74 J. Rotnicka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
75 J. Rulewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
76 C.W. Ryszka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	?	+
77 S. Sadowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	-	+	+	+
78 J. Sepioł	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
79 W. Sidorowicz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
80 T.W. Skorupa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	.	+	+
81 W. Skurkiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	+	+
82 E.S. Smulewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
83 H.T. Stokłosa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
84 J. Swakoń	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
85 Z.M. Szaleniec	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
86 A. Szewiński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
87 G.A. Sztark	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
88 M. Trzcіński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
89 P. Wach	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
90 K.A. Wiatr	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	+	+	?	+
91 M.S. Witczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
92 E.K. Wittbrodt	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
93 G.M. Wojciechowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	.	+	+	+
94 M. Wojtczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
95 H.M. Woźniak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
96 J. Wyrowiński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
97 A.M. Zając	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?	+	-	+	+	+
98 K.P. Zaremba	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
99 P.B. Zientarski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
100 M. Ziółkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
Obecnych	88	88	88	88	88	88	88	87	87	89	89	87	90	91	91	91	90	90	88	90
Za	87	88	86	88	87	87	88	86	87	42	86	50	53	90	60	88	76	90	83	90
Przeciw	0	0	0	0	0	0	0	0	0	45	1	37	37	1	2	0	14	0	0	0
Wstrzymało się	1	0	1	0	1	1	0	1	0	2	2	0	0	0	29	1	0	0	5	0
Nie głosowało	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	2	0	0	0	0

	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1 Ł.M. Abgarowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
2 M. Adamczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
3 P.Ł. Andrzejewski	?	?	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
4 D.I. Arciszewska-Mielewczyk	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
5 M. Augustyn	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
6 G.P. Banaś	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
7 R.J. Bender	?	?	+	+	+	+	+	+	?	+	?	+	+	+	+	+	?	+	+	+
8 J. Bergier	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
9 S. Bisztyga	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
10 P.J. Błaszczyk	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
11 B.M. Borusewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
12 B. Borys-Damińska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
13 M.L. Boszko	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
14 J.M. Chróścikowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	#	+	+	+	+
15 Z.J. Cichoń	+	.	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+	+	+	+	.	.	.	+
16 L. Cichosz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
17 W. Cimoszewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
18 G. Czelej	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+
19 W. Dajczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
20 W.J. Dobkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
21 J. Dobrzyński	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+
22 J. Duda	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 S. Gogacz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
24 S.A. Górczyca	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.
25 R.J. Górecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
26 H. Górski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
27 M.T. Grubski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
28 P.A. Gruszczyński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
29 T.J. Gruszka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
30 A.S. Grzyb	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
31 W.L. Idczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
32 S.A. Iwan	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
33 K. Jaworski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
34 S. Jurcewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
35 P.M. Kaleta	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
36 S. Karczewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
37 L. Kieres	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
38 K.M. Kleina	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+
39 M. Klima	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
40 P. Klimowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	?
41 R. Knosala	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
42 S. Kogut	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
43 M. Konopka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
44 B.J. Korfanty	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
45 S. Kowalski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
46 N.J. Krajczy	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
47 W.J. Kraska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
48 K. Kwiatkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
49 R.E. Ludwiczuk	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
50 K. Majkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
51 A. Massalski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
52 Z.H. Meres	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
53 T. Misiak	+	.	+	+	+	+	.	+	.	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
54 A. Misiólek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+
55 A.A. Motyczka	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
56 R.K. Muchacki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
57 I. Niewiarowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
58 M. Okła	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
59 J. Olech	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	?	?	?	+	?
60 W.Z. Ortyl	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
61 A. Owczarek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
62 M. Pańczyk-Pozdziej	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
63 B.J. Paszkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
64 Z.M. Pawłowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
65 A. Person	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
66 A.K. Piechniczek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
67 L.M. Piechota	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
68 K.M. Piesiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+
69 S. Piotrowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
70 Z.S. Pupa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
71 J.W. Rachoń	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
72 M.D. Rocki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
73 Z. Romaszewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	-	+	+	+
74 J. Rotnicka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
75 J. Rulewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	?	+	+	+	+	+	-	+	+	+
76 C.W. Ryszka	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
77 S. Sadowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
78 J. Sepioł	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
79 W. Sidorowicz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
80 T.W. Skorupa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+
81 W. Skurkiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
82 E.S. Smulewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
83 H.T. Stokłosa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
84 J. Swakoń	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
85 Z.M. Szaleniec	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	-	+	+	+
86 A. Szewiński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
87 G.A. Sztark	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
88 M. Trzcíński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
89 P. Wach	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
90 K.A. Wiatr	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
91 M.S. Witczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
92 E.K. Wittbrodt	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
93 G.M. Wojciechowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
94 M. Wojtczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
95 H.M. Woźniak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	-	+	+	+
96 J. Wyrowiński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
97 A.M. Zając	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
98 K.P. Zaremba	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
99 P.B. Zientarski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
100 M. Ziółkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
Obecnych	91	89	91	90	90	90	89	89	89	90	90	89	89	89	91	90	90	89	90	90
Za	89	86	91	90	89	90	89	89	87	89	84	89	89	89	91	88	51	87	89	88
Przeciw	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	4	0	0	0	0	35	0	0	0	0
Wstrzymało się	2	3	0	0	1	0	0	0	2	0	2	0	0	0	0	1	4	2	1	2
Nie głosowało	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0

	101	102	103	104	105	106	107	108	109	110	111	112	113	114	115	116	117	118	119	120
1 Ł.M. Abgarowicz	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
2 M. Adamczak	+	+	+	+	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
3 P.Ł. Andrzejewski	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
4 D.I. Arciszewska-Mielewczyk	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
5 M. Augustyn	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
6 G.P. Banaś	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
7 R.J. Bender	-	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	?	?	+	+
8 J. Bergier	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
9 S. Bisztyga	+	+	+	-	.	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
10 P.J. Błaszczak	-	+	+	+	+	?	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
11 B.M. Borusewicz	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	.
12 B. Borys-Damińska	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
13 M.L. Boszko	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
14 J.M. Chróścikowski	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
15 Z.J. Cichoń	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	.	.	+	.	+	+	.	.	.
16 L. Cichosz	-	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
17 W. Cimoszewicz	+	+	+	-	-	-	?	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+
18 G. Czelej	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
19 W. Dajczak	-	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	.	+
20 W.J. Dobkowski	-	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
21 J. Dobrzyński	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
22 J. Duda	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+	+	+	+	-
23 S. Gogacz	-	+	+	+	+	?	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
24 S.A. Gorczyca	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
25 R.J. Górecki	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
26 H. Górski	-	+	+	+	+	?	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
27 M.T. Grubski	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
28 P.A. Gruszczyński	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
29 T.J. Gruszka	-	+	+	+	+	?	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
30 A.S. Grzyb	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
31 W.L. Idczak	-	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
32 S.A. Iwan	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
33 K. Jaworski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
34 S. Jurcewicz	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
35 P.M. Kaleta	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
36 S. Karczewski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
37 L. Kieres	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
38 K.M. Kleina	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
39 M. Klima	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
40 P. Klimowicz	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-
41 R. Knosala	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	-
42 S. Kogut	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
43 M. Konopka	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
44 B.J. Korfanty	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
45 S. Kowalski	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
46 N.J. Krajczy	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
47 W.J. Kraska	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
48 K. Kwiatkowski	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
49 R.E. Ludwiczuk	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
50 K. Majkowski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
51 A. Massalski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
52 Z.H. Meres	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	-
53 T. Misiak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.

	121	122	123	124	125	126	127	128	129	130	131	132	133	134	135	136	137	138	139	140
1 Ł.M. Abgarowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
2 M. Adamczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
3 P.Ł. Andrzejewski	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	-	-
4 D.I. Arciszewska-Mielewczyk	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
5 M. Augustyn	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
6 G.P. Banaś	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
7 R.J. Bender	?	+	+	+	?	?	+	?	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	-	-
8 J. Bergier	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
9 S. Bisztyga	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 P.J. Błaszczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
11 B.M. Borusewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
12 B. Borys-Damińska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
13 M.L. Boszko	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
14 J.M. Chróścikowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
15 Z.J. Cichoń	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	-	-
16 L. Cichosz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
17 W. Cimoszewicz	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
18 G. Czelej	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
19 W. Dajczak	+	.	.	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
20 W.J. Dobkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
21 J. Dobrzyński	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
22 J. Duda	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+
23 S. Gogacz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
24 S.A. Gorczyca	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
25 R.J. Górecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
26 H. Górski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
27 M.T. Grubski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
28 P.A. Gruszczyński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 T.J. Gruszka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
30 A.S. Grzyb	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
31 W.L. Idczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
32 S.A. Iwan	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+
33 K. Jaworski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
34 S. Jurcewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+
35 P.M. Kaleta	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
36 S. Karczewski	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	-	-
37 L. Kieres	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
38 K.M. Kleina	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
39 M. Klima	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
40 P. Klimowicz	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
41 R. Knosala	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
42 S. Kogut	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
43 M. Konopka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
44 B.J. Korfanty	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
45 S. Kowalski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
46 N.J. Krajczy	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
47 W.J. Kraska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
48 K. Kwiatkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 R.E. Ludwiczuk	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+
50 K. Majkowski	+	+	.	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
51 A. Massalski	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
52 Z.H. Meres	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
53 T. Misiak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+	+	+	+

	141	142	143	144	145	146	147	148	149	150	151	152	153	154	155	156	157	158	159	160
1 Ł.M. Abgarowicz	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
2 M. Adamczak	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
3 P.Ł. Andrzejewski	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+
4 D.I. Arciszewska-Mielewczyk	+	-	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+
5 M. Augustyn	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
6 G.P. Banaś	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
7 R.J. Bender	+	-	?	+	+	?	?	-	+	?	?	?	-	?	-	+	?	+	?	-
8 J. Bergier	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+
9 S. Bisztyga	-	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 P.J. Błaszczuk	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
11 B.M. Borusewicz	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
12 B. Borys-Damińska	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
13 M.L. Boszko	-	?	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
14 J.M. Chróścikowski	+	-	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	-	.	+	+	+	+
15 Z.J. Cichoń	+	-	?	+	+	+	.	+	+	.	+	+	+	.	-	-	+	+	+	+
16 L. Cichosz	+	-	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
17 W. Cimoszewicz	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?
18 G. Czelej	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	-	+	+	+	+	+
19 W. Dajczak	+	-	?	+	+	.	+	+	+	+	+	+	-	.	-	+	+	+	+	+
20 W.J. Dobkowski	+	-	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
21 J. Dobrzyński	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
22 J. Duda	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
23 S. Gogacz	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	?	-	+	+	+	+	-
24 S.A. Górczyca	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
25 R.J. Górecki	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
26 H. Górski	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	-	-	+	+	+	+	+
27 M.T. Grubski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
28 P.A. Gruszczyński	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 T.J. Gruszka	+	-	?	+	.	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
30 A.S. Grzyb	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
31 W.L. Idczak	+	-	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	?	+	-	+	+	+	+	+
32 S.A. Iwan	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.
33 K. Jaworski	+	-	?	+	+	#	?	-	+	?	+	?	?	+	-	+	+	+	+	-
34 S. Jurcewicz	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
35 P.M. Kaleta	+	-	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
36 S. Karczewski	+	-	?	+	.	#	+	-	+	?	+	?	?	?	-	+	+	+	+	-
37 L. Kieres	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+
38 K.M. Kleina	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
39 M. Klima	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
40 P. Klimowicz	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?
41 R. Knosala	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
42 S. Kogut	+	-	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+
43 M. Konopka	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
44 B.J. Korfanty	+	-	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	-
45 S. Kowalski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
46 N.J. Krajczy	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
47 W.J. Kraska	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	?	?	?	-	+	+	+	+	+
48 K. Kwiatkowski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 R.E. Ludwiczuk	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
50 K. Majkowski	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-
51 A. Massalski	+	-	?	+	+	+	?	-	+	+	+	+	+	+	-	+	.	+	+	+
52 Z.H. Meres	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
53 T. Misiak	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	.	+	+	+	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	161	162	163	164	165	166	167
1 Ł.M. Abgarowicz	+	-	+	-	-	+	-
2 M. Adamczak	+	-	+	-	-	+	-
3 P.Ł. Andrzejewski	+	-	-	+	+	-	+
4 D.I. Arciszewska-Mielewczyk	+	-	-	+	+	-	+
5 M. Augustyn	+	-	+	-	-	+	.
6 G.P. Banaś	.	-	-	+	+	-	+
7 R.J. Bender	+	-	?	+	+	-	+
8 J. Bergier	+	-	+	-	-	+	-
9 S. Bisztyga	+	-	+	-	-	+	+
10 P.J. Błaszczak	+	-	-	+	+	-	+
11 B.M. Borusewicz	+	-	+	-	-	+	+
12 B. Borys-Damińska	+	-	+	-	-	+	-
13 M.L. Boszko	+	#	+	-	-	+	-
14 J.M. Chrościkowski	#	-	-	+	+	-	+
15 Z.J. Cichoń	+	-	-	+	+	-	+
16 L. Cichosz	+	-	-	+	+	-	+
17 W. Cimoszewicz	+	+	-	+	+	-	+
18 G. Czelej	+	-	-	+	+	-	+
19 W. Dajczak	+	-	-	+	+	-	+
20 W.J. Dobkowski	+	-	-	+	+	-	+
21 J. Dobrzyński	.	.	.	.	.	.	.
22 J. Duda	+	-	+	-	-	+	-
23 S. Gogacz	+	-	-	+	+	-	+
24 S.A. Gorczyca	+	-	+	-	-	+	+
25 R.J. Górecki	+	+	+	-	-	+	-
26 H. Górski	+	-	-	+	+	-	+
27 M.T. Grubski	+	-	+	-	-	+	-
28 P.A. Gruszczyński	+	-	+	-	-	+	-
29 T.J. Gruszka	+	-	-	+	+	-	+
30 A.S. Grzyb	+	-	+	-	-	+	-
31 W.L. Idczak	+	-	-	+	+	-	+
32 S.A. Iwan	+	+	-	-	-	?	-
33 K. Jaworski	+	-	-	+	+	-	+
34 S. Jurcewicz	+	-	+	-	-	+	-
35 P.M. Kaleta	+	-	-	+	+	-	+
36 S. Karczewski	+	-	-	+	+	-	+
37 L. Kieres	+	-	+	-	-	+	-
38 K.M. Kleina	+	-	+	-	-	+	-
39 M. Klima	.	.	.	.	.	.	.
40 P. Klimowicz	?	-	-	+	+	-	+
41 R. Knosala	+	-	+	-	-	+	-
42 S. Kogut	+	-	-	+	+	-	+
43 M. Konopka	+	-	+	-	-	+	-
44 B.J. Korfanty	+	-	-	+	+	-	+
45 S. Kowalski	+	-	+	-	-	+	-
46 N.J. Krajczy	.	.	.	.	.	.	.
47 W.J. Kraska	+	-	-	+	+	-	+
48 K. Kwiatkowski	+	-	+	-	-	+	-
49 R.E. Ludwiczuk	+	-	+	-	-	+	-
50 K. Majkowski	+	-	-	+	+	-	+
51 A. Massalski	+	-	-	+	.	-	+
52 Z.H. Meres	+	-	+	-	-	+	-
53 T. Misiak	+	-	+	-	-	+	-

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	161	162	163	164	165	166	167
54 A. Misiołek	+	-	-	-	-	+	-
55 A.A. Motyczka	.	.	.	.	.	.	.
56 R.K. Muchacki	+	-	+	-	-	+	-
57 I. Niewiarowski	+	-	+	-	-	+	-
58 M. Okła	+	-	+	-	-	+	+
59 J. Olech	+	?	-	-	-	+	+
60 W.Z. Ortyl	+	-	-	+	+	-	+
61 A. Owczarek	+	-	+	-	-	+	.
62 M. Pańczyk-Pozdziej	+	-	+	-	-	+	-
63 B.J. Paszkowski	+	-	-	+	+	-	+
64 Z.M. Pawłowicz	+	-	+	-	-	+	-
65 A. Person	+	-	+	-	-	+	-
66 A.K. Piechniczek	.	.	.	.	.	.	.
67 L.M. Piechota	+	+	-	-	-	?	-
68 K.M. Piesiewicz	+	-	+	?	?	+	?
69 S. Piotrowicz	+	-	-	+	.	-	+
70 Z.S. Pupa	+	-	-	+	+	-	+
71 J.W. Rachoń	+	-	+	-	-	+	+
72 M.D. Rocki	+	-	+	-	-	+	-
73 Z. Romaszewski	-	-	-	+	+	-	+
74 J. Rotnicka	+	-	+	-	-	+	-
75 J. Rulewski	+	-	+	-	-	+	-
76 C.W. Ryszka	+	-	-	+	+	-	+
77 S. Sadowski	+	-	-	+	+	-	+
78 J. Sepioł	+	-	+	-	-	+	-
79 W. Sidorowicz	.	.	.	.	.	.	.
80 T.W. Skorupa	+	-	-	+	+	-	+
81 W. Skurkiewicz	+	-	-	+	+	+	+
82 E.S. Smulewicz	+	-	+	-	-	+	-
83 H.T. Stokłosa	+	-	-	+	+	+	+
84 J. Swakoń	+	-	+	+	+	+	+
85 Z.M. Szaleniec	+	-	+	-	-	+	-
86 A. Szewiński	+	-	+	-	-	+	-
87 G.A. Sztark	+	-	-	-	-	+	-
88 M. Trzeciński	+	-	+	-	-	+	-
89 P. Wach	+	-	+	-	-	+	-
90 K.A. Wiatr	+	-	-	+	+	-	+
91 M.S. Witczak	+	-	+	-	-	+	-
92 E.K. Wittbrodt	.	.	.	.	.	.	.
93 G.M. Wojciechowski	+	-	-	+	+	-	+
94 M. Wojtczak	+	-	+	-	-	+	-
95 H.M. Woźniak	+	-	+	-	-	+	-
96 J. Wyrowiński	+	-	+	-	-	+	-
97 A.M. Zając	+	-	-	+	+	-	+
98 K.P. Zaremba	.	.	.	.	.	.	.
99 P.B. Zientarski	+	-	+	-	-	+	-
100 M. Ziółkowski	+	-	+	-	-	+	-
Obecnych	91	92	92	92	90	92	90
Za	88	4	49	39	37	54	45
Przeciw	1	86	42	52	52	36	44
Wstrzymało się	1	1	1	1	1	2	1
Nie głosowało	1	1	0	0	0	0	0

Przemówienia i oświadczenia
senatorów
przekazane do protokołu,
niewygłoszone
podczas 83. posiedzenia Senatu

Przemówienie senatora Ryszarda Knosali w dyskusji nad punktem drugim porządku obrad

Kłęski powodzi, które nawiedziły nasz kraj w ostatnich latach, pozwoliły dostrzec bardzo wiele obszarów funkcjonowania służb publicznych, które wymagały usprawnień. Można w tym miejscu postawić tezę, że każda kolejna powódź dawała asumpt do wyciągnięcia pewnych wniosków na przyszłość. Przeciwdziałanie negatywnym skutkom powodzi należy postrzegać co najmniej w dwóch wymiarach. Kluczowe znaczenie ma tu niewątpliwie urządzenie odpowiedniej infrastruktury technicznej, która pozwoli na skuteczne ograniczenie ryzyka zalania i wyrządzenia szkód. Docelowo to właśnie na odpowiedniej infrastrukturze przeciwpowodziowej powinien oprzeć się cały system. Realizacja tego zadania wiąże się jednak z ogromnymi kosztami i wymaga czasu. Należy przy tym zawsze pamiętać, że człowiek w konfrontacji z siłami natury, co do zasady, skazany jest na porażkę. Zatem nawet najnowocześniejsze budowle regulujące bieg rzek nigdy nie będą stanowiły stuprocentowej gwarancji bezpieczeństwa. Dlatego też tak ważny jest kolejny wymiar, w jakim może odbywać się ograniczanie negatywnych skutków kłesk żywiołowych. Mam tu na względzie wszelkiego rodzaju przepisy prawa, które pozwalają, a nawet ułatwiają sprawne niesienie pomocy w sytuacji kryzysowej.

Projekt ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi znakomicie wpisuje się we wspomniany drugi obszar działań służących walce ze skutkami powodzi. Projekt ten opiera się na bogatych doświadczeniach zdobytych szczególnie w ostatniej dekadzie. Wypracowane wówczas mechanizmy prawne, na przykład ustawa z dnia 24 czerwca 2010 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi z maja i czerwca 2010 r., miały charakter partykularny i można je było wykorzystać jedynie w odniesieniu do usuwania skutków konkretnego kataklizmu. Wypracowany wówczas dorobek prawny obecnie posłużył projektodawcy jako podstawa do opracowania przepisów uniwersalnych, które znajdą zastosowanie do ewentualnych zdarzeń przyszłych. Jest to zasadniczy atut niniejszego projektu ustawy. Ustalenie *a priori* niezbędnych regulacji zwalnia parlament od obowiązku pracy pod presją czasu, jak miało to miejsce chociażby w roku ubiegłym. Nadto, przyjęcie zawczasu odpowiednich procedur na wypadek wystąpienia sytuacji kryzysowej pozwala odpowiednim służbom na właściwe przygotowanie się do ich wdrożenia. Zatem przyjęcie przedstawionego projektu ustawy pozwoli przede wszystkim znacznie ograniczyć czas, jaki musi upłynąć od chwili zaistnienia zdarzenia kryzysowego do momentu uruchomienia środków finansowych przeznaczonych na niesienie pomocy poszkodowanym.

Warto zwrócić uwagę na art. 1 ust. 2 projektu ustawy, który upoważnia Radę Ministrów do odpowiedniego dostosowania instrumentów przewidzianych w projekcie ustawy, mając na względzie przede wszystkim zakres niezbędnej pomocy. Art. 5 projektowanego aktu daje podstawy do wypłaty jednorazowego bezzwrotnego zasiłku powodziowego w kwocie do 2 tysięcy zł. Na szczególną aprobatę zasługuje w tym przypadku fakt, iż procedura przyznawania i wypłaty zasiłku, wedle zamierzeń projektodawcy, nie powinna przekroczyć czterech dni. Niezwykle ważne jest nadto odniesienie się do zasad zwrotu gminom kosztów związanych z wypłatą ekwiwalentów członkom ochotniczej straży pożarnej biorącym udział w akcji ratowniczej oraz kosztów na pokrycie ewentualnych strat w sprzęcie specjalistycznym utraconym lub uszkodzonym na skutek działania ratowniczego prowadzonego w trakcie powodzi.

Projektowany art. 8 wskazuje, że usprawiedliwieniem nieobecności w pracy może być „faktyczna niemożność świadczenia pracy w związku z powodzią”. Przepis ten ustala nadto możliwość powierzenia pracownikowi pracy innego rodzaju, niż wynika to z umowy o pracę, jeśli spowodowane jest to koniecznością usuwania skutków powodzi u tego pracodawcy, a także zasady wynagradzania pracownika w przypadku zaistnienia opisanych okoliczności.

Przedstawione rozwiązania stanowią jedynie niewielki przykład. Projekt ustawy przewiduje bowiem bardzo wiele innych form pomocy mających zastosowanie zarówno wobec osób fizycznych, jak również w odniesieniu do przedsiębiorców czy samorządów lokalnych. Ich szczegółowe omówienie wykracza jednak poza charakter tego wystąpienia. Warto dodać, że wiele spośród przedstawionych instrumentów pomocowych było już z powodzeniem stosowanych, na przykład w celu usuwania skutków ubiegłorocznej powodzi.

Wysoka Izbo, projekt ustawy zawiera rozwiązania prawne wypracowane w praktyce. Zatem przyjęcie ich jako stałych procedur na wypadek kłęski żywiołowej jest jak najbardziej zasadne. Proszę zatem Wysoką Izbę o pozytywne rozpatrzenie niniejszego projektu ustawy. Żywię jednocześnie nadzieję, że nieprędko zaistnieje faktyczna potrzeba wykonania przyjętych przepisów. Dziękuję za uwagę.

Przemówienie senatora Ryszarda Knosali w dyskusji nad punktem trzecim porządku obrad

Przedstawiony dziś projekt ustawy nie jest pierwszym aktem o charakterze deregulacyjnym. Warto przypomnieć w tym miejscu choćby ustawę z dnia 25 marca 2011 r. o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców. Ustawy tego typu charakteryzują się znaczną przekrojowością podejmowanych zagadnień i cecha ta towarzyszy także niniejszemu projektowi, bowiem zmienia on aż dwadzieścia dwie inne ustawy. Materia objęta projektem ustawy, mimo znacznego stopnia niejednorodności, daje się jednak w pewnym stopniu usystematyzować.

W pierwszej kolejności pragnę zwrócić uwagę na postulat zniesienia Dziennika Urzędowego Rzeczypospolitej Polskiej „Monitora Polskiego B”. Wynika to wprost z art. 12 projektu ustawy, dokonującego nowelizacji ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz z projektowanego art. 23, przepis końcowy. U podstaw tej zmiany leżała idea, aby wyeliminować przypadki, kiedy proces ogłaszania określonych dokumentów realizowany jest w sposób mało efektywny. Znakomitym przykładem może być w tym miejscu ustawa o rachunkowości nakazująca publikowanie sprawozdań finansowych, wraz z innymi dokumentami, w Monitorze Polskim B. Jednocześnie istnieje grupa podmiotów, które niezależnie od powyższego zobowiązane są ogłaszać niektóre dokumenty, także w Krajowym Rejestrze Sądowym. Co gorsza, zakres dokumentów ogłaszanych w tych dwóch miejscach nie jest spójny. Słusznie zatem zaproponowano, aby ujednoczyć katalog ogłaszanych dokumentów, oczywiście z poszanowaniem szczegółowych wymogów prawa unijnego. W efekcie obowiązek publikacji będzie mógł zostać spełniony poprzez dokonanie ogłoszenia tylko w jednym publikatorze, w zależności od rodzaju podmiotu ogłoszenie odbywać się będzie albo bezpośrednio w Monitorze Sądowym i Gospodarczym albo w KRS. Rozwiązanie to w sposób istotny pomoże także ograniczyć ogólne koszty działalności wskazanej grupy podmiotów – koszt ogłoszenia jednej strony w Monitorze Polskim B wynosi przeszło 700 zł, podczas gdy ogólny koszt ogłoszenia w KRS to zaledwie 250 zł.

Zniesienie wspomnianego dziennika urzędowego pociąga za sobą konieczność znowelizowania przepisów ustaw, które zawierały odesłanie do tego publikatora. W tym zakresie projekt ustawy nowelizuje ustawę o wydawaniu Monitora Sądowego i Gospodarczego, ustawę o Radzie Ministrów, ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, jak również ustawę o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców, ustawę o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ustawę o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej, ustawę o europejskim ugrupowaniu współpracy terytorialnej. Wypada dodać, że w przypadku ostatniej grupy aktów prawnych przepis nowelizujący nie dokonuje zmian dotyczących zakresu ogłaszanych informacji, lecz jedynie wskazuje inny właściwy publikator. Przedstawiona grupa zmian zasługuje na pozytywną ocenę nie tylko ze względu na obniżenie kosztów działalności podmiotów gospodarczych, ale również ze względu na uproszczenie i ujednoczenie niektórych obowiązków. Nie ulega przy tym wątpliwości, że ograniczenie liczby oficjalnych publikatorów, choćby tylko o jeden, wpłynie pozytywnie na poprawę przejrzystości całego systemu.

Oczywiście projekt ustawy deregulacyjnej, nad którym dziś debatujemy, odnosi się również do innych istotnych zagadnień, które warto choćby w skrócie przedstawić. W zakresie prawa pracy projekt ustawy określa na nowo zasady, na których będzie możliwe wykorzystywanie zaległego urlopu. Zgodnie z zaproponowanym nowym brzmieniem art. 168 kodeksu pracy pracownik będzie miał taką możliwość aż do końca września roku następującego po roku, w którym powstała ta zaległość. Rozwiązanie to wpłynie pozytywnie na funkcjonowanie zakładów pracy oraz umożliwi pracownikom wykorzystanie zaległego urlopu w bardziej dogodnym terminie.

Projekt ustawy przedstawia szereg nowych rozwiązań z zakresu prawa podatkowego. Pewną nowością będzie możliwość wydawania ogólnej interpretacji podatkowej przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych nie tylko z urzędu, ale również w trybie wnioskowym. Przyjęcie tej zmiany nie mogło się obyć bez szczegółowego określenia trybu, w jakim wniosek może zostać rozpatrzony. Wypada przychylić się także do zmian dotyczących ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, które przewidują wydłużenie terminu na złożenie deklaracji na podatek od nieruchomości.

Niezwykle istotne są zmiany dokonywane w ustawie o podatku akcyzowym. Projektodawca przewidział między innymi poszerzenie możliwości zastosowania odstępstwa od ogólnej zasady wyłączającej możliwość stosowania uproszczonych procedur celnych w odniesieniu do wyrobów akcyzowych. W tym celu proponuje się uchylić obecnie obowiązujące przepisy wykonawcze i uregulować przedmiotowe kwestie na gruncie ustawowym. Wprowadzenie ułatwień dla importerów i eksporterów możliwe jest w dużej mierze dzięki sprawnie funkcjonującym elektronicznym systemom wspomagającym nadzór celny. Stąd ułatwienia te nie powinny spowodować istotnych zagrożeń z punktu widzenia interesu Skarbu Państwa.

Należy jednak dodać, że w przypadku obrotu paliwami silnikowymi, jeśli wysokość obrotu nie przekroczy w roku podatkowym 40 milionów zł, lub alkoholem etylowym projektodawca wyłączył możliwość zastosowania rzeczonych ułatwień.

Na koniec pragnę wspomnieć o ułatwieniach bezpośrednio odnoszących się do ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Zaproponowane rozwiązania wypełniają pewną lukę poprzez uregulowanie zasad, na jakich możliwe jest utworzenie w Polsce oddziału przez osoby fizyczne posiadające obywatelstwo polskie, lecz prowadzące działalność gospodarczą za granicą. Ponadto ustawa precyzuje zasady likwidacji oddziałów wskutek decyzji podjętej przez przedsiębiorcę zagranicznego oraz zasady utworzenia przedstawicielstwa. Jako powiązane z przedmiotowymi przepisami należy przytoczyć zmiany w prawie bankowym polegające na ograniczeniu wymagań proceduralnych w przypadku tworzenia przedstawicielstwa przez bank zagraniczny lub instytucję kredytową. Jedynym organem właściwym do sprawowania nadzoru w tym zakresie będzie Komisja Nadzoru Finansowego.

Reasumując, wypada po raz kolejny wyrazić uznanie dla woli i determinacji projektodawcy do systematycznej pracy na rzecz dostosowywania przepisów prawa w taki sposób, aby jak najlepiej służyły one obywatelom lub przedsiębiorcom. Przedstawione przeze mnie przykłady nie stanowią wyczerpującego omówienia wszystkich zaproponowanych zmian, ale znakomicie oddają intencje projektodawcy, który dąży zarówno do likwidacji bądź ograniczenia niektórych obowiązków nakładanych na wskazane grupy podmiotów, jak również do doprecyzowania przepisów będących dotychczas źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych. Zważywszy na przytoczone argumenty pragnę zarekomendować Wysokiej Izbie przyjęcie niniejszego aktu. Dziękuję.

Przemówienie senatora Rafała Muchackiego w dyskusji nad punktem trzecim porządku obrad

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Ustawa proponuje między innymi zmianę art. 14a ustawy – Ordynacja podatkowa. Przepis ten określa zasady wydawania ogólnej interpretacji podatkowej przez Ministra Finansów.

Obecnie interpretacji takiej dokonuje minister z urzędu, przepis nie przewiduje możliwości wystąpienia z wnioskiem o dokonanie takiej interpretacji. Możliwość taką wprowadza procedowana zmiana przepisu.

Pomimo że obecna regulacja nie dopuszcza składania wniosku o wydanie ogólnej interpretacji, za dopuszczalne uważa się wystąpienie konkretnego podmiotu do wspomnianego ministra o skorzystanie z uprawnienia przewidzianego w art. 14a. Oczywiście pismo zawierające taki wniosek będzie jedynie sygnalizacją wątpliwości prawnych, których wyjaśnienie jest niezbędne w celu zapewnienia jednolitego stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe i organy kontroli skarbowej. Minister Finansów nie jest w żadnym stopniu związany tym stanowiskiem i tylko do niego będzie należeć ocena istnienia takiej potrzeby i skorzystania z uprawnienia do dokonania rozważanej interpretacji. Sens wprowadzanej regulacji uzależniony jest więc od możliwości skutecznego wyegzekwowania od organu wydania interpretacji ogólnej.

Tymczasem zgodnie z art. 3 §2 pktami 4a i 8 prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi zaskarżeniu do sądu administracyjnego podlegać będą jedynie pisemne interpretacje przepisów prawa podatkowego wydawane w indywidualnych sprawach oraz jedynie bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach indywidualnych interpretacji prawa podatkowego.

Wydaje się zatem, iż wprowadzane rozwiązania powinny zostać skorelowane ze zmianą ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w sposób umożliwiający, analogicznie jak w przypadku interpretacji indywidualnej, wyegzekwowania uprawnienia. W przeciwnym wypadku nowe rozwiązania art. 14a ordynacji podatkowej mogą naruszać konstytucyjną zasadę prawa do sądu, art. 45, art. 77 ust. 2 konstytucji.

Przemówienie senatora Ryszarda Knosali w dyskusji nad punktem ósmym porządku obrad

Przedstawiony projekt nowelizacji obejmuje swoim zakresem dwa akty prawne, ustawę o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych oraz ustawę o prawach pacjenta oraz Rzeczniku Praw Pacjenta. Istotą zaproponowanych zmian jest rozszerzenie i ujednoczenie katalogu ograniczeń nałożonych na osoby sprawujące wskazane funkcje rzecznika.

Warto zaznaczyć, że w świetle obowiązujących przepisów ograniczenie prowadzenia dodatkowej działalności oraz dodatkowego zatrudnienia przez osoby pełniące funkcję rzecznika jest regulowane w sposób bardzo różnorodny. W przypadku rzecznika ubezpieczonych mamy do czynienia zarówno z przepisami o znacznym stopniu szczegółowości, które zabraniają takiej osobie utrzymywania ściśle określonych relacji ze wskazaną grupą podmiotów jak zakłady ubezpieczeń czy towarzystwa emerytalne, jak i z przepisem ogólnym, zakazującym wykonywania innych czynności, które pozostawałyby w sprzeczności z obowiązkami rzecznika albo mogłyby wywołać podejrzenie o jego stronnictwość lub interesowność. Z kolei w ustawie o Rzeczniku Praw Dziecka istniejące ograniczenia mają charakter bardziej ogólny i odnoszą się do zakazu łączenia tej funkcji z zajmowaniem innego stanowiska – wyjątek stanowi tu jedynie stanowisko profesora szkoły wyższej – lub wykonywania innych zajęć zawodowych. Rzecznik praw dziecka nie może nadto należeć do partii politycznej oraz prowadzić działalności publicznej niedającej się pogodzić z obowiązkami i godnością jego urzędu. W podobny sposób uregulowane zostały również zakazy odnoszące się do rzecznika praw obywatelskich. W świetle przedstawionych przykładów szczególnie jaskrawo rysuje się sytuacja prawna osoby piastującej urząd rzecznika praw pacjenta. W tym przypadku bowiem obowiązująca ustawa o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta nie wskazuje żadnych tego typu ograniczeń. Biorąc to pod uwagę, konieczne wydaje się ustanowienie pewnych minimalnych standardów, które w sposób jednolity regulowałyby ograniczenia związane z pełnieniem funkcji rzecznika. Uważam, że omawiany dziś projekt ustawy w całości realizuje ten postulat, ponieważ przewiduje, że tak jak w przypadku rzecznika praw dziecka czy rzecznika praw obywatelskich, osoby sprawujące urząd rzecznika ubezpieczonych lub rzecznika praw pacjenta nie będą mogły zajmować innego stanowiska, z wyjątkiem stanowiska związanego z działalnością naukową, ani wykonywać innych zajęć zawodowych, należeć do partii politycznej, ani też prowadzić działalności publicznej niedającej się pogodzić z obowiązkami i godnością tego urzędu.

Na gruncie ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych zmiana ta będzie wprowadzona poprzez wyodrębnienie z dotychczasowego katalogu ograniczeń ustawowych – odnosił się on zarówno do rzecznika ubezpieczonych, jak również do pracowników jego biura – grupy przepisów odnoszących się wyłącznie do rzecznika ubezpieczonych. W ten sposób pracownicy biura rzecznika nadal będą objęci dotychczasowymi zakazami, a zakazy dotyczące rzecznika będą mogły zostać rozszerzone w opisanym wyżej zakresie. W przypadku ustawy o prawach pacjenta i Rzecznika Praw Pacjenta nowelizacja polegać będzie po prostu na dodaniu wskazanego katalogu ograniczeń do przepisów regulujących zasady powoływania rzecznika oraz jego zastępcy, odpowiednio art. 43 i 46 ustawy.

Analizując przytoczone fakty, można stwierdzić, że przyjęcie niniejszego projektu ustawy nie tylko pozwoli ujednoczyć obowiązujące prawo, ale także przyczyni się także do umacniania wśród obywateli poczucia niezależności i bezstronności urzędu rzecznika praw pacjenta oraz rzecznika ubezpieczonych. Proszę zatem Wysoką Izbę o pozytywne rozpatrzenie zaproponowanych zmian. Dziękuję.

Przemówienie senatora Rafała Muchackiego w dyskusji nad punktem dziewiętnastym porządku obrad

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Procedowana ustawa po wielu latach oczekiwania wypełnia lukę systemową co do regulacji zasad funkcjonowania umowy deweloperskiej, zapewniając konsumentom, użytkownikom i najemcom ochronę ze strony władz publicznych przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi.

W art. 4 wskazuje się, iż deweloper jest zobowiązany zapewnić nabywcom co najmniej jeden z następujących środków ochrony: zamknięty mieszkaniowy rachunek powierniczy, otwarty mieszkaniowy rachunek powierniczy i gwarancję ubezpieczeniową czy też otwarty mieszkaniowy rachunek powierniczy i gwarancję bankową.

Zgodnie z tą regulacją wypłata środków albo nastąpi po przekazaniu mieszkania czy też domu jednorodzinnego nabywcy w przypadku prowadzenia zamkniętego mieszkaniowego rachunku powierniczego, albo będzie uwalniana transzami przy jednoczesnym zachowaniu drugiego występującego kumulatywnie sposobu zabezpieczenia w postaci gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej.

Proponowana przez Komisję Gospodarki Narodowej zmiana tego przepisu poprzez dodanie pktu 4, w którym przewiduje się dodatkowy środek ochrony w postaci otwartego mieszkaniowego rachunku powierniczego, wydaje się osłabiać stopień ochrony nabywców. Oczywiście rozwiązanie takie może skutkować mniejszymi potencjalnymi kosztami po stronie dewelopera i teoretycznie zmniejszeniem ceny nabywania.

Niemniej jednak należy poddać pod rozagę, czy taki sposób zabezpieczenia zapewni optymalną realizację ochronnego celu ustawy, który legł u podstaw *ratio legis* zawartych w niej rozwiązań.

Przemówienie senatora Ryszarda Knosali w dyskusji nad punktem dwudziestym porządku obrad

Projekt ustawy o timeshare odnosi się, ujmując najogólniej, do rodzaju umów nazywanych tym samym określeniem, regulujących odpłatne nabywanie przez konsumenta prawa do korzystania w okresach wskazanych w umowie z co najmniej jednego miejsca zakwaterowania, jeśli umowa taka zawierana jest na okres dłuższy niż rok. Zagadnienie to było już w pewnej mierze uregulowane na gruncie prawa krajowego mocą ustawy z dnia 13 lipca 2000 r. o ochronie nabywców prawa korzystania z budynku lub pomieszczenia mieszkalnego w oznaczonym czasie w każdym roku (...). Niemniej jednak wzrost popularności tego typu umów oraz konieczność dalszego dostosowywania prawodawstwa krajowego do dyrektyw unijnych spowodował, że do Wysokiej Izby przedłożony został projekt nowej ustawy.

Szczegółowy zakres przedmiotowy projektu ustawy określony został w art. 1 i oprócz umowy timeshare odnosi się on również do: umów o długoterminowy produkt wakacyjny, umów pośrednictwa w odsprzedaży timeshare lub długoterminowego produktu wakacyjnego, jak też umów o uczestnictwo w systemie wymiany. W przepisie tym przesadzono także, że ustawa ma zastosowanie do wspomnianych rodzajów umów, pod warunkiem że zawierane są one pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. Dlatego też wspomniany projekt ustawy można zaliczyć do grupy aktów prawnych, których zasadniczym celem jest właśnie ochrona praw konsumentów. Szeroki zakres zastosowania niniejszego projektu ustawy jest oczywiście rozwiązaniem korzystnym z punktu widzenia konsumenta. Poruszana problematyka uregulowana została tu bowiem w sposób kompleksowy, obejmując szereg produktów i usług, które, jak pokazała praktyka ostatnich lat, bardzo często są oferowane jako produkty i usługi powiązane z timeshare, na przykład systemy wymiany czy systemy odsprzedaży.

Warto w tym miejscu zauważyć, że rozszerzeniu uległ zakres pojęciowy timeshare. Zgodnie z zapisami projektu ustawy timeshare obejmuje już nie tylko nieruchomości, ale również wszelkie miejsca zakwaterowania, a zatem między innymi również miejsca na statkach, w przyczepach samochodowych czy w domkach turystycznych.

Projekt ustawy wzorem implementowanej dyrektywy dużo uwagi poświęca realizacji obowiązków informacyjnych względem konsumenta. W celu sprecyzowania i ujednolicenia informacji, które przedsiębiorca ma obowiązek przekazać konsumentowi, projektodawca zaproponował ustanowienie pięciu standardowych formularzy informacyjnych. Formularze te dotyczą odpowiednio: umowy timeshare, umowy o długoterminowy produkt wakacyjny, umowy pośrednictwa w odsprzedaży timeshare lub długoterminowego produktu wakacyjnego, umowy o uczestnictwo w systemie wymiany. Określono ponadto standardowy formularz odstąpienia od umowy. Niezwykle istotny jest wymóg zapisany w art. 9 projektu ustawy, wedle którego przedsiębiorca powinien przekazać konsumentowi szczegółowe informacje dotyczące danej umowy jeszcze przed jej zawarciem. Przepis ten dotyczy zarówno umowy właściwej, jak i ewentualnej umowy przedwstępnej. Dalsze przepisy uściślają dodatkowo, że przekazanie to musi nastąpić z takim wyprzedzeniem, aby konsument miał możliwość zapoznania się z treścią tych informacji przed zawarciem umowy. Co więcej, informacje te muszą być przekazane nieodpłatnie, w sposób jasny i zrozumiały, na piśmie lub na innym trwałym nośniku informacji. Wypada dodać ponadto, że informacje przekazane konsumentowi na standardowych formularzach informacyjnych stanowią, co do zasady, integralną część zawartej następnie umowy.

Zaprezentowany projekt aktu normatywnego określa również, że w przypadku emitowania reklam dotyczących produktów tego rodzaju, czyli związanych z timeshare, istnieje obowiązek wskazania miejsca, gdzie możliwe jest uzyskanie szczegółowych informacji na dany temat, zaś w przypadku organizacji spotkań o charakterze promocyjno-handlowym informacje te muszą być dostępne dla konsumenta przez cały czas trwania spotkania. Zaproponowane w tym zakresie przepisy wypada zatem ocenić pozytywnie, bowiem ustanawiają one warunki wystarczające do tego, aby konsument mógł dokonać świadomej oceny i wyboru oferty najlepiej dostosowanej do jego potrzeb.

W projekcie ustawy znalazły się także inne przepisy, które w sposób szczególny mają chronić konsumenta. Mam tu na myśli unormowania art. 25 i 26 projektowanego aktu dotyczące warunków i terminów odstąpienia od zwartej umowy oraz wynikający z art. 34 projektu ustawy przepis ograniczający możliwość żądania przez przedsiębiorcę dodatkowych świadczeń, na przykład przed upływem terminu do odstąpienia od umowy. Nie dość, że w art. 12 projektu ustawy zobowiązano przedsiębiorcę, aby jeszcze przed zawarciem umowy w sposób jasny i zrozumiały zwrócił konsumentowi uwagę na kwestie wynikające ze wspomnianych art. 25, 26 i 34, to wedle brzmienia art. 17 projektu ustawy postanowienia wynikające ze wskazanych przepisów muszą znaleźć się w treści samej umowy. Co więcej, konsument musi je odrębnie podpisać.

Na koniec wypada podkreślić, że z art. 7 projektu ustawy wynika, że przepisy te powinny stanowić jedynie pewny minimalny standard. Oznacza to zatem, że z jednej strony, przedsiębiorca może ustanowić warunki korzystniejsze aniżeli przewidziane w ustawie, z drugiej jednak strony, w każdym przypadku, gdy postanowienia umowne okazałyby się mniej korzystne niż przepisy powszechnie obowiązującego prawa, zastępczo stosować się będzie właśnie przepisy ustawowe.

Mając na uwadze zarówno fakt, że opisany rodzaj działalności zyskuje z roku na rok na popularności, jak również uwzględniając potrzebę przyjęcia do krajowego porządku prawnego właściwych unormowań wynikających z dyrektyw unijnych, uważam, że przyjęcie niniejszego projektu ustawy jest w pełni uzasadnione. Jestem także przekonany, że przepisy zawarte w tym akcie okażą się skutecznym narzędziem służącym ochronie praw konsumenta. Dziękuję.

Przemówienie senatora Ryszarda Knosali w dyskusji nad punktem dwudziestym czwartym porządku obrad

Potrzeba nowelizacji aktów prawnych wskazanych w tytule projektu ustawy wynika z konieczności ograniczenia licznych niejasności interpretacyjnych, jakie powstały w efekcie stosowania obowiązujących przepisów. Ponadto projektodawca dostrzegł potrzebę zmiany i uzupełnienia niektórych zapisów w taki sposób, aby były one lepiej dostosowane do istniejących obecnie realiów. Mówiąc ogólnie, projekt ustawy skupia się na poprawie sytuacji zwierząt w naszym kraju.

Już na wstępie wypada zwrócić uwagę na wynikające z projektu ustawy nowe brzmienie art. 6. Funkcjonującemu obecnie zakazowi zabijania zwierząt towarzyszą zwroty niedookreślone, takie jak „nieuzasadnione”, „niehumanitarne”. Potencjalny adresat wskazanej normy może zatem wyciągnąć – skądinąd niesłuszny – wniosek, że generalnie zabijanie zwierząt w świetle obowiązującego prawa jest dopuszczalne, o ile tylko nie jest ono nieuzasadnione lub niehumanitarne. Dlatego też celowe jest odejście od tej formy redakcyjnej na rzecz sformułowania prostego i czytelnego zakazu, na przykład „zabrania się zabijania zwierząt”, przy jednoczesnym określeniu zamkniętego, skonkretyzowanego katalogu wyjątków od tej reguły. Zgodnie z projektowanymi przepisami zabijanie zwierząt będzie dopuszczalne na zasadzie wyjątku, na przykład w celu pozyskania mięsa i skór, w przypadku działań niezbędnych do usunięcia poważnego zagrożenia sanitarnego ludzi lub zwierząt, w związku z koniecznością ograniczenia populacji zwierząt łownych. Projektodawca podkreśla jednak, że nawet wówczas uśmiercenie zwierzęcia powinno zostać przeprowadzone zgodnie z przepisami art. 33 ustawy o ochronie zwierząt lub zgodnie z odrębnymi przepisami.

Istotne zmiany poczynione zostały także w odniesieniu do zakazu znęcania się nad zwierzętami. Projektodawca nie tylko doprecyzował niektóre istniejące przepisy, chociażby art. 6 ust. 2 pkt 1 projektu ustawy, w którym uściślono, że za niedozwolone prawem okaleczenie zwierzęcia może zostać uznane także znakowanie zwierząt stałocieplnych poprzez wypalanie lub wymrażanie, przycinanie psom uszu i ogona, jeśli zabieg tego rodzaju czyniony jest w celu innym aniżeli ratowanie zdrowia lub życia tego zwierzęcia, ale także istotnie rozszerzył katalog czynów, które wypełniają zakres przedmiotowy tego zakazu. Zgodnie z dodanymi do wspomnianego art. 6 ust. 2 pktami 16–19 projektu ustawy do czynności uznawanych za znęcanie się nad zwierzętami zaliczana będzie również zoofilia, wystawianie zwierzęcia domowego lub gospodarskiego na działanie warunków atmosferycznych zagrażających jego zdrowiu lub życiu, utrzymywanie zwierzęcia bez odpowiedniego pokarmu lub wody, transportowanie lub przetrzymywanie w celu sprzedaży żywych ryb w warunkach uniemożliwiających im oddychanie, gdy mają zbyt mało wody. Słusznym uzupełnieniem przytoczonych wyżej rozwiązań jest znowelizowany art. 9 ust. 2 projektu ustawy dotyczący zwierząt domowych. Zgodnie ze wskazaną normą zabronione będzie „trzymanie zwierząt domowych na uwięzi w sposób stały dłużej niż 12 godzin w ciągu doby lub powodujący u nich uszkodzenie ciała lub cierpienie oraz niezapewniający możliwości niezbędnego ruchu”. W przepisie wskazano nadto, że „długość uwięzi nie może być krótsza niż 3 m”. Jeśli tylko przepis ten będzie skutecznie egzekwowany, może okazać się skutecznym rozwiązaniem problemu polegającego na uwiązywaniu zwierząt domowych, w tym przypadku chodzi szczególnie o psy, w sposób urągający jakimkolwiek standardom.

Tak precyzyjne określenie zachowań, które w świetle prawa są nieakceptowane, wpłynie zapewne na poprawę sytuacji wielu zwierząt poprzez promowanie wśród społeczeństwa właściwych standardów postępowania. Projektowane zmiany ułatwią także działanie służbom odpowiedzialnym za egzekwowanie przepisów dotyczących ochrony zwierząt. Warto w tym miejscu podkreślić, że projekt ustawy nakłada określone obowiązki w tym zakresie również na strażę gminne.

Przepisem o jeszcze większej doniosłości jest niewątpliwie art. 9a projektu ustawy, który nakazuje każdemu, kto napotka porzuconego psa lub kota, w szczególności pozostawionego na uwięzi, powiadomić o tym najbliższe schronisko dla zwierząt, straż gminną lub Policję. Przepis ten stanowi czytelny sygnał, że troska o los zwierząt nie jest wyłącznie zadaniem wyznaczonych do tego służb lub organizacji społecznych, ale tak naprawdę jest obowiązkiem każdego z nas.

Warto zwrócić uwagę na dodawane w projekcie ustawy art. 10a i 10b. Celem wskazanych regulacji jest ograniczenie handlu zwierzętami domowymi na targach, targowiskach i giełdach oraz wprowadzania do obrotu psów i kotów poza miejscami ich chowu lub hodowli. Projektodawca podkreśla, że opisane działania połączone są najczęściej z transportem i przetrzymywaniem zwierząt w nieodpowiednich warunkach. Istniejąca obecnie sytuacja jest niepożądana także z uwagi na fakt, że sprzyja ona bezprawnemu uśmiercaniu zwierząt, na przykład tych, których nie udało się sprzedać, oraz wpływa na wzrost liczby bezpańskich psów i kotów, porzucanych przez ich właścicieli. Przyjęcie wskazanych przepisów spowoduje, że za-

kup psa lub kota w zorganizowanej formie będzie możliwy za pośrednictwem podmiotu, którego statutowym celem jest prowadzenie hodowli. Wyjątek w zakresie wprowadzania do obrotu psów i kotów przewidziano także względem podmiotów prowadzących schroniska dla zwierząt oraz organizacji, których statutowym celem jest ochrona zwierząt. Żywię głęboką nadzieję, że przyjęcie wskazanych przepisów pozwoli osiągnąć zamierzony cel, a w szczególności pozwoli wielu bezpańskim zwierzętom umieszczonym w schroniskach znaleźć swój nowy dom.

Walka z bezdomnością zwierząt będzie dodatkowo wzmocniona poprzez zobowiązanie wszystkich gmin do corocznego uchwalania programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt. W obecnym stanie prawnym gminy miały jedynie taką możliwość. Jednocześnie projektowany art. 11a ust. 2 znacznie rozszerza katalog elementów, które obligatoryjnie muszą się znaleźć w rzeszonym programie. Z przytoczonymi przepisami koresponduje art. 11 ust. 3 projektu ustawy, w którym wskazano, że odłowienie bezdomnego zwierzęcia może mieć miejsce co do zasady tylko wówczas, gdy gmina jest mu w stanie zapewnić miejsce w schronisku dla zwierząt. Projektodawca zaznacza, że celem tego przepisu jest wyeliminowanie przypadków, gdy odłowione zwierzęta wskutek braku dostatecznej liczby miejsc w schroniskach dla zwierząt lub ze zwykłej chęci ograniczenia kosztów działalności były masowo uśmiercane. Zapisy projektu ustawy pozwolą gminom na skuteczniejszy nadzór w tym zakresie, co ma istotne znaczenie szczególnie w przypadku, gdy odławianie zwierząt gmina zleciła podmiotom zewnętrznym.

Reasumując, chcę powiedzieć, że jestem przekonany, iż przedłożony Wysokiej Izbie projekt ustawy okaże się skutecznym narzędziem służącym poprawie standardów ochrony zwierząt. Zwracam się zatem z prośbą o jego przyjęcie. Dziękuję za uwagę.

Przemówienie senatora Rafała Muchackiego w dyskusji nad punktem dwudziestym czwartym porządku obrad

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Obowiązująca ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt w art. 6 ust. 2 zawiera definicję znęcania się nad zwierzętami, zgodnie z którą przez znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć zadawanie albo świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpień w szczególności w jeden ze wskazanych w tym przepisie sposobów.

Nowelizacja tej ustawy rozszerza katalog czynów definiowanych jako znęcanie się nad zwierzętami. W pkt 16 przewiduje się, iż znęcaniem się jest „praktykowanie zachowań seksualnych polegających na obcowaniu płciowym ze zwierzętami, których celem jest wykorzystywanie zwierząt (zoofilia)”. Tym samym zdefiniowane zostaje nowe przestępstwo, zoofilia, gdyż znęcanie się jest na podstawie art. 35 ust. 1a kwalifikowane jako przestępstwo.

Analizując wskazany przepis art. 6 ust. 2 pkt 16, trzeba wskazać dwa problemy, które zasadniczo rzucają na jego zakres. Odpowiedzialności karnej podlega tylko osoba, która praktykowała zachowania seksualne wobec zwierząt. Oznacza to, że jednokrotne obcowanie płciowe nie jest penalizowane. Dopiero powtarzane zachowanie sprawcy, praktykowanie, grozić będzie sankcją karną. Po drugie, nie będzie przestępstwem każde praktykowanie zachowań polegających na obcowaniu płciowym ze zwierzętami, lecz tylko działania podejmowane w celu wykorzystywania zwierząt.

Wydaje się, iż taka redakcja przepisu jest błędna i wymaga poprawek.

Przemówienie senatora Henryka Stokłosy w dyskusji nad punktem dwudziestym czwartym porządku obrad

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Ustawa, nad którą debatujemy, budzi wiele emocji i kontrowersji zwłaszcza na polskiej wsi. Wynika to zarówno z genezy tej ustawy, jak i poszczególnych jej zapisów. Ustawa jest bowiem projektem poselskim, a ujmując rzecz precyzyjniej, tworem nadmiernie infantylnych posłów i posełek, którzy o zwierzętach wiedzą tyle, co o swoim psie i kocie leżącym na kanapie, pokracznym i otyłym od pieszczot i nieracjonalnego karmienia. Ci miłośnicy Perełek i Filutków, oglądając wraz ze swymi pupilami telewizję, głęboko przeżywają okrutne zachowanie ludzi wobec zwierząt, które są przez nich porzucane, głodzone i bite. Media co jakiś czas epatują takimi zachowaniami okrutników, które przecież mają charakter incydentalny. Nie są na tyle powszechne, by wymagały interwencji prawnej dotyczącej wszystkich Polaków.

W tradycji i kulturze polskiej wsi gospodarz dba o swoje zwierzęta. Mają one określoną pozycję w społeczności wiejskiej, niejednokrotnie traktowane są jak członkowie rodziny. Ludzie, których zachowanie odbiega od tej normy, są napiętnowani przez sąsiadów i przez wiejską społeczność przywoływani do porządku. Takie zachowanie polskiego rolnika wynika z prawa naturalnego i kultury chrześcijańskiej. Mieszkańcy wsi w moim okręgu wyborczym traktują więc tę ustawę jako próbę, tu posłużę się cytatem, „wtykania nosa przez paniusie z miasta w nie swoje sprawy”. Jest w tym stwierdzeniu sporo prawdy, bo ustawa powstała pod wpływem tak zwanych organizacji prozwierzęcych, bez należytych konsultacji ze stowarzyszeniami hodowców, co w efekcie spowodowało umieszczenie w niej zapisów prawnych mających charakter życzeniowy i daleko odbiegający od precyzji, jakiej wymaga się od dobrego prawa.

Symbolem ustawy stał się zapis obśmiewany przez wszystkich rolników o słynnym już trzymetrowym łańcuchu i zakazie ponaddwunastogodzinnego trzymania psa na uwięzi. Jeden z moich sąsiadów, któremu powiedziałem o tym zakazie, zaśmiał mi się w nos i zapytał. O które dwanaście godzin chodzi? Nocną czy dzienną zmianę? Kto tego ma pilnować i kto mnie sprawdzi? Postawicie policjanta przed moją zagrodą? Zapis ten, a także kilka innych, naraził nas na śmieszność, a ustawę na samym jej starcie zdeprecjonował w oczach wielu Polaków.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Nowelizacja ustawy o ochronie zwierząt jest dla mnie pretekstem do głębszej refleksji, którą chcę się z państwem podzielić w moim ostatnim wystąpieniu w Senacie. Z moich szesnastoletnich doświadczeń pracy w polskim parlamencie wynika, że mamy tendencję do nadmiernego regulowania życia społecznego i gospodarczego, że nadmiernie wierzymy w skuteczność karzącej ręki prawa, nie doceniając roli edukacji i wychowania młodych i nie tylko młodych Polaków. Gdy tylko pojawi się jakiś problem, który zbulwersuje określone środowiska i zainteresuje media, natychmiast powoduje to reakcję w postaci regulacji prawnych. Powstaje ustawa, a my jesteśmy zadowoleni, że problem został rozwiązany. Tymczasem nie wszystko można i trzeba regulować ustawami. Nie zawsze mnożenie zakazów i zaostżanie kar jest skuteczne. Powstaje w ten sposób wiele ustaw, których zapisy są martwe i o których już nikt nie pamięta. Chcecie państwo przykładu? Oto on. Przed kilkunastu laty debatowaliśmy w tej Izbie nad ustawą o języku polskim. Jej celem była ochrona naszej mowy ojczystej przed zalewem angielszczyzny. Piękny i szczytny był to cel, tylko kto dziś o tej ustawie pamięta? Kto jej przestrzega? Nikt. Ilekroć jadę samochodem z Piły do Warszawy, tylekroć przejeżdżam obok knajpy, na której szyldzie widnieje dźwięczna nazwa „Big Łyk”.

Przypominam o tym w nadziei, że w przyszłym Senacie zajmiecie się państwo likwidacją zbędnych przepisów, a nie tworzeniem nowych. Dotyczy to zwłaszcza prawa gospodarczego. Jako przedsiębiorca wiem z własnego doświadczenia, że polskie przedsiębiorstwa, powiedziałbym, tkwią w gorszej przepisy prawnych, który hamuje ich rozwój. Trzeba więc polskie prawo uprościć jak najszybciej. Ekspertom międzynarodowi twierdzą, że deregulacja gospodarki, czyli jej odbiurokratyzowanie, może spowodować wzrost gospodarczy w Polsce w wysokości nawet do 10%. I tym należy się zająć, nad tym debatować, a nie dyskutować nad długością łańcucha, do którego uwiązany może być wiejski burek.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Jak już wspominałem, jest to moje ostatnie wystąpienie w Senacie. Podjąłem decyzję o ostatecznym odejściu z polityki i nie kandyduję w zbliżających się wyborach. Chciałbym więc podziękować marszałkom Izby oraz paniom i panom senatorom za współpracę i koleżeńską atmosferę. Życzę państwu sukcesów w zbliżających się wyborach oraz zdrowia i wszelkiej pomyślności w życiu osobistym. Słowa te kieruję także do tych senatorów PiS, którzy niechętnie przyjęli mój powrót do Senatu i usiłowali zorganizować bojkot. Wielu z nich okazało się potem sympatycznymi kolegami. Im również życzę sukcesów w życiu politycznym i osobistym. Dziękuję za uwagę.

Przemówienie senatora Stanisława Bisztygi w dyskusji nad punktem dwudziestym szóstym porządku obrad

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Wśród przepisów porządkujących ustawę – Prawo o ruchu drogowym znajduje się także omawiana w tej chwili nowela. Nowela ta ma na celu regulację kwestii dotyczących przejazdu pojazdów nienormowanych po drogach publicznych.

W obecnie obowiązującym porządku prawnym w zakresie trybu i warunków uzyskiwania zezwoleń na ruch pojazdów nienormowanych wiążące jest rozporządzenie ministra infrastruktury z 16 grudnia 2004 r. zaś opłaty i kary za ich poruszanie się reguluje ustawa o drogach publicznych z 21 marca 1985 r.

W tej chwili ustawodawca postanowił przenieść przepisy dotyczące opłat za wydanie zezwolenia na przejazd pojazdów nienormowanych, a także kar za ich niedozwolony bądź niezgodny z prawem przejazd z ustawy o drogach publicznych do ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Polega to w szczególności na przeniesieniu do tej ostatniej ustawy pojęć „pojazd nienormacyjny”, „pilot” i „ładunek niepodzielny”. I tak „pojazdem nienormacyjnym” określa się pojazd lub zespół pojazdów, którego nacisk osi wraz z ładunkiem lub bez ładunku jest większy od dopuszczalnego przewidzianego dla danej drogi w przepisach o drogach publicznych, albo którego wymiary lub rzeczywista masa całkowita wraz z ładunkiem lub bez niego są większe od dopuszczalnych przewidzianych w ustawie – Prawo o ruchu drogowym.

W zakresie wydawania zezwoleń na przejazd pojazdu nienormacyjnego został rozszerzony katalog organów mogących go udzielić. Oprócz starosty, Generalnego dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad i naczelnika urzędu celnego dopisani zostają jeszcze zarządca drogi oraz prezydent miasta na prawach powiatu.

W myśl przepisów ruch pojazdu nienormacyjnego będzie dozwolony pod warunkiem uzyskania zezwolenia odpowiedniej kategorii, przestrzegania warunków przejazdu w nim określonych, pilotowania przejazdu takiego pojazdu przez pilota, a także zachowania szczególnej ostrożności przez kierującego pojazdem. Ustawodawca zaproponował siedem kategorii zezwoleń na przejazd pojazdu nienormacyjnego. Określił także przesłanki, od których ma być uzależnione uzyskanie każdego z nich, organy, które je wydają, i opłaty za ich uzyskanie.

W nowelizacji wskazuje się także kary pieniężne za przejazd bez zezwolenia bądź sposób z nim niezgodny. Kara ma być nakładana decyzją administracyjną przez organ o stosownej właściwości miejscowej. Chodzi tu o organ Policji, Inspekcji Transportu Drogowego, Straży Granicznej, Służby Celnej lub o zarządcę drogi. Zobowiązanymi do jej uiszczenia będą w szczególności organizator transportu, nadawca, odbiorca, załadowca lub spedytor, jeśli okoliczności albo dowody wskazują, że godzili się oni na przejazd bez zezwolenia lub niezgodnie z jego warunkami. Jeżeli wyżej wymienieni mają siedzibę w kraju, z którym Polska nie ma podpisanej umowy o wzajemnej egzekucji kar pieniężnych, kontrolujący ma pobrać kaucję w wysokości odpowiadającej przewidywanej karze pieniężnej.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Uporządkowanie kwestii dotyczących pojazdów nienormowanych w jednej ustawie ma wyjątkowy walor pozytywny, podobnie jak niwelowanie luk w dotychczas obowiązującym porządku prawnym. Są to niewątpliwie zalety omawianej tu noweli, do której przyjęcia gorąco zachęcam. Dziękuję za uwagę.

Przemówienie senatora Stanisława Bisztygi w dyskusji nad punktem dwudziestym dziewiątym porządku obrad

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Omawiane obecnie zmiany dotyczą niezwykle trudnej i delikatnej materii, której uregulowanie jest konieczne ze względu na zmieniający się świat i występujące w nim nowe zagrożenia. Szczególnie mam tu na myśli zagrożenie związane ze zdarzeniami zachodzącymi w cyberprzestrzeni. Podstawowym krokiem jest tutaj zdefiniowanie pojęcia cyberprzestrzeni, wprowadzone do ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o stanie wyjątkowym oraz ustawy z dnia 18 kwietnia 2002 r. o stanie klęski żywiołowej. Cyberprzestrzeń jest tu rozumiana jako przestrzeń przetwarzania i wymiany informacji tworzona przez systemy teleinformatyczne, określone w ustawie z 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, wraz z powiązaniem między nimi i relacjami z użytkownikami.

Omawiana nowelizacja daje możliwość wprowadzenia odpowiednio stanu wojennego, stanu wyjątkowego lub stanu klęski żywiołowej w przypadku zewnętrznego zagrożenia państwa, szczególnie jego konstytucyjnego ustroju, bezpieczeństwa obywateli lub porządku publicznego, przez działania lub zdarzenia w cyberprzestrzeni. Kolejną ważną zmianą wprowadzoną przez tę nowelizację jest zdefiniowanie pojęcia zewnętrznego zagrożenia państwa, przez które rozumie się celowe działania godzące w niepodległość, niepodległość terytorium, ważny interes gospodarczy Rzeczypospolitej Polskiej lub zmierzające do uniemożliwienia albo poważnego zakłócenia normalnego funkcjonowania państwa, podejmowane przez zewnętrzne w stosunku do niej podmioty.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! To niezwykle doniosła nowelizacja. Stwarza ona instrumenty działania w dziedzinie dotąd nieopisaną i niesprecyzowaną dokładnie przez polskie prawo, jej przyjęcie jest więc bardzo ważne i potrzebne. Dziękuję za uwagę.

Przemówienie senatora Stanisława Bisztygi w dyskusji nad punktem trzydziestym porządku obrad

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Materia, nad którą debatujemy w tej chwili, dla wielu osób może być osobliwa. Osobliwy może się wydawać konkretnie fakt, że pojęcie nielegalnego handlu w kodeksie wykroczeń zostało opisane dość wąsko. Istotą niniejszej nowelizacji jest zmiana tego stanu rzeczy.

Ma to polegać na wprowadzeniu nowego typu wykroczenia, polegającego na prowadzeniu sprzedaży na terenie należącym do gminy lub będącym w jej zarządzie poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy. Czyn ten zagrożony jest karą grzywny.

Ustawa daje także możliwość orzeczenia przepadku towarów przeznaczonych do sprzedaży, choćby nawet nie stanowiły własności sprawcy.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na fakt, iż karze podlegać ma prowadzenie sprzedaży na terenie należącym do gminy lub będącym w jej zarządzie poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy. Tymczasem zgodnie z ustawą z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych opłatę targową pobiera się od osób fizycznych, osób prawnych i jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, dokonujących sprzedaży na targowiskach. Targowiskiem ustawa nazywa zaś wszelkie miejsca, w których prowadzona jest sprzedaż. W mojej opinii takie uregulowania mogą w przyszłości być źródłem pewnych nieścisłości i niedopowiedzeń.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Wskazana przeze mnie wątpliwość jest do rozważenia, jednak zasadniczo kierunek zmian zawartych w nowelizacji wydaje się słuszny, a zmiany – godne przyjęcia. Dziękuję za uwagę.

Przemówienie senatora Stanisława Bisztygi w dyskusji nad punktem trzydziestym pierwszym porządku obrad

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Truizmem jest stwierdzenie, że prawodawstwo polskie w okresie PRL pełne było absurdów, tworzono skomplikowane pojęcia i instytucje. Szczęśliwie po 1989 r. większość z nich udało się wyeliminować z obrotu prawnego. Niestety pewne pozostałości ciągle funkcjonują i właśnie usunięciu jednej z nich służy niniejsza nowela.

Chodzi tutaj o instytucję komórki organizacyjnej Ministerstwa Sprawiedliwości w randze departamentu. W aktualnym stanie prawnym komórka ta wykonuje zadania zwierzchniego nadzoru nad sądami wojskowymi w zakresie organizacji i działalności administracyjnej w imieniu ministra sprawiedliwości. Nowelizacja zakłada powierzenie zadań tej komórki bezpośrednio ministrowi sprawiedliwości. Przewiduje także zniesienie stanowiska sędziego komórki organizacyjnej Ministerstwa Sprawiedliwości w randze departamentu. Z dniem wejścia w życie niniejszej nowelizacji staną się oni sędziami wojskowego sądu okręgowego. Minister sprawiedliwości będzie musiał wyznaczyć takim sędziom stanowiska służbowe w wojskowym sądzie okręgowym.

Ustawa ma wejść w życie w ciągu dwóch miesięcy od dnia ogłoszenia. Przepis obligujący ministra sprawiedliwości do wyznaczenia sędziom zajmującym stanowisko sędziego departamentu stanowisk służbowych w wojskowym sądzie okręgowym wejdzie w życie po upływie miesiąca od daty ogłoszenia.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! W moim przekonaniu zapisy opisanej nowelizacji idą w dobrym kierunku i są ze wszech miar godne przyjęcia. Dziękuję bardzo.

Przemówienie senatora Ryszarda Knosali w dyskusji nad punktem trzydziestym trzecim porządku obrad

Zasadniczy cel uchwalenia przedłożonego pod obrady Wysokiej Izby projektu ustawy zmieniającej ustawę o Rzeczniku Praw Obywatelskich związany jest z koniecznością pełnego wykonania zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych. Na marginesie tylko pozwolę sobie przywołać zmiany wynikające z art. 17c oraz art. 21 projektu ustawy. Pierwsza z nich polega na usunięciu luki prawnej związanej z uprawnieniem do przetwarzania danych osobowych, druga zaś ma charakter wyłącznie porządkowy (zastąpienie słów „budżet centralny” słowami „budżet państwa”).

Podpisany przez Rzeczpospolitą Polską Protokół Fakultatywny do Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania umożliwia państwom sygnatariuszom – w ujęciu bardzo ogólnym – wykonanie jego postanowień na trzy sposoby. Art. 3 protokołu przewiduje, że może to być utworzenie, wyznaczenie bądź utrzymanie już istniejącego organu wyposażonego w odpowiednie kompetencje. Czynności tej musi towarzyszyć także utrzymanie, wyznaczenie bądź utworzenie jednego lub kilku niezależnych krajowych mechanizmów prewencji w celu zapobiegania torturom na poziomie krajowym.

Trzeba w tym miejscu podnieść, że w naszym kraju od wielu lat działa rzecznik praw obywatelskich. Jest to podmiot wyspecjalizowany, którego zadaniem jest stanie na straży konstytucyjnych praw i wolności człowieka oraz obywatela. Tym samym już obecnie rzecznik uprawniony jest między innymi do weryfikacji tego, w jakim stopniu przestrzegany jest zakaz tortur, wyrażony w art. 40 konstytucji. Z uwagi na to odpowiednią formą wykonania postanowień protokołu powinno być utrzymanie działalności tego organu. Można jednak dostrzec pewne braki związane z określeniem niektórych kompetencji rzecznika. Istnieją bowiem obszary, w których kompetencje te nie są określone w sposób w pełni odpowiadający zakresowi kompetencji, w które zgodnie z przepisami protokołu winien być wyposażony podmiot pełniący funkcję organu wizytującego.

Dostosowanie przepisów w przedmiotowym zakresie polegać będzie na przyjęciu trzech zmian. Po pierwsze, zgodnie z art. 8 ust. 2 projektu ustawy zobowiązano rzecznika do regularnego sprawdzania sposobu traktowania osób pozbawionych wolności. Projektowany przepis nie wpływa na merytoryczny zakres działalności rzecznika, stanowi jednak istotne uzupełnienie i rozszerzenie zasady wyrażonej w art. 8 ust. 1 ustawy, zgodnie z którą rzecznik podejmuje czynności tylko wówczas, jeśli „poweźmie wiadomość wskazującą na naruszenie wolności i praw człowieka i obywatela”. Dodać wypada, że zasada regularności działań jest jednym z fundamentów funkcjonowania krajowego mechanizmu prewencji. Kolejna zmiana polega na wyraźnym określeniu, że w ramach wykonywania kompetencji organu wizytującego rzecznik będzie miał nie tylko prawo do odbywania spotkań z osobami pozbawionymi wolności (co istotne, bez obecności innych osób), ale również prawo do rejestrowania dźwięku lub obrazu w miejscach, w których przebywają osoby pozbawione wolności. Mówi o tym projektowany art. 13 ust. 1a. Przepis ten uściśla, że czynność ta wymaga uzyskania zgody osoby, która ma być rejestrowana. Pozytywnie należy ocenić ponadto uregulowanie sposobu postępowania z tak uzyskanymi nagraniami. Ostatnia zmiana zapisana jest w art. 1 ust. 4 projektowanego aktu i polega na określeniu, że rzecznik „wykonuje funkcje organu wizytującego do spraw zapobiegania torturom (...) w rozumieniu protokołu fakultatywnego”. Przepis ten zaliczyć należy do regulacji porządkowych, nie rozszerza on bowiem zakresu merytorycznej działalności rzecznika praw obywatelskich. Jego celem jest za to wyraźne wskazanie, że to właśnie ten organ został wyznaczony do pełnienia w Rzeczypospolitej Polskiej funkcji organu wizytującego.

Efektom wejścia w życie opisanych zmian będzie przede wszystkim ugruntowanie i wzmocnienie funkcjonujących w naszym kraju mechanizmów prewencyjnych, których celem jest przeciwdziałanie torturom oraz innym przejawom niehumanitarnego i poniżającego traktowania w odniesieniu do osób pozbawionych wolności. Projekt ustawy zasługuje na przyjęcie. Dziękuję.

Przemówienie senatora Ryszarda Knosali w dyskusji nad punktem trzydziestym czwartym porządku obrad

Omawiana dziś nowelizacja przepisów ustawy o ochronie przyrody niesie ze sobą wiele zmian dotyczących różnych aspektów funkcjonowania parków narodowych. W mojej ocenie najważniejsze są jednak w tym wypadku te przepisy projektu ustawy, które mają bezpośredni wpływ na osiągnięcie podstawowego celu, w jakim zostały powołane parki narodowe. Mam tu na myśli – odwołuję się do art. 8 ustawy o ochronie przyrody – zachowanie różnorodności biologicznej, zasobów, tworów i składników przyrody nieożywionej i walorów krajobrazowych, przywrócenie właściwego stanu zasobów i składników przyrody oraz odtworzenie zniekształconych siedlisk.

Zgodnie z postanowieniami uchwalonej niedawno ustawy o finansach publicznych likwidacji uległy gospodarstwa pomocnicze działające przy jednostkach budżetowych. Zmiana ta dotknęła także parki narodowe, które funkcjonują obecnie wyłącznie jako jednostki budżetowe, a co za tym idzie, nie mają prawnej możliwości zatrzymywania uzyskiwanych przychodów. W praktyce przychody te są odprowadzane w całości na rachunek budżetu państwa, a następnie, na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska, redystrybuowane do tych jednostek za pośrednictwem rezerwy celowej. Nie ulega zatem wątpliwości, że rozwiązanie takie, przede wszystkim ze względu na istotne wydłużenie procesu uruchamiania środków finansowych, nie przystaje do realiów funkcjonowania parków narodowych. Wiele zadań realizowanych przez takie parki jest bowiem uzależnionych od występujących w danym momencie czynników przyrodniczych lub atmosferycznych, które nie zawsze można przewidzieć z takim wyprzedzeniem, aby możliwe było uruchomienie środków z rezerwy celowej. W ostatnim czasie można było nawet usłyszeć opinie, że wejście w życie nowych przepisów o finansach publicznych wręcz sparaliżowało działalność parków narodowych.

Stąd też, zgodnie z art. 8a ust. 1 projektu ustawy, parki narodowe ulegną przekształceniu w państwowe osoby prawne. Sam projektodawca podkreśla, że zmiana ta zapewni możliwość sprawnego funkcjonowania parków narodowych i wykonywania zadań ustawowych. Ponadto, w myśl art. 8g ust. 1 projektu ustawy, podmioty te będą mogły prowadzić samodzielną gospodarkę finansową, której podstawą będzie roczny plan finansowy.

Warto w tym kontekście podkreślić, że potrzeby finansowe związane z wykonywaniem przez parki narodowe nałożonych na nie obowiązków są znaczne – w skali roku wydatki na ten cel pochłaniają około 200 milionów zł. Oczywiście nawet po przyjęciu niniejszego projektu ustawy nadal największy udział w tej kwocie będą miały środki pochodzące bezpośrednio z budżetu państwa, niemniej jednak niezwykle istotne jest, aby parki narodowe miały możliwość uzyskiwania wsparcia finansowego również z innych źródeł.

W celu rozwiązania tego problemu powstał art. 8h ust. 1 projektu ustawy, w którym określono, jakie środki mogą stanowić przychody parku narodowego. Oprócz wspomnianej dotacji z budżetu państwa przepis ten wskazuje na przykład dotacje i pożyczki z funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, różnorakie wpływy z tytułu działalności prowadzonej przez park narodowy – jest to działalność edukacyjna, wynajem pomieszczeń, dzierżawa, najem, użytkowanie nieruchomości – a ponadto wpływy z tytułu prowadzenia działalności rolniczej, wpływy z opłat za udostępnienie informacji o zasobach przyrodniczych oraz z tytułu udostępniania informacji o środowisku i jego ochronie. Przychodami parku narodowego mogą być również między innymi środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej oraz inne niepodlegające zwrotowi środki ze źródeł zagranicznych, a także dotacje z budżetów jednostek samorządu terytorialnego przeznaczone na realizację zadań związanych z ochroną wartości przyrodniczych lub kulturowych regionu. Parki narodowe zyskają dodatkowo możliwość prowadzenia – w ograniczonym zakresie – działalności gospodarczej oraz zaciągania, za zgodą ministra właściwego do spraw środowiska, kredytów i pożyczek.

Reasumując – opisane zmiany pozwolą na znaczne usprawnienie działalności parków narodowych, przede wszystkim ze względu na zagwarantowanie im samodzielności w prowadzeniu gospodarki finansowej oraz z uwagi na określenie w bardzo szeroki sposób źródeł możliwych przychodów. Wskazane czynniki stanowią, w moim przekonaniu, niezbędne warunki skutecznej realizacji zadań nałożonych na te podmioty. Uważam zatem, że projekt ustawy zasługuje na akceptację. Dziękuję.

Przemówienie senatora Stanisława Bisztygi w dyskusji nad punktem trzydziestym szóstym porządku obrad

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Pamięć historyczna jest elementem naszej tożsamości narodowej. Jest to pamięć o czasach wielkich zwycięstw i triumfów lecz także o porażkach i tragediach. Symbolem takiej tragedii, okrucieństwa i jednocześnie pomnikiem pamięci jest dawny nazistowski niemiecki obóz koncentracyjny Oświęcim-Brzezinka. Fundacja Auschwitz-Birkenau dba o to miejsce pamięci. Dotacja, która ma być jej udzielona, ma służyć wyłącznie uzupełnieniu Kapitału Wieczystego i nie może być wydana w inny sposób, czyli bezpośrednio na realizację celów fundacji. Jedyne sposób jest następujący. Dochody powstałe z tytułu inwestowania części kapitału wieczystego pochodzące z dotacji fundacja będzie mogła przeznaczyć wyłącznie na konserwację terenu i pozostałości byłego niemieckiego nazistowskiego obozu koncentracyjnego i zagłady KL Auschwitz I i Auschwitz II Birkenau w Oświęcimiu.

Dotacja ma stanowić równowartość 10 milionów euro w złotych według kursu ogłoszanego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym dzień przekazania środków na rzecz fundacji. Kwotę ma przekazać minister kultury i ochrony dziedzictwa narodowego w całości lub w transzach, jednak nie później niż do końca 2015 r. W myśl przepisów dotacja ma być wypłacona po zawarciu umowy między ministrem kultury a fundacją.

Dotacja ma podlegać zwrotowi w przypadku, gdyby została wykorzystana w sposób inny niż wskazany w ustawie lub gdyby podjęto uchwałę o zmianie przeznaczenia kapitału wieczystego fundacji. Fundacja ma także do końca marca każdego roku składać ministrowi kultury i ochrony dziedzictwa narodowego sprawozdania za poprzedni rok. Sprawozdanie takie ma zawierać rzeczowo-finansowe rozliczenie zadań realizowanych ze środków pochodzących z dochodów z inwestowania części kapitału wieczystego fundacji pochodzącej z dotacji, a także informację o sposobie inwestowania środków pochodzących z dotacji.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Cel ustawy jest słuszny, pobudki działania fundacji szlachetne, a korzyści z tego dzieła mogą być wielkie i to nie tylko dla Małopolski Zachodniej i Polski, ale i dla całego świata, dla którego Auschwitz-Birkenau powinien być ciągle żywym symbolem. Dziękuję za uwagę.

Przemówienie senatora Rafała Muchackiego w dyskusji nad punktem trzydziestym szóstym porządku obrad

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Pomimo że Auschwitz przeżyło kilkadziesiąt tysięcy więźniów, którzy byli świadkami popełnionych zbrodni, pomimo że świadkowie pozostawili po sobie tysiące zeznań, relacji i wspomnień, zachowała się znaczna ilość dokumentów, zdjęć i materiałów, po ponad pół wieku od tej koszarnej zbrodni nadal są ludzie i organizacje, które zaprzeczają temu, że w obozie tym zamordowano setki tysięcy ludzi, że działały tu komory gazowe i krematoria, które dziennie mogły spalić kilka tysięcy zwłok.

Świadkowie tej zbrodni odchodzą. Nie możemy pozwolić, by zapomniano, iż to „ludzie ludziom zgotowali ten los”, że Auschwitz był miejscem ludobójstwa.

Władysław Bartoszewski słusznie zauważył, że „Auschwitz-Birkenau to największy w historii świata cmentarz bez grobów. To zobowiązuje”.

Od stycznia do początku września 2011 r. Państwowe Muzeum Auschwitz-Birkenau zwiedziło milion osób. W ubiegłym roku tereny byłego niemieckiego nazistowskiego obozu koncentracyjnego odwiedziło 1,4 miliona osób. Miejsce Pamięci Auschwitz jest najczęściej odwiedzanym muzeum w Polsce.

Miejmy nadzieję, że przyznanie dotacji budżetowej dla utworzonej w 2009 r. fundacji wraz ze środkami wyasygnowanymi przez inne państwa, z pozwoleniem na prowadzenie długofalowych prac konserwatorskich i ochronę Miejsca Pamięci, umożliwi wychowanie przyszłych pokoleń w duchu historycznej prawdy – tak aby zbrodnia z Auschwitz-Birkenau nigdy nie została zapomniana i powtórzona w przyszłości.

Przemówienie senatora Rafała Muchackiego w dyskusji nad punktem czterdziestym trzecim porządku obrad

Szanowny Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

Proponowana zmiana uwzględniająca twierdzenia zawarte w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 15 marca 2011 r., P. 7/09, stwierdzającego niezgodność przepisu art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, DzU z 2002 r. nr 72, poz. 665 ze zmianami, z konstytucją zasługuje na poparcie.

Trybunał Konstytucyjny orzekł bowiem, że art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw, w związku z art. 244 §1 i art. 252 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 konstytucji.

Banki są instytucjami o charakterze prywatnym i nie stanowią już elementu systemu organów władzy publicznej. Nadawanie dokumentom bankowym charakteru dokumentów urzędowych implikuje niekorzystny rozkład ciężaru dowodowego w postępowaniu sądowym, art. 244 k.p.c., który zostaje przerzucony na stronę słabszą, czyli klienta. Rozwój bankowości elektronicznej dodatkowo utrudnia kontrolę klienta nad prawidłowością zapisów w księgach rachunkowych. W tej sytuacji proponowana zmiana art. 95 ust. 1 prawa bankowego znajduje pełne uzasadnienie i wpisuje się w analogiczną zmianę dokonaną już w art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych; DzU 2011 nr 152, poz. 900.

Należy również zauważyć, iż treść proponowanego przepisu art. 95 ust. 1 prawa bankowego, pozabawiając wskazanych w nim dokumentów charakteru dokumentów urzędowych, pozostawia im walor stanowiący podstawę wpisu do księgi wieczystej zgodnie z art. 31 ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Bergiera

Oświadczenie skierowane do minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej

Szanowna Pani Minister!

W październiku 2009 r. w odpowiedzi na konkurs nr 23/RPOWL/8.1/2009 Państwowa Szkoła Wyższa im. Papieża Jana Pawła II w Białej Podlaskiej złożyła wniosek o dofinansowanie projektu pod nazwą „Campus Uczelni – Hala Sportowa z częścią dydaktyczną PSW im. Papieża Jana Pawła II w Białej Podlaskiej”. Wniosek został pozytywnie oceniony pod względem formalnym, merytorycznym i strategicznym, jednak ze względu na wyczerpanie dostępnej alokacji nie otrzymał dofinansowania i został umieszczony na liście rezerwowej.

Z uwagi na fakt, iż planowana inwestycja jest bardzo ważna z punktu widzenia zarówno społeczności lokalnej, jak i całego regionu, władze uczelni wysyłały liczną korespondencję do marszałka województwa z prośbą o dokonanie wyboru tego projektu do dofinansowania w momencie pojawienia się wolnych środków. Urząd marszałkowski, jako instytucja pośrednicząca, w swoich pismach wskazywał, iż jedną z możliwości dofinansowania projektu byłoby uwolnienie środków finansowych z oszczędności poprzetargowych uzyskanych przez wnioskodawców, którzy otrzymywali dofinansowanie w ramach wyżej wymienionego konkursu.

Wielokrotnie, zarówno w korespondencji, jak również podczas spotkań, władze uczelni zwracały się do marszałka województwa o przedstawienie informacji o wielkości wolnych środków powstałych w wyniku rozstrzygniętych przetargów. Niestety, do dnia dzisiejszego uczelnia nie otrzymała konkretnej informacji, a odpowiedzi urzędu marszałkowskiego są enigmatyczne, nie można z nich wywnioskować, ile przetargów zostało rozstrzygniętych ani też jakie środki ma do dyspozycji urząd marszałkowski w wyniku powstałych oszczędności poprzetargowych.

W świetle przekazywanych przez urząd marszałkowski informacji, także w ostatniej odpowiedzi, powstaje pytanie, czy nadzór nad wykorzystaniem środków europejskich jest właściwy.

Rodzi się również pytanie, czy zasadne jest przesuwanie oszczędności powstałych w wyniku przeprowadzonych postępowań do innych postępowań w ramach tego samego projektu, podczas gdy są uczelnie wyższe oczekujące na finansowanie swoich projektów.

Zwracam się z prośbą do Pani Minister o sprawdzenie tego stanu rzeczy.

Z poważaniem
Józef Bergier

Oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Bisztygę

Oświadczenie skierowane do minister edukacji narodowej Katarzyny Hall

Szanowna Pani Minister!

Rozpoczął się kolejny rok szkolny, w trakcie którego uczniów i nauczycieli czeka wiele ważnych zmian. W perspektywie najbliższego czterolecia jedną z najważniejszych jest wprowadzenie tak zwanych e-podręczników.

W związku z tym wielkim skokiem cywilizacyjnym chciałbym zapytać Panią Minister o harmonogram działań zmierzających do wprowadzenia e-podręczników, a także o koszty, jakie z tytułu ich wprowadzenia ma ponieść budżet państwa w latach 2011–2015.

Z poważaniem
Stanisław Bisztyga

Oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Bisztygę

Oświadczenie skierowane do minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej

Szanowna Pani Minister!

Niebawem rozpoczyna się nowy rok akademicki. W jego trakcie wdrożonych zostanie wiele zmian. Jesteśmy w trakcie intensywnego wprowadzania procesu bolońskiego, który obejmuje gros kierunków studiów.

Spoglądając na ich ilość, pragnę zapytać Panią Minister, jakie mają być dalsze kroki na drodze wprowadzania procesu bolońskiego? Czy wprowadzenie go na wszystkich dotychczasowych kierunkach było konieczne oraz czy zostały jeszcze jakieś kierunki, na których powinniśmy to uczynić?

Z poważaniem
Stanisław Bisztyga

Oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Bisztygę

Oświadczenie skierowane do ministra sportu i turystyki Adama Giersza

Szanowny Panie Ministrze!

Od 2008 r. rząd wprowadza projekt intensywnej budowy boisk sportowych w ramach programu „Moje boisko Orlik 2012”. Kolejnym etapem tej doniosłej inwestycji jest między innymi tworzenie „Białych Orlików” – jak je się określa – czyli lodowisk dla dzieci i młodzieży.

W związku z tym proszę Pana Ministra o informację na temat planów tworzenia w najbliższym czteroleciu „Białych Orlików” na terenie województwa małopolskiego, ze szczególnym uwzględnieniem powiatów chrzanowskiego, myślenickiego, oświęcimskiego, suskiego i wadowickiego.

Z poważaniem
Stanisław Bisztyga

Oświadczenie złożone przez senatora Lucjana Cichosza

Oświadczenie skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

Jako rolnik i przewodniczący Związku Zawodowego Rolników „Ojczyzna” zwracam się do Pana Ministra w związku z licznymi wątpliwościami odnośnie do projektu ustawy o środkach ochrony roślin. W opinii licznych środowisk eksperckich projekt ten nie zawiera istotnych dla zdrowia człowieka i ochrony naturalnego środowiska wymogów, stanowiących podstawę w zakresie wdrażania tychże preparatów do praktyki rolniczej.

W przedmiotowym projekcie ustawy należy bezwzględnie uwzględnić konieczność wykonania badań dotyczących toksyczności zarówno substancji czynnych, jak też metabolitów tych substancji, w stosunku do zwierząt wyższych, a także człowieka. Wymienione charakterystyki powinny być umieszczone w charakterystykach poszczególnych pestycydów i udostępnione użytkownikom. Poszczególne substancje chemiczne stanowiące związki pochodne wyjściowych substancji aktywnych powinny być wyszczególnione w tym zakresie w etykietach poszczególnych środków ochrony roślin. W procedurze rejestracji środków ochrony roślin o działaniu systemicznym należy uwzględnić określenie zarówno okresu prewencji, jak również okresu karencji, w stosunku do organizmów zwierzęcych odżywiających się nektarem, pyłkiem bądź też sokiem roślin, które miałyby być chronione przy pomocy tych preparatów. Środki ochrony roślin wdrażane do praktyki rolniczej powinny być przetestowane w zakresie czasu trwania w podłożu, materiale roślinnym oraz produktach zwierzęcych podlegających oddziaływaniu tych środków. Środki ochrony roślin powinny być oceniane pod względem zarówno bezpośredniego, jak również pośredniego zagrożenia dla organizmów żywych i naturalnego środowiska. Środki ochrony roślin wdrażane do praktyki rolniczej powinny charakteryzować się ściśle określonym czasem toksycznego oddziaływania wobec zwalczanych organizmów, niezbędnym do spowodowania zamierzonego efektu w ściśle określonym czasie. W związku z tym wymienione preparaty nie mogą charakteryzować się długotrwałym toksycznym oddziaływaniem w miejscu ich naniesienia, a tym bardziej w szeroko pojętym naturalnym środowisku. Wdrażane do praktyki rolniczej neurotoksyczne środki ochrony roślin o działaniu systemicznym powinny posiadać dostępną dla użytkowników charakterystykę badań toksykologicznych, stanowiącą podstawę do ich rejestracji. Charakterystyka właściwości toksykologicznych nowo rejestrowanych środków ochrony roślin powinna zawierać określenie klasy toksyczności, okresu karencji oraz okresu prewencji, a także wskazanie metodyki określenia wymienionych parametrów. Ustawa o środkach ochrony roślin powinna zawierać jasno sformułowane przepisy w zakresie odpowiedzialności, jak również procedury egzekwowania konsekwencji w przypadku stwierdzenia szkód spowodowanych wadliwym zastosowaniem tychże preparatów w praktyce rolniczej.

Proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do powyższych propozycji, jak również o jasne stwierdzenie, czy w opinii Pana Ministra zgłaszany przez Pana projekt z uwagi na swe braki nie stanowi zagrożenia dla zdrowia i życia ludzi oraz zwierząt.

Lucjan Cichosz

Oświadczenie złożone przez senatora Lucjana Cichosza

Oświadczenie skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana Ministra głęboko zaniepokojony wynikami kontroli Najwyższej Izby Kontroli, zgodnie z którymi spółka ELEWARR (należąca do Agencji Rynku Rolnego) ma zwrócić kwotę aż 1,4 miliona zł wraz z odsetkami z tytułu pobierania nienależnych wynagrodzeń przez członków jej kierownictwa. Według uzyskanych przeze mnie informacji kontrola NIK objęła centralę ARR, ELEWARR i cztery jego oddziały, a dotyczyła okresu od 1 stycznia 2008 r. do 30 czerwca 2010 r. Jak poinformowało kierownictwo izby, fundusz płac w ELEWARR miał zostać przekroczony o kwotę 608 tysięcy zł. Kontrolerzy stwierdzili także pogorszenie wyników finansowych spółki, dekapitalizację jej majątku, a także spadek roli ELEWARR w przechowywaniu zapasów interwencyjnych UE. W toku kontroli stwierdzono rażące naruszenia tak zwanej ustawy kominowej, a łączna kwota nienależnie pobranych wynagrodzeń wyniosła około 1 miliona 400 tysięcy zł. Ponadto rada nadzorcza, poza przepisowymi uprawnieniami, przyznała członkom zarządu kwartalne premie.

NIK negatywnie oceniła też sprawowanie przez prezesa Agencji Rynku Rolnego nadzoru właścicielskiego nad spółką ELEWARR. Kontrola wykazała, że zysk spółki w 2008 r. spadł o ponad 80% w stosunku do 2007 r., a w 2009 r. – o kolejne 20% w porównaniu do poprzedniego roku. Prawie dziesięciokrotnie zmniejszyła się rentowność spółki, a firma osiągała zysk jedynie dzięki działaniom niezwiązanym z obrotem zbożem i jego przechowywaniem. Wartość aktywów trwałych zmniejszyła się ze 100 do 80 milionów zł, a poziom zużycia środków trwałych osiągnął 50%, zaś maszyn i urządzeń – 75%. Głównym powodem negatywnej oceny nadzoru właścicielskiego był brak reakcji na rażące naruszenia prawa w spółce oraz pasywna postawa ARR wobec strategicznego planowania w spółce. Jak podała NIK, w ELEWARR takich planów nie było, a działalność prowadzono w oparciu o plany roczne.

Takie nagromadzenie zarzutów o charakterze finansowym, prawnym i organizacyjnym każe zapytać o kwalifikacje podległych Panu Ministrowi kadr Agencji Rynku Rolnego, które miały dopuścić się tak dalekich nieprawidłowości i zaniedbań w sprawowaniu nadzoru właścicielskiego spółki kluczowej dla polskiego rynku zbożowego.

Proszę również o informację, czy stwierdzone przez NIK nieprawidłowości będą miały negatywny wpływ na bieżące funkcjonowanie ELEWARR, w tym czy nie będą stanowiły zagrożenia dla jego statutowej działalności.

Wnoszę także o wskazanie, jakie decyzje podjął Pan wobec osób odpowiedzialnych za nieuzasadnione i nieuprawnione wydatkowanie środków finansowych przez ELEWARR z zaznaczeniem, czy fundusze te nie trafiły przypadkiem na konta Pana partyjnych kolegów.

Z poważaniem
Lucjan Cichosz

Oświadczenie złożone przez senatora Macieja Grubskiego

Oświadczenie skierowane do ministra obrony narodowej Tomasza Siemoniaka

Dziękuję za odpowiedź na moje oświadczenie senatorskie z dnia 7 lipca 2011 r. udzieloną w piśmie 604/1213/O11/11/MG z dnia 5 sierpnia 2011 r.

Ze zdumieniem stwierdzam, że argumentując swoje stanowisko, używa Pan Minister stwierdzeń nieodzwoiercedlających stanu faktycznego, jak chociażby takiego, że „organy samorządowe miasta Łodzi [...] nie podjęły właściwych działań mających na celu ostateczne uregulowanie spraw własności działki”, gdyż jak wskazałem w moim oświadczeniu senatorskim z dnia 9 października 2009 r. skierowanym do ówczesnego ministra obrony narodowej – a znajduje to potwierdzenie w pozostających w mojej dyspozycji dokumentach – sprawa leżała w gestii wojewody łódzkiego. Przy tej okazji należy zwrócić uwagę, że poprzednik Pana Ministra na tym stanowisku nie poczynił żadnych starań, by sprawę przyspieszyć.

Stanowisko Pana Ministra pełne jest niekonsekwencji, chociażby takich jak ta: skoro konsultacje co do dalszych losów nie są wymagane, a zatem, jak domniemywam, ich nie było – chociaż Pan Minister nie odpowiedział wprost na to pytanie, więc pozostaje w tej kwestii tylko domniemanie – to skąd wzięło się stwierdzenie w piśmie sekretarza stanu pana Czesława Piątasza, sygnatura 2851/DWiPO, z dnia 16 czerwca 2011 r. o akceptacji działań przez całe środowisko „ludzi skrzydeł”?

Kolejną niekonsekwencją jest to, że Pan Minister powołuje się na „Koncepcję rozwoju muzealnictwa wojskowego w latach 2009–2018”, która powstała w momencie, gdy wiedza o istnieniu eksponatów nie była Ministerstwu Obrony Narodowej znana, co wynika z odpowiedzi za moje oświadczenie senatorskie z dnia 16 lipca 2009 r. Nie mogła zatem ta koncepcja obejmować przedmiotów, o których istnieniu autor koncepcji nie miał pojęcia. Pan Minister raczył stwierdzić, iż dalsze losy eksponatów nie wymagają konsultacji środowiskowych ani też akceptacji innych podmiotów, ponieważ chodzi tu o statki powietrzne, których dysponentem są Siły Powietrzne. W sensie prawnym jest to racja. Jednak ośmielam się zwrócić uwagę Pana Ministra na to, że jest to majątek, który powstał ze środków polskiego podatnika, także podatnika łódzkiego, a zatem moralnie właściwe byłoby zwrócenie się do tych, którzy są rzeczywistymi finansującymi powstanie majątku, którym obecnie Siły Powietrzne administrują. Ignorowanie woli mieszkańców Łodzi i zbywanie ich stwierdzeniami, że konsultacje nie są wymagane, nie jest właściwym stosunkiem urzędnika do obywatela. Często zwykły szacunek dla obywateli wymaga uczynienia więcej, niż jest to wymagane.

W związku z tym proszę Pana Ministra o odpowiedź, czy konserwacja eksponatów i dalsza ich ekspozycja nie mogłyby odbywać się w Łodzi. Wówczas koszty związane z transportem mogłyby zostać wyeliminowane, a środki uzyskane z instytucji niezwiązanych z wojskiem można przeznaczyć na inne cele. Nie bez znaczenia jest też fakt, że możliwości wsparcia ze strony władz samorządowych Łodzi, konsekwentnie, podobnie jak wola mieszkańców, ignorowane, są zdecydowanie większe niż Dębina, a jak wiem, o taką pomoc do władz samorządowych Dębina występowano, więc nie jest tak, że środków na wszystko wystarczy.

Proszę także Pana Ministra o przedstawienie treści porozumienia z 20 lipca 2011 r., na które Pan Minister się powołuje, ponieważ, jak wynika z odpowiedzi Pana Ministra, w tej sprawie narosło wiele nieporozumień i nieudomówień.

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o spotkanie z władzami samorządowymi Łodzi i środowiskami miłośników zabytków, które może te niejasności wyjaśnić. Podejmuję się takie spotkanie zorganizować.

Z wyrazami szacunku
Maciej Grubski

Oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Grzyba oraz senatora Kazimierza Kleinę

Oświadczenie skierowane do marszałka Senatu Bogdana Borusewicza oraz do sekretarza Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa Andrzeja Kunerta

Szanowny Panie Marszałku! Szanowny Panie Sekretarzu!

W 72. rocznicę wybuchu II wojny światowej Senat Rzeczypospolitej Polskiej czci pamięć bohaterów i męczenników – ofiar masowych zbrodni niemieckich dokonanych na ludności cywilnej na Pomorzu Gdańskim, w obozie koncentracyjnym Stutthof, w Lasach Piaśnickich, w Lesie Szpęgawskim, w Mniszku i pod Klamrami, w obozie przesiedleńczym i pracy w Potulicach, w Lasach Barbarki i w wielu innych miejscach. Miejsca te, w których dokonano pierwszych na Pomorzu, na Kaszubach, w Kociewiu, na Żuławach, na Powiślu i na Kujawach zbrodni ludobójstwa, pozostają szczególnym symbolem męczeństwa i martyrologii mieszkańców tego regionu.

Obóz Stutthof (1939–1945), który uzyskał status „państwowego obozu koncentracyjnego” dnia 7 stycznia 1942 r., w rzeczywistości został założony w chwili wybuchu II wojny światowej, w dniu 2 września 1939 r. W miejscu tym od pierwszych dni wojny osadzano ocalałych z pogromów (dokonywanych przez specjalne grupy operacyjne policji bezpieczeństwa i służby bezpieczeństwa) Polaków i Żydów. Szacuje się, że w niemieckim obozie koncentracyjnym Stutthof zginęło od 63 tysięcy do 65 tysięcy ludzi. Więźniowie ginęli na skutek morderczej pracy, fatalnych warunków obozowego życia, egzekucji, w tym w komorze gazowej, na skutek chorób, braku opieki lekarskiej, a także w wyniku ewakuacji obozu.

Wczoraj w Senacie otwarto wystawę poświęconą ofiarom obozu Stutthof. Przypomnę kilku męczenników tego niemieckiego obozu koncentracyjnego.

Błogosławiony ksiądz Franciszek Rogaczewski urodzony 23 grudnia 1892 r. w Lipinkach koło Świecia, uczeń Collegium Marianum i gimnazjum w Chełmnie. Studiował w Seminarium Duchownym w Pelplinie. W 1920 r. podjął pracę duszpasterską na terenie Wolnego Miasta Gdańska w Gdańsku Wrzeszczu, a następnie trafił do kościoła św. Brygidy i św. Józefa w Gdańsku. Rzecznik sprawy polskiej w Gdańsku, działacz polonijny, twórca trzydziestu organizacji i stowarzyszeń polskich. 2 września dołączono go do pierwszej grupy więźniów obozu koncentracyjnego Stutthof. 11 stycznia 1940 r. wraz z grupą gdańskich pocztowców i kolejarzy został rozstrzelany w przyobozowym lesie. Beatyfikowany przez błogosławionego Jana Pawła II 13 czerwca 1999 r. w Warszawie wśród stu ośmiu męczenników polskich z czasów wojny.

Błogosławiony ksiądz Bronisław Komorowski urodzony 29 maja 1889 r. w Barłoźnie koło Skórcza, uczeń Collegium Marianum. Po tym, jak zdał maturę w Chełmnie, studiował w Seminarium Duchownym w Pelplinie. W okresie międzywojennym był organizatorem duszpasterstwa polonijnego w Wolnym Mieście Gdańsku, budowniczy polskich kościołów, twórca wielu organizacji religijno-narodowych Polonii gdańskiej, harcerstwa i studentów. Jedyny Polak w radzie miejskiej Gdańska (1933–1934), kandydat do Sejmu Gdańskiego. Aresztowany 1 września 1939 roku, 2 września przywieziony w celu budowania obozu koncentracyjnego Stutthof. W marcu 1940 r. włączony do karnego komando, w Wielki Piątek 1940 r. rozstrzelany w lesie opodal obozu. Beatyfikowany przez błogosławionego Jana Pawła II.

Ksiądz Feliks Bolt, poseł i senator Rzeczypospolitej. Całe jego życie było walką o polskie Pomorze. Ksiądz Feliks Bolt uznawany jest za autorytet oraz wzór osobowości pomorskiej – tworzył w Chełmnie Związek Filomatów Pomorskich oraz Bractwo Pomorskie w Toruniu, a także Towarzystwo Badania Ruchu Niepodległościowego na Pomorzu. Po wybuchu II wojny światowej został aresztowany przez gestapo i osadzony w Dębowej Łące, skąd porzez obóz w Chełmnie trafił do obozu koncentracyjnego Stutthof, gdzie zmarł 7 kwietnia 1940 r. wycieńczony chorobą.

Ksiądz senator Alfons Schulz zasłużony w walce o polską granicę zachodnią. Od początku swej pracy kapłańskiej uczestniczył w działalności polskich organizacji społeczno-kulturalnych. Był proboszczem w Konarzynach oraz Subkowach. Został odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Srebrnym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Organizacji Wojskowej Pomorza. Ksiądz Schulz zginął męczeńską śmiercią w obozie koncentracyjnym Stutthof.

Jedną z ofiar niemieckich siepaczy jest również Piotr Szturmowski, Pomorzanie z Kociewia, rolnik, społecznik, działacz narodowy, wybitny patriota, trzykrotny poseł na Sejm RP (1922–1935). Z wielkim zaangażowaniem piętnował agresywną, antypolską politykę Hitlera. Jego nazwisko znalazło się na jednej z pierwszych list osób do aresztowania. Zginął 12 września 1939 r. bestialsko zamordowany przez hitlerowców w lesie (niedaleko Kobyła) pod Pogódkami.

W Lasach Piaśnickich, Lesie Szpęgawskim i Mniszku od jesieni 1939 r. do wiosny 1940 r. hitlerowcy ze szczególnym okrucieństwem zamordowali około 30 tysięcy osób, w tym przedstawiciele miejscowej inteligencji, zwłaszcza duchowieństwa, oraz działaczy polskiego ruchu narodowego. W czasie pomorskiej krwawej jesieni i okupacji 1939–1945 Niemcy wymordowali nauczycieli, księży, kupców, robotników, ziemian i rolników, często tylko dlatego, że byli Polakami. Pamięć Im i cześć!

Senat i Sejm Rzeczypospolitej Polskiej od wielu lat oddają hołd bohaterom i męczennikom – ofiarom zbrodni niemieckich na Pomorzu Gdańskim, obywatelom Rzeczypospolitej Polskiej. Zasadne więc jest wsparcie rozpoczętych prac nad ich uczczeniem poprzez budowę pomnika Ofiar Masowej Zbrodni na Pomorzu Gdańskim.

Z poważaniem
Andrzej Grzyb
Kazimierz Kleina

Oświadczenie złożone przez senatora Witolda Idczaka

Oświadczenie skierowane do przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Jana Dworaka

Ostatnie wydarzenia związane z emisją programu w TVP2, w którym brała udział osoba jawnie odwołująca się do satanizmu, zmuszają do zadania pytania, jaka jest misja telewizji publicznej opłacanej przez Polaków. Czy czynienie z takiej osoby jurora i eksperta jest dowartościowaniem szkodliwych wzorców przez niego prezentowanych?

W czasach rewolucji informatycznej i medialnej telewizja publiczna ma możliwości promowania bądź piętnowania określonych osób i idei, dlaczego więc ryzykuje swą misję dla promocji zła i niemoralnych postaw? Ktoś, kto występuje w mediach, dla wielu staje się swoistym autorytetem. Czy rzeczywiście takich autorytetów potrzeba szczególnie wrażliwemu młodszemu pokoleniu?

Wierzę, że troska o moralność i pozytywne zachowania sprowokuje KRRiT do podjęcia zdecydowanych działań w dziele obrony etyki i ogólnie pojmowanego dobra. Od nas wszystkich zależy, jak będzie wyglądała przyszłość Polski i Polaków, dlatego powinniśmy być szczególnie ostrożni i odpowiedzialni, jeśli chodzi o kwestie wartości i kreowania osobowości medialnych!

Witold Idczak

Oświadczenie złożone przez senatora Witolda Idczaka oraz senatora Macieja Klimę

Oświadczenie skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera

Panie Ministrze!

Raport Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego przedstawił tragiczną sytuację organizacyjną w administracji państwowej. Służby publiczne działają obok obowiązujących je reguł i z ich pogwałceniem.

Pan premier podjął już decyzję w sprawie odpowiedzialności politycznej ministra obrony narodowej, który – jak sam się przyznał – nawet nie wiedział, jak źle działają niektóre jednostki w kierowanym przez niego resorcie.

Jednak raport sygnalizuje również błędy w postępowaniu Biura Ochrony Rządu, które nie podlega resortowi obrony narodowej. Jak Pan Minister odnosi się do postulatów uruchomienia mechanizmów odpowiedzialności politycznej za te niedociągnięcia? Czy właściwy, resortowy minister zdawał sobie z nich sprawę?

Witold Idczak
Maciej Klima

Do wiadomości:

– prezes Rady Ministrów Donald Tusk

**Oświadczenie złożone
przez senatorów Kazimierza Jaworskiego, Grzegorza Wojciechowskiego,
Jacka Swakoń, Lucjana Cichosza, Piotra Kaletę,
Władysława Dajczaka i Waldemara Kraskę**

Oświadczenie skierowane do prezesa Zarządu Telewizji Polskiej SA Juliusza Brauna

Na podstawie art. 49 uchwały Senatu Rzeczypospolitej Polskiej – Regulamin Senatu z dnia 23 listopada 1990 r. (MP 1991, nr 2, poz. 11) pragniemy złożyć oświadczenie następującej treści.

Polska jest krajem cywilizacji europejskiej wyrosłej na fundamencie chrześcijaństwa. Nasz naród od tysiąca lat deklaruje przywiązanie do tej tradycji. O tym właśnie mówi ustawa o radiofonii i telewizji, stwierdzając, iż audycje lub inne przekazy powinny szanować przekonania religijne odbiorców, a zwłaszcza chrześcijański system wartości.

Z zasadami tymi z pewnością nie koresponduje promowanie w telewizji publicznej osób, które z godzenia w tak określony fundament uczyniły sobie sposób budowania komercyjnej kariery poprzez budzenie niezdrowych kontrowersji i sensacji.

Regułą funkcjonowania instytucji jest ponoszenie personalnej odpowiedzialności ich zwierzchników za faktycznie spowodowane skutki. Zapewne nie jest Pan zwolennikiem działań, o których wyżej mowa. Niestety to Pan był zobowiązany do tego, by nie dopuścić do zaistniałej sytuacji – emitowania przez publiczną telewizję wieloodcinkowego programu promującego osoby, które nie powinny się tam znaleźć.

Jest miarą upadku kultury naszego życia publicznego, iż nie podał się Pan do dymisji niezwłocznie po tym, gdy doszło do skandalu. W tej sytuacji jesteśmy zmuszeni apelować do Pana o uczynienie tego teraz, kiedy z każdym dniem narasta wzburzenie społeczne artykułowane głosami naszych księży biskupów, autorytetów i zwykłych ludzi.

Z poważaniem
Kazimierz Jaworski
Grzegorz Wojciechowski
Jacek Swakoń
Lucjan Cichosz
Piotr Kaleta
Władysław Dajczak
Waldemar Kraska

Oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Knosalę

Oświadczenie skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

W ostatnich latach byliśmy świadkami występowania w Polsce znacznej ilości niszczycielskich klęsk żywiołowych i zjawisk atmosferycznych. Wydatki ponoszone z budżetu państwa na likwidację skutków tych zdarzeń sięgają setek milionów złotych i pokrywane są z kieszeni wszystkich podatników. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że stając w obliczu ogromnego dramatu osób poszkodowanych wskutek klęski żywiołowej, nie sposób odmówić im pomocy. Niemniej jednak taka postawa państwa może w dalszej perspektywie prowadzić do ugruntowania wśród opinii publicznej przeświadczenia, że nie warto ponosić dodatkowych kosztów ubezpieczenia, bo przecież w wypadku zaistnienia strat spowodowanych kataklizmem państwo pokryje poniesione straty.

Wydaje się zatem, że jednym z elementów szeroko pojętego systemu przeciwdziałania negatywnym skutkom klęsk żywiołowych powinno być skuteczne promowanie ubezpieczenia od klęsk żywiołowych. Najefektywniejszym rozwiązaniem byłoby wprowadzenie powszechnego obowiązku ubezpieczenia się od klęsk żywiołowych. Szczegółowe unormowania mogłyby jednak przewidywać zróżnicowanie składki w zależności od natężenia czynników ryzyka oraz od sytuacji materialnej danej osoby (w przypadku osób najbiedniejszych składka opłacana byłaby z budżetu państwa). Ekspertki w zakresie ubezpieczeń podkreślają, że rozwiązania tego typu z powodzeniem funkcjonują w wielu innych krajach. Co więcej, zdaniem rzecznika ubezpieczonych, wprowadzenie tego systemu mogłoby ograniczyć liczne nieprawidłowości, jakie występują obecnie w toku wypłaty odszkodowań (zaniżanie wysokości odszkodowania, opóźnianie wypłaty).

Zwracam się zatem z wnioskiem o przeanalizowanie możliwości przyjęcia stosownych przepisów w tym zakresie. W mojej ocenie, system ten powinien dążyć do zapewnienia maksymalnej efektywności przy jak najmniejszym obciążeniu budżetu gospodarstw domowych.

Z wyrazami szacunku
Ryszard Knosala

Oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Knosalę

Oświadczenie skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

Przepisy z zakresu promocji zatrudnienia przewidują wiele instrumentów, których celem jest ograniczenie zjawiska bezrobocia. Mam tu na myśli na przykład możliwość ubiegania się przez bezrobotnego o dofinansowanie związane z zamiarem podjęcia przez niego działalności gospodarczej. Przedmiotowa kwestia została szczegółowo uregulowana w rozporządzeniu ministra pracy i polityki społecznej z dnia 25 lipca 2011 roku w sprawie dokonywania z Funduszu Pracy refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej. W §7 rozporządzenia wskazano dwie kategorie przesłanek, które muszą zostać zweryfikowane przez właściwego starostę przed podjęciem decyzji o przyznaniu dofinansowania. Po pierwsze, oceniane są przesłanki o charakterze formalnym, czyli kompletność wniosku i sytuacja wnioskodawcy. Przyznanie dofinansowania uzależnione jest jednak również od tego, czy starosta dysponuje odpowiednimi środkami na ten cel. O uwzględnieniu lub odmowie uwzględnienia wniosku o dofinansowanie starosta powiadamia bezrobotnego w formie pisemnej w terminie trzydziestu dni od dnia złożenia kompletnego wniosku. W przypadku nieuwzględnienia wniosku starosta podaje przyczynę odmowy.

Wydaje się jednak, że obowiązująca obecnie odformalizowana forma rozpatrywania wniosku może być krzywdząca dla wnioskodawcy szczególnie w przypadku odmownego załatwienia wniosku. Bezrobotny nie może bowiem poddać stanowiska starosty pod ocenę innego organu. Nie ma możliwości odwołania się od otrzymanej pisemnej informacji. Oczywiście nie chodzi w tym miejscu o przypadki, gdy odmowa wynika z braku środków, ale o sytuacje, kiedy starosta – zdaniem bezrobotnego – niewłaściwie ocenił przesłanki formalne dotyczące wniosku lub osoby bezrobotnego.

Mając to na uwadze, proszę Panią Minister o ewentualne podjęcie działań w celu zagwarantowania bezrobotnym możliwości złożenia odwołania od stanowiska starosty.

Z wyrazami szacunku
Ryszard Knosala

Oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Knosalę

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości Krzysztofa Kwiatkowskiego

W myśl art. 71 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji „komornik odpowiada dyscyplinarnie za zawinione działania lub zaniechania”. Stronami wszczętego wskutek tych naruszeń postępowania dyscyplinarnego, zgodnie z art. 75f ustawy, są wyłącznie wnioskodawca, czyli podmiot, który złożył wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, oraz obwiniony komornik, asesor lub aplikant komorniczy, przeciwko któremu złożono przedmiotowy wniosek. Rozwiązanie to różni się zatem od analogicznych procedur regulujących postępowanie dyscyplinarne przeciwko adwokatom oraz radcom prawnym, bowiem ustawa o komornikach sądowych i egzekucji nie przyznaje w takim przypadku pokrzywdzonemu statusu strony. Dla porównania, art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych stanowi, iż „stronami w postępowaniu dyscyplinarnym są oskarżyciel, obwiniony i pokrzywdzony”, a ust. 4 niniejszego przepisu uściśla, iż „pokrzywdzonym jest osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone postępowaniem radcy prawnego lub aplikanta radcowskiego”.

Brak analogicznego zapisu w ustawie o komornikach sądowych i egzekucji jest wysoce krzywdzący, albowiem osoba pokrzywdzona przez komornika nie może uczestniczyć w prowadzonym postępowaniu dyscyplinarnym, nie ma dostępu do akt tego postępowania, a także pozbawiona jest możliwości wniesienia odwołania od rozstrzygnięcia sądu dyscyplinarnego. Wydaje się, że w przedstawionej sytuacji trudno wskazać racjonalne przesłanki, które przemawiałyby za zróżnicowaniem sytuacji prawnej osób pokrzywdzonych przez komornika i osób, które ucierpiały na skutek działań przedstawicieli innych zawodów prawniczych.

Uważam zatem, iż w pełni uzasadnione jest podjęcie działań legislacyjnych, których celem jest nadanie osobie pokrzywdzonej przez komornika statusu strony w toczonym przeciwko niemu postępowaniu dyscyplinarnym.

Z wyrazami szacunku
Ryszard Knosala

Oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Knosalę

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości Krzysztofa Kwiatkowskiego

Analiza obowiązujących przepisów prawa skłania do postawienia tezy, że nie przewidują one żadnych norm, które pozwoliłyby na jednoznaczną ocenę prawną sytuacji, w jakiej znalazły się osoby transseksualne.

Aktualnie osoby te, jeśli zechcą uregulować swoją sytuację prawną, zmuszone są oprzeć się na wypracowanym przez orzecznictwo sądów, a zatem niewiążącym, modelu postępowania. Postępowanie to polega na złożeniu pozwu przeciwko własnym rodzicom o ustalenie płci i prowadzone jest w oparciu o art. 189 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego. Wskazany przepis stanowi, że „powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny”. Na tej podstawie można następnie, na drodze postępowania administracyjnego, żądać dokonania dodatkowej wzmianki w akcie urodzenia, odnoszącej się do płci i imienia wnioskodawcy.

Opisany stan rzeczy sprawia, że wskazane osoby, oprócz ogromnego dyskomfortu psychicznego związanego z zaburzeniem identyfikacji płciowej, stając przed sądem, napotyka dalsze problemy wynikające z braku ustanowionych reguł postępowania (nie wiadomo chociażby, jakie dokumenty należy dołączyć do pozwu). Pewną wątpliwość może budzić także obecna praktyka polegająca na konieczności skierowania pozwu przez osobę transseksualną przeciw własnym rodzicom. Brak ustanowionych prawnie jednoznacznych reguł postępowania odnoszących się do opisanego przypadku powoduje również niepewność po stronie organu orzekającego.

Wydaje się zatem, że w istocie mamy tu do czynienia ze swoistą luką w prawie. Oczywiście przedstawiony problem może budzić pewne kontrowersje, niemniej jednak zwracam się z uprzejmą prośbą o zweryfikowanie potrzeby ustanowienia właściwych przepisów odnoszących się do przedmiotowego zagadnienia.

Z wyrazami szacunku
Ryszard Knosala

Oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Knosalę

Oświadczenie skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Pragnę podnieść problem niewystarczającej ochrony interesów osób z zaburzeniami psychicznymi w zakresie ustanawiania na ich rzecz pełnomocnika z urzędu w postępowaniu przed sądem opiekuńczym.

Zgodnie z obowiązującym art. 48 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego sąd ma możliwość ustanowienia dla osoby, której postępowanie dotyczy bezpośrednio, adwokata z urzędu, nawet bez złożenia wniosku, jeżeli osoba ta ze względu na stan zdrowia psychicznego nie jest zdolna do złożenia wniosku, a sąd uzna udział adwokata w danej sprawie za potrzebny. Wydaje się jednak, iż fakultatywna możliwość udzielenia pomocy prawnej osobie chorej psychicznie nie stanowi w tym przypadku wystarczającej gwarancji ochrony jej praw w toku procesu sądowego. Szczególne wątpliwości budzi fakt, że sędzia – nie posiadając przecież z reguły wiedzy specjalistycznej z dziedziny psychiatrii – może błędnie ocenić zdolność podsądnego do należytego prowadzenia swoich spraw i nie przyznać mu pomocy prawnej. W konsekwencji osoba taka będzie występować w sprawie samodzielnie, przez co jej zdolność do właściwej obrony swoich interesów może zostać istotnie ograniczona.

Jak się wydaje, opisanej sytuacji można zapobiec poprzez wprowadzenie do wskazanego na wstępie przepisu zmiany w postaci obligatoryjnego nakazu ustanowienia w takim przypadku adwokata z urzędu. Proszę zatem Panią Minister o rozważenie przedmiotowej kwestii.

Z wyrazami szacunku
Ryszard Knosala

Oświadczenie złożone przez senatora Norberta Krajczego

Oświadczenie skierowane do ministra środowiska Andrzeja Kraszewskiego

Panie Ministrze!

Jako wykonujący mandat senatora, zwracam się do Pana Ministra w imieniu mieszkańców gminy Skoroszyce, w powiecie nyskim, w województwie opolskim, o podjęcie natychmiastowych działań w związku ze składowiskiem odpadów w Skoroszycach. Obecnie, według moich wyborców, dochodzi do skażenia wody i gruntu, a to zagraża zdrowiu i życiu ludzi.

Grunt, na którym aktualnie znajduje się składowisko odpadów, został wdzierżawiony przez gminę Skoroszyce przed ośmioma laty na składowisko używanych opon, które miałyby być przerabiane na paliwo alternatywne. Pożar, który wybuchł przed trzema laty na składowisku, spowodował, że firma Agda wycofała swoją działalność, ale terenu nie uprzątnięto, jest tam wysypisko śmieci. Rada powiatu uznała, że starostwo nie ponosi odpowiedzialności za pozostawioną górę odpadów. Mieszkańcy Skoroszyc zostali pozostawieni sami sobie, a rada gminy Skoroszyce nie przedłużyła dzierżawy dotychczasowemu użytkownikowi gruntu, który nie uporządkował terenu. W niewielkiej odległości od tego miejsca są zabudowania mieszkalne i ujęcia wodne.

W związku z tym proszę Pana Ministra o interwencję.

Norbert Krajczy

**Oświadczenie złożone
przez senatorów Norberta Krajczego, Grzegorza Wojciechowskiego,
Michała Boszkę, Wojciecha Skurkiewicza, Kazimierza Jaworskiego,
Witolda Idczaka, Tadeusza Gruszkę i Piotra Kaletę**

Oświadczenie skierowane do ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera

Ponieważ wykonujemy mandat senatora, zwracamy się do Pana Ministra z oświadczeniem dotyczącym pomocy rolnikom w powiecie brzeskim (województwo opolskie) w gminach Lewin Brzeski, Skarbimierz i Lubsza.

Podczas nawałnicy z opadami gradu w dniu 5 września zniszczeniu uległo ponad dwieście budynków mieszkalnych i gospodarczych, wraz z dachami. Gradobicie nie oszczędziło nawet kościoła w miejscowości Strzelniki – spadające konary drzew uszkodziły dach. Największą tragedią jest to, że zostały zniszczone zgromadzone w stodołach zboża z tegorocznych żniw. Większość rolników tych gmin jest nieubezpieczona. Wstępnie służby starosty powiatu brzeskiego szacują straty na kwotę 1,5 miliona zł.

Dla nas, jako senatorów RP, tragedią jest to, że jeszcze niedawno wraz z rolnikami tych gmin dziękowaliśmy na uroczystościach dożynkowych za dobre tegoroczne zbiory.

W załączeniu przesyłamy pisma starosty brzeskiego M. Stefańskiego oraz wójta gminy Lubsza*.

Norbert Krajczy
Grzegorz Wojciechowski
Michał Boszko
Wojciech Skurkiewicz
Kazimierz Jaworski
Witold Idczak
Tadeusz Gruszka
Piotr Kaleta

* Załączniki – w dokumentacji Biura Prac Senackich.

Oświadczenie złożone przez senatora Krzysztofa Kwiatkowskiego

Oświadczenie skierowane do minister edukacji narodowej Katarzyny Hall

Podczas dyżuru senatorskiego zapoznałem się ze sprawą wątpliwości związanych z procedurą organizowania egzaminu maturalnego.

Przepisy regulujące przeprowadzenie egzaminu maturalnego wykluczają możliwość odwołania się od decyzji Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej. Warto zaznaczyć, że dostęp zdającego do arkusza odpowiedzi jest ograniczony, gdyż dopuszczalne jest tylko zapoznanie się z pracą w siedzibie OKE pod nadzorem pracownika.

Ocen wystawionych przez poszczególnych egzaminujących nie da się zweryfikować, nawet jeżeli błąd polega na złym przeliczeniu punktów.

Zwracam się do Pani Minister z prośbą o przeanalizowanie tego zagadnienia.

Krzysztof Kwiatkowski

Oświadczenie złożone przez senatora Krzysztofa Kwiatkowskiego

Oświadczenie skierowane do minister edukacji narodowej Katarzyny Hall

Po wejściu w życie nowej ustawy o systemie oświaty część samorządów w całej Polsce zdecydowała się na podjęcie uchwał dotyczących podwyżek opłaty za miejsce w przedszkolu.

Pragnę zaznaczyć, że żaden przepis nowej ustawy o systemie oświaty nie obliguje samorządów do podwyżek opłat przedszkolnych. Warto dodać, że na przykład w Gdańsku rodzice dzieci w wieku przedszkolnym będą płacić mniej za miejsce w przedszkolu. Jednak w dużej części gmin opłata ta została podwyższona przy okazji zmiany ustawy.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pani Minister z prośbą o przeanalizowanie tego zagadnienia.

Krzysztof Kwiatkowski

Oświadczenie złożone przez senatora Krzysztofa Kwiatkowskiego

Oświadczenie skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Burmistrz gminy Tuszyn skierował do mojego biura senatorskiego pismo, w którym przedstawił przewidywane konsekwencje wykonania w dwóch etapach węzła autostradowego „Tuszyn” w planowanym obecnie kształcie. Z uwagi na to, że ewentualne skutki realizacji tej inwestycji w dwóch etapach mogą nie tylko pogorszyć sytuację gospodarczą gminy Tuszyn, ale także spowodować poważne niedogodności komunikacyjne w południowej części powiatu łódzkiego wschodniego, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o rozważenie możliwości wykonania wspomnianego wyżej węzła autostradowego jednoetapowo, w pełnym zakresie i nieodkładanie w czasie realizacji całości tej inwestycji.

Pozwolę sobie przypomnieć, że obecnie zakłada się rozdzielenie budowy węzła autostradowego w Tuszynie na dwa etapy. Pierwszy z nich miałby polegać jedynie na wybudowaniu wjazdu z kierunku Łodzi na autostradę z drogi krajowej nr 1 w kierunku południowym na Katowice, zjazdu z autostrady A1 od strony południowej na drogę krajową nr 1 w kierunku północnym na Łódź oraz wjazdu z drogi krajowej nr 1 od strony Piotrkowa Trybunalskiego na Gdańsk. Nie planuje się wykonania od razu zjazdu z autostrady A1 z kierunku Katowic bezpośrednio na drogę krajową nr 1 w kierunku Piotrkowa Trybunalskiego, zjazdu z autostrady A1 z kierunku Gdańska na drogę krajową nr 1 w kierunku Łodzi oraz wjazdu z kierunku Łodzi na autostradę z drogi krajowej nr 1 w kierunku północnym na Gdańsk. Jeżeli węzeł autostradowy „Tuszyn” byłby budowany dwuetapowo, to po zakończeniu pierwszej części prac kierowcy jadący drogą krajową nr 1 nie mogliby zjeżdżać w Tuszynie na autostradę A1 w kierunku Gdańska. Kierowcy jadący autostradą A1 z kierunku Katowic nie mogliby zjeżdżać na drogę krajową nr 1 w kierunku Piotrkowa Trybunalskiego. Kierowcy jadący z kierunku Łodzi nie mogliby również zjechać na autostradę A1 w kierunku Gdańska.

Konsekwencją realizacji projektowanego rozwiązania będzie pogorszenie sytuacji gospodarczej Tuszyna, w którym zlokalizowane są targowiska. Istniejące rozwiązania komunikacyjne pozwalają przyjeżdżnym zarówno jadącym z południa, jak i z północy zjechać na wspomniane place targowe, a także udać się w drogę powrotną bez konieczności wyjeżdżania z Tuszyna. Ewentualna dwuetapowa realizacja węzła w zaprojektowanym kształcie zniechęci potencjalnych klientów do dokonywania zakupów na targowiskach. Nowi inwestorzy, którzy zainteresowali się Tuszynem i tworzeniem w okolicy węzła autostradowego nowych miejsc pracy, nie zrealizują tych planów. Wybudowanie autostrady A1 z „niepełnym” węzłem autostradowym paradoksalnie może przyczynić się do spadku przychodów z handlu targowego i likwidacji obecnie istniejących tam miejsc pracy oraz do zmniejszenia szans na utworzenie nowych miejsc pracy nie tylko w gminie Tuszyn.

Podzielona na dwa etapy realizacja projektu będzie również niekorzystna dla południowej części powiatu łódzkiego wschodniego – spowoduje wzrost natężenia ruchu na drodze krajowej na terenie gminy Tuszyn i gminy Rzgów, a także nasili ruch na drodze nr 714. Będzie to niekorzystne, gdyż już obecnie drogi te są bardzo obciążone. Budowa niepełnego węzła autostradowego w projektowanym kształcie nie jest rozwiązaniem ułatwiającym tworzenie ewentualnych objazdów oraz zapewnienie właściwego dostępu do drogi karetkom pogotowia i pojazdom straży pożarnej.

W programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015 przewiduje się możliwość zmian wysokości wydatków na poszczególne zadania wskutek niemożliwych do przeprowadzenia rozstrzygnięć przetargów oraz zlecenia robót dodatkowych. W trakcie wykonywania odcinka autostrady A1 Stryków – Tuszyn dokonano oszczędności wskutek rezygnacji z budowy wiaduktu nad ulicą trakcyjną w Łodzi (WA261). Zaoszczędzone środki mogłyby zostać wydane na sfinansowanie budowy węzła autostradowego w Tuszynie w pełnym zakresie.

Z powyższych względów zwracam się do Pana Ministra o ponowne rozważenie możliwości rozszerzenia zadania budowy węzła autostradowego w Tuszynie i wykonania go jednoetapowo, tak aby umożliwić w najbliższym czasie zjazd z autostrady A1 z kierunku Katowic bezpośrednio na drogę krajową nr 1 w kierunku Piotrkowa Trybunalskiego, zjazd z autostrady A1 z kierunku Gdańska na drogę krajową nr 1 w kierunku Łodzi oraz wjazd z kierunku Łodzi na autostradę z drogi krajowej nr 1 w kierunku północnym na Gdańsk. Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy Ministerstwo Infrastruktury rozpocznie prace zmierzające do dokonania stosownej zmiany w projekcie wspomnianego wyżej węzła autostradowego.

Oświadczenie złożone przez senatora Antoniego Motyczkę

Oświadczenie skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z wieloma głosami sprzeciwu, jakie docierają do moich biur senatorskich, w sprawie ustawy o nasiennictwie, a dokładniej w sprawie GMO, uprzejmie proszę o dokładniejsze przyjrzenie się całej sprawie.

GMO to genetycznie zmodyfikowany organizm, czyli organizm transgeniczny. Jak czytamy na stronie Ministerstwa Środowiska, „organizm genetycznie zmodyfikowany to organizm inny niż organizm człowieka, w którym materiał genetyczny został zmieniony w sposób niezachodzący w warunkach naturalnych”.

Pytanie brzmi, czy obywatele mogą się czuć bezpieczni? Korporacje we wprowadzeniu na rynek roślin genetycznie zmodyfikowanych dostrzegają nowe możliwości, między innymi wyższe plony, a tym samym możliwość ograniczenia głodu na świecie. Jednak każdego z nas nachodzą spore wątpliwości.

Pytanie brzmi, czy na dziś badania nad GMO są na tyle rzetelne, by móc wprowadzać zmiany na tak szeroka skalę. Efekty tego wydają się być bardzo trudne do przewidzenia.

Żywność GMO jest odporna na czynniki chemiczne, dlatego można je także stosować w trakcie wzrostu rośliny, a nie tylko przed jej wysiewem. Kolejnym problemem stają się pozostałości herbicydów w żywności. Czy to nie okaże się zbyt szkodliwe dla naszego zdrowia?

Kolejna sprawa. Nasiona GMO są nawet do czterech razy droższe niż normalne, uprawy nie są bardziej wydajne, nie chronią też środowiska. Tu nasuwa się z kolei pytanie, czy limitowanie dostępu do nasion regionalnych nie zahamuje rozwoju gospodarczego Polski.

Co jest najistotniejsze – wprowadzenie technologii GMO zaburza równowagę przyrody i powoduje negatywne skutki, między innymi jałowienie gleby, niskie plony i stałe zagrożenie chorobami.

Docierają do mnie nie tylko głosy sprzeciwu wobec ustawy dotyczącej GMO, obywatele czują się pominięci, gdyż nikt nie przeprowadził z nimi konsultacji w tak kluczowej kwestii.

Szanowny Panie Ministrze, w związku z tym uprzejmie proszę o rozważenie zmiany ustawy i wdrożenie odpowiednich przepisów, które nie będą wzbudzały tylu wątpliwości i obaw społeczeństwa.

Z wyrazami szacunku
Antoni Motyczka

Oświadczenie złożone przez senatora Czesława Ryszkę

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości Krzysztofa Kwiatkowskiego

Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego w Częstochowie zgłosili się państwo Lucyna i Marian K. w sprawie swojego syna Radosława K. przebywającego w zakładzie karnym od 2005 r. z przerwą na leczenie. Obecnie odbył on już 3/4 kary. Starania o warunkowe przedterminowe zwolnienie nie odnoszą skutku.

Jak twierdzą Lucyna i Marian K., stan zdrowia ich syna jest bardzo zły, również stan zdrowia psychicznego, i ciągle się pogarsza. W tej chwili nie są oni w stanie nawiązać z nim logicznego kontaktu.

Chciałbym prosić Pana Ministra o przeanalizowanie prawidłowości postępowania sądu penitencjarnego w Częstochowie. Jak bowiem zwrócili uwagę rodzice osadzonego, w ich odczuciu sąd w Częstochowie nie wykonał wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2011 r. (sygn. akt IV KK 39/11) wydanego po kasacji prokuratora generalnego. Niestety, państwo Lucyna i Marian K. nie posiadają wyroku sądu w Częstochowie, gdyż nie są stroną w sprawie, zaś ich syn jest w takim stanie psychicznym, że nie jest w stanie ani sporządzić, ani podpisać wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem.

Uprzejmie proszę Pana Ministra o podjęcie działań przewidzianych w obowiązujących przepisach.

Z poważaniem
Czesław Ryszka

Oświadczenie złożone przez senatora Czesława Ryszkę

Oświadczenie skierowane do prezesa Najwyższej Izby Kontroli Jacka Jezierskiego

Szanowny Panie Prezesie!

Do mojego biura senatorskiego w Częstochowie zgłosił się pan Robert J. i poinformował o nieprawidłowościach w działaniach podejmowanych w stosunku do jego osoby przez I Urząd Skarbowy w Częstochowie.

Według Roberta J. w grudniu 2004 r. naczelnik tego urzędu udzielił mu błędnej informacji o stosowaniu obniżonej stawki podatku VAT. Pan Robert J., polegając na udzielonej mu informacji, wystawił faktury VAT, wykazując wyższy podatek od naliczonego o kwotę kilkuset tysięcy złotych, a następnie rozpoczął spłatę tychże należności. Konsekwencją tej spłaty była utrata płynności finansowej, której nie udało się przywrócić po otrzymaniu zawiadomienia od dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach, Ośrodek Zamiejscowy w Bielsku Białej o nieprawidłowościach w otrzymanej informacji.

Mimo ewidentnej pomyłki I Urząd Skarbowy w Częstochowie – zdaniem Roberta J. – podjął wiele represyjnych działań w stosunku do jego osoby. Polegały one na wytoczeniu mu spraw karnych pozostających w ścisłym związku z działaniami podatnika, podejmowanymi bezpośrednio w wyniku błędnej interpretacji dokonanej przez urząd skarbowy. Ostatecznie postępowanie to zostało umorzone przez Sąd Rejonowy w Częstochowie w marcu 2009 r. Robert J. był też nękanym – według jego oświadczenia – licznymi kontrolami, pisał o kilkanastu kontrolach w krótkim czasie, co utrudniało mu działalność i było w jego ocenie rodzajem kary za udowodnienie I Urzędowi Skarbowemu działania niezgodnego z prawem.

Panie Prezesie, w tym stanie rzeczy zasadne byłoby przeprowadzenie kontroli I Urzędu Skarbowego w Częstochowie w zakresie prawidłowości prowadzonych przez ten urząd działań wobec Roberta J.

Z poważaniem
Czesław Ryszka

Oświadczenie złożone przez senatora Czesława Ryszkę

Oświadczenie skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta

Panie Prokuratorze Generalny!

25 lipca 2011 r. do mojego biura poselskiego po raz kolejny zwrócił się pan Marcin S. z prośbą o kontynuowanie interwencji w jego sprawie. Chodzi o postępowanie przygotowawcze (śledztwo) toczące się w Prokuraturze Okręgowej w Katowicach pod sygn. akt VI Ds. 35/10/s. Z pisma skierowanego przez Pana Prokuratora Generalnego w odpowiedzi na moje oświadczenie złożone na posiedzeniu Senatu 12 lipca 2011 r. wynika, że nadzór nad ww. śledztwem prowadzony jest w sposób prawidłowy.

Niestety taką ocenę muszę zakwestionować. W rozmowie z pokrzywdzonym Marcinem S. dowiedziałem się, że 7 lipca 2011 r. poprosił w rozmowie telefonicznej prowadzonej z Prokuratorem Prokuratury Okręgowej w Katowicach o przesunięcie terminu przesłuchania wyznaczonego na dzień 8 lipca, gdyż jego pełnomocnicy nie mogli wziąć w nim udziału. Następnie w dniu 8 lipca 2011 r. przesłał faksem pismo z prośbą o odroczenie przesłuchania, ze względu na nieobecność pełnomocników.

W rozmowie telefonicznej odbytej tego samego dnia pan Marcin S. został przez Panią Prokurator poinformowany o tym, że zostanie ukarany grzywną. Usłyszał także zarzuty dotyczące pisanych przez niego pism o zbyt wolno prowadzonym postępowaniu, z podkreśleniem, że najpierw sam prosi o jego przyspieszenie, a następnie o odroczenie terminu przesłuchania. Faktycznie, w dniu 8 lipca 2011 r. Prokurator Prokuratury Okręgowej wydał postanowienie o ukaraniu Marcina S. grzywną w wysokości 2 tysięcy zł z tytułu niestawienia się na przesłuchanie. W dniu 15 lipca pana Marcina S. otrzymał kolejne wezwanie z terminem na dzień 25 lipca.

Zdaniem pana Marcina S. wysokość grzywny, jak i ponowne wezwanie na dzień 25 lipca, a także uwagi czynione przez Panią Prokurator świadczą o tym, że w swoisty sposób jest karany za wcześniejsze pisma i interwencje dotyczące sposobu i szybkości prowadzenia postępowania.

Panie Prokuratorze Generalny, nie oceniając oczywiście celowości podejmowanych decyzji przez Prokuratora prowadzącego śledztwo, pragnę zwrócić uwagę na wyżej opisane zdarzenia. Mianowicie najpierw (według oświadczenia pana Marcina S.) przez kilka miesięcy nie wyznacza się terminu przesłuchania, następnie, pomimo wniosku o odroczenie sprawy ze względu na sezon urlopowy i niemożność reprezentowania przez pełnomocników, wyznacza się szybko jeden po drugim kolejne terminy i karze się świadka wyjątkowo wysoką karą za niestawiennictwo.

W tej sytuacji raz jeszcze proszę o sprawdzenie prawidłowości prowadzonego śledztwa.

Z poważaniem
Czesław Ryszka

Oświadczenie złożone przez senatora Tadeusza Skorupę

Oświadczenie skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Moje oświadczenie związane jest z trwającymi od lat problemami, na jakie napotykają inwestycje związane z budową drogi na odcinku Lubień – Rabka oraz obwodnic dla Mszany Dolnej i Limanowej. Projekty te mimo wielokrotnych obietnic po dziś dzień nie doczekały się realizacji i to pomimo tego, iż w przeszłości podejmowano już konkretne kroki ukierunkowane na ich realizację, takie jak sporządzenie dokumentacji projektowej, uzyskanie pozwoleń na budowę czy opinii środowiskowej, zawiązywanie konsorcjów, których celem było poprowadzenie danej inwestycji itp. W niektórych przypadkach działania te były na tyle zaawansowane, że pojawiały się zapowiedzi określające konkretny termin ukończenia budowy, które, jak się miało potem okazać, pozostawały jedynie na papierze.

Czy podejmowanie powyższych działań ukierunkowanych na realizację inwestycji, to jest budowy drogi Lubień – Rabka i obwodnic, nieprowadzących, jak się potem okazało, do sfinalizowania projektów, a tym samym do rozwiązania, a przynajmniej znacznego zmniejszenia problemów komunikacyjnych, z jakimi borykają się mieszkańcy tych miejscowości, nie jest marnotrawstwem środków, które pochłonęły kolejne plany, pozwolenia, opinie, ekspertyzy i sporządzanie dokumentacji? Zwłaszcza że nie są to małe kwoty. Kto jest odpowiedzialny za obecny stan rzeczy, za wydawanie pieniędzy na cele związane z budowami, które ostatecznie nie dochodzą do skutku?

Budowa odcinka Lubień – Rabka, najtrudniejszego technicznie odcinka tak zwanej zakopianki, jest przedsięwzięciem, którego realizację zapowiadano już wielokrotnie, a termin oddania go do użytku wyznaczano na rok 2010 lub 2011. Pomimo ambitnych planów (zakres planowanych prac obejmował budowę dwujezdniowej drogi ekspresowej Lubień – Rabka o długości 17,5 km, dwujezdniowego odcinka Rabka – Chabówka, to jest drogi klasy głównej przyspieszonej, dwóch węzłów w Skomialnej Białej i Zaborni, tunelu pod Luboniem Małym, dziesięciu wiaduktów, trzech estakad oraz mostu na rzece Lubieńce) i starań poczynionych w celu przygotowania inwestycji, budowa tej drogi po dziś dzień nie doczekała się realizacji, a przyszłość inwestycji jest niepewna, o czym świadczy wykreślenie jej z projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Decyzja ta skutkuje nie tylko kolejnym odłożeniem w czasie tak potrzebnej mieszkańcom budowy, ale również koniecznością sporządzenia na nowo kosztownej dokumentacji i opinii niezbędnych do realizacji projektu. By temu przeciwdziałać, nowotarscy radni zwrócili się z apelem o utrzymanie w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” projektu budowy drogi Lubień – Rabka. Jak Ministerstwo Infrastruktury ustosunkuje się do tego apelu? Jakie środki podejmuje resort ze swej strony, by spełnić obietnice od lat składane mieszkańcom i przeciwdziałać marnowaniu środków, jakie już pochłonęły przygotowania do tej inwestycji?

Od lat na swoją obwodnicę czeka Mszana Dolna, nadal jednak o tej inwestycji tylko się mówi. Stwierdzenie, że obwodnica jest miastu potrzebna, a będzie potrzebna coraz bardziej z uwagi na narastające natężenie ruchu kołowego, nie doczekało się żadnych działań zmierzających do realizacji tej inwestycji. Budowa ciągle jest w planach, a jako termin jej realizacji ciągle wyznacza się niesprecyzowaną przyszłość. Czy inwestycja ta jest ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”? Kiedy zostaną podjęte konkretne działania zmierzające do realizacji tego projektu?

O budowę obwodnicy od co najmniej dwudziestu pięciu lat stara się Limanowa. Budowa po raz kolejny zostanie odłożona na bliżej nieokreśloną przyszłość z powodu planów GDDKiA, która zdecydowała, że nie powstanie tam mała obwodnica. Zamiast małej miała powstać duża, jednak jest to przedsięwzięcie wymagające ogromnych nakładów finansowych, które z uwagi na to, że droga krajowa nr 28 nie jest drogą strategiczną dla państwa, nie zostaną poczynione, gdyż nie ma środków pieniężnych niezbędnych na ich pokrycie. Dlaczego GDDKiA wycofała się z pomysłu budowy małej obwodnicy, która mogłaby choćby w części rozwiązać problemy mieszkańców Limanowej, i powróciła do planów budowy dużej obwodnicy, która nie rozwiąże ich wcale, bo nie ma na nią pieniędzy?

Bardzo proszę o szczegółowe i wyczerpujące odpowiedzi na powyższe pytania, jak również o interwencję Pana Ministra w ramach posiadanych środków i kompetencji, zmierzającą do realizacji wymienionych inwestycji.

Tadeusz Skorupa

Oświadczenie złożone przez senatora Henryka Stokłosę

Oświadczenie skierowane do minister edukacji narodowej Katarzyny Hall

Pani Minister!

Brak koncepcji rozwoju szkolnictwa zawodowego w Polsce to jeden z najpoważniejszych grzechów III Rzeczypospolitej. Do 1989 r. najwięcej młodzieży kształciło się w nurcie szkolnictwa zasadniczego zawodowego, które oferowało przygotowanie zawodowe o wąskim profilu oraz mały zakres kształcenia ogólnego. Od początku lat dziewięćdziesiątych zasadnicze szkoły zawodowe zaczęto likwidować. Najważniejszym tego powodem był upadek lub restrukturyzacja zakładów prowadzących szkoły przyzakładowe i niezrozumiała dla mnie ideologiczna niechęć do tego typu edukacji, którą niesłusznie uznano za relikw PRL. Jednocześnie wzrastała liczba techników, a także liceów ogólnokształcących, z których część powstawała na bazie szkół zawodowych.

Znacznemu ilościowemu ograniczeniu szkolnictwa zawodowego nie towarzyszyła praca nad jego modernizacją i tworzeniem nowych mechanizmów powiązania z gospodarką. Brak całościowych reform w szkolnictwie zawodowym wynikał nie tylko z braku jasnej docelowej wizji tego rodzaju edukacji, ale także z bardzo niskich nakładów finansowych na całą oświatę. A szkolnictwo zawodowe było i jest droższe niż szkolnictwo ogólnokształcące.

Zgodnie z założeniami rozpoczętej w 1999 r. reformy systemu edukacji szkolnictwo ponadgimnazjalne, w tym zawodowe, przekazano w gestię powiatu. Zakładano upowszechnienie kształcenia ogólnego i ograniczenie szkolnictwa stricte zawodowego. Utworzono nowy rodzaj szkół, to jest trzyletnie licea profilowane, mające zapewniać kształcenie „ogólnozawodowe”. Władze oświatowe liczyły na to, że nastąpi odejście od specjalistycznego kształcenia zawodowego na etapie szkoły w kierunku edukacji ustawicznej w miarę potrzeb już w toku pracy zawodowej. Jednocześnie system kształcenia ustawicznego nie stał się przedmiotem zainteresowania reformatorów i w efekcie mamy to, co mamy – brak dobrze zorganizowanego i dostosowanego do potrzeb rynku systemu edukacji zawodowej.

Przypominam te fakty w kontekście ostatnich oszczędnościowych decyzji rządu, których ofiarą znowu padła edukacja zawodowa. Zwrócili mi na to uwagę rzemieślnicy, którzy zgłosili się do mojego biura senatorskiego z prośbą, abym w tej sprawie interweniował w ministerstwie. Dowiedziałem się od nich, że od początku bieżącego roku są kłopoty z refundowaniem kosztów związanych z praktyczną nauką uczniów zawodowych u pracodawców. Moi goście, owi rzemieślnicy, oświadczyli, że jeśli to się nie zmieni, jeśli nie otrzymają pieniędzy za praktyczne nauczanie zawodu, wraz z nowym rokiem szkolnym nie będą podpisywali umów dotyczących praktycznej nauki zawodu. Z kolei z jednego z listów, jaki otrzymałem od wyborców, dowiedziałem się, że „oszczędnościowa kosa ministra Rostowskiego obciążyła również środki na staże dla absolwentów”.

W związku z tym zwracam się do Pani Minister Katarzyny Hall z dwoma pytaniami. Czy w ministerstwie pracuje się wreszcie nad nowoczesną koncepcją szkolnictwa zawodowego w Polsce? Jakie decyzje podejmie ministerstwo, aby rzemieślnicy podjęli się praktycznej nauki zawodu i nie zbojkotowali umów w nowym roku szkolnym?

Henryk Stokłosa

Oświadczenie złożone przez senatora Henryka Stokłosę

Oświadczenie skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Panie Ministrze!

Polski system prawny nie sprzyja przedsiębiorczości i przedsiębiorcom. Pod względem przychylności dla przedsiębiorców Polska jest na 72. miejscu na świecie. Pod względem prawa podatkowego i stopnia jego skomplikowania jesteśmy na miejscu 121. i nawet dwadzieścia dwa kraje afrykańskie wyprzedzają nas pod tym względem. Ustawa o podatku od osób fizycznych była nowelizowana sto dziewięćdziesiąt jeden razy. Aby uzyskać u nas pozwolenie na budowę, trzeba czekać średnio ponad trzysta trzydzieści jeden dni. W Czechach, Niemczech, a nawet na Białorusi formalności związane z budową załatwia się trzy razy krócej. W Polsce, by ruszyć z budową, trzeba sporządzić trzydzieści dwa dokumenty. Po co? Właśnie takie pytanie zadała mi jedna z mieszanek mojego okręgu wyborczego. W liście skierowanym do biura senatorskiego opisuje swoje zmagania z biurokracją.

„Mam niewielki, ale własny domek w... – tu nie wymienię nazwy miejscowości na prośbę autorki listu. Pokryty jest eternitem, który postanowiłam zamienić na inne pokrycie dachowe. Udałam się do Urzędu Miasta, aby skorzystać z programu utylizacji eternitu. Tam dowiedziałam się, że zajmuje się tym tylko jedna firma i muszę poczekać do przyszłego roku. Mogę jednak przy pomocy kolejnej firmy zdjąć go i bezpieczne składować, ale w tej sprawie muszę pójść do starostwa. Poszłam więc do starostwa i tam dowiedziałam się, że takiej czynności nie może wykonać byle «budowlaniec», którego już sobie załatwiłam, lecz tylko odpowiednia – wskazana przez starostwo – firma. Na pytanie «jaka?» otrzymałam całą listę. Po jej przejrzeniu okazało się, że tylko jedna firma znajduje się w moim mieście. Poszłam do jej właściciela. Potraktował mnie jak głupią blondynkę i zaśpiewał taką cenę, że szczęka mi opadła. Siadłam więc do telefonu i zaczęłam dzwonić po wszystkich firmach z listy, które znajdowały się w promieniu stu kilometrów od mojego miasta. Znalazłam taką w Obornikach i przystąpiłam do zbierania odpowiednich dokumentów. Zabrało mi to kolejne kilka tygodni. Ze stertą papierzyśk udałam się do odpowiedniego wydziału starostwa. Tam bardzo uprzejma urzędniczka na widok mojej teczki z dokumentami zareagowała słowami, po których ciarki przeszły mi po plecach. «Na oko widzę, że ma pani tego za mało». Po obejrzeniu okazało się, że brakuje mi jeszcze kilku zaświadczeń, między innymi projektu, który musi zrobić uprawniony do tego «budowlaniec» (znowu wydatek). Pokornie zapisywałam zaświadczenia, jakie mam jeszcze zebrać do czasu, gdy pani urzędniczka zakomunikowała mi, że wszystko to muszę mieć w czterech egzemplarzach dla czterech wydziałów starostwa, które muszą wiedzieć o moim nowym dachu. Przy czym nie mogą to być proste kopie, lecz dokumenty, każdy oddzielnie poświadczony przez owego «budowlanica», którego muszę dodatkowo opłacić. Spojrzałam na komputer pani urzędniczki i zapytałam mocno zdenerwowana: «czy nie mogłaby pani zeskanować moich dokumentów, potwierdzić ich wiarygodność i rozesłać po owych wydziałach?» Odparła, że nie ma skanera, a gdyby nawet miała, to i tak by to nic nie dało, bo takie są przepisy. Wróciłam do domu i napisałam list do Pana. Niech Pan, Panie Senatorze, coś z tym zrobi.»

Zrobić mogę jedno. Mogę namówić starostów, by kupili kilka skanerów – jeden kosztuje około dwustu złotych – i wyłosiwszy to oświadczenie, zainspirować ministra infrastruktury do popracowania nad likwidacją idiotycznych przepisów.

Cztery lata temu Platforma Obywatelska obiecała zająć się odbiurokratyzowaniem prawa gospodarczego. Obiektywnie muszę przyznać, że trochę poprawiono sytuację, ale ciągle – jak wynika z listu – za mało.

Tymczasem biurokracja zwłaszcza w sferze budownictwa ma poważne skutki gospodarcze. Polskie przedsiębiorstwa wykazały w pierwszym półroczu tego roku 56 miliardów zł zysku, a inwestycji prywatnych jest bardzo mało, bo przedsiębiorcy chcą stabilizacji, chcą pewności i nie tylko obawiają się perturbacji makroekonomicznych, ale także nie mają czasu na to, aby przez rok kompletować papiery. Trzeba to uproszczyć jak najszybciej! Z właśnie takim apelem zwracam się do pana, Panie Ministrze Grabarczyk.

Przeczytałam w którymś ze specjalistycznych czasopism oceny międzynarodowych ekspertów dotyczące polskiej gospodarki. Twierdzą oni, że jej odbiurokratyzowanie mogłoby spowodować wzrost gospodarczy na nawet na poziomie dziesięciu procent. Wymaga to jednak odwagi i determinacji w łamaniu biurokratycznych barier, które ciągle tkwią w mentalności urzędników, zwłaszcza tych z urzędów centralnych. Mam nadzieję, że nowy rząd, który powstanie po wyborach, poradzi sobie z tym problemem.

Henryk Stokłosa

Oświadczenie złożone przez senatora Henryka Stokłosę

Oświadczenie skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Panie Ministrze!

Mimo wyborczych obietnic Platformy Obywatelskiej sprzed czterech lat, mimo pracy komisji sejmowej „Przyjazne Państwo”, mimo wielu nowych ustaw i nowelizacji, ciągle jeszcze w polskim prawie funkcjonuje wiele absurdów i biurokratycznych barier. Co więcej, w miejsce usuniętych przez prawodawców pojawiają się nowe, głównie w tak zwanym prawie powielaczowym, czyli w rozporządzeniach ministrów, które najczęściej powstają poza kontrolą parlamentu. Tę gorzką refleksję sprowokował tym razem minister rolnictwa, który wydał wytyczne w sprawie sposobu szacowania szkód rolniczych zawierające przepisy uniemożliwiające rolnikom składanie wniosków o pomoc. Zwrócił mi na to uwagę jeden z rolników gospodarujących w Dolinie Noteci, który w liście do mnie pisze, co następuje.

„Przy zgłaszaniu szkód nakazuje mi się w oświadczeniu podawać cenę uzyskaną lub prognozowaną w roku szkody w produkcji zwierzęcej bez możliwości informowania o wielkości sprzedaży, którą komisja przyjmuje na poziomie średniej z trzech lat, nawet w przypadku zaniechania lub znaczącego obniżenia poziomu produkcji w roku powstania szkody. Uzasadnia się to wymogami związanymi z programem komputerowym, tak jakby urzędnicy byli niewolnikami komputera, a nie odwrotnie. Moim zdaniem – pisze ów rolnik – jako produkcję winno się przyjmować produkcję sprzedaną, a nie wartość łąk i zielonek w plonie głównym, które przeznaczają się na pasze, a sprzedaż jest realizowana w postaci mleka lub żywca. Licząc oddzielnie zielonki i zboża paszowe oraz żywiec i mleko, powiększam sztucznie wartość produkcji mojego gospodarstwa, wartość produkcji. Łącząc wartość produkcji zwierzęcej liczonej po wyższych w 2011 r. cenach bez uwzględnienia bardzo wysokich kosztów produkcji roślinnej, która przeznaczana jest na paszę, a w której powstały wysokie straty, trudno uzyskać limit 30% strat, który warunkuje uzyskanie kredytu kłeskowego. W takiej sytuacji ja i moi sąsiedzi, mimo rażącego pogorszenia stanu finansowego gospodarstwa, nie możemy skorzystać z kredytu, który nam się należy.”

Mój wyborca, który jest właścicielem gospodarstwa i prowadzi pełną księgowość, ilustruje dalej ten ministerialny bubel prawnym konkretnym wyliczeniem. Strata na produkcji liczona według wytycznych ministerstwa rolnictwa wyniosła w jego gospodarstwie 21%, podczas gdy strata rzeczywista po uwzględnieniu kosztów produkcji wyniosła 82%.

Zwracam się do zatem Pana Ministra Marka Sawickiego z pytaniem, co ma zamiar zrobić z tym niezbyt mądrym przepisem. Proponuję, aby, po pierwsze, umożliwić osobom prawnym oraz innym rolnikom prowadzącym pełną księgowość ustalanie wielkości produkcji i kosztów na podstawie danych księgowych, co powinno być podstawą do ustalenia straty finansowej. Po drugie, ustalić w pozostałych gospodarstwach ze względu na specyfikę roku 2011, kiedy są wyższe ceny na produkty, rozliczenia strat tylko w produkcji, w której one występują bez uwzględnienia produkcji w całym gospodarstwie albo obliczać stratę w gospodarstwach tych rolników w oparciu o przychody ze sprzedaży i koszty produkcji.

Henryk Stokłosa

Oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Wojciechowskiego

Oświadczenie skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta

Szanowny Panie Prokuratorze!

Zwrócił się do mojego biura senatorskiego pan Wojciech C. – prowadzący niewielką działalność gospodarczą w zakresie handlu – który został poważnie skrzywdzony z powodu nieuczciwości swoich kontrahentów i stracił ponad 100 tysięcy zł. Zainwestował on w modernizację obiektu, który później przejął cech rzemiosł różnych w C. Pan C. od kilku lat bezskutecznie walczy o naprawienie swojej krzywdy. Aktualnie złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa do Prokuratury Rejonowej w C.

Będąc przekonany, na podstawie dokumentów, z którymi się zapoznałem, że pan C. rzeczywiście został poważnie skrzywdzony, zwracam się z niniejszym oświadczeniem do Pana Prokuratora Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Seremeta i proszę, by zawiadomienie pana C. zostało potraktowane z najwyższą powagą i by Pan Prokurator Generalny objął nadzorem służbowym postępowanie w tej sprawie. Z góry dziękuję za podjęcie interwencji w tej sprawie.

Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski

Oświadczenie złożone przez senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza i Zdzisława Pupe

Oświadczenie skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska, do ministra sprawiedliwości Krzysztofa Kwiatkowskiego oraz do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta

Szanowny Panie Premierze! Szanowny Panie Ministrze! Szanowny Panie Prokuratorze!

Do biura senatorskiego zwróciły się z prośbą o pomoc władze gminy Sokolniki, które bezskutecznie próbują złożyć skargę na działalność Sądu Rejonowego w Sieradzu – Wydział Gospodarczy w zakresie procesu ogłoszenia upadłości Spółdzielni Mleczarskiej „OSMLECZ” w Sokolnikach. Ponieważ gmina Sokolniki jest wierzycielem spółdzielni, jak również dlatego, że większość mieszkańców, dostawców mleka i udziałowców tego zakładu posiada swoje wierzytelności, uznają za konieczne przekazanie przedmiotowej skargi.

Uprzejmie prosimy Pana Premiera i Pana Ministra o objęcie sprawy nadzorem oraz o rozważenie podjęcia interwencji w tej sprawie. Ponadto zwracamy się z prośbą do Pana Prokuratora Generalnego o sprawdzenie prawidłowości postępowania prowadzonego w tej sprawie przez Prokuraturę Rejonową w Wieluniu, znak sprawy: 2 Ds.505/11.

Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski
Wojciech Skurkiewicz
Zdzisław Pupa

Oświadczenie złożone przez senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza i Zdzisława Pupe

Oświadczenie skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka, do ministra środowiska Andrzeja Kraszewskiego, do ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera oraz do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowni Panowie Ministrowie!

Do biura senatorskiego zwrócili się mieszkańcy Gminy Łyszkowice, powiat łowicki, położonej w województwie łódzkim, z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie planowanej w miejscowości Zakulin budowy farmy wiatrowej „Bonwid”.

Dwa z sześciu wiatraków mają powstać w miejscowości Zakulin. Zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego wiatraki mają znajdować się w odległości poniżej 500 m od zabudowań. Planowane wiatraki mają mieć moc do 3 MW, wysokość 170 m i rozpiętość skrzydeł 120 m. Mieszkańcy obawiają się pogorszenia jakości życia i pozbawienia możliwości rozbudowy swoich budynków i gospodarstw. Wieś Zakulin to wieś typowo rolnicza i rolnicy prowadzący swoje gospodarstwa obawiają się, iż realizacja inwestycji budowlanej o takim charakterze w ich otoczeniu spowoduje znaczne pogorszenie warunków gospodarowania, obniży wartość ich nieruchomości, ograniczy możliwości inwestycyjne oraz zrujnuje życie biologiczne na tym terenie.

Mieszkańcy podnoszą jeszcze jeden fakt. Otóż działki, na których powstają wiatraki, są wąskie, co oznacza, że ramiona wiatraków będą znajdować się nad sąsiednimi działkami, na co ich właściciele nie wyrażają zgody. A przecież realizacja inwestycji budowlanej bez zgody sąsiada jest naruszeniem jego prawa własności. Zatem nasuwa się zasadne pytanie – czy taka lokalizacja wiatraków we wsi Zakulin jest zgodna z przepisami? Prosimy o informacje odnośnie do zasad i sposobu lokalizacji oraz na temat odległości od zabudowań, w jakiej muszą znaleźć się wiatraki takiego typu, jakie będą budowane w Zakulinie.

Ponadto, jak podnoszą mieszkańcy, projekt planu został latem ubiegłego roku tylko wyłożony do wglądu w urzędzie gminy, a mieszkańcy wsi nie zostali poinformowani o planowanej inwestycji. Oczywiście jest, że nie każdy mieszkaniec wsi o charakterze rolniczym ma czas na śledzenie na bieżąco wydarzeń w gminie, tym bardziej w okresie wzmożonych prac polowych, to jest w czasie żniw. W ten sposób projekt planu zagospodarowania przestrzennego uprawomocnił się bez sprzeciwu mieszkańców. Podjęcie takiego postanowienia przez władze gminy oznacza, iż nie zostały przeprowadzone konsultacje społeczne. Czy pominięcie opinii mieszkańców przy tej inwestycji jest zasadne? Prosimy o informacje odnośnie do zasad i trybu postępowania w zakresie informowania mieszkańców przy okazji tego rodzaju inwestycji. Ponadto mieszkańcy wsi Zakulin podnoszą problem skandalicznego, ich zdaniem, trybu podejmowania uchwały przez radę gminy.

Pod złożonym w biurze senatorskim protestem podpisali się prawie wszyscy mieszkańcy wsi Zakulin (94 podpisy), zatem uprzejmie prosimy Panów Ministrów o zapoznanie się z ich argumentami, o podjęcie interwencji w powyższej sprawie, a przede wszystkim o sprawdzenie poprawności realizacji inwestycji. Należy także podkreślić, iż pośród przeciwników inwestycji są także mieszkańcy, którym proponowano inwestycje na ich działkach.

Z poważaniem,
Grzegorz Wojciechowski
Wojciech Skurkiewicz
Zdzisław Pupa

Oświadczenie złożone przez senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza i Zdzisława Puę

Oświadczenie skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak oraz do pełniącego obowiązki kierownika Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych Jana Ciechanowskiego

Szanowna Pani Minister! Szanowny Panie Ministrze!

Do biur senatorskich zwracają się ludzie, którzy jako dzieci zostali po barbarzyńsku i trwale okaleczeni przez funkcjonariuszy niemieckiego państwa. Niestety, ich moralna i fizyczna krzywda dotychczas nie została w żaden sposób choćby w części zrekompensowana.

Zatem zwracamy się do Pani Minister i Pana Ministra z zapytaniem: czy znane są Państwu takie przypadki i czy istnieje możliwość uzyskania przez takie osoby zadośćuczynienia doznanych krzywd? Jakie są możliwości prawne w tym zakresie? Jakie dokumenty powinni posiadać poszkodowani, by uznano ich krzywdę?

Należy także zwrócić uwagę, że niejednokrotnie okoliczności tych przestępstw wskazują, że ich powodem była patriotyczna postawa, a barbarzyńskie działanie funkcjonariuszy niemieckiego państwa było skierowane przeciwko tym dzieciom przede wszystkim za to, że były one dziećmi polskimi.

Uprzejmie prosimy Panią Minister i Pana Ministra o rozważenie podjęcia interwencji w powyższej sprawie.

Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski
Wojciech Skurkiewicz
Zdzisław Pupa

Oświadczenie złożone przez senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza i Zdzisława Pupe

Oświadczenie skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Szanowna Pani Minister

Pragnę podziękować, Pani Minister Zdrowia, za szybką i rzeczową odpowiedź z dnia 30 września br. (znak MZ-PLO-460-9945-271/KB/11), jaką otrzymałem w odpowiedzi na moje oraz panów senatorów Macieja Klimy i Wojciecha Skurkiewicza oświadczenie złożone na 82. posiedzeniu Senatu w dniu 5 sierpnia br. dotyczące trudnej sytuacji właścicieli aptek prowadzonych przez magistrów farmacji.

Treść odpowiedzi wskazuje, że Pani Minister zna sprawę. Jednakże w imieniu aptekarzy województwa łódzkiego i nie tylko, reprezentujących niewielkie apteki prowadzone przez samych farmaceutów, uprzejmie prosimy Panią Minister o przesłanie stanowiska resortu, którym pani kieruje, w zakresie spraw, pytań oraz postulatów zgłoszonych w oświadczeniu złożonym na 82. posiedzeniu Senatu, nr BPS/DSK-043-3971/11, bowiem w żadnej odpowiedzi udzielonej przez Panią Minister na moje oświadczenia (z 77. i 82. posiedzenia Senatu) nie znalazłem odpowiedzi na pytania w nich postawione. Ponownie więc uprzejmie proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi.

W załączeniu do oświadczenia przekazujemy kserokopie paragonów i faktur przekazanych przez środowisko aptekarzy. Po zapoznaniu się z nimi ewidentnie widać ogromne zagrożenie ze strony wielkich sieci farmaceutycznych dla istnienia w Polsce małych aptek. Całą sprawę opisywałem w oświadczeniu z dnia 5 sierpnia br. Należy podkreślić, iż apteki sieciowe, wykorzystując wciąż obowiązującą wadliwą ustawę refundacyjną z maksymalną ceną urzędową, bezlitośnie drenują budżet NFZ i stosują dumping cenowy wobec swojej konkurencji, czyli małych, pojedynczych aptek rodzinnych. Przykłady: załączone paragony za insuliny z apteki „Nova” w Sandomierzu. „Dobroczyńca” (Robin Hood czy też Janosik), apteka sieciowa „Nova”, rozdaje „biednym” insuliny i inne leki refundowane „prawie za darmo”, po czym naciąga „bogaty” (a w zasadzie tych samych „biednych”, czyli podatników) na nieuzasadnioną, wygórowaną do przesady refundację.

Pani Minister, prosimy o wyjaśnienie dlaczego tak się dzieje. Czemu resort zdrowia nie reaguje na protesty środowiska aptekarzy? W załączeniu przesyłamy ponadto spostrzeżenia środowiska aptekarzy odnośnie do opisanego proceduru.

Uprzejmie prosimy Panią Minister o przedstawienie stanowiska w zakresie postulatów środowiska aptekarzy oraz o rozważenie podjęcia interwencji w powyższej sprawie.

Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski
Wojciech Skurkiewicz
Zdzisław Pupa

Uchwały Senatu RP
podjęte
na 83. posiedzeniu Senatu

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 13 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o wymianie informacji z organami ścigania
państw członkowskich Unii Europejskiej**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 27 w pkt 1 w lit. b, w ust. 2b we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „2aa i 2ab, ” dodaje się wyrazy „dotyczą osób, o których mowa w ust. 2a i”;
- 2) w art. 27 w pkt 1 w lit. b, w ust. 2b w pkt 1 wyrazy „niekodujących regionach genomu” zastępuje się wyrazami „niekodującej części DNA”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Uchwała w sprawie ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej została podjęta przez Senat na 83. posiedzeniu w dniu 13 września 2011 r. Senat proponuje wprowadzenie do ustawy 2 poprawek.

W poprawce nr 1 Senat proponuje wskazanie kręgu osób, których dane może pobierać, uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać, sprawdzać i wykorzystywać Policja w celu realizacji zadań ustawowych.

Senat dostrzegł, że wprowadzenie dwóch nowych ustępów 2aa i 2ab oraz zmiana treści wprowadzenia do wyliczenia (dodanie odesłania do czterech ustępów) zmieniło przepis w taki sposób, że nie określa on osób, których dane będą przetwarzane przez Policję.

Poprawka nr 2 ujednocila terminologię ustawy i dostosowuje ją do brzmienia nowego przepisu art. 145j ust. 2 pkt 1 ustawy o Policji (w dodawanym rozdziale 10c).

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 13 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych
z usuwaniem skutków powodzi**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 sierpnia 2011 r. ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 33 w ust. 1 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
„5) świadczeń z funduszu alimentacyjnego.”;
- 2) w art. 34:
 - a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Ochotnicza straż pożarna może otrzymać z budżetu państwa dotację na pokrycie strat wynikających z utraty lub trwałego uszkodzenia specjalistycznego sprzętu, jeżeli utrata lub uszkodzenie nastąpiły na skutek działania ratowniczego prowadzonego w trakcie powodzi.”,
 - b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:
„3. Ochotnicza straż pożarna, o której mowa w ust. 2, w terminie 30 dni od zakończenia działania ratowniczego przekazuje ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, za pośrednictwem komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej, zestawienie poniesionych strat w wymiarze rzeczowym i wartościowym. W zestawieniu uwzględnia się kwotę przysługującą z tytułu ubezpieczenia utraconego lub uszkodzonego sprzętu, o którym mowa w ust. 2.
4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, po uzyskaniu opinii Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej, występuje do ministra właściwego do spraw finansów publicznych z wnioskiem o przyznanie środków na dotacje dla ochotniczych straży pożarnych. Po przyznaniu środków przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, minister właściwy do spraw wewnętrznych przekazuje dotację ochotniczej straży pożarnej, o której mowa w ust. 2.”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 sierpnia 2011 r. ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi, postanowił wprowadzić do niej 2 poprawki.

Przyjmując poprawkę nr 1 Senat postanowił w sposób jednoznaczny wskazać, że świadczeń uzyskanych w związku z powodzią nie wlicza się do dochodu, od wysokości którego odrębne przepisy uzależniają uzyskanie świadczeń z funduszu alimentacyjnego.

Uchwalając poprawkę nr 2 Senat uznał, iż dotację na pokrycie strat wynikających z utraty lub trwałego uszkodzenia specjalistycznego sprzętu używanego podczas działania ratowniczego prowadzonego w trakcie powodzi, powinna otrzymywać ochotnicza straż pożarna, a nie właściwa gmina. Ponadto Senatorowie rozszerzyli przyjętą przez Sejm regulację o wskazanie trybu postępowania w sprawie o przyznanie dotacji.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 13 września 2011 r.

w sprawie ustawy o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 19 sierpnia 2011 r. ustawy o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 4 w pkt 6 w lit. c, w ust. 2 na końcu dodaje się wyrazy „, a w odniesieniu do spółdzielni - w „Monitorze Spółdzielczym””;
- 2) w art. 9, w art. 14a w § 1 skreśla się wyraz „zainteresowanego”;
- 3) w art. 9, w art. 14a w § 1 po wyrazach „(interpretacje ogólne)” dodaje się wyrazy „; wnioskodawcą nie może być organ administracji publicznej”;
- 4) w art. 9, w art. 14a w § 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) wskazanie niejednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego w określonych decyzjach, postanowieniach oraz interpretacjach indywidualnych wydanych przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej w takich samych stanach faktycznych lub zdarzeniach przyszłych, oraz w takich samych stanach prawnych.”;
- 5) w art. 9, w art. 14a § 3 otrzymuje brzmienie:
„§ 3. Interpretację ogólną wydaje się, jeżeli w dniu złożenia wniosku w sprawach, o których mowa w § 2 pkt 2, nie toczy się postępowanie podatkowe lub postępowanie kontrolne organu kontroli skarbowej albo od decyzji lub na postanowienie nie zostało wniesione odwołanie lub zażalenie.”;
- 6) w art. 9, w art. 14a § 4 otrzymuje brzmienie:
„§ 4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych pozostawia wniosek o wydanie interpretacji ogólnej bez rozpatrzenia, jeżeli:
1) nie są spełnione warunki, o których mowa w § 2 i 3, lub wniosek nie spełnia innych wymogów określonych przepisami prawa, lub
2) przedstawione we wniosku zagadnienie jest przedmiotem interpretacji ogólnej i stan prawny nie uległ w tym zakresie zmianie.”;
- 7) w art. 9, w art. 14a:
a) w § 5 po zdaniu pierwszym dodaje się zdanie w brzmieniu:
„Postanowienie nie zawiera danych identyfikujących stronę postępowania, w którym wydano decyzję, postanowienie lub interpretację indywidualną, wskazaną we wniosku o wydanie interpretacji ogólnej.”,
b) dodaje się § 5a w brzmieniu:
„§ 5a. Prawo dostępu do akt sprawy wydania interpretacji ogólnej nie obejmuje danych identyfikujących stronę postępowania, w którym wydano decyzję, postanowienie lub interpretację indywidualną, wskazaną we wniosku o wydanie interpretacji ogólnej.”;
- 8) w art. 9, w art. 14a dodaje się § 5b w brzmieniu:
„§ 5b. Na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej przekazują niezwłocznie akta dotyczące wskazanych we wniosku o wydanie interpretacji ogólnej decyzji, postanowień oraz interpretacji indywidualnych.”;
- 9) w art. 9, w art. 14a dodaje się § 5c w brzmieniu:
„§ 5c. Opłata podlega zwrotowi wyłącznie w przypadku wydania interpretacji ogólnej. Zwrot opłaty następuje w terminie 7 dni od dnia opublikowania interpretacji ogólnej.”;
- 10) w art. 9, w art. 14a dodaje się § 7 w brzmieniu:
„§ 7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w celu usprawnienia obsługi wnioskodawców może, w drodze rozporządzenia, upoważnić podległe organy do wydawania, jako organ pierwszej instancji, postanowień o których mowa w § 5, oraz wykonywania czynności, o których mowa w § 5b, określając jednocześnie właściwość rzeczową oraz miejscową upoważnionych organów.”;
- 11) w art. 9, w art. 14a dodaje się § 8 w brzmieniu:
„§ 8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, biorąc pod uwagę zapewnienie sprawności postępowania, określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie interpretacji ogólnej, który zawiera dane identyfikujące wnioskodawcę, dane wskazane w § 2, oraz sposób uiszczenia opłaty.”;

- 12) w art. 12 po pkt 6 dodaje się pkt ... w brzmieniu:
„...”) w art. 20b uchyla się ust. 2; ”;
- 13) w art. 16 w pkt 5 w lit. b, w ust. 2 w pkt 1 skreśla się wyraz „aktualnego”;
- 14) w art. 21 w pkt 1 w lit. d, w pkt 25 wyrazy „miejsce inne niż skład podatkowy, ” zastępuje się wyrazami „inne niż skład podatkowy, miejsce”;
- 15) w art. 21 w pkt 2, w art. 7c ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. W przypadku podmiotu rozpoczynającego działalność w zakresie paliw silnikowych, warunkiem stosowania procedur uproszczonych, o których mowa w art. 76 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, jest:
1) w roku rozpoczęcia działalności – złożenie oświadczenia, w którym podmiot zadeklaruje osiągnięcie w danym roku obrotu przekraczającego wymaganą wysokość obrotu zmniejszoną proporcjonalnie do liczby miesięcy prowadzenia działalności;
2) w roku następującym po roku rozpoczęcia działalności – uzyskanie w roku rozpoczęcia działalności obrotu przekraczającego wymaganą wysokość obrotu zmniejszoną proporcjonalnie do liczby miesięcy prowadzenia działalności.”;
- 16) w art. 21 w pkt 3, w art. 9a w ust. 1 w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:
„8) powstanie ubytków wyrobów węglowych.”;
- 17) w art. 21 w pkt 6, w ust. 3a i 3c po wyrazie „siedziby” dodaje się wyrazy „lub zamieszkania”;
- 18) w art. 21 w pkt 6 po wyrazach „art. 16” dodaje się dwukropkę, pozostałą treść oznacza się jako lit. a i dodaje się lit. b i c w brzmieniu:
„b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Jeżeli dane zawarte w zgłoszeniu rejestracyjnym lub w pisemnym powiadomieniu o zamiarze prowadzenia działalności gospodarczej jako pośredniczący podmiot węglowy ulegną zmianie, podmiot jest obowiązany zgłosić zmianę właściwemu naczelnikowi urzędu celnego w terminie 7 dni, licząc od dnia, w którym nastąpiła zmiana.”,
c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:
„4a. Pośredniczący podmiot węglowy jest obowiązany poinformować właściwego naczelnika urzędu celnego o zaprzestaniu prowadzenia działalności w tym charakterze, w terminie 7 dni, licząc od dnia, w którym zaprzestał prowadzenia działalności.”; ”;
- 19) w art. 21 w pkt 10, w art. 31a w ust. 7 wyrazy „, oraz dokument dostawy, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, ” zastępuje się wyrazami „oraz dokument dostawy”;
- 20) w art. 21 w pkt 10, w art. 31a w ust. 10 po wyrazie „roku” dodaje się wyrazy „poprzedzającego rok, w odniesieniu do którego jest ustalany procentowy udział. Zakład energochłonny nie może być mniejszy niż zorganizowana część przedsiębiorstwa rozumiana jako organizacyjnie i finansowo wyodrębniony w istniejącym przedsiębiorstwie zespół składników materialnych i niematerialnych, w tym zobowiązania, przeznaczonych do realizacji określonych zadań gospodarczych, który zarazem mógłby stanowić niezależne przedsiębiorstwo samodzielnie realizujące te zadania”;
- 21) w art. 21 w pkt 11 w zdaniu wstępnym wyrazy „6 i 7 otrzymują” zastępuje się wyrazami „7 otrzymuje” oraz skreśla się ust. 6;
- 22) w art. 29 w pkt 3 po wyrazach „art. 4” dodaje się wyrazy „pkt 1 – 6”;
- 23) w art. 29 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem oraz dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
„4) art. 1 pkt 2 i 3, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 13 września 2011 r. Senat rozpatrzył ustawę o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców i uchwalił do niej 23 poprawki. Poprawki Senatu porządkują, korygują i uzupełniają regulacje uchwalone przez Sejm.

Poprawka nr 1 koreluje przepisy ustawy o rachunkowości z przepisami ustawy – Prawo spółdzielcze. Zgodnie z nowelizowanym przez uchwaloną przez Sejm ustawę, art. 70 ust. 2 ustawy o rachunkowości ogłoszenie, o którym mowa w art. 70 ust. 1 tej ustawy następuje w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Dotychczasowe brzmienie art. 70 ust. 2 zakładało stosowne ogłoszenie – w stosunku do spółdzielni – w Monitorze Spółdzielczym. Ta ostatnia norma w dalszym ciągu jest konstytuowana przez - nie zmieniany - art. 89 § 2 Prawa spółdzielczego. Stąd zasadnym jest, w opinii Senatu, jednoznaczne przesądzenie o intencjach ustawodawcy w tym zakresie. Poprawka zakłada, że sprawozdania finansowe spółdzielni publikowane są nie w Monitorze Sądowym i Gospodarczym, a w Monitorze Spółdzielczym.

Przyjmując poprawki nr 2 – 11 Senat miał na celu skorygowanie przepisów składających się na zmodyfikowaną instytucję interpretacji ogólnej przepisów prawa podatkowego.

W ocenie Senatu wprowadzenie przepisów, zgodnie z którymi dokonywana przez Ministra Finansów interpretacja ogólna, następuje nie tylko z urzędu, ale i na wniosek powinno nieść ze sobą dalsze zmiany. Zmiany te powinny uwzględniać, że dokonana w drodze interpretacji ogólnej, wykładnia przepisów prawa podatkowego, nie jest przejawem oceny prawnej stanowiska wnioskującego na tle zindywidualizowanego stanu faktycznego, lecz stanowi abstrakcyjne wyjaśnienia przepisów prawnych. Kierując się tym założeniem, a także zakładając konieczność doprecyzowania niektórych rozwiązań, Senat wprowadził niżej przedstawione poprawki.

Poprawka nr 2 zakłada możliwość zgłoszenia wniosku o wydanie interpretacji ogólnej przepisów prawa podatkowego, przez każdy podmiot, a nie tylko podmiot zainteresowany. Poprawka nr 3 przesądza, że wnioskującym o wydanie interpretacji ogólnej, nie może być organ administracji publicznej. Poprawka nr 4 ma na celu precyzyjne określenie aktów wydanych przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej, w zakresie których może wystąpić niejednolite stosowanie przepisów prawa podatkowego, uzasadniające wydanie interpretacji ogólnej. Poprawka nr 5 preredagowuje przepis określający przesłanki wydania interpretacji ogólnej, wskazując na przypadki, w których minister będzie zobligowany do wydania interpretacji, w miejsce obecnego wskazania na przypadki uniemożliwiające dokonania interpretacji. Poprawka nr 6 wprowadza zmiany do katalogu przesłanek pozostawienia wniosku o wydanie interpretacji ogólnej bez rozpatrzenia. Poprawka nr 7 zakłada anonimizację danych osobowych stron postępowania, w którym wydano decyzję, postanowienie lub interpretację indywidualną, wskazaną we wniosku o wydanie interpretacji ogólnej. Poprawka nr 8 obliguje organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej do przekazywania akt spraw wskazanych we wniosku o wydanie interpretacji ogólnej. Poprawka nr 9 zakłada, że wniosek, którego następstwem było wydanie interpretacji ogólnej, nie powinien podlegać opłacie oraz jednocześnie, że opłacie takiej powinien podlegać wniosek niezasadny (w przypadku braku zasadności wydania interpretacji). Poprawka nr 10 upoważnia ministra do delegowania, na podległe mu organy, kompetencji do wydawania postanowień o pozostawieniu wniosków o wydanie interpretacji ogólnej bez rozpatrzenia oraz do występowania do organów podatkowych oraz do organów kontroli skarbowej o akta spraw wskazanych we wniosku o wydanie interpretacji. Poprawka nr 11 upoważnia ministra do określenia wzoru wniosku o wydanie interpretacji ogólnej.

Poprawka nr 12 zmierza do prawidłowego wprowadzenia zmian do ustawy, uwzględniając ostatnią nowelizację ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych dokonaną ustawą z dnia 4 marca 2011 r. o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz niektórych innych ustaw. Senat zauważa, że koniecznym jest uchylene w art. 20b ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (w brzmieniu nadanym nowelizacją z dnia 4 marca 2011 r., od dnia 1 stycznia 2012 r.) ustępu 2, jako bezprzedmiotowego w dniu wejścia w życie zmian w tej ustawie przewidzianych uchwaloną rozpatrywaną regulacją (1 stycznia 2013 r.).

Poprawka nr 13 ujednocila przepisy zawarte w punktach 1 – 3 art. 97 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Poprawka nr 14 jednoznacznie oddaje normę wyrażoną w przepisie. W ocenie Senatu wskazana jest zmiana polegająca na przestawieniu szyku zdania. W brzmieniu przepisu nadanym rozpatrywaną nowelizacją fraza „w którym znajdują się importowane wyroby akcyzowe” odnosić się może do „miejsca importu” lub do „składu podatkowego”.

Przyjmując poprawkę nr 15 Senat uznał za zasadne usunięcie wątpliwości związanych ze stosowaniem procedur uproszczonych. Na podstawie art. 7c ust. 3 dodawanego do ustawy o podatku akcyzowym procedury uproszczone, o których mowa w art. 76 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, mają zastosowanie do podmiotów, których wysokość obrotu w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, paliwami silnikowymi,

przekroczyła w poprzednim roku podatkowym 40 mln zł. W przypadku podmiotu rozpoczynającego działalność w zakresie paliw silnikowych, warunkiem stosowania procedur uproszczonych, jest złożenie przez ten podmiot oświadczenia, w którym zadeklaruje osiągnięcie w danym roku wymaganej wysokości obrotu, proporcjonalnie w podziale na kolejne miesiące (art. 7c ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym).

Na podstawie przytoczonych przepisów podmiot, który rozpoczął działalność w poprzednim roku podatkowym, aby skorzystać z procedur uproszczonych, musi w roku rozpoczęcia działalności gospodarczej osiągnąć obrót przekraczający 40 mln zł., niezależnie od ilości miesięcy, w którym prowadził działalność. Doprowadzi to do sytuacji, w których podmiot w pierwszym roku działalności skorzysta z procedur uproszczonych deklarując osiągnięcie obrotu proporcjonalnie do liczby miesięcy prowadzenia działalności, następnie osiągnie obrót, który będzie zgodny z deklaracją ale mniejszy niż 40 mln zł., a w następnym roku nie będzie mógł skorzystać z procedur uproszczonych. Wydaje się, że jest to niezamierzony efekt obecnej redakcji przepisów. (Ponadto obecne brzmienie art. 7c ust. 4 zdaje się sugerować, że w deklaracji podmiotu przychody powinny być rozpisane na poszczególne miesiące. Również w tym przypadku trudno wskazać uzasadnienie dla takiego rozwiązania.)

W opinii Senatu zasadnym jest dokonanie niezbędnych zmian w przepisach dotyczących nowych rozwiązań związanych z opodatkowaniem akcyzą wyrobów węglowych (poprawki nr 16, 18, 19, 20 i 21). Zmiany te mają na celu doprecyzowanie bądź korektę przepisów uchwalonych przez Sejm. Poprawka nr 16 jednoznacznie wskazuje, że w przypadku wyrobów węglowych przedmiotem opodatkowania akcyzą jest także powstanie ubytków wyrobów węglowych. Poprawka nr 18 zakłada nałożenie na pośredniczący podmiot węglowy szczegółowych obowiązków informacyjnych względem naczelnika urzędu celnego, związanych ze zmianą lub zaprzestaniem prowadzenia działalności. Poprawka 19 skreśla błędne odesłanie. Poprawka nr 20 wprowadza zmiany w definicji zakładu energochłonnego. Poprawka nr 21 skreśla zmianę wprowadzającą zbędne zastrzeżenie.

Poprawka nr 17 ujednolica przepisy uwzględniając, że poprzez siedzibę identyfikuje się osobę prawną, a nie osobę fizyczną. W tym zakresie propozycja poprawki ujednolica art. 16 ust. 3a i 3c z art. 16 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym.

Poprawka nr 22 zakłada wcześniejsze wejście w życie zmian związanych z wyłączeniem z publikacji numerów PESEL osób uzyskujących certyfikat księgowego. W ocenie Senatu późniejsze wejście w życie zmian wprowadzanych do ustawy o rachunkowości (nie 1 stycznia 2012 r., a 1 stycznia 2013 r.) znajduje uzasadnienie jedynie w stosunku do tych zmian, które związane są ze zniesieniem Dziennika Urzędowego Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski B”. Natomiast w stosunku do zniesienia publikacji numeru PESEL księgowych zasadnym byłoby wprowadzenie *vacatio legis* przyjętej dla całej ustawy.

Poprawka nr 23 przesuwa termin wejścia w życie zmian uchylających obowiązek zasięgania opinii uprawnionych rzeczoznawców o projektach budowlanych, w których przewiduje się pomieszczenia pracy. Senat przychylając się do zasadności dokonania takiej nowelizacji prawa, stwierdził, że potrzebny jest czas do przygotowania alternatywnych sposobów zabezpieczenia odpowiedniego standardu projektów, tak aby uwzględniły wymagania bezpieczeństwa i higieny pracy. Dlatego Senat odroczył termin wejścia w życie omawianych przepisów do dnia 1 stycznia 2014 r.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 13 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych
i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia
bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym
oraz o zmianie niektórych innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następującą poprawkę:

- w art. 1:
 - a) w pkt 1:
 - w lit. a, w ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyrazy „lub podmiot dokonujący przywozu gazu ziemnego w związku z wykonywaniem zadań związanych z bezpieczeństwem lub obronnością państwa, opieką zdrowotną, edukacją lub wytwarzaniem lub dostarczaniem ciepła do odbiorców w gospodarstwach domowych”,
 - w lit. b, w ust. 5 skreśla się wyrazy „lub podmiot dokonujący przywozu gazu ziemnego w związku z wykonywaniem zadań związanych z bezpieczeństwem lub obronnością państwa, opieką zdrowotną, edukacją lub wytwarzaniem lub dostarczaniem ciepła do odbiorców w gospodarstwach domowych”,
 - w lit. c, w ust. 5c wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w ust. 5, zwolnione z obowiązku utrzymywania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego, jest obowiązane: ”,
 - w lit. d, w ust. 6 skreśla się wyrazy „oraz podmioty”,
 - b) w pkt 2, w art. 24a w ust. 2 skreśla się wyrazy „lub podmiot dokonujący przywozu gazu ziemnego w związku z wykonywaniem zadań związanych z bezpieczeństwem lub obronnością państwa, opieką zdrowotną, edukacją lub wytwarzaniem lub dostarczaniem ciepła do odbiorców w gospodarstwach domowych”,
 - c) w pkt 3 w lit. a, w ust. 2 wyrazy „lub podmiot, o których mowa w ust. 1, ustalają” zastępuje się wyrazami „, o którym mowa w ust. 1, ustala”,
 - d) w pkt 6:
 - w lit. a, w ust. 1 skreśla się wyrazy „lub podmiotów dokonujących przywozu gazu ziemnego w związku z wykonywaniem zadań związanych z bezpieczeństwem lub obronnością państwa, opieką zdrowotną, edukacją lub wytwarzaniem lub dostarczaniem ciepła do odbiorców w gospodarstwach domowych”,
 - w lit. c, w ust. 4 i w ust. 5 w pkt 1 skreśla się wyrazy „lub podmiot dokonujący przywozu gazu ziemnego w związku z wykonywaniem zadań związanych z bezpieczeństwem lub obronnością państwa, opieką zdrowotną, edukacją lub wytwarzaniem lub dostarczaniem ciepła do odbiorców w gospodarstwach domowych” oraz w ust. 5 we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyrazy „lub podmiotu”,
 - w lit. e, w ust. 8 i 9 skreśla się wyrazy „lub podmiot dokonujący przywozu gazu ziemnego w związku z wykonywaniem zadań związanych z bezpieczeństwem lub obronnością państwa, opieką zdrowotną, edukacją lub wytwarzaniem lub dostarczaniem ciepła do odbiorców w gospodarstwach domowych”,
 - e) w pkt 7, w art. 53 skreśla się wyrazy „lub podmiotu dokonującego przywozu gazu ziemnego w związku z wykonywaniem zadań związanych z bezpieczeństwem lub obronnością państwa, opieką zdrowotną, edukacją lub wytwarzaniem lub dostarczaniem ciepła do odbiorców w gospodarstwach domowych”,
 - f) w pkt 8 w lit. a:
 - w tiret pierwszym, w pkt 19 oraz w tiret drugim, w pkt 19b skreśla się wyrazy „lub podmiotu dokonującego przywozu gazu ziemnego w związku z wykonywaniem zadań związanych z bezpieczeństwem lub obronnością państwa, opieką zdrowotną, edukacją lub wytwarzaniem lub dostarczaniem ciepła do odbiorców w gospodarstwach domowych”,
 - w tiret drugim, w pkt 19a wyrazy „lub podmiotu, o których mowa” zastępuje się wyrazami „, o którym mowa”,

- g) w pkt 11 skreśla się wyrazy „lub podmiot dokonujący przywozu gazu ziemnego w związku z wykonywaniem zadań związanych z bezpieczeństwem lub obronnością państwa, opieką zdrowotną, edukacją lub wytwarzaniem lub dostarczaniem ciepła do odbiorców w gospodarstwach domowych”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 13 września 2011 r. Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw i wprowadził do niej jedną poprawkę.

Nowelizacja art. 24 ust. 2 ustawy zakłada, że podmioty dokonujące przywozu gazu ziemnego w związku z wykonywaniem zadań związanych z bezpieczeństwem lub obronnością państwa, opieką zdrowotną, edukacją lub wytwarzaniem lub dostarczaniem ciepła do odbiorców w gospodarstwach domowych będą obowiązane utrzymywać zapasy gazu ziemnego. Senat uznał, że nałożenie takiego obowiązku nie jest uzasadnione potrzebami bezpieczeństwa energetycznego państwa. Utrzymanie zapasu gazu ziemnego będzie trudne do spełnienia oraz kosztowne, co ostatecznie wpłynie na wzrost cen towarów i usług świadczonych przez te podmioty.

Zdaniem Senatu powyższe uzasadnia poprawkę do ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 13 września 2011 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 19 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 13 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi
oraz niektórych innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1:
 - a) skreśla się pkt 2,
 - b) w pkt 4, w art. 8a dodaje się ust. 8 w brzmieniu:
„8. O ile ustawa nie stanowi inaczej, do rachunków zbiorczych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące rachunków papierów wartościowych.”;
- 2) w art. 12:
 - a) w pkt 1, w pkt 2 skreśla się wyraz „publiczne” oraz wyraz „publicznych”,
 - b) w pkt 2, w pkt 1 wyrazy „- w przypadku publicznych certyfikatów inwestycyjnych” zastępuje się wyrazem „, albo”,
 - c) w pkt 3, w lit. a skreśla się wyrazy „- w przypadku publicznych certyfikatów inwestycyjnych”;
- 3) w art. 14 w pkt 1, w pkt 9a skreśla się wyrazy „z dnia 29 lipca 2005 r.”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 13 września 2011 r. Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw i uchwalił do niej 3 poprawki.

Analizując dotychczasową treść art. 4 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi (definicja pojęcia „rachunek papierów wartościowych”) uznano, iż dodawany ust. 4 nie mieści się w przedmiocie regulacji tego artykułu (poprawka nr 1). Kwestia tego, jakie przepisy znajdą zastosowanie do rachunków zbiorczych powinna być uregulowana w dodawanym art. 8a (jako ostatni ustęp). Należy bowiem pamiętać, iż w przypadku podziału artykułu na ustępy pomiędzy poszczególnymi ustępami muszą występować określone powiązania treściowe (zob. § 55 ust. 3 i 4 Zasad techniki prawodawczej). Wobec tego, iż rachunek zbiorczy jest instytucją inną od rachunku papierów wartościowych o takich powiązaniach w odniesieniu do ust. 4 i dotychczasowych ust. 1-3 mówić nie można. Sam fakt, iż ustawodawca przyjął, że część przepisów dotyczących rachunków papierów wartościowych będzie stosowana do rachunków zbiorczych nie oznacza, iż takie powiązanie powstaje. Należy mieć na względzie również komunikatywność ustawy dla adresatów. O tym co to jest rachunek zbiorczy i jakie przepisy znajdą do niego zastosowanie adresat powinien się dowiadywać z przepisu podstawowego dla danej instytucji, w tym przypadku dodawanego art. 8a.

W związku z uchwaleniem przez Sejm w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (ustawą tą Senat zajął się w dniu 13 września br.) rozpatrzona ustawa powinna uwzględnić fakt, iż nowelizacja ustawy o funduszach inwestycyjnych eliminuje z systemu prawnego instytucję publicznych certyfikatów inwestycyjnych. Zgodnie z art. 4 ust. 3 wskazanej nowelizacji, publiczne certyfikaty inwestycyjne z dniem wejścia w życie tej nowelizacji staną się certyfikatami inwestycyjnymi. Vacatio legis rozpatrzonej ustawy jest dłuższe niż vacatio legis ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (wejdzie ona w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia) i w związku z tym dojdzie do sytuacji, w której zmiana ustawy o funduszach inwestycyjnych dokonywana rozpatrzoną ustawą w dniu 1 stycznia 2012 r. nałoży się na przepisy ustawy o funduszach inwestycyjnych w brzmieniu nadanym nowelizacją z 31 sierpnia 2011 r. W konsekwencji w dniu 1 stycznia 2012 r. w systemie prawnym znów pojawi się pojęcie „publicznego certyfikatu inwestycyjnego”, a tym samym ustawa o funduszach inwestycyjnych w tym zakresie stanie się wewnętrznie sprzeczna. Celem uniknięcia problemów w przyszłości Senat proponuje przyjęcie poprawki nr 2. Treść poprawki uwzględni brzmienie art. 6 ust. 1 pkt 2, art. 136 ust. 2 pkt 1 i art. 141 ust. 1 pkt 1 lit. a nadane ustawą o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o podatku dochodowym.

W związku z tym, iż w art. 2 pkt 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (jest to przepis merytoryczny ogólny) sformułowano skrót tytułu ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, ustawodawca jest obowiązany posługiwać się tym skrótem w całym akcie. Dodawany do art. 2 tej ustawy pkt 9a nie uwzględni skrótu i w związku z tym, kierując się Zasadami techniki prawodawczej, Senat uchwalił poprawkę nr 3.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 13 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych
oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 3, w ust. 1 skreśla się wyrazy „, po uzyskaniu zezwolenia Komisji, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 1a”;
- 2) w art. 1 w pkt 6:
 - a) lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) w ust. 8 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
„1a) z dniem ogłoszenia lub innym określonym przez zgromadzenie inwestorów – w przypadku zmiany statutu funduszu inwestycyjnego, który nie jest publicznym funduszem inwestycyjnym zamkniętym, na którą zgromadzenie inwestorów wyraziło zgodę; ”, ”,
 - b) w lit. c, w ust. 9 wyrazy „ust. 8 pkt 2” zastępuje się wyrazami „ust. 8 pkt 1a”;
- 3) w art. 5 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy postępowania w sprawie o wydanie zezwolenia na utworzenie funduszu inwestycyjnego zamkniętego emitującego wyłącznie niepubliczne certyfikaty inwestycyjne umarza się.”;
- 4) w art. 6 wyraz „zobowiązane” zastępuje się wyrazem „obowiązane”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 13 września 2011 r. Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych i uchwalił do niej 4 poprawki.

Przepis art. 14 ust. 1 wskazuje, kto może utworzyć fundusz inwestycyjny. Natomiast o warunkach (wymaganiach), które muszą być spełnione, aby utworzyć fundusz, stanowi art. 15. W myśl art. 15 ust. 1 pkt 3 utworzenie funduszu wymaga wydania zezwolenia przez Komisję Nadzoru Finansowego. Analogiczną normę zawarto w art. 14, ale w art. 15 Senat przyjął poprawkę nr 1. Redagując tę poprawkę kierowano się również tym, iż błędne z punktu widzenia Zasad techniki prawodawczej jest powtarzanie przepisów. W analizowanym przypadku nie dość że mamy do czynienia z powtórzeniem, to jeszcze powtórzenie to jest niedokładne. Przepis art. 14 ust. 1 mówi o uzyskaniu zezwolenia, natomiast przepis art. 15 ust. 1 pkt 3 mówi o wydaniu zezwolenia (można tu również mówić o złamaniu nakazu zachowania konsekwencji terminologicznej). Jednocześnie za zbędne (niemające żadnej wartości normatywnej) należy uznać dokonane w art. 14 ust. 1 „zastrzeżenie” art. 15 ust. 1a. Pozostawienie takiego „zastrzeżenia” mogłoby sugerować, iż w art. 15 ust. 1a ustawodawca sformułował wyjątek od zasady, w myśl której fundusz inwestycyjny może być utworzony wyłącznie przez towarzystwo. Jako że art. 15 ust. 1a jest odstępstwem od zasady z art. 15 ust. 1 wzajemna relacja pomiędzy tymi przepisami jest oczywista (zob. § 23 ust. 3 Zasad techniki prawodawczej).

Dodając do ust. 8 nowy punkt nie uwzględniono § 89 ust. 2 Zasad techniki prawodawczej, który stanowi, iż dodając nowy punkt w obrębie ustępu zachowuje się dotychczasową numerację. W analizowanym przepisie zmieniającym ustawodawca de facto przenumerowania dokonał.

Z uzasadnienia do projektu ustawy wynika, iż celem art. 5 jest uregulowanie kwestii związanych ze wszczętymi a niezakończonymi postępowaniami dotyczącymi udzielenia przez Komisję Nadzoru Finansowego zezwoleń „na utworzenie zamkniętego funduszu inwestycyjnego, który zgodnie ze statutem funduszu nie będzie oferowany w drodze oferty publicznej ani dopuszczony do obrotu na rynku regulowanym, ani wprowadzony do alternatywnego systemu obrotu”. W związku z tym, iż nowe przepisy takich postępowań w ogóle nie przewidują przyjęto poprawkę nr 3.

Senat uchwalił poprawkę nr 4 mając na względzie, iż źródłem obowiązku, o którym mowa w art. 6, jest ustawa (zob. art. 3 ust. 1).

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 13 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym
oraz Rzeczniku Ubezpieczonych oraz ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych oraz ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta, wprowadza do jej tekstu następującą poprawkę:

– w art. 1, w art. 24 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zajmować innego stanowiska, z wyjątkiem stanowiska naukowo-dydaktycznego lub naukowego w szkole wyższej, w Polskiej Akademii Nauk, w instytucie badawczym lub innej jednostce naukowej, ani wykonywać innych zajęć zawodowych; ”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 13 września Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych oraz ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta i uchwalił do niej jedną poprawkę.

Poprawka zmierza do tego, aby osoba pełniąca funkcję Rzecznika Ubezpieczonych mogła łączyć ją z zajmowaniem stanowiska naukowo-dydaktycznego lub naukowego w szkole wyższej, w Polskiej Akademii Nauk, w instytucie badawczym lub innej jednostce naukowej. W opinii Senatu rozwiązanie przyjęte przez Sejm było zbyt rygorystyczne. Dopuszczenie łączenia wyżej wskazanych stanowisk przez Rzecznika Ubezpieczonych nie oznacza, iż interesy ubezpieczonych byłyby gorzej chronione.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 13 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji w sprawie scentralizowanej odprawy celnej
dotyczącej podziału krajowych kosztów poboru, które są zatrzymywane,
gdy tradycyjne zasoby własne są udostępniane budżetowi UE,
sporządzonej w Brukseli dnia 10 marca 2009 r.**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o ratyfikacji Konwencji w sprawie scentralizowanej odprawy celnej dotyczącej podziału krajowych kosztów poboru, które są zatrzymywane, gdy tradycyjne zasoby własne są udostępniane budżetowi UE, sporządzonej w Brukseli dnia 10 marca 2009 r., przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 13 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy
oraz niektórych innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 7 w lit. c, w § 2 wyrazy „numer ewidencyjny” zastępuje się wyrazem „numer”;
- 2) w art. 1 w pkt 34, w § 1 wyrazy „ciążących na nim zobowiązaniach alimentacyjnych” zastępuje się wyrazami „ciążącym na nim obowiązku alimentacyjnym”;
- 3) w art. 1 w pkt 63, w art. 160 w § 3 po wyrazach „w § 1 pkt 1” dodaje się wyrazy „, w § 2”;
- 4) w art. 1 w pkt 69, w art. 168a w § 3 wyrazy „orzeczenia lub decyzji, o których” zastępuje się wyrazami „decyzji, o których”;
- 5) w art. 1 w pkt 69, w art. 168a w § 4 skreśla się wyrazy „w stosunku”;
- 6) w art. 1 w pkt 73, w art. 173 w § 2 w pkt 6:
 - a) wyrazy „przerwę wykonania kary” zastępuje się wyrazami „przerwę w wykonaniu kary”,
 - b) wyrazy „przerwy wykonania kary” zastępuje się wyrazami „przerwy w wykonaniu kary”;
- 7) w art. 1:
 - a) w pkt 74, w art. 173a w § 1 wyraz „Kurator” zastępuje się wyrazami „Sądowy kurator”,
 - b) w pkt 76, w art. 175a w § 2 po wyrazach „ustalonej dla” dodaje się wyraz „sądowych”;
- 8) w art. 1 w pkt 93, w art. 217b w § 4 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Korespondencję, o której mowa w § 2 i 3, administracja aresztu śledczego doręcza tymczasowo aresztowanemu, który podpisem i datą potwierdza jej odbiór.”;
- 9) w art. 1 w pkt 98 w lit. c, w § 4a wyrazy „pracownika zakładu karnego i aresztu śledczego” zastępuje się wyrazami „pracownika zakładu karnego lub aresztu śledczego”;
- 10) w art. 5 w pkt 1, w § 1 wyrazy „numer ewidencyjny” zastępuje się wyrazem „numer”;
- 11) w art. 10 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Do zażaleń na postanowienia wydane w toku postępowania wykonawczego, wniesionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Uchwała w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw została podjęta przez Senat na 83. posiedzeniu w dniu 13 września 2011 r. Senat proponuje wprowadzenie do ustawy 11 poprawek.

Poprawki nr 1 i 10 wynikają z potrzeby dostosowania przepisów dwóch nowelizowanych ustaw do zmian wprowadzonych w nowej ustawie o ewidencji ludności. Uchwalona dnia 24 września 2010 r. ustawa o ewidencji ludności, wejdzie w życie w dniu 1 stycznia 2012 r. W art. 15 w ust. 1 w odniesieniu do numeru PESEL posługuje się ona terminem „numer identyfikacyjny”. Senat, wprowadzając poprawkę w uchwalonym brzmieniu chciał uniezależnić terminologię zmienianych kodeksów od każdorazowej zmiany terminologicznej dokonanej w ustawie o ewidencji ludności.

Wprowadzając poprawkę nr 3 Senat kierował się przekonaniem, że istotne jest wyraźne wskazanie w art. 160 w § 3, że obowiązek bezzwłocznego skierowania wniosku o odwołanie warunkowego zwolnienia, istnieje także w przypadkach określonych w art. 160 § 2.

Do najważniejszych zmian należy poprawka oznaczona nr 8, która dotyczy art. 217b Kodeksu karnego wykonawczego. Senat stwierdził, że skoro korespondencja skazanego z podmiotami wskazanymi w art. 217b § 2 i 3 nie podlega cenzurze (art. 8a § 3 Kkw) to nie jest dopuszczalne zapoznawanie się przez administrację aresztu śledczego z treścią takich pism i na podaniu tej treści tymczasowo aresztowanemu do wiadomości.

Równie istotna jest poprawka oznaczona nr 11, która wprowadza przepis przejściowy rozstrzygający, które przepisy będą właściwe do rozpoznawania zażaleń wniesionych przed wejściem w życie ustawy. Po wejściu w życie ustawy zmieniającej skazani w wielu przypadkach utracą prawo wniesienia zażalenia, które w dotychczasowym stanie prawnym im przysługiwało. W tej sytuacji Senat kierując się potrzebą poszanowania konstytucyjnej zasady bezpieczeństwa prawnego oraz zasady pewności prawa, proponuje wprowadzenie normy intertemporalnej, która zabezpieczy pozycję prawną tych osób, które wniosły zażalenie przed wejściem w życie ustawy.

Pozostałe poprawki Senatu mają charakter porządkujący tekst ustawy w zakresie stosowanej terminologii oraz redakcji przepisów.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 13 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego,
ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 3, w art. 611td w § 2 wyraz „wykonywania” zastępuje się wyrazem „odbywania”;
- 2) w art. 1 w pkt 3:
 - a) w art. 611td w § 3, w art. 611tk w § 1 w pkt 2, w art. 611ua w § 2 oraz w art. 611ug w § 3 w pkt 2 po wyrazie „członkowskim” dodaje się wyrazy „Unii Europejskiej”,
 - b) w art. 611u w § 2 po wyrazie „członkowskiego” dodaje się wyrazy „Unii Europejskiej”;
- 3) w art. 1 w pkt 3, w art. 611tg w § 1 po wyrazach „o wykonanie” dodaje się wyrazy „w Rzeczypospolitej Polskiej”;
- 4) w art. 4 § 1 i 2 oznacza się odpowiednio jako ust. 1 i 2;
- 5) w art. 5:
 - a) § 1 i 2 oznacza się odpowiednio jako ust. 1 i 2,
 - b) w dotychczasowym § 2 wyrazy „w § 1” zastępuje się wyrazami „w ust. 1”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Uchwała w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym została podjęta przez Senat na 83. posiedzeniu w dniu 13 września 2011 r. Senat proponuje wprowadzenie do ustawy 5 poprawek.

Poprawka nr 1 Senatu precyzuje przepis i wskazuje, że zgodnie z terminologią Kodeksu karnego wykonawczego skazany karę „odbywa”.

Poprawka nr 2 uzupełnia i precyzuje zmieniane przepisy i stanowi, że ustawa reguluje stosunki pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej.

Poprawka nr 3 dodaje wyrazy, które *expressis verbis* wskażą, że przedmiotem wystąpień, o których mowa w rozdziale 66g jest wykonanie kary pozbawienia wolności w Rzeczypospolitej Polskiej.

Poprawki nr 4 i 5 wprowadzają prawidłowe oznaczenie jednostek redakcyjnych i zgodnie z zasadami techniki prawodawczej dzielą art. 4 i 5 na ustępy.

**UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 13 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego
oraz niektórych innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 19 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 skreśla się pkt 7;
- 2) w art. 1 w pkt 18, § 1¹ otrzymuje brzmienie:
„§ 1¹. Pismo złożone w placówce pocztowej operatora publicznego lub innego operatora pocztowego może zostać odebrane także przez osobę upoważnioną na podstawie pełnomocnictwa pocztowego do odbioru przesyłek pocztowych, o którym mowa w przepisach określających warunki wykonywania powszechnych usług pocztowych, wydanych na podstawie ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. – pocztowe (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1159, z późn. zm.).”;
- 3) w art. 1 pkt 40 otrzymuje brzmienie:
„40) w art. 394¹:
 - a) § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.”,
 - b) po § 1 dodaje się § 1¹ w brzmieniu:
„§ 1¹. Zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylecia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.”,
 - c) § 3 otrzymuje brzmienie:
„§ 3. Do postępowania przed Sądem Najwyższym toczącego się na skutek zażalenia stosuje się odpowiednio art. 394 § 2 i 3, art. 395, art. 397 § 1, art. 398⁶ § 3, art. 398¹⁰, art. 398¹⁴, art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze, art. 398¹⁶, art. 398¹⁷ i art. 398²¹.”;
- 4) w art. 1 w pkt 72, w art. 756²:
 - a) w zdaniu pierwszym wyrazy „w sprawach dotyczących pieczy lub” zastępuje się wyrazami „przez uregulowanie sposobów”,
 - b) w zdaniu drugim po wyrazie „105¹¹” dodaje się wyrazy „, a jeżeli zabezpieczenie polega na uregulowaniu sposobu kontaktów z dzieckiem – art. 582¹ § 3, ”;
- 5) w art. 1 w pkt 79 w lit. c, w § 2² wyrazy „obowiązany jest rozliczyć” zastępuje się wyrazem „rozliczy”;
- 6) w art. 1 w pkt 86 po lit. a dodaje się lit. a1 w brzmieniu:
„a¹) uchyla się § 4, ”;
- 7) w art. 9 w ust. 2 skreśla się wyrazy „art. 53¹, ”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 19 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, postanowił wprowadzić do niej 7 poprawek.

W ocenie Senatu konieczne jest skreślenie w art. 1 pkt 7 oraz skorygowanie odesłania zawartego w art. 9 w ust. 2. Powołany art. 1 pkt 7 wprowadza adresatów ustawy w błąd, gdyż sugeruje dokonanie nowelizacji art. 531 ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (dalej jako: k.p.c.). Tymczasem porównanie obowiązującego brzmienia tego przepisu (nadanego ustawą z dnia 28 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego) z brzmieniem przytoczonym w art. 1 pkt 7 prowadzi do wniosku, że w istocie nie dojdzie w tym wypadku do żadnej zmiany. Przedmiotowe postanowienie ustawy nowelizującej procedurę cywilną narusza zatem § 82 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” i powinno zostać usunięte jako sprzeczne z zasadami poprawnej legislacji (poprawka nr 1). Poprawka nr 7 modyfikująca treść art. 9 ust. 2 ustawy stanowi z kolei konsekwencję skreślenia wskazanego wyżej punktu 7 w art. 1.

Za uchybienie o podobnym charakterze należy uznać nadanie nowego brzmienia całemu art. 394¹ k.p.c. (art. 1 pkt 40), w sytuacji gdy wprowadzana w tym przepisie zmiana polega na nadaniu nowego brzmienia paragrafom 1 i 3 oraz na dodaniu § 1¹. Wobec tego wypada zauważyć, że według § 87 ust. 2 „Zasad techniki prawodawczej” w przypadku, gdy artykuły ustawy są podzielone na jednostki redakcyjne niższego stopnia, a zmianę wprowadza się tylko w którejs z tych jednostek, można przestać na przytoczeniu nowego brzmienia wyłącznie tej zmienianej jednostki redakcyjnej. Tak też zredagowany został np. art. 1 pkt 15. W związku z tym, dla zachowania jednolitości na gruncie ustawy, zasadne staje się nadanie nowego brzmienia art. 1 pkt 40 (poprawka nr 3).

Zdaniem Senatu wskazane jest również doprecyzowanie odesłania zamieszczonego w dodawanym § 1¹ w art. 139 k.p.c. (art. 1 pkt 18). Przepis ten wprowadza do procedury cywilnej instytucję pełnomocnictwa pocztowego, uregulowaną w § 18 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych. Jednak w treści wymienionego mowa jest nie o tym akcie wykonawczym, lecz o ustawie zawierającej podstawę do jego wydania, tj. ustawie z dnia 12 czerwca 2003 r. – Prawo pocztowe, w której to skądinąd dopuszczono jedynie możliwość wydania przesyłki pełnomocnikowi adresata (art. 26 ust. 2 pkt 2). Dlatego bardziej precyzyjne będzie posłużenie się na gruncie nowego przepisu terminologią odsyłającą do przywołanego rozporządzenia, a nie zaś do samej ustawy – Prawo pocztowe (poprawka nr 2).

Wprowadzając pozostałe poprawki Senat kierował się natomiast dbałością o pełną koherencję odesłań (poprawka nr 4, lit b), spójność przepisów procedury cywilnej (poprawka nr 6), a także poprawność stylistyczną nowelizowanych przepisów (poprawka nr 4, lit. a i poprawka nr 5).

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 13 września 2011 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 1, w art. 64:
 - a) w ust. 3 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „ust. 1” zastępuje się wyrazami „ust. 2”,
 - b) w ust. 4 w pkt 1 po wyrazach „o której” dodaje się wyraz „mowa”;
- 2) w art. 1 w pkt 1, w art. 64:
 - a) w ust. 3:
 - w pkt 1 wyrazy „tej usługi” zastępuje się wyrazami „za jednostkę rozliczeniową usługi albo ceną za połączenie, w przypadku usługi taryfikowanej za całe połączenie”,
 - w pkt 2 po wyrazach „jednostkę rozliczeniową usługi” dodaje się wyrazy „albo ceny za połączenie, w przypadku usługi taryfikowanej za całe połączenie, ”,
 - w pkt 3 wyrazy „ceny usługi” zastępuje się wyrazami „ceny za jednostkę rozliczeniową usługi albo ceny za połączenie, w przypadku usługi taryfikowanej za całe połączenie, ”,
 - b) w ust. 6 wyrazy „cenie za minutę połączenia do numeru danej usługi albo o całkowitej jej cenie” zastępuje się wyrazami „cenie za jednostkę rozliczeniową usługi albo cenie za połączenie, w przypadku usługi taryfikowanej za całe połączenie”;
- 3) w art. 1 w pkt 1, w art. 64 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Dostawca publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej jest obowiązany bezpłatnie zapewnić abonentowi będącemu stroną zawartej umowy określenie progu kwotowego, dla każdego okresu rozliczeniowego, a w przypadku jego braku, dla każdego miesiąca kalendarzowego, po przekroczeniu którego dostawca publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej będzie obowiązany do:

 - 1) natychmiastowego poinformowania abonenta o fakcie jego przekroczenia;
 - 2) zablokowania na żądanie abonenta możliwości wykonywania połączeń na numery usług o podwyższonej opłacie i odbierania połączeń z takich numerów, chyba że nie będą powodowały obowiązku zapłaty po stronie abonenta.

Dostawca jest obowiązany oferować abonentom co najmniej trzy progi kwotowe, które wynoszą 35, 100 i 200 złotych.”;
- 4) w art. 1 w pkt 1, w art. 64 po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. W przypadku usług telefonicznych świadczonych w stacjonarnych publicznych sieciach telefonicznych obowiązek, o którym mowa w ust. 5 pkt 1, uważa się za wykonany, jeżeli dostawca publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej wykonał co najmniej trzy próby połączenia z abonentem w ciągu 24 godzin od chwili przekroczenia progu kwotowego.”;
- 5) w art. 1 w pkt 2, art. 64a otrzymuje brzmienie:

„Art. 64a. Dostawca publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej jest obowiązany, na żądanie abonenta, do:

 - 1) nieodpłatnego blokowania połączeń wychodzących na numery usług o podwyższonej opłacie oraz połączeń przychodzących z takich numerów,
 - 2) nieodpłatnego blokowania połączeń wychodzących na numery poszczególnych rodzajów usług o podwyższonej opłacie oraz połączeń przychodzących z takich numerów,
 - 3) umożliwienia abonentowi określenia maksymalnej ceny za jednostkę rozliczeniową usługi albo ceny za połączenie, w przypadku usługi taryfikowanej za całe połączenie, i nieodpłatnego blokowania połączeń wychodzących na numery usług o podwyższonej opłacie, których cena przekracza cenę maksymalną określoną przez abonenta w żądaniu, oraz połączeń przychodzących z takich numerów

– chyba że takie połączenia nie będą powodowały obowiązku zapłaty po stronie abonenta.”;
- 6) w art. 1 w pkt 3, w art. 65 w ust. 1:
 - a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „Dostawca usługi o podwyższonej opłacie” zastępuje się wyrazami „Podmiot realizujący dodatkowe świadczenie, o którym mowa w art. 64 ust. 1”,
 - b) skreśla się pkt 4;
- 7) w art. 1 w pkt 4:
 - a) w lit. a:
 - zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:
„ust. 1 otrzymuje brzmienie: ”,

- skreśla się ust. 2,
- b) skreśla się lit. b;
- 8) w art. 1 w pkt 5, w art. 144a w ust. 2 wyrazy „3 dni robocze” zastępuje się wyrazami „7 dni roboczych”;
- 9) w art. 1 w pkt 5, w art. 144a w ust. 2 po wyrazie „wpłynięcia” dodaje się wyraz „wniosku”;
- 10) w art. 1 w pkt 5, w art. 144a w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) odpisu z rejestru przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej lub innego właściwego rejestru prowadzonego w państwie pochodzenia, chyba że dany podmiot jest wpisany do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, o której mowa w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.);”;
- 11) w art. 1 w pkt 7, w art. 207a w ust. 1 wyrazy „pozwoleń radiowych oraz rezerwacji częstotliwości” zastępuje się wyrazami: „pozwoleń radiowych, rezerwacji częstotliwości oraz czasowego używania urządzenia radiowego w celu zapewnienia okazjonalnego przekazu informacji, o którym mowa w art. 144a, ”;
- 12) art. 2 otrzymuje brzmienie:
„Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 1 w zakresie dotyczącym art. 64 ust. 5 oraz pkt 2 w zakresie dotyczącym art. 64a pkt 2 i 3, które wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu ustawy o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne, postanowił wprowadzić do jej tekstu 12 poprawek.

Poprawka nr 1 ma charakter porządkowy.

Poprawka nr 2 ma na celu ujednoczenie terminologii w zakresie określenia ceny usługi.

Przyjmując poprawkę nr 3, Senat uznał za konieczne doprecyzowanie, iż ustalenie progu kwotowego dotyczy każdego okresu rozliczeniowego, a w przypadku jego braku – jak ma to miejsce w przypadku pre-paid – każdego cyklu miesięcznego. Ponadto, zdaniem Senatu, należy nałożyć na dostawców obowiązek ustalenia co najmniej trzech progów kwotowych.

Poprawka nr 4 ma na celu wyeliminowanie sytuacji, w której dostawca usług świadczący usługi w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej nie będzie mógł zrealizować obowiązku polegającego na poinformowaniu abonenta o fakcie przekroczenia progu kwotowego.

Poprawka nr 5 ma charakter porządkujący.

Poprawka nr 6 powoduje zmianę podmiotu zobowiązanego do przekazywania Prezesowi UKE informacji służących do prowadzenia rejestru numerów wykorzystywanych do świadczenia usług o podwyższonej opłacie, z przedsiębiorcy telekomunikacyjnego na dostawcę dodatkowego świadczenia. Zdaniem Senatu przyczyni się to do większej aktualności rejestru.

Poprawka nr 7 skreśla zbędny, zdaniem Senatu, przepis dotyczący wydawania pozwolenia radiowego w zakresie częstotliwości przeznaczonych do użytkowania jako rządowe.

Przyjmując poprawkę nr 8, Senat uznał za konieczne wydłużenie do 7 dni terminu na wyrażenie zgody na czasowe użytkowanie urządzenia radiowego na częstotliwościach rządowych. Zdaniem Senatu termin 3 dniowy jest nadmiernie skrócony w stosunku do wagi podejmowanej decyzji.

Poprawka nr 9 ma charakter porządkowy.

Poprawka nr 10 uwzględnia ostatnie zmiany w zakresie ewidencji działalności gospodarczej. Zgodnie z nowymi przepisami nie można żądać od przedsiębiorców danych zawartych w publicznie dostępnych rejestrach.

Poprawka nr 11 ma na celu rozszerzenie możliwości zawiadamiania stron o decyzjach i innych czynnościach poprzez obwieszczenie na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Komunikacji Elektronicznej także w przypadku postępowań w sprawach dotyczących dopuszczenia czasowego użytkowania urządzenia radiowego. Zdaniem Senatu przyczyni się to do przyspieszenia postępowania.

Poprawka nr 12 ma na celu zagwarantowanie przedsiębiorcom telekomunikacyjnym odpowiedniego czasu na dokonanie odpowiednich zmian w systemach, niezbędnych do prawidłowego wykonywania obowiązków również w przypadkach określonych w nowo zredagowanym art. 64a.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 13 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o autostradach płatnych
oraz o Krajowym Funduszu Drogowym**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, wprowadza do jej tekstu następującą poprawkę:

- w art. 1 w pkt 16, w art. 61 w ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia wyraz „przetargu” zastępuje się wyrazami „postępowania w sprawie wyboru spółki”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, postanowił wprowadzić do niej 1 poprawkę.

Poprawka doprecyzowuje, że uzgodnienia, o których mowa w art. 61 ust. 2 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, powinny poprzedzać każde postępowanie w sprawie wyboru spółki, której zostanie powierzona budowa lub eksploatacja autostrady. Art. 61 ust. 2 w brzmieniu przyjętym przez Sejm zawęził obowiązek dokonania uzgodnień wyłącznie do sytuacji, gdyby miały one poprzedzać ogłoszenie przetargu. Wyłonienie spółki może się jednak odbyć nie tylko w drodze przetargu, ale również w trybie postępowania koncesyjnego, o którym mowa w ustawie z dnia 9 stycznia 2009 r. o koncesji na roboty budowlane lub usługi.

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 13 września 2011 r.

w sprawie ustawy o bezpieczeństwie morskim

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 sierpnia 2011 r. ustawy o bezpieczeństwie morskim, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 13 września 2011 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o żegludze śródlądowej

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o żegludze śródlądowej, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 13 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów,
mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego
oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 13 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego
lub domu jednorodzinnego**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu rodzinnego, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 3 w pkt 8 skreśla się wyrazy „ustanowieniu lub”;
- 2) art. 4 otrzymuje brzmienie:
„Art. 4. Deweloper zapewnia nabywcom co najmniej jeden z następujących środków ochrony:
 - 1) zamknięty mieszkaniowy rachunek powierniczy;
 - 2) otwarty mieszkaniowy rachunek powierniczy i gwarancję ubezpieczeniową;
 - 3) otwarty mieszkaniowy rachunek powierniczy i gwarancję bankową;
 - 4) otwarty mieszkaniowy rachunek powierniczy.”;
- 3) w art. 7 skreśla się ust. 4;
- 4) w art. 13 wyrazy „środki zgromadzone na mieszkaniowym rachunku powierniczym w nominalnej wysokości dokonanych przez nabywcę wpłat” zastępuje się wyrazami „przypadające mu środki pozostałe na mieszkaniowym rachunku powierniczym”;
- 5) w art. 14 w ust. 1 po wyrazach „umowy deweloperskiej” dodaje się wyrazy „, innego niż na podstawie art. 29, ”;
- 6) tytuł rozdziału 4 otrzymuje brzmienie:
„Gwarancja bankowa i gwarancja ubezpieczeniowa”;
- 7) w art. 15:
 - a) w ust. 1:
 - we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „, na mocy której, bank” zastępuje się wyrazami „lub gwarancję ubezpieczeniową, na mocy której bank lub zakład ubezpieczeń”,
 - pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) odstąpienia przez nabywcę od umowy deweloperskiej na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 6.”,
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. W przypadku odstąpienia przez nabywcę od umowy deweloperskiej na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 6 wysokość wypłaty, o której mowa w ust. 1, pomniejsza się o kwotę środków wypłaconych nabywcy z mieszkaniowego rachunku powierniczego.”,
 - c) w ust. 3 wyrazy „albo roszczenie do ubezpieczyciela” zastępuje się wyrazami „lub gwarancja ubezpieczeniowa”;
- 8) w art. 16:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. W przypadku stosowania zabezpieczenia roszczeń nabywcy, o których mowa w art. 15, z chwilą wypłaty środków z tytułu udzielonej gwarancji bankowej lub gwarancji ubezpieczeniowej, roszczenia przysługujące nabywcy przeciwko bankowi prowadzącemu rachunek powierniczy przechodzą na gwaranta.”,
 - b) w ust. 2 wyrazy „umowa ubezpieczenia” zastępuje się wyrazami „gwarancja ubezpieczeniowa”;
- 9) w art. 18 w ust. 3 i w art. 21 we wprowadzeniu do wyliczenia wyraz „przedsiębiorcy” zastępuje się wyrazem „przedsiębiorstwa”;
- 10) w art. 22 w ust. 1 w pkt 9 w lit. a skreśla się wyrazy „jakie ponosi nabywca w związku z dokonywaniem wpłat na rachunek, ”;
- 11) w art. 22 w ust. 1 w pkt 9 lit. c otrzymuje brzmienie:
„c) gwarancji ubezpieczeniowej, a w szczególności nazwę ubezpieczyciela, gwarantowaną kwotę oraz termin obowiązywania gwarancji; ”;
- 12) w art. 22 w ust. 1 pkt 10 otrzymuje brzmienie:
„10) numer decyzji o pozwoleniu na budowę oraz oznaczenie organu, który ją wydał oraz informację czy jest ostateczna lub czy jest zaskarżona; ”;
- 13) w art. 22 w ust. 1 w pkt 11 wyraz „prac” zastępuje się wyrazem „robót”;
- 14) w art. 22 w ust. 1 w pkt 15 wyrazy „oraz o” zastępuje się wyrazami „, w tym”;
- 15) w art. 22 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Zmiany w treści umowy deweloperskiej, o których mowa w ust. 2, wiążą nabywcę tylko wtedy, gdy wyraził zgodę na włączenie ich do treści umowy.”;

- 16) w art. 29 w ust. 1:
- w pkt 2 po wyrazach „zawartymi w prospekcie informacyjnym” dodaje się wyrazy „lub w załącznikach” oraz skreśla się użyte po raz drugi wyrazy „w prospekcie informacyjnym”;
 - w pkt 3 po wyrazach „prospektu informacyjnego” dodaje się wyrazy „wraz z załącznikami”;
 - w pkt 4 wyraz „załączniku” zastępuje się wyrazem „załącznikach”;
 - w pkt 5 otrzymuje brzmienie:
„5) jeżeli prospekt informacyjny, na podstawie którego zawarto umowę deweloperską, nie zawiera informacji określonych we wzorze prospektu informacyjnego stanowiącego załącznik do ustawy;”;
- 17) w art. 31 w ust. 1 wyrazy „takie roszczenie zostało złożone” zastępuje się wyrazami „został złożony wniosek o wpis takiego roszczenia”;
- 18) w art. 34 wyrazy „postanowieniom art. 11 i art. 12” zastępuje się wyrazami „przepisom ustawy” oraz po wyrazach „zgrupowane na” dodaje się wyrazy „zamkniętym mieszkaniowym rachunku powierniczym lub”;
- 19) w art. 35 w pkt 1, w ust. 6:
- w pkt 1 wyrazy „oraz dokumentacji powykonawczej” zastępuje się wyrazami „, uwzględniając wartość projektu budowlanego w celu zapewnienia czytelności danych”;
 - w pkt 2 po wyrazach „obiektów budowlanych” dodaje się wyrazy „, uwzględniając przydatność gruntu na potrzeby projektowanego obiektu i jego charakteru oraz zakwalifikowania go do odpowiedniej kategorii geotechnicznej”;
- 20) w art. 37 i 38 wyraz „rozpoczętych” zastępuje się wyrazami „, w odniesieniu do których rozpoczęcie sprzedaży nastąpiło”;
- 21) po art. 39 dodaje się art. 39a w brzmieniu:
„Art. 39a. Rada Ministrów dokona przeglądu funkcjonowania przepisów ustawy i przedłoży Sejmowi informację o skutkach jej obowiązywania wraz z propozycjami zmian, w terminie 2 lat od dnia jej wejścia w życie.”;
- 22) w załączniku do ustawy, w prospekcie informacyjnym w części ogólnej w podczęści I w tabeli wyrazy „przeznaczonego do obsługi publiczności” zastępuje się wyrazem „przedsiębiorstwa”;
- 23) w załączniku do ustawy, w prospekcie informacyjnym w części ogólnej w podczęści III w tabeli skreśla się wiersz „ubezpieczenie zwrotu wpłaconych kwot z tytułu niewykonania umowy deweloperskiej”;
- 24) w załączniku do ustawy, w prospekcie informacyjnym w części ogólnej w podczęści III w tabeli w podtytule „Inne informacje” dodaje się wiersz w brzmieniu:
„Informacja o możliwości zapoznania się w lokalu przedsiębiorstwa przez osobę zainteresowaną zawarciem umowy deweloperskiej z:
- aktualnym stanem księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości;
 - kopią aktualnego odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego, jeśli podmiot podlega wpisowi do Krajowego Rejestru Sądowego lub aktualnym zaświadczeniem o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej;
 - kopią pozwolenia na budowę;
 - sprawozdaniem finansowym dewelopera za ostatnie dwa lata, a w przypadku realizacji inwestycji przez spółkę celową – sprawozdaniem spółki dominującej;
 - projektem architektoniczno-budowlanym: ”;
- 25) w załączniku do ustawy, w prospekcie informacyjnym w części indywidualnej wyrazy „Podpis osoby upoważnionej do reprezentacji dewelopera oraz pieczęć firmowa” zastępuje się wyrazami „Podpis dewelopera albo osoby uprawnionej do jego reprezentacji oraz pieczęć firmowa”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 13 września 2011 r. Senat rozpatrzył ustawę o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego i uchwalił do niej 25 poprawek.

Przyjmując poprawkę nr 1 Senat, mając na celu usunięcie niespójności uregulowań dotyczących zamkniętego mieszkaniowego rachunku powierniczego, w szczególności w kontekście art. 10 ustawy, zgodnie z którym bank wypłaca deweloperowi środki wpłacone przez nabywcę na ten rachunek po otrzymaniu aktu notarialnego przenoszącego na nabywcę prawo, o którym mowa w art. 1, stanął na stanowisku, iż definicja zamkniętego mieszkaniowego rachunku powierniczego powinna stanowić jedynie o przeniesieniu na nabywcę prawa, o którym mowa w art. 1 niniejszej ustawy.

Zasadniczym celem poprawek nr 2, 6, 7, 8, 11 i 23 jest zastąpienie wymienionego w tych przepisach produktu ubezpieczeniowego w postaci umowy ubezpieczenia – gwarancją ubezpieczeniową.

W opinii Senatu mając na uwadze cel przedmiotowego zabezpieczenia finansowego oraz rodzaj chronionego dobra (tj. wpłat dokonywanych przez nabywcę), uzasadniona jest wątpliwość, co do uznania umowy ubezpieczenia, za najbardziej adekwatne zabezpieczenie finansowe tego rodzaju działalności. Wskazane w przedmiotowej ustawie środki ochrony mają charakter czysto kontraktowy, tj. mają na celu zabezpieczenie interesów nabywcy wynikających z umów zawartych pomiędzy nabywcą a deweloperem, mających na celu ustanowienie odrębnej własności lokalu mieszkalnego i przeniesienie własności tego lokalu na nabywcę, czy też przeniesienie na nabywcę własności nieruchomości zabudowanej domem jednorodzinnym.

Mając powyższe na względzie Senat proponuje zastąpienie umowy ubezpieczenia – gwarancją ubezpieczeniową, będącą produktem ubezpieczeniowymi bardziej adekwatnym dla zabezpieczenia przedmiotowych interesów nabywców. Stronami takich umów gwarancji będą zakłady ubezpieczeń, co z kolei nie będzie ograniczało dopuszczalnych środków ochrony do produktów oferowanych jedynie przez banki.

Poprawka nr 2 usuwa także nieprawidłowość, występującą w art. 4 we wprowadzenia do wyliczenia w brzmieniu zaproponowanym przez Sejm. W praktyce bowiem nabywca nie nabywa procesu (a tak zdefiniowane zostało przedsięwzięcie deweloperskie), lecz określone w art. 1 ustawy prawo. Ponadto Izba uznała za zasadne uzupełnienie katalogu środków ochrony, wymienionych w art. 4, dodatkowo o otwarty mieszkaniowy rachunek powierniczy istniejący samodzielnie.

Poprawki nr 6, 11 i 23 mają charakter porządkujący, dostosowują brzmienie przepisów do propozycji mających na celu zastąpienie umowy ubezpieczenia gwarancją ubezpieczeniową.

Przyjmując poprawkę nr 7 Senat ponadto proponuje zmianę drugiej z przesłanek realizacji świadczenia z gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej. Zgodnie z przedstawioną zmianą gwarant miałby wypłacić stosowne świadczenie na żądanie nabywcy, ale dopiero w przypadku, gdy ten odstąpi od umowy deweloperskiej z powodu nieterminowego spełnienia świadczenia przez dewelopera (odstąpienie na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 6). Wymóg odstąpienia od umowy deweloperskiej zdaniem Izby chroniłby przed sytuacjami „nadmiernego, nieuzasadnionego zaspokojenia” nabywcy, jakie mogłoby wystąpić, gdyby nabywca uzyskał świadczenie z tytułu gwarancji (nie odstępując jednocześnie od umowy), a następnie deweloper przeniósł na niego – choć nieterminowo – prawo własności lokalu.

Nadmiernemu zaspokojeniu nabywcy przeciwdziałać będzie również proponowane nowe brzmienie ust. 2 art. 15 ustawy. Będzie on stosowany w sytuacji, gdy nabywca odstąpił od umowy deweloperskiej, a następnie podjął środki z rachunku powierniczego. Wówczas wysokość wypłaty z tytułu gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej powinna być pomniejszona o kwotę środków wypłaconych nabywcy z mieszkaniowego rachunku powierniczego.

Poprawka nr 8 zmierza ponadto do tego, aby w sytuacji wypłaty przez bank lub zakład ubezpieczeń świadczenia z tytułu gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej, w przypadku gdy nabywca lokalu odstąpił od umowy deweloperskiej, nabywca ten nie uzyskał następnie środków z rachunku powierniczego. Poprawka umożliwia, w przypadku braku stosownych zapisów w umowach gwarancji, przejście na gwaranta roszczenia nabywcy o wypłatę środków zgromadzonych na rachunku powierniczym.

Celem poprawki nr 3 jest usunięcie z ustawy przepisu niezgodnego z postanowieniami ustawy – Prawo bankowe oraz ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym.

Artykuł 13 ustawy w brzmieniu przyjętym przez Sejm określa *expressis verbis* wysokość wypłaty na rzecz nabywcy w przypadku odstąpienia przez jedną ze stron od umowy deweloperskiej. Stanowi on, że bank w takiej sytuacji wypłaca nabywcy środki w nominalnej wysokości dokonanych przez nabywcę wpłat. Zdaniem Izby należy jednak mieć na uwadze, że w momencie odstąpienia od umowy zgromadzone na rachunku środki przypadające nabywcy nie muszą być równe wpłatom dokonanych przez nabywcę. Będzie tak w przypadku otwartych mieszkaniowych rachunków powierniczych, jeżeli deweloper podejmował środki z tego rachunku wraz z realizacją kolejnych etapów inwestycji. Ponadto wskazany stan nierówności między sumą środków wpłaconych a zgromadzonych wystąpi, jeśli do środków na rachunku

będą doliczane odsetki. Mając powyższe na uwadze Senat wprowadził poprawkę nr 4, skutkiem której wypłaty będą podlegały jedynie środki dostępne na rachunku w momencie realizacji tej transakcji.

Mając na uwadze konieczność usunięcia mogących powstać wątpliwości interpretacyjnych, które w sposób istotny mogą wpłynąć na stosowanie ustawy i wprowadzenia wyraźnego rozróżnienia skutków art. 13 i 14, Senat przyjął poprawkę nr 5

Przyjmując poprawki nr 9 i 23 Senat uznał, iż sformułowanie „w lokalu przedsiębiorcy” powinno zostać zmienione na „w lokalu przedsiębiorstwa”. Pojęcie „lokal przedsiębiorstwa” ma ugruntowane znaczenie prawne i doktrynalne. Przez lokal przedsiębiorstwa należy rozumieć miejsce przeznaczone do obsługiwania publiczności i oznaczone zgodnie z przepisami o działalności gospodarczej (ustawa z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny). Pojęcie to świadomie nawiązuje do identycznego terminu w art. 97 KC. Wykładnia tych pojęć powinna być ze sobą zharmonizowana. Mając powyższe na uwadze Senat uznał za zasadne wprowadzenie omawianej zmiany do ustawy.

Poprawka nr 10 dookreśla, iż koszty, jakie ewentualnie ponosi nabywca w związku z dokonywaniem wpłat na rachunek powierniczy, nie mają charakteru kosztów prowadzenia tego rachunku.

Poprawka nr 12 uwzględnia, że na podstawie przepisów ustawy – Prawo budowlane wydawana jest decyzja o pozwoleniu na budowę.

Z uwagi na zdefiniowanie w ustawie – Prawo budowlane pojęcia „roboty budowlane” (art. 3 pkt 7), zastępuje się poprawką nr 13 zwrot „prac budowlanych” sformułowaniem „robót budowlanych”.

Art. 21 ustawy wprowadza rozwiązanie przewidujące nałożenie na dewelopera obowiązku umożliwienia osobie zainteresowanej zawarciem umowy deweloperskiej zapoznania się w lokalu przedsiębiorstwa z dokumentami potwierdzającymi informacje zawarte w prospekcie informacyjnym dotyczącymi: aktualnego stanu księgi wieczystej, odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego, kopii pozwolenia na budowę, sprawozdania finansowego, projektu architektoniczno-budowlanego. Rozwiązanie takie umożliwia osobie zainteresowanej zawarciem umowy uzyskanie dodatkowych informacji na temat dewelopera, jednocześnie powoduje uniknięcie nadmiaru dokumentów doręczanych przez dewelopera wraz z prospektem informacyjnym (co w niektórych przypadkach może być utrudnione - np. projekt architektoniczno – budowlany). W opinii Senatu informacja o takiej możliwości powinna obowiązkowo znaleźć się w prospekcie informacyjnym. Mając powyższe na względzie Senat przyjął poprawki nr 14 i 24.

Poprawka nr 15 ma charakter precyzujący. Obecne brzmienie przepisu może rodzić wątpliwości, iż nabywca, niezależnie od charakteru zmian, jakie wprowadził deweloper w treści prospektu informacyjnego lub w treści załączników, musi je zaakceptować. Zdaniem Izby wyrażając zgodę na przedmiotowe zmiany nabywca musi mieć ich pełną świadomość.

Poprawka nr 16 koryguje przepis uwzględniając przyjętą nomenklaturę ustawy.

Poprawka nr 17 dostosowuje terminologię przepisu do ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Należy zauważyć, iż do księgi wieczystej nie można „złożyć roszczenia”, natomiast składa się wniosek o wpis roszczenia.

Przyjmując poprawkę nr 18 Senat uzupełnił przepis penalizując również, niezgodną z przepisami ustawy, wypłatę deweloperowi środków zgromadzonych na zamkniętym mieszkaniowym rachunku powierniczym.

Celem poprawki nr 19 jest uzupełnienie przepisu o brakujące wytyczne.

Poprawka nr 20 doprecyzowuje przepis przejściowy określający cezurę obowiązywania regulacji ustawy w zakresie regulacji zawartej w art. 4. Rozwiązanie proponowane w przedłożeniu sejmowym w połączeniu z szeroką definicją przedsięwzięcia deweloperskiego i jego rozpoczęcia, w opinii Senatu może skutkować tym, iż deweloper, który dokona zakupu gruntu przed dniem wejścia w życie ustawy, nie będzie objęty wymogami art. 4. Deweloperzy będą mieli zatem czas na rozpoczęcie przedsięwzięć deweloperskich w taki sposób (np. zakup gruntu), aby ominąć przedmiotowe przepisy. Wskutek tego może dojść do sytuacji, iż po wejściu ustawy w życie na rynku będą przez długi okres funkcjonowały równolegle projekty inwestycyjne objęte ochroną wynikającą z art. 4, jak i bez tej ochrony. Spowoduje to w konsekwencji istnienie dwóch systemów prawnych a jednocześnie przyczyni się do dyskryminacji niektórych deweloperów (w szczególności małych), którzy nie będą w stanie zapewnić sobie odpowiednio wcześniej banku ziemi. Mając powyższe na uwadze zasadnym jest wprowadzenie przyjętej przez Senat poprawki.

Senat z uwagi na doniosłe skutki społeczne i gospodarcze związane z wdrożeniem przepisów ustawy, proponuje wprowadzenie w ustawie przepisu nakładającego na Radę Ministrów obowiązek dokonania przeglądu funkcjonowania jej przepisów i przedłożenia Sejmowi informacji o skutkach jej obowiązywania wraz z projektem zmian, w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy (poprawka nr 21).

Poprawka nr 25 ma charakter redakcyjny.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 13 września 2011 r.

w sprawie ustawy o timeshare

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 19 sierpnia 2011 r. ustawy o timeshare, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:
„o długoterminowych umowach turystycznych”;
- 2) w art. 22 w ust. 1 po wyrazach „wezwać konsumenta” dodaje się wyrazy „będącego stroną umowy o długoterminowy produkt wakacyjny”;
- 3) w art. 23 w ust. 1 po wyrazie „Konsument” dodaje się wyrazy „będący stroną umowy o długoterminowy produkt wakacyjny”;
- 4) art. 45 otrzymuje brzmienie:
„Art. 45. W ustawie z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 275, z późn. zm.) w art. 601 uchyla się § 5 i 6.”;
- 5) w art. 46 wyrazy „z dnia 19 sierpnia 2011 r. o timeshare” zastępuje się wyrazami „z dnia ... o długoterminowych umowach turystycznych”;
- 6) w załączniku nr 5 do ustawy wyrazy „z dnia 19 sierpnia 2011 r. o timeshare” zastępuje się wyrazami „z dnia ... o długoterminowych umowach turystycznych”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 13 września 2011 r. Senat rozpatrzył ustawę o timeshare i uchwalił do niej 6 poprawek.

Poprawki nr 1, 5 i 6 mają na celu określenie tytułu ustawy w języku polskim w sposób adekwatny do jej zakresu przedmiotowego. W opinii Senatu zaproponowany w dotychczasowym brzmieniu tytuł ustawy może powodować u adresatów tego aktu prawnego mylne przekonanie, iż obejmuje on swoją regulacją jedynie umowy o timeshare, podczas gdy omawiana ustawa określa również zasady i tryb zawierania między przedsiębiorcą a konsumentem umów o długoterminowy produkt wakacyjny, umów pośrednictwa w odsprzedaży timeshare lub długoterminowego produktu wakacyjnego oraz umów o uczestnictwo w systemie wymiany. Jednocześnie zdaniem Izby, mając na względzie ochronę języka polskiego będącego elementem tożsamości narodowej, przy redagowaniu aktów prawnych konieczne jest posługiwanie się polską terminologią.

Projekt ustawy zawarty w przedłożeniu rządowym (druk sejmowy nr 4439) zawierał dwa osobne rozdziały obejmujące swoim zakresem przepisy szczególne dla umowy o długoterminowy produkt wakacyjny (rozdział 5) oraz przepisy szczególne dla umowy timeshare (rozdział 6). W toku prac legislacyjnych w Sejmie, z uwagi na fakt, iż rozdział 6 projektu ustawy składał się jedynie z jednego przepisu, dokonano połączenia omawianych jednostek systematyzacyjnych, grupując zawarte w nich przepisy w jeden rozdział (obecny rozdział 4 zatytułowany: Przepis szczególne dla umowy timeshare oraz umowy o długoterminowy produkt wakacyjny). Należy jednakże zauważyć, iż w wyniku podjętych zmian może powstać wątpliwość, do którego rodzaju umowy mają zastosowanie poszczególne przepisy rozdziału 4. Senat, pragnąc w sposób niebudzący wątpliwości określić prawa i obowiązki przedsiębiorcy i konsumenta, w zależności od rodzaju zawartej umowy, wprowadził poprawki nr 2 i 3.

Celem poprawki nr 4 jest wyeliminowanie sankcji karnej postaci kary ograniczenia wolności albo kary grzywny za naruszenie przez przedsiębiorcę określonych obowiązków względem konsumenta dotyczących umowy o timeshare, umowy o długoterminowy produkt wakacyjny, umowy pośrednictwa w odsprzedaży timeshare lub długoterminowego produktu wakacyjnego lub umowy o uczestnictwo w systemie wymiany. Senat tym samym podziela opinię, iż sankcje karne nie są właściwym środkiem zapewnienia prawidłowego wykonania zobowiązania przez strony umowy cywilnoprawnej.

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 13 września 2011 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o europejskich radach zakładowych

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o europejskich radach zakładowych, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 13 września 2011 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 30 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 14 września 2011 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 30 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 7, w ust. 2:
 - a) w pkt 1 w lit. a wyrazy „5 500 euro” zastępuje się wyrazami „15 000 euro”,
 - b) w pkt 1 w lit. b:
 - w tiret pierwszym i drugim wyrazy „7 000 euro” zastępuje się wyrazami „20 000 euro”,
 - w tiret trzecim wyrazy „30 000 euro” zastępuje się wyrazami „50 000 euro”,
 - c) w pkt 2 wyrazy „150 euro” zastępuje się wyrazami „250 euro”,
 - d) w pkt 4 w części wspólnej wyrazy „3 000 euro” zastępuje się wyrazami „50 000 euro”,
 - e) w pkt 7 wyrazy „5 000 euro” zastępuje się wyrazami „6 000 euro”;
- 2) w art. 1 w pkt 9 w lit. b, w ust. 5 wyrazy „pojazdy kolejowej” zastępuje się wyrazami „pojazdy kolejowe”;
- 3) w art. 1 w pkt 14, w art. 23b w ust. 1 w części wspólnej wyraz „dopuszczanie” zastępuje się wyrazem „dopuszczenie”;
- 4) w art. 1 w pkt 14, w art. 23b w ust. 14 wyrazy „od końca wyznaczonego okresu” zastępuje się wyrazami „od końca terminu”;
- 5) w art. 1 w pkt 14, w art. 23d w ust. 4 w pkt 2 wyraz „uchylająca” zastępuje się wyrazem „uchylającej”;
- 6) w art. 1 w pkt 14, w art. 23e w ust. 2 w pkt 1 wyraz „dopuszczanie” zastępuje się wyrazem „dopuszczenie”;
- 7) w art. 1 w pkt 14, w art. 23f w ust. 2 w pkt 3 wyraz „informację” zastępuje się wyrazem „informacje”;
- 8) w art. 1 w pkt 14, w art. 23g w ust. 2 w pkt 2 we wprowadzeniu do wyliczenia wyraz „dopuszczania” zastępuje się wyrazem „dopuszczenia”;
- 9) w art. 1 w pkt 16, w art. 25a w ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyrazy „o nazwach”;
- 10) w art. 1 w pkt 16, w art. 25a w ust. 3 w pkt 4 wyraz „struktura” zastępuje się wyrazem „strukturę”;
- 11) w art. 1 w pkt 18, w art. 25ca w ust. 6 w pkt 1 wyraz „spełniania” zastępuje się wyrazem „spełnienia”;
- 12) w art. 1 w pkt 18, w art. 25cb w ust. 9 w pkt 1 w lit. a wyrazy „z prac ziemnych” zastępuje się wyrazami „prac ziemnych”;
- 13) w art. 1 w pkt 19, w art. 25g w ust. 3 wyrazy „w Biuletynie Informacji Publicznej ministra właściwego do spraw transportu” zastępuje się wyrazami „w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw transportu”;
- 14) w art. 1 w pkt 20, w art. 25ga w ust. 2 w pkt 3 wyrazy „z wyjątkiem danych dotyczących właściciela pojazdu” zastępuje się wyrazami „, z wyjątkiem danych dotyczących właściciela pojazdu, ”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 30 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym, wprowadził do niej 14 poprawek.

Uchwalając poprawkę nr 1, Senat postanowił podwyższyć opłaty za czynności wykonywane przez Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego, przywracając ich katalog w wersji zaproponowanej pierwotnie przez Radę Ministrów. Zdaniem Senatorów, zmiana przyjęta w tym zakresie przez Sejm może nie pozwolić na pokrycie kosztów czynności, do których obowiązany jest Prezes UTK.

Poprawki nr 2 – 14 mają charakter redakcyjny, zmierzają do zapewnienia ustawie spójności terminologicznej oraz dostosowują ją do postanowień innych aktów prawnych.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 14 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi
Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 18 w lit. b, w ust. 4c wyrazy „ust. 4a” zastępuje się wyrazami „ust. 4b”;
- 2) w art. 1 w pkt 22, w ust. 1a wyrazy „wyłączenia z dzierżawy” zastępuje się wyrazami „wypowiedzenia przez agencję umowy dzierżawy w zakresie wyłączenia”;
- 3) w art. 4 dodaje się ust. 12–15 w brzmieniu:

„12. W odniesieniu do nieruchomości rolnych lub ich części, których dzierżawa jest niezbędna do:

- 1) wykonania obowiązków lub zobowiązań związanych z przyznaną danemu dzierżawcy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pomocą finansową współfinansowaną lub finansowaną z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich lub Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej, lub
- 2) spełnienia warunków przyznania pomocy, o której mowa w pkt 1, jeżeli wniosek o jej przyznanie został złożony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, oraz wykonania obowiązków lub zobowiązań związanych z tą pomocą po jej przyznaniu

– termin wyłączenia użytków rolnych określa się najwcześniej na dzień następujący po dniu zakończenia przez dzierżawcę wykonywania obowiązków, zobowiązań lub spełnienia warunków, o których mowa w pkt 1 i 2.

13. Termin, o którym mowa w ust. 12, określa się na wniosek dzierżawcy składany łącznie z oświadczeniem, o którym mowa w ust. 3 pkt 1.

14. Do wniosku, o którym mowa w ust. 13, dzierżawca dołącza dokumenty, wydane przez podmiot przyznający pomoc, potwierdzające spełnienie przesłanek, o których mowa w ust. 12, zawierające w szczególności termin złożenia wniosku o przyznanie pomocy lub termin przyznania pomocy oraz wskazanie nieruchomości, ich powierzchni, a także okresu niezbędnego do wykonania obowiązków, zobowiązań lub spełnienia warunków, o których mowa w ust. 12 pkt 1 i 2.

15. Użytki rolne, o których mowa w ust. 12, Agencja Nieruchomości Rolnych przeznaczają do sprzedaży na zasadach określonych w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą w terminie roku od dnia upływu terminu na ich wyłączenie.”;

- 4) w art. 9 po wyrazie „Agencja” dodaje się wyrazy „Nieruchomości Rolnych”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 14 września 2011 r. Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw i uchwalił do niej 4 poprawki.

W dodawanym do ustawy art. 30 ust. 4c znajduje się błąd w odesłaniu do innego przepisu. Aby go poprawić Senat wprowadził poprawkę nr 1.

Do art. 38 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa dodany został ust. 1a, na podstawie którego w umowach dzierżawy będą zawierane klauzule o możliwości wyłączenia z dzierżawy 30% powierzchni użytków rolnych będących przedmiotem dzierżawy. Przepis nie określa trybu wyłączenia gruntów z dzierżawy, pozostawiając stronom ukształtowanie tego postanowienia w umowie. Jeżeli strony umowy nie doprecyzują tej klauzuli, to do wyłączenia nieruchomości z dzierżawy konieczne będzie zgodne oświadczenie stron. Oznacza to, że wyłączenie będzie uzależnione od zgody dzierżawcy wyrażonej, albo w chwili podpisywania umowy dzierżawy (określenie warunków wyłączenia) albo – w przypadku nieokreślenia warunków wyłączenia – w oświadczeniu o wyłączeniu. Obecność tego przepisu w ustawie nie zmienia sytuacji prawnej stron umowy, z wyjątkiem ograniczenia możliwości przewidzenia umową wyłączenia użytków rolnych z dzierżawy, poprzez określenie górnej granicy w wysokości 30% powierzchni użytków rolnych będących przedmiotem dzierżawy. Senat uznał, że należy stworzyć warunki ułatwiające Agencji Nieruchomości Rolnych wyłączenie nieruchomości z umów dzierżawy poprzez nałożenie na strony umowy dzierżawy obowiązku zawarcia w umowie klauzuli, na podstawie której Agencji będzie przysługiwało prawo wypowiedzenia umowy w zakresie 30% powierzchni użytków rolnych będących przedmiotem dzierżawy (poprawka nr 2).

Wprowadzając poprawkę nr 3 Senat stanął na stanowisku, że należy umożliwić wykonanie obowiązków lub zobowiązań związanych z przyznaną dzierżawcom pomocą finansową współfinansowaną lub finansowaną z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich lub Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej. Dlatego nieruchomości konieczne do realizacji tych obowiązków i zobowiązań, zgodnie z poprawką Senatu, nie mogą być wyłączone z dzierżawy przed zakończeniem realizacji programów pomocowych.

W art. 9 ustawa posługuje się wyrażeniem „Agencja” na określenie Agencji Nieruchomości Rolnych. Ponieważ ustawa nie wprowadza takiej skróconej formy określania Agencji Nieruchomości Rolnych, Senat przyjął poprawkę nr 4.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 14 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt
oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 2 w lit. a, w pkt 12 skreśla się wyrazy „zadawania śmierci” oraz wyrazy „zadawanie śmierci” zastępuje się wyrazem „działanie”;
- 2) w art. 1 w pkt 3 w lit. c w tiret piątym, pkt 16 otrzymuje brzmienie:
„16) obcowanie płciowe ze zwierzęciem (zoofilia); ”;
- 3) w art. 1 w pkt 4 w lit. b, w ust. 1a wyrazy „lub na wniosek” zastępuje się wyrazami „po uzyskaniu informacji od”;
- 4) w art. 1 w pkt 10 w lit. b, w ust. 3 skreśla się wyrazy „członek Polskiego Związku Łowieckiego, ”;
- 5) w art. 1 w pkt 10 w lit. c, w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) zastrzelenie zwierzęcia wolno żyjącego (dzikiego) – przez osobę uprawnioną do użycia broni palnej.”;
- 6) w art. 1 w pkt 11, w ust. 3 w pkt 1 wyrazy „ustalenie właściciela psa w celu pouczenia go” zastępuje się wyrazami „pouczenie właściciela psa”;
- 7) w art. 1 w pkt 13 w lit. a, w ust. 1 wyrazy „2 lat” zastępuje się wyrazami „lat 2”;
- 8) w art. 1 w pkt 15, w art. 37e dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Orzekanie w sprawach, o których mowa w ust. 1, następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 14 września 2011 r. Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach i uchwalił do niej 8 poprawek.

Zgodnie z uzasadnieniem projektu ustawy, nowelizacja art. 4 pkt 12 polega na poszerzeniu zakresu definicji szczególnego okrucieństwa. Obecnie obowiązująca ustawa definiuje je tylko w odniesieniu do zabijania zwierzęcia („szczególne okrucieństwo zabijającego zwierzę”) i nie odnosi się do przypadków znęcania się.¹ Ustawodawca zmieniając wyrażenie definiowane definicji (definiendum) pozostawił niezmienione wyrażenie definiujące (definiens) w następującym brzmieniu – „rozumie się przez to przedsięwzięcie przez sprawcę działań charakteryzujących się drastycznością form i metod zadawania śmierci, a zwłaszcza zadawanie śmierci w sposób wyszukany lub powolny, obliczony z premedytacją na zwiększenie rozmiaru cierpienia i czasu ich trwania”. Tak sformułowane definiens odnosi się jedynie do przypadków okrucieństwa towarzyszącego zadawaniu śmierci. Oznacza to, że pojęcia „szczególne okrucieństwo” oraz „szczególne okrucieństwo zabijającego zwierzę” w rozumieniu ustawy są tożsame, i nie można ich odnosić do znęcania, które nie prowadzi do śmierci zwierzęcia. Senat dążąc do objęcia definicją szczególnego okrucieństwa, również znęcania się nad zwierzętami przeredagował wyrażenie definiujące wprowadzając poprawkę nr 1.

Ustawa rozszerza katalog czynów traktowanych przez ustawodawcę jako znęcanie się nad zwierzętami. M.in. znajduje się w nim zoofilia, definiowana, jako praktykowanie zachowań seksualnych polegających na obcowaniu płciowym ze zwierzętami, których celem jest wykorzystywanie zwierząt (art. 6 ust. 2 pkt 16). Ponieważ znęcanie jest na podstawie art. 35 ust. 1a. kwalifikowane, jako przestępstwo, definicja zoofilii określa znamiona czynu zabronionego. Należało zatem odnieść do niej reguły tworzenia przepisów karnych. Przy analizie omawianego przepisu Senat zauważył następujące problemy. Po pierwsze, zgodnie z brzmieniem przepisu odpowiedzialności karnej będzie podlegała tylko osoba która praktykowała zachowania seksualne wobec zwierząt. Oznacza to, że jednokrotne obcowanie płciowe nie będzie karane. Dopiero powtarzane zachowanie sprawcy (praktykowanie) spotka się z represją. Drugi aspekt, na który Senat zwrócił uwagę to znamie celu, którym jest wykorzystywanie zwierząt. Nie będzie więc przestępstwem każde praktykowanie zachowań polegających na obcowaniu płciowym ze zwierzętami, a tylko te czyny, które będą podejmowane w celu wykorzystywania zwierząt (liczba mnoga). Aby więc skazać za zoofilię trzeba będzie dowieść, że poza praktykowaniem zachowań seksualnych wobec zwierząt, zachowanie sprawcy miało na celu wykorzystywanie zwierząt. Ustawodawca nie wskazał, o jaki rodzaj wykorzystania zwierząt chodzi w omawianym przepisie. W rozumieniu tak sformułowanego przepisu wykorzystywanie zwierząt nie może być wykorzystywaniem seksualnym, gdyż każde obcowanie płciowe ze zwierzęciem jest podejmowane w celu jego wykorzystania seksualnego. Senat uznał, że ustawodawca błędnie zredagował przepis, chcąc niepotrzebnie podkreślić, że zachowanie sprawcy ma mieć na celu wykorzystanie seksualne zwierzęcia i usunął z jego treści znamie celu. Ponadto, formułując poprawkę Senat postanowił, że karalne będzie już jednokrotne obcowanie płciowe nawet z jednym zwierzęciem (poprawka nr 2).

Senat dążąc do uproszczenia procedury wydania decyzji czasowo odbierającej zwierzę (art. 7) odebrał Policji, straży gminnej, lekarzom weterynarii oraz przedstawicielom organizacji społecznych, których statutowym celem działania jest ochrona zwierząt prawo wnoszenia wniosku wszczynającego postępowanie. Zgodnie z wolą Senatu wójt (burmistrz, prezydent miasta) będą działać z urzędu korzystając z informacji otrzymanych od wymienionych podmiotów (poprawka nr 3).

Zgodnie z nowym brzmieniem art. 33 ust. 3 potrzebę uśmiercenia zwierzęcia stwierdza lekarz weterynarii, członek Polskiego Związku Łowieckiego, inspektor organizacji społecznej, której statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, funkcjonariusz Policji, straży ochrony kolei, straży gminnej, Straży Granicznej, pracownik Służby Leśnej lub Służby Parków Narodowych, strażnik Państwowej Straży Łowieckiej, strażnik łowiecki lub strażnik Państwowej Straży Rybackiej. Senat postanowił wyłączyć z tego katalogu podmiotów członków Polskiego Związku Łowieckiego, uznając, że nieposiadają wystarczających kwalifikacji (poprawka nr 4).

Redakcja przepisu art. 33 ust. 4 rodzi wątpliwości, czy wyrażenie w pkt 2 po średniku odnosi się tylko do pkt 2, czy może należy je wiązać również z pkt 1. Senat stwierdził, że możliwość zastrzelenia powinna odnosić się tylko do zwierząt dzikich i wprowadził poprawkę nr 5.

Na podstawie art. 33a ust 3 pkt 1 dzierżawca lub zarządca obwodu łowieckiego może podjąć działania zapobiegające wałęsaniu się psów na terenie obwodu poprzez m.in. ustalenie właściciela psa w celu pouczenia go o obowiązku sprawowania kontroli nad zwierzęciem. W myśl tego przepisu środkiem zapobiegającym wałęsaniu się psów jest ustalenie właściciela psa. W rzeczywistości takim środkiem jest pouczenie właściciela psa o obowiązku sprawowania kontroli. Ustalenie właściciela jest tylko warunkiem zasto-

¹ Uzasadnienie projektu ustawy, str. 1.

sowania środka. Ponieważ przytoczony warunek jest konieczny oraz oczywisty, Senat pominął go w brzmieniu przepisu (poprawka nr 6).

Poprawka nr 7 ma charakter redakcyjny. Senat nadał przepisowi brzmienie uwzględniające tradycyjnie przyjęty sposób określania kary pozbawienia wolności.

Zgodnie z przepisem art. 37e karze grzywny podlega nabycie zwierząt wbrew zakazom określonym w art. 10b ust. 1. Brzmienie przepisu nie pozwala ustalić czy czyn zabroniony jest przestępstwem czy wykroczeniem. Biorąc pod uwagę, że czyn zabroniony ma szkodliwość społeczną nie większą niż zbycie zwierząt w sposób zabroniony w art. 10a ust.1, które zostało zakwalifikowane jako wykroczenie, Senat uznał, że czyn określony w art. 37e również powinien być wykroczeniem. Aby jednoznacznie o tym przesądzić Senat wprowadził poprawkę nr 8.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 14 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym
oraz niektórych innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 2, w pkt 22:
 - a) w lit. b skreśla się wyrazy „(Dz. U. L 74 z 20.3.1992, str. 1–9)”,
 - b) w lit. d wyraz „ustanawiające” zastępuje się wyrazem „ustanawiającego”,
 - c) w lit. h skreśla się wyrazy „Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. U. L 102 z 11.4.2006, str. 1–14)”,
 - d) w lit. m skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2000 r. Nr 50, poz. 601, z późn. zm.)”,
 - e) w lit. o skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.)”;
- 2) w art. 1 w pkt 4, w art. 16a w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przedsiębiorcy albo osoby fizycznej, którzy posiadali licencję i zaprzestali wykonywania działalności gospodarczej lub wykonywania przewozu drogowego.”;
- 3) w art. 1 w pkt 6, w art. 39e w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „od dnia” zastępuje się wyrazami „po dniu”;
- 4) w art. 1 w pkt 6, w art. 39e w ust. 2 w pkt 3 w lit. c wyrazy „numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), zwany dalej „numerem PESEL”” zastępuje się wyrazami „numer PESEL”;
- 5) w art. 1 w pkt 6, w art. 39e w ust. 2 w pkt 3 w lit. g wyrazy „modułów szkolenia” zastępuje się wyrazami „cykliów zajęć”;
- 6) w art. 1 w pkt 6, w art. 39e w ust. 4 skreśla się użyty po raz drugi wyraz „oraz”;
- 7) w art. 1 w pkt 11 w lit. b, w ust. 1c w pkt 2 wyrazy „przewozów drogowych” zastępuje się wyrazami „przewozu drogowego”;
- 8) w art. 1 po pkt 11 dodaje się pkt 11a w brzmieniu:

„11a) w art. 56 w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem oraz dodaje pkt 4 w brzmieniu:
„4) zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr ..., poz. ...).”;
- 9) w art. 1 w pkt 15, w art. 92a w ust. 2 skreśla się wyrazy „- w odniesieniu do kontroli drogowej”;
- 10) w art. 1 w pkt 15, w art. 92a w ust. 3 w pkt 1–4 wyrazy „do dnia” zastępuje się wyrazami „przed dniem”;
- 11) w art. 1 w pkt 15, w art. 92a w ust. 3 w pkt 1 wyrazy „średnio 10” zastąpić wyrazami „średnio do 10”;
- 12) w art. 1 w pkt 15, w art. 92a ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Jeżeli czyn będący naruszeniem przepisów, o których mowa w ust. 1, wyczerpuje jednocześnie znamiona wykroczenia, w stosunku do podmiotu będącego osobą fizyczną stosuje się wyłącznie przepisy o odpowiedzialności administracyjnej.”;
- 13) w art. 1 w pkt 16, w art. 92b w ust. 1 w zdaniu wstępnym wyraz „wypoczynku” zastępuje się wyrazem „odpoczynku”;
- 14) w art. 1 w pkt 16, w art. 92b w ust. 1 w pkt 1 w lit. a wyraz „zmieniające” zastępuje się wyrazem „zmieniającego”;
- 15) w art. 1 w pkt 16, w art. 92b w ust. 1 w pkt 1 w lit. b wyrazy „w prawie” zastępuje się wyrazami „w sprawie”;
- 16) w art. 4:
 - a) po pkt 2 pkt dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) w art. 73 po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:
„2a. Rejestracji pojazdów należących do członków obcych sił zbrojnych, personelu cywilnego i członków rodzin, oraz pojazdów ich wykonawców kontraktowych, przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie umów międzynarodowych, na wniosek władz wojskowych tych sił zbrojnych, dokonuje starosta właściwy ze względu na miejsce pobytu tych osób na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2b. Rejestracji pojazdów należących do obcych sił zbrojnych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie umów międzynarodowych, dokonuje właściwy organ Sił

Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Organ ten wydaje dowód rejestracyjny i zalegalizowane tablice rejestracyjne oraz nalepkę kontrolną, chyba że dla danego pojazdu tablice (tablica) rejestracyjne lub nalepka kontrolna nie są wymagane, a numer rejestracyjny umieszcza się bezpośrednio na pojeździe.”; ”,

b) po pkt 3 dodaje się pkt 3a i 3b w brzmieniu:

„3a) w art. 76 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb rejestracji oraz wzory dowodu rejestracyjnego i tablic rejestracyjnych pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz pojazdów należących do obcych sił zbrojnych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie umów międzynarodowych, o których mowa w art. 73 ust. 2b, a także jednostki organizacyjne właściwe w tych sprawach.”;

3b) w art. 77 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Kartę pojazdu dla pojazdu samochodowego, innego niż określony w ust. 1, wydaje, za opłatą i po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej, właściwy w sprawach rejestracji starosta przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem pojazdów zabytkowych i pojazdów, o których mowa w art. 73 ust. 2a, 2b i 4.”;

17) w art. 4 w pkt 4 w lit. a wyrazy „tiret pierwszy” zastępuje się wyrazami „część wspólna”;

18) w art. 6 w pkt 1, w pkt 6a wyrazy „definicje pory nocnej zawartą w tym przepisie stosuje się wyłącznie dla celów ustalania czasu pracy” zastępuje się wyrazami „definicję pory nocnej zawartą w tym przepisie stosuje się wyłącznie do celów ustalania czasu pracy”;

19) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. W ustawie z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 5 w pkt 12 uchyla się lit. a–c;
- 2) w art. 11 uchyla się pkt 1.”;

20) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr ..., poz. ...) w art. 117 uchyla się pkt 4 i 5.”;

21) w art. 8 wyraz „skreśla” zastępuje się wyrazem „uchyla”;

22) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. Przepisy ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się w sprawach o nałożenie kary pieniężnej za naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego, wszczętych i nie zakończonych decyzją ostateczną przed dniem jej wejścia w życie.”;

23) w załączniku do ustawy, w załączniku nr 1 w lp. 4 wyrazy „przepisów o czasie prowadzenia pojazdu obowiązujących przerw i odpoczynków” zastępuje się wyrazami „przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązujących przerwach i odpoczynku”;

24) w załączniku do ustawy, w załączniku nr 1 skreśla się lp. 5;

25) w załączniku do ustawy, w załączniku nr 1 w lp. 14.1 wyrazy „zostały niedozwolone urządzenia dodatkowe wpływające na jego niewłaściwe funkcjonowanie” zastępuje się wyrazami „zostało niedozwolone urządzenie dodatkowe wpływające na niewłaściwe funkcjonowanie urządzenia rejestrującego”;

26) w załączniku do ustawy, w załączniku nr 1 w lp. 14.16 kolumna 2 otrzymuje brzmienie:

„Niezgodność oznaczenia czasowego na wykresówce z urzędowym czasem kraju rejestracji pojazdu - za każdą wykresówkę”;

27) w załączniku do ustawy, w załączniku nr 1 w lp. 15 wyrazy „Za wykonanie” zastępuje się wyrazem „Wykonanie”;

28) w załączniku do ustawy, w załączniku nr 2:

a) w lp. 4 wyrazy „kierowcy lub konwojenta” zastępuje się wyrazami „osoby obsługującej lub opiekuna zwierząt”;

b) w lp. 5 kolumna 2 otrzymuje brzmienie:

„Niewyznaczenie osoby odpowiedzialnej za transport zwierząt”;

c) w lp. 6 wyrazy kolumna 2 otrzymuje brzmienie:

„Długotrwały przewóz domowych gatunków nieparzystokopytnych innych niż zarejestrowane nieparzystokopytne, bydła, owiec, kóz i świń bez sporządzenia dziennika podróży”;

d) w lp. 7 kolumna 2 otrzymuje brzmienie:

„Długotrwały przewóz domowych gatunków nieparzystokopytnych innych niż zarejestrowane nieparzystokopytne, bydła, owiec, kóz i świń z nieprawidłowo sporządzonym dziennikiem podróży”;

e) lp. 8 otrzymuje brzmienie:

8.	Nieuzyskanie wymaganego w przewozie drogowym świadectwa zdrowia zwierząt lub dokumentów określonych w art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniającego dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97	500

f) w lp. 9 wyrazy „zwierząt lub naruszenia zasad postoju” zastępuje się wyrazami „danego gatunku zwierząt”,

g) lp. 10 otrzymuje brzmienie:

10.	Dopuszczenie do przewozu zwierząt pojazdem nieprzystosowanym do przewozu danego gatunku zwierząt	1.000

29) w załączniku do ustawy, w załączniku nr 3 po lp. 1.6 dodaje się lp. 1.7 w brzmieniu:

1.7.	Uzależnienie wynagrodzenia kierowcy od ilości przewiezionych rzeczy	8.000

30) w załączniku do ustawy, w załączniku nr 3 w lp. 3.7 wyraz „nieposiadającego” zastępuje się wyrazem „nieposiadającemu”;

31) w załączniku do ustawy, w załączniku nr 3 w lp. 3.9 wyraz „Umieszczania” zastępuje się wyrazem „Umieszczanie”;

32) w załączniku do ustawy, w załączniku nr 3 w lp. 6.2.1 po wyrazie „wskazań” skreśla się wyraz „urządzenia”;

33) w załączniku do ustawy, w załączniku nr 3 w lp. 6.3.6 wyrazy „Okazana wykresówka nie zawiera przepisowych wpisów: ” zastępuje się wyrazami „Brak w okazanej wykresówce przepisowych wpisów: ”;

34) w załączniku do ustawy, w załączniku nr 3 w lp. 6.3.7 kolumna 2 otrzymuje brzmienie:
„Nieokazanie podczas kontroli w przedsiębiorstwie wykresówki, danych z karty kierowcy, z tachografu cyfrowego lub dokumentu potwierdzającego fakt nieprowadzenia pojazdu – za każdy dzień”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu dnia 18 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw, postanowił wprowadzić do niej 34 poprawki.

Przyjmując poprawkę nr 8, Senat postanowił w sposób jednoznaczny wskazać, że inspektor Inspekcji Transportu Drogowego jest uprawniony do nakładania kar pieniężnych zgodnie z przepisami ustawy o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych.

Poprawka nr 12 zapewnia precyzję przepisowi, na podstawie którego osoba fizyczna nie poniesie za ten sam czyn odpowiedzialności karnej i administracyjnej. Zgodnie z art. 92a ust. 1 ustawy o transporcie drogowym, podmiot wykonujący przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem z naruszeniem obowiązków lub warunków przewozu drogowego, podlega karze pieniężnej w wysokości od 50 złotych do 10.000 złotych za każde naruszenie. W myśl ust. 2 w art. 92a, jeżeli czyn będący naruszeniem przepisów, o których mowa w ust. 1, wyczerpuje jednocześnie znamiona wykroczenia, w stosunku do podmiotu będącego osobą fizyczną stosuje się wyłącznie przepisy niniejszej ustawy. Art. 92a ust. 2 miał zapobiec sytuacji, w której osoba fizyczna, wbrew zasadzie *ne bis in idem*, odpowiadałaby dwukrotnie za ten sam czyn – ponosiłaby bowiem odpowiedzialność karną (kara grzywny) i administracyjną (kara pieniężna). Redakcja art. 92a w wersji przyjętej przez Sejm, może jednak nie spełnić takiego założenia, bowiem podstawy prawne do zastosowania obydwu reżimów odpowiedzialności znajdują się w ustawie o transporcie drogowym (art. 92 i art. 92a).

W poprawce nr 16 Senat określił zasady rejestrowania pojazdów należących do członków obcych sił zbrojnych, personelu cywilnego i członków rodzin, oraz pojazdów ich wykonawców kontraktowych, przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Regulacja taka jest niezbędna ze względu na ciężące na Polsce zobowiązania wynikające z umów międzynarodowych.

Poprawka nr 19 modyfikuje przepis uchylający normy zawarte w ustawie –Prawo o ruchu drogowym, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2012 r., zniweczyłyby zmiany przyjęte w opiniowanej ustawie. Korekta Senatu uwzględni okoliczność, że niektóre przepisy wprowadzone w życie uchylaną jednostką redakcyjną już obowiązują.

Poprawka nr 20 zmierza do zapobieżenia sytuacji, w której z dniem 1 stycznia 2012 r. wejdą w życie przepisy wzajemnie się wykluczające. W art. 117 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych zaproponowano zmiany w art. 92 ustawy o transporcie drogowym oraz w załączniku do tej ustawy. Ponieważ nowela będąca przedmiotem prac Senatu zmienia art. 92 ustawy o transporcie drogowym oraz zastępuje jej dotychczasowy załącznik trzema nowymi, konieczne było zapobieżenie sytuacji, w której z dniem 1 stycznia 2012 r. wejdą w życie przepisy zawierające opisaną sprzeczność.

Uchwalając poprawkę nr 22, Senat postanowił zapewnić należytą precyzję przepisowi określającemu zasady stosowania nowego prawa do spraw wszczętych pod rządami prawa dotychczasowego.

Poprawka nr 24 usuwa z załącznika do ustawy przepis stanowiący powtórzenie normy zawartej w ustawie o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych.

Poprawki nr 28 i 29 zapewniają przepisom zawartym w załączniku nr 2 oraz 3 do ustawy zgodność z postanowieniami prawa wspólnotowego – rozporządzeniem Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniającym dyrektywę 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzeniem (WE) nr 1255/97, a także rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającym wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającym dyrektywę Rady 96/26/WE.

Pozostałe poprawki mają charakter redakcyjny, zmierzają do zapewnienia ustawie spójności terminologicznej oraz dostosowują ją do postanowień innych aktów prawnych.

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 14 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym
oraz niektórych innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 14 września 2011 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 19 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o Policji, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 14 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o stanie wojennym
oraz o kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasadach jego podległości
konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 30 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o stanie wojennym oraz o kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasadach jego podległości konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 14 września 2011 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 14 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych
oraz ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 19 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 14 września 2011 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 30 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 10 w lit. a w tiret pierwszym, w pkt 1 wyrazy „numer ewidencyjny” zastępuje się wyrazami „numer identyfikacyjny”;
- 2) w art. 1 w pkt 16 w lit. d, w ust. 2c po wyrazach „profilem zaufanym ePUAP” dodaje się wyrazy „, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm)”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Uchwała w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym została podjęta przez Senat na 83. posiedzeniu w dniu 14 września 2011 r. Senat proponuje wprowadzenie do ustawy 2 poprawek.

Poprawka nr 1 precyzuje terminologię ustawy, a potrzeba jej przyjęcia wynika ze zmian wprowadzonych w nowej ustawie o ewidencji ludności.

Uchwalona dnia 24 września 2010 r. ustawa o ewidencji ludności, wejdzie w życie w dniu 1 stycznia 2012 r. W art. 15 w ust. 1 w odniesieniu do numeru PESEL posługuje się ona terminem „numer identyfikacyjny”.

Poprawka nr 2 wskazuje akt prawny, z którego zaczerpnięto wyrażenie „profil zaufany ePUAP”, nie zdefiniowane w nowelizowanej ustawie.

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 14 września 2011 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 14 września 2011 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 14 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o dotacji dla Fundacji Auschwitz-Birkenau przeznaczonej
na uzupełnienie Kapitału Wieczystego**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 sierpnia 2011 r. ustawy o dotacji dla Fundacji Auschwitz-Birkenau przeznaczonej na uzupełnienie Kapitału Wieczystego, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 14 września 2011 r.

w sprawie ustawy o współpracy rozwojowej

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 19 sierpnia 2011 r. ustawy o współpracy rozwojowej, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w ust. 1 po wyrazach „Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, ” dodaje się wyrazy „w tym państwach objętymi programem Partnerstwa Wschodniego, ”;
- 2) w art. 2 w ust. 1 skreśla się wyrazy „państwowym objętym programem Partnerstwa Wschodniego oraz innym”;
- 3) w art. 7 w ust. 1 skreśla się wyrazy „, na okres 2 lat, ”;
- 4) w art. 10 skreśla się ust. 4;
- 5) w art. 10 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:
„5. Minister właściwy do spraw zagranicznych, w drodze umowy, może zlecić fundacji, o której mowa w ust. 3, obsługę konkursu, o którym mowa w ust. 1.”;
- 6) w art. 13 w ust. 1 w pkt 8 wyrazy „edukacji rozwojowej” zastępuje się wyrazami „edukacji globalnej”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 19 sierpnia 2011 r. ustawy o współpracy rozwojowej, postanowił wprowadzić do niej 6 poprawek.

Poprawki nr 1 i 2 zmierzają do zapewnienia spójności przepisom określającym zakres podmiotowy ustawy. Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy, określa ona organizację, zasady i formy współpracy rozwojowej podejmowanej z państwami wymienionymi na liście biorców pomocy rozwojowej ustalonej przez Komitet Pomocy Rozwojowej Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, zwanymi dalej „państwami rozwijającymi się”. Z kolei w myśl art. 2 ust. 1, przez współpracę rozwojową rozumie się ogół działań podejmowanych przez organy administracji rządowej w celu udzielania państwom objętym programem Partnerstwa Wschodniego oraz innym państwom rozwijającym się, zgodnie z zasadą solidarności międzynarodowej, pomocy rozwojowej oraz pomocy humanitarnej.

Analiza obydwu przywołanych przepisów prowadzi do wniosku, że ich zakres jest różny. Art. 1 ust. 1 stanowi, że współpraca rozwojowa jest adresowana wyłącznie do krajów rozwijających się, z kolei art. 2 ust. 1 definiuje współpracę rozwojową jako ogół działań adresowanych do państw rozwijających się (w rozumieniu art. 1 ust. 1) oraz państw objętych programem Partnerstwa Wschodniego.

Abstrahując od powodów, dla których ustawę rozszerzono o wskazanie państw objętych programem Partnerstwa Wschodniego (obecnie wszystkie one znajdują się na liście biorców pomocy rozwojowej OECD a więc są w rozumieniu ustawy państwami rozwijającymi się), zmiana taka powinna zdaniem Senatu polegać na uzupełnieniu art. 1 ust. 1 określającego zakres podmiotowy ustawy.

Poza względami legislacyjnymi, poprawki nr 1 i 2 zapobiegą wątpliwościom interpretacyjnym w sytuacji, gdyby lista biorców pomocy rozwojowej OECD i katalog państw objętych programem Partnerstwa Wschodniego przestały się pokrywać.

Poprawka nr 3 usuwa wewnętrzną sprzeczność zawartą w art. 7 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym minister właściwy do spraw zagranicznych na podstawie Wieloletniego programu współpracy rozwojowej, **opracowuje co roku, na okres 2 lat**, plan współpracy rozwojowej.

Przyjmując poprawkę nr 4 Senat postanowił usunąć z ustawy przepis, który powoduje wątpliwości co do jego zgodności z systemem prawa. W myśl art. 10 ust. 3 ustawy, ze względu na szczególne warunki polityczne w państwie, w którym ma być realizowane zadanie z zakresu współpracy rozwojowej, minister właściwy do spraw zagranicznych będzie mógł zlecić jego realizację Polskiej Fundacji Międzynarodowej Współpracy na Rzecz Rozwoju „Wiedzieć Jak”. Fundacja otrzyma wówczas dotację celową z części budżetowej, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zagranicznych. Zgodnie z art. 10 ust. 4, rada fundacji składać się będzie z posłów i senatorów powoływanych przez ministra właściwego do spraw zagranicznych w porozumieniu odpowiednio z Marszałkiem Sejmu i Marszałkiem Senatu oraz innych osób posiadających doświadczenie w zakresie współpracy rozwojowej.

Konstrukcja, w świetle której ustawa określa zasady powoływania organu fundacji, nie respektuje postanowień art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach stanowiącego, że ustrój organów fundacji należy określić w jej statucie. Takie rozwiązanie może ponadto powodować wątpliwości co do jego zgodności z art. 12 Konstytucji RP, zapewniającym fundacjom wolność tworzenia i działania.

Poprawka nr 5 rozszerza ustawę o przepis, na podstawie którego minister właściwy do spraw zagranicznych będzie mógł zlecić Polskiej Fundacji Międzynarodowej Współpracy na Rzecz Rozwoju „Wiedzieć Jak” obsługę konkursu dla podmiotów ubiegających się o wykonywanie zadań z zakresu współpracy rozwojowej. Zdaniem Senatorów taki zabieg legislacyjny ułatwi stosowanie ustawy w praktyce.

Poprawka nr 6 zmierza do zapewnienia ustawie spójności terminologicznej.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 14 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o ratyfikacji Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między
Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony,
a Republiką Serbii, z drugiej strony, sporządzonego w Luksemburgu dnia 29 kwietnia 2008 r.**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o ratyfikacji Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony, sporządzonego w Luksemburgu dnia 29 kwietnia 2008 r., przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 14 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo,
przyjętej podczas III Spotkania Stron Konwencji, Decyzją III/7,
w dniu 4 czerwca 2004 r. w Cavtat**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 19 sierpnia 2011 r. ustawy o ratyfikacji Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo, przyjętej podczas III Spotkania Stron Konwencji, Decyzją III/7, w dniu 4 czerwca 2004 r. w Cavtat, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 14 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji o pracy na morzu,
przyjętej przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy
w Genewie dnia 23 lutego 2006 r.**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o ratyfikacji Konwencji o pracy na morzu, przyjętej przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy w Genewie dnia 23 lutego 2006 r., przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 14 września 2011 r.

**w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy
o opłatach w sprawach karnych**

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Senat wnosi do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Jednocześnie upoważnia senatora Piotra Zientarskiego do reprezentowania Senatu w pracach nad projektem.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

p r o j e k t

USTAWA

z dnia

o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych

Art. 1.

W ustawie z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223, z 1995 r. Nr 89, poz. 443 oraz z 2003 r. Nr 229, poz. 2272) wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:

„o opłatach oraz należnościach świadków, biegłych i stron w sprawach karnych”;

2) po art. 20 dodaje się art. 20a – 20l w brzmieniu:

„Art. 20a. 1. Świadczeniowi przysługuje zwrot kosztów podróży z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności postępowania na wezwanie sądu oraz kosztów noclegu i utrzymania w miejscu przesłuchania.

2. Zwrotu kosztów, o których mowa w ust. 1, dokonuje się na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 775 § 2 Kodeksu pracy, według zasad obowiązujących przy podróżach służbowych na obszarze kraju.

Art. 20b. 1. Świadczeniowi przysługuje zwrot zarobków lub dochodów utraconych z powodu stawiennictwa w sądzie.

2. Wynagrodzenie za utracony zarobek lub dochód za każdy dzień udziału w czynnościach postępowania na wezwanie sądu przyznaje się świadczeniowi w wysokości jego przeciętnego dziennego zarobku lub dochodu. W przypadku świadka pozostającego w stosunku pracy przeciętny dzienny utracony zarobek oblicza się według zasad określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 173 Kodeksu pracy, dotyczących ekwiwalentu pieniężnego za urlop.

3. Górną granicę należności, o których mowa w ust. 2, stanowi równowartość 4,6% kwoty bazowej dla osób, o których mowa w art. 5 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 79, poz. 431), której wysokość, ustaloną według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa.

- Art. 20c. 1. Prawo do żądania należności przewidzianych w art. 20a i art. 20b służy osobie wezwanej w charakterze świadka, jeżeli się stawiła, choćby nie została przesłuchana.
2. W wypadku gdy osoba uprawniona do otrzymania należności przewidzianych w art. 20a i art. 20b zostanie wezwana w charakterze świadka w kilku sprawach na ten sam dzień, przyznaje się jej te należności tylko raz.
3. Świadcowi, który zgłosił się bez wezwania sądu, należności przewidziane w art. 20a i art. 20b mogą być przyznane tylko w wypadku, gdy został przesłuchany przez sąd.
- Art. 20d. Sąd przyznaje zwrot kosztów podróży i kosztów noclegu również osobie towarzyszącej świadkowi, jeżeli świadek ze względu na stan zdrowia nie mógł przybyć do sądu bez opieki osoby mu towarzyszącej.
- Art. 20e. Przepisów art. 20a–20c nie stosuje się do świadków pozostających w służbie publicznej, jeżeli powołani zostali do zeznawania w związku z pełnieniem służby. W tych przypadkach świadkowi służy prawo do należności przewidzianych w przepisach dla pracowników państwowych w razie pełnienia czynności poza zwykłym miejscem służbowym.
- Art. 20f. 1. Biegłemu powołanemu przez sąd przysługuje zwrot kosztów podróży z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności postępowania oraz kosztów noclegu i utrzymania w miejscu wykonywania czynności postępowania. Przepisy art. 20c ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.
2. Zwrotu kosztów, o których mowa w ust. 1, dokonuje się na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 775 § 2 Kodeksu pracy, według zasad obowiązujących przy podróżach służbowych na obszarze kraju.
- Art. 20g. 1. Biegłemu powołanemu przez sąd przysługuje wynagrodzenie za wykonaną pracę oraz zwrot poniesionych przez niego wydatków.
2. Wysokość wynagrodzenia biegłego określa się, uwzględniając wymagane kwalifikacje, potrzebny do wydania opinii czas i nakład pracy. Przepisy wydane na podstawie art. 9 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594, z późn. zm.¹⁾) stosuje się.
3. Wynagrodzenie biegłego, będącego podatnikiem podatku od towarów i usług, podwyższa się o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tym wynagrodzeniu.
- Art. 20h. 1. Biegłemu wezwanemu do sądu, w razie nieskorzystania z jego usług, przysługuje zwrot utraconych zarobków lub dochodów.
2. Wynagrodzenie za utracony zarobek przyznaje się biegłemu przy uwzględnieniu jego kwalifikacji i czasu zużytego w związku z wezwaniem, jednak w wysokości nie wyższej niż 3, 7 % kwoty bazowej dla osób, o których mowa w art. 5 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw, za każdy dzień. Przepis art. 20c ust. 2 stosuje się odpowiednio.
- Art. 20i. W wypadku gdy obowiązujące przepisy przewidują przyznanie stronie należności w związku z jej udziałem w postępowaniu, należności te przyznaje się stronie w wysokości przewidzianej dla świadków.
- Art. 20j. 1. Zwrot kosztów podróży, kosztów noclegu i utrzymania, utraconego zarobku lub dochodu, wynagrodzenia i wydatków przyznaje się na wniosek świadka lub biegłego złożony na piśmie lub ustnie do protokołu.
2. Wniosek o przyznanie należności, o których mowa w ust. 1, składa się niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu trzech dni po wykonaniu czynności, a jeżeli czynności były podejmowane na rozprawie – najpóźniej w ciągu trzech dni po rozprawie. Osoby, które nie zgłosiły żądania w tym terminie, tracą prawo do przyznania im tych należności.
3. Roszczenie o zwrot należności, o których mowa w ust. 1, przedawnia się z upływem lat trzech, licząc od dnia powstania tego roszczenia.
4. Świadek, biegły lub strona powinni być pouczeni o prawie i sposobie zgłoszenia wniosku o zwrot należności oraz o skutkach niezachowania terminu wskazanego w ust. 2.
- Art. 20k. 1. Należności świadków, biegłych, i stron przyznaje i ustala sąd.
2. Przyznaną należność należy wypłacić niezwłocznie. W przypadku braku takiej możliwości należność przekazuje się przekazem pocztowym lub przelewem bankowym bez obciążania świadka, biegłego lub strony opłatą pocztową lub kosztami przelewu.
- Art. 20l. Przepisy art. 20a–20k stosuje się odpowiednio w razie wezwania świadka lub strony oraz powołania biegłego przez inny organ procesowy.”.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U z 2010 r. Nr 7, poz. 44, Nr 152, poz. 1016 i Nr 197, poz. 1307 oraz z 2011 r. Nr 92, poz. 531, Nr 106, poz. 622, Nr 149, poz. 887 i Nr 163, poz. 981.

Art. 2.

Traci moc dekret z dnia 26 października 1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 49, poz. 445, z 2004 r. Nr 273, poz. 2702, z 2009 r. Nr 221, poz. 1739 oraz z 2011 r. Nr 72, poz. 389).

Art. 3.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Ustawa wykonująca wyrok Trybunału Konstytucyjnego

Projektowana ustawa stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 marca 2011 r. (sygn. akt SK 13/08), stwierdzającego niezgodność przepisu art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 49, poz. 445, z 2004 r. Nr 273, poz. 2702 oraz z 2009 r. Nr 221, poz. 1739; dalej jako: dekret) z art. 64 ust. 2 Konstytucji RP.

Sentencja wyroku została opublikowana w Dz. U. z dnia 5 kwietnia 2011 r. Nr 72, poz. 389. Pełny tekst orzeczenia wraz z uzasadnieniem zamieszczony został w OTK Z.U. z 2011 r., Nr 2A, poz. 11.

2. Przedmiot i istota wypowiedzi Trybunału Konstytucyjnego

2.1. Kognicji Trybunału poddany został przepis determinujący wysokość kosztów podróży, o których zwrot mogą ubiegać się świadkowie wzywani w postępowaniach karnych, a także w sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 848, z późn. zm.). W myśl zakwestionowanego art. 4 ust. 1, za koszty podróży uznaje się koszty przejazdu środkiem transportu masowego (koleją, autobusem itp.) w klasie najniższej, w braku zaś takiego środka – koszty przejazdu najtańszym z dostępnych środków lokomocji. Natomiast w postępowaniu cywilnym świadkom przysługuje zwrot kosztów podróży według korzystniejszych zasad. Mianowicie: odesłanie zawarte w art. 86 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594, z późn. zm.) nakazuje sądowi stosować odpowiednio regulacje rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1990, z późn. zm.). W szczególności świadkowi wezwanemu przez sąd orzekający w oparciu o przepisy procedury cywilnej może zostać przyznany zwrot kosztów przejazdu samochodem osobowym, motocyklem lub motorowerem, o ile tylko wybór takiego właśnie środka transportu był uzasadniony w danych okolicznościach. Również w przypadku zwrotu kosztów podróży środkiem transportu zbiorowego nie ma tu ograniczenia do równowartości opłaty uiszczonej za przejazd w klasie najniższej, a jedynie sąd powinien mieć na względzie ulgi, do jakich świadek jest uprawniony.

W istocie więc orzeczenie w sprawie SK 13/08 zapadło w określonym kontekście normatywnym, który to stał się tłem dla wywodów sądu konstytucyjnego.

2.2. Zgodnie z art. 64 ust. 2 Konstytucji własność i inne prawa majątkowe oraz prawo dziedziczenia podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej.

Jak przypominał Trybunał, ustawodawca zachowuje swobodę w kreowaniu „innych praw majątkowych”, o których mowa w przytoczonym przepisie, i to tak z punktu widzenia ich charakteru prawnego, jak i w aspekcie ich przenoszalności. Niemniej kompetencja ta nie może być w żadnym razie odczytywana jako prawo do arbitralnego kształtowania treści czy też granic praw majątkowych spełniających identyczne funkcje tudzież chroniących podobne interesy. Co więcej: art. 64 ust. 2 ustawy zasadniczej nie pozostawia wątpliwości co do tego, że ochrona praw majątkowych nie może być różnicowana podmiotowo. Przepis ten stanowi zatem jedno z odniesień ogólnej zasady równości przewidzianej w art. 32 ust. 1 Konstytucji, gdyż zapewnienie równej dla wszystkich ochrony prawnej jest elementem równego traktowania przez władze publiczne.

Wobec tego warto w tym miejscu odwołać się do ugruntowanego w orzecznictwie konstytucyjnym sposobu rozumienia zasady równości. Otóż zasada ta „(...) stanowi nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących.” Aczkolwiek nie zawsze odstępstwo od równego traktowania sytuacji podobnych musi być konstytucyjnie niedopuszczalne – mogą bowiem zachodzić przypadki, gdy odmienne potraktowanie podmiotów wyróżniających się wspólną cechą relewantną będzie usprawiedliwione. Aby jednak ocenić tę kwestię, należy odpowiedzieć na trzy pytania. Po pierwsze, trzeba zbadać, czy przyjęte kryterium różnicowania pozostaje w racjonalnym związku z celem i treścią regulacji. Po drugie, konieczne jest ustalenie, czy waga interesu, któremu takie różnicowanie ma służyć, pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną jednocześnie naruszone. I wreszcie należy sprawdzić, czy wprowadzane różnicowanie może być uzasadnione przez powołanie innych wartości, zasad albo norm konstytucyjnych, legitymujących dostatecznie odejście od standardu równego traktowania podmiotów podobnych.

2.3. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, cechą istotną przemawiającą za równym traktowaniem świadków jest stawienie się na wezwanie organu procesowego w celu złożenia zeznań. Równe traktowanie świadków w zakresie zwrotu kosztów podróży poniesionych w związku ze stawiennictwem przed sądem uzasadnione jest poza tym rolą oraz obowiązkami ciążącymi na świadkach. „Funkcja zeznań świadka w postępowaniu karnym i cywilnym jest tożsama i polega na umożliwieniu dokonania ustaleń faktycznych istotnych dla rozpoznania kwestii stanowiącej przedmiot rozstrzygnięcia. W tym kontekście analogiczne są również obowiązki świadków w ramach obu rodzajów postępowania sądowego. (...) Powinność stawiennictwa na wezwanie, której realizacja zabezpieczona jest sankcją określoną w art. 285 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.) oraz art. 274 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.), wiąże się z koniecznością poniesienia przez świadka kosztów podróży do miejsca przesłuchania. Łączy się to z określonym uszczerbkiem w zakresie praw majątkowych świadka, zasługujących – w ocenie Trybunału – na ochronę w świetle art. 64 ust. 2 Konstytucji. (...) nakłady ponoszone przez świadków z tytułu realizacji ustawowych obowiązków wobec wymiaru sprawiedliwości nie są zróżnicowane w zależności od tego, czy obowiązki te są realizowane w postępowaniu karnym, czy też cywilnym. Rodzaj procedury w żaden sposób nie ma wpływu na wysokość kosztów podróży świadka do miejsca wezwania.”

Zważywszy zatem, że unormowanie objęte art. 4 ust. 1 dekretu ma zapewnić zwrot kosztów dojazdu do sądu, nie można mówić o istnieniu więzi między celem regulacji oraz zastosowanym kryterium różnicowania. Według Trybunału Konstytucyjnego trudno ponadto określić interes, któremu owo różnicowanie miałyby służyć, a tym samym wskazać argumenty na rzecz preferencyjnego traktowania świadków wzywanych w sprawach cywilnych. Nie da się także ustalić związku między przyjętym kryterium różnicowania a jakimikolwiek innymi wartościami, zasadami bądź normami wywodzonymi z ustawy zasadniczej.

Niezależnie od tego Trybunał zauważył, że: „Racjonalne unormowania dotyczące zwrotu kosztów stawiennictwa na wezwanie sądu mają wpływ na sposób wykonywania przez świadka jego ustawowych obowiązków, a nierówność w zakresie zwrotu tych kosztów w postępowaniu karnym i cywilnym godzi w sprawność wymiaru sprawiedliwości. Może bowiem negatywnie nastawiać świadków w postępowaniu karnym do realizacji obowiązku składania zeznań przed sądem.” Tym samym – jak zaakcentowane zostało w uzasadnieniu – nierówność wynikająca z zakwestionowanego przepisu stanowi ingerencję nie tylko w prawa majątkowe świadka, lecz również w istotny interes publiczny.

2.4. Trybunał Konstytucyjny zdecydował się na odsunięcie w czasie terminu utraty mocy obowiązującej art. 4 ust. 1 dekretu, uznając że wyeliminowanie niekonstytucyjnej normy z porządku prawnego z dniem opublikowania wyroku mogłoby stać się źródłem wątpliwości co do zasad, które powinny być stosowane w postępowaniu karnym, karnym-skarbowym lub wykroczeniowym. Zgodnie więc z punktem II sentencji, orzeczenie Trybunału wywoła skutki prawne po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia Dzienniku Ustaw, tj. z dniem 6 kwietnia 2012 r.

3. Cele i zakres projektowanej ustawy

Wobec konieczności wykonania wyroku z dnia 22 marca 2011 r. należało rozważyć, czy samo przeniesienie do dekretu rozwiązania funkcjonującego na gruncie art. 86 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych byłoby wystarczające, jako że poważne zastrzeżenia w świetle wypowiedzi Trybunału wywołuje także postanowienie art. 3 ust. 1 i 2 uzależniające możliwość zgłoszenia przez świadka żądania zwrotu kosztów od odległości, jaka dzieli miejsce zamieszkania świadka od miejsca wykonywania czynności urzędowej. Dodatkowo zmiany wymagałby również art. 7 dekretu regulujący kwestię zwrotu kosztów osobie towarzyszącej świadkowi w sytuacji, gdy ten ostatni – ze względu na stan zdrowia – nie był w stanie samodzielnie przybyć do sądu. Poza tym wątpliwości budzi też unormowanie z art. 16, które upoważnia Ministra Sprawiedliwości do wydania, w porozumieniu z Ministrem Finansów i „innymi właściwymi ministrami”, rozporządzenia zmieniającego „wysokość należności lub ich najwyższego wymiaru przewidzianego w art. 2 ust. 2, art. 3 ust. 3, art. 5 i art. 11”. Wskazanemu ministrowi przyznana została zatem kompetencja do ustalenia w przepisach rangi podustawowej odmiennych stawek niż te określone w dekrete. Do tego nie został on wyposażony w żadne wytyczne odnośnie do treści aktu, o którym mowa, a nałożony nań obowiązek porozumienia się z innymi organami nie jest z pewnością ujęty w sposób precyzyjny – zob. art. 92 ust. 1 Konstytucji. Także przegląd innych przepisów dekretu nasuwa refleksje co do celowości ich zmiany (przykładowo wskazane byłoby wprowadzenie większej elastyczności w zakresie sposobu przekazywania świadkom przysługujących im należności, albowiem w dzisiejszych warunkach gospodarczych częściej wykorzystywane są przelewy bankowe aniżeli przekazy pocztowe – por. art. 15 ust. 2 dekretu i art. 93 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Niezbędna byłaby więc gruntowna nowelizacja dekretu dla dostosowania go tak do wymogów płynących z ustawy zasadniczej, jak i obecnych realiów.

Dlatego też projektodawca zdecydował się na inny wariant realizacji wytycznych Trybunału Konstytucyjnego, a mianowicie – na włączenie uregulowań objętych dekretem do ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223, z późn. zm.), przy równoczesnej zmianie tytułu tejże ustawy. Trzeba przy tym podkreślić, że proponuje się tutaj analogiczne zasady zwrotu należności świadkom jak w ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Podobnie ma się skądinąd rzecz z kosztami podróży, wynagrodzeniami czy innymi należnościami przyznawanymi biegłym oraz stronom. Nade wszystko w odniesieniu do biegłych przewidziano stosowanie tych samych przepisów o wynagrodzeniach, które służą za podstawę przyznawania tego typu należności w postępowaniu cywilnym (projektowany art. 20g ust. 2). Zrównuje się również uprawnienia tzw. osób towarzyszących, które wedle projektu również w sprawach karnych będą mogły ubiegać się o zwrot poniesionych kosztów dojazdu do sądu (lub innego organu procesowego – patrz dodawany art. 20l), a także kosztów noclegu na zasadach określonych w powołanym już rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1990, z późn. zm.) – projektowany art. 20d. Wypada również nadmienić, że projektowana ustawa zachowuje aktualnie obowiązujące maksymalne stawki dla kosztów przyznawanych tytułem wynagrodzenia za utracony dochód bądź zarobek (art. 20b ust. 3 i art. 20h ust. 2; por. § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 lipca 1990 r. w sprawie wysokości należności świadków i stron w postępowaniu sądowym – Dz. U. Nr 48, poz. 284, oraz § 15 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym – Dz. U. Nr 46, poz. 254, z późn. zm.).

Ponieważ stosownie do art. 21 nowelizowanej ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych jej przepisy stosuje się również w postępowaniach o przestępstwa lub wykroczenia skarbowe oraz w postępowaniu regulowanym ustawą z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, to nie ma potrzeby tworzenia odrębnych przepisów dla tych procedur. Z kolei wobec „skonsumowania” wszystkich postanowień dekretu przez projektowaną ustawę z jednej strony, a z drugiej – ustawę z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, projektodawca przewidział uchylenie pierwszego z wymienionych aktów normatywnych (art. 2 projektu).

W projekcie nie zamieszczono przepisu o charakterze przejściowym, normującego kwestię spraw w toku, gdyż skutkowałoby to dalszym utrzymywaniem niekonstytucyjnych rozwiązań, a tylko te zostaną w istocie zmienione wraz z wejściem w życie ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych.

4. Konsultacje

Projekt ustawy został przesłany do zaopiniowania Ministrowi Sprawiedliwości, Ministrowi Pracy, Ministrowi Finansów, Sądowi Najwyższemu, Krajowej Radzie Sądownictwa, Naczelnej Radzie Adwokackiej, Krajowej Radzie Radców Prawnych, Stowarzyszeniu Sędziów Polskich „Iustitia” oraz Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka.

Pisemne uwagi w stosunku do niektórych rozwiązań zawartych w projektowanych przepisach przedstawił Minister Pracy i Minister Finansów. W trakcie pierwszego czytania opinię odnośnie do projektu zaprezentował także przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości, wskazując na celowość kontynuowania prac legislacyjnych. Pozostałe podmioty nie zgłosiły żadnych zastrzeżeń wobec proponowanych regulacji.

5. Skutki finansowe wykonania projektowanej ustawy

Ustawa może spowodować skutki finansowe dla budżetu państwa w postaci wzrostu wydatków w części „Sądy powszechne”. Jednakże ostatecznie wystąpienie takiego wzrostu będzie zależać od decyzji podejmowanych przez sądy w konkretnych sprawach. Nie zawsze bowiem sąd będzie zmuszony przyznać świadkowi zwrot kosztów dojazdu własnym środkiem transportu. W szczególności, w przypadku gdy zasadny będzie jedynie zwrot równowartości ceny biletu na przejazd pociągiem lub autobusem (tzn. gdy świadek miał możliwość dojazdu takim środkiem transportu), sąd będzie mógł poprzestać na przyznaniu takiej właśnie kwoty. Można wręcz założyć, że w praktyce w szeregu spraw nadal będą podejmowane takie same decyzje jak dotychczas, ponieważ brak będzie podstaw do uwzględnienia żądania świadka w szerszym zakresie.

W związku z brzmieniem projektowanego art. 20l to samo trzeba by powiedzieć o ewentualnym wzroście wydatków w częściach „Powszechne jednostki organizacyjne prokuratury”, „Sprawy wewnętrzne”, „Obrońca narodowy”, „Centralne Biuro Antykorupcyjne” czy „Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego”.

Co się tyczy zaś pozostałych należności, jakich mogą domagać się świadkowie, jak również biegli i strony, to pozostawia się je na dotychczasowym poziomie.

6. Oświadczenie o zgodności z prawem Unii Europejskiej

Projektowana ustawa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 14 września 2011 r.

w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy
o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Senat wnosi do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego. Jednocześnie upoważnia senatora Leona Kieresa do reprezentowania Senatu w pracach nad projektem.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

p r o j e k t

USTAWA

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego

Art. 1.

W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 399 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Na podstawie określonej w art. 401¹ oraz w art. 401² postępowanie może być wznowione również w razie zakończenia go postanowieniem.”;

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 269 i 271, Nr 48, poz. 552 i 554, Nr 55, poz. 665, Nr 73, poz. 852, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191 i 1193 i Nr 122, poz. 1314, 1319 i 1322, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 49, poz. 508, Nr 63, poz. 635, Nr 98, poz. 1069, 1070 i 1071, Nr 123, poz. 1353, Nr 125, poz. 1368 i Nr 138, poz. 1546, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 26, poz. 265, Nr 74, poz. 676, Nr 84, poz. 764, Nr 126, poz. 1069 i 1070, Nr 129, poz. 1102, Nr 153, poz. 1271, Nr 219, poz. 1849 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 41, poz. 360, Nr 42, poz. 363, Nr 60, poz. 535, Nr 109, poz. 1035, Nr 119, poz. 1121, Nr 130, poz. 1188, Nr 139, poz. 1323, Nr 199, poz. 1939 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 9, poz. 75, Nr 11, poz. 101, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 871, Nr 93, poz. 891, Nr 121, poz. 1264, Nr 162, poz. 1691, Nr 169, poz. 1783, Nr 172, poz. 1804, Nr 204, poz. 2091, Nr 210, poz. 2135, Nr 236, poz. 2356 i Nr 237, poz. 2384, z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 22, poz. 185, Nr 86, poz. 732, Nr 122, poz. 1024, Nr 143, poz. 1199, Nr 150, poz. 1239, Nr 167, poz. 1398, Nr 169, poz. 1413 i 1417, Nr 172, poz. 1438, Nr 178, poz. 1478, Nr 183, poz. 1538, Nr 264, poz. 2205 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 66, poz. 466, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 186, poz. 1379, Nr 208, poz. 1537 i 1540, Nr 226, poz. 1656 i Nr 235, poz. 1699, z 2007 r. Nr 7, poz. 58, Nr 47, poz. 319, Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 662, Nr 106, poz. 731, Nr 112, poz. 766 i 769, Nr 115, poz. 794, Nr 121, poz. 831, Nr 123, poz. 849, Nr 176, poz. 1243 i Nr 181, poz. 1287, Nr 192, poz. 1378 i Nr 247, poz. 1845, z 2008 r. Nr 59, poz. 367, Nr 96, poz. 609 i 619, Nr 100, poz. 648, Nr 110, poz. 706, Nr 116, poz. 731, Nr 119, poz. 772, Nr 120, poz. 779, Nr 122, poz. 796, Nr 171, poz. 1056, Nr 220, poz. 1431, Nr 228, poz. 1507, Nr 231, poz. 1547 i Nr 234, poz. 1571, z 2009 r. Nr 26, poz. 156, Nr 67, poz. 571, Nr 69, poz. 592 i 593, Nr 131, poz. 1075, Nr 179, poz. 1395 i Nr 216, poz. 1676 oraz z 2010 r. Nr 3, poz. 13, Nr 7, poz. 45, Nr 24, poz. 125, Nr 40, poz. 229, Nr 108, poz. 684, Nr 109, poz. 724, Nr 125, poz. 842, Nr 152, poz. 1018, Nr 155, poz. 1037, Nr 182, poz. 1228, Nr 197, poz. 1307, Nr 215, poz. 1418, Nr 217, poz. 1435 i Nr 241, poz. 1621 oraz z 2011 r. Nr 34, poz. 173, Nr 85, poz. 458, Nr 87, poz. 482, Nr 92, poz. 531, Nr 112, poz. 654, Nr 129, poz. 735, Nr 138, poz. 806 i 807, Nr 144, poz. 854 i Nr 149, poz. 887.

- 2) po art. 401¹ dodaje się art. 401² w brzmieniu:
„Art. 401². Można żądać wznowienia postępowania, gdy potrzeba taka wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską.”;
- 3) w art. 412:
a) po § 3 dodaje się § 3¹ w brzmieniu:
„§ 3¹. Jeżeli do rozstrzygnięcia o wznowieniu postępowania na podstawie przewidzianej w art. 401¹ właściwy jest sąd drugiej instancji, sąd ten orzeka tylko o dopuszczalności wznowienia, a rozpoznanie sprawy przekazuje sądowi pierwszej instancji.”,
b) § 4 otrzymuje brzmienie:
„§ 4. W przypadku, gdy do rozstrzygnięcia o wznowieniu postępowania właściwy jest Sąd Najwyższy, przepis § 3¹ stosuje się odpowiednio. Orzekając o dopuszczalności wznowienia w sytuacji określonej w art. 401¹, Sąd Najwyższy uchyla w całości lub w części orzeczenie sądu drugiej instancji i przekazuje rozpoznanie sprawy sądowi pierwszej instancji.”;
- 4) w art. 416 § 2 otrzymuje brzmienie:
„§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli skarga o wznowienie postępowania została oparta na podstawie wznowienia określonej w art. 401¹ lub w art. 401².”.

Art. 2.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Ustawa związana z postanowieniem sygnalizacyjnym Trybunału Konstytucyjnego

Projektowana ustawa realizuje postulaty sformułowane w uzasadnieniu postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 sierpnia 2009 r. (sygn. akt S 5/09), sygnalizującego ustawodawcy potrzebę podjęcia prac legislacyjnych celem sprecyzowania trybu rozpoznawania skarg o wznowienie opartych na podstawie z art. 401¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.; dalej jako: k.p.c. lub kodeks).

Sentencja przywołanego wyżej orzeczenia oraz jego motywy zostały zamieszczone w OTKZ.U. z 2009 r., Nr 7A, poz. 121.

2. Przedmiot i istota wypowiedzi Trybunału Konstytucyjnego

2.1. Postanowienie z dnia 7 sierpnia 2009 r. zostało wydane na kanwie sprawy, w której skarżący zarzucił niezgodność art. 412 § 2 k.p.c. z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 78 i art. 176 w związku z art. 190 ust. 4 Konstytucji (sygn. akt Ts 220/07). Trybunał doszedł jednak do wniosku, że przedmiotowe zarzuty dotyczą w istocie luki prawnej, a nie pominięcia ustawodawczego, i stąd też nie podlegają kognicji sądu konstytucyjnego. Niemniej zarówno argumenty przytoczone w tej sprawie, jak i artykułowane w innych skargach konstytucyjnych (sygn. akt Ts 219/07, Ts 289/07 oraz Ts 24/09), pozwoliły Trybunałowi stwierdzić, że system prawny wykazuje niespójność, będącą wynikiem wspomnianej luki. Owa niespójność dotyczy ustawowej konkretyzacji prawa do wznowienia postępowania po wydaniu przez Trybunał Konstytucyjny wyroku obalającego domniemanie konstytucyjności konkretnej normy prawnej, a więc prawa poręczonego na mocy art. 190 ust. 4 Konstytucji.

2.2. Wychodząc z założenia, że postępowanie wywołane skargą o wznowienie nie musi – co do zasady – spełniać wszystkich wymogów płynących z art. 45 ust. 1 oraz art. 78 Konstytucji, Trybunał zaakcentował, że sądowe gwarancje rozpoznania takiej skargi powinny być jednocześnie dostosowane do celu wyznaczonego przez art. 190 ust. 4 ustawy zasadniczej. Celem tym jest bowiem przywrócenie konstytucyjności, która doznała uszczerbku w związku z istnieniem i działaniem w porządku prawnym normy uznanej następnie za niekonstytucyjną. W opinii Trybunału Konstytucyjnego, zagwarantowanie dwuinstancyjności postępowania, jak również innych konstytucyjnych standardów „normalnego” postępowania sądowego może być konieczne w postępowaniu wznowieniowym, o którym mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji. Zależy to wszakże od rodzaju czynności, które mają być przedmiotem kontroli i które powinny zostać podjęte przez sąd oceniający dopuszczalność wznowienia na tej postawie. Zależność ta jest także konsekwencją postanowienia art. 79 ust. 1 Konstytucji. Źródłem naruszenia praw konstytucyjnych skarżącego mogą być przepisy stanowiące podstawę rozmaitych orzeczeń, w tym orzeczeń wpadkowych bądź kończących postępowanie w pierwszej instancji, co z kolei może implikować konieczność powtórzenia różnych faz postępowania sądowego, a nie tylko jego ostatniego etapu, który zakończył się wydaniem prawomocnego rozstrzygnięcia co do istoty sprawy (względnie postanowienia o charakterze formalnym).

Jak zauważył dalej Trybunał, spośród postępowań, które mogą podlegać wznowieniu na zasadzie art. 401¹ k.p.c., większość będzie należało do kategorii tych, które tak w pierwszej, jak i w drugiej instancji, a czasem również przed Sądem Najwyższym prowadzone były pod rządami przepisu niezgodnego z Konstytucją czy też ratyfikowaną umową międzynarodową tudzież ustawą. Nieodzowne jest więc przeprowadzenie takich postępowań od początku, jako że wymaga tego konstytucyjna zasada rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, czyli sąd, którego tryb postępowania jest najbardziej adekwatny do rozstrzygnięcia o roszczeniu strony. Poza tym niezbędne staje się zapewnienie osobie biorącej udział w postępowaniu ze skargi o wznowienie prawa do zaskarżenia orzeczenia wydanego w wyniku wznowienia.

Tymczasem art. 405 k.p.c. nie gwarantuje omawianych możliwości w sytuacji, gdy rozstrzygnięcia w sprawie wydawały sądy różnych instancji, gdyż właściwym do wznowienia jest wówczas sąd instancji wyższej. Konkluzja ta uzasadniona jest także brzmieniem art. 412 § 2 k.p.c., który dopuszcza uchylenie orzeczenia jedynie wtedy, gdy pozew ulega odrzuceniu albo należy umorzyć postępowanie. Nie ma tu natomiast mowy o uchyleniu zaskarżonego orzeczenia i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, jak to zostało przewidziane np. w art. 386 § 4 k.p.c.

W ocenie Trybunału Konstytucyjnego przepisom procedury cywilnej odnoszącym się do instytucji wznowienia postępowanie da się wprowadzić zarzucić niekonstytucyjności, lecz „(...) zbytni automatyzm, nieuwzględniający różnych stanów prawnych, jakie mogą powstać na skutek rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego.” W tym zakresie regulacje zawarte w kodeksie nie mogą być zatem uznane za satysfakcjonujące.

2.3. Niezależnie od tego w uzasadnieniu postanowienia sygnalizacyjnego zwrócono uwagę na wątpliwości pojawiające się wobec odmiennych propozycji wykładni art. 401 pkt 2 k.p.c. (przykładem mogą być

zwłaszcza orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2005 r., sygn. akt V Co 16/05, oraz z dnia 17 kwietnia 2007 r., sygn. akt I PZ 5/07). Chodzi mianowicie o rozbieżności w kwestii dopuszczalności wznowienia postępowania w przypadku stwierdzenia przez Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu naruszenia przepisów Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a w szczególności art. 6 statuującego prawo do rzetelnego procesu sądowego. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego konieczność wyrażenia potwierdzenia możliwości wznowienia postępowania z powołaniem się na wyrok wydany przez sąd działający w oparciu o uregulowania prawnomiędzynarodowe powiązana jest z treścią art. 9 Konstytucji, albowiem przepis ten stanowi, że Rzeczpospolita Polska przestrzega wiążącego ją prawa międzynarodowego.

3. Cele i zakres projektowanej ustawy

Przedstawione stanowisko Trybunału skłania do podjęcia inicjatywy ustawodawczej. Proponuje się więc, aby zmiana ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego polegała na dodaniu w art. 412 paragrafu 3¹, który określi, że sądem właściwym do merytorycznego rozpoznania sprawy, w razie wznowienia postępowania na podstawie art. 4011 k.p.c., jest zawsze sąd pierwszej instancji, zaś rola sądu drugiej instancji (jeżeli oczywiście sąd taki orzekał w danej sprawie) ogranicza się wyłącznie do rozważenia, czy wniesiona skarga o wznowienie czyni zadość wszelkim warunkom i wymogom formalnym (art. 410 § 1 k.p.c.).

Ponadto – dla zapewnienia pełnej spójności rozwiązań kodeksowych – wskazana jest nowelizacja art. 412 § 4, odnoszącego się do spraw, w których rozstrzygnięcie zapadło przed Sądem Najwyższym. Według nowego brzmienia wymienionego przepisu, Sąd Najwyższy ma zachować kompetencję do decydowania w przedmiocie wznowienia postępowania, ale samo rozpoznanie wznowionej sprawy należeć będzie już do sądu instancji niższej. Podobieństwo z sytuacją unormowaną w art. 412 § 3¹ k.p.c. pozwala przy tym na skorzystanie z techniki odesłania, z tym jednakże zastrzeżeniem, że w rachubę wchodzi tu stosowanie odpowiednie. Zatem, orzekając o dopuszczalności wznowienia, Sąd Najwyższy będzie przekazywał sprawę sądowi drugiej instancji, z wyjątkiem jedynie tych spraw, w których wznowienie postępowania ma służyć restytucji stanu konstytucyjności. W takim przypadku sprawa powinna naturalnie wrócić do sądu pierwszej instancji, który – jak to wywiódł Trybunał Konstytucyjny – cieszy się przymiotem „właściwości” w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Przekazanie sprawy sądowi najniższego szczebla w trybie art. 412 § 4 k.p.c. musi dodatkowo zostać poprzedzone wyeliminowaniem z obrotu prawnego orzeczenia sądu drugiej instancji przez jego uchylenie (w całości bądź też ewentualnie w tej części, która obejmuje rozstrzygnięcie oparte na normie derogowanej z systemu prawnego z powodu niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą). Stosowne postanowienie zostało ujęte w zdaniu drugim zmienianej jednostki redakcyjnej.

Powyższe zmiany wychodzą niewątpliwie naprzeciw sugestiom Trybunału. Postulując bowiem oddanie orzekania co do meritum sądom pierwszej instancji, nie wykluczył on tego, by o wznowieniu postępowania rozstrzygał sąd wyższej instancji. Warto w tym miejscu również podkreślić, że projektowane przepisy respektują stanowisko wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, wedle którego przesądzenie przez ten sąd o dopuszczalności wznowienia na gruncie art. 412 § 4 k.p.c. w obecnie obowiązującym brzmieniu skutkuje w istocie pozbawienie mocy wiążącej wyroku tego sądu w zakresie, w jakim dochodzi do wznowienia postępowania – por. orzeczenie z dnia 8 lipca 2008 r. (sygn. akt I PO 1/08).

Projekt zakłada równocześnie wprowadzenie odrębnej podstawy wznowienia w tych przypadkach, w których potrzeba ponownego rozpoznania sprawy wynika z orzeczenia takiego chociażby organu, jak Europejski Trybunał Praw Człowieka. Proponowane brzmienie art. 4012 k.p.c. jest skądinąd identyczne (w części determinującej przesłankę wznowienia postępowania) z brzmieniem przepisu spełniającego analogiczną funkcję w sprawach karnych, tj. art. 540 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.). Wypada także zaznaczyć, że prawidłowe wykonywanie zobowiązań ciążących na Rzeczpospolitej Polskiej zgodnie z regulacjami prawa międzynarodowego może wymagać wznowienia nie tylko wówczas, gdy postępowanie zakończyło się wyrokiem, lecz i wtedy, gdy zapadło postanowienie o charakterze formalnym (tak też Sąd Najwyższy w powołanej już wcześniej sprawie I PZ 5/07). To samo trzeba powiedzieć o możliwości dalszego wznowienia w sytuacji, gdy poprzednia skarga oparta była na podstawie innej aniżeli ta przewidziana w dodawanym art. 4012. W związku z tym konieczne są również zmiany w zakresie odesłań zamieszczonych w art. 399 § 2 oraz art. 416 § 2 k.p.c.

4. Konsultacje

Projekt ustawy został skonsultowany z Ministrem Sprawiedliwości, Krajową Radą Sądownictwa, Sądem Najwyższym, Naczelną Radą Adwokacką, Krajową Radą Radców Prawnych, Stowarzyszeniem Sędziów Polskich „Iustitia” oraz Helsińską Fundacją Praw Człowieka.

Minister Sprawiedliwości wypowiedział się negatywnie o projektowanej nowelizacji procedury cywilnej, akcentując znaczenie instytucji prawomocności w porządku prawnym. Podobną opinię na wspól-

nym posiedzeniu komisji senackich przedstawił przedstawiciel Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa. Aprobując do proponowanych rozwiązań, zwłaszcza w zakresie dopuszczenia wznowienia postępowania w przypadku wydania wyroku przez Europejski Trybunał Praw Człowieka, odniosła się z kolei Helsińska Fundacja Praw Człowieka. Pozostałe podmioty nie zgłosiły uwag.

5. Skutki finansowe projektowanej ustawy

Wejście w życie projektowanej ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego może prowadzić do zwiększenia się wydatków budżetu państwa w części „Sądy powszechne”. Większe koszty rozpoznawania spraw inicjowanych skargami o wznowienie mogą wiązać się, po pierwsze, z rozszerzeniem możliwości zaskarżania orzeczeń wydanych przez sądy już po wznowieniu postępowania (jako konsekwencji odmiennego uregulowania właściwości rzeczowej sądów w sprawach, o których mowa w art. 401¹ k.p.c.), a po drugie – z wprowadzeniem nowej podstawy uzasadniającej wznowienie.

Ostatecznie jednak skutki finansowe uchwalenia projektu uzależnione będą od ilości środków odwoławczych (apelacji, zażaleń) kierowanych do sądu drugiej instancji, które staną się dopuszczalne wraz ze zmianą stanu prawnego, a także od ilości skarg o wznowienie odwołujących się do ustaleń międzynarodowych trybunałów.

6. Oświadczenie o zgodności z prawem Unii Europejskiej

Projektowane regulacje są zgodne z prawem Unii Europejskiej.

U C H W A Ł A SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 14 września 2011 r.

**w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe,
ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych**

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Senat wnosi do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe, ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych.

Jednocześnie upoważnia senatora Marka Trzcíńskiego do reprezentowania Senatu w pracach nad projektem.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

proj e k t

USTAWA

z dnia

**o zmianie ustawy – Prawo bankowe, ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego
oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych**

Art. 1.

W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.¹⁾) w art. 95 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.”.

Art. 2.

W ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. Nr 65, poz. 594, z późn. zm.²⁾) w art. 5 w ust. 1 w pkt 6 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„wydawanie oświadczeń mających moc dokumentu urzędowego umożliwiających wykreślenie wpisów ujawnionych w działach III i IV ksiąg wieczystych lub zbiorach dokumentów, dokonanych na rzecz: ”.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 126, poz. 1070, Nr 141, poz. 1178, Nr 144, poz. 1208, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1385 i 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 60, poz. 535, Nr 65, poz. 594, Nr 228, poz. 2260 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1264, Nr 146, poz. 1546 i Nr 73, poz. 1808, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 85, poz. 727, Nr 167, poz. 1398 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 157, poz. 1119, Nr 190, poz. 1401 i Nr 245, poz. 1775, z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 112, poz. 769, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056, Nr 192, poz. 1179, Nr 209, poz. 1315 i Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 341, Nr 65, poz. 545, Nr 71, poz. 609, Nr 127, poz. 1045, Nr 131, poz. 1075, Nr 144, poz. 1176, Nr 165, poz. 1316, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 40, poz. 226, Nr 81, poz. 530, Nr 126, poz. 853, Nr 182, poz. 1228 i Nr 257, poz. 1724 oraz z 2011 r. Nr 72, poz. 388, Nr 126, poz. 715, Nr 131, poz. 763, Nr 134, poz. 779 i 781 i Nr 165, poz. 984.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 217, poz. 2124, z 2004 r. Nr 91, poz. 870, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2009 r. Nr 65, poz. 545 i Nr 195, poz. 1503 oraz z 2011 r. Nr 28, poz. 143.

Art. 3.

W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z późn. zm.³⁾) art. 194 otrzymuje brzmienie:

„Art. 194. Księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych.”.

Art. 4.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 183, poz. 1537 i 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, z 2008 r. Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 341, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 106, poz. 670, Nr 126, poz. 853 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622 i Nr 152, poz. 900.

UZASADNIENIE

1. Ustawa wykonująca wyrok Trybunału Konstytucyjnego

Projektowana ustawa stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do dwóch wyroków Trybunału Konstytucyjnego stwierdzających niezgodność z Konstytucją:

- 1) wyrok z 15 marca 2011 r. (P 7/09) dotyczący przepisu art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, ze zm.),
- 2) wyrok z 11 lipca 2011 r. (P 1/10) dotyczący przepisu art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, ze zm.).

2. Przedmiot i istota rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego

2.1. TK orzekł, że:

- 1) art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw, w związku z art. 244 § 1 i art. 252 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta,
- 2) art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta,
– jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji.

2.2. Artykuł 95 ust. 1 Prawa bankowego przewiduje, że „Księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.”

W odniesieniu do powyższych dokumentów bankowych zastosowanie znajdują więc przepisy Kodeksu postępowania cywilnego stanowiące, że:

- „Dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1),
- „Strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić” (art. 252).

Oznaczało to, że w sporze sądowym dokumenty sporządzone przez bank traktowane są jako dokumenty urzędowe, i to strona przeciwna – klient banku, będąc tu stroną pozwaną, musi udowodnić, iż powództwo jest nieuzasadnione. Odwraca to ważną regułę sporu cywilnego, stanowiącą, iż to na powodzie spoczywa obowiązek udowodnienia pozwu.

Za wzorce konstytucyjne zostały uznane: art. 2 konstytucji – a w szczególności statuowana w nim zasada sprawiedliwości społecznej, art. 32 ust. 1 wypowiedający zasadę równości oraz art. 76 obligujący władze publiczne do chronienia konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi.

TK wskazał na fakt, że w przeciwieństwie do okresu kiedy ta regulacja powstawała, banki są obecnie prywatnymi podmiotami na wolnym rynku, nie są więc elementem systemu organów władzy publicznej. Ponadto, zwrócił uwagę „na zmiany techniczne jakie dokonały się w ostatnich latach w wykonywaniu operacji bankowych oraz ich konsekwencje. Wprowadzony został na szeroką skalę obrót bezgotówkowy, nastąpiła informatyzacja działalności banków, w tym ich systemów rachunkowych”. Przepisy dopuszczają „prowadzenie ksiąg rachunkowych przy użyciu komputera, uznając za równoważne z księgami komputerowe zbiory danych rachunkowych. Oznacza to m.in., że księgi rachunkowe przestają mieć tradycyjną formę papierową. Rozwój bankowości elektronicznej powoduje, że zaksięgowanie operacji dokonywanych przez klientów banku odbywa się często w dużej odległości od miejsca złożenia dyspozycji, w centrach rozliczeniowych, co dodatkowo utrudnia możliwość osobistej interwencji albo kontroli poprawności zapisów w księgach rachunkowych”.

Wedle przedstawicieli nauki prawa, choć „z prawnego punktu widzenia konsument ma możliwość skorzystania ze wszelkich środków dowodowych [obalających prawdziwość twierdzeń wywodzonych z dokumentu], to jednak w wypadku roszczeń finansowych (...) ewentualne dodatkowe starania, by udowodnić

swoje racje są z reguły iluzoryczne. (...) domniemanie zgodności z prawdą dokumentu urzędowego powoduje, że jest to najbardziej wiarygodny środek dowodowy w postępowaniu cywilnym, najczęściej mający dla sądu rozstrzygające znaczenie (...) [N]adanie mocy prawnej dokumentu urzędowego ma istotne konsekwencje praktyczne, ponieważ jest on traktowany (...) jako tzw. dowód zupełny, ograniczający lub nawet wyłączający stosowanie wobec niego zasady swobodnej oceny dowodów”. TK zwrócił uwagę, że w analizowanym przypadku mamy do czynienia z przywilejem przysługującym profesjonalnemu podmiotowi w stosunku do nieprofesjonalnego klienta. W konsekwencji kwestionowany przepis różnicował w zakresie procesu cywilnego sytuację podmiotów w nim uczestniczących. Biorąc pod uwagę cel tej regulacji, brak dostatecznego uzasadnienia dla tego różnicowania (czynności bankowe nie stanowią wykonywania zadań publicznych, a nadanie dokumentom bankowym mocy urzędowej służy ochronie interesów samego banku). TK nie znalazł też innych wartości konstytucyjnych, które uzasadniałyby to różnicowanie. To uprzywilejowanie, i tak silniejszej strony, jest też sprzeczne z zasadą sprawiedliwości społecznej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę na art. 76 Konstytucji nakazujący władzy publicznej, choćby poprzez uregulowania prawne, chronić konsumentów, jako słabszą stronę stosunków prawnych. Tym bardziej zakazane jest wprowadzanie takich regulacji, które sytuację strony słabszej jeszcze bardziej pogarszają.

2.3. Przedmiot i istota wyroku dotyczącego ustawy o funduszach inwestycyjnych (P 1 / 10) jest w znacznej części zbieżna z wyrokiem dotyczącym ustawy – Prawo bankowe (P 7 / 09).

3. Cele i zakres projektowanej ustawy

TK zaznaczył, że „uznał za niezgodną ze wskazanymi wzorcami tylko część normy prawnej nadającej moc prawną dokumentów urzędowych księgom rachunkowym banków oraz wyciągom sporządzonym na podstawie tych ksiąg w postępowaniu dowodowym w sprawach cywilnych, prowadzonych wobec konsumenta, gdy znajdują do nich zastosowanie art. 244 § 1 i art. 252 k.p.c. Wynika to z charakteru kontroli inicjowanej w trybie pytania prawnego i w konsekwencji ograniczonego zakresu orzekania. Art. 95 ust. 1 prawa bankowego zawiera szerszą treść normatywną niż objęta wątpliwościami konstytucyjnymi sądu pytającego. Ze względu na związanie granicami pytania prawnego Trybunał orzekł o częściowej niekonstytucyjności art. 95 ust. 1 prawa bankowego. To znaczy, że wskazane w tym przepisie inne rodzaje oświadczeń i pokwitowań wystawianych przez banki w zakresie praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń nie tracą mocy prawnej dokumentów urzędowych i znaczenia, jakie nadaje takim dokumentom ustawodawca w poszczególnych dziedzinach prawa (np. cywilnym, administracyjnym czy karnym)”. (To samo dotyczy wyroku w sprawie funduszy sekurytyzacyjnych).

W związku z powyższym wydaje się, że należy w ogóle pozbawić dokumenty bankowe i dokumenty funduszy sekurytyzacyjnych statusu dokumentów urzędowych, a więc nie tylko w odniesieniu do konsumentów, lecz także innych podmiotów, w tym przedsiębiorców. Zgodnie bowiem z kierunkiem orzeczeń zaprezentowanym w kilku niedawnych wyrokach TK (m.in. P 39 / 06, SK 20 / 07), przedsiębiorca jest profesjonalistą tylko w zakresie prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Poza zakresem obejmującym rodzaj prowadzonej działalności gospodarczej nie jest on profesjonalistą. Profesjonalistą jest wtedy kiedy prowadzi działalność gospodarczą, a nie kiedy występuje przed sądem. Nie można od niego wymagać innej staranności, niż od zwykłego konsumenta. Przedsiębiorcy w większości to drobni handlowcy, przewoźnicy, usługodawcy. Trudno różnicować sytuację przed sądem cywilnym osoby fizycznej mającej osobisty rachunek w banku, od sytuacji tej samej osoby, w przypadku gdy założyła rachunek na potrzeby swego jednoosobowego przedsiębiorstwa. Ponadto w uzasadnieniu wykonywanego wyroku, TK generalnie podważał sensowność nadawania dokumentom bankowym statusu dokumentu urzędowego. Należy podkreślić, że dokumenty wydawane przez wiele innych tego „formatu” instytucji nie mają statusu dokumentów urzędowych i nie stanowi to utrudnienia w ich działalności, ani ich klientów (szkoły wyższe, firmy ubezpieczeniowe). Ponadto trudna do wytłumaczenia byłaby sytuacja, w której ten sam dokument w odniesieniu do jednego podmiotu ma status dokumentu urzędowego, a w stosunku do innego nie. Należy podkreślić, że banki nadal mogą korzystać z przewidzianych w k.p.c. instrumentów służących dowodzeniu swoich twierdzeń i dowodzeniu prawdziwości informacji zawartych w dokumentach bankowych. Dokumenty bankowe nadal będą mogły być dowodem w sprawie.

Konsekwencją legislacyjną zmiany art. 95 ust. 1 Prawa bankowego jest zmiana art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego, w którym usuwa się odesłanie do art. 95 ust. 1 Prawa bankowego.

4. Konsultacje

Pisemne opinie przedstawił Minister Finansów, Minister Sprawiedliwości, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prokuratoria Generalna Skarbu Pań-

stwa, Związek Banków Polskich. Wszystkie podmioty poparły projekt, aczkolwiek część z nich, w tym przede wszystkim Związek Banków Polskich, zaproponowała ograniczenie projektu do treści sentencji wyroku TK. Oznaczałoby to, że dokumenty bankowe utracą charakter dokumentów urzędowych wyłącznie w odniesieniu do konsumentów. Choć rzeczywiście sentencja ogranicza się do konsumentów, to należy jednak przypomnieć, że oba wyroki wydane zostały na skutek pytań prawnych sądów, które to pytania, w przeciwieństwie do wniosków do TK kierowanych przez inne podmioty (grupa parlamentarzystów, Prezydent RP, itd.), mogą dotyczyć tylko treści normatywnej będącej podstawą wyrokowania przez sąd w konkretnej sprawie przed nim zawisłej. Ponieważ sprawa dotyczyła konsumenta, pytanie prawne mogło dotyczyć tylko konsumenta. W konsekwencji sentencja orzeczenia TK też mogła dotyczyć tylko konsumenta. W uzasadnieniu do wyroku Trybunał jednak generalnie podważył sensowność utrzymania instytucji dokumentu urzędowego w odniesieniu do podmiotów działających na wolnym rynku.

Ograniczenie inicjatywy ustawodawczej tylko do ścisłego wykonania samej sentencji, skutkowałoby w najbliższym czasie koniecznością podejmowania kolejnych inicjatyw wykonujących wyroki w sprawach pozostałych treści normatywnych wynikających z owych przepisów.

Należy też zwrócić uwagę, że wbrew obawom Związku Banków Polskich, nowelizacja nie oznacza, że klient banku będzie zmuszony z każdym dokumentem bankowym udać się do notariusza celem potwierdzenia jego wiarygodności. Nie będzie to konieczne, po pierwsze dlatego, że instytucja dokumentu urzędowego ma w kontekście proponowanej nowelizacji związek tylko z ułatwieniem podważania wiarygodności takiego dokumentu, nie oznacza natomiast, że taki dokument przestaje istnieć lub, że stanie się on nieważny. Po drugie w art. 95 ust. 1 Prawa bankowego zachowuje się możliwość przedstawiania dokumentów bankowych celem dokonania wpisów w księgach wieczystych (przepis nie wymaga, by dokumenty bankowe zanim trafią do sądu wieczystoksięgowego, musiały mieć nadaną wcześniej formę notarialną). Po trzecie, w obrocie funkcjonuje wiele innych dokumentów wystawianych przez firmy ubezpieczeniowe, szkoły itp., które nie mają statusu dokumentu urzędowego, a są honorowane przez stosowne władze. Stąd Policja nie żąda od kierowcy, by polisa OC była potwierdzona przez notariusza, ZUS nie żąda od studenta by zaświadczenie szkoły wyższej (publicznej czy niepublicznej) – które przedstawia w celu otrzymania renty rodzinnej – o tym że jest studentem, uczniem było potwierdzone przez notariusza.

Nowelizacja nie stanie się też utrudnieniem dla klienta banku, w chwili gdy to klient będzie w sporze powodem, a bank pozwanym, i to klient będzie przedstawiał sporządzony przez bank – korzystny dla siebie – dokument. Oznacza to tylko, że bank miałby łatwiej w ewentualnym podważeniu wiarygodności takiego dokumentu. Jeśli jednak bank, jako instytucja zaufania publicznego, podejmowałby takie kroki, jak podważanie wiarygodności swoich dokumentów, utraciłby zaufanie. Jeśli zaś będzie podważał wiarygodność dokumentu sfałszowanego, to trudno takiemu rozwiązaniu cokolwiek zarzucić.

5. Skutki finansowe wykonania projektowanej ustawy

Ustawa nie powoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

6. Oświadczenie o zgodności z prawem Unii Europejskiej

Projektowana ustawa nie jest objęta prawem Unii Europejskiej.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 14 września 2011 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej
oraz niektórych innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następującą poprawkę:

– w art. 1 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) w art. 5:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu ze względu na ochronę ważnego interesu gospodarczego państwa w zakresie i w czasie, w jakim udostępnienie informacji:

1) osłabiłoby zdolność negocjacyjną Skarbu Państwa w procesie gospodarowania jego mieniem albo zdolność negocjacyjną Rzeczypospolitej Polskiej w procesie zawierania umowy międzynarodowej lub podejmowania decyzji przez Radę Europejską lub Radę Unii Europejskiej;

2) utrudniłoby w sposób istotny ochronę interesów majątkowych Rzeczypospolitej Polskiej lub Skarbu Państwa w postępowaniu przed sądem, trybunałem lub innym organem orzekającym.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Nie można, z zastrzeżeniem ust. 1, 1a i 2, ograniczać dostępu do informacji o sprawach rozstrzyganych w postępowaniu przed organami państwa, w szczególności w postępowaniu administracyjnym, karnym lub cywilnym, ze względu na ochronę interesu strony, jeżeli postępowanie dotyczy władz publicznych lub innych podmiotów wykonujących zadania publiczne albo osób pełniących funkcje publiczne - w zakresie tych zadań lub funkcji.”;

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 14 września 2011 r. Senat zajął stanowisko w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw i uchwalił do niej poprawkę.

W świetle art. 61 ust. 3 Konstytucji przyznane obywatelom prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne może być ograniczone między innymi ze względu na określoną w ustawie ochronę ważnego interesu gospodarczego państwa.

Należy zauważyć, że zarówno obowiązująca ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, jak również rozpatrywana przez Senat nowelizacja nie wykonują wspomnianego przepisu Konstytucji, tj. nie wskazują, w jakich przypadkach może nastąpić ograniczenie prawa do uzyskiwania informacji publicznej ze względu na ochronę ważnego interesu gospodarczego państwa. W konsekwencji powoduje to obowiązek udostępniania informacji, nawet jeżeli istnieje poważne zagrożenie tego interesu.

W związku z powyższym Senat uznał za zasadne przyjęcie poprawki w celu wprowadzenia regulacji określającej w jakim zakresie oraz czasie możliwe będzie ograniczenie dostępu do informacji publicznej z uwagi na konieczność ochrony ważnego interesu gospodarczego państwa. Poprawka ta wskazuje dwa takie przypadki. Podmioty obowiązane do udostępniania informacji publicznej będą musiały wykazać, że udzielenie informacji publicznej mogłoby osłabić zdolność negocjacyjną Skarbu Państwa w procesie gospodarowania jego mieniem albo zdolność negocjacyjną Rzeczypospolitej Polskiej w procesie zawierania umowy międzynarodowej lub utrudniłoby w sposób istotny ochronę interesów majątkowych Rzeczypospolitej Polskiej lub Skarbu Państwa w postępowaniu przed sądem, trybunałem lub innym organem orzekającym.

Należy podkreślić, że ograniczenie prawa do informacji będzie miało w tych przypadkach charakter czasowy – po zakończeniu negocjacji lub postępowania sądowego nie będzie podstaw do odmowy udzielenia tych informacji.

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 14 września 2011 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 sierpnia 2011 r. ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

Treść

83. posiedzenia Senatu w dniach 13 i 14 września 2011 r.

(Obrady w dniu 13 września)

Otwarcie posiedzenia	
Wyznaczenie sekretarza	
Przyjęcie protokołów siedemdziesiątego dziewiątego i osiemdziesiątego posie- dzenia	
Projekt porządku obrad	
senator Grzegorz Banaś	7
senator Ryszard Bender	7
Wniosek formalny o zmianę projektu porządku obrad oraz zwołanie doda- tkowego posiedzenia Senatu	
senator Stanisław Karczewski	8
senator Mariusz Witczak	8
Głosowanie nr 1	9
Odrzucenie wniosku formalnego	
Wniosek formalny o uzupełnienie projektu porządku obrad o punkt: podsumowanie VII kadencji Senatu	
senator Stanisław Karczewski	9
senator Mariusz Witczak	9
Głosowanie nr 2	10
Odrzucenie wniosku formalnego	
Zatwierdzenie porządku obrad osiem- dziesiątego trzeciego posiedzenia	
Punkt pierwszy porządku obrad: stanowis- ko Senatu w sprawie ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej	
Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji	
senator sprawozdawca Leszek Piechota	10
Sprawozdanie Komisji Samorządu Teryto- rialnego i Administracji Państwowej	
senator sprawozdawca Stanisław Jurcewicz	11
Zapytania i odpowiedzi	
senator Piotr Andrzejewski	11
senator sprawozdawca Stanisław Jurcewicz	11
Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini- sterstwie Spraw Wewnętrznych i Admini- stracji	
podsekretarz stanu Adam Rapacki	11
Zapytania i odpowiedzi	
senator Piotr Andrzejewski	12
podsekretarz stanu Adam Rapacki	12
senator Leon Kieres	12
podsekretarz stanu Adam Rapacki	13
Otwarcie dyskusji	
senator Piotr Andrzejewski	13
senator Leon Kieres	14
senator Piotr Andrzejewski	15
senator Leon Kieres	16
Zamknięcie dyskusji	
Punkt drugi porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komii- sji Samorządu Terytorialnego i Admini- stracji Państwowej oraz Komisji Środo- wiska	
senator sprawozdawca Zbigniew Meres	16
Zapytania i odpowiedzi	
senator Ryszard Knosala	18
senator Ryszard Górecki	19
senator sprawozdawca Zbigniew Meres	19
Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini- sterstwie Spraw Wewnętrznych i Admini- stracji	
podsekretarz stanu Adam Rapacki	19
Zapytania i odpowiedzi	
senator Stanisław Kogut	20

senator Ryszard Knosala	20	Zapytania i odpowiedzi	
podsekretarz stanu		senator Stanisław Iwan	32
Adam Rapacki	20	senator Jan Rulewski	32
senator Stanisław Kogut	21	sekretarz stanu	
senator Adam Massalski	21	Mieczysław Kasprzak	33
senator Waldemar Kraska	21	Otwarcie dyskusji	
podsekretarz stanu		senator Jan Rulewski	33
Adam Rapacki	21	senator Jan Wyrowiński	35
Otwarcie dyskusji		Zamknięcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji		Punkt piąty porządku obrad: stanowisko	
Punkt czwarty porządku obrad: stano-		Senatu w sprawie ustawy o zmianie usta-	
wisko Senatu w sprawie ustawy o zmia-		wy o odpowiedzialności za naruszenie dy-	
nie ustawy o zapasach ropy naftowej,		scypliny finansów publicznych oraz nie-	
produktów naftowych i gazu ziemnego		których innych ustaw	
oraz zasadach postępowania w sytua-		Sprawozdanie Komisji Budżetu i Finansów	
cjach zagrożenia bezpieczeństwa pali-		Publicznych	
wowego państwa i zakłóceń na rynku		senator sprawozdawca	
naftowym oraz o zmianie niektórych in-		Piotr Gruszczyński	36
nych ustaw		Otwarcie dyskusji	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej		senator Mieczysław Augustyn	37
senator sprawozdawca		senator Michał Boszko	38
Jan Wyrowiński	22	Zamknięcie dyskusji	
Wznowienie obrad		Punkt szósty porządku obrad: stanowisko	
Punkt czwarty porządku obrad (cd.)		Senatu w sprawie ustawy o zmianie usta-	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki		wy o obrocie instrumentami finansowymi	
Narodowej (cd.)		oraz niektórych innych ustaw	
senator sprawozdawca		Sprawozdanie Komisji Budżetu i Finansów	
Jan Wyrowiński	24	Publicznych	
Zapytania i odpowiedzi		senator sprawozdawca	
senator Ryszard Knosala	25	Grzegorz Czelej	39
senator sprawozdawca		Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini-	
Jan Wyrowiński	25	sterstwie Finansów	
senator Michał Boszko	26	podsekretarz stanu	
senator sprawozdawca		Wiesław Szczuka	39
Jan Wyrowiński	26	Zapytania i odpowiedzi	
Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini-		senator Grzegorz Czelej	40
sterstwie Gospodarki		podsekretarz stanu	
podsekretarz stanu		Wiesław Szczuka	40
Maciej Kaliski	26	Otwarcie dyskusji	
Zapytania i odpowiedzi		Zamknięcie dyskusji	
senator Stanisław Iwan	27	Punkt siódmy porządku obrad: stanowisko	
podsekretarz stanu		Senatu w sprawie ustawy o zmianie	
Maciej Kaliski	27	ustawy o funduszach inwestycyjnych	
Otwarcie dyskusji		oraz ustawy o podatku dochodowym od	
senator Henryk Woźniak	28	osób prawnych	
Zamknięcie dyskusji		Sprawozdanie Komisji Budżetu i Finansów	
Punkt trzeci porządku obrad: stanowisko		Publicznych	
Senatu w sprawie ustawy o redukcji nie-		senator sprawozdawca	
których obowiązków obywateli i przedsię-		Grzegorz Czelej	40
biorców		Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini-	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej		sterstwie Finansów	
senator sprawozdawca		podsekretarz stanu	
Jan Wyrowiński	29	Wiesław Szczuka	41
Sprawozdanie mniejszości komisji		Zapytania i odpowiedzi	
senator sprawozdawca mniejszości		senator Grzegorz Czelej	41
Tadeusz Gruszka	31	podsekretarz stanu	
Wystąpienie sekretarza stanu w Minister-		Wiesław Szczuka	41
stwie Gospodarki		Otwarcie dyskusji	
sekretarz stanu		senator Grzegorz Czelej	42
Mieczysław Kasprzak	32	Zamknięcie dyskusji	

Punkt ósmy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych oraz ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Zdrowia oraz Komisji Budżetu i Finansów Publicznych	
senator sprawozdawca	
Stanisław Karczewski	43
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów	
podsekretarz stanu	
Wiesław Szczuka	43
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dziewiąty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji w sprawie scentralizowanej odprawy celnej dotyczącej podziału krajowych kosztów poboru, które są zatrzymywane, gdy tradycyjne zasoby własne są udostępniane budżetowi UE, sporządzonej w Brukseli dnia 10 marca 2009 r.	
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych	
senator sprawozdawca	
Marek Rocki	44
Sprawozdanie Komisji Budżetu i Finansów Publicznych	
senator sprawozdawca	
Wiesław Dobkowski	44
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów	
podsekretarz stanu	
Jacek Kapica	45
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dziesiąty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji	
senator sprawozdawca	
Stanisław Piotrowicz	46
Zapytania i odpowiedzi	
senator Piotr Andrzejewski	47
senator sprawozdawca	
Stanisław Piotrowicz	47
Wystąpienie sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości	
sekretarz stanu	
Stanisław Chmielewski	47
Zapytania i odpowiedzi	
senator Piotr Andrzejewski	49
sekretarz stanu	
Stanisław Chmielewski	50
Otwarcie dyskusji	
senator Piotr Andrzejewski	50
Zamknięcie dyskusji	
Punkt jedenasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji	
senator sprawozdawca	
Leon Kieres	50
Zapytania i odpowiedzi	
senator Zbigniew Romaszewski	52
senator sprawozdawca	
Leon Kieres	53
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości	
podsekretarz stanu	
Zbigniew Wrona	53
Zapytania i odpowiedzi	
senator Grzegorz Wojciechowski	54
podsekretarz stanu	
Zbigniew Wrona	54
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dwunasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji	
senator sprawozdawca	
Stanisław Piotrowicz	55
Sprawozdanie mniejszości połączonych komisji	
senator sprawozdawca mniejszości	
Zbigniew Cichoń	57
Sprawozdanie mniejszości połączonych komisji	
senator sprawozdawca mniejszości	
Piotr Zientarski	58
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości	
podsekretarz stanu	
Grzegorz Wałęjko	59
Zapytania i odpowiedzi	
senator Piotr Andrzejewski	62
podsekretarz stanu	
Grzegorz Wałęjko	62
Otwarcie dyskusji	
senator Piotr Zientarski	63
senator Piotr Andrzejewski	64
senator Zbigniew Cichoń	66
Zamknięcie dyskusji	
Punkt czternasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne	

Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej senator sprawozdawca Stanisław Jurcewicz	68	Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury podsekretarz stanu Janusz Żbik	77
Otwarcie dyskusji senator Jan Wyrowiński	69	Otwarcie dyskusji Zamknięcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji		Punkt dziewiętnasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego	
Punkt piętnasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym		Sprawozdanie Komisji Ustawodawczej senator sprawozdawca Bohdan Paszkowski	77
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej senator sprawozdawca Andrzej Owczarek	70	Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej senator sprawozdawca Stanisław Bisztyga	78
Otwarcie dyskusji senator Tadeusz Gruszka	71	Zapytania i odpowiedzi senator Władysław Dajczak	78
senator Stanisław Jurcewicz	72	senator sprawozdawca Bohdan Paszkowski	78
senator Tadeusz Gruszka	73	Wystąpienie wiceprezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wiceprezes Jarosław Król	79
Zamknięcie dyskusji		Otwarcie dyskusji Zamknięcie dyskusji	
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury podsekretarz stanu Radosław Stępień	73	Punkt dwudziesty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o timeshare	
Punkt szesnasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o bezpieczeństwie morskim		Sprawozdanie Komisji Ustawodawczej senator sprawozdawca Piotr Zientarski	79
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej senator sprawozdawca Jan Wyrowiński	74	Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej senator sprawozdawca Stanisław Jurcewicz	80
Otwarcie dyskusji		Sprawozdanie mniejszości Komisji Ustawodawczej senator sprawozdawca mniejszości Zbigniew Cichoń	80
Zamknięcie dyskusji		Wystąpienie wiceprezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wiceprezes Jarosław Król	81
Punkt siedemnasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o żegludze śródlądowej		Otwarcie dyskusji senator Piotr Wach	82
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej senator sprawozdawca Stanisław Bisztyga	75	senator Stanisław Jurcewicz	82
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury podsekretarz stanu Anna Wypych-Namietko	76	Zamknięcie dyskusji	
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki podsekretarz stanu Tomasz Półgrabski	76	Punkt dwudziesty pierwszy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o europejskich radach zakładowych	
Otwarcie dyskusji		Sprawozdanie Komisji Rodziny i Polityki Społecznej senator sprawozdawca Mieczysław Augustyn	82
Zamknięcie dyskusji		Otwarcie dyskusji Zamknięcie dyskusji	
Punkt osiemnasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego		Punkt dwudziesty drugi porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej	
Sprawozdanie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej senator sprawozdawca Stanisław Jurcewicz	76		

Sprawozdanie Komisji Rodziny i Polityki Społecznej	
senator sprawozdawca	
Mieczysław Augustyn	83
Wystąpienie sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej	
sekretarz stanu	
Jarosław Duda	83
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dwudziesty trzeci porządku obrad:	
stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw	
Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi	
senator sprawozdawca	
Jerzy Chróścikowski.	84
Wystąpienie sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi	
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	84
Zapytania i odpowiedzi	
senator Stanisław Jurcewicz	85
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	85
senator Jerzy Chróścikowski.	85
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	85
senator Piotr Andrzejewski.	86
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	86
senator	
Grzegorz Wojciechowski	86
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	87
senator	
Jerzy Chróścikowski.	87
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	87
senator	
Grzegorz Wojciechowski	87
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	88
senator	
Jerzy Chróścikowski.	88
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	88
senator	
Jerzy Chróścikowski.	89
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	89
senator Lucjan Cichosz	89
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	89
senator	
Grzegorz Wojciechowski	90
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	90
senator	
Jerzy Chróścikowski.	90
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	90
senator	
Grzegorz Wojciechowski	91
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	91
senator	
Grzegorz Wojciechowski	91
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	91
Komunikaty	
Wznowienie obrad	
Punkt dwudziesty trzeci porządku obrad (cd.)	
Otwarcie dyskusji	
senator Piotr Andrzejewski	92
senator	
Jerzy Chróścikowski.	93
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dwudziesty czwarty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Środowiska	
senator sprawozdawca	
Jadwiga Rotnicka	95
Zapytania i odpowiedzi	
senator Stanisław Gogacz	96
senator sprawozdawca	
Jadwiga Rotnicka	96
senator Stanisław Bisztyga.	96
senator Tadeusz Gruszka	96
senator sprawozdawca	
Jadwiga Rotnicka	96
senator	
Grzegorz Wojciechowski	97
senator sprawozdawca	
Jadwiga Rotnicka	97
senator Stanisław Gogacz	98
sekretarz stanu	
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi	
Kazimierz Plocke	98
senator Stanisław Gogacz	98
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	99
senator Tadeusz Gruszka	99
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	99
senator Lucjan Cichosz	99
sekretarz stanu	
Kazimierz Plocke	100
senator Jan Rulewski.	100

sekretarz stanu Kazimierz Plocke	100	oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej senator sprawozdawca Stanisław Jurcewicz	106
senator Grzegorz Wojciechowski	100	Głosowanie nr 3	107
senator Stanisław Gogacz	100	Głosowanie nr 4	107
sekretarz stanu Kazimierz Plocke	101	Głosowanie nr 5	107
Otwarcie dyskusji		Głosowanie nr 6	107
senator Piotr Andrzejewski	101	Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o wy- mianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej	
senator Tadeusz Gruszka	101	Punkt drugi porządku obrad (cd.)	
Zamknięcie dyskusji		Głosowanie nr 7	107
Wznowienie obrad		Głosowanie nr 8	107
Punkt dwudziesty ósmy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji		Głosowanie nr 9	107
Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji senator sprawozdawca Jacek Swakoń	102	Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o szcze- gólnych rozwiązaniach związanych z usu- waniem skutków powodzi	
Sprawozdanie Komisji Samorządu Teryto- rialnego i Administracji Państwowej senator sprawozdawca Zbigniew Meres	102	Punkt trzeci porządku obrad (cd.)	
Zapytania i odpowiedzi		Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodo- wej senator sprawozdawca Jan Wyrowiński	107
senator Tadeusz Gruszka	103	Głosowanie nr 10	108
senator sprawozdawca Zbigniew Meres	103	Głosowanie nr 11	108
senator sprawozdawca Jacek Swakoń	103	Głosowanie nr 12	108
podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adam Rapacki	103	Głosowanie nr 13	108
Otwarcie dyskusji		Głosowanie nr 14	108
Zamknięcie dyskusji		Głosowanie nr 15	108
Punkt dwudziesty dziewiąty porządku ob- rad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o stanie wojennym oraz o kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasadach jego podległości konstytucyjnym organom Rzeczypospoli- tej Polskiej oraz niektórych innych ustaw		Głosowanie nr 16	109
Sprawozdanie połączonych komisji: Komi- sji Spraw Zagranicznych oraz Komisji Ob- rony Narodowej senator sprawozdawca Maciej Grubski	104	Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o re- dukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców	
Sprawozdanie Komisji Samorządu Teryto- rialnego i Administracji Państwowej senator sprawozdawca Zbigniew Meres	104	Punkt czwarty porządku obrad (cd.)	
Zapytania i odpowiedzi		Głosowanie nr 17	109
senator Tadeusz Gruszka	105	Głosowanie nr 18	109
senator sprawozdawca Maciej Grubski	105	Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy nafto- wej, produktów naftowych i gazu ziem- nego oraz zasadach postępowania w sy- tuacjach zagrożenia bezpieczeństwa pa- liwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym oraz o zmianie niektórych in- nych ustaw	
Otwarcie dyskusji		Punkt piąty porządku obrad (cd.)	
Zamknięcie dyskusji		Sprawozdanie Komisji Budżetu i Finansów Publicznych senator sprawozdawca Piotr Gruszczyński	109
Wznowienie obrad		Głosowanie nr 19	109
Punkt pierwszy porządku obrad (cd.)		Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia- nie ustawy o odpowiedzialności za naru- szenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji		Punkt szósty porządku obrad (cd.)	
		Głosowanie nr 20	110
		Głosowanie nr 21	110
		Głosowanie nr 22	110
		Głosowanie nr 23	110

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw

Punkt siódmy porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 24	110
Głosowanie nr 25	110
Głosowanie nr 26	110
Głosowanie nr 27	110
Głosowanie nr 28	110

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych

Punkt ósmy porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 29	111
Głosowanie nr 30	111

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych oraz ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta

Punkt dziewiąty porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 31	111

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji w sprawie scentralizowanej odprawy celnej dotyczącej podziału krajowych kosztów poboru, które są zatrzymywane, gdy tradycyjne zasoby własne są udostępniane budżetowi UE, sporządzonej w Brukseli dnia 10 marca 2009 r.

Punkt dziesiąty porządku obrad (cd.)

Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji

senator sprawozdawca

Stanisław Piotrowicz	111

Głosowanie nr 32	111
Głosowanie nr 33	111
Głosowanie nr 34	112
Głosowanie nr 35	112

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw

Punkt jedenasty porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 36	112
Głosowanie nr 37	112
Głosowanie nr 38	112
Głosowanie nr 39	112
Głosowanie nr 40	112

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym

Punkt dwunasty porządku obrad (cd.)

Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji

senator sprawozdawca

Stanisław Piotrowicz	112

Sprawozdanie mniejszości połączonych komisji

senator sprawozdawca mniejszości

Zbigniew Cichoń	113

Sprawozdanie mniejszości połączonych komisji

senator sprawozdawca mniejszości

Piotr Zientarski	113

Głosowanie nr 41	113
Głosowanie nr 42	113
Głosowanie nr 43	114
Głosowanie nr 44	114
Głosowanie nr 45	114
Głosowanie nr 46	114
Głosowanie nr 47	114
Głosowanie nr 48	114
Głosowanie nr 49	114
Głosowanie nr 50	114
Głosowanie nr 51	114
Głosowanie nr 52	114
Głosowanie nr 53	114
Głosowanie nr 54	115
Głosowanie nr 55	115
Głosowanie nr 56	115
senator Władysław Ortyl	115
Głosowanie nr 57	115
Głosowanie nr 58	115

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw

Punkt czternasty porządku obrad (cd.)

Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej

senator sprawozdawca

Stanisław Jurcewicz	115

Głosowanie nr 59	116
Głosowanie nr 60	116
Głosowanie nr 61	116
Głosowanie nr 62	116
Głosowanie nr 63	116
Głosowanie nr 64	116
Głosowanie nr 65	117
Głosowanie nr 66	117
Głosowanie nr 67	117
Głosowanie nr 68	117
Głosowanie nr 69	117

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne

Punkt piętnasty porządku obrad (cd.)

Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej

wej

senator sprawozdawca

Andrzej Owczarek	117

Głosowanie nr 70	117
Głosowanie nr 71	117
Głosowanie nr 72	117

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym

Punkt szesnasty porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 73	118

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o bezpieczeństwie morskim	
Punkt siedemnasty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 74	118
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o żegludzie śródlądowej	
Punkt osiemnasty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 75	118
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego	
Punkt dziewiętnasty porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Gospodarki Narodowej	
senator sprawozdawca	
Stanisław Bisztyga	118
Głosowanie nr 76	118
Głosowanie nr 77	119
Głosowanie nr 78	119
Głosowanie nr 79	119
Głosowanie nr 80	119
Głosowanie nr 81	119
Głosowanie nr 82	119
Głosowanie nr 83	119
Głosowanie nr 84	119
Głosowanie nr 85	119
Głosowanie nr 86	120
Głosowanie nr 87	120
Głosowanie nr 88	120
Głosowanie nr 89	120
Głosowanie nr 90	120
Głosowanie nr 91	120
Głosowanie nr 92	120
Głosowanie nr 93	120
Głosowanie nr 94	120
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego	
Punkt dwudziesty porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Gospodarki Narodowej	
senator sprawozdawca	
Piotr Zientarski	120
Głosowanie nr 95	121
Głosowanie nr 96	121
Głosowanie nr 97	121
Głosowanie nr 98	121
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o timeshare	
Punkt dwudziesty pierwszy porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 99	121
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o europejskich radach zakładowych	
Punkt dwudziesty drugi porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 100	121
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej	
Komunikaty	

(Obrady w dniu 14 września)

Wznowienie posiedzenia	
Punkt trzynasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej	
senator sprawozdawca	
Stanisław Kogut	123
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dwudziesty piąty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej	
senator sprawozdawca	
Andrzej Owczarek	124
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dwudziesty szósty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej	
senator sprawozdawca	
Stanisław Jurcewicz	125
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dwudziesty siódmy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw	
Sprawozdanie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej	
senator sprawozdawca	
Stanisław Jurcewicz	126
Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji	

senator sprawozdawca		senator Stanisław Piotrowicz	142
Jan Rulewski.	127	senator Zbigniew Romaszewski	143
Zapytania i odpowiedzi		senator Janusz Rachoń.	143
senator Ryszard Knosala	128	senator Witold Idczak.	143
senator sprawozdawca		senator Leon Kieres.	144
Jan Rulewski.	128	Zamknięcie dyskusji	
senator Piotr Andrzejewski	129	Punkt trzydziesty pierwszy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych	
senator sprawozdawca		Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji	
Jan Rulewski.	129	senator sprawozdawca	
senator sprawozdawca		Stanisław Piotrowicz	145
Stanisław Jurcewicz	129	Sprawozdanie Komisji Obrony Narodowej	
senator Ryszard Knosala	130	senator sprawozdawca	
senator Piotr Andrzejewski	130	Witold Idczak.	146
podsekretarz stanu		Zapytania i odpowiedzi	
w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych		senator Rafał Muchacki.	146
i Administracji Piotr Kołodziejczyk	130	podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości	
senator Piotr Andrzejewski	131	Piotr Kluz	146
podsekretarz stanu		Otwarcie dyskusji	
Piotr Kołodziejczyk	131	Zamknięcie dyskusji	
Otwarcie dyskusji		Punkt trzydziesty drugi porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym	
Zamknięcie dyskusji		Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji	
Punkt trzydziesty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń		senator sprawozdawca	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji		Piotr Zientarski	132
senator sprawozdawca		Zapytania i odpowiedzi	
Piotr Zientarski	132	senator Piotr Andrzejewski	132
Zapytania i odpowiedzi		senator sprawozdawca	
senator Piotr Andrzejewski	132	Piotr Zientarski	133
senator sprawozdawca		senator Witold Idczak.	133
Piotr Zientarski	133	senator Janusz Rachoń.	133
senator Witold Idczak.	133	senator sprawozdawca	
senator Janusz Rachoń.	133	Piotr Zientarski	134
senator sprawozdawca		Sprawozdanie mniejszości połączonych komisji	
Piotr Zientarski	134	senator sprawozdawca mniejszości	
Sprawozdanie mniejszości połączonych komisji		Zbigniew Romaszewski.	134
senator sprawozdawca mniejszości		Zapytania i odpowiedzi	
Zbigniew Romaszewski.	134	senator Piotr Andrzejewski	134
Zapytania i odpowiedzi		senator Stanisław Bisztyga	135
senator Piotr Andrzejewski	134	senator sprawozdawca mniejszości	
senator Stanisław Bisztyga	135	Zbigniew Romaszewski.	135
senator sprawozdawca mniejszości		Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości	
Zbigniew Romaszewski.	135	podsekretarz stanu	
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości		Zbigniew Wrona	135
podsekretarz stanu		Zapytania i odpowiedzi	
Zbigniew Wrona	135	senator Tadeusz Gruszka.	136
Zapytania i odpowiedzi		podsekretarz stanu	
senator Tadeusz Gruszka.	136	Zbigniew Wrona	136
podsekretarz stanu		Otwarcie dyskusji	
Zbigniew Wrona	136	senator Piotr Andrzejewski	137
Otwarcie dyskusji		senator Janusz Rachoń.	138
senator Piotr Andrzejewski	137	senator Piotr Zientarski.	138
senator Janusz Rachoń.	138	senator Leon Kieres.	139
senator Piotr Zientarski.	138	senator Zbigniew Cichoń	141
senator Leon Kieres.	139	senator Stanisław Piotrowicz	142
senator Zbigniew Cichoń	141	senator Zbigniew Romaszewski	143
senator Stanisław Piotrowicz	142	senator Janusz Rachoń.	143
senator Zbigniew Romaszewski	143	senator Witold Idczak.	143
senator Janusz Rachoń.	143	senator Leon Kieres.	144
senator Witold Idczak.	143	Zamknięcie dyskusji	
senator Leon Kieres.	144	Punkt trzydziesty pierwszy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych	
Zamknięcie dyskusji		Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji	
Punkt trzydziesty pierwszy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych		senator sprawozdawca	
Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji		Stanisław Piotrowicz	145
senator sprawozdawca		Sprawozdanie Komisji Obrony Narodowej	
Stanisław Piotrowicz	145	senator sprawozdawca	
Sprawozdanie Komisji Obrony Narodowej		Witold Idczak.	146
senator sprawozdawca		Zapytania i odpowiedzi	
Witold Idczak.	146	senator Rafał Muchacki.	146
Zapytania i odpowiedzi		podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości	
senator Rafał Muchacki.	146	Piotr Kluz	146
podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości		Otwarcie dyskusji	
Piotr Kluz	146	Zamknięcie dyskusji	
Otwarcie dyskusji		Punkt trzydziesty drugi porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym	
Zamknięcie dyskusji		Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji	
Punkt trzydziesty drugi porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym		senator sprawozdawca	
Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji		Zbigniew Cichoń	147
senator sprawozdawca		Otwarcie dyskusji	
Zbigniew Cichoń	147	Zamknięcie dyskusji	
Otwarcie dyskusji		Punkt trzydziesty trzeci porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich	
Zamknięcie dyskusji		Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji	
Punkt trzydziesty trzeci porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich		senator sprawozdawca	
Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji		Jan Rulewski.	147
senator sprawozdawca		Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości	
Jan Rulewski.	147	podsekretarz stanu	
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości		Zbigniew Wrona	148
podsekretarz stanu		Otwarcie dyskusji	
Zbigniew Wrona	148	senator Zbigniew Cichoń	149
Otwarcie dyskusji		Zamknięcie dyskusji	
senator Zbigniew Cichoń	149	Punkt trzydziesty czwarty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw	
Zamknięcie dyskusji		Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Środowiska	
Punkt trzydziesty czwarty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw		senator sprawozdawca	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Środowiska		Jadwiga Rotnicka	149
senator sprawozdawca			
Jadwiga Rotnicka	149		

Otwarcie dyskusji	
senator Wojciech Skurkiewicz	150
Zamknięcie dyskusji	
Punkt trzydziesty piąty porządku obrad:	
stanowisko Senatu w sprawie ustawy	
o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska	
Sprawozdanie Komisji Środowiska	
senator sprawozdawca	
Czesław Ryszka	151
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt trzydziesty szósty porządku obrad:	
stanowisko Senatu w sprawie ustawy	
o dotacji dla Fundacji Auschwitz-Birkenau	
przeznaczonej na uzupełnienie Kapitału	
Wieczystego	
Sprawozdanie Komisji Kultury i Środków	
Przekazu	
senator sprawozdawca	
Piotr Andrzejewski	151
Zapytania i odpowiedzi	
senator Czesław Ryszka	152
senator sprawozdawca	
Piotr Andrzejewski	152
senator Czesław Ryszka	153
senator sprawozdawca	
Piotr Andrzejewski	153
senator Czesław Ryszka	153
senator sprawozdawca	
Piotr Andrzejewski	154
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt trzydziesty siódmy porządku obrad:	
stanowisko Senatu w sprawie ustawy	
o współpracy rozwojowej	
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych	
senator sprawozdawca	
Maciej Grubski	154
Wystąpienie podsekretarza stanu w	
Ministerstwie Spraw Zagranicznych	
podsekretarz stanu	
Krzysztof Stanowski	155
Zapytania i odpowiedzi	
senator Zbigniew Romaszewski	155
podsekretarz stanu	
Krzysztof Stanowski	156
senator Piotr Andrzejewski	157
senator Zbigniew Romaszewski	157
podsekretarz stanu	
Krzysztof Stanowski	157
senator Zbigniew Romaszewski	158
podsekretarz stanu	
Krzysztof Stanowski	158
senator Bogdan Borusewicz	158
podsekretarz stanu	
Krzysztof Stanowski	159
Otwarcie dyskusji	
senator Maciej Grubski	159
Zamknięcie dyskusji	
Punkt trzydziesty ósmy porządku obrad:	
stanowisko Senatu w sprawie	
ustawy o ratyfikacji Układu o Stabilizacji	
i Stowarzyszeniu między Wspólnotami	
Europejskimi i ich państwami	
członkowskimi, z jednej strony, a	
Republiką Serbii, z drugiej strony,	
sporządzonego w Luksemburgu dnia	
29 kwietnia 2008 r.	
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych	
senator sprawozdawca	
Marek Rocki	160
Sprawozdanie Komisji Spraw Unii Europejskiej	
senator sprawozdawca	
Janusz Rachoń	160
Wystąpienie podsekretarza stanu w	
Ministerstwie Spraw Zagranicznych	
podsekretarz stanu	
Krzysztof Stanowski	161
Zapytania i odpowiedzi	
senator Grzegorz Wojciechowski	161
podsekretarz stanu	
Krzysztof Stanowski	161
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt trzydziesty dziewiąty porządku obrad:	
stanowisko Senatu w sprawie	
ustawy o ratyfikacji Drugiej poprawki	
do Konwencji z Espoo, przyjętej	
podczas III Spotkania Stron Konwencji,	
Decyzją III/7, w dniu 4 czerwca 2004 r.	
w Cavtat	
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych	
senator sprawozdawca	
Marek Rocki	161
Sprawozdanie Komisji Środowiska	
senator sprawozdawca	
Michał Wojtczak	162
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt czterdziesty porządku obrad:	
stanowisko Senatu w sprawie ustawy	
o ratyfikacji Konwencji o pracy na	
morzu, przyjętej przez Konferencję	
Ogólną Międzynarodowej Organizacji	
Pracy w Genewie dnia 23 lutego	
2006 r.	
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych	
senator sprawozdawca	
Maciej Grubski	162
Sprawozdanie Komisji Rodziny i Polityki	
Społecznej	
senator sprawozdawca	
Jan Rulewski	163
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	

Punkt czterdziesty pierwszy porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych

Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji
senator sprawozdawca
Piotr Zientarski 164
podsekretarz stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Zbigniew Wrona 165

Otwarcie dyskusji

Zamknięcie dyskusji

Punkt czterdziesty drugi porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego

Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji
senator sprawozdawca
Leon Kieres 167
podsekretarz stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Zbigniew Wrona 168

Otwarcie dyskusji

Zamknięcie dyskusji

Punkt czterdziesty trzeci porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe

Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Budżetu i Finansów Publicznych
senator sprawozdawca
Piotr Zientarski 170
podsekretarz stanu
w Ministerstwie Finansów
Maciej Grabowski 171

Otwarcie dyskusji

Zamknięcie dyskusji

Punkt czterdziesty czwarty porządku obrad: sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji z rozpatrzonych w 2010 roku petycji

Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji
senator sprawozdawca
Stanisław Piotrowicz 172

Otwarcie dyskusji

Zamknięcie dyskusji

Punkt czterdziesty piąty porządku obrad: informacja z działalności Krajowej Rady Sądownictwa w 2010 r.

przewodniczący
Krajowej Rady Sądownictwa
Antoni Górski 177

Otwarcie dyskusji

Zamknięcie dyskusji

Komunikaty

Wznowienie obrad

Punkt trzynasty porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 101 179
Głosowanie nr 102 179
Głosowanie nr 103 179

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym

Punkt dwudziesty trzeci porządku obrad (cd.)

Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi

senator sprawozdawca
Jerzy Chróścikowski 179
Głosowanie nr 104 179
Głosowanie nr 105 179
Głosowanie nr 106 179
Głosowanie nr 107 179
Głosowanie nr 108 180
Głosowanie nr 109 180
Głosowanie nr 110 180
Głosowanie nr 111 180
Głosowanie nr 112 180
Głosowanie nr 113 180
Głosowanie nr 114 180
Głosowanie nr 115 180
Głosowanie nr 116 180

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw

Punkt dwudziesty czwarty porządku obrad (cd.)

Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Środowiska
senator sprawozdawca

Jadwiga Rotnicka 180
Głosowanie nr 117 181
Głosowanie nr 118 181
Głosowanie nr 119 181
Głosowanie nr 120 181
Głosowanie nr 121 181
Głosowanie nr 122 181
Głosowanie nr 123 181
Głosowanie nr 124 181
Głosowanie nr 125 181
Głosowanie nr 126 181

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Punkt dwudziesty piąty porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 127 182
Głosowanie nr 128 182
Głosowanie nr 129 182
Głosowanie nr 130 182
Głosowanie nr 131 182
Głosowanie nr 132 182

Głosowanie nr 133.	182	Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym	
Głosowanie nr 134.	183	Punkt trzydziesty trzeci porządku obrad	
Głosowanie nr 135.	183	(cd.)	
Głosowanie nr 136.	183	Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka,	
Głosowanie nr 137.	183	Praworządności i Petycji	
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw		senator sprawozdawca	
Punkt dwudziesty szósty porządku obrad		Stanisław Piotrowicz	185
(cd.)		senator Jan Rulewski.	185
Głosowanie nr 138.	183	Głosowanie nr 147.	185
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw		Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich	
Punkt dwudziesty ósmy porządku obrad		Punkt trzydziesty piąty porządku obrad	
(cd.)		(cd.)	
Głosowanie nr 139.	183	Głosowanie nr 148.	185
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji		Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska	
Punkt dwudziesty dziewiąty porządku obrad		Punkt trzydziesty szósty porządku obrad	
(cd.)		(cd.)	
Głosowanie nr 140.	183	Głosowanie nr 149.	186
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o stanie wojennym oraz o kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasadach jego podległości konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw		Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o dotacji dla Fundacji Auschwitz-Birkenau przeznaczonej na uzupełnienie Kapitału Wieczystego	
Punkt trzydziesty porządku obrad (cd.)		Punkt trzydziesty siódmy porządku obrad	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji		(cd.)	
senator sprawozdawca		Głosowanie nr 150.	186
Piotr Zientarski	184	Głosowanie nr 151.	186
Sprawozdanie mniejszości połączonych komisji		Głosowanie nr 152.	186
senator sprawozdawca mniejszości		Głosowanie nr 153.	186
Piotr Zientarski	184	Głosowanie nr 154.	187
Sprawozdanie mniejszości połączonych komisji		Głosowanie nr 155.	187
senator sprawozdawca mniejszości		Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o współpracy rozwojowej	
Zbigniew Romaszewski.	184	Punkt trzydziesty ósmy porządku obrad	
Głosowanie nr 141.	184	(cd.)	
Głosowanie nr 142.	184	Głosowanie nr 156.	187
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń		Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony, sporządzonego w Luksemburgu dnia 29 kwietnia 2008 r.	
Punkt trzydziesty pierwszy porządku obrad		Punkt trzydziesty dziewiąty porządku obrad	
(cd.)		(cd.)	
Głosowanie nr 143.	184	Głosowanie nr 157.	187
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych		Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo, przyjętej podczas III Spotkania Stron Konwencji, Decyzją III/7, w dniu 4 czerwca 2004 r. w Cavtat	
Punkt trzydziesty drugi porządku obrad		Punkt czterdziesty porządku obrad (cd.)	
(cd.)		Głosowanie nr 158.	187
Głosowanie nr 144.	185	Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji o pracy na morzu, przyjętej przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy w Genewie dnia 23 lutego 2006 r.	
Głosowanie nr 145.	185		
Głosowanie nr 146.	185		

Punkt czterdziesty pierwszy porządku obrad (cd.)**Przystąpienie** do trzeciego czytania projektu ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych

Głosowanie nr 159. 188

Podjęcie uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych**Punkt czterdziesty drugi porządku obrad** (cd.)**Przystąpienie** do trzeciego czytania projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego

Głosowanie nr 160. 188

Podjęcie uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego**Punkt czterdziesty trzeci porządku obrad** (cd.)**Przystąpienie** do trzeciego czytania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe

Głosowanie nr 161. 188

Podjęcie uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe, ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych**Punkt dwudziesty siódmy porządku obrad** (cd.)**Sprawozdanie** połączonych komisji: Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycjisenator sprawozdawca
Stanisław Jurcewicz 188**Sprawozdanie** mniejszości połączonych komisjisenator sprawozdawca mniejszości
Janusz Sepioł 189**Sprawozdanie** mniejszości połączonych komisjisenator sprawozdawca mniejszości
Bohdan Paszkowski 189

Głosowanie nr 162. 190

Głosowanie nr 163. 190

Głosowanie nr 164. 190

Głosowanie nr 165. 190

Głosowanie nr 166. 190

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw**Punkt trzydziesty czwarty porządku obrad** (cd.)**Sprawozdanie** połączonych komisji: Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Środowiska

senator sprawozdawca

Jadwiga Rotnicka 190

senator Wojciech Skurkiewicz 190

Głosowanie nr 167. 191

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw**Oświadczenia**

senator Stanisław Karczewski 192

senator Henryk Woźniak 194

senator Piotr Andrzejewski 194

senator Marek Trzciniński 195

senator Tadeusz Skorupa. 196

senator Paweł Klimowicz 196

Zamknięcie posiedzenia**Wyniki** głosowań**Przemówienia i oświadczenia** senatorów przekazane do protokołu, niewyłoszone podczas 83. posiedzenia Senatu

Przemówienie senatora Ryszarda Knosali w dyskusji nad punktem drugim porządku obrad. 221

Przemówienie senatora Ryszarda Knosali w dyskusji nad punktem trzecim porządku obrad. 222

Przemówienie senatora Rafała Muchackiego w dyskusji nad punktem trzecim porządku obrad. 224

Przemówienie senatora Ryszarda Knosali w dyskusji nad punktem ósmym porządku obrad 225

Przemówienie senatora Rafała Muchackiego w dyskusji nad punktem dziewiętnastym porządku obrad 226

Przemówienie senatora Ryszarda Knosali w dyskusji nad punktem dwudziestym porządku obrad. 227

Przemówienie senatora Ryszarda Knosali w dyskusji nad punktem dwudziestym czwartym porządku obrad. 229

Przemówienie senatora Rafała Muchackiego w dyskusji nad punktem dwudziestym czwartym porządku obrad. 231

Przemówienie senatora Henryka Stokłosa w dyskusji nad punktem dwudziestym czwartym porządku obrad. 232

Przemówienie senatora Stanisława Bisztygi w dyskusji nad punktem dwudziestym szóstym porządku obrad 233

Przemówienie senatora Stanisława Bisztygi w dyskusji nad punktem dwudziestym dziewiątym porządku obrad. 234

Przemówienie senatora Stanisława Bisztygi w dyskusji nad punktem trzydziestym porządku obrad 235

Przemówienie senatora Stanisława Bisztygi w dyskusji nad punktem trzydziestym pierwszym porządku obrad	236	Grzegorza Wojciechowskiego, Michała Boszkę, Wojciecha Skurkiewicza, Kazimierza Jaworskiego, Witolda Idczaka, Tadeusza Gruszkę i Piotra Kaletę	260
Przemówienie senatora Ryszarda Knosali w dyskusji nad punktem trzydziestym trzecim porządku obrad	237	Oświadczenie złożone przez senatora Krzysztofa Kwiatkowskiego	261
Przemówienie senatora Ryszarda Knosali w dyskusji nad punktem trzydziestym czwartym porządku obrad	238	Oświadczenie złożone przez senatora Krzysztofa Kwiatkowskiego	262
Przemówienie senatora Stanisława Bisztygi w dyskusji nad punktem trzydziestym szóstym porządku obrad	239	Oświadczenie złożone przez senatora Krzysztofa Kwiatkowskiego	263
Przemówienie senatora Rafała Muchackiego w dyskusji nad punktem trzydziestym szóstym porządku obrad	240	Oświadczenie złożone przez senatora Antoniego Motyczkę	264
Przemówienie senatora Rafała Muchackiego w dyskusji nad punktem czterdziestym trzecim porządku obrad	241	Oświadczenie złożone przez senatora Czesława Ryszkę	265
Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Bergiera	242	Oświadczenie złożone przez senatora Czesława Ryszkę	266
Oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Bisztygę	243	Oświadczenie złożone przez senatora Czesława Ryszkę	267
Oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Bisztygę	244	Oświadczenie złożone przez senatora Tadeusza Skorupę	268
Oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Bisztygę	245	Oświadczenie złożone przez senatora Henryka Stokłosę	269
Oświadczenie złożone przez senatora Lucjana Cichosza	246	Oświadczenie złożone przez senatora Henryka Stokłosę	270
Oświadczenie złożone przez senatora Lucjana Cichosza	247	Oświadczenie złożone przez senatora Henryka Stokłosę	271
Oświadczenie złożone przez senatora Macieja Grubskiego	248	Oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Wojciechowskiego	272
Oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Grzyba oraz senatora Kazimierza Kleinę	249	Oświadczenie złożone przez senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza i Zdzisława Pupę	273
Oświadczenie złożone przez senatora Witolda Idczaka	251	Oświadczenie złożone przez senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza i Zdzisława Pupę	274
Oświadczenie złożone przez senatora Witolda Idczaka oraz senatora Macieja Klimę	252	Oświadczenie złożone przez senatorów Grzegorz Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza i Zdzisława Pupę	275
Oświadczenie złożone przez senatorów Kazimierza Jaworskiego, Grzegorza Wojciechowskiego, Jacka Swakonia, Lucjana Cichosza, Piotra Kaletę, Władysława Dajczaka i Waldemara Kraszkę	253	Oświadczenie złożone przez senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza, i Zdzisława Pupę	276
Oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Knosalę	254	Uchwały	
Oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Knosalę	255	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej	279
Oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Knosalę	256	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi	281
Oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Knosalę	257	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców	283
Oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Knosalę	258	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa pali-	
Oświadczenie złożone przez senatorów Norberta Krajczego, Norberta Krajczego,	259		

wowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.	287	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym	320
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw	290	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw	322
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw	291	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	324
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych	293	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw.	327
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych oraz ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta	295	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw	331
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji w sprawie scentralizowanej odprawy celnej dotyczącej podziału krajowych kosztów poboru, które są zatrzymywane, gdy tradycyjne zasoby własne są udostępniane budżetowi UE, sporządzonej w Brukseli dnia 10 marca 2009 r.	297	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji.	332
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw	298	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o stanie wojennym oraz o kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasadach jego podległości konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw	333
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym	300	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń	334
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.	302	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych	335
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne	304	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym.	336
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym	307	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich	338
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o bezpieczeństwie morskim.	309	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska	339
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o żegludze śródlądowej	310	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o dotacji dla Fundacji Auschwitz-Birkenau przeznaczonej na uzupełnienie Kapitału Wieczystego	340
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.	311	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o współpracy rozwojowej	341
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego	312	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony, sporządzonego w Luksemburgu dnia 29 kwietnia 2008 r.	343
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o timeshare	316	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo, przyjętej podczas III Spotkania Stron Konwencji, Decyzją III/7, w dniu 4 czerwca 2004 r. w Cavtat	344
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o europejskich radach zakładowych	318	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji o pracy na morzu, przyjętej przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy w Genewie dnia 23 lutego 2006 r.	345
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej	319		

Uchwała Senatu w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych	346	Prawo bankowe, ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych	357
Uchwała Senatu w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego	352	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw	362
Uchwała Senatu w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy –		Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw	364

TŁOCZONO Z POLECENIA MARSZAŁKA SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ